

Giới thiệu Giang Hồ Dị Giới

Thể loại: Huyền huyền, kỳ ảo, võ hiệp

Hắn - Quảng Mục Thiên, một thân võ thuật siêu cường được giang hồ đặt biệt danh "Cửu Long"

Vì giữ lời hứa với Minh chủ võ lâm năm xưa mà hắn đã đứng ra bảo vệ giang hồ khi Ma giáo có ý đồ thôn tóm.

Khi Quảng Mục Thiên và Lãnh Mạc Tà giao đấu thì bất ngờ có một lỗ đen hút hắn vào khiến hắn xuyên đến thế giới ma thuật.

Điều kỳ lạ là không chỉ có mình hắn mà toàn bộ võ lâm đều xuyên qua.

Mọi chuyện rồi sẽ ra sao? Ma chủ lại tái xuất giang hồ với dã tâm còn lớn hơn. Mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Võ Lâm gặp nạn

Vạn Thú Sơn một vùng núi liên miên mấy trăm dặm, đi qua Vạn Thú sơn chính là đế quốc Tuyệt Nguyệt.

Nơi đây diện tích cũng rộng rãi, có rừng rậm nguyên thủy bao trùm, tiến nhập trong đó, rất dễ bị mất phương hướng. Trước đây luôn luôn nghe đồn quanh Vạn Thú Sơn thường có "Thần thú" lui tới. Kẻ bình thường không một ai dám bén mảng vào.

Vậy mà hôm nay, lại có thể thấy rất nhiều người đi ngang qua Vạn Thú sơn như vậy!?

Đúng hơn là một đạo quân, tầm khoảng ngàn người đang bộ hành, trong đó đa số là kỵ binh được vũ trang toàn thân, cưỡi trên chiến mã màu đỏ như máu. Chúng chiến mã này có tên là xích huyết, một loại ngựa chiến cực kỳ trân quý.

Dẫn đầu đội quân kia là một người đàn ông trung niên, thân khoác giáp trụ màu bạc sáng chói, hai bên hông gắn hai thiết chùy cỡ lớn trông uy vũ vô cùng.

Chính giữa dòng quân là một chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa do sáu con bạch long mã cùng kéo. Nhìn vào có thể đoán được phần nào thân phận của kẻ ngồi phía trong không hề đơn giản.

Đột nhiên, một binh lính cưỡi ngựa từ đằng xa phi đến đón đầu đoàn người. Tên đó vừa tới liền nhảy phót xuống ngựa, quỳ trước người đàn ông trung niên giáp bạc kia, chỉ nghe hắn kính cẩn nói:

"Bẩm báo tướng quân. Cách đây tầm một dặm có một hồ nước nhỏ, làm chỗ nghỉ ngơi vô cùng tốt. Xung quanh cũng không phát hiện dấu hiệu của ma thú."

Vị tướng quân kia nghe xong thì gật đầu hài lòng, phóng ngựa đến cỗ xe sang trọng kia, khẽ nói:

"Thưa điện hạ. Gần đây có chỗ nghỉ ngơi. Điện hạ cần nghỉ chút chứ ạ?"

Bên trong truyền ra tiếng nói trong trẻo của một nữ nhân:

"Mọi người đi đường dài cũng mệt rồi! Nên nghỉ ngơi chút."

Tướng quân cung kính đáp:

"Vâng!"

Lập tức đoàn người hành quân đến hồ nước, tiến hành cắm trại nghỉ ngơi. Người tuy nhiều nhưng tất cả đều là binh sĩ chính quy, nên hành động vô cùng kỷ luật. Thoáng chốc, một doanh trại quy mô nhỏ đã được dựng lên ngay cạnh hồ.

Một lúc sau, cách doanh trại không xa. Đội tuần tra số hai, một tên lính mệt mỏi nằm lăn xuống đất, thở phì phò:

"Phù. Hôm nay thời tiết sao khó chịu quá. Giá mà được ở nhà thì tốt biết bao."

Tên bên cạnh thấy vậy thì cười phì một tiếng, bảo:

"Ngươi chịu khó đi vài hôm, chẳng mấy ngày nữa là chúng ta về nhà rồi. Đến lúc đó ngươi tha hồ mà vui vẻ với cô bé Tiểu Hạnh kia nha."

Tên đó cười, đáp:

"Ừm, Cơ mà cũng chỉ mong rằng chuyến hộ tống này an toàn trở về, không gặp con ma thú nào là yên ổn rồi... Hừm!"

Đột nhiên, gã nhìn lên trời rồi nhú mày la lên:

"Này, có người kia. Có người trên trời kia, mọi người nhìn xem!"

Có mấy tên trong nhóm đang dựa lưng vào cây chọc mắt, nghe tên kia la toáng lên còn tưởng hấn đùa liền gất gông:

"Người trên trời cái rắm! Ngươi có yên để lão tử nghỉ ngơi không thì bảo."

Tên lính kia lấy tay chỉ vào một điểm nhỏ trên bầu trời đang rơi nhanh xuống, khẳng định:

"Ta lừa các ngươi làm gì, nhìn đi!"

Mấy tên lính theo lời nói của đồng bọn, nhắm mắt nhìn lên, chỉ thấy một chấm nhỏ trên bầu trời. Cố gắng quan sát hơn thì thấy rõ ràng đó là một người.

"Là Dực Nhân sao!?"

"Đâu đâu..."

Lời nói của gã hấp dẫn sự chú ý của mấy nhóm tuần tra xung quanh, ai nấy đưa mắt nhìn lên trời, chỉ thấy đó là một "dực nhân". À, không. Nếu nhìn kỹ hơn thì tên kia không có cánh hơn nữa hẳn không phải đang bay lên mà là rớt xuống với tốc độ khá là nhanh. Mọi người dụi dụi mắt không thể tin nổi lại có kẻ rơi từ trên trời rớt xuống như vậy.

(Dực nhân là một tộc người có cánh)

"Dực nhân gãy cánh à!?"

Một câu hỏi hiện lên trong đầu mọi người.

Một tên lính hông đeo kiếm, trên ngực có một phù hiệu hình cánh tuyết, quay sang ra lệnh:

"Ngươi lập tức đến báo với tướng quân! Mấy người còn lại giữ nguyên vị trí, đây có thể là một âm mưu của kẻ địch. Mọi người phải luôn luôn đề phòng."

"Vâng! Đội trưởng."

Bên cạnh một gốc cây lớn cách đó không xa là một trướng bông thật lớn, được dựng lên bên cạnh mép hồ nước, xung quanh có hàng trăm tên lính canh gác, vô cùng nghiêm ngặt.

"Báo!"

Xa xa, một tên lính hốt hải chạy đến, trên mặt mồ hôi nhễ nhãi, vừa đi vừa hét. Mấy tên thị vệ thấy vậy liền chặn lại hỏi:

"Có chuyện gì?"

Tên lính kia gấp gấp trả lời:

"Ta có chuyện cần bẩm báo với tướng quân."

"Có địch tập à!"

"Không phải, nói chung là ta có việc gấp, mau đưa ta đi gặp tướng quân."

Hai tên thị vệ thấy dáng vẻ hốt hải của y, không dám chậm trễ. Một người nói:

"Được! Đi theo ta. Chớ đi lộn xộn kéo mất mạng đấy nghe chưa."

Tên thị vệ dẫn theo tên lính nọ đi một quãng ngắn thì đến một lều nhỏ, là chỗ nghỉ ngơi của vị tướng quân nọ. Hai người vội thông báo cho lính gác cửa một tiếng rồi đi vào.

Trong trướng bông này bày biện cũng rất là sơ sài. Chỉ có một cái bàn và hai cái ghế, trên bàn đặt vài cuốn sách mỏng. Vị tướng quân đang ngồi trên ghế

ngã người như muốn nằm xuống, giáp bạc trên người của y hiện cũng đã được tháo ra để lộ từng mũi cơ bắp trần cuồn cuộn.

Y thấy có hai người vào thì ngồi thẳng dậy, nghiêm nghị hỏi:

“Có việc gì sao?”

Tên lính kia bị khí thế của y hù dọa, lưng ướt đầm mồ hôi, bị hỏi liền giật mình lấy lại được bình tĩnh, vội bẩm:

“Thưa tướng quân, chúng thuộc hạ đang canh gác thì phát hiện một người đang từ trên trời rớt xuống. Bọn thuộc hạ sợ đó là kẻ của địch nhân nên không dám hành sự. Nên tới bẩm báo.”

“Từ trên trời rớt xuống!? Ngươi chắc chắn thấy rõ chứ?”

Tên lính vội quả quyết:

“Vâng. Không chỉ có thần, mọi người đều thấy hết ạ! Hắn chính là đang rơi từ trên trời xuống.”

Tướng quân trầm mặc một hồi lâu, khẽ hỏi:

"Có thể nào là địch nhân?"

Tên lính ấp úng đáp:

"Không phải ạ. Trên người hắn không có cánh!"

Đúng lúc này,

Ầm! Ầm! Ầm!

Từ xa vọng lại từng đợt tiếng nổ kinh thiên động địa. Mặt đất cũng vì nó mà run rẩy từng đợt dữ dội.

Tướng quân khuôn mặt khẽ biến, lớn giọng hỏi:

“Có chuyện gì thế!”

Bên ngoài có tiếng đáp lại:

"Bẩm. Là tiếng nổ từ xa ạ. Hình như có cái gì đó từ trên trời vừa rớt xuống. Bọn thuộc hạ không thấy rõ."

Tướng quân nhíu mày, đưa tay lên vuốt cằm lẩm bẩm:

"Từ trên trời ư? Có phải do thứ gì rơi nhìn thấy không?"

Tên lính kia đáp:

"Thuộc hạ không dám chắc! Nhưng nghe nơi phát ra tiếng nổ thì hẳn nó rồi."

Tướng quân trầm tư trong chốc lát, rồi y truyền lệnh:

"Cho gọi phó tướng quân đến đây."

Chỉ một lát sau, cửa lều mở ra, theo đó là một thanh niên bước vào. Nhìn người này tuổi chừng hai mươi, thân khoác khải giáp sáng lóa, khuôn mặt tuy bị mũ giáp che mất một nửa nhưng có thể thấy được vẻ cương nghị mang vài phần trầm ổn bên trong. Thanh niên bước đi vững chãi, lưng thẳng tắp, chứng tỏ đã được trải qua những đợt huấn luyện rất khắc khe. Chỉ thấy hắn bước vào rồi quỳ xuống, nói:

"Phó tướng Chu Thái, sẵn sàng đợi lệnh!"

Tướng quân không muốn dài dòng, lập tức nói:

"Ngươi dẫn ba mươi người theo hướng vụ nổ vừa rồi, xác minh xem xảy ra chuyện gì!"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!"

Thấy Chu Thái sắp ra khỏi lều, chợt tướng quân gọi lại dặn dò thêm:

“Ngươi tùy cơ mà hành sự, nếu là rắc rối tránh được thì tránh. Chớ kéo thêm cường địch vào người. Nhớ là chúng ta đang hộ tống chứ không phải đánh trận.”

“Vâng. Tướng quân yên tâm, thuộc hạ biết phải làm thế nào.”

Chu Thái gật đầu lĩnh mệnh, ra ngoài chọn ra ba mươi người cùng với tên lính báo tin lúc nãy hướng vụ nổ tiến đến.

Đội Chu Thái đi rồi, tướng quân lập tức sửa soạn đồ áo, rồi dẫn theo người đi đến trước trường bông lớn cạnh kia. Chỉ thấy, hấn dừng lại bên ngoài lều, cung kính nói:

"Thuộc hạ vô năng, làm kinh động đến điện hạ nghỉ ngơi! Tội đáng muôn chết."

Bên trong truyền ra tiếng nói của nữ nhân lúc này:

“Không sao đâu thúc thúc. Ta nghe có tiếng nổ, không biết có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Vâng! Không dám dẫu công chúa điện hạ, có kẻ phát hiện ra đực nhân. Hiện đang cho người đi điều tra. Mong công chúa cứ yên tâm.”

Giọng nữ nhân kinh ngạc pha chút hiếu kỳ hỏi:

"Đực nhân à!? Ta nghe nói bọn họ đã gần như tuyệt tích rồi mà? Khi nào thúc thúc bắt được hấn nhớ cho ta xem với nhé."

Tướng quân biết tính cách hiếu kỳ của vị công chúa này, chỉ đành cười khổ nói:

"Vâng! Nếu bắt được, ta sẽ cho công chúa xem một chút."

Nữ nhân bên trong có vẻ như rất vui, chỉ nghe nàng nói:

"Thúc thúc đã hứa rồi đấy. Không được thất hứa."

Tướng quân tuy đối diện với thuộc hạ là một dáng vẻ uy vũ, nhưng khi nói chuyện với nữ nhân phía trong thì giọng điệu trở nên nhu hòa hơn nhiều. Thấy nàng vui vẻ, tướng quân chỉ biết cười khổ nói:

“Được, được... Không thất hứa."

Đợi một lát, tướng quân liền hỏi thêm

"Thưa điện hạ. Chúng ta nghỉ ở đây cũng một lúc rồi! Có thể xuất phát tiếp được chăng? Thời gian cũng không còn nhiều nữa, phải trở về nhanh kéo bộ hạ lại lo lắng."

Công chúa vui vẻ trả lời:

"Mọi việc tùy ý thúc thúc thôi."

Tướng quân lĩnh mệnh, rồi quay ra bảo thuộc hạ:

"Tất cả sắp xếp, chúng ta chuẩn bị xuất phát."

Trong khi đó, Chu Thái cùng với đội tuần tra đã đến chỗ xảy ra tiếng nổ, chỉ thấy xung quanh là mảnh tan hoang, gió bụi mịt mù.

Điều khiến bọn họ sợ hãi là những gốc cây lớn đến hàng trăm năm tuổi vài chục người ôm không xuể mà bị thổi bật cả gốc lên. Một mảnh đất đá tán loạn, bán kính vụ nổ e rằng cũng cả ngàn trượng.

Một tên lính sợ hãi than:

“Đây là do con người làm ư? Chẳng lẽ là con rồng nào đến đây quậy phá? Cái này... e rằng đến cả *Đại Ma Đạo sư cũng chưa có sức phá hoại mạnh như vậy.”

Tên bên cạnh khinh thường nói:

"Ngươi thấy Đại ma đạo sư đánh nhau rồi ư!?"

☐ Chú thích:

*Cảnh giới pháp sư:

Tập đồ / Thực tập pháp sư.

Ma pháp sư sơ cấp.

Ma pháp sư trung cấp.

Ma pháp sư cao cấp.

Đại ma pháp sư.

Ma đạo sư.

Đại ma đạo sư / Pháp sư huyền thoại.

Tên kia gật đầu, khẳng định:

"Hồi trước khi chưa vào quân đội, ta cũng từng là một tên tạp đồ. Có dịp may mắn chứng kiến hai Đại Ma Đạo sư đánh nhau. Vô cùng kinh khủng, sau này mới biết hai người đó là Hỏa Long đạo sư Kim Bối Khắc và Diệt Thế Lôi đạo sư Đan Tâm của Thiên Tuyệt đế quốc chúng ta."

Mấy tên lính khác phụ họa theo:

"Đúng a. Ta cũng từng thấy hai người họ giao chiến."

Tên lính lúc này bây giờ đã có đôi chút tin tưởng hỏi:

"Vậy hai người họ ai thắng?"

Tên kia đáp:

"Theo ta nhớ thì là Đan Tâm Đạo sư vì không có ma thú nên thiệt thòi không hề nhỏ. Trận ấy suýt mất mạng."

Ồ...

Mọi người ồ lên một tiếng.

Chu Thái nghe vậy thì nhủ mày, cắt ngang cuộc đàm luận của đám lính nói:

"Cẩn thận cái miệng! Chúng ta không muốn rước thêm họa đâu. Mau tìm xem 'dực nhân' kia ở đâu. Muốn sống thì chú ý một chút."

"Vâng."

Đám lính lẽ lười sợ hãi, trong đế quốc không ai mà chưa nghe danh Đan Tâm Đại Ma đạo sư chứ. Cô ta mà biết bọn họ bàn tán về mình sau lưng thì đòi này xem như là tàn.

Mọi người liền tản ra tìm. Được một lát, một tên lính tìm được liền hô to:

"Tìm thấy người. Tìm thấy người rồi."

Chu Thái liền chạy lại xem, thì hóa ra đó không phải là 'dực nhân' mà là một người. Đúng ra thì đó là một nam nhân, tuổi ước chừng hai mươi. Tóc tai rối bời, y phục rách nát, toàn thân bị thương rất nặng, toát ra mùi máu tươi đậm đặc. Trông tàn tạ hết chỗ nói. Ngay cả những binh lính thiết huyết xa trường như bọn họ nhìn vào cơ thể kia cũng phải hít sâu một ngụm khí lạnh.

Chu Thái tiến đến quan sát, đưa tay áp vào lồng ngực tên đó thì thấy tim vẫn còn đập, trong lòng không khỏi kinh ngạc:

"Bị thương nặng như vậy mà vẫn còn sống ư? Quả là một người kiên cường!"

Chu Thái từng sinh trưởng trong quân đội, thành ra tính cách rất khâm phục những kẻ có ý chí sắt đá, kiên cường. Y thấy người này thương nặng nhưng vẫn chưa chết thì cho rằng đây là một người có chí cầu sống rất cao.

Chu Thái suy nghĩ một lát, bèn ra lệnh cho thuộc hạ:

"Người này vẫn còn sống, làm cái ván gỗ rồi hai người khiêng hẩn đi."

Trong đám lính, một tên bước ra vội ngăn cản:

"Tướng quân, tên này có vẻ nguy hiểm. Sao không nhân cơ hội hẩn đang bị thương mà giết đi, lờ như..."

Chu Thái ngắt lời tên lính, lắc đầu nói:

"Các ngươi có phải là người của Xích Huyết binh đoàn nữa không? Xích Huyết chỉ giết địch nhân, không động đến kẻ vô tội. Với lại hẩn chưa chắc đã là kẻ địch đâu nếu ra tay chẳng phải là trái với quy tắc của Xích Huyết, trái với ý chí của Nguyên Soái."

Tên lính kia dường như tỉnh ngộ, quỳ xuống nói:

"Thuộc hạ ngu dốt, cảm ơn tướng quân chỉ giáo."

Chu Thái đỡ hấn dậy, quay lên lưng ngựa nói:

"Người có lòng đề phòng cũng không sai. Băng bó vết thương cho hấn rồi trở lại là được. Mà với chừng đó vết thương, muốn hồi phục cũng không phải ngày một ngày hai đâu."

"Vâng! Tướng quân!"

--oOo--

Ở một thế giới khác...

Vài canh giờ trước.

Địa điểm: Giang hồ - Lãnh địa chính phái - Phủ võ lâm mệnh chủ.

Một khung cảnh đầm máu, vô số cao thủ chính phái đang bị những hắc y nhân bao vây. Đứng đầu đám hắc y nhân là năm lão già được mệnh danh là Ngũ Tà, chính là lực lượng nòng cốt của tà phái. Còn phía dẫn đầu chính phái là một trung niên nhân tuôi ngoài tam tuần không ai khác chính là võ lâm mệnh chủ Lâm Ngọc Quân cùng với giáo chủ các môn phái khác.

Một lão già trong ngũ tà bước lên phía trước chấp tay nói:

"Tại hạ Thiết Huyết Nhân xếp thứ nhất trong Ngũ Tà ra mắt võ lâm mệnh chủ."

Y nói đến chữ "Võ lâm mệnh chủ" thì cổ ý kéo dài thêm, trên khuôn mặt già nua mang vẻ châm chọc.

Lâm Ngọc Quân hừ một tiếng nói:

"Hừ... Không dám, Chỗ tại hạ đơn sơ làm bẩn gót vàng của túc hạ rồi."

Thiết Huyết Nhân ngửa mặt lên trời cười lớn:

"Ha ha ha... Mệnh chủ khách khí rồi. Cho tại hạ mạo muội hỏi một câu? Chính với Tà, từ xưa tới nay thế bất lưỡng lập. Người chính, ta tà... Các hạ một đao, tại hạ một kiếm. Không biết đã đánh nhau biết bao nhiêu năm, khiến biết bao nhiêu cao thủ võ lâm ngã xuống. Lý do trong đó, mệnh chủ có biết hay chăng?"

Lâm Ngọc Quân nghi ngờ không biết đối phương có ý gì, chỉ đành lắc đầu đáp:

"Thứ cho ta ngu muội. Vấn đề đó, chính ta đây cũng không biết. Mong được chỉ giáo."

Thiết Huyết Nhân lại cười lớn:

"Ha ha ha... Chỉ giáo thì không dám, tại hạ đây nào đủ tài đức để chỉ giáo võ lâm mệnh chủ. Thực ra, cái này chính tại hạ cũng không biết."

Lâm Ngọc Quân nghe xong, phát tay giận dữ:

"Chớ nói lời châm chọc. Chính người cũng không biết thì hỏi ta làm cái gì!"

Thiết Huyết Nhân cười khi khi, không để ý nói tiếp:

"Vậy nên, giang hồ hiện tại cần một người đứng ra thống nhất, chấm dứt cảnh đầm máu này của võ lâm. Mà phóng mắt nhìn khắp thiên hạ chỉ có mỗi Ma chủ Huyết Ma giáo chúng ta mới có thể làm được."

Đệ tử ma giáo dường như chỉ đợi câu nói này, hơn mấy nghìn người đương trường không hẹn mà cùng hô lớn:

"Ma chủ uy vũ, nhất thống giang hồ, bình định võ lâm."

Bên võ sĩ chính phái một người giận quá, bước ra mắng:

"Hừ... Cuồng vọng! Người cho rằng thiên hạ hết anh hùng hảo hán rồi chăng!?"

Lời của y trung khí sung mãn, kèm theo nội lực hùng hồn, lấn át hết thầy tiếng hô hoán của đệ tử ma giáo. Lâm Ngọc Quân thấy vậy, trong lòng âm thầm tán thưởng.

Thiết Huyết Nhân liếc xéo, khinh thường nói:

“Ta và mệnh chủ đang bàn chuyện đại sự mà mấy con cầu cứ đứng ngoài sủa như vậy thật mất cả nhà húng. Huyết Ma và miệng cho ta.”

Bên cạnh Thiết Huyết Nhân đứng ra một người chấp tay đáp:

“Tuân mệnh!”

Dứt lời, thân ảnh hần lóe lên rồi biến mất đã nghe ba tiếng "bốp bốp bốp" vang dội.

Người vừa rồi là môn chủ Huyền Ý môn Dương Văn Thiên trong lúc tức giận đứng ra mắng. Lập tức, hần trở thành mục tiêu để Thiết Huyết Nhân ra uy.

Tên Huyết Ma kia hành động mau lẹ vô cùng, khoảng cách hai người tầm chục bước mà y xông đến và miệng rồi quay về chỉ như chớp mắt. Không những vậy, bên cạnh Dương Văn Thiên là cao thủ các môn phái khác lại có võ lâm mệnh chủ mà Huyết Ma vẫn có thể và miệng rồi lui về an toàn. Chứng tỏ khinh công của hần đã đạt đến mức thượng thừa, trên đời khó có người sánh kịp.

“Môn chủ.”

“Dương đại hiệp.”

“Dương môn chủ...”

“Khinh người quá đáng.”

Thiết Huyết Nhân cười lớn, tay phải vung lên một phát. Một luồng cường lực quét ngang qua khiến cho kẻ nào có ý đồ tấn công đều phải lui lại, hần bây giờ mới lộ ra ý đồ thực sự, cười nói:

“Ha ha ha... võ lâm chính phái đã đi đến đường cùng rồi. Kẻ nào đầu hàng chúng ta có thể xem xét cho hần một mạng. Nếu không đến lúc đó sẽ ném mùi sống không bằng chết.”

Lâm Ngọc Quân nghiêng răng gặm lên giận dữ. Tên kia dám dă thương người ngay trước mặt hần, làm sao không giận cho được? Nhưng y không giận thì thôi, một khi mất bình tĩnh liền lộ ra chỗ không ổn. Thân hình Lâm Ngọc Quân hơi chao đảo, đầu vàng mắt hoa, suýt nữa thì ngã ngay tại chỗ, may thay có người lại đỡ.

Thiết Huyết Nhân thấy vậy liền hiểu ra, miệng nhếch mép cười khẩy nói:

“Xem ra vết thương lần trước đấu với Ma chủ vẫn chưa khỏi hẳn nha. Lâm Ngọc Quân, ngươi cố quá lắm gì? Chi bằng đầu hàng ở dưới trướng Ma chủ, sống sung sướng cả đời có phải hơn không?”

Lâm Ngọc Quân hai tay bùm ngực ho sặc sụa, khều khào nói:

“Khụ, bót nói nhảm đi. Ta dù chết cũng phải kéo gủi tà các ngươi đê mê lưng!”

“Ha ha ha... Ta vừa nghe thấy cái gì thế này? Với tình trạng bây giờ mà ngươi đòi giết ta ư?”

Thiết Huyết Nhân vừa dứt lời bỗng nhiên khuôn mặt cười chợt trở nên đanh lại, một luồng khí khiến hần cảm thấy lạnh buốt cả sống lưng đang tỏa ra từ người Lâm Ngọc Quân.

Không kịp nghĩ ngợi, hần lùi nhanh về phía sau, lòng kêu khổ:

"Chết tiệt! Sao bỗng dưng khí của hần lại mạnh như vậy chứ?"

Nhưng làm sao kịp nữa, thân hình Lâm Ngọc Quân chớp động đã ở ngay trước mặt Thiết Huyết Nhân. Tay phải túm đầu hần, nện mạnh xuống đất. Mặt đất quanh phủ mệnh chủ được lát bằng đá huyền cương vô cùng rắn chắc.

Thử hỏi, đầu hần nện xuống đất thì còn gì là đầu nữa chứ?

Chỉ nghe

Ầm!

Một tiếng vang dội, đầu của Thiết Huyết Nhân đã cắm xuống mặt đất như trồng cây chuối, thân hình lập tức bất động.

Đệ nhất Ma tướng trong Ngũ Tà của ma giáo một đời tung hoành giang hồ, chỉ chết bởi một chiêu lăng xẹt, không hoa mỹ, không tinh tế mà đơn giản chỉ là tốc độ và sức mạnh.

Đúng là quá mức kinh khủng – trong lòng ai cũng nghĩ như vậy.

Lâm Ngọc Quân dừng lại, phui cánh tay còn dính máu của mình, cố lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói:

“Ngũ Tà bây giờ chỉ còn Tứ Tà thôi. Rất nhanh chóng các người cũng sẽ đi gặp hần, thôi...”

Một màn này khiến toàn bộ ma giáo khiếp sợ, còn chính phái thì tiếng hoan hô nổi lên như sấm. Khí thế chính phái đang suy sụp bởi một đòn này mà vực dậy. Quân sĩ đánh nhau trên chiến trường cốt ở sĩ khí, sĩ khí càng mạnh khả năng thắng càng cao. Lại khiến cho địch nhân hoảng sợ mà tán loạn. Thật không thể ngờ, một chiêu của Lâm Ngọc Quân lại mang đến hiệu quả như vậy.

Nhưng được bao lâu!?

Tuy miệng ngoài thì nói vậy nhưng trong lòng Lâm Ngọc Quân lại vô cùng gấp gáp:

"Ta đảo lộn dòng chảy nội lực trong người, kích phát giới hạn nhất thời chỉ giữ được một khoảng thời gian. Phải mau chóng hạ gục bọn chúng nếu không đây sẽ là ngày tàn của chính phái."

Lâm Ngọc Quân liền đưa mắt nhìn một tên trong Ngũ tà, ý nghĩ xoay chuyển:

"Theo ta biết, trong ngũ tà thì Thiết Hồ là kẻ thông minh nhất, phải hạ gục y đầu tiên nếu không để y lãnh đạo ma binh thì chính phái ắt phải thua mất."

Thiết Hồ cảm nhận được ánh mắt không thân thiện của Lâm Ngọc Quân. Trong lòng chợt động lập tức chân đạp mạnh về phía trước, thân hình phóng về sau vài thước, miệng quát lớn:

“Ngũ đệ, tứ đệ, tam đệ, bảo vệ ta.”

Ba người Thiết Huyết Ma, Thiết Vô Cừu, Thiết Phục nghe vậy không chần chừ phóng người chắn trước mặt Thiết Hồ, bảo vệ hần.

Lâm Ngọc Quân thầm kêu không ổn, chắc chắn Thiết Hồ đã nhận ra âm mưu của hần. Mà Lâm Ngọc Quân thực ra đang trong tình trạng hung hiểm chỉ là đánh gà dọa khỉ mà thôi.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, Lâm Ngọc Quân phóng đến tấn công Thiết Phục vì trông y có vẻ ngoài nhỏ bé hơn so với mấy tên còn lại.

Tay phải Lâm Ngọc Quân hóa chưởng thành quyền đây là một trong những tuyệt học bình sinh của y có tên là "Phá thần quyền" nhắm ngay đầu Thiết Phục mà phá.

Thiết Huyết Ma cùng Thiết Vô Cừu đâu để cho Lâm Ngọc Quân đạt được mục đích.

Mặt khác khoảng cách giữa ba huynh đệ họ lại gần nhau, cho dù tốc độ của Lâm Ngọc Quân có nhanh đi chăng nữa thì cũng kịp ứng phó.

Quyền cách Thiết Phục tằm một gang tay thì cùng lúc đó cước của Thiết Vô Cừu nhằm vào bụng dưới của Lâm Ngọc Quân phóng đến ý muốn "Vây Ngụy cứu Triệu".

Lâm Ngọc Quân đã lường trước điều này, tay đang ra quyền hóa thành trảo nhanh chóng chụp lấy cổ chân đối phương, thân hình đang trên không lộn một vòng. Ghót chân phải thuận thế chệch xuống đầu Thiết Phục.

Khô thân Thiết Phục, ý có đồng bọn bên cạnh, nhất thời có chút chủ quan. Mà hần lại không ngờ Lâm Ngọc Quân phản xạ nhanh đến như vậy, cho đến khi ghót chân sắp bỏ xuống đầu mới kịp phải ứng. Trong sát na đó không biết phải làm gì đành đưa hai tay lên đón đỡ.

Bụp!

Rắc Rắc...

Tiếng xương gãy giòn giã vang lên. Hai cánh tay của Thiết Phục nào có thể chịu nổi lực đạo gây nên bởi đòn thế trời giáng ấy? Không ngoài dự đoán, liền bị gãy.

Quả thực từ lúc lao vào đến khi dùng ghót chân bỏ gãy tay của Thiết Phục đều nằm trong sự tính toán của Lâm Ngọc Quân.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, chân phải của lão đứng như câu: "Thuận nước đẩy thuyền", gia tăng thêm lực đạo.

Lại nghe.

Bụp, bụp, rắc...

Ghót chân Lâm Ngọc Quân gia tăng kinh lực đã bỏ vào đầu của Thiết Phục, sâu đến vài tấc. Máu tươi bắn ra tung tóe, còn kèm theo chất dịch màu trắng (não).

Tội nghiệp cho Thiết Phục, còn không kịp kêu đau, đã đi chầu Diêm La.

Đồng thời lúc đó tay trảo của Lâm Ngọc Quân đang nắm chân của Thiết Vô Cừu gia tăng kinh lực bóp mạnh một phát.

Thiết Vô Cừu thảm thiết la lên:

"Ahhh... Lão tặc buông chân ta ra!"

Thiết Huyết Ma cách hai người gần hơn, nhưng Lâm Ngọc Quân hành động quá mau lẹ. Đến nỗi y còn chưa kịp ra chiêu nào thì đã thấy ngũ đệ Thiết Phục của mình tan đầu nát óc rồi.

Hắn giậm giữ hét lớn, tung một quyền vào mặt Lâm Ngọc Quân mắg:

“Mẹ kiếp. Ngươi dám giết Ngũ đệ đả thương Tam ca của ta. Ta phải băm vằm ngươi thành ngàn mảnhhhh.”

Lâm Ngọc Quân đang nắm cổ chân của Thiết Vô Cừu, chân phải vẫn đang ở trên đầu Thiết Phục. Thấy Thiết Huyết Ma lao tới, không cần suy nghĩ hắn liền thuận thế xoay người ném Thiết Vô Cừu về phía Huyết Ma.

Thiết Vô Cừu trong cơn đau, hoảng sợ la lớn:

"Tứ đệ! Mau dừng lại! Là ta."

Huyết Ma quyền đang giữa chừng nào kịp thu về!

Ầm!!!

Lâm Ngọc Quân quả nhiên không đơn giản, ném người còn kèm theo lực đạo vô cùng lớn khiến cho hai người va vào nhau không hề nhẹ. Lại có quyền thể của Huyết Ma đang giữa chừng nữa. Chỉ nghe nổ một tiếng lớn, Thiết Huyết Ma cùng Thiết Vô Cừu bị văng xa cả chục trượng, sống chết không rõ.

Đúng lúc này.

“Mẹ kiếp, Lão Tặc xem chiêu! Huyết Ma Chưởng!”

Thiết Hồ ở ngoài bấy giờ mới phóng đến. Y nhân lúc Lâm Ngọc Quân đang ở trên không trung không thể né tránh được, tung liền một chưởng trúng ngay ngực lão.

Uỳnh!!!

Phụt...

Lâm Ngọc Quân kích phát tiềm hạn cơ thể, đảo ngược dòng chảy nội lực trong đan điền sắp đạt đến giới hạn chịu đựng, nay lại chịu thêm một đòn nặng từ Thiết Hồ thì làm sao mà chịu nổi. Khí huyết công tâm liền phun ra ngụm máu tươi. Thân hình theo quán tính bay về phía sau đụng trúng bức tường, e rằng lành ít dữ nhiều.

“Mệnh chủ!”

“Mệnh chủ!”

"Thật vô sỉ!"

Đám võ sĩ chính phái bất chấp sự vây khốn của đám hắc y nhân, liều mạng xông đến vây quanh Lâm Ngọc Quân.

Thiết Hồ trong cơn nguoi tràn đầy thù hận, giậm giữ gầm lên:

“Mẹ kiếp! Lão Tặc kia, ngươi dám giết huynh đệ của ta. Ta sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt! Ngươi đâu, giết hết bọn chúng cho ta. Ta phải lấy đầu bọn chúng để an ủi linh hồn của huynh đệ.”

Thiết Hồ làm sao không giận cho được? Ngũ Tà tuy là binh tốt của tà phái, nhưng đều là huynh đệ trong một nhà. Dẫu có tim làm bằng sắt đá đi chăng nữa cũng phải giận dữ.

“Tuân mệnh!”

Đám hắc y nhân đáp một tiếng rồi lao vào chém giết võ sĩ chính phái.

Khi đó, Lưu Thiên Minh chưởng môn của Thanh Phong môn đứng ra, chém bay đầu một hắc y nhân, gầm lớn:

“Mọi người phải bảo vệ mệnh chủ bằng mọi giá, thà chết cũng không lùi bước!”

Đệ tử Thanh Phong môn lập tức hưởng ứng, ai nấy đều gào lên một cách điên cuồng:

“Thà chết cũng không lùi bước.”

Bỗng chốc, toàn bộ võ sĩ chính phái đều gào lên:

"Thà chết không lui."

"Thà chết không lui."

Ma giáo bị sĩ khí của võ sĩ chính phái dọa cho sợ hãi, nhiều tên sợ quá mà run lên, đánh rơi cả kiếm đang cầm trên tay.

Thiết Hồ nổi giận, chụp lấy tên làm rơi kiếm kia. Một trào chụp nát óc, găm lên giận dữ:

"Lũ phế vật! Tất cả xông lên cho ta. Quân số Huyết Ma giáo đông gấp đôi bọn chúng làm gì phải sợ hãi. Kẻ nào bỏ chạy tức là phản nghịch. Xứ theo giáo pháp!"

Lời nói của Thiết Hồ như cảnh tỉnh tất cả. Ma giáo từ trước tới nay coi mệnh lệnh của cấp trên là tuyệt đối. Luôn luôn phục tùng, những kẻ bất tuân đều lấy hình thức lăng trì xử lý. Thành ra trong binh đoàn ma giáo không có hai chữ trái lệnh. Vừa nghe đến hai từ "giáo pháp". Mặt mày ai nấy xanh lét cả lên. Dù đang bị thương cũng cố ghiến răng nghiến lợi xông lên chém giết.

Nhất thời tiếng binh khí, tiếng chửi rủa vang vọng khắp nơi. Máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng!

Cảnh tượng trông thật thê lương..

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cứu Viện

Dùng chúc mưu, Ngũ Tà tuyệt diệt.

Dưới khốn cảnh, Thủy Hỏa hàng lâm

-o0o-

Lâm Ngọc Quân bị trọng thương liền được một đám đệ tử đưa vào bên trong phủ để chữa trị.

Phía ngoài này, Tà Phái không ngừng ráo riết tấn công.

Song phương diễn ra một hồi huyết chiến ác liệt. Xác chết nằm ngổn ngang, máu tanh xông lên nồng nặc.

Tư Không Thiên đứng nhìn qua trận chiến thấy số lượng địch nhân áp đảo bên mình nên có hơi sốt ruột.

Đoạn hán thấy Thiết Hồ cùng hai huynh đệ Thiết Vô Cừu, Thiết Huyết Ma đang ở cùng một chỗ, bụng thăm nghĩ:

"Thiết Vô Cừu và Thiết Huyết Ma lúc này bị Minh Chủ đánh cho bất tỉnh nhân sự. Nay Thiết Hồ đứng ở đó chắc hẳn là đang chữa trị cho hai huynh đệ của y tỉnh lại. Cầm giặc tiên cầm vương. Bây giờ không giết còn đợi tới bao giờ!"

Tâm cơ Tư Không Thiên linh động, ánh mắt khẽ liếc sang phía Lưu Thiên Minh cùng Hoàng Bá Đạo. Chỉ thấy hai người kia cũng đang nhìn mình. Cả ba người đồng thời cùng gật đầu một cái.

Tư Không Thiên lập tức rút kiếm nghe xoạt một tiếng, thân hình vút một cái đã lao vào giữa vòng chiến.

Khoảng cách giữa Tư Không Thiên và Thiết Hồ quá xa. Nếu là bình thời mà nói, chỉ cần ba lần hô hấp thì Tư Không Thiên đã có thể tiếp cận đối phương rồi. Nhưng hiện tại đang loạn chiến, đao thương kiếm kích bay đầy trời. Nào có hơi đâu tránh né cho hết.

Vậy nên khi Tư Không Thiên vừa lao lên. Hoàng Bá Đạo, Lưu Thiên Minh cùng một số chương môn khác cũng nhảy xổ vào.

Hoàng Bá Đạo hét lên:

"Bảo hộ Tư chương môn."

Những người khác đang vận công thi triển chiêu thức đối địch, không mở miệng đáp được chỉ đành gật đầu.

Tư Không Thiên bước chân thoăn thoắt thi triển khinh công đến cùng cực, thân hình lách trái lách phải tránh thoát khỏi các luồng kiếm quang.

Khi mà lão sắp tiếp cận Thiết Hồ thì đột nhiên có chín đệ tử khác của Tà Phái nhảy ra cản đường. Nhìn cách ăn mặc cùng khí độ đều không phải dạng tầm thường. Chín người này sử chín loại binh khí khác nhau múa tít lên đều nhằm vào Tư Không Thiên mà đánh tới.

Nào ngờ Tư Không Thiên chẳng thèm để ý, thân hình cứ thế mà vọt đi.

Đúng lúc này, Hoàng Bá Đạo không biết từ đâu nhảy ra, một chưởng chụp xuống ba người bên mé hữu. Đồng thời, Lưu Thiên Minh cũng từ trong đám quần chiến đánh úp ra, phóng kiếm vào ba người bên mé tả, chiêu thế lạnh lẽo vô bì. Sáu người này vốn chỉ tập trung quan sát để tấn công Tư Không Thiên, nào còn để ý được xung quanh. Nên khi chưởng cùng kiếm của hai người kia cùng phóng đến thì không kịp đề phòng. Lập tức bị chưởng phong chụp xuống tan xương nát thịt, kiếm phong quét qua chặt đứt thân người.

Chỉ còn ba người đứng ở trung lộ thấy đồng bạn bị tử nạn thì kinh hoàng, mặt mày tái mét, ý chí chiến đấu tan biến hết. Vội quay đầu bỏ chạy.

Nhưng Tư Không Thiên không để ba người này kịp trốn. Trong tích tắc hần liền lướt lên trước mấy bước, đồng thời tay áo bên phải bung ra, một luồng kinh lực hồn hậu mà sắc bén phát xuất, hất văng ba người kia ra. Hành động tuy chậm nhưng thân hình vẫn không ngừng lại chút nào. Cước bộ khẽ điểm liền nhảy lên không trung, trông chẳng khác gì một con diều hâu đang bay bổng trên chín tầng trời.

Ba tên kia bị hần dùng nội lực hất văng ra liền va đập với đám đệ tử tà phái xung quanh, khiến đầu óc chúng nổ lên tung tóe, máu huyết vẩy khắp nơi. Thủ kinh của Tư Không Thiên vừa ảo diệu vừa sắc bén, mang theo vài phần kiếm đạo. Những tia máu bắn ra được quán thủ nội lực, chẳng khác chi những lưỡi đao máu. Đám đệ tử tà phái xung quanh chẳng khác chi bông gòn, máu huyết kia vừa văng trúng liền bị cắt phăng thành từng mảnh nhỏ.

Khi đó là vào giữa trưa, mặt trời chiếu rọi xuống khiến huyết quang bùng lên một màu đỏ chói. Đám người chính phái thấy Tư Không Thiên tiêu sái nhẹ nhàng lướt trên không trung chỉ vung tay một cái mà giết được vô số kẻ địch, ai nấy kinh ngạc bội phục, tiếng hò reo ca ngợi vang vọng khắp nơi.

Thiết Hồ đang lúc chữa thương cho đồng bạn, nghe thấy tiếng hô hoán chợt quay lại xem. Thì thấy đối phương ào ào xông đến như chim ưng vỗ mào, không khỏi táng hồn hoảng vía. Hần không kịp nghĩ ngợi, lập tức nhảy lùi về sau.

Nhưng Tư Không Thiên nào để hần kịp trở tay. Chỉ thấy trong không trung ánh sáng lóe lên, một kiếm nhanh như điện liền phóng tới.

Ngũ Tà trước nay đánh nhau đều giỏi về phép quần công (đánh hội đồng). Nay trong năm người thì đã có hai người tử nạn, hai người bất tỉnh. Thành thử sở trường không tài nào phát huy được.

Thiết Hồ tuy giỏi mưu kế, nhưng lâm trận giết địch thì còn kém xa lão đại của y. Lúc kiếm của Tư Không Thiên phóng tới, Thiết Hồ rối trí không biết cách chiết giải chiêu này như thế nào, đành phải liên tục thối lui về sau.

Đội Thiết Hồ lùi về sau được tầm vài trăm bộ. Tư Không Thiên liền hét lên:

"Hoàng huynh, Lưu huynh! Không hành sự ngay còn đợi đến khi nào?"

Thiết Hồ thấy đối phương hét lên như vậy, trong lòng thầm kêu không ổn. Hần sợ Tư Không Thiên gài người ám toán mình, song chường lập tức múa tít lên phòng thủ môn hộ thật chặt.

Nào ngờ đợi hồi lâu mà không thấy ai ra tay. Bấy giờ Thiết Hồ mới kịp định thần nhìn kỹ lại thì thấy hai sư đệ của mình là Thiết Vô Cừu cùng Thiết Huyết Ma đầu óc vỡ toang, máu chảy lênh láng. Không biết là chết tự bao giờ.

Thiết Hồ tức tới mức thổ huyết, gào lên giận giữ:

"Thật là một đám mặt dày, lão phu quyết liều mạng với các ngươi hôm nay."

Thì ra lúc này, nhân lúc Thiết Hồ còn chật vật phòng thủ. Tư Không Thiên liền kêu hai người Hoàng Bá Đạo cùng Lưu Thiên Minh chạy đến ám toán song tả kia. Tuy hành động này thực bị ối, nhưng với tình hình lúc này hần cũng chẳng hơi đâu mà nghĩ đến nữa. Đoạn cũng gầm lên:

"Tà ma ngoại đạo còn lăm lè làm chi. Mau nạp mạng đây!"

Hần vừa nói vừa huy kiếm tấn công như chớp nhoáng. Thanh Phong môn trước nay nổi tiếng với thế tốc kiếm. Chiêu nào chiêu nấy đều ra nhanh và nhanh, tựa như điện chớp giật liên hồi.

Thiết Hồ thấy đối phương kiếm pháp tinh diệu, nếu trực diện đón đỡ thế nào cũng bị đâm thủng mấy lỗ. Hần bụng bảo dạ:

"Ta phải tìm cách phá kiếm của lão đi mới có cơ may thắng được."

Nghĩ thế, Thiết Hồ lại lùi về sau một bước. Tay phải quơ ra sau chớp ngay được một người. Thiết Hồ không thèm để ý người phía sau là đệ tử chính phái hay tà phái. Đội kiếm của Tư Không Thiên phóng đến liền đưa tên đệ tử kia ra đón đỡ.

Chỉ nghe "phụp" một tiếng. Kiếm của Tư Không Thiên đâm xuyên người tên đệ tử kia, lút đến tận chuôi.

Thiết Hồ được che chắn, tuy vẫn bị thương nhưng có phần nhẹ hơn. Hần không đợi cho Tư Không Thiên kịp rút kiếm về, tay trái hóa thành chưởng đánh mạnh ra.

Biến cố bất ngờ khiến Tư Không Thiên không kịp phản ứng. Lão liền đảo ngược chân khí, hữu chưởng phóng ra nghênh tiếp tả chưởng của đối phương. Đồng thời tả chưởng cầm kiếm cũng đẩy ra.

Bình!

Một tiếng nổ chói chói vang lên, hai luồng khí áp tổng mạnh vào nhau làm một số đệ tử trong vòng bán kính mấy trượng xung quanh đều bị hất văng cả đi.

Tên đệ tử thí mạng làm lá chắn giữa hai người Thiết Hồ và Tư Không Thiên bị hai luồng khí áp súc đập vào, từ lâu đã không còn nhân dạng chỉ trở ra một bộ xương, lồng phổi tim cắt lòi cả ra, máu me be bết.

Thiết Hồ tuy công lực không bằng Tư Không Thiên. Nhưng chưởng vừa rồi chiếm được tiên cơ, lại là đánh toàn lực. Nên Tư Không Thiên bị chưởng của Thiết Hồ đánh văng về sau, lăn quay mấy vòng, vừa gượng bật dậy liền ọc ra một ngụm máu tươi, lão đảo mấy cái rồi hai đầu gối nhũn ra, ngồi phệt xuống đất.

Bất quá so với Thiết Hồ, thì lộn mấy vòng như thế so ra còn lời hơn gấp bội. Bởi vừa nãy, tả chưởng của Tư Không Thiên nhân cơ hội cùng đẩy ra song song với hữu chưởng. Thanh kiếm được quán thủ nội lực, xuyên qua tên đệ tử thí mạng rồi đâm luôn vào tim Thiết Hồ khiến y chết tức tưởi.

Ngay lúc Tư Không Thiên ngã xuống đất, mấy đạo kim quang nhanh như điện chớp từ phía trái bắn qua, tiếng rít nghe thật kinh khiếp, đều nhắm vào lão.

Tư Không Thiên tuy nghe rõ mồn một nhưng không tài nào né tránh được. Chỉ trong tích tắc, hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện quanh người lão. Là Hoàng Bá Đạo cùng Lưu Thiên Minh; hai người không dám chần chờ, đều sử ra tuyệt học của bản thân mà đón đỡ. Nghe lũng búng mấy tiếng lớn, mấy đạo kim quang kia đều bị dội ngược trở về.

Lúc bấy giờ cả đám mới nhìn rõ, hóa ra là mấy cây kim màu bạc. Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm:

"Kẻ phóng ám khí này là ai mà công lực thật siêu việt?"

Đột nhiên phía bên mé tả, một giọng nói đầy vẻ khinh khinh vang lên:

"Đám vô dụng này, nuôi chúng bay thật tốn cơm tốn gạo."

Mọi người còn chưa kịp xem người nói kia là ai, thì bên hữu lại có một giọng nữ khác cất lên:

"Thiệt hại nhiều quá, Ma Chủ sẽ thất vọng lắm đây!"

Lúc này mọi người đều hoãn chiến, định thần lại xem thì chẳng biết từ khi nào phía hai bên tả hữu của đám người Tư Không Thiên đã xuất hiện hai thân ảnh khác. Hai người này mặc đồ trùm kín đầu, một xanh một đỏ, trông kỳ dị vô cùng.

Đám đệ tử tả phải xung quanh thấy hai người lạ xuất hiện thì vui mừng khôn xiết, tất cả đều quỳ xuống thi lễ, miệng cung kính hô lên:

"Thủy Họa Phán Quan, hàng lâm thị chúng! Thủy Họa Phán Quan, hàng lâm thị chúng..."

Chỉ trong thoáng chốc, có hơn hai ngàn đệ tử tả phải cùng nhau hô vang. Thanh thế thật lớn vô cùng.

Họa Phán Quan tay phải khẽ giơ lên một cái. Toàn trường lập tức trở lại tĩnh lặng. Lúc đó, ánh mắt gã chợt liếc sang phía ba người Tư Không Thiên.

Tư Không Thiên trong lòng chợt động, nghĩ thầm:

"Hai người này chẳng lẽ là Thủy Họa Phán Quan, Thủy Tiên Xích Diễm. Hai trợ lực đắc ý nhất của ma chủ đây ư. Nghe bảo võ công của bọn chúng lợi hại lắm. Nay quả nhiên lời đồn không sai. Bọn chúng đứng cách ba người bọn ta chưa tới một thước. Vậy mà cả ba từ đầu chí cuối lại không hay biết gì. Nếu lúc này mà đối phương ra tay ám toán chẳng phải sẽ táng mạng hay sao?"

Không chỉ mình lão nghĩ vậy mà ngay cả Lưu Thiên Minh hay Hoàng Bá Đạo đều nghĩ tương tự.

Quả nhiên, người mặc áo đỏ trầm giọng nói:

"Ba con kiến mà giết không xong. Lại dễ bị kiến cắn. Xem ta diệt chúng đây này!"

Nói rồi một chưởng phóng ra.

Ba người Tư Không Thiên chỉ thấy cơ thể trầm xuống. Dưới một chưởng kia của đối phương mà không khí xung quanh như bị thiêu nóng. Ai nấy trong lòng kinh sợ, thậm chí la lên:

"Đây, đây là hỏa khí. Trên đời này còn có người tu luyện hỏa khí đạt đến trình độ như này ư!?" (Khí công thuộc tính hỏa)

Chưởng của Họa Phán Quan - Xích Diễm còn cách ba người kia một quãng, đột nhiên xa xa có tiếng người hét lớn:

"Dừng tay!"

Lời nói chưa dứt thì một vật vù vù bay đến trước mặt người áo đỏ. Nhìn kỹ lại thì hóa ra đó là một cây thiết trượng.

Tiếp theo nghe "Bình" một tiếng lớn. Thủ lĩnh người ném thật mạnh mẽ. Khiến thân hình Xích Diệm phải lùi về sau hai bước mới đứng vững. Hữu chương vì thế mà cũng không thể tiếp tục đánh ra được nữa.

Cùng lúc đó, một thân ảnh từ trên không trung hạ xuống. Người này đầu trọc, hình mạo uy nghiêm, mày rậm mắt to, mặt vuông tai lớn, nhìn qua thật khó mà đoán tuổi chính xác. Y mặc áo cà sa màu tro, đích thị là người của Thiếu Lâm tự.

Ba người Tư Không Thiên không hẹn mà cùng hô lên:

"Không Trí thần tăng đây ư!?"

Không trí đại sư vừa đáp xuống, nghe ba người kia gọi mình, thì lễ rồi cười nhẹ đáp:

"Thật không dám nhận hai chữ Thần Tăng. Lão nạp pháp hiệu Không Trí, ra mắt chư vị cư sĩ."

Đoạn dừng một lát rồi lão lại nói tiếp:

"Lão nạp hay tin liên minh chính tà đại chiến. Không chân chờ liên chạy tới tiếp viện. Nào ngờ vẫn chậm một bước, thật hổ thẹn vô cùng."

Đám Tư Không Thiên đáp lễ, nói:

"Không Trí đại sư đến thật đúng lúc lắm. Minh Chủ vừa bị trọng thương đang ở phía bên trong phủ. Tình thế thật nguy cấp lắm. Đại sư hãy đại giá vào bên trong, chuyện ngoài này cứ để cho bọn tại hạ xử lý."

Không Trí đáp ừ một tiếng. Đoạn thấy Tư Không Thiên bị nội thương, lão liền tiến tới vỗ vào sau lưng y một cái. Một luồng khí nhu hòa lập tức theo đó truyền vào người Tư Không Thiên, chữa trị kinh mạch bị tổn thương. Chỉ trong chốc lát, gần như toàn bộ thương thế trong người Tư Không Thiên khỏi sạch.

Tư Không Thiên cảm kích không kể đâu cho xiết, đoạn cúi người hành lễ nói:

"Đa tạ đại sư truyền khí chữa trị. Ân đức này khó nói bằng lời. Nếu hôm nay không táng mạng tại đây, ắt có ngày báo đáp."

Không Trí đại sư cười nhẹ, nói:

"A di đà phật. Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, cư sĩ bất tất phải để trong lòng. Lão nạp giờ phải vào xem thương thế của Minh Chủ. Đợi lát nữa cứu viện phía sau sẽ xông tới. Cư sĩ chỉ cần án thủ thêm một chút..."

Đang nói giữa chừng, chợt Không Trí dừng lại. Đầu ngừng về phía bắc, lát sau cười nói:

"Đã đến rồi, không cần đợi nữa."

Dứt lời liền cầm theo thiết trượng đi vào trong phủ.

Xích Diệm cùng Thủy Thiên thấy đối phương từ đầu tới cuối không thèm lý đến mình, trong lòng đã có phản tức tối. Bất quá Không Trí là bậc cao thủ nhất lưu giang hồ, bọn họ cũng không tiện phác tác. Đợi khi Không Trí đi rồi bấy giờ Xích Diệm mới hừ lạnh một tiếng, lầm bầm:

"Giả thần giả quỷ."

Lời hán vừa nói chưa xong thì chợt phía bắc truyền đến tiếng động.

Sau vài lần hô hấp, một toán người từ phía bắc xông đến. Toán người này có tăng nhân có tục nhân, nhưng chung quy lại có thể nhận biết được chính là nhân sĩ chính phái.

Đám người Tư Không Thiên thấy vậy mừng lắm, đoạn hô lớn:

"Chư vị đến tiếp giá đây ư!? Bọn tại hạ ở chỗ này."

Người đi đầu trong đám người cũng là một hòa thượng, pháp danh Huyền Tĩnh. Lão nghe có tiếng người hô hoán liền chỉ huy quân tiếp viện chạy tới.

Thấy bên chính phái lực lượng ngày càng đông, Xích Diệm cùng Thủy Tiên mặt mày nhăn nhó khó xem.

Toán người vừa xông vào vòng chiến là như hồ vào bầy dê. Tung hoành chém giết khắp nơi.

Đám thủ lĩnh kia cũng nhân cơ hội đó nhảy vào đứng bảo hộ cạnh ba người Tư Không Thiên.

Chợt một lão già trong đó đứng ra hỏi:

"Minh chủ đâu rồi?"

Tư Không Thiên nhìn sang, thấy người này hồng nhan hạc phát, thật giống như tiên nhân. Trong lòng kinh sợ, hỏi lại:

"Phải chăng lão tiền bối là Y Tiên vang danh thiên hạ đấy ư?"

Lão già kia nghe thế liền gật đầu, hơi vè gập gập nói:

"Chính ta đây. Mau nói đi, minh chủ đâu rồi!"

Tư Không Thiên a một tiếng, đáp:

"Minh Chủ bị trọng thương hiện đang ở trong phủ chữa trị. Không Trí đại sư cũng ở bên trong rồi. Thỉnh Y Tiên tiền bối xa giá vào trong cho an toàn."

Lão già Y Tiên ừm lên trong cổ họng, hướng phủ minh chủ mà rảo bước. Vừa đi được một quãng, Y Tiên chợt quay lại ném cho Tư Không Thiên một đám viên cầu nhỏ, truyền âm nói:

"Giải thể đan, có thể mở rộng kinh mạch. Kích phát tiềm hạn cơ thể trong vòng một nén nhang. Nhẹ thì liệt người nửa năm, nặng thì phế mất kinh mạch. Nếu không phải trường hợp cấp bách, chớ có sử dụng."

Tư Không Thiên cùng chúng chương môn nhận lấy đan dược, đều cung kính đáp "ạ" một tiếng.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thủy Hỏa phán quan

Bên ngoài phủ mệnh chủ, trận địa tà phái đột nhiên xuất hiện hai cao thủ. Một người trong đó mặc áo màu đỏ chui chích, trùm lên che kín đầu. Sau lưng áo thêu hình ngọn lửa. Người này trên giang hồ không ai không biết. Y một thân công phu Hỏa Long thần công có thể nung chảy cả sắt thép rất lợi hại. Người đời gọi y với cái tên Xích Diệm.

Phải nói, võ công của Xích Diệm cực kỳ cao nhưng hiểu sát thành tính, hung danh uy chấn khắp chính tà lưỡng phái.

Người bên cạnh y thì khác, đó là một nữ nhân đẹp như hoa, danh tự là Thủy Tiên.

Hai người này võ công cao thâm khó lường. Nguyên là trợ thủ dưới trướng đắc lực nhất của Ma chủ. Được biết đến với cái tên "Thủy Hỏa Phán Quan". Tuy không xuất hiện nhiều trên giang hồ, nhưng danh tiếng của bọn chúng không hề nhỏ. Được biết, dù cho Ngũ Tà có hợp lực lại cũng không là đối thủ của hai người đó. Đây quả thực là một khó khăn lớn dành cho võ lâm chính phái.

Đối diện với hai vị phán quan tà phái là các môn sĩ chính phái, bao gồm các vị môn chủ và hàng trăm đệ tử cùng với võ lâm đồng đạo. Trong đó có Huyền Khô đại sư chùa thiếu lâm cùng với một số người khác mới đến góp sức.

Xích Diệm thấy nhân sĩ chính phái mỗi lúc một đông, nghĩ thầm phải nhân cơ hội khi chúng còn chưa tập hợp đủ lực lượng phải nhanh chóng triệt hạ mới được. Nghĩ thế, hắn tiến lên một bước hướng đám võ sĩ chính phái, oang oang nói lớn:

“Các ngươi hiện tại có hai lựa chọn: đầu hàng hoặc chết.”

Một lão già đối diện nghe vậy, cả giận bước ra chỉ mặt Xích Diệm mà mắng:

"Anh hùng hảo hán trong chốn giang hồ chưa chết hết đâu. Các ngươi bản lĩnh cao cường đến mấy chẳng nữa rút cục cũng không thoát khỏi đạo trời chí công được."

Xích Diệm nhử mày nhìn xem tên kia là ai. Chỉ thấy đó là một lão già tuổi ngoài lục tuần; râu tóc điểm bạc, mắt sáng như đuốc, thân hình cao lớn, có thể thấy được trong vẻ ngoài già nua kia là dáng dấp của một bậc cao thủ võ học.

Xích Diệm hừ lạnh một tiếng nói:

“Ái chà chà. Thì ra là Thanh Mộc Chân, chương môn Vân Hải tông. Ngươi đã khư khư cố chấp như vậy. Vậy ta đành tiễn ngươi đi một đoạn.”

Nói rồi, hần phát tay một cái, một đoàn hòa diễm từ tay hần bắn ra cực nhanh nhắm ngay Thanh Mộc Chân mà phóng đến.

Thanh Mộc Chân không dám chủ quan, khí vận từ đan điền tụ vào hai tay, ra chiêu đón đỡ:

“Chút tài mọn. Xem song quyền của ta đây. Bạch nha quyền.”

Quyền phong từ tay Thanh Mộc Chân phóng ra hóa thành một đầu bạch hổ cực lớn, hòa diễm cùng quyền phong va vào nhau phát ra tiếng nổ oanh động, khói bụi mù mịt.

Thanh Mộc Chân bị dư lực đẩy lùi ra sau vài bước, trong lòng thâm nghĩ:

“Quả nhiên tên này không tầm thường, một cái phát tay nhẹ cũng có thể chống đỡ lại được Bạch Hổ Xuất Sơn của ta.”

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng miệng ngoài lại nói khoác:

“Ha ha... Ngươi chỉ có...”

Chưa kịp thốt ra ba từ tiếp theo "như vậy à..." thì Thanh Mộc Chân bỗng hoảng hốt, vì Xích Diễm đang ở đằng xa chợt biến mất rồi đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt lão. Chỉ thấy, hần giờ tay tung ra một quyền.

Thanh Mộc Chân chỉ kịp phản xạ tức thời đưa hai tay lên chống đỡ.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Rắc.

Thanh Mộc Chân trúng ngay một quyền trực diện. Cú đánh của Xích Diễm đánh gãy hai tay của lão, nhưng lực đạo vẫn chưa hết, nắm quyền lại tiếp tục giáng vào đầu của Thanh Mộc Chân.

Ý niệm cuối cùng của Thanh Mộc Chân trước khi chết chỉ là: “Hần nhanh Quá!”

Quả thực, Xích Diễm hành động quá mau lẹ. Gã nhân lúc Thanh Mộc Chân không kịp đề phòng lập tức ra tay, thi triển khinh công đến cực hạn xuất hiện trước mặt đối thủ rồi tung quyền kết liễu. Từ lúc phát tay đến lúc đâm vỡ đầu đối phương chỉ ngắn ngủn trong vòng vài cái hô hấp mà thôi. Thương thay Thanh Mộc Chân, một đời tung hoành giang hồ, sáng tạo nên vô số tuyệt học lại chết một cách xám xịt như vậy.

Xích Diễm cười khẩy một tiếng, nói:

"Hừ... Ta ghét nhất mấy con cầu hung hăng. Nhưng lại không có thực tài."

"Chường môn!"

Các đệ tử Vân Hải tông bây giờ mới kịp phản ứng, vội lao đến ôm thi thể Thanh Mộc Chân khóc rống lên. Vài tên trong đó cầm kiếm định xông đến liễu mạng với kẻ thù nhưng cuối cùng được các đệ tử khác ngăn cản lại. Vô số ánh mắt chứa đầy sát khí lần phần nộ nhìn chăm chăm vào Xích Diễm. Nếu ánh mắt có thể giết chết người thì Xích Diễm chắc có lẽ đã chết cả trăm ngàn lần rồi.

Ai ai cũng mặt đầy bi phẫn, tuy vô cùng tức giận nhưng cũng không ai dám tiến lên. Nếu đơn đả độc đấu thì không ai trong này nắm chắc có thể trụ được sau hai đến ba chiêu, đánh nhau bây giờ chỉ có nước thua thiệt.

Một số đệ tử các phái thấy chường môn Vân Hải tông bị hạ gục đơn giản như vậy thì ý chí chiến đấu tiêu tán hết, ai nấy đều sợ hãi tốt độ.

Tư Không Thiên thấy tình hình không ổn, bước ra trước, bình tĩnh ra lệnh:

"Tất cả đệ tử lui vào trong, bảo vệ mình chủ, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào dù chỉ một bước. Tính mạng mệnh chủ ta giao cho các ngươi, còn chuyện ngoài này cứ giao cho các chường môn bọn ta xử lý! Còn đệ tử Vân Hải tông yên tâm, mối thù đó ta sẽ báo giùm các ngươi."

Đám đệ tử Thanh Phong môn đồng thanh đáp:

"Vâng, chường môn."

Mấy vị chường môn khác cũng kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng, lấy lại được bình tĩnh liền quay ra lệnh cho đệ tử của mình cũng lui vào, thoáng chốc bên ngoài chỉ còn lại mười bốn người.

Riêng đệ tử tả phái cũng được hai người Xích Diễm cùng Thủy Tiên điều ra bên ngoài. Trong cuộc chiến giữa các cao thủ như thế này, đám kia cũng chẳng có tác dụng là bao. Không hơn không kém một tám bị thịt.

Xích Diễm khoanh tay lên ngực, khinh thường nói:

"Đến giờ này rồi mà các ngươi vẫn muốn bảo vệ lũ kiến yếu ớt kia sao!"

Tư Không Thiên trong mắt hiện lên hàn quang, đáp:

"Chúng có thể yếu nhưng không bao lâu nữa bọn chúng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, và sẽ là những trụ cột của võ lâm chính phái."

Xích Diệm nói:

"Vậy sau khi giết các ngươi, chắc ta phải đi phá mấy cái gọi là 'trụ cột' gì đó rồi!"

Tư Không Thiên lấy trong ngực ra viên đan dược lúc này Y Tiên đưa cho, rồi lập tức nuốt vào. Sau khi đan dược vào miệng, Tư Không Thiên chỉ cảm nhận được huyết quản trở nên nóng rực như hỏa lửa đốt. Toàn thân là một cỗ lực lượng vô cùng lớn đang tuôn trào mãnh liệt. Đôi mắt y trở nên đỏ ngầu, mạch máu nổi lên từng đường xanh rõ rệt. Hắn thảm thán:

"Chết. Y Tiên lão tiền bối đầu nói là dược lực nó mạnh như vậy chứ!"

Tư Không Thiên cảm nhận lực lượng tuôn trào trong cơ thể, nhìn Xích Diệm không giấu nổi sát ý trong mắt, cười nói:

"Ha ha ha... Muốn giết ta ư? Phải xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh."

Hắn quay đầu lại, cười nhạt nói:

"Các vị, tại hạ đi trước một bước. Hy vọng kiếp sau chúng ta lại có thể tiếp tục là huynh đệ."

Các môn chủ khác thấy chương môn Thanh Phong môn làm vậy thì cũng không chần chừ, tất cả đều lấy đan dược ăn vào.

Tư Không Thiên vô cùng kinh ngạc.

"Các vị làm cái gì vậy?"

Hồ Uy Hoàng Bá Đạo đáp:

"Ha ha ha... Không Thiên lão đệ như vậy là không cho bọn ta mặt mũi rồi, chúng ta đâu thể đứng nhìn một mình ngươi xông vào chỗ nguy hiểm được. Nếu muốn đến kiếp sau, chỉ bằng tất cả cùng đi, kiếp sau cùng làm huynh đệ. Dù sao đồng vui mới thú vị mà."

Tư Không Thiên cảm động trong lòng, cũng không khách sáo nữa, chỉ nói:

"Vậy thì làm phiền các huynh rồi."

Xích Diệm hừ lạnh khinh thường nói:

"Các ngươi tán chuyện xong chưa? Tất cả cùng lên đi, cho ta phải đỡ tốn chút thời gian."

Thủy Tiên đứng bên cạnh, thấy Xích Diệm khinh địch thì nhắc nhở:

"Xích Diệm, ngươi nên cẩn thận chút đi. Ta thấy 'khí' của bọn chúng có chút thay đổi."

Xích Diệm không cho là phải, vẫn một bộ dáng khinh khinh, đáp:

"Hừ... Thay đổi thì thế nào chứ! Vẫn chỉ là một lũ tôm tép. Chỉ mình ta là đủ để hạ hết mười một tên bọn chúng. Ngươi không cần nhúng tay vào."

Thủy Tiên chỉ nhún mày chứ không nói gì thêm, nài nỉ với Xích Diệm phục vụ Ma Chủ đã lâu, biết tính cách của hắn. Là một bộ dạng tự cao, không xem ai ra gì, nếu là lúc bình thường nàng sẽ không quan tâm. Nhưng bây giờ lại là trận chiến quan trọng để một bước thống nhất giang hồ, nên không thể không đề phòng. Thủy Tiên nghĩ vậy liền âm thầm lấy trong người Thiên hoa châm nắm trong tay, nếu Xích Diệm có thất thủ thì có thể kịp thời ứng cứu.

Tư Không Thiên rút trường kiếm bên hông ra nghe "Xoạt" một tiếng, uốn người ra phía sau rồi bất chợt phóng thẳng về phía trước như một mũi tên với tốc độ cực nhanh. Mũi kiếm nhắm thẳng vào mi tâm của Xích Diệm đâm tới.

Xích Diệm thoáng ngạc nhiên, thảm thán:

"Chẳng lẽ đây là Cung thân ảnh đạn, một trong những tuyệt kỹ của Thanh Phong môn hay sao!"

Hắn tuy ngạc nhiên nhưng tâm không hề loạn, trong tích tắc mũi kiếm sắp đâm trúng, nhẹ nhàng lạng người sang bên phải né được đòn hung hiểm kia.

Nào ngờ, mũi kiếm của Tư Không Thiên đang đâm thẳng bỗng dừng tạt ngang qua lại nhằm cổ Xích Diệm mà chém tới. Thế công như chớp, chỉ trong tích tắc mà biến chiêu liên tục khiến đối thủ không kịp trở tay.

Nhưng Xích Diệm là ai? Hắn là một cao thủ lão luyện đã nếm mùi sinh tử vô số lần. Cảm nhận được nguy hiểm trong thế công chớp nhoáng này, ngay từ

khi Tư Không Thiên lao vào hấn đã có đề phòng, sau khi lạng người khỏi đòn thế đầu tiên hấn liền rút từ bên hông ra một thanh khoai đao.

Quả nhiên, đúng như dự đoán lưỡi kiếm của Tư Không Thiên đang đâm thẳng bỗng trở thành chém ngang, trên mặt Xích Diệm liền xuất hiện một nụ cười đắc ý. Đó là nụ cười của kẻ đã từng sống cùng với tử thần.

Nói đến lưỡi kiếm sắp chạm vào cổ, Xích Diệm liền vùng đao lên đón đỡ.

Choangggg. Một tiếng vang dội, hai người bị dư lực đẩy ra hai bên.

Xích Diệm đứng thẳng dậy, nói:

"Ta không hề biết *Cung thần đạn ảnh, tuyệt kỹ độc môn của Thanh Phong môn lại có thể biến chiêu trong lúc thi triển đó?"

Tư Không Thiên khinh thường đáp:

"Võ học sâu xa, người như ngươi làm sao hiểu hết được."

Xích Diệm hừ một tiếng, nói:

"Vậy để ta tiếp tục tìm hiểu."

Nói rồi múa đao xông tới.

Mười một vị chương môn và võ sĩ giang hồ còn lại cũng không chịu thua, năm người chạy đến tiếp viện cho chương môn Thanh Phong môn. Sau người quay sang tấn công Thủy Tiên

Thủy Tiên đang quan chiến thấy sáu người đột nhiên tấn công, hai tay khua lên, thân hình cấp tốc lùi về sau. Hơn chục mũi ngân châm từ tay nàng phóng ra nhắm hướng sáu người bay đến, miệng cả giận mắng:

"Võ lâm chính phái đây sao? Lấy đông hiếp yếu, bây giờ ta mới thực sự mở mang tầm mắt."

Hoàng Bá Đạo cảm đôi thiết chùy vùng lên hất ngân châm ra, thật thà nói:

"Bọn ta đúng là ý đông thật, nhưng không hề hiếp 'yếu'. Nếu ngươi mà yếu thật thì nọn ta chẳng là cái thá gì!"

Lưu Thiên Minh hừ một tiếng, tiếp lời:

"Hừ... Bá Đạo huynh nhiều lời làm gì? Dù sao cũng liều mạng mà thôi. Nếu giết được bọn chúng thì sau này giang hồ sẽ được thái bình. Bỏ danh dự sang một bên. Đáng Lăm!"

Nói đoạn, cả sáu người lại tiếp tục lao đến.

Thủy Tiên giận run lên, phóng tiếp vài cây châm. Thân hình lại tiếp tục thoái lui, bỗng nhiên nàng cảm nhận được một luồng gió nhẹ sau lưng, trong lòng thầm kêu "không ổn"

"Yêu nữ! Chạy đâu cho thoát!"

Quả nhiên, một bóng người đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Thủy Tiên, trường kiếm quét ngang.

Trong sát na ấy, nàng lập tức cúi người xuống, đồng thời chân phải đá về sau. Kẻ đó không ngờ Thủy Tiên phản xạ nhanh đến vậy, không đề phòng liền trúng ngay một cước.

"Ui da..."

Người xuất hiện sau lưng Thủy Tiên chẳng ai khác, chính là Lưu Thiên Minh. Hấn bị trúng một cước khá nặng, miệng học ra một ngụm máu tươi; thân hình bay về sau đụng trúng ngay bức tường gần đó. Lập tức bất tỉnh nhân sự.

"Yêu nữ! Chớ làm càn."

Hoàng Bá Đạo nhân lúc Thủy Tiên đang trong tư thế khó phòng bị (Đang đứng bằng một chân. Bởi vì chân kia mới đá xong.) Cảm thiết chùy nhằm đầu nàng mà nện tới, chùy mang theo kinh phong mãnh liệt, thế công như lôi đình. Nếu đánh trúng chắc chắn đầu nát xương tan.

Bình!

Thiết chùy đánh trúng đầu Thủy Tiên nhưng vẫn chưa hết đà liền tiếp tục nện xuống mặt đất.

Mặt đất ở đây được lát bằng đá huyền cương mà bị chùy của Hồ Uy Hoàng Bá Đạo nện xuống liền xuất hiện một cái hố cực lớn. Nhưng kinh ngạc thay, hấn không hề nhìn thấy thi thể Thủy Tiên ở đâu, ngay cả một vệt máu cũng không thấy.

Những người còn lại chứng kiến Hoàng Bá Đạo đánh trúng địch nhân thì thở phò nhẹ nhõm một hơi, nói:

"Quả nhiên, 'Lôi chùy phá thiên' của Hồ Uy đã luyện đến mức này, cho dù không có đan dược hỗ trợ thì chắc chắn ả ta cũng tan xương nát thịt."

Nhưng Hoàng Bá Đạo lại nghĩ khác, trong lòng hần thềm tính:

|Không đúng! Cái ta đánh trúng chỉ là tàn ảnh của cô ta, ở trong tư thế đó thì cô ta không thể di chuyển sang trái hay sang phải được... Lùi cũng không thể... Vậy thì, chỉ có thể là tiến lên phía trước. Tức là, đằng sau!"

Nói thì lâu, chứ hần suy luận rất nhanh. Trong chớp nhoáng, hần xoay người vung thiết chùy ra sau lưng.

Quả nhiên, Thủy Tiên xuất hiện phía sau Hoàng Bá Đạo, bị thiết chùy của hần đột ngột xuất hiện không dám ám toán, chỉ đành thoái lui.

"Chuyện gì vừa xảy ra?"

Mấy người khác, không tin nổi vào mắt mình. Rõ ràng cô ta bị chùy đánh trúng đáng ra phải đầu nát xương tan rồi chứ, sao giờ lại không ra sao?

Hoàng Bá Đạo đáp:

"Còn chưa rõ hay sao? Cái ta đánh trúng chỉ là tàn ảnh của cô ta mà thôi."

Thủy Tiên đáp xuống, trong lòng có đôi phần thất phục, nói:

"Không nhìn ra người chỉ là một tên vũ phu lại có thể đoán ra được vị trí của ta."

Hoàng Bá Đạo không để ý lời khen của đối phương mà nghi ngờ hỏi:

"Võ công đó cùng với kinh công tuyệt đỉnh như vậy! Phải chăng cô nương là người của Bách Hoa môn?"

Thủy Tiên tuy đeo khăn che mặt nhưng cũng có thể đoán được vẻ mặt nàng hiện đang vô cùng kinh ngạc lẫn chút sợ hãi.

Hoàng Bá Đạo dường như cảm nhận được thay đổi nhỏ ấy, cười nhạt nói:

"Quả nhiên là vậy! Ta đang còn hỏi vì sao võ lâm sắp tận diệt mà không thấy một người nào của Bách Hoa môn trợ giúp. Thì ra là một giặc với tà phái."

Thủy Tiên nghe vậy thì cả giận:

"Ta không liên can gì đến Bách Hoa môn. Người dám vu khống chớ trách ta không khách khí."

Hoàng Bá Đạo hừ lạnh nói:

"Chính tà giao tranh. Còn giảng nghĩa khi?"

"Là do người nói..."

Thủy Tiên nghiêng rặng kèn kẹt để khí vào chân vọt lên. Trong tay nàng xuất hiện hơn mười mũi ngân châm phóng về phía năm người (Lưu Thiên Minh đang bất tỉnh nhân sự.)

Hoàng Bá Đạo giờ thiết chùy lên gạt đỡ nói:

"Hừ. Lại là..."

Nhưng chữ "chiêu đó." chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì Hoàng Bá Đạo kinh ngạc. Vì hần đỡ ngân châm nhưng lại không nghe thấy tiếng động va chạm nào? Chẳng nhẽ châm làm bằng bông?

Đột nhiên Hoàng Bá Đạo biến sắc, quay lại hét lớn:

"Tất cả cẩn thận, là huyền ảnh."

Nhưng hần nhận ra thì đã quá muộn màng.

Chỉ nghe 'ahhh...' liên tục ba tiếng. Chương môn Vô Lượng phái và một người khác đã trúng chiêu.

Thì ra Thủy Tiên không phóng châm hết cả năm người mà chia ra phóng hai người bất cẩn nhất.

Nhưng nghe ba tiếng kêu?

Vậy còn người thứ ba?

Hoàng Bá Đạo giật mình nhìn vào bức tường đỏ nát rồi bỗng nhiên nổi giận, gầm lớn:

"Yêu nữ, Lưu chương môn đã thụ trọng thương mà ngươi còn ám toán. Ta phải giết ngươi."

"Là ngươi bảo ta không giăng nghĩa khí..."

Hóa ra trong mấy mũi châm mà Thủy Tiên phóng đi thì có một mũi dành riêng cho Lưu Thiên Minh. Hắn bị đá cho bất tỉnh nhân sự, mới tỉnh lại chưa kịp làm gì đã thấy một mũi tên ngay trước mặt nên không kịp né tránh, mũi châm phóng trúng ngay vào đầu Lưu Thiên Minh khiến y chết tức tức tử.

Hoàng Bá Đạo á khẩu không thể biện hộ, mặt đầy tức giận múa chùy xông đến, người đằng sau cũng cầm trường kiếm cũng lao vào. Nhất thời ba người đánh nhau khó phân thắng bại.

Nhưng hai người Hoàng Bá Đạo không để ý rằng tác dụng của Giải Thể đan cũng sắp hết. Nếu không nhanh chóng, người bị giết tiếp theo sẽ là bọn họ.

❑Chú Thích:

*Cung Thân Ảnh đạn: là khinh thân pháp siêu đẳng dùng nội công uốn người như mũi tên và di chuyển trong khoảnh khắc để tấn công. Trong lúc tấn công thường chỉ lao theo một hướng thẳng. Trừ phi luyện gân cốt đến mức mềm dẻo, mới có thể biến chiêu trong tích tắc khiến đối thủ bất ngờ. Là võ kỹ độc môn của Thanh Phong môn.

*Năm người giao chiến với Xích Diệm theo thứ tự là:

Tư Không Thiên - Thanh Phong phái.

Tuệ Tĩnh đại sư - Thiếu Lâm Tự.

Cùng với ba người khác.

*Sáu người giao chiến với Thủy Tiên là:

Hồ Uy - Hoàng Bá đạo

Lưu Thiên Minh - Thiên Đạo môn.

Một chương môn của Vô Lượng phái cùng hai võ sĩ giang hồ khác.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bách Hoa Môn - Ngọc Ngưng Nhi

Trong khi Thủy Tiên vẫn cùng sáu người kia giao đấu thì lúc này bên phía Xích Diệm cuộc chơi đã sắp sửa hạ màn.

Nói về thực lực, Xích Diệm cùng Thủy Tiên còn mạnh hơn Ngũ Tà gấp nhiều lần. Cho dù có đan dược hỗ trợ thì với chừng đó sức mạnh, đám người Hoàng Bá Đạo hay Lưu Thiên Minh cũng chưa đủ để hạ gục được hai con quái vật này.

Năm người giao đấu với Xích Diệm hiện chỉ còn hai người là chương môn Thanh Phong môn Lưu Thiên Minh cùng một hòa thượng thiếu lâm tự Tuệ Tĩnh đại sư.

Choang...

Xích Diệm tay phải đỡ thiết bổng của Huyền Tĩnh đại sư, tay trái cầm khoái đao gạt trường kiếm của Tư Không Thiên, cười lớn:

"Đây là tất cả những gì các ngươi có ư? Ha ha ha... Quá yếu."

Tư Không Thiên cả giận, trường kiếm lại chém xuống, mắg:

"Tên khốn, Chớ vội vui mừng quá sớm. Xem chiêu."

Nói rồi kiếm của Tư Không Thiên từ trên chém xuống bỗng dung biến hóa thành tám đường chém khác nhau, lưỡi kiếm dưới ánh mặt trời sáng choang, chẳng khác chi lưu tinh xẹt qua, phân chia nhiều bộ vị hiểm yếu của Xích Diệm mà tấn công. Chiêu này có tên là Lưu Tinh Bát Nguyệt Trảm, là một trong những tuyệt kỹ thành danh của lão.

Bên này, Huyền Tĩnh cũng múa thiết bổng đánh tới.

Xích Diệm cười khà khà, truyền hỏa khí vào trong khoải đao khiến đao nóng lên, đỏ rực như lửa. Đoạn vung lên hộ vệ toàn thân, đón đỡ chiêu thức của đối phương, miệng còn không quên chế giễu:

"Khà khà... Quá đơn giản. Đây mà là tuyệt kỹ thành danh của Tư lão ư?"

Keng... keng... keng...

Liên tục là những tiếng binh khí va chạm vào nhau. Mặc dù là hai đánh một nhưng Xích Diệm vẫn chiếm thế thượng phong. Nội công lẫn chiêu thức của hắn đều vượt trội hơn nhiều lần so với hai người. Chỉ trong vòng vài phút, Tuệ Tĩnh đại sư và Tư Không Thiên đều dần lộ ra vẻ kiệt sức.

Xích Diệm dừng lại nhìn hai người vẻ mặt khinh thường hỏi:

"Hết rồi à? Nghe đâu Thanh Phong môn có hai tuyệt kỹ độc bộ thiên hạ là Cung thân ảnh đạn và Lôi điện kiếm pháp. Cung thân ảnh đạn ta đã chứng kiến qua, nhưng lôi điện kiếm pháp thì chưa được thấy. Chương môn Thanh Phong môn có thể cho ta chiêm ngưỡng được chăng?"

Tư Không Thiên nghiêng răng nói:

"Ta bất tài chưa lĩnh hội được lôi điện kiếm pháp của tổ sư gia, nếu ta có thể học được nó thì hôm nay người đừng hòng sống sót."

Xích Diệm hừ lạnh nói:

"Hừ... Chết đến nơi còn mạnh miệng. Xuống dưới âm ty học xong rồi hẵng đấu với ta nhé."

Nói đoạn, hắn giơ đao chém xuống.

Lúc đó Tư Không Thiên đã gần như kiệt sức, đao này của Xích Diệm chẳng hề lưu tình. Nếu chém xuống ắt Tư Không Thiên phải bị cắt thành hai nửa.

Đột nhiên.

Vù...

Bất thành linh nghe đánh vù một tiếng. Một thứ ám khí không biết từ đâu phóng đến, keng một tiếng đã cắt phăng khoải đao của Xích Diệm.

Biến cố này diễn ra trong chớp mắt. Chẳng ai nhìn rõ người nào đã phóng ám khí, mà chỉ nhìn thấy trên mặt đá phẳng lì kia là một chiếc lá to bằng nửa bàn tay, điểm đặc biệt là chiếc lá kia cắm sâu xuống mặt đá đến ba phần tư.

Lấy chiếc lá làm trung tâm, xung quanh bán kính chừng một đến hai thước, mặt đá được làm bằng huyền cương xuất hiện những vết nứt nhỏ có thể thấy được bằng mắt thường.

"Là ai?"

Xích Diệm cả kinh thất sắc, lập tức lùi về phía sau. Gã nhìn khoải đao chỉ còn một nửa trong tay mình, lòng không khỏi sợ hãi nghĩ thầm:

"Ám khí kia bay qua mà ta không hề phát giác, nếu mục tiêu không phải là đao mà là cổ ta thì e rằng ta đã chết từ lâu rồi. Người kia là ai mà tài ám khí thật kinh dị, ngay cả Thủy Tiên e cũng không địch lại."

Thủy Tiên dường như cũng phát hiện ra có cao thủ xuất hiện, không tiếp tục đánh nhau với hai người Hoàng Bá Đạo nữa mà lùi về đứng song song với Xích Diệm. Ánh mắt cảnh giác đề phòng xung quanh.

Hoàng Bá Đạo nhân cơ hội đó vội chạy lại đỡ Huyền Tĩnh đại sư và Tư Không Thiên, miệng hỏi thăm:

"Các vị thương thế như thế nào rồi? Có nặng lắm không?"

Huyền Tĩnh đại sư ôm vết thương nơi ngực, ho khan hai tiếng nói:

"Thương thế chỉ là chuyện nhỏ. Đáng tiếc là chỉ còn hai người là lão nạp và Tư Không Thiên chương môn may mắn còn sống. Những người còn lại..."

Nói đoạn thở dài một hơi ảo não.

Hoàng Bá Đạo buồn bã, thở dài:

"Ài... Mặc dù có Giải Thể Đan của Tiên Y lão tiên sinh ban cho, nhưng chúng ta vẫn không phải là đối thủ của bọn chúng. Sáu người bọn ta cũng chỉ còn

lại hai người."

Bốn người nhìn nhau, trong mắt không giấu nổi vẻ thất vọng.

Tư Không Thiên lên tiếng khích lệ:

"Thôi nào, chưa chắc chúng ta đã thua đâu. Người vừa giúp chúng ta chắc cũng là một cao thủ, có lẽ sẽ đảo ngược được tình thế thì sao?"

Hai người nọ thở dài một cái rồi lầm bầm:

"Hy vọng là vậy."

Xích Diệm không còn quan tâm tới bốn người kia nữa. Cái hắn chú ý bây giờ chính là cao thủ chưa lộ mặt kia. Với chỉ một chiếc lá mà có thể cắt đứt được bảo đao làm từ huyền thiết, lại là phóng từ xa. Cao thủ như vậy trên giang hồ ngoài Ma Chủ cùng Không Trí ra thì không còn một ai nữa.

Hắn liền ôm quyền hướng trong không trung vái một cái, mở miệng chào hỏi trước:

"Tại hạ là Tả hộ pháp Huyết Ma giáo Xích Diệm, ngoại hiệu Hỏa Phán Quan. Kính xin hỏi người vừa hiển lộ thân thủ là cao nhân phương nào? Tại sao lại giúp đỡ những kẻ này? Có thể cho tại hạ được vinh hạnh được biết danh tính được hay chăng!?"

Đợi một chút, trong không trung vang lên giọng nói trong trẻo của một nữ nhân đáp lại:

"Phải thì sao? Không phải thì sao? Ta muốn thì ta cứu. Còn như muốn biết tên ta thì ngươi còn chưa đủ khả năng."

Xích Diệm nhũn mày, trong lòng hắn đã có mấy phần tức giận. Đường đường là Tả Hộ pháp của ma giáo, từ xưa tới nay ngoài Ma Chủ ra chưa từng có ai bất kính với hắn như vậy. Nếu là kẻ khác chắc rằng giờ này đã đi châu diêm la rồi. Nhưng đối phương lại là một cao thủ ẩn giấu quá sâu, cũng chưa phân biệt địch ta nên hắn đành nghiêng răng chịu đựng. Chợt hắn nghe thấy tiếng run, vội quay lại thì thấy Thủy Tiên thân hình đang run rẩy, ánh mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói kia mang theo vẻ sợ hãi tột độ.

Xích Diệm biến sắc, cũng giống như Thủy Tiên. Tuy hai người không thân thiết với nhau cho lắm nhưng hắn cũng tương đối biết rõ tính cách của nàng, kẻ có thể làm cho Thủy Tiên phải run sợ như thế này có thể là ai được cơ chứ? Chẳng lẽ là kẻ địch?

Giọng nữ nhân bí ẩn kia lại chợt vang lên:

"Đã lâu không gặp... Sư tỷ!"

"Sư tỷ!"

Không những Xích Diệm kinh ngạc tròn tròn mắt mà cả bốn người Tư Không Thiên cũng không ngoại lệ. Chỉ khác nhau là Xích Diệm có phần vui mừng hơn khi kẻ đối đầu không phải là địch nhân. Còn bốn người Tư Không Thiên lại có vẻ hơi thất vọng vì không phải là có người ứng cứu.

Xích Diệm có phần thả lỏng, mỉm cười nói:

"Thì ra là sư muội của Thủy Phán Quan. Tại hạ cửu ngưỡng đại danh. Không biết cô nương đến đây làm gì?"

Giọng nữ nhân như không đếm xỉa đến lời của Xích Diệm, nói:

"Có vẻ như sư tỷ vẫn mê muội như vậy. Vậy cũng tốt, hôm nay muội đến là để trợ giúp võ lâm chính phái, tiện thể giúp bốn môn thanh trừ môn hộ."

Xích Diệm nghe đến đây thì không nhịn được nữa, cả giận quát lên:

"Khốn kiếp, thật khinh người quá đáng. Có giỏi ra đây chiến với ta một trận."

Giọng nữ nhân kia hừ lạnh một tiếng, nói:

"Hừ, ngươi bảo ta khinh người quá đáng ư? Vậy thử một chiêu của ta xem sao."

Dứt lời, chỉ nghe tiếng lá cây xoạt xoạt xoạt. Trong rừng cây cách đó không xa, một đám lá chợt phóng ra, nghe tiếng rít gió thật kinh khiếp. Hiện nhiên trong đám lá đó có ẩn giấu sát chiêu.

Tư Không Thiên đột nhiên hai mắt sáng lên, lầm bầm:

"Ta biết chiêu này, ta đã thấy nó ở đâu rồi. Là... Thiên nữ..."

Hoàng Bá Đạo thấy Tư Không Thiên thần thờ lăm bầm lung tung thì giật tay áo y hỏi:

"Ngươi nói cái gì vậy? Thấy cái gì?"

Tư Không Thiên quay sang nắm chặt tay Hoàng Bá Đạo mừng rỡ nói:

"Chúng ta có thể lật ngược thế cờ rồi. Chiêu đó chính là Thiên nữ tán hoa của Bách Hoa môn. Ha ha ha... Chúng ta được cứu rồi."

Hoàng Bá Đạo nhú mày:

"Là Bách Hoa môn ư? Vậy..."

Trong lòng hần chột tỉnh ngộ:

"Vậy ra theo lời của nữ nhân chưa lộ mặt kia thì Thủy Tiên kia có thể là phản đồ mà Bách Hoa môn đang tìm. Thảo nào mà võ công cô ta tám phần giống với võ công của Bách Hoa môn."

Trong khi Hoàng Bá Đạo đang suy luận thì ngoài kia Xích Diệm chân phải lùi về sau một bước, chân trái hơi khụy xuống. Hai tay thu lại thành thế trung bình tấn. Khí quanh người y tỏa ra nồng đậm như thủy triều, miệng Xích Diệm khẽ nhếch lên nói:

"Chiêu này ngươi chỉ dùng được một lần thôi, lần này ta sẽ không thất thủ đâu. Xem chiêu Thiên hỏa thần công, Hỏa triều."

Phùng... phùng...

Xung quanh Xích Diệm nổi lên từng đợt hỏa điểm nóng rực, đợt này qua đi, đợt khác lại tới liên miên như sóng triều.

Đối phó với "Thiên nữ tán hoa" tầm rộng này thì chỉ có chiêu "Hỏa triều" mới ứng phó nổi. Với lại, ám khí là những chiếc lá, với nội công là dương cương cường khí như Thiên hỏa thần công có thể chuyển hóa thành lửa thì chắc chắn những chiếc lá sẽ bị thiêu cháy.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Xích Diệm. Những chiếc lá tuy được quán thấu nội lực hùng hậu nhưng với tầm phóng quá xa cộng thêm bị "Hỏa triều" công kích liền bị cháy thành tro.

Đang định mở miệng nói vài câu châm chọc. Đột nhiên, bên trong những tàn lá rơi xuống chột lóe lên ánh chớp, hơn chục mũi châm không biết tự khi nào mà bay tới rất là nhanh, đều nhắm Xích Diệm mà bay đến.

Xích Diệm gầm lên một tiếng, chân giẫm mạnh xuống đất kèm theo nội lực hùng hậu.

Ầm!

Mặt đất được lát bằng đá huyền cương siêu cứng mà bị chân của Xích Diệm dẫm tan thành từng tảng đá lớn.

Thấy mũi châm sắp bay đến, hần gầm lên hai chân thoăn thoắt đá liên tục hất những tảng đá lớn kia lên.

Nhìn thì lâu chứ Xích Diệm hành động vô cùng mau lẹ, trong tích tắc đón đỡ hai thế công chớp nhoáng của đối phương.

Giọng nữ nhân kia lại vang lên:

"Tốt, nhưng chưa hết đâu!"

Dứt lời, đằng sau Xích Diệm đột nhiên xuất hiện chục cây ngân châm lao đến cực nhanh.

"Chết tiệt, cô ta ở nơi nào mà phóng được từng ấy ngân châm cơ chứ."

Xích Diệm như có con mắt thứ sáu đằng sau lưng, gã thấy có nguy hiểm vội đề khí nhảy lên né khỏi. Nào ngờ, tránh vô đưa lại gặp vô dữa, phía trên không lại xuất hiện thêm chục cây ngân châm nữa.

Xích Diệm hoảng hốt, tung liền một phách không chừng.

Phùng, phùng..

Một con rồng lửa từ tay Xích Diệm phóng ra đón đỡ ngân châm.

Đột nhiên, Xích Diệm thất kinh, mặt biến sắc:

"Ta quên mất, nếu là sư tỷ muội với Thủy Tiên thì chắc hẳn cô ta biết thi triển huyền ảnh trận. Những cây kim này là giả, dùng để che giấu sát chiêu. Chết tiệt, ta trúng bẫy rồi."

Giọng nữ nhân kia lại vang lên:

"Có vẻ như ngươi đã nhận ra rồi. Nhưng quá muộn rồi."

Xích Diệm thân hình đang trên không, không có chỗ dựa mà né tránh, đón tiếp hẳn chính là vô số ngân châm từ bốn phương tám hướng bay tới. Trong

lòng hần thắm kêu không ổn thì hai luồng bạch quang lấp lánh từ dưới phóng đến gần căn ngân châm của nữ nhân thần bí kia.

Hóa ra chính là do Thủy Tiên đứng phía dưới ngăn cản. Nàng nắm một đám phi châm trong tay tiến đến, nói:

"Đây là 'Bách Hoa Trận'. Điểm yếu của nó chính là hướng đối diện với mặt trời. Chỉ có ngân châm phóng từ hướng đó mới là châm thật, còn lại chỉ là huyền ảnh mà thôi."

Nói đoạn hướng lên không trúng mà tiếp lời:

"Sư muội đã đến sao còn không ra gặp mặt. Muốn thanh trừng môn hộ phải xem bản lĩnh của muội đến đâu."

Lời của Thủy Tiên vừa dứt, chỉ nghe phía trong rừng truyền ra một tiếng hừ nhẹ. Rồi một bóng trắng từ trong đó đập gió bay ra.

Chỉ thấy đó là một cô gái khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, liễu ny như yên, nguyệt ny tinh nhân, vô cùng xinh đẹp. Thật như tiên giáng trần, vẻ đẹp quả thật không bút nào tả xiết. Kết hợp với bộ đồ trắng khiến cho nàng giống như Hằng Nga hạ phàm.

Ngoại trừ Huyền Tĩnh đại sư có "Phật quang hộ thể" (miễn nhiễm với gái) ra thì Xích Diệm cùng Hoàng Bá Đạo hay Lưu Thiên Minh đều ngậy ngất trước vẻ đẹp của cô gái vừa xuất hiện này. Mặc dù bọn họ tuổi đã cao, thấy qua vô số mỹ nữ, nhưng người trước mặt này lại khiến bọn họ mười phần kinh ngạc.

Cô gái kia nhìn vào Thủy Tiên, lạnh nhạt nói:

"Thủy Tiên sư tỷ. Năm đó tỷ cãi lời sư phụ rồi bỏ môn phái gia nhập hắc đạo. Nay còn chấp mê bất ngộ, trợ giúp tà phái. Xem ra tỷ muội chúng ta không thể không tránh khỏi một trận sinh tử chiến rồi."

Lời nói của nàng trong trẻo như tiếng chim hót, tuy nói đến chuyện sinh tử nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt thờ ơ. Quả là không hợp với tuổi tỷ nào.

Thủy Tiên nghiêng răng kèn kẹt, đáp:

"Từ mười năm trước, lúc ta rời bỏ môn phái đã quyết định rũ bỏ tất cả rồi. Người còn nhắc lại làm chi."

Cô gái kia nói:

"Tỷ chỉ vì một tên nam nhân phụ tình mà làm chuyện bất nhân bất nghĩa vậy sao?"

Thủy Tiên cười:

"Đúng vậy! Vậy thì sao chứ, ta... ta, không thể quay đầu lại nữa rồi."

Cô gái kia lắc đầu buồn bã, nói:

"Vậy là, tỷ quyết định giúp hần thâu tóm giang hồ sao? Thật nực cười."

Thủy Tiên gật đầu kiên định nói:

"Đúng vậy! Nguyên vọng của hần là ý chỉ cho hành động của ta!"

Cô gái kia thở dài một hơi, nói:

"Thật ngu ngốc! Tỷ chết đến nơi rồi mà còn chấp mê bất ngộ đấy sao?"

Thủy Tiên cười gằn, đáp:

"Chết đến nơi rồi ư? Thật là, muội nghĩ có thể giết được ta hay sao? Toàn bộ đám đệ tử Bách Hoa Môn ngoại trừ một cái bình hoa cho người ta ngắm ra thì còn tài cán gì nữa chứ! Sư muội nghe lời ta, hãy tìm một nam nhân mà hưởng thụ cuộc sống đi... Chứ không đến khi chết vẫn là một trinh nữ thì thất vọng biết bao nhiêu. Còn bây giờ, tiếp chiêu đây!"

Dứt câu, Thủy Tiên xoay người phóng ra vô số ngân châm về hướng cô gái.

Xích Diệm ngầm hiểu ý, đồng thời tụ khí vào tay tung liền một chương. Là Thiên hỏa thần công - Liệt diễm chương.

Chương của Xích Diệm hóa thành một đoàn hỏa diễm nóng rực. Hần kết hợp với Thủy Tiên vô cùng nhuần nhuyễn, hỏa diễm cùng ngân châm hòa quyện vào nhau thành một đoàn. Kim châm được hỏa diễm nung đỏ xoẹt qua như sao băng nhằm cô gái kia phóng đến.

Cô gái lùi lại một bước, trên tay chẳng biết khi nào xuất hiện một thanh trường kiếm. Chỉ thấy kiếm này thuần một màu ngọc bích. Cô gái vừa lấy ra, không gian xung quanh dường như vừa giảm đi mấy độ. Khí lạnh xộc người.

Thủy Tiên kinh ngạc thốt lên:

"Bát đại kỳ bảo. Hàn Băng ngọc kiếm."

☐Chú thích:

*Bát đại kỳ binh: Hòa Long đao. Thiên Diệt kiếm. Hàn Băng ngọc kiếm. Huyền Vũ phá thiên cung. Truy Hồn Ngũ Tinh giáo. Bá Vương Quỷ Diện giáp. Lục Chi Cẩm ma. Bích Ngọc Thiên Tượng.

Cô gái hô nhẹ một tiếng, kiếm trong tay sử ra chiêu "Nguyệt Hạ Loạn Vũ" gạt đỡ hết ám khí. Kim châm được hỏa công nung nóng và chạm vào Hàn Băng ngọc kiếm thì trở nên vô dụng. Nghe xì xì vài tiếng liền bị đóng băng, rơi lá tả xuống đất.

Xích Diệm cùng Thủy Tiên cũng không trông chờ chiêu đó có thể làm khó đối phương.

Đồng thời ngay lúc đó, Xích Diệm đề khí vào chân lướt tới tấn công hòng chiếm lấy tiên cơ, hữu chưởng huy động, tả đao chém xuống. Điều kỳ diệu trong thế công này chính là hữu chưởng tung ra bao trùn ba mươi sáu đại huyết thượng bàn của đối phương. Nó còn nguy hiểm ở chỗ nếu đối phương tính đường tránh được hữu chưởng thì lập tức bị tả đao đả thương.

Cũng lúc ấy, Thủy Tiên rút ngân châm phóng đến.

Xích Diệm tuy thân hình cao lớn nhưng sử dụng bộ pháp linh động, kết hợp với Hòa Diễm chưởng cùng với Huyết Ma đao giống như một đầu ác quỷ lớn xông vào.

Cô gái hô lên kinh ngạc một tiếng, thân hình thoáng cái lùi về phía sau. Nào ngờ còn chưa định thần thì đã thấy vài mũi châm từ phía đông và phía nam đồng thời cùng bay đến.

Nàng liền hít nhẹ một hơi, thân hình hơi chuyển một cái, lưỡi kiếm vẽ thành một hình vòng tròn. Lập tức xung quanh nổi lên một tầng khí mỏng bao bọc nàng vào trong.

Leng keng...

Vô số ngân châm va vào lớp băng liền bị kiếm khí đánh bật ra.

Nhưng cùng lúc ấy, Xích Diệm cũng xông vào.

Cô gái liền nhanh như cắt, vòng kiếm gạt đỡ tả đao, đồng thời cũng vung tay trái đánh ra một chưởng để nghênh địch. Hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng sầm rùng rợn. Thủy hỏa vốn tương khắc, Thiên Hòa thần công của Xích Diệm gặp Băng Hàn chi khí của cô gái lập tức tắt điện. Tuy nhiên, nội công của hắn không phải tầm thường, tuy kém hơn so với cô gái kia nhưng cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu. Nhất thời khó có thể làm hắn lui bước.

Sau vài chục chiêu, Xích Diệm đã dần đuối sức. Hắn nghiêng răng duy trì, huy động tả chưởng cuộn cuộn ào ạt đánh vào huyết Thượng Khúc bên hông cô gái. Lập tức cô gái quay mình lách qua hai bước để tránh chưởng lực của đối phương.

Nhưng Xích Diệm không chịu thua, hữu đao chém xuống với thế của chiêu "Độc Phách Thiên Sơn." Chiêu này là bỏ từ trên xuống, thế đao vốn đã mãnh liệt nay kết hợp với hỏa khí thì lại càng lợi hại hơn gấp bội.

Tuy thế, cô gái chỉ xoay mình một cái đã lướt bên cạnh Xích Diệm như ánh chớp, vừa tránh đao đối phương vừa tung kiếm điểm thẳng vào giữa ngực Xích Diệm.

Đao của Xích Diệm đang trong thế chém khó có thể rút về kịp thời. Trong sát na lưỡi kiếm sắp đâm trúng ngực, ý nghĩ hắn linh động. Tả chưởng hóa thành trảo chụp ngay vào lưỡi kiếm, không cho nó tiến thêm nữa. Đồng thời, hữu đao nhắm tay cô gái chém tới hòng muốn "Vây Ngụy cứu Triệu".

Nào ngờ, trảo của Xích Diệm sắp chụp lấy thanh kiếm thì một cảm giác lạ nổi lên trong đầu hắn. Cảm giác quen thuộc này hắn đã trải qua vô số lần rồi. Chẳng phải cảm giác của tử thần bên cạnh sao?

Hắn hành tẩu giang hồ trước giờ luôn tin vào trực giác của mình, không dám chần chừ thêm nữa liền làm liều đảo ngược dòng khí, kích phát nội công đến cực hạn.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc Xích Diệm lập tức triển khai khinh công lui về phía sau.

Tuy hắn rất nhanh nhưng cô gái kia còn nhanh hơn, lưỡi kiếm lưu lại trên ngón tay Xích Diệm vài vết cắt nhỏ.

Do đảo ngược dòng khí nên khi hắn vừa dừng chân lập tức phun ra một búng máu tươi. Xích Diệm thở hổn hển, cảm nhận được hàn khí nơi bàn tay phải. Hắn vội nhìn xuống lập tức mồ hôi hột chảy, lòng thầm cảm ơn trực giác nhạy bén của mình. Ngón tay bị một vết xước lưu lại do Hàn Băng ngọc kiếm kia trở nên tím ngắt, đang lan dần dần đến cả bàn tay. Xích Diệm cắn răng vùng đao cắt phẳng ngón tay ấy đi.

Cô gái thấy Xích Diệm trong gang tấc mà có thể phản ứng với nguy hiểm nhanh như vậy thì không khỏi kinh ngạc lẫn thán phục nói:

"Người rất khá. Có thể cảm nhận được cái chết cận kề như vậy trên giang hồ rất hiếm."

Thủy Tiên phi đến bên cạnh Xích Diệm dùng thiên lý truyền âm đến hắn, nói:

"Hàn Băng ngọc kiếm là một trong bát đại kỳ binh, trong kiếm chứa hàn băng chi khí, nếu bị chém trúng thì sẽ nhiễm hàn khí rồi cơ thể sẽ dần đóng băng mà chết. Trừ phi ngươi luyện Thiên Hóa thần công đến tầng cuối cùng may ra mới chống lại nổi."

Xích Diệm hỏi lại:

"Mạnh vậy sao. Làm thế nào để hạ được cô ta đây?"

Thủy Tiên lắc đầu nói:

"Bây giờ cả hai ta không đánh lại cô ta đâu. Đánh nhau chỉ có chết thôi. Trừ khi..."

Xích Diệm kinh ngạc, hỏi

"Trừ khi gì?"

Thủy Tiên đáp:

"Ta và sư muội nội lực cộng hưởng với nhau, chẳng qua nội lực của ta quá thấp. Nên đánh không lại, còn như ngươi lại là thuộc dạng khắc chế. Trừ khi ngươi để ta hút một phần nội lực của ngươi, để cho ta tạm thời đột phá bích chương thì may ra..."

Xích Diệm chần chừ nói:

"Ngươi nắm chắc bao nhiêu thành? Nếu hút tu vi của ta có thể giúp ngươi tăng tiến công lực tốt bậc nhưng ta phải mất vài tháng để phục hồi lại sức, còn nếu muốn phục hồi lại công lực hiện giờ e cũng vài năm."

Thủy Tiên ngẫm nghĩ chút rồi nói:

"Nắm chắc bảy thành!"

Xích Diệm liền gật đầu nói:

"Được rồi. Nếu cô nắm chắc như vậy thì làm đi!"

Thủy Tiên được sự đồng ý của Xích Diệm, thân hình lui về sau hắn. Tay phải hóa trảo chớp ngay đầu Xích Diệm.

Thiên Hoa hấp huyết khí!

Thủy Tiên hô nhẹ một tiếng, vô vàn khí lực từ người Xích Diệm tuôn trào vào người nàng như nước lũ.

Cô gái thấy hành động của Thủy Tiên thì có vẻ thất vọng nói:

"Không ngờ tỷ lại đi luyện tà công mà sư phụ đã cấm. Xem ra tỷ đã lún quá sâu vào hắc đạo rồi."

Thủy Tiên không trả lời, mà có muốn cũng chẳng trả lời được. Luồng nội công hùng hậu của Xích Diệm truyền sang người nàng như trang giang đại hải.

Qua khoảng một tuần trà, sau khi hút hai phần ba công lực của Xích Diệm, khí quanh người Thủy Tiên trở nên vô cùng u ám. Còn Xích Diệm sau khi bị hút gần hết tu vi thì thân hình trở nên vô lực, ngã nhào xuống đất. Miệng còn lẩm bẩm:

"Mau kết, thúc, đi, Ma chủ, sắp... sắp già lắm rồi!"

Lúc này, đôi mắt Thủy Tiên chỉ hiện lên lãnh khốc vô tình, nhìn cô gái nói:

"Ngọc Ngưng Nhi sư muội. Hôm nay, ta và muội chỉ một người sống sót."

Hóa ra, cô gái sắc nước hương trời này tên là Ngọc Ngưng Nhi. Mới trẻ tuổi như vậy mà võ công lẫn tu vi thật kinh người. - Trong lòng bốn người Hoàng Bá Đạo đều thầm nhủ như vậy.

Thủy Tiên hô nhẹ một tiếng, thì triển khinh công cả người dường như hòa nhập vào trong gió thân hình thoáng chốc biến mất rồi lại xuất hiện. Chỉ khác nhau là mỗi lần xuất hiện lại cách chỗ cũ cả chục thước.

Hoàng Bá Đạo không tự chủ được mà hô lên một tiếng:

"Khinh công thật siêu việt!"

Nhưng Ngọc Ngưng Nhi thần tình vẫn bất động, lặng lẽ đứng yên đó.

"Hừ! Xem đây."

Thủy Tiên hừ một tiếng, rút từ hông ra một thanh nhuyễn kiếm. Truyền nội lực vào khiến thanh kiếm kêu ông ông.

Thủy Tiên vung kiếm lên, đồng thời hét lớn một tiếng:

"Sur muội tiếp một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa của ta xem."

Lời của nàng vừa dứt, lưỡi kiếm liền phát ra ánh sáng xanh lè, kết hợp với ánh mặt trời chẳng khác gì hàng ngàn hàng vạn con rắn đang lỏng lẻo. Rồi tiếp theo đó vô số lưỡi kiếm phong được hình thành không ngừng phóng ra. Đều hướng đến Ngọc Ngưng Nhi mà bay tới vô cùng nhanh.

Một con lốc chứa đầy kiếm khí. Ở giữa trung tâm, thân hình Thủy Tiên như bay như múa, tay trái đặt ngang hông, tay phải thì cầm kiếm phất lên phất xuống. Tựa như một thiếu nữ đang rải hoa, quả nhiên rất hợp với cái tên "Tán Hoa". Còn như có phải là "Tiên Nữ" hay không thì còn chưa biết được.

Phật, Phật, Phật...

Một con lốc kiếm khí với tốc độ khó thấy bằng mắt thường phóng đến. Thật may mắn cho đám đệ tử lúc này không còn ở đây, nếu không chắc hẳn giờ này đã bị cắt thành từng miếng vụn.

Bất quá giữa sân đấu xác chết vốn đã nhiều. Máu huyết chảy lênh láng, nay toàn bộ số máu huyết đó bị luồng gió của Thủy Tiên thổi bay lên. Khiến toàn bộ không trung vốn là một màu trắng xám, đã hoàn toàn biến thành màu máu. Trông kinh khủng vô cùng.

Làm cho bốn người Hoàng Bá Đạo kinh sợ là hơn mấy trăm đạo kiếm khí, bị máu huyết nhuộm vào, mang thêm cả lệ khí và sát khí, ầm ầm bắn phá ra xung quanh. Nếu một ai trong số họ đứng ra đón đỡ chiêu này chắc hẳn sẽ bị cắt thành bánh thịt không thể nghĩ ngờ.

"Cái gì đây? Cái này có phải là do con người làm ra nữa không!?"

Đám người Tư Không Thiên, Hoàng Bá Đạo nhìn Thủy Tiên chém ra kiếm khí kinh khủng như vậy thì trong lòng run rẩy mãnh liệt, mặc dù là đứng rất xa, bọn họ vẫn cảm thấy được độ sắc bén của từng tia kiếm khí kia.

Ngọc Ngưng Nhi biểu tình bình tĩnh, nói nhẹ:

"Chiêu này tỷ dụng tâm học thật là cao thâm, bất quá dùng trong quần chiến mới có hiệu dụng. Còn như đối với đơn đấu độc đấu mà nói, thật quá phân tán sức lực!"

Nàng vừa nói vừa bước lên phía trước, cước bộ của nàng chậm rãi, dáng người vô cùng uyển chuyển. Nhưng làm cho người ta không tin nổi vào mắt mình chính là một luồng khí lạnh không lồ lấy nàng làm trung tâm phóng xuất ra, cả không gian đột nhiên bao trùm màu trắng của tuyết, hóa thành một rừng băng trắng xóa bao trùm mấy trăm trượng.

Những kiếm khí bắn tới gần Ngọc Ngưng Nhi đều bị từng lớp băng mỏng chặn lại. Có đôi lưỡi kiếm khí bị đóng băng ngay giữa không gian, rơi xuống mặt đất vỡ thành ngàn mảnh.

Cảnh tượng trước mắt thật làm cho người ta bỏ qua khái niệm về con người.

Chưa dừng lại ở đó, Hàn Băng chi khí này càng ngày càng khuếch tán lan rộng ra xung quanh.

Kết, răng rắc!

Từng đạo thanh âm không ngừng truyền ra, con gió lốc kia đã tắt hoàn toàn, toàn bộ đã bị hóa thành hàn băng, bị đóng kết ở tại đó.

Ahhh...

Thủy Tiên hô lên một tiếng đau đớn, thân hình lùi lại vài bước, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi. Đôi mắt không giấu nổi vẻ kinh sợ:

"Vong Ngã Chi cảnh - Thiên Nhân Hợp Nhất..."

Lời nói của nàng khiến cho bốn người Hoàng Bá Đạo, Lưu Thiên Minh, Tuệ Tĩnh đại sư thêm một phen rung động. Vong Ngã Chi cảnh tuy là cảnh giới đầu tiên trong võ đạo nhưng lại cực kỳ khó vượt qua. Để đạt được vong ngã chi cảnh phải quên mất bản thân mình, bản thân hòa nhập với tự nhiên đạt đến Thiên Nhân Hợp Nhất. Có thể mượn uy thiên địa.

Giống như chiêu vừa rồi chính là kết hợp với khí của trời đất, tỏa ra Hàn Băng chi khí khiến cho cả một vùng ngưng kết thành băng, nên nó mới có tên "Sương Lạnh Trường Thiên". Vốn với trình độ của Ngọc Ngưng Nhi thì chưa đủ khả năng để thi triển ra một chiêu uy mô lớn như thế này, nhưng nàng cầm trên tay là một trong bát đại kỳ bảo nên uy lực cũng khó mà lường trước được.

Ngọc Ngưng Nhi chậm rãi bước đến, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành kia vẫn biểu lộ vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

"Thủy Tiên sư tỷ! Tỷ lún quá sâu vào ái tình, luyện "Thiên hoa hấp huyết khí" là tà công bị cấm của tông môn. Lại gia nhập hắc đạo, đánh chiếm giang hồ. Tỷ, còn gì để trần trối không?"

Thủy Tiên không đáp, chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Ngọc Ngưng Nhi giờ kiểem lên ngang yết hầu của Thủy Tiên chậm rãi nói:

"Thôi để muội tiền tỷ đi một đoạn."

Ngọc Ngưng Nhi tuy có vẻ bình tĩnh nhưng có thể thấy trong đôi mắt nàng đã hiện lên một tầng sương mỏng. Nói gì thì nói, nàng cùng với Thủy Tiên đều là tỷ muội, chung sống với nhau cả mấy chục năm. Tình thân thiết như chị em ruột, sao nở ra tay.

"Không! Ngưng Nhi. Cẩn thân!"

Đột nhiên, Thủy Tiên hét lớn, lao đến thật nhanh đẩy Ngọc Ngưng Nhi sang một bên.

Phập...

Ngọc Ngưng Nhi còn chưa kịp hiểu chuyện gì, vội quay lại xem. Thì chẳng biết từ khi nào, Xích Diễm đã đến từ sau lưng nàng, trên tay cầm một thanh đoản đao toan ám toán.

Nào ngờ, Thủy Tiên trong gang tấc đẩy nàng ra, lãnh trọn một đao xuyên bụng.

Thủy Tiên hai mắt mở trừng trừng, khoe miệng chảy ra một vệt máu tươi, miệng lảm bảm

"Xích Diễm. Tại sao?"

Xích Diễm nở nụ cười lãnh khốc, tay trái cầm một viên đan dược, đưa lên rồi nói:

"Không nghĩ ngươi lại tự chui đầu vào rọ. Ngươi nghĩ ta để ngươi hút hết công lực vậy sao? Đây là Giả Thiên Đan, có thể tạo ra một đan điền thứ hai cho võ giả trong vòng ba nén nhang. Thứ ngươi hút vào chỉ là một phần hòa khí của ta mà thôi."

Thủy Tiên nhìn dưới bụng mình bị một đao xuyên thấu, lòng đau như cắt, thều thào hỏi:

"Ngươi. Là Ma chủ sai ngươi làm ư!?"

Xích Diễm cười lạnh, hừ một tiếng chứ không đáp lại. Đoạn đẩy Thủy Tiên ra rồi phi người tẩu thoát.

Thủy Tiên lòng đau như cắt, cười khổ:

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy..."

Ngọc Ngưng Nhi chứng kiến Thủy Tiên chịu thay mình một đao mà đứng hình tại chỗ, vô vàn cảm xúc chột ủa về. Cảnh tỷ muội hai người chơi đùa, cùng nhau tỷ thí võ công, cùng nhau trên đùa sự phụ... từng cảnh, từng cảnh hiện lên ngay trước mắt nàng. Tay nàng đỡ thân thể đang ngã nhào xuống của Thủy Tiên, tâm tình không kìm được, nước mắt cứ thế mà tuôn rơi.

Ngọc Ngưng Nhi ôm Thủy Tiên vào lòng, run rẩy nói:

"Tỷ... Tỷ thật ngu ngốc, luôn như vậy! Tại sao luôn như vậy!"

Thủy Tiên bị con đau giằng xé, nhưng vẫn nở nụ cười. Bàn tay nàng khẽ đưa lên vuốt nhẹ khuôn mặt Ngưng Nhi nói:

"Kiếp này ta sống để người lợi dụng. Chết không luyến tiếc. Tại sao muội lại vì ta mà khóc!? Muội hãy sống thật tốt, hãy tìm nam nhân nào thực sự yêu thương muội, đừng để như ta... đi hết một đời vẫn chưa tìm thấy, khụ... tình yêu... chân chính!"

Nói đoạn, mắt từ từ nhắm lại, bàn tay vô lực rũ xuống.

Ngọc Ngưng Nhi đau khổ gào lên:

"Sư tỷ!"

Bỗng nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn Xích Diễm đầy hận ý. Nàng bây giờ đâu còn phong thái của một bậc tiên tử hạ phàm nữa. Thay vào đó là sát khí khủng bố tỏa ra từ người nàng khiến ai nấy lạnh toát cả sống lưng. Ngọc Ngưng Nhi chỉ mũi kiếm vào hướng Xích Diễm đang bỏ chạy kia, gầm lên:

"Ngươi... Chính ngươi hại chết sư tỷ. Đền mạng đi!"

Hàn Băng chỉ khí theo lưỡi kiếm tỏa ra khiến người ta lạnh buốt, nhắm Xích Diễm chém xuống. Lúc này đây Xích Diễm đang một mực bỏ chạy, nào biết phía sau xảy ra chuyện gì. Khi kiếm khí của Ngọc Ngưng Nhi phóng đến mới kinh hoàng, sợ hãi không để đầu cho hết.

Bỗng nhiên một luồng khí tức khủng bố từ xa truyền đến. Khí tức mang theo sát khí nồng đậm đánh tan khí tức băng hàn của Ngọc Ngưng Nhi. Đồng

thời, lưỡi kiếm của nàng đang chém xuống thì đột nhiên khựng lại giống như có bàn tay ai ngăn cản. Luồng sát cơ khủng bố đó cũng kéo ý thức đang chìm trong thù hận của Ngọc Ngưng Nhi vào thanh tỉnh.

Ngọc Ngưng Nhi thấy lưỡi kiếm của mình không thể động đậy, liền đoán ngay được đây là công phu cách khí ngự vật của đối phương. Nàng không tự chủ được, thốt lên một câu:

"Giỏi thật!"

Xích Diệm trở mình, đột nhiên nở nụ cười, hướng luồng khí tức sát bạo kia quỳ xuống nói:

"Thần! Tả hộ pháp cung nghênh Ma Chủ. Ma Chủ thần uy hiển phát, nhất thống giang hồ!"

"Ma chủ!"

Mọi người đều giật mình sợ hãi mà nhìn lên không trung.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kẻ mạnh hơn ta!?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bỗng, luồng khí tức kia vừa hiện lên lại đột nhiên tiêu tán, cứ như chưa hề tồn tại vậy.

Ai nấy đều tỏ vẻ kinh, chẳng lẽ hắn vừa đến lại đi rồi?

Đang lúc mọi người đầu ngạc nhiên, thì một giọng nói khàn khàn từ trên cao vọng xuống:

"Người làm ta quá thất vọng rồi. Đem bao nhiêu quân lực mà bây giờ vẫn chưa đánh bại được bọn chúng hay sao?"

Toàn bộ võ lâm nhân sĩ đương trường đều ngược nhìn lên, thì thấy trên không trung chẳng biết từ khi nào xuất hiện một người mặc hắc bào. Theo giọng điệu có vẻ như vào tầm ba mươi tuổi, khuôn mặt bị khăn trùm che mắt nên không thể thấy rõ diện mục. Nhưng sau tất cả vẫn giấu không nổi vẻ âm tà, kết hợp với giọng nói lại càng tôn lên sự thần bí của y.

Chỉ thấy, hắn lẳng không mà đứng, giống như một vị tà thần ngạo nghễ mà nhìn xuống mọi người.

Xích Diệm nụ cười trên mặt lập tức tắt ngúm, thay vào đó là một mảng kinh hãi, hắn lắp bắp nói:

"Thuộc, thuộc hạ vô năng... Kính xin..."

Chưa dứt câu, đột nhiên Xích Diệm cảm thấy thân mình nặng tựa ngàn cân, không tự chủ được nằm bẹp xuống mặt đất.

Rắc...

Thanh thúy vài tiếng xương kêu.

Khí thế thật khủng bố!

Chỉ dùng khí thế mà có thể đè bẹp Xích Diệm đến nông nỗi như vậy sao!?

Xích Diệm đau đớn kêu gào thảm thiết:

"Xin... Ma Chủ tha mạng."

Ma chủ hừ lạnh một tiếng, mọi người chỉ nghe ong ong trong đầu. Uy áp quanh người Xích Diệm cũng giảm dần rồi từ từ biến mất.

Ma chủ quay sang, không để ý ánh mắt đầy thù hận của Ngọc Ngưng Nhi, chỉ nhìn thi thể Thủy Tiên đang nằm đó liến hồi:

"Cô ta... chết rồi sao?"

Xích Diệm quỳ xuống tâu:

"Vâng. Cô ta đã chết!"

Ma Chủ hơi nhíu mày, hỏi:

"Được rồi. Không có việc của ngươi nữa, lui xuống!"

Xích Diệm sợ hãi không dám nói gì thêm, chỉ vâng một tiếng rồi lui xuống. Hắn vốn biết Ma chủ tính tình hay thất thường cổ quái. Hôm qua còn yêu nhau thắm thiết, hôm nay lại muốn chém muốn giết. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Xích Diệm nào dám thốt ra thành lời.

Đúng lúc này, Ngọc Ngưng Nhi lên tiếng, vung kiếm lên. Kiếm khí phá không, trong chớp mắt bay đến Xích Diệm:

"Ai cho ngươi rời khỏi!? Đền mạng cho tỷ tỷ của ta đã!"

Oành!

Kiếm khí cách Xích Diệm chừng vài tấc đột nhiên nổ oành một tiếng, lập tức tiêu tán. Không ai nhìn ra, làm sao đột nhiên biến mất? Chỉ có những cao thủ đỉnh cấp như Ngọc Ngưng Nhi mới có thể phát hiện. Kẻ can thiệp, phá tan kiếm khí của nàng không ai khác chính là Ma chủ trên kia.

Chỉ nghe hắn nói:

"Ngươi dám động vào thuộc hạ của ta sao?"

Ngọc Ngưng Nhi đầy phần nộ lẫn hận ý, mắt phượng không giấu nổi sát khí nhìn chăm chăm vào Ma Chủ, nói:

"Chính ngươi là người đã dụ dỗ tỷ ấy phải không!? Hôm nay ta phải lấy mạng ngươi và tên súc sinh này để linh hồn tỷ tỷ của ta có thể yên nghỉ!"

Ma Chủ khinh thường cười lạnh một tiếng:

"Ngươi dám nổi sát ý với ta!? Từ xưa đến nay ngươi là kẻ thứ hai có can đảm như vậy đây!"

Ngọc Ngưng Nhi hét một tiếng, đề khí nhảy lên. Lưỡi kiếm nhắm Ma Chủ chém ra.

"Có gì không dám!"

Kiếm ý, kiếm thế, kiếm khí hội tụ lại trên kiếm của nàng tạo nên khung cảnh cực kỳ hoa lệ.

Vong Ngã Chi cảnh, hòa mình với trời đất, lấy Ngọc Ngưng Nhi làm tâm, không khí xung quanh trở nên giá lạnh. Từng đợt kiếm khí phá không chém đến Ma Chủ.

"Đền mạng cho tỷ tỷ của ta!"

Ma Chủ trên miệng khẽ nở nụ cười đắc ý. Hai tay vẫn chấp sau lưng, thân hình phiêu du trong Hàn Băng kiếm phong, vô số hàn băng kiếm khí phóng đến không cái nào đứng vững được dù chỉ là một góc áo của hắn.

"Không tệ, cảnh giới Vong Ngã Chi cảnh, linh hội được kiếm thế, trong kiếm có ý cảnh. Nếu như thêm vài chục năm nữa ắt sẽ làm ta khó khăn. Nhưng chỉ mới như vậy thì còn chưa đủ. Phá!"

Ma Chủ quát một tiếng, bàn tay vung ra. Vô số kiếm khí của Ngọc Ngưng Nhi chém tới đột nhiên nổ oành một tiếng, tan vào hư vô.

Thân hình Ma Chủ đang cách Ngọc Ngưng Nhi vài chục thước thì bỗng nhiên biến mất rồi đột ngột xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Mặc dù hắn ta đang lặng không mà đứng nhưng chỉ trong tích tắc xuất hiện ngay trước mặt đối thủ. Tốc độ ấy thật kinh khủng.

"Với chừng đó mà muốn trả thù sao!? Còn chưa đủ phân lượng."

Ma Chủ song chưởng huy động, vòng từ trên xuống bao trùm Ngọc Ngưng Nhi vào trong ảnh chưởng.

Hữu chưởng bao trùm sáu mươi tư huyết trung và thượng bàn. Tả chưởng cầm cố bốn mươi tư huyết hạ bàn. Toàn bộ một trăm linh tám đại huyết trên người của Ngọc Ngưng Nhi đều bị ảnh chưởng bao lấy. Không thể nào thoát được.

Ngọc Ngưng Nhi thần tình chấn động, tay phải nàng cầm Hàn Băng ngọc kiếm múa ra, sử chiêu "Nguyệt Hạ loạn vũ". Nhất thời kiếm ảnh đầy trời bao bọc nàng vào bên trong, ngăn cản chưởng pháp công đến. Nhưng nội lực của Ma chủ cuộn cuộn như sóng triều liên miên bất tuyệt, vây khốn khiến nàng không thể thoát ra. Chỉ cần duy trì thế này một lúc, khẳng định Ngọc Ngưng Nhi sẽ phải kiệt sức mà chết.

"Ma giáo! Chớ can rờ..."

Đúng lúc này, một cây thiết trượng từ trong phủ mệnh chủ bắn ra, như lưu tinh xẹt qua nhắm vào trung tâm ảnh chuông kia mà đánh tới.

Oành!

Thiết trượng phá tan một góc của ảnh chuông, mở ra một đường sinh lộ.

Ngọc Ngưng Nhi biết có người cứu mình. Không chần chừ, lập tức hít một hơi thật sâu, huy động kiếm khí đánh vào góc đối diện, lấy sức bật ra thoát khỏi chuông ảnh.

Thiết trượng bị dội ngược lại nặng nề cắm phập xuống nền đất cách đó không xa.

Đồng thời cùng lúc đó, Không Trí đại sư từ trong phủ mệnh chủ đạp không bay ra, đứng ngay trên đỉnh trượng. Chắp tay niệm phật, nói:

"A di đà phật. Thí chủ, biển khổ vô biên, hồi đầu tỵ nạn. Chớ nên tiếp tục tạo sát nghiệp để rồi báo ứng về sau."

Ma chủ liếc Không Trí đại sư, cười lạnh:

"Lão trọc chớ động vào việc của ta kéo đi Tây Thiên sớm! Ăn một chuông xem."

Dứt lời, tả chuông giờ lên, một luồng sát khí lạnh toát tỏa ra từ người Ma chủ. Chuông lực hùng hồn theo bàn tay hấn phóng đến Không Trí đại sư, khiến không gian xung quanh như dừng lại.

Không Trí đại sư vẫn bình tĩnh, quanh người toát ra hư ảnh Phật Như Lai chói mắt. Luồng sát khí lạnh thấu xương kia không thể nào xâm nhập được vào bên trong luồng ánh sáng đó.

Ma Chủ hừ lạnh, nói:

"Là Phật Quang Hộ Thể thần công, ngươi luyện được từ bao giờ?"

Không Trí đại sư chân khề điểm, thân hình phóng đến, miệng ngâm câu "a di đà phật."

Một luồng chuông lực từ tay của Không Trí đại sư giống như một bàn tay khổng lồ giáng mạnh xuống người Ma chủ.

Bọn Tư Không Thiên, Hoàng Bá Đạo kinh ngạc la lên:

"Là Như Lai thần chuông!"

Uỳnh!

Ma chủ hai mắt đỏ như máu. Đối diện một chuông kinh thiên như thế vẫn không tỏ ra sợ hãi. Hấn không thèm tránh né, giờ song chuông ra cường thế đón một chuông hùng hậu này của Không Trí đại sư.

Uỳnh! Một tiếng lớn.

Song chuông của Ma Chủ đánh trúng chuông của Không Trí. Đột nhiên chuông của Không Trí dao động rồi biến đổi, một hóa thành hai, hai hóa thành bốn, bốn hóa thành tám... cứ thế mà nhân lên vô số lần.

Tương truyền rằng, phật như lai có nghìn mắt nghìn tay, một chuông này phân ra liên tục. Mặc dù không được con số một nghìn, nhưng chỉ mấy trăm thôi cũng đã kinh khủng lắm rồi. Chỉ thấy bầu trời dường như bị biến thành màu vàng, bị Như Lai Thần Chuông bao phủ lấy, thanh thế kinh khủng hết đường nói.

Từng chớp tiếng nổ vang lên động trời. Phủ mệnh chủ rung lắc dữ dội, tường chùng như muốn sập xuống.

Mọi người trong lòng thâm hô:

"Thật kinh khủng! Bọn họ còn là con người nữa sao?"

Những người như là Tư Không Thiên là người luyện võ từ nhỏ, chưa bao giờ được thấy các đại cao thủ trình độ cỡ này giao chiến. Trước cứ nghĩ một thân võ công đủ ngạo thế giang hồ, giờ nhìn lại... Thật là nông cạn, nông cạn hết chỗ nói.

Không Trí đại sư đánh xong một chuông, thân hình lại phiêu diêu đáp xuống vị trí cũ. Khuôn mặt có chút nhợt nhạt.

Tường chùng như hạ được Ma chủ dễ dàng như vậy. Nhưng..

Một tiếng cười vang lên:

"Ha ha ha... Như Lai thần chuông thật không hổ danh là đệ nhất chuông pháp toàn thiên hạ."

Trong đồng đồ nát thân hình Ma chủ từ từ đứng dậy. Toàn thân hần bết máu, nhưng dường như vẫn chưa ảnh hưởng đến xương cốt và nội tạng.

Hắn cười một cách kinh thường nhìn đến Không Trí đại sư, trong con mắt ẩn ẩn hiện hiện tà khí. Đoạn nói:

"Như Lai thần chủng, Một chủng uy lực tốt bậc nhưng ngươi lại không chứa sát khí, làm sao mà giết ta được. Ta sẽ cho ngươi thấy. Thế nào mới là sát chiêu giết người!"

Dứt lời, thân ảnh Ma chủ biến mất giữa không trung dùng tốc độ mà mắt thường không thể thấy được lao đến tấn công.

Không Trí đại sư thẳm kêu một tiếng "Không xong!"

Thân hình thoáng cái đã lui về sau nhưng khuôn mặt của Ma Chủ vẫn theo sát người lão hòa thượng như hình với bóng.

Không Trí đại sư kinh hoàng, thốt lên:

"Nhanh Quá!"

Tuy vậy, lão mang một thân võ công trác tuyệt. Đối mặt với Ma chủ vẫn giữ được bình tĩnh, trong thoáng chốc đại sư tháo chuỗi tràng hạt từ trong tay phóng ra xoay tròn trước mặt, nội lực truyền từ hai tay đánh mạnh một chủng vào chuỗi hạt, miệng hô lên:

"Đại Từ Đại Bi Hàm Ma Thần Công. Đại Từ Đại Bi Thiên Diệt chủng"

Chuỗi hạt đang xoay bị chủng lực đánh trúng đột nhiên tách ra.

Một trăm lẻ tám hạt tràng hạt như lưu tinh xẹt qua, phá không bay đến Ma chủ.

Trên cơ thể con người có một trăm linh tám đại huyết, vừa thay trên chuỗi tràng hạt cũng đủ 108 viên.

"Hừ... Trò trẻ con!"

Trên khuôn mặt Ma Chủ vẫn nở nụ cười kinh thường, tay phải đưa ra, các ngón tay nắm lại, chỉ có ngón giữa và ngón trỏ. Một đường khí mỏng manh vô hình từ hai ngón phát ra thành một lưỡi kiếm khí nhỏ, phạt ngang một phát. Từng hạt tràng hạt bị kiếm khí chẻ làm đôi rơi lả tả xuống mặt đất.

"Không thể nào!?"

Không Trí đại sư dù có bình tĩnh đến mấy cũng không thể tin nổi mắt mình. Với trình độ như Hoàng Bá Đạo hay Lưu Thiên Minh thì chưa thể nhìn theo kịp. Nhưng ở cấp độ võ công cao siêu như lão lại khác. Vừa rồi, Ma Chủ không phải đơn giản là phạt kiếm chém ngang, mà trong tích tắc đó, hắn chém ra đúng một trăm lẻ tám đường kiếm chẻ đôi một trăm lẻ tám hạt tràng hạt.

Không sót hạt nào, không trật phát nào, và cũng không thể tin nổi.

Tốc độ siêu nhanh, phản ứng nhạy bén, sức mạnh bá đạo. Trên đời này còn có người mạnh đến vậy sao!?

Trong lúc Không Trí đại sư đang thất thần suy nghĩ thì Ma chủ đã áp sát đến, tung ngay một quyền vào trước ngực đại hòa thượng.

Uỳnh!

Không Trí đại sư bị dính đòn, thân hình bị đánh văng ra nặng nề giáng xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, biểu hiện chắc là đã thụ thương không hề nhẹ.

"Đại sư!"

Đám người Tư Không Thiên vội vàng chạy lại đỡ Không Trí đại sư. Thấy đại sư vẫn chưa chết, chỉ bị thương nặng trong lòng không khỏi nhẹ thở ra một hơi.

Ma chủ đứng thế chỗ lúc nãy của Không Trí đại sư, khen một câu:

"Ngươi già mà gân cốt hầy còn dai lắm."

Đúng lúc này, Ma chủ cảm nhận được một tia sát khí sau lưng, chân khẽ điểm thân hình biến mất vào hư không rồi lại xuất hiện chỗ khác cách đó vài trượng.

Roạt...

Quả nhiên, chỗ Ma chủ vừa đứng bị một đường kiếm khí chém đến. Mặt đất xuất hiện vết nứt dài bất tận, trong đó loáng thoáng ẩn hiện lớp băng mỏng lạnh lẽo.

Ma Chủ nhìn lại kẻ ra tay, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, nói:

"Người tưởng thoát được một lần là có thể thoát tiếp lần thứ hai hay sao!?"

Người vừa ra tay không ai khác chính là Ngọc Ngưng Nhi. Tuy biết mình không phải là đối thủ của Ma chủ nhưng thù hận che mắt, trong lúc hấn không để phòng liên tấn công. Nào ngờ, phản xạ của tên này quá nhanh.

Ngọc Ngưng Nhi không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng dù chết cũng thôi. Nàng chẳng nói một lời, chân ngọc điểm xuống thân ảnh lao nhanh về phía Ma chủ.

"Hừ. Vô dụng thôi! Xuống âm ty mà gặp tỷ tỷ của người."

Hắn một lần nữa thân ảnh lại biến mất, rồi đột ngột xuất hiện ngay bên cạnh Ngọc Ngưng Nhi.

Kiếm khí trên tay lại hiện ra dùng chiêu lúc nãy để chém hột tròng hạt, nhưng bây giờ thay vào đó là cổ của nàng.

Ngọc Ngưng Nhi tuy võ công chưa thể bằng Không Trí đại sư nhưng phản ứng với nguy hiểm cũng cực kỳ nhạy bén. Trong sát na đó thân hình xoay nhanh đưa Hàn Băng ngọc kiếm lên đón đỡ.

Oành!

Tuy đỡ được đòn hung hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng Ma chủ nào có đơn giản, trong chút xíu khoảng khắc đó liền biến chiêu. Kiếm chỉ hóa thành chưởng nhắm hông nàng đánh tới.

Ngọc Ngưng Nhi không quan tâm đến chưởng của đối phương, Hàn Băng ngọc kiếm liền nhắm cổ của Ma chủ mà đâm tới ý muốn Ngọc đá cùng tan.

"Không thể nào!"

Tưởng chừng đúng như dự liệu, nào ngờ mũi kiếm còn cách cổ của Ma chủ chưa đầy một tấc. Hắn liền nghiêng đầu tránh ra, lưỡi kiếm chỉ để lại trên cổ hắn một vết xước nhỏ.

Còn Ngọc Ngưng Nhi thì không khá hơn vào đâu được, nghĩ ngọc đá cùng tan lại hóa ra chỉ ngọc vỡ chứ đá vẫn lành lặn, chỉ dính chút xíu thương tích. Nàng ăn ngay một chưởng của Ma chủ trúng hông, thân hình bay về phía sau. Loáng thoáng có thể nghe được cả tiếng xương kêu.

Ma chủ lấy tay vuốt vết thương trên cổ rồi đưa lên lưỡi, liếm một chút rồi cười khà khà nói:

"Các người đừng so sánh ta với bọn tầm thường chứ!? Nhiều đây... Sao đủ?"

Kẻ có võ công như Xích Diệm hay Thủy Tiên, Hoàng Bá Đạo.... Nếu như bị Hàn Băng ngọc kiếm chém trúng, ắt bị hàn khí xâm nhập mà chết. Bất quá, những kẻ như Ma chủ lại khác, người như hắn đã vượt qua sức mạnh người thường rồi. Muốn giết hắn quả thực nhiều đây còn chưa đủ.

"Lãnh Mạc Tà! Chớ ngông cuồng. Kẻ có thể giết người vẫn còn đây."

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên, chủ nhân giọng nói đó không ai khác chính là Lâm Ngọc Quân - võ lâm mệnh chủ!

Chỉ thấy từ trong võ lâm phủ, một đoàn người ủa ra chật kín cả lối đi. Dẫn đầu là Lâm Ngọc Quân cùng lão Y Tiên Hồng Y Nhân.

Động tĩnh không hề nhỏ cũng kích động đám tà giáo. Từ bên ngoài, Xích Diệm dẫn một đám hắc y nhân đông nghìn nghịt chạy vào bao quanh phủ mệnh chủ.

Đám người Tư Không Thiên thấy Lâm Ngọc Quân tuy còn nhọt nhọt nhưng đã bình phục được phần nào liền vô cùng vui mừng.

Ma chủ nhíu mày, nói:

"Mạng không hề nhỏ! Vẫn sống được là may mắn đấy? Người nói ai có thể giết được ta."

Một mảnh tĩnh lặng... Trên đời này, còn ai có thể giết Ma chủ của Huyết Ma giáo!? Không chỉ chính phái, mà lẫn cả tà phái ai cũng vô cùng tò mò.

Lâm Ngọc Quân ho khụ khụ đánh tan bầu không khí tĩnh lặng này, ánh mắt kiên định nói:

"Người đó chính là Cửu Long - Quảng Mục Thiên."

"Quảng Mục Thiên?"

Trên giang hồ chưa từng nghe thấy người này!? Hắn là ai? Chẳng lẽ võ lâm mệnh chủ bí quá nên nói bừa một kẻ vô danh? - Ít nhất suy nghĩ của đám tà

phải là như vậy.

"Quảng Mục Thiên!? Quảng Mục Thiên!? Ha ha ha... người đùa ta chắc! Người đúng là kẻ hài hước... ha ha ha..."

Ma chủ nhắc đi nhắc lại cái tên đó rồi cười lớn, hân cười như chưa bao giờ được cười vậy.

Lại là một mảnh tĩnh lặng!

Huyết Ma giáo. Các đệ tử từ khi theo ma giáo đến giờ luôn luôn chỉ thấy một bộ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng, tàn nhẫn của ma chủ. Chưa bao giờ thấy hân thất thố như vậy. Chẳng lẽ Ma chủ đang chế nhạo lời nói của Lâm Ngọc Quân. Là một tín hiệu - đám tà phái đám chắc là như vậy.

Vậy là một người chắc, cả đám chắc... Một trận cười kinh thiên động địa phát ra từ tất cả đệ tử ma giáo, không ai ngoại lệ kể cả Xích Diệm.

Đệ tử chính phải nghe có kẻ có thể giết Ma chủ thì đang vui mừng trong lòng, nhưng lại thấy ma giáo kẻ nào cũng cười như chưa bao giờ được cười vậy thì lòng tin có chút lung lay.

Đột nhiên, một luồng sát khí mênh mông tỏa ra từ người Ma chủ, nhưng điều kỳ lạ là sát khí này không hướng đến võ sĩ chính phái mà là hướng về toàn bộ đệ tử Huyết Ma giáo.

Lãnh Mạc Tà trong cơn mắt tràn đầy sát ý lần giận dữ quát:

"Kẻ nào cho các người cười!? Tên nào cười nữa ta giết tên đó!"

Nói đoạn vung tay một phát, quá nhẹ nòi cho số phận mấy tên đệ tử ở gần đó. Chưa hiểu mô tê gì cả, liền dính một chương tan xương nát thịt.

Một mảnh huyết tanh khiến tất cả im bật.

Lại một lần tĩnh lặng...

Quá tàn nhẫn, quá ác độc, nói giết là giết.

Đệ tử Huyết Ma giáo một mảnh kinh hãi trong lòng, vô số ánh mắt đầy huyết khí nhìn vào tên đệ tử cười đầu tiên kia. (Khổ thân thằng bé.)

Ma chủ vẫn chưa hết giận dữ, quay ngoắt sang, gầm lên:

"Mẹ kiếp! Người dám lấy tên người mà ta tôn thờ nhất ra để bảo toàn tính mạng ư? Ta chỉ định giết quách các người đi là xong, nhưng vì một câu đó của người, ta sẽ cho đám chó má các người sống không bằng chết!"

Người tôn thờ nhất!?

Oành!

Đệ tử tà phái, à... Không! Toàn bộ người ở đây đều kinh sợ lẫn ngạc nhiên tột cùng! Kẻ nào mà đến cả Ma chủ cũng tôn thờ? Kẻ nào có thể khiến một đại ác nhân lừng lẫy phải kính cần đến như vậy?

Chỉ nghe Lâm Ngọc Quân nói:

"Người không tin thì ta cũng đành chịu! Người đó đã nói với ta, vô lâm một ngày có y tất không thể diệt."

Ma chủ giận dữ gầm lên:

"Hoang đường! Tất cả là hoang đường! Người đó năm xưa bị các người Thất tuyệt vây khốn đã chết. Làm sao người đó còn sống. Ta một đời ngưỡng mộ y. Quyết tâm lập ra Huyết Ma giáo, diệt toàn bộ chính phái chỉ để báo thù cho y. Nếu y còn sống đáng ra phải vui mừng mới đúng. Tại sao lại không thể diệt? Tất cả là do người bịa đặt. Đúng! Là người bịa đặt để hù dọa bốn tọa. Là người. Ta phải giết người mới hả được cơn giận này."

Dường như biết được điều đó, Lãnh Mạc Tà gào lớn, thân ảnh tích tắc lao đến như chớp, một chương đánh thẳng vào đầu Lâm Ngọc Quân.

"Minh chủ!"

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cửu Long - Quảng Mục Thiên

Cánh tay của Lãnh Mạc Tà sắp đánh xuống đầu Lâm Ngọc Quân, chợt một cánh tay khác đưa ra chộp lấy cổ tay của hắn vô cùng nhanh. Mạc Tà kinh ngạc hừ một tiếng, quyền hóa thành chưởng, bàn tay khẽ xoay nhẹ một cái tránh thoát khỏi cú chộp của đối phương. Thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Toàn trường đều kinh ngạc vô cùng, Ma chủ tức giận rồi lao đến tấn công, nhưng không đánh mà lại lui về?

Bọn họ nào biết, trong thoáng chốc đó, một bóng người đột nhiên chẳng biết từ đâu xuất hiện bên cạnh Lâm Ngọc Quân, ra tay cứu hắn một mạng.

Lãnh Mạc Tà lui về, ánh mắt như lợi kiếm thoáng quét qua kẻ vừa rồi.

Là ai?

Vừa thấy diện mục của người kia, tim Lãnh Mạc Tà bỗng nhiên đập nhanh hơn, hơi thở có phần gấp gáp, ánh mắt biến đổi từ sát ý thành kinh động, rồi lại chuyển thành khó hiểu. Chỉ trong giây lát, ánh mắt hắn biến đổi hơn bốn lần. Lãnh Mạc Tà tâm thần chấn động mạnh, giọng run run nói:

"Là... Cửu Long, Quảng Mục Thiên!"

Người mà hắn luôn luôn ngưỡng mộ, người mà hắn sẵn sàng tiêu diệt cả vô lâm chỉ để trả thù cho y. Ngay bây giờ, tại thời điểm này, đã xuất hiện.

Toàn bộ ánh mắt của hơn năm ngàn người võ sĩ chính - tà ở đây đều dồn về nhân ảnh đang đứng song song cùng với Lâm Ngọc Quân.

Thật kỳ lạ, chỉ thấy đó là một thanh niên tuổi cũng chỉ chừng hai mươi hai, ba, khuôn mặt không thể gọi là tuấn lãng nhưng lại đầy tà khí, mái tóc để dài không gió mà bay thực vô cùng quý dị.

So với Lãnh Mạc Tà thì độ tà khí của người này đạt một cấp độ hoàn toàn khác.

"Đứng! Là ta."

Quảng Mục Thiên cất tiếng trả lời.

Người này còn quá trẻ, cả giọng nói lẫn khuôn mặt đều quá trẻ, vậy mà hắn là hy vọng cuối cùng của chính phái ư!? Thật đáng buồn cười - Suy nghĩ của đệ tử tà phái là như vậy. Nhưng chẳng ai dám hé miệng cười lấy một tiếng.

Đùa sao! Muốn tan xương nát thịt thì cứ cười đi!?

Vậy là chẳng ai dám hé một lời, không khí tĩnh lặng lại một lần nữa bao trùm.

Lãnh Mạc Tà nhìn Quảng Mục Thiên, giọng khàn khàn hỏi:

"Tại sao!?... tại sao người lại bảo vệ bọn chúng? Chẳng phải mười sáu năm trước, chính *Thất Tuyệt chính phái đã ép người đến chỗ chết hay sao? Tại sao bây giờ người lại quay ra bảo vệ kẻ đã cố giết mình?"

Oanh!

Tất cả đều chấn động không hề nhỏ! Người kia - Quảng Mục Thiên, mười sáu năm trước đã giao chiến với Thất Tuyệt hay sao!?

Hắn bao nhiêu tuổi?

Cùng lắm là hai sáu tuổi. Vậy nghĩa là năm mười tuổi đã có thể đánh ngang hàng với Thất Tuyệt? Trong vô lâm không ai không biết đến Thất Tuyệt. Ngay cả Lâm Ngọc Quân trong Thất Tuyệt cũng chỉ xếp hàng thứ ba mà thôi. Hắn cho dù luyện công từ trong bụng mẹ cũng không thể nào mạnh đến như vậy được. Điều này quả thực Quá hoang đường.

Quảng Mục Thiên vẫn lạnh nhạt, lắc đầu nói:

"Có những thứ trên đời này người không hiểu được đâu!"

Lãnh Mạc Tà giống như điên dại, ôm đầu điên cuồng cười lớn:

"Không thể nào! Không thể nào... ngài không phải là Cửu Long Quảng Mục Thiên năm đó. Nhớ năm đó người tung hoành giang hồ, một tay chém giết vô lâm chính phái khiến tất cả phái khiếp sợ. Ha Ha Ha... đây không phải là người nữa... người bây giờ chỉ là một kẻ yếu nhược..."

Hắn vô cùng thất vọng, cực kỳ thất vọng. Người mà hắn luôn luôn tôn thờ như một Sát Thần Cửu Long đây sao? Vậy mà công sức hắn bỏ ra hơn mười sáu năm, lập ra Tuyết Giáo phái chỉ để trả thù cho một tên yếu nhược? Hắn không can tâm, hắn phải hủy diệt tất cả... Lúc này đây, từ ngưỡng mộ thành hận thù cũng chỉ trong khoảnh khắc.

"Ma chủ..."

Đệ tử ma giáo thất Ma Chủ điên điên đại đại như vậy thì vô cùng hoảng hốt.

"Câm mồm hết cho ta!!!"

Lãnh Mạc Tà trong con mắt tràn đầy tơ máu, miệng gào lớn.

"Người nhất quyết bảo vệ bọn chúng!?"

Quảng Mục Thiên gật đầu nói:

"Đúng vậy? Mười sáu năm trước ta nợ Lâm Ngọc Quân một mạng, ta đã cho hắn một hứa hẹn một ngày có ta, võ lâm chưa thể diệt.

Dừng một chút, hắn tiếp:

"Tuy ta từng là người của tà phái. Nhưng bây giờ thì không phải nữa rồi. Hơn nữa, ta và người không quen không biết, thù của ta cũng không cần người báo. Người có thể về được rồi."

Lãnh Mạc Tà gằn giọng hỏi lại:

"Người chắc chắn với quyết định đó!?"

Quảng Mục Thiên nói:

"Đúng. Một lời đã hứa. Không thể rút lại!"

Lãnh Mạc Tà điên thật rồi, hắn gào lớn:

"Được. Được lắm! Công sức 16 năm của ta... Hôm nay ta nhất quyết diệt võ lâm đây! Xem người bảo vệ được ai?"

Hắn liền quay sang, truyền nội lực vào lời nói ra lệnh cho đệ tử ma giáo:

"Toàn bộ ma giáo nghe lệnh!"

"Đệ tử Huyết Ma giáo đợi lệnh!!!"

Hơn hai ngàn người đồng thanh hô tạo nên chấn động vô cùng lớn.

Lãnh Mạc Tà đắc ý vô cùng, đây là thành quả của mười sáu năm. Nghĩ đến khoảng thời gian đó, nghĩ đến kẻ mà hắn phải bỏ ra bao công sức như vậy. Trong lòng Lãnh Mạc Tà nổi lên một bụng tức giận. Hắn gầm gừ nói tiếp:

"Ngày hôm nay. Diệt toàn bộ võ lâm chính phái. KHÔNG SÓT MỘT TÊN!"

"Giết! Không sót một tên!"

"Giết!"

Tất cả như uống thuốc tăng lực năm bờ oăn nhiễm ruồi, kẻ cầm kiếm, tên cầm đao... xông lên liều mạng.

Vậy là, năm ngàn người lao vào chém giết nhau, máu chảy thành sông, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp nơi...

"Nếu đã như vậy đừng trách ta không nể tình từng là đồng giáo (cùng một giáo phái)."

Quảng Mục Thiên chân đầm nhẹ một cái lẳng không đối diện với Lãnh Mạc Tà.

Lãnh Mạc Tà trong con mắt đầy vẻ lãnh khốc, cười khà khà nói:

"Khà khà khà... không nghĩ ta lại có thể một lần giao chiến với Sát Thần Cửu Long đây! Để xem mười sáu năm qua người đạt đến đẳng cấp như thế nào!?"

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, hỏi:

"Sát Thần!? Cái tên nghe cũng hay đó. Kẻ nào gọi ta như vậy?"

Ma Chủ tựa tiểu phi tiểu nói:

"Xuống âm ty mà gặp hắn!"

Lãnh Mạc Tà gầm lớn, thân hình như điện chớp lao đến.

Thiên Ma thập lục thức. Quyền, chưởng, chỉ, cước... liên tục tung ra đồng thời nhắm vào tất cả các bộ vị hiểm yếu trên người địch thủ.

Bốp bốp...

Bình Bình...

Quảng Mục Thiên không phải dạng vừa, quyền né, chưởng đỡ. Nhất thời, trên không trung chỉ thấy hai bóng ảnh vờn nhau, quyền thế mãnh mẽ, chưởng ảnh ngập trời, không khí xung quanh bọn họ dường như bị đông cứng lại, nứt ra từng đường lớn.

Lãnh Mạc Tà lại tung tiếp một quyền uy mãnh, nghe "pành" một tiếng. Nhưng Quảng Mục Thiên tốc độ quá quý dị, đột nhiên biến mất rồi xuất hiện từ phía sau, tay phải hóa thành đao chém tới. Lãnh Mạc Tà cảm nhận thấy luồng khí chấn động sau cổ, lập tức cúi người xuống tránh thoát. Chân phải xoay tròn đá về sau, nào ngờ một cước kia đá vào không khí. Quảng Mục Thiên lại biến mất kèm theo là giọng nói truyền vào tai hắn:

"Người không theo kịp tốc độ của ta đâu!"

Lãnh Mạc Tà giận tím mặt, gầm lớn:

"Khôn kiếp! Ta sẽ giết ngươi!"

Nói đoạn tung chưởng loạn xạ, thật không may cho những kẻ phía dưới trúng chưởng của hắn liền tan xương nát thịt.

Đột nhiên, Lãnh Mạc Tà cảm thấy không ổn, bụng dưới trở nên quặn đau.

Quảng Mục Thiên chẳng biết xuất hiện từ khi nào, giáng ngay cho hắn một quyền vào bụng. Thân hình hắn lao vút về phía sau. Chưa dừng lại, Quảng Mục Thiên bay theo đánh liên tiếp mười quyền vào ngực và bụng hắn.

Lãnh Mạc Tà học liền một ngụm máu,

Àm!

Một tiếng, nặng nề giáng mạnh xuống mặt đất thành một cái hố lớn.

Tiếng động đó khiến tất cả đều dừng tay ngược nhìn lên...

Ma chủ bại rồi ư!?

"Ma chủ... Dừng kiếm!"

Bỗng, một giọng già nua vang đến, kèm theo là một vệt sáng đen lao nhanh vào cái hố.

Y Tiên Hồng Y Nhân đột nhiên giật mình:

"Là Quý Y Hồng Y Ma sư huynh của ta."

Lâm Ngọc Quân đứng bên cạnh, không để ý lão già Hồng Y Ma kia là ai, cái hắn chú ý là vệt đen vừa rồi. Đó là một thanh kiếm màu đen... Kiếm màu đen!?

Hắn chợt hiểu ra, truyền âm cho Quảng Mục Thiên nói:

"Cẩn thận, là Bát đại kỳ bảo - Thiên Diệt kiếm!"

Quảng Mục Thiên nào không thể nhận ra, đó chính là binh khí trước đây của chưởng môn Thiên Diệt phái. Binh khí bí ẩn nhất trong bát đại kỳ bảo.

Nhưng biết thì làm thế nào?

Vô số ánh mắt đều đổ dồn về hố sâu kia. Ma chủ, hắn còn sống không?

Trả lời tất cả chính là luồng khí đáng sợ tỏa ra từ bên trong. Một tia kiếm khí nhanh như tia chớp bắn ra kèm theo đó là thân ảnh của Lãnh Mạc Tà. Hắn lúc này trúng quyền khiến quần áo trên người rách tả tơi, khoe miệng còn lưu lại vệt máu, bộ dạng trông có chút chật vật.

Quảng Mục Thiên hơi kinh ngạc, đánh liên tiếp chục quyền mà y vẫn có thể đứng dậy nổi ư!? Xem ra phải mạnh tay hơn chút mới được.

Hắn lách người dễ dàng né tia kiếm khí. Cùng lúc đó, nội lực cuộn cuộn truyền vào hai tay theo hình xoắn ốc.

"Thần Long Chưởng - Song Long xuất hải!"

Dòng khí xoáy từ tay Quảng Mục Thiên phóng ra thành hình hai con rồng cực lớn bẻ cong cả không khí xung quanh, lao thẳng đến.

Lãnh Mạc Tà nở nụ cười lạnh, đón đỡ thế công mãnh liệt kia chỉ đơn giản là đưa mũi kiếm ra chống đỡ.

Phành!

Song Long cực kỳ bá đạo kia chạm vào thanh kiếm thì đột nhiên nổ oanh một tiếng, tiêu tán. Còn đối thủ thì vẫn bình an vô sự.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên đến ngẩn người:

"Cái gì vừa xảy ra!?"

Không những hấn hoài nghi, mà tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ. Một đòn uy thế như vậy lại tự dưng biến mất?

Lãnh Mạc Tà cuồng tiếu nói:

"Ha ha ha... ta sẽ cho ngươi xem uy lực của Thiên Diệt kiếm."

Nói đoạn, nhắm tòa mệnh phủ, hư không chém một phát.

Ầm!

Ầm!

Tòa phủ đệ nhất võ lâm minh chủ to lớn, cứ như vậy bị một nhát chém chẻ làm đôi.

Thật kinh khủng. Chỉ đơn giản chém bừa một phát mà uy lực thật bá đạo.

Quảng Mục Thiên nhú mày suy nghĩ:

"Chẳng lẽ đây là uy lực của Thiên Diệt kiếm?"

Trong lúc hấn đang mãi suy nghĩ thì Lãnh Mạc Tà lại tấn công tới, tuy nhiên uy lực so với trước kém hơn nhiều.

Quảng Mục Thiên lách người tránh được hai thế công của đối phương, tả chưởng lại đánh xuống. Ma chủ đưa thân kiếm đón đỡ.

Oong...

Cũng như lần trước, chưởng va vào kiếm lại không khiến Ma chủ bị thương mà chỉ kêu ong ong.

Lãnh Mạc Tà cười lạnh, vung kiếm chém đến.

Ầm!

Quảng Mục Thiên lần này thực là đã quá chủ quan, bị cương khí từ phát chém đó đánh bật ra, lao đi cả chục trượng cây nát cả mặt đất.

Quảng Mục Thiên đứng dậy, nhìn vào vết thương nơi ngực, chiến ý sau mười sáu năm lại một lần nữa sôi trào:

"Hừ. có thể làm Kim cương bất hoại thân của ta bị thương. Không tệ! Đã mười sáu năm mới lấy lại được cảm giác này."

Bỗng nhiên một tia sáng xẹt qua lao đến chỗ hấn.

"Đón kiếm, cho ngươi mượn!"

Cách đó không xa, Ngọc Ngưng Nhi cố gắng nhịn đau nơi hông, cầm Hàn Băng Ngọc kiếm phóng mạnh về phía Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên nhìn thanh kiếm xanh lè trong tay, gật đầu nói:

"Đa tạ Cô nương."

"Cửu Long. Chết cho ta!"

Lãnh Mạc Tà lại gầm lớn, lao đến.

"Ngươi mới là kẻ đi tìm chết!"

Quảng Mục Thiên chiến ý nổi lên, cũng cầm kiếm xông vào.

Keng keng keng...

Chỉ trong phút chốc, hai người lao vào đã giao chiến trên trăm ngàn chiêu.

Nhưng dường như mỗi lần Quảng Mục Thiên tấn công đều bị dội ngược lại. Mỗi lần hai kiếm giao nhau là mỗi lần hắn phải chịu một luồng lực đạo vô cùng lớn. Khiến hắn phải học ra vài ngụm máu.

Lãnh Mạc Tà cười lớn nói:

"Ta quên nói cho ngươi biết. Sức mạnh thật sự của Thiên Diệt kiếm! Nó có thể hấp thụ đòn tấn công của kẻ địch rồi phản lại với lực đạo gấp đôi. Nói cách khác, ngươi đánh càng mạnh thì lực phản chấn càng lớn. Ngươi không thể đánh lại ta được đâu... ha ha ha..."

Quảng Mục Thiên thầm hiểu ra, nhưng vậy thì sao? Cho dù kẻ địch có mạnh bao nhiêu thì hắn cũng không bao giờ chùn bước. Đó là chấp niệm vô đạo của hắn. Nghĩ vậy, Quảng Mục Thiên giờ kiếm chỉ thiên. Luồng khí quanh người đột nhiên thay đổi, tỏa ra nồng nặc, trong tay hắn hiện giờ không phải là một thanh kiếm nhỏ nữa mà là một thanh cự kiếm lớn cao vài chục trượng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Trong chốc lát, thiên địa dị biến nổi lên, cương phong thổi đến một vùng mây đen. Thiểm điện lòi mình như cuồng xà loạn vũ trên bầu trời.

Chỉ trong chốc lát, những trận kiếm khí tụ lại thành một con lốc chu vi tới mấy trượng, thổi qua quét lại khắp nơi.

Trong cơn kiếm phong còn vang vọng ra tiếng vù vù, cuối cùng ầm ầm thổi tới. Thanh thế như muốn thổi bay cả phủ mệnh chủ này.

Lâm Ngọc Quân kinh sợ trong lòng:

"Mỗi khi có sức mạnh vượt quá pháp tắc thiên địa sẽ xuất hiện dị biến. Quả nhiên không sai!"

Mỗi thế giới đều có một quy luật riêng được đặt ra, gọi là Pháp Tắc thế giới. Một khi sức mạnh của sinh vật trong thế giới đó vượt qua pháp tắc cho phép thì thiên địa sẽ xảy ra dị tượng. Hoặc là cảnh báo, hoặc là muốn tiêu diệt sinh vật vượt qua nó. Hay nói cách khác, sức mạnh hiện tại của Quảng Mục Thiên đã vượt quá Pháp Tắc của thế giới này. Đương nhiên điều này không một ai biết cả.

Quảng Mục Thiên cầm cự kiếm nói lớn:

"Để xem ngươi phản lại được bao nhiêu!? Nhất Kiếm Phá Thiên."

Nói đoạn, ầm ầm chém xuống, cự kiếm uy vũ chém đứt cả không gian.

Lãnh Mạc Tà một mảng kinh hãi, muốn chạy cũng chẳng chạy nổi, hai chân như chôn chặt xuống mặt đất. Phen này ắt chết, đành liều mạng giờ Thiên Diệt kiếm lên đón đỡ.

Đúng lúc này.

Thiên địa dị biến chợt đổi, trong gió lốc mờ hồ hiện lên một cái lỗ đen bất tận.

Chỉ thấy Lỗ đen hút lấy năng lượng của thanh cự kiếm ngày càng bành trướng rồi cùng gió lốc quện vào nhau thành một đoàn hắc phong hút tất cả mọi người vào trong.

Cự kiếm của Quảng Mục Thiên làm thức ăn cho lỗ đen, nhỏ dần rồi tiêu tán.

Lãnh Mạc Tà thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, thân hình không chút do dự hướng lỗ đen lao vào, trước khi đi không quên để lại lời nhắn:

"Quảng Mục Thiên! Thù này ta nhất định sẽ trả. Hãy đợi đấy!"

"Chuyện gì xảy ra!?"

□Chú Thích:

*Thất Tuyệt: Bảy người mạnh nhất của chính phái. Hiện tại chưa thể tiết lộ, chỉ biết Lâm Ngọc Quân là một trong Thất Tuyệt.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Xuyên Qua!

Nói đến lỗ đen đang điên cuồng hút tất cả mọi thứ nó đi qua. Tiếng kêu cứu vang vọng khắp nơi.

Quảng Mục Thiên nhú mày, trong lòng ngàn câu nghi vấn, nhưng thời gian không cho phép hắn đặt câu hỏi. Vô số võ sĩ chính tà đang bị hút vào bên trong lỗ đen. Nếu cứ để vậy thì toàn bộ người ở đây chẳng mấy chốc nữa sẽ bị hút hết, lời hứa năm xưa của hắn với Lâm Ngọc Quân cũng chẳng thể giữ được! Nghĩ vậy hắn liền quay sang Lâm Ngọc Quân hét lớn:

"Còn không mau rút lui, để ta ngăn cản nó!"

Lâm Ngọc Quân như vừa tỉnh mộng, lập tức ra lệnh:

"Mọi người mau chạy đi!"

Bây giờ không cần lão ra lệnh, tất cả võ sĩ không phân biệt chính tà, mạnh ai nấy chạy dày xéo lên nhau, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng.

Trong khi đó, Quảng Mục Thiên cảm Hàn Băng Ngọc kiểm huy động toàn bộ nội lực toàn thân lại chém ra một kiếm, lại một kiếm. Nhưng chẳng ăn thua, lỗ đen càng chịu bao nhiêu lực đạo, càng to ra bấy nhiêu. Lại nói, tất cả đòn thế hắn tấn công vào một lát sau đều phản chấn lại với cường lực còn lớn hơn gấp bội. Quảng Mục Thiên bị thương không hề nhẹ, toàn thân bị kiểm cương do chính mình chém ra cắt vô số đường, máu chảy không ngừng khiến toàn thân hắn biến thành màu đỏ vô cùng quỷ dị. Ngay cả có Kim Cang Bất Hoại Thân cũng chẳng mấy may ăn thua.

"Khốn nạn! Cái quái gì xảy ra vậy!?"

Quảng Mục Thiên thầm chửi một câu, nội lực hắn tuy cao thâm nhưng cũng phải có giới hạn. Hơn nữa vừa công kích lỗ đen, vừa phải chống lại với phản lực phát trở lại. Dù hắn có là đệ nhất tà phái năm xưa cũng ăn không tiêu. Mặc dù đã có công lực siêu việt, vượt qua cả pháp tắc thiên địa, nhưng con người vẫn là con người, đối chọi với ông trời vẫn chỉ là con sâu cái kiến.

Một lúc sau Quảng Mục Thiên cũng đã đến giới hạn, mà lỗ đen kia thì dần bành trướng bất tận, trong bán kính vạn dặm trở lại không thứ gì không bị nó hút vào, quang cảnh hiện tại giống như một đầu quái vật lớn đang tham lam nuốt chửng tất cả. Hắn hự lên một tiếng, khụy xuống ngay đương trường.

Khoảng chừng vài canh giờ sau, lỗ đen bắt đầu ngưng cân quét, nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất hoàn toàn. Nhưng dư âm nó để lại không hề nhỏ, một vùng đất xanh tươi, trù phú giờ đây ngoài khói bụi mịt mù ra thì chẳng còn lại một chút dấu vết.

Sau này, người giang hồ gọi đó là ngày: "Tuyệt Mệnh." nhưng đó lại là chuyện của sau này.

-oOo-

Một nơi xa lạ - Trên bầu trời của Vạn Thú sơn.

Không khí xung quanh đột nhiên méo mó rồi nứt vỡ ra, dần dần hình thành một lỗ đen cực kỳ dị. Điều đặc biệt là lỗ đen này lại xuất hiện ở trên không trung, cách mặt đất rất xa, bằng mắt thường khó mà thấy được.

Từ bên trong bỗng xuất hiện một người, toàn thân đầm máu, chẳng phải Quảng Mục Thiên đây hay sao!?

Dường như cảm nhận được luồng gió thổi qua tai, Quảng Mục Thiên tỉnh dậy, hắn ngạc nhiên đến nỗi suýt chửi cả ông trời. Lần cuối cùng hắn tìm được ý thức là đang ở trong một không gian đen tối. Hắn chỉ nhớ là mình đang trôi trên một dòng sông áp áp và thoải mái tốt cùng rồi đột nhiên tỉnh dậy đã thấy như thế này?

Chẳng lẽ ta chưa chết hay sao? Tại sao ta lại ở đây?

Hắn tự hỏi như vậy, nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ.

Tại sao ư? Tại vì hắn đang rơi từ trên không trung xuống. Nếu là lúc công lực đỉnh phong, độ cao này đối với hắn không là cái đỉnh gì cả.

Nhưng, mới lúc này để cân cái lỗ đen kia lại, hắn đã phải thi triển hết tuyệt học bình sinh. Đã hao tổn hơn tám, chín phần công lực. Lại nói tiếp, chém vào lỗ đen, lực phản chấn đánh ra uy lực lại mạnh gấp đôi lúc hắn đánh vào. Cho dù là có kim cang bất hoại thân đi chăng nữa thì cũng chẳng chịu nổi. Thân thể đã tàn tạ, nội lực lại hao kiệt, so với phế nhân thì đã gần hơn đến tám phần.

"Đành liều một phen thôi."

Trong lòng Quảng Mục Thiên thầm tính toán.

"Nếu như với công lực hiện tại, ta không thể dùng hư không lăng bộ được, nếu miễn cưỡng ắt hai chân sẽ bị phế ngay. Còn nếu dùng chương lực đội sắp tiếp đất rồi tung liên hoàn chương lấy phản lực mà tiếp đất thì may ra còn đường sống!"

Nhưng vẫn đề là, công lực của hắn đã gần như cạn kiệt, để tung liên hoàn chương cần một lượng nội công vô cùng lớn.

"Vậy thử dồn từng lần xem sao?"

Nghĩ sao làm vậy, đợi cách mặt đất chừng vài dặm, hấn nhắm xuống tung liền một chưởng.

"Phách Không chưởng."

Một chưởng phách không, chưởng lực vừa ra nổ thành một tiếng, lực phản chấn làm giảm tốc độ rơi của hấn xuống.

Thấy có hiệu quả bất ngờ, Quảng Mục Thiên tiếp tục thực hiện. Cứ cách một khoảng lại tung một chưởng. Chẳng mấy chốc, tốc độ rơi của hấn giảm đáng kể.

Nhưng người tính không bằng trời tính. Còn cách mặt đất một khoảng khá xa thì công lực của hấn gần như cạn kiệt đến không thể cạn hơn. Quảng Mục Thiên thất vọng thở dài:

"Chẳng lẽ số ta đến đây là hết!"

Đột nhiên trong túi hấn bay ra một vật hình tròn màu tím sẫm. Quảng Mục Thiên nhanh tay nhanh mắt chụp lấy. Đưa lại gần xem rõ thì hóa ra đó lại là một viên đan dược. Quảng Mục Thiên hai mắt sáng ra, lâm bẫm:

"Mĩa nó, là xuân dược đây hay sao? Không ngờ có lúc phải dùng đến nguoi."

Nếu mà để người trên giang hồ biết được một cao thủ đệ nhất tà phái, lại giấu trên người xuân dược không hiểu biểu tình của họ sẽ đặc sắc cỡ nào?

Không chần chừ, lập tức Quảng Mục Thiên nhét đan dược vào miệng. Thuốc vào quả nhiên diệu dụng, máu huyết trong người hấn đột ngột sôi trào lên, kích thích đan điền khiến công lực phục hồi được một thành. So với các loại đan dược hồi phục khác thì một thành công lực chẳng đáng là gì, nhưng trong trường hợp này thì chỉ nửa thành thôi cũng đã mừng lắm rồi.

"Mong chỗ này không có quái thú, chứ nếu không ta ngắt đi chắc chắn làm phiền cho bọn chúng."

Quảng Mục Thiên tìm được đường sống trong chỗ chết tuy có vui mừng nhưng không vì vậy mà lơ là cảnh giác.

Thời điểm gần kề, lúc cách mặt đất ước chừng tầm khoảng vài chục trượng. Quảng Mục Thiên gầm lớn, nội lực xoắn vào hai tay.

"Thần Long Chưởng - Song Long xuất hải."

Ầm!

Ầm!

Hai luồng kinh phong từ song chưởng của hấn huyền hóa thành hai con rồng lớn, lao xuống mặt đất, càn quét mọi vật nó đi qua. Thân hình Quảng Mục Thiên trong phút chốc đó bị bật ngược trở lên. Quảng Mục Thiên hự một tiếng, ngắt đi rồi vô lực rơi xuống. Đương nhiên, lực rơi bây giờ đã không còn ảnh hưởng tới tính mạng của hấn nữa.

Khoảng chừng vài phút sau.

Một tốp người cưỡi ngựa lao như bay đến chỗ Quảng Mục Thiên rơi xuống.

Đoàn người đó chính là đội do thám mà vị tướng quân kia phái tới. Người dẫn đầu chính là phó tướng quân Chu Thái, đằng sau hấn là ba mươi người được trang bị vũ giáp đầy đủ, tay cầm trường thương, lưng giắt cung tên.

...

(Mọi việc tiếp diễn như chương 1.)

...

Nhưng khi đoàn người định rời khỏi, một tên tính hô lên:

"Ở đây còn có một thanh kiếm."

Nói rồi, đưa tay cầm lên. Nào ngờ, hấn vừa chạm vào kiếm, một luồng hàn khí lập tức bao trùm tên đó vào bên trong.

"Ahhh... cứu..."

Còn chưa kịp thốt hết câu, thân hình tên lính kia lập tức đóng thành một tảng băng hình người.

C-rắc... C-rắc...

Băng nhân bỗng xuất hiện vài vết nứt rồi vỡ ra thành ngàn mảnh rơi lả tả xuống mặt đất.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong tích tắc mà tên lính đó đã bị đóng băng rồi tan vỡ, giống như một giấc mơ vậy.

Một tên quay sang bảo đồng bọn:

"Nè... người tát ta một phát xem có phải đang mơ không?"

Bốp!

Tên kia không khách khí, tát một tiếng vang dội. Tên đó đau quá, rên một tiếng rồi giận giữ chửi:

"Khốn kiếp. người tát đau vậy!"

Tên kia liền gật đầu quả quyết nói:

"Người thấy đau, chắc là không phải mơ đâu."

Chu Thái không để ý đối thoại của đám lính, thấy được bằng mắt chắc chắn không phải mộng tưởng rồi, cần gì kiểm chứng. Hắn suy nghĩ một lát rồi xuống ngựa, lập tức lại gần xem thử.

Đám lính thấy vậy vội vàng ngăn lại nói:

"Tướng quân chớ lại gần. Chỗ đó rất nguy hiểm!"

"Các người yên tâm, ta biết chuyện gì xảy ra. Thanh kiếm đó có chút đặc biệt. Chỉ cần không chạm vào nó thì không sao. Các người có thể kiểm chứng!"

Chu Thái cười cười, khẳng định nói.

Mấy tên lính ngơ ngác nhìn nhau tự hỏi:

"Thật thế ư!"

Bọn họ liền thử dùng trường thương động vào kiếm. Quả nhiên, trường thương không bị đóng thành băng. Một tên thở phà ra một hơi, nói:

"Phù. Tướng quân thật anh minh, chỉ nhìn qua là đã biết."

Chu Thái chỉ suy luận một chút là có thể hiểu được. Tên lúc này vì động tay vào kiếm nên mới bị hóa băng. Mà cây cỏ xung quanh thanh kiếm lại không bị ảnh hưởng thì có thể đoán được tám chín phần là hắn suy luận đúng.

Hắn quay lại, lên ngựa rồi nói:

"Thanh kiếm kia rất có thể là của thanh niên này. Mọi người làm thêm một chiếc hộp gỗ nữa rồi mang nó theo."

"Vâng! Tướng quân."

Rất nhanh chóng, bọn họ đã làm xong, thanh Hàn Băng Ngọc kiếm được bốn tên lính dùng dây làm từ vỏ gỗ nhấc lên rồi đặt vào trong hộp. Đoàn người liền lên ngựa quay về, riêng Quảng Mục Thiên được ưu ái dành riêng cho một chiếc xe ngựa đơn sơ (do làm tạm thời), bên cạnh hắn là chiếc hộp đựng hàn kiếm.

Một lát sau, phía bên đội quân của vị tướng quân kia đã sắp xếp xong xuôi, chỉ đợi lệnh là tiếp tục xuất phát.

Tướng quân liền phi ngựa quanh kiểm tra một vòng xem đã ổn định lại chưa, thì có một tên phi lại báo:

"Bẩm báo tướng quân! Chu Thái Phó tướng quân đã đi do thám về. Đang đợi lệnh phía ngoài."

Vị tướng quân liền gật đầu nói:

"Tốt. Ta qua đó ngay."

Đúng lúc này một nhân ảnh màu trắng từ trong xe ngựa đi ra:

"Thúc thúc. Đã tìm thấy dực nhân rồi sao? Con muốn đi xem được không?"

Giọng nói này, chẳng ai khác ngoài vị công chúa ở trong trường bông lúc trước. Nhưng bây giờ nàng đã bước ra bên ngoài. Chỉ thấy đó là một thân ảnh màu trắng điểm lệ.

Quá đẹp.

Tuy nàng chỉ đeo khăn che mặt nhưng lại không giấu nổi vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành kia, mỹ lệ, thánh khiết, không lời nào miêu tả được vẻ đẹp của nàng, vẻ đẹp đó đủ để điên đảo chúng sinh.

Mấy tên lính gần đó đều ngây ngất, hô hấp đều hơi có chút gấp gáp, ánh mắt cũng không nháy mắt lấy một cái, liên tục nhìn chăm chăm vào thân hình kia. Bọn họ tuy đã thấy qua nàng nhiều lần, nhưng tất cả vẫn không giấu nổi vẻ say mê. Công chúa của bọn họ quả thực quá đẹp.

Tuy nhiên, ánh mắt của vị tướng quân này lại khác, không giống như mọi người, trong ánh mắt đó chỉ có sự quan tâm của trưởng bối dành cho hậu bối, giống như của người cha dành cho con gái vậy.

Tướng quân cười dịu hiền rồi nói:

"Được. Chúng ta đi xem một chút."

Nói đoạn, bảo tên lính dẫn đường, nhưng kỳ lạ thay, không chỉ có tên lính đó mà tất cả xung quanh đều đang ngất ngây ngất ngây nhìn nàng công chúa. Tướng quân chỉ biết cười khổ, lão không thể trách bọn họ. Vẻ đẹp như vậy? Ai mà cưỡng nổi cơ chứ. Chẳng trách mấy năm liền, đế quốc luôn bị các nước khác nhòm ngó. Người đời bảo: "Mỹ nhân họa thủy." quả không sai.

"Hừ!!!"

Tướng quân liền hừ một tiếng. Thật linh diệu, tất cả bị tiếng hừ kia chấn động tinh lại nhưng đó không phải là tất cả. Điều đáng nói ở đây là vừa rồi, tiếng hừ kia có kèm theo chút nội lực. Chỉ cần là cao thủ về khí là lập tức có thể nhận biết.

Điều mà phải nghi ngờ ở đây là: Thế giới này có võ giả!?

Đương nhiên, điều này chưa ai hỏi mà cũng chưa ai nói.

Tướng quân chấn chỉnh mọi người một phen xong, liền cùng với công chúa đi xem dự nhân.

Chu Thái ở cách đó cũng không xa. Chỉ một lát sau, hai người đã đến.

"Thuộc hạ bái kiến Công chúa. Bái kiến tướng quân."

Mọi người thấy công chúa giá đáo thì lập tức quỳ xuống.

"Miễn lễ!"

Tướng quân tiến đến hỏi:

"Do thám được gì không?"

Chu Thái đáp:

"Thuộc hạ phát hiện có người bị thương nặng, kèm theo hấn là một thanh kiếm. Còn lại không phát hiện gì cả."

Cả công chúa cùng vị tướng quân kia đồng thời hỏi:

"Người! Chứ không phải dự nhân?"

Chu Thái gật đầu, đáp:

"Vâng! Là người."

Công chúa lập tức xui mặt xuống, lầm bầm:

"Còn tưởng được thấy dự nhân chứ. Hóa ra lại là người!"

Tướng quân nghi hoặc hỏi tiếp:

"Có gì đặc biệt không?"

Chu Thái nghĩ rồi đáp:

"Bẩm! Có chút kỳ lạ ở đây. Người này bị thương nặng đang bất tỉnh không có gì đáng nói. Nhưng điều đặc biệt là ở thanh kiếm của hấn."

Nói rồi, lệnh cho người dâng kiếm lên.

Chỉ thấy, hai tên lính khiêng lên một chiếc hộp gỗ. Một tên mở hộp ra, bên trong là một thanh kiếm, tính cả lưỡi kiếm đến chuôi kiếm đều là một màu xanh ngọc bích vô cùng đẹp.

Công chúa là con gái, con gái vốn yêu thích những thứ đẹp đẽ. Thấy thanh kiếm không kìm được tò mò, tiến lại toan cầm lên.

"Không được!"

Một câu này phát ra từ hai người là Chu Thái và vị tướng quân kia.

Công chúa ngạc nhiên quay sang nhìn họ:

"Tại sao không được vậy? Thúc thúc!"

Nàng biết trong hoàng thất thì Cha nàng và vị thúc thúc này rất cưng chiều nàng. Tuy không biết lý do vì sao hai người cấm nàng cầm thanh kiếm này lên, nhất thời có chút bất mãn. Bĩu môi lên hừ nhẹ một tiếng.

Tướng quân tuy cưng chiều nàng nhưng lần này lại khác, khuôn mặt trầm trọng nói:

"Đây không phải binh khí tầm thường đâu. Nếu ta nhớ không lầm, tên của nó là Hàn Băng Ngọc kiếm. Kẻ không phải chủ nhân của nó hoặc không được chủ nó chấp thuận mà cầm vào ắt bị đóng băng mà chết."

Chu Thái bên kia cũng phụ họa:

"Đúng vậy a! Lúc này một tên lính không biết nên cầm vào liền bị hóa băng vỡ thành ngàn mảnh!"

Đột nhiên, hần cảm thấy không ổn? Ủa!? sao tướng quân biết thanh kiếm này nguy hiểm, sao lại biết có người chạm vào liền bị đóng băng? Hần liền nghi hoặc hỏi sang:

"Tướng Quân.... sao ngài biết nó! Thuộc hạ chưa kịp nói..."

Cả công chúa cũng giật mình kinh ngạc, hỏi:

"Thúc thúc biết thanh kiếm này sao?"

Vị Tướng quân kia liền gật đầu, nói:

"Trước đây từng thấy qua, không thể nhầm lẫn được. Nó đến cùng một nơi với ta."

Cả công chúa lẫn Chu Thái đều giật mình thốt lên:

"Cùng một nơi!? Là thế giới trước đây của (thúc thúc) Tướng quân ư?"

Tướng quân trầm giọng, quả quyết:

"Đúng vậy! Nó chính là một trong tám binh khí truyền thuyết của võ lâm. Chính là bát đại kỳ binh."

Công chúa lần đầu nghe đến đại danh này, tính tò mò nổi lên, bèn tiến lên hỏi:

"Bát đại kỳ bảo so với *Thập đại danh kiếm hiện tại thì cái nào lợi hại hơn?"

Tướng quân trầm tư một lát rồi trả lời:

"Bát đại kỳ bảo là tám loại binh khí lưu truyền trong thế giới cũ của ta. Tương truyền gồm có Hòa Long bảo đao, Thiên Diệt kiếm, Hàn Băng Ngọc kiếm, Huyền Vũ phá thiên cung, Truy Hồn Ngũ Tinh Giáo, Bá Vương Quý Diện Giáp, Lục Chi Cẩm Ma, Bích Ngọc Thiên Tượng. Tất cả đều là bảo khí có linh hồn bên trong. Nếu không phải chủ nhân của nó, chạm vào ắt vong mạng. So với Thập đại kỳ binh hiện thời thì vừa thần bí vừa lợi hại hơn gấp bội, đơn giản là không ở cùng một đẳng cấp."

Nhắc đến chủ nhân của bảo khí, vị tướng quân chợt giật mình gấp gấp hỏi:

"Chu Thái! Mau đưa ta tới chỗ người mà ngươi tìm thấy. Nhanh!"

"Vâng!"

Rất nhanh, Chu Thái đưa hai người đến gần chiếc xe gỗ, hần dừng lại nói:

"Đây là người mà thuộc hạ tìm thấy. Tướng quân xem."

Tướng quân tiến đến xem thì giật mình trợn mắt kinh hoàng sững sờ như trời trồng.

Công chúa và Chu Thái thấy vậy không khỏi ngạc nhiên:

"Thúc thúc (Tướng quân) biết người này sao?"

Chỉ thấy tướng quân trong con mắt hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn sợ hãi, miệng lắp bắp từng chữ:

"Là, là... Cửu Long, Quảng Mục Thiên."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thiểm điện Lôị Thú

Cả vị công chúa lẫn Chu Thái đều vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

"Thúc Thúc biết người này sao?"

Tướng quân không giấu diếm mà gật đầu, nói:

"Ta biết, không những biết mà người đưa ta đến thế giới này chính là hần."

Dừng một chút, tướng quân lại nói tiếp:

"Không biết công chúa điện hạ còn nhớ câu chuyện ta kể trước đây không?"

Công chúa trầm tư suy nghĩ một lát rồi đột nhiên giật mình hai mắt sáng lên nói:

"Phải chăng người nhắc đến là câu chuyện đại chiến lần cuối cùng của hai phe chính tà? Ta còn nhớ thúc thúc từng kể, có một người đơn độc cầm kiếm chém rách bầu trời. Phải chăng chính là y!?"

Tướng quân biểu tình trầm trọng, gật đầu, nói:

"Phải! Chính là người này."

Cả Chu Thái lẫn công chúa nghe xong đều hít sâu một hơi khí lạnh. Khó có thể tin nổi người thanh niên tàn tạ trước mặt này lại là một tồn tại khủng bố như vậy.

Công chúa quan sát Quảng Mục Thiên đang nằm trên chiếc xe ngựa một lát. Thấy hần đang hôn mê bất tỉnh, ngoại trừ đầu cùng với hai chân ra thì phần ngực và bụng được băng bó rất cẩn thận, chắc có lẽ do mấy tên lính ra tay trị liệu. Tuy nhiên, máu vẫn thấm qua những miếng vải băng một mảng đỏ, chứng tỏ hần bị thương rất nặng. Nhìn lên khuôn mặt gầy guộc kia, tuy không có vẻ tuấn lãng nhưng trong đó lại ẩn ẩn sự huyền bí vô cùng hấp dẫn. Đột nhiên nàng thấy tim mình đập thình thịch, khuôn mặt ửng đỏ liền vội ngoảnh đi nơi khác không dám tiếp tục nhìn vào nữa.

Tướng quân thấy lạ bèn hỏi:

"Điện hạ có gì sao!?"

Công chúa ậm ừ một tiếng, đánh trống lảng hỏi:

"Theo như thúc thúc nói thì hần rất mạnh? Tại sao bị thương nặng đến như vậy?"

Tướng quân nghe nàng hỏi vậy thì cũng nghĩ chút, lát sau lại lắc đầu, nói:

"Cái này ta cũng không rõ!"

Nhưng dường như lại nhớ ra điều gì đó, hần lập tức cho gọi tên lính lúc trước phát hiện dục nhân kia lại hỏi:

"Lúc hần xuất hiện có gì đặc biệt không!?"

Tên lính đó ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời:

"Bầm! Lúc người đó xuất hiện thì trên trời có một cái lỗ xoáy màu đen. Thuộc hạ thấy hấn rơi từ bên trong ra, hấn rơi khỏi thì lỗ đen đó cũng biến mất."

Tướng quân à một tiếng, lẩm bầm:

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy..."

Công chúa ngạc nhiên hỏi:

"Thức thức biết được gì sao?"

Tướng quân đáp:

"Đúng vậy! Nếu điều tên lính kia nói là thật. Thì chắc hấn người này mới xuyên qua lỗ đen kia tới đây!"

Nghĩ chốc lát, hấn tiếp tục giải thích:

"Chuyện này cũng thực là kỳ lạ quá mức. Ta và những người khác đến cùng một không gian nhưng lại khác nhau về thời gian. Giống như ta đã đến đây được mười lăm năm, còn hấn tại sao bây giờ mới được truyền tống đến? Lại nói cái lỗ đen quỷ dị kia sao lại xuất hiện trên trời nha. Thật là kỳ quặc!?"

Chu Thái tuy không biết vấn đề mà Công chúa lẫn vị tướng quân kia đang bàn luận là gì. Nhưng hấn biết được kẻ đang nằm kia lai lịch không hề nhỏ. Liên tiến đến hỏi nhỏ:

"Tướng quân! Bây giờ phải làm gì tiếp theo? Chúng ta nên cắm trại ở đây chữa thương cho y hay là..."

Ý hấn muốn hỏi là có nên dừng lại tạm thời không hay là cứ thế mà tiếp tục hành quân.

Tướng quân nghe vậy, liền quan sát xung quanh một phen. Trong lòng thầm tính:

"Bây giờ đang ở giữa rừng rậm đầy rẫy Ma thú như thế này, nghỉ một ngày là nguy hiểm một ngày!"

Hấn nghĩ lát rồi quay ra hỏi:

"Chúng ta còn cách để quốc bao xa?"

Chu Thái giơ tay lên bấm bấm tính toán một hồi rồi nói:

"Bầm. Khoảng tầm bảy ngày đường."

Tướng quân gật đầu:

"Chúng ta nên đi tiếp thôi, không nên ở nơi này quá lâu. Còn..."

Nói đoạn hấn nhìn Quảng Mục Thiên nghĩ thầm:

"Người này tuy trong trận chiến cuối cùng kia có giúp đỡ chính phái đánh lui ma chủ, nhưng nói cho cùng hấn cũng từng là một đại ma đầu giết người không ghê tay. Ta cứu hấn một mạng xét ra cũng có phần mạo hiểm. Nhưng nghĩ lại, quả thật hấn cũng là một hảo nam nhi có ơn tất báo..."

Vị Tướng quân này có vẻ từng là một người trong giang hồ trước đây, hấn đã thấy Quảng Mục Thiên vì một ân cứu mạng, một lời hứa nhiều năm trước, mà sẵn sàng đứng ra bảo vệ kẻ từng là địch nhân của mình thì trong lòng không khỏi trầm mặc.

Một lát sau hấn liền dứt khoát, quay sang ra lệnh:

"Chúng ta sẽ tiếp tục đi. Còn... người này, chăm sóc hấn cẩn thận."

Toàn trường đồng thanh hô:

"Rõ! Tướng quân."

"Đi."

Khi đoàn người đã chuẩn bị xong, Tướng quân lấy ra một tấm bản đồ dựa vào phương vị đã định sẵn từ trước, thúc ngựa phóng đi. Đằng sau, hơn một ngàn người hộ tống hai chiếc xe ngựa đi theo.

Đến buổi tối hôm đó, mọi người thay phiên nhau canh gác, đốt những đồng lửa lớn để xua đuổi Ma thú săn đêm.

Một đêm bình thường không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người tiếp tục di chuyển, tướng quân tìm được một ngọn đồi nhỏ liền phóng ngựa tiến đến quan sát, đem phạm vi khu vực xung quanh tầm khoảng vài chục dặm đều thu tại trong mắt, sau đó dựa theo phương vị trên bản đồ, tìm một con đường an toàn nhất.

Đó luôn là một hành động sáng suốt khi đang đi trong một khu rừng đầy rẫy ma thú như này.

Thời gian trôi qua cũng rất là nhanh, thoáng cái đã đi được năm ngày.

Quảng Mục Thiên cũng đã gần như bình phục hoàn toàn, vết thương bên ngoài cũng lành lại khiến cho Chu Thái lần đám binh sĩ đều một phen ngạc nhiên, tên này hồi phục còn nhanh hơn cả mấy *Đại tể tự a, tuy nhiên điều kỳ lạ là hắn vẫn luôn bất tỉnh như vậy.

Ngày thứ sáu, chỉ còn cách đế quốc khoảng tầm một ngày đường nữa.

Vị tướng quân liền dừng ngựa lại, giơ tay lên. Lập tức đoàn quân đang rầm rộ liền dừng lại, một tên lính phi ngựa lại:

"Tướng quân có gì dặn bảo?"

Tướng quân kia liền giơ tay chỉ về trước, nói:

"Người đi do thám phía trước xem có gì không!?"

"Rõ!"

Tên lính kia đáp một tiếng, lập tức phóng nhanh đi.

...

Năm phút, mười phút, hai mươi phút... sau, vẫn chưa thấy tên do thám quay lại. Tướng quân nhíu mày, lại phái thêm một người nữa.

Kết quả lần này vẫn như vậy. Tướng quân nghi hoặc, định phái người thứ ba đi thì đột nhiên phía trước vang lên tiếng vỗ ngựa:

Lọc cọc... lọc cọc...

Một con xích huyết chiến mã đang chậm rãi đi đến, trên lưng nó cồng một người... nhìn kỹ lại thì người đó chính là tên lính thứ hai lúc này phái đi do thám kia sao?

Tướng quân vội chạy đến, xem xét tên kia. Chỉ thấy hắn giống như bị sét đánh, đầu tóc cháy đen thui một mảng, miệng còn thở ra vài ngụm khói đen. Trông như bao công giáng thế, tuy vậy nhưng thật may mắn hắn vẫn chưa chết, dường như hắn gặp phải một thứ gì đó vô cùng đáng sợ, run rẩy nói:

"Là, Là... Thần Thú..."

Nói xong liền ngất đi.

Nhưng câu nói của hắn lại khiến cho Tướng quân lẫn Chu Thái bên cạnh kia đều phải khiếp sợ. Thứ mà bọn họ không muốn gặp nhất khi còn đang ở trong này chính là nó - Thần thú.

Thần thú ở đây được biết đến như là một loài Ma thú tiến hóa đến một đẳng cấp cao rồi mở ra linh trí, hiểu và biết nói tiếng người. Thần thú có sức mạnh vô cùng kinh khủng và vô cùng giao hoạt. Thường thì thần thú rất hiếm gặp nhưng trong Vạn Thú sơn này lại khác.

"Sao lại có thần thú ở đây cơ chứ? Rõ ràng đây là con đường an toàn nhất. Trong mười lăm ngày đi đường không thấy nhất một con thần thú. Đến ngày cuối cùng lại chui ở đâu ra!?"

Tướng quân nghĩ thấy có mùi âm mưu trong chuyện này. Nhưng bây giờ đâu phải lúc suy nghĩ! Một ngàn người cộng với số trang bị mang theo hiện tại, có thể sẽ bắt được thần thú. Tuy nhiên, cái giá phải trả cũng không hề nhỏ. Nếu lúc bình thường với tính cách của hắn chắc chắn sẽ thử tỉ thí với nó một phen. Nhưng bây giờ lại khác, hắn đang hộ tống chứ không phải đi săn bắt. Nếu có chuyện gì bất trắc thì hối hận không kịp.

Dường như thấy điều không ổn sắp xảy ra, tướng quân liền vội vã bảo Chu Thái:

"Nếu có gặp thần thú thật thì người phải bảo vệ điện hạ rồi khỏi thật nhanh. Ta sẽ cản nó lại."

Chu Thái không đồng ý, hỏi lại:

"Tướng quân? Sao ta không vây bắt Thần Thú kia luôn? Chúng ta có một ngàn người, muốn bắt được nó không phải không làm được."

Tướng quân lắc đầu, khuôn mặt mang vẻ trầm trọng nói:

"Ta nghĩ không dễ như vậy đâu. Đây là địa bàn của nó, nếu đánh nhau trong này, thần thú có thể kêu gọi các ma thú cấp thấp hơn tới trợ chiến. Nếu cứ dây dưa chắc chắn sẽ mắc kẹt trong này. Hơn nữa ta cảm thấy trong này có điều gì bất thường. Mười lăm ngày qua, chúng ta đừng nói là một con Thần thú. Ngay cả ma thú cấp cao cũng chẳng thấy một con. Tại sao bây giờ lại xuất hiện? Ta nghĩ ngờ chính là chuyện này! Các người chỉ cần bảo vệ điện hạ

qua khỏi khu rừng này, việc cần nó cứ giao cho ta."

Chu Thái hốt hoảng:

"Nhưng..."

Tướng quân nghiêm mặt, quát:

"Không nhưng nhị gì nữa, ý ta đã quyết... đây là quân lệnh. Nếu điện hạ có gì nguy hiểm, chính ta sẽ lấy đầu người."

"Vâng."

Chu Thái bắt đầu đi phải gạt đầu đồng ý.

Tướng quân nói tiếp:

"Người đi thông báo cho mọi người phía sau đi. Nhưng đừng để kinh động đến điện hạ."

"Rõ!"

Chu Thái lập tức lĩnh mệnh, đi thông báo cho toàn thể binh sĩ, đương nhiên điều này được hoàn toàn giữ bí mật với vị công chúa ở bên trong chiếc xe kia.

...

Đoàn quân lại tiếp tục di chuyển, hơn ngàn người đều trong tư thế cảnh giác.

Đột nhiên...

Roẹt... roẹt...

Một tia lôi điện màu xanh từ trong đám bụi cách đó không xa phóng ra cực nhanh nhắm vào đoàn người mà phóng tới.

"Là nó!"

Tướng quân dường như đã đề phòng từ trước, song chùy cầm sẵn trong tay liền ném ra một cái, đón đường lôi điện.

Roẹt... roẹt...

Oành!!!

Lôi điện đánh trúng chùy nổ oành một tiếng giữa không trung.

Tướng quân nhảy xuống ngựa, cự chùy cầm nơi tay, miệng hô lớn:

"Không mau chạy đi, còn đợi đến khi nào!"

"Đi!"

Chu Thái lập tức hiểu ý, hét một tiếng, lập tức hơn một ngàn xích huyết kỵ binh hộ tống chiếc xe xa hoa kia rầm rầm chạy đi.

Cùng lúc đó, trong bụi rậm truyền ra tiếng gầm gừ. Tiếp theo đó một con vật lớn thừ trong bụi nhảy ra, chỉ thấy thân hình nó to như một con bò mộng, hình dáng bên ngoài lại có phần giống con chồn, đuôi gấp khúc thành hình lưỡi sét. Bộ lông xanh mượt, nếu không phải biết trước đây là một thần thú thì chắc rất nhiều người sẽ cảm thấy con vật này cực kỳ đáng yêu. Trên đầu mọc một chiếc sừng màu xanh dài khoảng vài gang tay, loáng thoáng có thể thấy được vài tia điện quang bao quanh chiếc sừng của nó.

Đây là loài Thiểm điện Lôi Thú vô cùng quý hiếm, được liệt vào trong những loài cực kỳ nguy hiểm. Nó rất ghét có kẻ dám xâm phạm lãnh thổ của nó. Có vẻ như đoàn quân đã vô tình phạm vào điều cấm kỵ này.

Chỉ nghe con chồn điện này kêu chít chít rồi phun ra tiếng người:

"Nhân loại... Dám xâm phạm lãnh địa của ta. Còn không chịu chết!"

Quả nhiên, thần thú là loài cao cấp hơn hẳn Ma thú bình thường, mở mang linh trí hiểu biết cũng cao.

Nhưng để nói được thành thực như vậy, khẳng định nó đã sống trên vài trăm năm.

Tướng quân tuy được biết Thần thú biết nói tiếng người nhưng đây cũng là lần đầu chứng kiến. Không khỏi ngạc nhiên đến ngẩn người, một lát sau mới hồi phục, vội nói:

"Bọn ta không có ý..."

Còn chưa nói hết câu thì Lôi thú kêu chít chít ngắt lời:

"Nhân loại giáo hoạt, ta không thể tin tưởng."

Nói đoạn, chỉ thấy chiếc sừng trên đầu Thiểm Điện Lôi Thú sáng lên, lại là một đạo thiểm điện bàng bạc thật vô cùng lớn xẹt qua, vọt thẳng tưng quân mà giết tới. So với đạo lôi điện lúc nãy thì quả thực kinh khủng hơn gấp bội.

Đạo lôi điện kia cứ vậy mà đánh thẳng tới, lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, ít nhất có thể đủ đánh tan bất luận cái gì cản đường nó, cây cối xung quanh bị lôi điện đánh cho tan bành khói lửa.

"Không xong!"

Tướng quân trong lòng thầm kêu khổ một tiếng, huy động toàn bộ nội lực đánh mạnh một chùy xuống đất.

Ầm!

Mặt đất bị cự chùy đánh trúng vỡ thành ngàn mảnh, tướng quân hít một hơi, đề khí nhảy lên, hai chân thoăn thoắt đá các mảnh đất đá về phía lôi điện đang đánh tới kia.

Oanh... oanh...

Lôi điện cực kỳ bá đạo, phá tan đất đá bay tới dễ như ăn bún, rồi tiếp tục đánh tới. Tướng quân không nghĩ lôi điện mạnh đến như vậy, liền bị đánh trúng. Thân hình bay ra cả chục trượng, miệng học máu tươi.

May thay hần trang bị trên người khai giáp được khắc *Ma pháp văn - phòng ngự đa hệ, nên lôi điện kia đánh trúng đã bị cản lại hết sáu đến bảy thành. Nhưng hần vẫn cảm nhận được cơ thể tê dại sau đòn đánh vừa rồi. Thử hỏi xem, nếu không có giáp khắc ma pháp văn thì giờ này có thể hần đã trở thành thịt nướng mất rồi.

Tướng quân quệt vết máu còn lưu lại trên khóe miệng, hít sâu một hơi chân khí. Thân hình đột nhiên biến mất, bằng tốc độ nhanh như điện xẹt lao đến, chỉ thấy tướng quân khoa chân nhẹ bước, thân mình đã vọt ra xa ngoài vài trượng vọt đến sát bên Lôi Thú. Nếu như có cao thủ võ lâm ở đây chắc hẳn phải thốt lên kinh ngạc: "Thần pháp thật vi diệu!"

Thiểm điện Lôi Thú hoảng sợ tròn tròn mắt, nó nhìn không chớp vào đối phương, nhưng chẳng thể nhận biết kẻ địch đang đứng trước mặt kia dùng ma thuật gì mà trong chớp mắt đã ở bên cạnh nó.

Tuy nhiên, bản năng của thú vật không phải tầm thường. Trong khoảnh khắc chùy sắp đánh tới, Lôi Thú gầm nhẹ một tiếng nhảy lui về phía sau.

Ầm!

Cự chùy đánh hụt Thiểm điện Lôi Thú, va vào mặt đất nổ âm dữ dội. Lôi thú tuy tránh được đòn chí mạng nhưng cũng không dễ chịu vào đâu được, bị kinh phong từ cự chùy hất văng ra chục trượng, đụng ngay vào vách đá.

"Chít... chít... Nhân loại mạnh mẽ! Nhưng ta không sợ, ta phải ăn ngươi!"

Lôi Thú lần này điên thật rồi, nó kêu chít chít vài tiếng. Thân hình lại bành trướng lên gấp bội. Nếu lúc trước chỉ lớn bằng con bò mộng, thì bây giờ cơ thể của nó đã có thể so sánh với cả một con voi, nguồn năng lượng tỏa ra từ Lôi Thú khiến cho lòng người phải khiếp đảm.

Lôi Thú ngửa đầu lên trời, gầm nhẹ ba tiếng, tất cả lôi điện, không biết từ đâu tất cả toàn bộ đều hội tụ đến cùng nhau, hội tụ thành một đạo lôi quang to lớn, hướng về vị tướng quân kia mà mà đánh tới.

"Khoan. Ta đã nói ta không có ý..."

Tướng quân không khỏi kinh sợ trong lòng, song cước nhẹ nhàng trở bộ một cái đã bay ra xa vài trượng.

Ầm...

Lôi quang đánh tới nổ âm một tiếng, tạo nên một cái hố cực lớn, khói bụi mịt mù.

□Chú thích:

*Đại Tể Tự: một loại chức nghiệp, cũng thuộc phạm vi ma pháp sư. Tóm lại, là những Ma Pháp Sư có khả năng hồi phục thể lực, năng lượng, buff sức mạnh, tốc độ, kháng phép... cho đồng đội. Phân chia cấp độ có phân tương tự với Ma Pháp Sư.

- Tạm đồ.

- Tế tự (Không chia sơ, trung, cao cấp như Ma Pháp Sư.)

- Đại Tế Tự.

*Ma pháp văn: Là một loại cổ ngữ Ma pháp, dùng để khắc vào các đồ vật có thể chứa Ma lực. Sau khi khắc vào thì đồ vật đó có các đặc tính của ma pháp cổ ngữ.

VD:

- khắc ma pháp phòng ngự hệ lôi vào giáp => có thể kháng lôi.

(Đây chỉ là kháng chứ không hoàn toàn loại bỏ.)

- khắc ma pháp tấn công hệ hỏa vào kiếm => Kiếm có thể chém ra lửa.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giao Ước

Roẹt... roẹt...

Ầm!

Ầm!

Trong Vạn Thú sơn lúc này truyền ra vô số tiếng nổ ầm ầm dữ dội kèm theo đó là từng tia điện quang phủ kín cả một vùng. Khiến cho các ma thú xung quanh đều phải run rẩy sợ hãi, thậm chí có nhiều con còn không dám ra khỏi hang.

Đứng từ xa, cũng có thể thấy một góc vạn thú sơn bốc lên từng đám khói bụi mịt mù. Nơi đó chỉ thấy một người một thú đang vật lộn với nhau, chính là Thiểm Điện Lôi thú và vị tướng quân kia.

Chỉ thấy Thiểm Điện Lôi thú vô cùng giận dữ, chiếc sừng của nó liên tiếp phát sáng rồi đánh ra lôi quang về phía vị tướng quân.

Nhưng khiến cho nó thất phần tức giận chính là, tên nhân loại này thật quá nhanh nhẹn. Mỗi lần lôi điện sắp đánh trúng là y như rằng tên đó lại khéo léo lách người tránh thoát, chẳng khác nào con gián đánh mãi không chết.

Mặc dù bề ngoài tướng quân né được lôi điện, nhưng cũng chẳng dễ chịu là bao. Hắn đang thi triển một loại khinh công siêu đẳng, nếu cứ duy trì lâu dài chắc chắn sẽ sớm kiệt sức.

Mà một khi đã kiệt sức thì cũng đồng nghĩa với việc bị lôi điện đánh thành thịt nướng, làm bữa ăn cho thần thú.

"Phải nhanh chóng tẩu thoát."

Nghĩ vậy, hắn vừa tránh thoát khỏi hai tia lôi quang bắn tới, thân hình đáp xuống cách Lôi Thú vài thước, thở dốc nói:

"Khoan đã. Dừng lại! Chỉ là hiểu nhầm.."

Miệng thì nói, nhưng ánh mắt của hắn lại nhanh chóng quét nhanh qua địa hình nơi đây một lượt, tìm kiếm đường tẩu thoát. Hai chân hơi xoay chuyển, chỉ cần hơi vận lực nhẹ là có thể bay ra xa được vài trượng.

Lôi thú tuy chưa thể thông minh bằng con người, nhưng đã sống lâu như vậy, trí tuệ cũng không thể thấp. Nó quá quen thuộc với những cách chạy trốn của kẻ địch. Chỉ nhìn thoáng qua là có thể phát hiện ý đồ của tên nhân loại kia, Lôi thú hồng lớn một tiếng, há miệng bắn ra một quả lôi cầu. Gầm gừ nói:

"Gừ... Nhân loại giảo hoạt. Lần này không thể để ngươi chạy thoát"

Lôi cầu như lưu tinh, xẹt một tiếng liền bắn nhanh tới.

Phốc...

Quả nhiên như dự định, tướng quân đề khí vào chân nhảy một phát đã ra ngoài vài trượng. Nhưng thân hình hắn vừa đáp xuống thì quả lôi cầu kia cũng

bay tới rất là nhanh.

Hắn thầm kêu không xong, toan nhảy sang một bên tránh thoát. Nào ngờ, quả lôi cầu kia giữa chừng kêu "Rẹt" một tiếng rồi đột nhiên tăng tốc. Chỉ trong tích tắc đã bay đến rất là gần.

Nhưng điều kỳ lạ là lôi cầu kia bắn đến, lại lơ lửng trên không cách mặt đất chừng vài thước. Đột nhiên, lôi cầu kêu một tiếng "Tách" rồi bành trướng ra cực lớn, từ bên trong phát ra một hấp lực mãnh liệt, hút tướng quân vào trong, từng tia điện bên trong lôi cầu như đang điên cuồng gào thét, cắt nhỏ bất kỳ thứ gì bay vào.

Tướng quân nghiêng rặng, vận khí vào tay, thân hình xoay chuyển liền ném cự chùy còn lại vào hướng lôi cầu. Đồng thời, chân đạp xuống đất, đề khí muốn nhảy ra chỗ khác.

Uỳnh!

Chỉ thấy cự chùy va vào lôi cầu, liền nổ uỳnh một tiếng vang dội.

Trong khoảnh khắc đó, một luồng kinh phong lấy lôi cầu làm tâm, phán tán ra xung quanh khiến cho những cây gần đó bị luồng cường lực vụn gãy rắc rắc.

Tướng quân cũng không ngoại lệ, chưa kịp nhảy đi thì đã bị cuồng phong đánh văng ra ngoài vài trượng. Thân hình hắn nặng nề rơi xuống đất nghe rầm một tiếng. Hắn chỉ cảm thấy lực phù ngũ tạng của mình như bị đảo lộn. Thậm chí trong phút chốc, hắn còn nghe vài tiếng "c-rắc" nhỏ. Xem ra xương cốt đã bị gãy, nhưng do đau quá nên cũng chẳng để ý được nhiều.

Lôi thú đắc chí gầm gừ không ngừng, đây vốn là đòn mạnh nhất của nó. Dùng để đối phó với mấy con thần thú ở địa bàn bên cạnh cực kỳ hiệu quả, không nghĩ lần này phải dùng trên một nhân loại thấp hèn như vậy, khiến nó cảm thấy mất hết cả thể diện.

Thân hình to lớn cực mực của Lôi Thú chậm rãi tiến tới.

Lọc cọc, lọc cọc...

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa từ xa dồn dập vọng tới. Tướng quân vội quay đầu lại nhìn xem, thì chỉ thấy đó một đội thiết kỵ mấy ngàn người đột nhiên cùng ầm ầm lao lên, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Là xích huyết thiết kỵ! Chu Thái quay lại rồi.

"Bao vây nó lại!"

Chỉ thấy đội quân phóng nhanh đến, ai nấy dường như được huấn luyện rất tinh nhuệ. Ngựa chưa dừng vó, thân hình bọn họ đã nhảy xuống, một tay cầm khiên, tay kia cầm kiếm nhanh chóng xông đến vây quanh Lôi Thú, một nhóm lính khác thì đứng chắn trước người vị tướng quân.

Chu Thái xuống ngựa, lập tức chạy đến diu dờ, ân cần hỏi thăm:

"Tướng quân! Ngài không sao chứ?"

Tướng quân trừng mắt nhìn Chu Thái, giận dữ hỏi:

"Tại sao còn quay lại!?"

Chu Thái ấp úng:

"Chuyện này..."

Đúng lúc đó, một giọng nói khác vang lên, là công chúa từ trong xe ngựa đằng sau bước ra, nhẹ nhàng nói:

"Là lệnh của ta. Thúc thúc chớ trách Chu phó tướng."

Tướng Quân trong ánh mắt hiện lên vẻ ảm áp, nhưng miệng vẫn mở lời trách cứ:

"Điện hạ sao lại hồ đồ thế chứ!?"

Thì ra, khi công chúa đang ngồi trong xe ngựa, cảm giác xe chạy gấp hơn bình thường. Liền cho người lại hỏi, biết được sự thật, ra lệnh cho toàn quân quay lại. Xích huyết thiết kỵ nghe lệnh không thể không tuân theo. Bởi thứ nhất, quyền hành của công chúa quả thật lớn hơn tướng quân. Thứ hai, xích huyết kỵ binh đều là người cùng sinh ra tử với chủ tướng. Nói bỏ chạy rút cục cũng chỉ vì bảo vệ cho công chúa mà thôi. Nghe được lệnh này dĩ nhiên không chút phản kháng, lập tức toàn quân quay lại.

Tướng quân được kể liền hiểu ra, cũng chỉ đành thở dài:

"Chuyện cũng đã đành. Bây giờ cũng không làm gì được nữa."

Công chúa không cho là đúng, nghi hoặc hỏi:

"Thức thức sao lại nói vậy? Chúng ta có một ngàn binh lính tinh nhuệ, sợ gì không bắt nổi con thần thú này cơ chứ."

Tướng quân lắc đầu nghĩ thầm:

"Đúng là nghe con không sợ cạp. Công chúa sống ở trong hoàng cung quá nhiều rồi. Thành thử không có cảm giác với nguy hiểm cận kề."

Nghĩ vậy hấn đành nói:

"Ta không phải là lo lắng về điều này. Chỉ là..."

"Được rồi, thức thức. Thức nên nghỉ ngơi đi, vết thương của thức chắc không hề nhẹ. Cứ để mọi việc cho cấp dưới người lo liệu."

Công chúa nhìn thấy vết máu trên giáp bạc sáng lóa của tướng quân thì vô cùng lo lắng, liền sai Chu Thái đi băng bó vết thương.

Trong lúc mấy người còn đang nói chuyện thì bên này...

Lôi Thú liên tiếp đánh ra lôi quang nhưng đều bị những tấm khiên khắc Ma pháp vẫn kia cản lại.

Nó cực kỳ giận dữ, chiếc sừng trên đầu không ngừng lóe sáng lôi quang, lại đánh ra liên tiếp. Trong Vạn thú sơn tiếng nổ, tiếng ho hoán vang vọng khắp nơi, lôi điện tung tóe ngập trời.

Mặc dù tất cả xích huyết quân đội đều được trang bị khiên lẫn khi giáp có khắc Ma pháp vẫn, nhưng cũng chỉ kháng được bảy đến tám phần điện năng đánh tới mà thôi. Bị đánh lâu ắt cũng không trụ nổi, lập tức hơn tám mươi người liền bị lôi điện đánh giật sùi bọt mép, nằm co giật liên tục trên mặt đất. Nhưng kẻ này bị đánh ngất thì kẻ khác lại vào thay. Vòng vây vẫn không bị chọc thủng, lại nói Lôi thú liên tục bị dồn ép. Vô số lưới kiếm mang theo hỏa diễm (lưới kiếm được khắc Ma pháp vẫn - tấn công - hệ hỏa.) công tới đốt trụi nó một mảng lông.

Bất quá cũng phải nói, da của Thiểm Điện Lôi thật dày quá mức tưởng tượng, dường như so với sắt thép còn cứng hơn gấp bội. Bao nhiêu đao kiếm chém vào liên tiếp như vậy mà không thể khiến nó chảy máu. Cùng lắm chỉ có thể đốt cháy lông da bên ngoài mà thôi.

Đột nhiên.

Véo... véo... véo...

Phập.

Phập...

Cách đó từ xa, khoảng chừng trăm mũi tên phá không bay đến cực kỳ nhanh. Cầm phập liên tiếp vào sau cổ những tên lính đang bao vây xung quanh Lôi Thú; vô cùng nhanh, vô cùng chuẩn, khiến hơn trăm người ngã xuống chết ngay lập tức.

Tướng quân tuy bị thương, nhưng ánh mắt vẫn nhạy bén như thường. Phát hiện có kẻ địch nấp đằng sau chơi xấu, giận quá hô lên:

"Bọn tiểu nhân vô sỉ!? Dám bắn lên!"

Nếu là lúc bình thường, hấn sẽ lao đến cho mấy tên bắn lên kia mỗi đứa một chưởng. Nhưng bây giờ toàn thân hấn đều bị lôi điện làm tê liệt không thể cử động. Dù có tức giận hét lên bao nhiêu cũng vô phương ngăn cản.

Mà bây giờ nào ai để ý được nữa!

Bởi vì.

Lôi thú ở trong vòng vây kia đang dần kiệt sức đột nhiên một góc vòng vây có vài tên lính ngã xuống. Nó vốn ngu bả sinh nhưng lại khôn một giờ, biết đây là con đường sinh lộ, liền dùng hết sức hướng chỗ đó phóng nhanh ra ngoài.

Tướng quân giật mình, nhận ra âm mưu của kẻ bắn tên kia, thấy Lôi Thú đang hướng đến chỗ công chúa thì hét lớn:

"Nó đang hướng đến chỗ điện hạ. Mau cản nó lại!"

"Cản nó lại!"

Binh sĩ nghe thấy, tất cả xông đến bắt chập tất cả, liều mạng ngăn chặn Lôi thú lại.

"Lần này ta thoát ra, chắc chắn sẽ trả thù nhân loại gấp bội."

Trong mắt lôi thú hiện lên vẻ hung lệ. Ý nghĩ trong đầu của nó hiện tại chỉ tìm con đường thoát thân. Thấy nhân loại cản đường liền gào lớn, giờ hai chỉ

trước đánh ra vài trào.

Âm thanh chói vang lên, vô số binh sĩ bị trào của lôi thú rạch nát người. Khiên, giáp vỡ vụn.

Lôi thú đã thoát khỏi vòng vây, mừng như mở cờ trong bụng. Lập tức hướng chiếc xe công chúa đang đứng, gầm một tiếng lao tới. Đầu nó hơi cúi về phía trước, chiếc sừng phát sáng lóe lên rồi bắn ra một tia lôi quang.

Khoảng cách giữa nàng với mọi người tuy ngắn, nhưng tốc độ của Lôi thú quá nhanh, không ai có thể ứng cứu kịp thời.

Nàng bây giờ chỉ đành nhắm mắt chờ chết.

Đúng lúc này, một bóng người xẹt qua, lôi quang đang bắn tới bị tay hấn nhẹ nhàng phát một cái, đánh bật đi hướng khác.

Roẹt...

Ầm!

Lôi thú đang chạy như điên nào để ý. Nó thấy có tên nhân loại dám cả gan cản đường, liền gầm lớn một tiếng, một trào vỗ tới toan đánh chết kẻ đó.

Tường chừng như một trào này sẽ xé nát đôi phương. Nào ngờ...

Uỳnh!

Lôi Thú trong nháy mắt liền bị nhân ảnh kia một quyền đánh bay, sau đó té rớt trên mặt đất rất xa, chỉ thấy sau khi rơi xuống, kêu thảm thiết không ngớt, vô số huyết quang từ thân thể bên trên không ngừng trào ra.

Không giống với Ma thú bình thường, thần thú đã tiến hóa đến đẳng cấp cao hơn hẳn. Cho dù bị vây công bởi hàng ngàn binh sĩ cũng chỉ đốt cháy được bộ lông bên ngoài của nó mà thôi. Còn muốn chém sâu vào da thịt thì là điều không thể. Mà nhân ảnh kia chỉ đánh một quyền liền khiến cho Lôi Thú trào máu. Quả thực không thể nào tin nổi.

Công chúa đang nhắm mắt đợi, nào ngờ đợi cả nửa ngày mà không có chuyện gì xảy ra.

Nàng đang định hé mắt ra xem, thì một giọng nói của nam nhân đột nhiên truyền vào tai nàng:

"Hay. Cô bé không sao chứ?" (Hay. Are you ok?)

Công chúa giật mình hoảng sợ vội mở mắt ra. Trước mặt nàng không biết từ bao giờ đã xuất hiện một nam nhân ở trần. Chỉ thấy đó là một người thanh niên có dáng người cao lớn, bộ ngực săn chắc. Từng múi cơ bắp nổi lên cuộn cuộn. Khuôn mặt người này mặt rất bình thường không hề tuấn lãng, nhưng đôi mắt thâm thúy như tinh không, miệng nở nụ cười nhẹ tôn lên vẻ tà khí lẫn huyền bí của hắn.

Công chúa nhận ra thanh niên này chẳng phải là người Chu Thái đã cứu về hay sao? Nàng vừa ngạc nhiên vừa thẹn thùng, lại thấy nụ cười mỉm của hắn thì hai má đỏ lên, vội lấy hai tay úp mặt ngoảnh đi chỗ khác, lắp bắp trả lời:

"Không, không sao."

Một cảnh tượng vừa xảy ra khiến tất cả mọi người đương trường đều há mắt tròn mồm kinh ngạc.

"Chẳng phải là người bị thương đang nằm trên xe ngựa kia sao!?"

Mấy tên lính thâm nhũ trong lòng, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn chiếc xe ngựa bị bỏ lại kia.

Từ lúc nghe tin Thần thú "giả lâm" tới giờ, quả thực không ai để ý tới chiếc xe ngựa chở người bị thương kia. Bọn họ cứ nghĩ: "Dù sao cũng chỉ là một kẻ bị thương bất tỉnh. Có lẽ cũng chỉ là một tên yếu nhót, bỏ lại chắc cũng chẳng sao.". Nào ngờ, kẻ bị họ bỏ rơi kia trong lúc tình cảnh hung hiểm nhất liền ra tay cứu điện hạ của họ một mạng. Đáng nói nhất chính là kẻ này có thể dùng tay không đánh bay một Thần Thú vô cùng to lớn, điều này ngay cả tướng quân bọn họ cũng không làm nổi a.

Thần Thú là khái niệm gì cơ chứ? Một ngàn người lính cũng chưa chắc đã ăn nhằm gì với nó. Vậy mà chỉ duy nhất một quyền, duy nhất một quyền liền có thể đánh bay.

Quả đúng là chuyện khó có thể tin.

Nói đến Quảng Mục Thiên, hắn thực ra đã tỉnh từ sớm, nhưng do tác dụng phụ của xuân dược nên các luồng khí trong người hắn bị kích thích quá độ. Phải mất thêm mấy ngày hắn mới có thể áp chế được. Mà đúng lúc hôm nay hồi phục hoàn toàn. Hắn nghe động tĩnh lớn liền tỉnh dậy, cùng lúc đó thấy lôi thú lao đến tấn công một cô gái lạ mặt bèn ra tay cứu giúp.

Quảng Mục Thiên lúc này mới chú ý thứ to đùng mình vừa đánh bay kia, tròn tròn mắt, kinh ngạc hồi lâu rồi ồ một tiếng:

"Ồ! Một con chuột, thật lớn."

Lôi thú hiểu biết tiếng người, nghe tên nhân loại gọi mình là chuột thì vô cùng tức giận. Nó là vương trong ngọn núi này, là một Thần Thú, không kẻ nào không sợ, đến cả những chiến binh mạnh nhất khi gặp nó cũng phải tỏ ra sợ sệt. Nhưng tên nhân loại này lại vô cùng bình tĩnh, đã vậy hắn còn dám so sánh thần thú với một loài vật nhỏ bé thấp hèn kia cơ chứ.

Nó giận dữ, gầm gừ:

"Nhân loại dám nhục mạ ta. Ta sẽ ăn ngươi không còn mẩu xương!"

"Một con chuột biết nói!"

Quảng Mục Thiên lại một phen kinh ngạc đến ngẩn người, hồi lâu mới thốt ra một câu. Khiến cho đám binh sĩ lẫn Chu Thái ngã ngựa, còn công chúa thì không nhìn được che miệng mà cười. Chẳng lẽ tên này còn không biết trước mặt hắn là một con thần thú chính hiệu?

Tướng quân nằm một bên trong lòng cười thầm:

"Cũng chẳng trách hắn được, nhân sĩ võ lâm lần đầu thấy cảnh này, ai mà chẳng ngạc nhiên cho được. Ngay cả ta khi mới tới đây còn ngỡ hơn gấp bội."

Đáng tiếc, Lôi thú lại không nghĩ được như vậy, nó giận điên lên, không để ý vết thương đang trào máu, gầm lớn lao đến tung liền một trào.

"Chỉ là một con chuột tầm thường mà muốn ăn ta ư!?"

Tuy ngạc nhiên vô cùng, nhưng Quảng Mục Thiên hắn là ai?

Một kẻ không sợ trời, không sợ đất thì sợ mèo gì một con chuột biết nói tiếng người yếu nhót kia? Ngay cả một quyền hồi nãy của hắn cũng chẳng đỡ nổi thì làm sao làm đối thủ của hắn cho được. Nghĩ như thế, khoe miệng Quảng Mục Thiên nở một nụ cười lạnh, thân hình chỉ lắc nhẹ một cái tránh thoát khỏi trào mạng. Vòng qua thân hình lôi thú, tay phải nhẹ nhàng đặt lên.

"Huyết Long chương!"

Một đầu huyết long nhe nanh múa vuốt, nhắm thân Lôi thú bay tới.

Uỳnh!

Lôi thú nào chịu nổi một chương mãnh liệt kia, bị luồng cường lực đánh bay ra cả chục trượng, nặng nề rơi xuống mặt đất. Nghe "Rầm" một tiếng rõ to.

Chưa dừng lại ở đó, Lôi thú còn chưa kịp bò dậy thì chợt cảm thấy đuôi mình bị một bàn tay nắm lấy mà kéo.

Đó chẳng ai khác ngoài Quảng Mục Thiên. Chỉ thấy hắn cầm đuôi thần thú, nhìn điệu bộ thì chắc là sẽ ném đi.

Lôi Thú hoảng sợ, nó bị vùi dập liên tiếp, cơ thể chảy máu liên tục, đã không chịu nổi rồi. Lúc này, chẳng qua là vì giận quá làm liều mà thôi. Nào ngờ nhân loại trước mặt quá mạnh mẽ. Nếu cứ bị đánh nữa ắt hẳn nó phải chết mất. Trong lúc cấp bách, nó đành mở miệng cầu xin:

"Nhân loại! Tha cho ta... Tha cho ta. Ta sẽ cho ngươi bảo vật."

Quảng Mục Thiên cười lạnh, đáp:

"Bảo vật!? Ta không có hứng thú."

Nói đoạn, không nhân nhượng, bàn tay vận lực ném Lôi thú ra xa.

Quá thảm cho một con Thần thú, cứ như vậy chẳng khác nào một quả bóng bị Quảng Mục Thiên ném đi ném lại không thương tiếc.

Ầm!

Đám người Chu Thái, binh sĩ lẫn cả công chúa đều ngẩn người, ánh mắt kinh dị mà nhìn Quảng Mục Thiên.

Đây còn là con người nữa sao?

Quá kinh khủng, đánh một con thần thú đến nông nỗi phải cầu xin tha. Chắc trên đời này không còn người thứ hai.

Riêng vị tướng quân kia thì không kinh ngạc cho lắm, hắn đã chứng kiến sức mạnh của Quảng Mục Thiên từ trước, dù cho năm con thần thú như thế này chắc cũng chẳng làm khó được hắn.

Với lại, Quảng Mục Thiên xuất thân từ tà phái. Mà tà phái giới nhất môn gì?

Là tra tấn!

Xem ra, hôm nay quả là một ngày đen đui cho thần thú rồi.

Tạm thời khoan nói về cảm nhận của đám binh sĩ.

Bên này Lôi Thú đã bị đánh đến mức đau đớn gào khóc thảm thiết:

"Khoan. Tha cho ta đi nhân loại! À... Không. Nhân loại cao cấp hơn nhân loại, ngài muốn gì ta cũng có thể cho. Tha cho ta đi."

Quảng Mục Thiên giẫm một chân lên đầu Lôi thú, cười lạnh, hỏi lại:

"Bất cứ thứ gì sao?"

Lôi Thú nước mắt nước mũi tòe loe, sợ hãi gật đầu lia lịa:

"Đứng. Bất cứ thứ gì."

Quảng Mục Thiên cười lớn, đoạn chỉ một ngón tay lên trời. Mọi người theo hướng ngón tay hắn nhìn lên, ngoài mặt trời chói chang cùng mấy đám mây đang lơ lửng trên không kia thì chẳng có gì cả. Không ai hiểu ý của hắn là gì.

Đợi một lát, Quảng Mục Thiên cười nói:

"Ta muốn ông trời. Ngươi lấy cho ta có được không!?"

Trời!? Lôi thú trợn mắt, á khẩu không thốt nên lời.

Lấy bằng niềm tin à?

Không chỉ có mình nó, ở đây, ai cũng không tin nổi vào tai mình. Hắn muốn lấy ông Trời để làm gì?

Thấy Lôi thú không đáp lại, Quảng Mục Thiên lắc đầu quày quạy, thở dài nói:

"Trên đời này. Có những việc không nên hứa hẹn trước. Một khi đã nói là phải làm cho bằng được. Xem ra ngươi không lấy ông Trời cho ta được rồi!"

Nói đoạn, giờ chân toan sút một cước.

Lôi thú kinh hãi hét lên:

"Khoan đã..."

Quảng Mục Thiên nhú mày:

"Chuyện gì nữa sao!?"

Lôi thú run rẩy nói:

"Ta có thể nhận ngươi làm chủ nhân!"

Quảng Mục Thiên lắc đầu nói:

"Ta không thích nuôi chuột."

Một câu này khiến toàn trường lặng thinh. Kẻ không thèm nhận thần thú làm linh thú chỉ vì nó giống chuột, từ trước tới nay chắc cũng chỉ có một người.

Lôi thú nào dám tức giận, chỉ năn nỉ:

"Ngài nhân loại cao cấp a... Ta không phải là chuột. Ta là thần thú, là Thiểm Điện Lôi. Thuộc hệ "Lôi" vô cùng hiếm, ngài đừng gọi ta là chuột a..."

Quảng Mục Thiên giờ chân như như, trợn mắt nói:

"Bảo ngươi chuột thì ngươi là chuột.

Lôi Thú lông tóc toàn thân dựng ngược lên, gật đầu liên tục:

"Vâng... là chuột, là chuột."

"Nói xem! Nuôi ngươi có ích lợi gì?"

Lôi Thú nghe vậy nghĩ hần đã động tâm liền cười hề hề nói:

"Có rất nhiều ích lợi, rất nhiều ích lợi. Nếu ngài gặp nguy hiểm, ta có thể ứng cứu. Ta còn canh giữ bảo vật, nếu ngài cần ta có thể dâng lên."

Quảng Mục Thiên nhướn mày lên, lạnh giọng hừ một tiếng:

"Hết rồi sao!?"

Lôi Thú đáp:

"Còn nữa, còn nữa. Ma lực của bọn ta vô cùng lớn, nếu ngài nhận ta làm sủng vật sẽ được hưởng phân nửa ma lực từ ta. Với lại, Thiểm điện Lôi bọn ta rất trung thành, sẽ không bao giờ phản bội."

Quảng Mục Thiên vuốt vuốt cằm suy nghĩ, một lát sau hần nói:

"Thứ nhất, ta không cần người bảo vệ. Thứ hai, bảo vật của người thì là của người, ta không cần đến. Nếu cần thì ta chỉ giết quách người xong rồi lấy là được."

Nói đến đó làm Lôi thú rùng mình, "bảo vật của người thì là của người. Muốn lấy thì ta giết người rồi lấy." Đây rút cuộc là ý gì?

Quảng Mục Thiên chần chờ một lát rồi nói tiếp:

"Nhưng. Còn về Ma lực là thứ gì?"

Lôi thú ngẩn ngơ. Người này thậm chí còn không biết ma thuật là gì? Chẳng lẽ là một tên đầu đất? Tuy nghĩ vậy nhưng Thiểm Điện Lôi cũng không dám nói ra. Dù là một tên đầu đất, nhưng cũng là một đầu đất ác ma nha. Không thể đùa được.

Công chúa nghe vậy, ở phía sau cũng tiến lên khuyên:

"Những lời của thần thú quả thực không hề nói dối. Ngài nên xem xét lại, nếu nhận được một con thần thú làm linh thú cho riêng mình rất có lợi."

Lôi Thú liền hòa theo:

"Đúng, đúng... nữ nhân nhân loại xinh đẹp nói đúng. Ngài nhận ta đi..."

Quảng Mục Thiên không biết ma lực trong lời của Lôi Thú là gì, đang vuốt cằm suy nghĩ. Nghe cô gái kia khuyên nhủ như vậy thì cũng có chút động tâm. Thần tính:

"Ta thu con chuột này chắc cũng chẳng sao. Ta hay bế quan nơi sơn hẻm cùng cốc, giữ lấy một tên biết nói chuyện cho đỡ buồn cũng tốt."

Đoạn quay ra nói:

"Được ta nhận người vậy."

Lôi thú thở dài một hơi, xem ra cái mạng này còn giữ được a. Còn việc báo thù thì xem như bỏ qua đi. Bây giờ cho, nó cũng chẳng dám đánh lại. Liền nói:

"Vậy chúng ta làm giao ước đi."

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên hỏi:

"Giao ước là gì!?"

Công chúa liền tiếp tục giải thích:

"Giao ước là một bản khế ước giữa người giao ước và kẻ được giao ước. Ma thú sẽ giao một tín vật cho chủ nhân, đổi lại chủ nhân sẽ trích ra một giọt máu để trao đổi. Khi hoàn thành khế ước chủ nhân có thể cảm nhận và nói chuyện được linh thú của mình cho dù cách xa cả chục dặm. Với nếu Thần Thú có mưu đồ bất chính với chủ nhân, có thể kích hoạt khế ước, một ý niệm tiêu diệt ngay."

"Ồ thần diệu vậy sao?! Thử làm xem."

Quảng Mục Thiên lần đầu tiên nghe đến giao ước kỳ lạ như vậy, trong lòng không khỏi hí hửng.

Vốn nói là trên giang hồ từ trước tới nay giao ước giữa con người với con người đều là nói suông bằng miệng. Chuyện trò phản thầy, anh phản em, nô phản chủ... xảy ra như cơm bữa, tuy làm trái lời thề nhưng không hề gặp phải báo ứng. Nay hần nghe chỉ một cái khế ước còn con chi bằng một giọt máu như vậy mà có thể thông qua đó cảm ứng đối phương hay diệt đối phương chỉ bằng một ý niệm... tuy hết sức hoang đường. Nhưng Quảng Mục Thiên cũng chẳng hề để ý. Dù sao hần muốn giết Lôi Thú này cũng dễ như trở bàn tay mà thôi.

Nghĩ vậy, ngón tay Quảng Mục Thiên bấm nhẹ, một giọt máu từ trên tay hấn rơi xuống. Đồng thời Lôi thú đang nằm đối diện với hấn đột nhiên chiếc sừng trên đầu "c-rắc" một tiếng, gãy ra. Một luồng ánh sáng bao lấy chiếc sừng kia bay đến hòa với giọt máu làm một thể. Máu hòa vào chiếc sừng biến nó thành một màu đỏ chói.

Một lát sau hào quang biến mất, chiếc sừng bay trở lại gắn trên đầu lôi thú như cũ. Chỉ khác là bây giờ nó biến thành một màu đỏ.

Quảng Mục Thiên dường như cảm nhận thấy có một mối liên kết tâm linh kỳ diệu giữ hấn và Lôi Thú. Hấn có thể cảm nhận được nhịp đập của tim, hơi thở, cơn đau do lúc nãy bị đánh, kể cả từng sợi lông trên cơ thể nhỏ bé đó.

"Là thật sao? Cảm giác thật vi diệu!"

Lôi thú thân hình hơi rung một cái, thân hình đại tướng đột nhiên thu nhỏ lại. Đứng gần bằng một con chuột. Các vết thương trên người cũng rất nhanh mà hồi phục.

Quảng Mục Thiên cười khẽ một tiếng, nói:

"Bây giờ mới giống con chuột thật."

Công chúa cười khẽ một tiếng, nhẹ bảo:

"Ngài có thể đặt tên cho nó đi."

Quảng Mục Thiên trầm tư trong chốc lát rồi vuốt cằm nói:

"Gọi là Tiểu Lôi đi."

Lôi thú vừa được đặt tên, leo lên vai hấn mà vui mừng nhảy nhót.

Quảng Mục Thiên bây giờ mới sực nhớ điều gì đó, vội quay sang nhìn Công chúa. Hấn chấp tay hành lễ theo kiểu giang hồ, nói:

"Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương. Tại hạ cảm kích vô cùng. Ân đức này không nói được thành lời, chỉ cần cô nương có yêu cầu gì, chỉ cần không trái đạo lý. Khó đến mấy, tại hạ cũng đáp ứng."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Một thế giới khác?

Công chúa ngắt người hồi lâu mới hiểu ra ý của hấn, lắc đầu nói:

"Tiểu nữ phải cảm ơn ngài mới đúng. Nếu không có ngài thì lúc nãy tiểu nữ đã chết dưới trảo của Lôi Thú rồi."

Thấy Quảng Mục Thiên định nói tiếp gì đó, công chúa bèn nhanh miệng nói chèn thêm:

"Hơn nữa, người trước đó cứu ngài không phải là ta. Mà là người đó."

Nói đoạn, tay ngọc chỉ vào vị tướng quân đang nằm dưỡng thương cách đó không xa.

"Ân!?"

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, nhìn theo, chỉ thấy đó là một lão tướng quân tuổi ngoài tam tuần, khuôn mặt cương nghị. Tuy bị thương mà sắc mặt không hề đổi, chứng tỏ trình độ tu dưỡng vô cùng cao.

Hấn gật đầu cảm tạ công chúa một cái, rồi sải bước đi đến.

Tướng quân toan đứng dậy, nhưng vết thương bên hông lại nhói đau, kêu "ah" một tiếng rồi lại ngồi phệt xuống.

"Tướng Quân!"

Chu Thái thấy vậy định lại đón đỡ.

Nào ngờ, Quảng Mục Thiên không biết từ khi nào đã ở bên, nhanh tay đỡ lấy.

Đám lính ngỡ ngác, chẳng phải hấn mới ở chỗ công chúa sao? Sao chỉ trong thoáng chốc đã xuất hiện ở đây?

Chỉ thấy bàn tay hấn phải khẽ đặt vào chỗ vết thương. Một luồng nội lực hùng hậu xuyên qua lớp vải, thấm qua da thịt vào tận sâu bên trong. Một lát sau Quảng Mục Thiên dừng lại, nói:

"Người bị gãy ba cái xương sườn, không nặng cho lắm. Để ta nối lại, chỉ cần dưỡng thương tầm một hai tháng. Nhưng người có khí công thâm hậu như người đây, chắc cũng chỉ cần một tuần là được."

Nói rồi, bàn tay khẽ đưa nhẹ. Hai cái xương bị gãy lập tức bị luồng khí vô hình kéo lại, khớp vào chỗ gãy.

"Ahhh..."

Tướng quân kêu đau một tiếng.

Sau khi nối lại xương, Quảng Mục Thiên bảo Chu Thái một bên đỡ tướng quân lên cang nằm nghỉ ngơi.

Tướng quân không quên cảm ơn, chấp tay nói:

"Đa tạ."

Quảng Mục Thiên hoàn lễ, đáp:

"Không có gì. So với ơn cứu mạng thì việc này chẳng đáng vào đâu. Tại hạ Quảng Mục Thiên. Không biết danh tính của túc hạ là gì?"

Mặc dù Quảng Mục Thiên luôn xưng hô ngang hàng nhưng với vẻ bề ngoài của hấn, so ra còn ít tuổi hơn tướng quân cũng phải đến hai mươi năm.

Nếu bình thường, trong giang hồ, nếu xưng hô như vậy, chắc chắn người ta sẽ nghĩ Quảng Mục Thiên là một kẻ không hiểu phép tắc, không biết trên dưới.

Nhưng ở đây lại khác, đám binh sĩ hay là công chúa chẳng biết những từ như "tại hạ" hay "túc hạ" là cái quái gì cả. Với lại, Tướng quân biết tuổi thực sự của Quảng Mục Thiên không giống với vẻ ngoài, có khi hấn còn nhiều tuổi hơn lão cũng nên. Thấy hỏi liền đáp:

"Tại hạ tên Hoàng Bá Đạo."

Quảng Mục Thiên ồ lên một tiếng rồi nói:

"Lôi Đình Phá công quyết. Chắc là đệ tử của Phá Chùy - Đình Dương."

Hoàng Bá Đạo giật mình kinh ngạc hỏi:

"Túc hạ làm sao mà biết?"

Quảng Mục Thiên cười mỉm, liền nói:

"Lúc nãy ta truyền khí công vào chữa thương cho người nên tiện thể dò xét đan điền một phen. Khí công của người cương mãnh. Vốn ta cũng không chắc chắn người là đệ tử của Lôi Đình Phá Công - Đình Dương lắm. Nhưng trước đây từng giao đấu qua với lão, lúc đó nghe lão ta khoe khoang, bảo mới thu một vị đồ đệ tên là Hoàng Bá Đạo. Lúc người nói ra tên thì ta mới chắc chắn Đình Dương là sư phụ của người không sai. Phải nói, lão Đình Dương có hai tuyệt học bình sinh mà ta rất khâm phục là: Duy Linh bộ pháp cùng môn nội công Lôi Đình Phá công."

Dừng một lát, hấn tiếp:

"Mà Duy Linh bộ lấy khí làm căn cốt. Giúp người dùng di chuyển mà không phát ra tiếng động. Đồng thời trong tích tắc có thể tiếp cận đối phương cực kỳ mau lẹ. Kết hợp với chiêu Lôi Đình Phá Sơn phải nói là rất khó đối phó. Năm đó ta may mắn từng giao thủ nên có phần hiểu rõ."

Lôi thú trên vai hấn cũng nói:

"Đúng, đúng... Lúc nãy ta đánh hấn rất nhiều nhưng mà không hiểu thế nào mà hấn đều tránh được."

Quảng Mục Thiên gõ đầu Lôi Thú mừng:

"Trong lúc ta nói chuyện không được phép xỏ miệng vào."

Lôi thú lấy hai chân trước ôm đầu, chỉ đành bĩu môi im lặng, chẳng dám nói thêm. Ai bảo chủ nhân của nó thích bạo hành động vật cơ chứ!

Nếu kẻ không từng chứng kiến sức mạnh thực sự của Quảng Mục Thiên, nghe hấn nói vậy chắc chắn sẽ cho đó là một lời cuồng ngôn. Nhưng Hoàng Bá Đạo lại cười nói:

"Thực ra thì ta học Duy Linh bộ cũng mới có thành tựu mấy năm gần đây mà thôi."

Quảng Mục Thiên nói:

"Ta tuy trên giang hồ ít người biết đến, nhưng chỉ cần người gặp khó khăn gì, chỉ cần đến núi Ngọa Long báo một tiếng. Dù nguy hiểm đến mấy, nếu ta làm được, nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ."

Đây chính là một cái hứa hẹn, hẳn một khi đã nói nhất định sẽ làm được.

Nhưng Hoàng Bá Đạo lại lắc đầu, nói:

"Không cần khách khí! Nhưng núi Ngọa Long..."

Hắn còn chưa kịp nói hết câu thì Quảng Mục Thiên cười ngắt lời:

"Vây xin đa tạ. Ta còn có việc bận, xin cáo biệt trước."

Nói đoạn, quay người toan rời khỏi.

Hoàng Bá Đạo giật mình, gọi với lại:

"... Khoan đã! Xin dừng bước."

Quảng Mục Thiên cước bộ dừng lại, quay người hỏi:

"Còn có gì dặn bảo chăng?"

Hoàng Bá Đạo hỏi:

"Túc hạ định đi đâu?"

"Ta!?"

Quảng Mục Thiên sực nhớ ra, một trận chiến kia, không biết bây giờ như thế nào rồi?

Hoàng Bá Đạo chần chờ hồi lâu rồi nói:

"Có thể túc hạ chưa biết. Giang hồ... đã... biến mất từ lâu rồi!"

Quảng Mục Thiên bị câu nói đó làm cho ngẩn người hồi lâu, nhũn mảy một cái rồi đột nhiên cười lớn. Tiếng cười của hắn hàm chứa nội lực, làm chấn động cả khu rừng, như muốn xoáy thủng màng nhĩ của tất cả mọi người ở đây. Công chúa, Chu Thái lẫn đám binh sĩ đều phải lấy hai tay bịt chặt lỗ tai lại. Lối thú cũng không ngoại lệ, nó ở gần nhất, bị tiếng cười chấn cho đầu óc choáng váng, suýt thì ngã xuống.

Một lúc sau, Quảng Mục Thiên thấy mình dường như thất thố bèn dừng lại. Nhìn thẳng vào Hoàng Bá Đạo, thấy hắn vẫn một bộ mặt không để ý liền biết đây không phải một câu nói đùa. Nghi hoặc hỏi:

"Ý ngươi là gì?"

Hoàng Bá Đạo chỉ hỏi:

"Túc hạ còn nhớ trận chiến cuối cùng đó chăng!?"

Trận chiến!?

Quảng Mục Thiên suy nghĩ, rồi nói:

"Phải chăng ngươi nhắc đến là trận chiến chính tà. Do Lãnh Mạc Tà dẫn đầu Huyết Ma Giáo tấn công phủ võ lâm minh chủ ư?"

Hoàng Bá Đạo gật đầu:

"Phải!"

Quảng Mục Thiên lại nghi hoặc:

"Trận chiến đó thì sao?"

"Lúc một kiếm phá thiên của túc hạ chém xuống thì đồng thời thiên địa dị biến nổi lên. Sau đó, ngươi còn nhớ gì không?"

Quảng Mục Thiên nhớ lại, chậm rãi nói:

"Là... Một lỗ đen... nó nuốt chửng tất cả."

Hoàng Bá Đạo tiếp lời:

"Đúng! Chính là lỗ đen đó, đưa chúng ta đến một thế giới khác. Hay nói cách khác, đây là một thế giới hoàn toàn mới lạ, không còn là giang hồ nữa."

"Không thể nào!"

Quảng Mục Thiên sững người, hai chân không tự chủ được lùi về sau vài bước.

Đột nhiên, hần phi thân nhảy lên thật cao, ngự không mà đứng, lát sau lại bay đến nơi khác xem. Chỉ thấy trên trời bóng ảnh bay qua bay lại cực kỳ quý dị.

"..."

"Hắn có thể bay."

"Hắn có phải Đại Ma đạo sư không? Làm sao có thể bay được?"

"Người bị ngu à? Đại Ma đạo sư cũng không thể bay mà không cần pháp cụ."

"Hắn không phải đực nhân chứ?"

"Đực nhân cái khi khô. Người thấy hắn có cánh không?"

Mọi người phía dưới trợn mắt há mồm, bàn tán xôn xao. Cũng phải thôi, lần đầu tiên bọn họ thấy con người không cần dùng bất cứ *Pháp cụ nào mà cũng có thể bay được thì ai mà chẳng ngạc nhiên lẫn tò mò.

(Pháp cụ: Các công cụ ma pháp. Sẽ nói sau.)

Một lúc sau, thân ảnh của Quảng Mục Thiên trên không dừng lại rồi hạ xuống. Hắn cũng không phải người tầm thường, trình độ dưỡng tâm cũng rất cao. Tuy biết mình bị đưa đến thế giới khác cũng chỉ làm hắn ngạc nhiên trong phút chốc mà thôi. Với lại, ở thế giới cũ cũng chẳng có gì để hắn phải luyến tiếc nữa, cho dù xuyên đến một thế giới mới, hắn cũng chẳng quan tâm nhiều làm gì.

Quảng Mục Thiên tiến lại, bình tĩnh hỏi:

"Vậy đây là đâu?"

Hoàng Bá Đạo cũng rất ngạc nhiên với phản ứng bình thản của hắn, bèn nói:

"Chuyện rất dài. Người đi theo bọn ta. Chúng ta sẽ vừa đi vừa nói."

Quảng Mục Thiên nhú mày trầm nghĩ:

"Dù sao đây cũng là một thế giới lạ lẫm đối với ta. Đi theo bọn họ để tìm hiểu cũng chẳng sao."

Nghĩ được vậy, hắn liền cúi người thi lễ, nói:

"Thôi được. Tại hạ sẽ đi cùng. Làm phiền rồi."

Hoàng Bá Đạo thực ra mời Quảng Mục Thiên đi cùng cũng có tâm tư riêng. Vừa rồi Lôi Thú nổi điên một phần chắc chắn có kẻ đứng bên ngoài âm toán, hắn bây giờ lại bị thương không giúp đỡ gì được ngược lại sẽ là một gánh nặng. Con đường tiếp theo sẽ vô cùng nguy hiểm. Nếu như mời được một siêu cấp bảo tiêu đi cùng sẽ là một lựa chọn tốt nhất. Với lại, bọn họ có ơn với Quảng Mục Thiên, không sợ hắn không đáp ứng.

"Không phiền... không phiền. Được người đi cùng là vinh hạnh của bọn ta đây."

Hoàng Bá Đạo thấy Quảng Mục Thiên đáp ứng, liền vui vẻ. Quay ra, ra lệnh cho mọi người chuẩn bị, sắp xếp những người bị thương lại một chỗ. Cùng chôn cất những người đã chết. Đồng thời, hắn cho người đi truy lùng kẻ bắn tên kia. Chỉ đáng tiếc, thứ bọn họ tìm được chỉ là một bộ cung tên mà thôi, còn kẻ đầu mặt kia thì không thấy bóng dáng.

Trong khi mọi người đang sắp xếp, công chúa tiến đến trước Quảng Mục Thiên khẽ cúi người, nói:

"Tiểu nữ Nạp Lan Như Ngọc. Lần nữa cảm ơn Ngài lúc này đã cứu mạng."

Quảng Mục Thiên ngoảnh lại, thì thấy đó là cô gái lúc này hắn cứu. Vị công chúa tuy đeo khăn che mặt nhưng chẳng che nổi con mắt của Quảng Mục

Thiên. Hẳn là ai? Hẳn một siêu cao thủ. Khí chỉ hơi tụ vào mắt liền có thể nhìn xuyên qua lớp vải mỏng manh kia. (Mấy thanh niên đừng lộn vải che mặt với vải khác nhé.)

Hắn vừa nhìn thấy gương mặt kinh diễm kia thì giật mình. Quả là một mỹ nhân hiếm có, một vẻ đẹp thanh thoát phiêu lệ, mắt ngọc mây ngài, môi đỏ phớt hồng. Nếu so sánh, hẳn đảm chắc vẻ đẹp của nàng có thể khiến giang hồ phải điên đảo. À... Mà giang hồ đã không còn nữa rồi.

Quảng Mục Thiên không tự chủ được mà cứ ngây người ở đó.

Đúng lúc này, Nạp Lan Như Ngọc ngẩng mặt lên, cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Quảng Mục Thiên, liền như phản xạ có điều kiện lập tức cúi thấp đầu hơn, khuôn má có chút ửng hồng.

Quảng Mục Thiên tỉnh mộng, à một tiếng, thanh âm càng rõ vẻ lúng túng, nói:

"À. Không có, Không có... gì."

Thấy hắn lúng túng như vậy, công chúa mỉm cười. Nhưng nụ cười này may mắn thay, lại lọt vào mắt Quảng Mục Thiên.

Hắn vốn trước đây là một đại ma đầu chỉ biết giết người. Tuy mười sáu năm không tham gia vào tranh đấu chính tà nhưng cũng chỉ đắm đầu vào võ học mà thôi. Tình cảm nam nữ cũng chỉ là một thứ thoáng qua trong tim hắn.

Quảng Mục Thiên chỉ ngờ người trong thoáng chốc rồi lấy lại bình tĩnh, thầm trách mình trình độ tu dưỡng còn quá thấp, bị mê hoặc bởi vẻ đẹp kia. Hắn nào ngờ, trên đời này mấy kẻ có thể kháng lại được vẻ đẹp của Nạp Lan Như Ngọc. Bao nhiêu người phải đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán chỉ để một lần được thấy mỹ nhân cười?

Thấy hắn bình thường trở lại, điều này khiến Nạp Lan Như Ngọc cực kỳ ngạc nhiên. Nàng từ trước tới giờ gặp rất nhiều người, trong đó nam nhân cũng không phải là ít. Tất cả đều chung một bộ dạng kinh tởm như một con sói đói thấy mồi ngon trước mắt. Kẻ có thể cưỡng lại vẻ đẹp của nàng từ trước tới nay chắc có lẽ hắn là người đầu tiên. Ánh mắt hắn lúc đầu chỉ là kinh ngạc trong thoáng chốc mà thôi, rồi rất nhanh trở lại bình thường. Đột nhiên, trong lòng nàng lại cảm thấy mất mát không nói lên thành lời.

Hai người chỉ đứng nhìn nhau hồi lâu, chẳng biết phải nói gì. Không khí bây giờ trở nên vô cùng lúng túng.

Phải đợi đến khi có tên lính chạy lại thông báo, thì lúc đó hai người mới giật mình tỉnh mộng.

Nạp Lan Như Ngọc hai má đỏ lên, quay người rời đi, trước đó còn thẹn thùng nói:

"Nguyện thân ở trên cao phù hộ Ngài."

"..."

Chu Thái từ xa dắt một con xích huyết chiến mã đi đến trước mặt Quảng Mục Thiên, cung kính, nói:

"Đây là ngựa của ngài."

Thực ra thì ở thế giới nào cũng vậy thôi, kẻ mạnh luôn nhận được sự tôn trọng. Bọn họ được chứng kiến sức mạnh của Quảng Mục Thiên cực kỳ bá đạo, không khỏi ngưỡng mộ. Mặt khác, hắn còn cứu "công chúa điện hạ" thoát khỏi nguy hiểm. Chút thành kính này... rất đáng được hưởng.

Quảng Mục Thiên quan sát con ngựa, thấy nó có đôi mắt to tròn, tinh nhanh, tai ve vẩy rất linh hoạt, cổ chân thẳng, lông toàn thân là một màu đỏ đồng nhất. Hắn liền nắm lấy dây cương, thân hình phất lên lưng ngựa, chỉ thấy cảm giác rất thoải mái, ngồi vô cùng cân đối. Quảng Mục Thiên kinh ngạc thốt lên:

"Hảo chiến mã!"

Chu Thái cười nói:

"Ngài quả có con mắt tinh tường. Xích huyết chiến mã là loại chiến mã cực kỳ nhanh nhẹn. Ở đế đô chỉ có Xích Huyết Binh Đoàn mới có vinh dự được sở hữu. Còn như các quý tộc khác muốn cũng chẳng được."

Quảng Mục Thiên hai chân thúc nhẹ một cái, xích mã liền phóng đi như bay.

Đoàn quân rất nhanh liền tiếp tục di chuyển. Tướng quân được đặt nằm dưỡng thương trên chiếc xe ngựa cũ lúc trước. Quảng Mục Thiên phi chậm lại, đi sát bên cạnh Hoàng Bá Đạo nghe hắn kể về thế giới này.

Qua lời kể của Hoàng Bá Đạo, Quảng Mục Thiên hiểu được đôi phần. Cụ thể là:

Đây là một thế giới vô cùng kỳ lạ, không chỉ có con người sinh sống, còn rất nhiều các chủng tộc khác nhau. Nhưng nhân loại chiếm số đông, họ đứng ra thành lập thế lực riêng. Hiện tại, có hơn bảy quốc gia, nhưng trong đó có ba đế quốc hùng mạnh nhất. Là Tuyết Nguyệt, Thương Lan, Cuồng Long. Ngoài ra có các chủng tộc khác nhau như Tinh linh tộc (Tộc elf), yêu tinh (loài Orc), tộc người lùn (tộc Dwarves), thú nhân tộc... và một số tộc nhỏ khác. Không những thế, tại đây còn có những sinh vật kỳ lạ như ma thú... Tiêu biểu là con Thần Thú mà Quảng Mục Thiên vừa mới thu phục được. Mà đại lục

này còn có tên là Đầu La Đại Lục.

Quảng Mục Thiên trầm tư trong chốc lát rồi đột nhiên hỏi:

"Có bao nhiêu nhân sĩ võ lâm bị đưa đến đây?"

Hoàng Bá Đạo lắc đầu đáp:

"Hiện tại vẫn chưa biết được. Nhưng tất cả những người tham gia trận chiến cuối cùng đó đều được đưa đến. Ngoài ra còn một số ngoại phái khác, ở trong phạm vi ngàn dặm trở lại cũng đều bị lỗ đen hút vào, đưa đến."

Nói đến đây, giọng của Hoàng Bá Đạo mang vẻ trầm trọng:

"Dù sao mọi chuyện cũng đã trót rồi. Ở thế giới mới này tại hạ khuyên thẳng một câu, nên chú ý cẩn thận. Không nên dễ dàng để lộ thân phận võ sĩ của mình."

"Tại sao!?"

Hoàng Bá Đạo thờ dãi, nói:

"Không phải tất cả đều chào đón những giang hồ võ sĩ. Có những người... xem chúng ta là dị giáo."

Quảng Mục Thiên cười khẩy:

"Dị giáo ư!? Ta sẽ chú ý!"

Ở giang hồ cũ từ "dị giáo" này dùng để chỉ những võ sĩ lâm vào ma đạo. Hay nói thẳng ra, những kẻ dị giáo kia chính là nhân sĩ của tà phái.

"Đạo" khác người thì chính là "dị".

Vì thế mà tà phái luôn bị các môn phái chính đạo khinh bỉ và truy diệt. Nay Quảng Mục Thiên nghe rằng thế giới này lại xem chính tà lưỡng phái đều bị xem là dị giáo thì không khỏi bật cười. Xem ra bọn chính đạo cũng có lúc cảm nhận được bị người ta kêu đánh đuổi giết.

"..."

Đoàn người cứ tiếp tục di chuyển như vậy, một lúc lâu sau Quảng Mục Thiên đột nhiên hỏi:

"Có điều này vẫn làm ta tò mò?"

"Điều gì chẳng?"

Ánh mắt Quảng Mục Thiên hướng về những binh sĩ đang hành quân phía sau, nói:

"Lúc nãy ta có thấy những binh lính kia có thể chém ra hỏa diễm, chẳng lẽ bọn họ có tu luyện một loại nội công dương cương cường khí?... Nhưng ta không hề cảm nhận được khí dao động trong cơ thể bọn họ?"

Hoàng Bá Đạo bật cười nói:

"Trong thế giới này, con người không hề sở hữu nội lực như võ sĩ chúng ta. Mọi sinh vật đều có chung một loại năng lượng kỳ dị. Họ học cách sử dụng nó và gọi đó là "Ma lực." những kẻ có nguồn ma lực cao, không ngừng trau dồi kỹ năng ma pháp của bản thân, rồi trở thành một bậc thầy "Ma pháp sư." Còn những kẻ có nguồn ma lực thấp, không thi triển ma pháp được. Nên họ chú trọng vào việc rèn luyện thân thể của một chiến binh, đồng thời kết hợp với những binh khí được khắc ma pháp văn."

Nói đoạn, kêu Chu Thái một tiếng. Chu Thái hiểu ý, gạt đầu, rút thanh gươm bên hông ra. Hắn truyền một ít ma lực vào khiến thanh kiếm nổi lên một tầng hỏa diễm nóng rực.

Quảng Mục Thiên ồ lên một tiếng:

"Ồ! Thật thần kỳ."

Hoàng Bá Đạo giải thích:

"Thanh kiếm đó được khắc ma pháp văn hệ hỏa. Nên khi chém có thể kèm theo hỏa diễm."

Dường như sức nhớ ra điều gì, Hoàng Bá Đạo quay sang gọi:

"Chu Thái, lấy thanh kiếm kia ra đây."

"Rõ."

Chu Thái lập tức quay ngựa lại. Một lúc sau trở lại, trên tay còn cầm theo một chiếc hộp gỗ. Hắn đến đưa lại cho Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên tuy không biết thực chất bên trong là gì, nhưng cũng không sợ bị ám toán, liền mở ra.

Hộp vừa mở, một luồng hàn khí lập tức phả vào mặt. Quảng Mục Thiên kinh ngạc:

"Hàn Băng ngọc kiếm!?! Nó cũng đi cùng ta ư!?"

Chu Thái liền nói:

"Lúc chúng tôi tìm thấy ngài thì thanh kiếm này ở ngay một bên."

Quảng Mục Thiên lắc đầu thở dài:

"Đáng tiếc, ta không quen biết chủ nhân của nó. Làm sao trả bây giờ?"

Hoàng Bá Đạo liền nói:

"Ta biết chủ nhân của nó! Là Bách Hoa môn - Ngọc Ngưng Nhi."

"Bách Hoa môn?"

Hoàng Bá Đạo kinh ngạc:

"Ngươi không biết Bách Hoa môn sao?"

Quảng Mục Thiên lắc đầu nói:

"Ta rời khỏi giang hồ đã lâu. Làm sao mà biết được."

Hoàng Bá Đạo à một tiếng, nói:

"À... cũng phải. Bách Hoa môn thành lập sau khi ngươi rời giang hồ khoảng một vài năm. Đó là một môn phái bí ẩn. Điều kỳ lạ là trong môn phái đó chỉ toàn là nữ nhân."

Quảng Mục Thiên cầm kiếm lên, hàn khí lạnh buốt tỏa ra từ kiếm khiến Lôi thú ở trên vai hắn cũng phải run cầm cập. Chỉ thấy Quảng Mục Thiên nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi kiếm, Hàn kiếm giống như hiểu ý của hắn, lóe sáng một cái. Quảng Mục Thiên bật cười, nói:

"Hừm, quả nhiên là kỳ bảo. Hiểu được ý của ta hay sao? Không biết chủ nhân của ngươi có ở thế giới này không? Nếu ta tìm được nhất định trả lại ngươi cho chủ nhân của ngươi."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tuyệt Nguyệt đế quốc

Bởi vì trong đoàn có hơn nửa quân lính bị thương cộng thêm Hoàng Bá Đạo, nên đoàn quân di chuyển rất chậm. Phải mất hai ngày sau, bọn họ mới ra khỏi Vạn Thú sơn.

Tuy nhiên, do có Quảng Mục Thiên đồng hành cùng, nên vấn đề an toàn luôn được đảm bảo tuyệt đối. Trong hai ngày qua, không một ma thú nào dám bén mảng lại gần. Một phần vì đoàn người cũng khá đông, tuy đánh nhau với thần thú nhưng thiệt hại tương đối nhỏ. Phần còn lại, đám ma thú cấp thấp xung quanh cảm nhận được hơi thở của Lôi thú ở gần nên chẳng con nào dám bén mảng tới.

Trong khoảng thời gian này, Quảng Mục Thiên được Hoàng Bá Đạo giải thích, cũng đã phần nào hiểu được nhiều thứ. Cũng biết được, công chúa Nạp Lan Như Ngọc đang ngồi trong xe ngựa kia, là con gái của quốc vương Tuyệt Nguyệt đế quốc: Nạp Lan Hùng. Bọn họ nhận nhiệm vụ đưa công chúa đến Thương Lan đế quốc để làm sứ giả hòa bình. Hiện tại, đang trên đường quay về. Nào ngờ, giữa đường gặp sự cố đành phải đi vòng qua Vạn Thú sơn. Đùng là trong cái rủi có cái may, trong lúc nguy hiểm lại may mắn gặp được Quảng Mục Thiên.

Thời gian thoáng chốc trôi qua.

Đến sáng ngày thứ ba, hình dáng của thành trì Tuyết Nguyệt, mới vừa ẩn hiện tại ở trong tầm mắt mọi người.

Đó là một tòa thành trì vô cùng đồ sộ, toàn thân ngăm đen, trên cửa thành có biển lớn đề hai chữ Tuyết Nguyệt.

Chu Thái phóng ngựa đến, song hành cùng Quảng Mục Thiên, hướng thành trì giới thiệu:

"Chào mừng ngài đến với Tuyết Nguyệt đế quốc. Một trong thất đại thế lực đỉnh cấp của đại lục."

Nói đến đây, ánh mắt có chút tự hào. Hắn sinh trưởng và lớn lên trong quân đội. Cùng tướng quân Hoàng Bá Đạo và quốc vương Tuyết Nguyệt vào sinh ra tử, đánh lấy vương quyền, xây dựng nên một đế quốc hùng mạnh. Nào không thể tự hào?

Quảng Mục Thiên chỉ gật đầu một cái, ánh mắt hắn quét qua, quan sát một lượt. Chỉ thấy, tòa thành trì tinh mỹ vô cùng, thậm chí còn có một chiếc chuông đồng lớn treo trên đỉnh thành trì, trên tường thành cứ cách một đoạn lại có một chiếc chòi gác cao vút lên. Ánh mắt võ giả có tầm nhìn vượt xa người thường. Chỉ liếc qua một cái hắn có thể thấy được, bên trong những chòi gác kia đặt những tay cung thủ tinh nhuệ. Bên dưới, từng tốp lính tuần tra qua lại liên tục.

Chỗ cửa thành, dân chúng và đám thương nhân... ra vào tấp nập, chỉ có hai hàng binh sĩ nửa sống nửa chết ôm kiếm dựa vào cổng thành, lười biếng ngáp ngắn ngáp dài nhìn dân chúng qua lại.

Quảng Mục Thiên đến gần xe ngựa chở Hoàng Bá Đạo, nói:

"Chúng ta chắc có lẽ nên chia ra ở đây."

Hoàng Bá Đạo tuy bị thương, nhưng cũng nhờ Quảng Mục Thiên chữa trị nên thuyền giảm đôi phần. Hiện tại đã có thể ngồi dậy. Nghe hắn muốn rời đi thì ngạc nhiên hỏi:

"Ngươi bây giờ muốn đi đâu?"

Quảng Mục Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời, lát sau cười nói:

"Cũng chưa biết được. Ta thích tìm tòi mạo hiểm. Chắc là thử đi khám phá thế giới này một phen chẳng!?"

Hoàng Bá Đạo nghe vậy chỉ gật đầu, cũng không miễn cưỡng giữ hắn lưu lại, thò tay vào lấy từ trong túi ra một tấm lệnh bài cùng một cái túi nhỏ, ném cho Quảng Mục Thiên, nói:

"Nếu vậy thì ta cũng không miễn cưỡng lưu ngươi lại. Đây là Hổ Uy lệnh, có nó thì trong Tuyết Nguyệt dễ thông hành hơn. Còn chiếc túi kia, bên trong có ít tiền. Là loại tiền thông dụng ở đây, ngươi có thể dùng."

Quảng Mục Thiên nhìn lệnh bài nơi tay. Chỉ thấy ở giữa khắc hình một con hổ đang nhe nanh múa vuốt, trông uy vũ vô cùng. Hắn chỉ liếc một cái rồi tiếp tục mở chiếc túi nhỏ kia ra. Tiếng lanh canh vang lên, ở trong là năm mươi đồng vàng. Hắn cười thầm, nghĩ:

"Xem ra thế giới nào cũng giống nhau. Vàng luôn có giá trị."

Quảng Mục Thiên buộc chiếc túi lại, chấp tay hướng Hoàng Bá Đạo, nói:

"Đa tạ. Số tiền này ta tạm thời mượn, sau này sẽ trả lại."

Hoàng Bá Đạo xua tay, cười nói:

"Chỉ là số tiền nhỏ mà thôi. Không cần phải làm vậy đâu."

Đoạn nói tiếp:

"Nếu như muốn thám hiểm thế giới này, có một chỗ nhất định sẽ làm ngươi hứng thú."

Quảng Mục Thiên thờ ơ hỏi:

"Là nơi nào!?"

"*Dong binh công hội."

Quảng Mục Thiên lần đầu nghe cái tên này, ngạc nhiên hỏi:

"Dong binh công hội!? Đó là cái gì?"

Chu Thái một bên liền giải thích:

"Dong Binh Công Hội, là một nơi có thể phân bổ nhiệm vụ. Những người đứng ra nhận và thực hiện gọi là dong binh. Ở đó ngài còn có thể đăng kí, tiến cấp, thành lập tiểu đội, đoàn đội các loại... để nhận nhiệm vụ. Nếu hoàn thành thì có thể nhận thù lao tương ứng. Với lại, Dong Binh Công Hội tin tức linh thông nhất Đâu La đại lục, người binh thường có thể dùng tiền tại Dong Binh Công Hội để mua tin tức. Nhưng điều khiến Dong Binh công hội cực kỳ nổi tiếng đó chính là thù lao. Ngài thậm chí có thể sở hữu một hai kiện cao cấp mà pháp khí nếu như oàn thành nhiệm vụ khó a."

Quảng Mục Thiên nhíu mày, nói:

"Vậy chẳng phải là giống bọn lính đánh thuê hay sao?"

Ở trong giang hồ, ma giáo tuy độc ác nham hiểm nhưng họ cũng có lòng tự tôn của mình. Bọn họ không bao giờ giết người vì tiền. Nhưng trong giang hồ lại tồn tại một nhóm những kẻ chuyên làm việc đó. Chúng không phân biệt chính - tà, chúng có thể giết bất cứ ai, miễn là có tiền. Chúng không ai khác, chính là những tên lính đánh thuê. Quảng Mục Thiên tuy có chút thích thú những món ma pháp khí kia, nhưng để hấn hạ mình đi làm thuê cho người ta thì hấn không bao giờ chịu.

Hoàng Bá Đạo lắc đầu nói:

"Không phải! Ở dong binh công hội thứ nhất không ép buộc nhận nhiệm vụ, không ép mua ép bán, thứ hai là nghiêm cấm triệt để những nhiệm vụ giết người, tình linh, người lùn, kẻ cả thù nhân tộc. Chỉ có những nhiệm vụ tìm kiếm đồ vật, thám hiểm, cho đến cả tiêu diệt quái vật... người có thể đăng ký chức nghiệp chiến binh, pháp sư, tế tự ở đó. Và đương nhiên sẽ được công hội bảo vệ. Cùng với đó, Dong binh công hội có mặt khắp nơi, tin tức linh thông. Người có thể từ đó mà tìm được thông tin của chủ nhân Hàn Băng Ngọc kiếm."

Quảng Mục Thiên trầm tư chốc lát, đoạn nói:

"Ta muốn muốn trở thành một dong binh, cần điều kiện gì không?"

Chu Thái liền nói:

"Ngài muốn trở thành dong binh rất đơn giản, chỉ cần điền một tờ khai. Rồi đưa hai đồng vàng làm phí đăng ký. Vậy là xong."

"Đơn giản vậy thôi sao?"

Hoàng Bá Đạo gật đầu, trả lời:

"Đương nhiên. Sau khi hoàn thành, người sẽ nhận được một tấm lệnh bài, chất liệu tương đương với cấp độ hiện tại. Theo như ta nhớ thì cấp độ có chia ra làm sáu, thiết, đồng, bạc, vàng, ngọc, bạch kim. Mới đầu người sẽ nhận được lệnh bài sắt. Mỗi lần nhận nhiệm vụ sẽ dựa vào độ khó rồi cộng điểm tương ứng. Tích đủ một trăm điểm sẽ lên cấp. Nhưng nếu không hoàn thành kịp thời hạn sẽ bị trừ gấp đôi số điểm. Đương nhiên cũng không được nhận tiền. Đối với người mới đến, lạ nước lạ cái như người, chỗ đó là nơi tốt nhất để kiếm chút tiền tiêu vật đó."

Quảng Mục Thiên cười lớn, nói:

"Nghe thú vị đó. Ta sẽ đến thử xem sao. Dù sao ở nơi này cũng chẳng có ai phục vụ."

Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đoàn người đã tiến đến gần cửa thành.

Vừa thấy đoàn quân đi đến, đám binh sĩ gác cổng lập tức giật mình hoảng hốt. Bọn chúng túm tụm nói với nhau điều gì đó, lập tức ba người chạy vào thành. Số còn lại vội chạy đến, quỳ xuống, nói:

"Cung nghênh công chúa và Hoàng tướng quân hồi thành."

Chỉ một lát sau, bên trong thành trì truyền ra tiếng vó ngựa dồn dập. Hai hàng kỵ binh được trang bị giáp lẫn vũ khí kín đến tận răng, phóng ngựa ra. Mỗi hàng khoảng tầm hai trăm người. Bọn họ tiến đến dàn thành hai hàng, rồi tất cả xuống ngựa, quỳ xuống, cùng hô:

"Cung nghênh công chúa và tướng quân hồi thành."

Dân chúng xung quanh nghe vậy lập tức cũng vội quỳ xuống.

"Miễn lễ."

Nạp Lan Như Ngọc ở trong xe ngựa nói vọng ra.

"Cảm ơn điện hạ."

Chu Thái phóng ngựa lên trước, nói:

"Tướng quân đang bị thương, mau đưa ngài về phủ. Còn lại hộ tống công chúa vào thành."

"Rồi!"

Lập tức, đoàn quân nhanh chóng đi vào trong thành.

Vừa vào cửa thành, trước mắt Quảng Mục Thiên đã hiện ra một con đường cực lớn, con đường thoạt nhìn có vẻ thông tới mọi nơi trong thành. Trên đường có người, thú nhân, cả những tên lùn tí mà hắn cho rằng đó là tộc người lùn... đang đi lại ngang nhiên trong này.

Hai bên đường là những gian nhà cùng cửa hàng các loại.

Những tòa kiến trúc hai bên mang những màu sắc đặc trưng, khắp nơi đều lộ ra cảm giác ồn ào, náo nhiệt.

Chu Thái thấy hắn ngạc nhiên như vậy thì tiến đến, nói:

"Tuyệt Nguyệt đế quốc không phân biệt các chủng tộc. Tuy là một đế quốc nhưng lại là nước trung lập. Lấy hòa bình làm ý chỉ để phát triển. Đây là ý của tướng quân. Từ khi ngài cùng với quốc vương lên nắm quyền thì bắt đầu thi hành chính sách này."

Quảng Mục Thiên cười thầm trong lòng:

"Quả nhiên chính phái vẫn là chính phái. Đi đâu cũng không bỏ được cái thói quen ấy."

Hắn quay sang chấp tay cáo biệt, nói:

"Thôi, ta đi đây. Thời gian qua làm phiền rồi."

Chu Thái thấy điệu bộ của hắn. Hiểu rằng đây là một cách chào hỏi, cũng học theo. Chấp tay đáp lại:

"Không sao. Nếu ngài có thời gian rảnh nhớ ghé thăm phủ tướng quân. Ở đây chỉ cần hỏi, ai cũng sẽ biết đường đến đó."

"Nhất định."

Nói đoạn, quay ngựa rời đi.

Chu Thái còn gọi với theo:

"Cách đây hai con phố chính là nơi làm việc của Dong binh công hội. Gần đó có một khách điểm (nhà trọ) ngài có thể trú chân tại đó."

Quảng Mục Thiên theo lời của Chu Thái vòng qua hai con phố. Quả nhiên, hắn đến trước một tòa nhà rộng lớn. Trên biển đề: Dong binh công hội.

Đem ngựa buộc tại cửa ra vào, Quảng Mục Thiên mang theo kinh ngạc bước vào Dong Binh Công Hội, tiến vào đại sảnh.

"Thật là nhiều người."

Cảm nhận đầu tiên của hắn khi bước vào đại sảnh rất nhiều người. Nhân tộc có, người lùn có, thú nhân cũng có...

Ở giữa sảnh có một bảng thật lớn, trên đó treo rất nhiều bảng gỗ. Quảng Mục Thiên đưa mắt nhìn. Mỗi bảng cũng đều toàn chữ là chữ. Đều là các nhiệm vụ, nào là thu thập thảo dược, thám hiểm, tiêu diệt quái vật... chúng được sắp xếp rất trật tự. Chia làm nhiều cột khác nhau, trên đầu mỗi cột là một tấm biển nho nhỏ viết chữ: Nhiệm vụ dành riêng cho cấp sứ, nhiệm vụ dành riêng cho cấp đồng, bạc, vàng...

Một tiên phục vụ gần đó thấy Quảng Mục Thiên bước vào, liền quan sát. Thấy mặt hắn lạ, cộng thêm trên người không có huy hiệu công hội liền hiểu ra. Tiến đến cung kính nói:

"Quý khách lần đầu đến đây phải không?"

Lời nói của tên phục vụ khiến tất cả mọi người trong đại sảnh đều hướng ánh mắt đến hắn. Vô số lời bàn tán xôn xao:

"Là lính mới kia."

"Tên này trông thật kỳ lạ."

"Chắc hắn là một pháp sư?"

Quảng Mục Thiên không để ý những lời bàn tán kia, gật đầu với tên phục vụ, nói:

"Phải. Lần đầu đến. Cho hỏi đăng ký cái gì gì... nghiệp... kia ở đâu?"

Tên phục vụ méo mồm, dong binh công hội vô cùng nổi tiếng. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn thấy một kẻ ấp a ấp úng như thế, suýt bật cười thành tiếng. Nhưng vì đây là khách nên đành nín lại chỉ vào một bàn phục vụ gần đó, nói:

"Quý khách đi đến bàn đằng kia để đăng ký chức nghiệp."

Quảng Mục Thiên theo lời tiến đến, lập tức một cô phục vụ xinh đẹp bước ra, cung kính nói:

"Quý khách muốn đăng ký chức nghiệp, hay thành lập dong binh đoàn?"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Đăng ký chức nghiệp."

Nữ phục vụ liền đưa ra một tờ giấy cùng bút mực lên bàn.

"Điền vào sao?"

Quảng Mục Thiên cầm bản khai lên, hàng thứ nhất chính là danh tự hoặc danh hiệu. Hàng thứ hai là chức nghiệp muốn đăng ký. Hàng thứ ba là linh thú sở hữu, ghi rõ hình dạng, cấp bậc linh thú.

Nữ phục vụ gật đầu, nói:

"Vâng. Quý khách điền đầy đủ thông tin chính xác vào tờ khai, rồi nộp hai đồng vàng làm lệ phí. Chức nghiệp gồm có: Chiến binh, Pháp sư, Tể tự, Cung tiễn thủ, Thám hiểm gia,..."

Quảng Mục Thiên liền lấy bút điền vào.

•Danh tự: Quảng Mục Thiên.

•Danh hiệu: Cừu Long.

•Chức nghiệp: Thám hiểm gia.

•Linh thú: Tiểu Lôi, hình dạng: giống chuột. Cấp bậc:...

Đến chỗ cấp bậc, Quảng Mục Thiên không biết ma thú ở đây chia cấp bậc như thế nào. Bèn quay sang Lôi Thú, gõ đầu nó một cái, hỏi:

"Này! Tiểu Lôi, ngươi cấp bậc là gì?"

Nữ phục vụ thấy hắn đột nhiên hỏi linh thú như vậy liền nghi hoặc trong lòng. Chẳng lẽ tên này bị điên?

Ma thú thì làm sao mà có thể trả lời được, trừ khi nó là một con là thần thú. Mà thần thú bản tính vốn kiêu ngạo bất tuân, từ trước tới nay rất hiếm khi nhận chủ nhân.

Chắc là hắn bị điên - nữ phục vụ dám chắc tám phần là như vậy.

Nhưng rất nhanh, sự nghi hoặc của cô ta liền được giải đáp. Chỉ nghe Lôi Thú kêu đau ai ui một tiếng rồi đáp:

"Là thần thú, là thần thú... Chủ nhân chẳng lẽ không biết hay sao."

"Ta làm sao mà biết."

Quảng Mục Thiên trừng mắt, toan gõ đầu nó một cái nữa, nhưng Lôi thú biết trước liền ở trên vai hắn chuồn xuống rất nhanh.

Ai biểu chủ nhân nó mạnh hơn nó chứ. Lôi Thú chẳng dám phản kháng lại, cứ vậy mà để cho Quảng Mục Thiên túm được rồi gõ trán.

Sau khi điền xong, hắn lấy từ trong túi ra hai đồng tiền vàng giao nộp.

Nữ phục vụ từ nãy giờ tròn mắt há miệng chẳng nói thành lời. Nàng bây giờ không còn tin nổi vào mắt mình nữa. Một thần thú nhận chủ nhân, hơn nữa dường như còn là tự nguyện nhận chủ. Phải biết tính cách của các ma thú từ trước tới nay đều rất bài xích nhân loại, do bị săn bắt quá nhiều. Nhưng ở đây, nàng lại thấy một con thần thú bị người đàn ông trông có vẻ yếu ớt kia búng trán mà không dám phản kháng. Chẳng lẽ nàng ở trong này lâu quá? Thế giới bên ngoài thay đổi rồi chăng? May thay, khoảng cách chỗ đăng ký với đám đông cũng khá xa nên không ai nghe được đoạn đối thoại của hai người. Nếu mà phát hiện được trong này xuất hiện một thần thú, hơn nữa là thần thú đã nhận chủ; thì không biết vụ này sẽ oanh động lớn đến đâu.

Nữ phục vụ cứ ngẩn người ở đó, chỉ đến khi Quảng Mục Thiên đưa tiền cùng với tờ khai thì mới giật mình tỉnh lại.

"Quý, quý... khách chờ trong chốc lát."

Nàng lắp bắp nói, rồi lật đật quay người đi vào trong.

Một lát sau, nữ phục vụ quay lại, trên tay cầm theo một vật nhỏ màu trắng, cùng với một tấm thẻ đưa cho hắn. Nói:

"Đây là huy hiệu của ngài. Cùng với thẻ tinh tạp dùng để nhận thù lao khi xong việc."

Quảng Mục Thiên quan sát, thấy đó là một tấm lệnh bài màu trắng nho nhỏ, trên có khắc hình cánh chim. Qua lời kể của Hoàng Bá Đạo, hắn biết đây là biểu tượng của thám hiểm gia. Nếu là chiến binh, trên lệnh bài sẽ có hình hai thanh kiếm đan vào nhau. Cung tiễn thủ lại có hình mũi tên. Pháp sư là hình chiếc mũ..

Quảng Mục Thiên hài lòng, chỉ tay vào bảng lớn giữa sảnh, hỏi tiếp:

"Bây giờ ra đó nhận nhiệm vụ phải không?"

"Phải. Hiện tại cấp bậc của quý khách là cấp Sứ. Cho nên chỉ được nhận nhiệm vụ thuộc cột Sứ. Không thể nhận nhiệm vụ cấp cao hơn."

Quảng Mục Thiên gật đầu, chấp tay nói:

"Được rồi. Đa tạ."

Hắn cảm ơn một tiếng xong liền thử tiến đến xem xét bảng nhiệm vụ.

Nhưng vừa đi được vài bước thì một bóng người cao lớn đột nhiên tiến đến, chặn ngay trước đường của hắn.

Chỉ thấy đó là một người đàn ông, hông đeo trường kiếm, toàn thân khoác khải giáp sáng chói có thể thấy được một hình chữ thập màu đỏ ngay trước giáp của hắn.

Mọi người xung quanh liền xì xầm bàn tán.

Một tên nói:

"Xem ra tên lính mới này đen đui rồi."

Tên kia ngạc nhiên, hỏi:

"Sao lại đen đui?"

Tên lúc này tỏ vẻ khinh thường trả lời:

"Ngươi vào nghề bao nhiêu lâu rồi? Ngay cả Huyết Thệ kỵ sỹ đoàn cũng không biết?"

Tên đó giật mình nói:

"Là Huyết Thệ Kỵ sỹ đoàn! Dong binh đoàn đông nhất ở Thương Lan đế quốc?"

Tên kia gật gù, nói:

"Đó là Ninh Thái Tài, binh đoàn trưởng thứ 5 của Huyết thệ kỵ sỹ đoàn. Biệt hiệu là Trảm Phong. Xem ra tên lính mới này đen đui."

Tên đó cũng gật gù đồng ý.

Trong lúc mọi người đang bàn tán thì bên này, Ninh Thái Tài khinh thường, nói:

"Lính mới! Ta để ý linh thú trên vai ngươi. Ra giá đi."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dong Binh Công Hội

Ninh Thái Tài nhìn Quảng Mục Thiên bằng nửa con mắt, bộ dáng cao cao tại thượng, nói:

"Lính mới! Linh thú của ngươi ta để ý. Ra giá đi."

Mặc dù là hấn hỏi mua, nhưng trong lời nói lại giống như ra lệnh, bắt buộc người khác phải làm theo.

Quảng Mục Thiên chỉ nhú mày chứ không đáp lại. Trước đây, trên giang hồ nào có ai dám đứng trước mặt hắn mà dám ăn nói như vậy. Nếu không phải Hoàng Bá Đạo khuyên nhủ, không nên sử dụng võ công nơi đông người, thì chắc chắn bây giờ, mấy tên đứng trước mặt kia đã sớm trở thành một cái xác không hồn rồi.

Đi bên cạnh Ninh Thái Tài có hai tên đồng bọn, đang tỏ ra rất thích thú khi người gặp nạn. Một tên trong đó đứng ra nói:

"Người biết đây là ai không? Là binh đoàn trưởng thứ năm của Huyết Thệ Kỵ Sĩ đoàn. Linh thú của người được đoàn trưởng đề ý là phúc mấy đời đó."

Ninh Thái Tài được đồng bọn nịnh bợ, trong con mắt đầy vẻ hưởng thụ.

Quảng Mục Thiên liền đưa mắt quan sát, thấy nơi hông hai kẻ đằng sau giắt dong binh lệnh, bề ngoài màu đen, chắc được làm bằng thiếc, còn tên muốn mua linh thú kia lại làm bằng đồng. Trên mặt lệnh bài là hình hai thanh kiếm đan chéo vào nhau. Hiển nhiên, bọn này đều là những chiến binh.

Thì ra tên đứng trước mặt này là chiến binh cấp đồng, hai kẻ phía sau là cấp thiếc, cao hơn hắn đến hai cấp. Thảo nào càn rỡ đến như vậy. Quảng Mục Thiên cũng không thèm chấp nhặt, cười thầm trong lòng, bàn tay giờ lên, năm ngón tay xòe ra.

Ninh Thái Tài thấy vậy, hiểu ý, ánh mắt ra hiệu cho hai tên đi cùng. Lập tức, một tên thò tay vào túi, móc ra một nhúm đồng vàng, nói:

"Đây! năm đồng vàng. Hủy giao ước đi."

Tiểu Lôi là thần thú, tính cách đã vốn cao ngạo, thấy có kẻ dùng năm đồng vàng để mua nó. Sao không giận cho được? Đang định nổi đóa lên, nhưng đột nhiên bắt gặp ánh mắt của Quảng Mục Thiên, Tiểu Lôi cảm thấy sống lưng lạnh toát. Nào dám bắt măn thêm, chỉ kêu "chít" một tiếng rồi ngoan ngoãn nhìn xuống. Chủ nhân nó chưa cho phép nói thì không được nói a, nó không muốn bị gõ đầu nữa. Tiểu Lôi không hiểu sao, mỗi lần chủ nhân gõ đầu, rõ ràng không dùng bao nhiêu sức lực, nhưng lại như cảm thiết chùy mà gõ vào, cực kỳ đau.

Ninh Thái Tài thấy biểu hiện vừa rồi của Lôi Thú, nụ cười đắc ý trên mặt đột nhiên tắt ngúm. Thay vào đó là một bộ mặt ngạc nhiên xen lẫn chút vui mừng.

Con Ma Thú này có linh trí?

Nếu lúc trước, ý định của Ninh Thái Tài chỉ là ra uy một phen mà thôi. Nhưng bây giờ lại khác, hẳn nhất quyết phải có được con ma thú này. Ma thú nhận chủ đã hiếm, ma thú có linh trí lại còn hiếm hơn. Nếu cố gắng bồi dưỡng, sau này chắc chắn sẽ đạt thành tựu không nhỏ. Ninh Thái Tài vốn là một chiến binh cấp Đồng, nhưng phen này nếu thu phục được thêm một con ma thú rồi bồi dưỡng lên thành ma thú cao cấp chắc chắn hắn sẽ được thăng hạng từ đồng lên Bạc.

Thấy tên kia lấy ra năm đồng vàng, Quảng Mục Thiên lắc đầu, cười nói:

"Hình như người hiểu nhầm ý của ta."

Tên kia trừng mắt, chửi:

"Hừ! Tên này káo..."

Ninh Thái Tài tiến lên, cắt ngang lời nói của tên đồng bọn, dứt khoát nói:

"Năm trăm đồng vàng!"

"Năm trăm!"

Tất cả mọi người trong sảnh đều ngạc nhiên, chẳng lẽ Ninh Thái Tài hôm nay bị đá văng vào đầu? Nên thần trí không được tỉnh táo? Đời nào một kẻ chuyên đi bắt nạt người khác mà lại dám chi ra năm trăm đồng vàng để mua một con ma thú nhỏ bé kia? Chẳng lẽ nó có gì đặc biệt. Tất cả đều nghĩ, lần này chắc chắn tên lính mới kia sẽ đồng ý. (ma thú cao cấp có thể thu phóng kích thước theo mức độ ma lực.)

Nhưng đối lập với suy nghĩ của mọi người, Quảng Mục Thiên lại lắc đầu, cười:

"Người vẫn chưa hiểu?"

Ninh Thái Tài nhú mày, khó chịu nói:

"Đừng rượu mời không uống mà lại muốn uống rượu phạt. Ý của người là gì?"

Quảng Mục Thiên mỉm cười, chậm rãi nói:

"Ý của ta là. Năm trăm vạn... đồng vàng."

"..."

- Năm trăm vạn!?"

Một câu nói này khiến toàn sảnh đang nhốn nháo trở nên im bất. Tên này thật liều lĩnh, quá liều lĩnh, dám đùa bỡn cả binh đoàn trưởng Huyết Thệ Kỵ Sĩ đoàn?

"Người dám giỡn mặt với ta!?"

Ninh Thái Tài trong cơn tức giận. Tên này thật to gan, dám trêu đùa hắn? Nếu không giáo huấn một trận, hỏi sau này đi trên đường hắn còn mặt mũi nào?

Ninh Thái Tài đặt tay vào chuôi kiếm toan rút ra.

Cuối cùng cũng động thủ.

Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên:

"Rất có khí phách!"

"..."

Mọi người ngạc nhiên, nhìn về hướng giọng nói đó. Chỉ thấy, đó là một người đàn ông to lớn, râu tóc xồm xoàm gần như che hết đi khuôn mặt của gã. Sau lưng hắn đeo một thanh cự kiếm to lớn, nếu chỉ nhìn vào thanh kiếm thôi cũng đủ khiến một dong binh bình thường phát hoảng. Bên ngực của hắn là tấm huy hiệu sáng lóa, cấp bậc của chiến binh.

Ninh Thái Tài thấy người này thì có vẻ hơi giật mình, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ cao ngạo, nói:

"Đinh Phong! Đây không phải là việc của ngươi. Mau biến đi chỗ khác."

Một người trong sảnh không tự chủ được, thốt lên:

"Là Đinh Phong! Thành viên của Ngân Nguyệt dong binh đoàn."

Người tên Đinh Phong, tiến đến chắn trước Quảng Mục Thiên, nói:

"Ngươi không nghe thấy vị huynh đệ này ra giá sao!? Chẳng lẽ không trả nổi tiền liền muốn động thủ? Người của Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn thật uy phong nha."

Ninh Thái Tài hừ một tiếng, nói:

"Không phải việc của ngươi. Mau tránh ra chỗ khác."

Đinh Phong vẫn không nhúc nhích một chút nào, thông thả nói:

"Ta cứ đứng đây đó! Xem kẻ nào dám động thủ!?"

Ninh Thái Tài hừ lạnh một tiếng, nói:

"Hừ... Một cái Ngân Nguyệt dong binh đoàn nhỏ nhoi mà dám đối chọi với bọn ta sao?"

Ở đây, tất cả mọi người đều biết, Ngân Nguyệt Dong binh đoàn, thực sự có rất ít thành viên. Nhưng họ lại rất nổi tiếng, tất cả thành viên của Ngân Nguyệt dong binh đoàn đều là tinh anh. Tuy chỉ có mười người, nhưng trong đó thì bảy người cấp bạc, ba người cấp đồng. Cho dù tất cả binh đoàn trưởng cấp bạc của Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn cộng lại cũng chưa chắc đã bằng được...

Đinh Phong không chịu thua, đáp:

"Nhỏ thì sao? Binh cốt tinh không cốt nhiều. Dong binh đoàn bọn ta đều là những chiến binh tinh nhuệ. Không giống với các ngươi, chỉ là một lũ tạp nham."

"Được, được... ngươi được lắm. Xem như các ngươi may mắn, nhưng không có lần sau đâu. Hãy nhớ đấy! Chúng ta đi."

Ninh Thái Tài giận dữ, nhưng cũng không làm được gì khác. Hắn không đánh lại được Đinh Phong, chỉ đành nhẫn nhục, cùng đồng bọn quay người rời khỏi.

Đợi Ninh Thái Tài đi khỏi rồi, Đinh Phong mới quay lại, hướng Quảng Mục Thiên, hỏi:

"Huynh đệ không sao chứ?"

Quảng Mục Thiên thờ ơ đáp:

"Không có gì! Chỉ là mấy con muỗi vo ve mà thôi."

Đình Phong cười lớn:

"Ha ha ha... Rất có khí phách."

Dừng một chút, dường như đang suy nghĩ điều gì. Một lát sau, Đình Phong đột nhiên hỏi:

"Huynh đệ Muốn gia nhập dong binh đoàn bọn ta không?"

Oanh!

Mọi người ở đây không còn tin nổi vào tai mình nữa. Điều này còn chấn động hơn cả việc Ninh Thái Tài dùng năm trăm đồng vàng mua ma thú nữa. Lão thiên a... Phó đoàn trưởng Ngân Nguyệt dong binh đoàn đích thân mời một tên lính mới cấp sáu, gia nhập? Tên này phải may mắn đến thế nào cơ chứ? Ai cũng hận kẻ đứng đó tại sao không phải là mình?

Nhưng câu tiếp theo của Quảng Mục Thiên lại làm bọn họ ngã ngửa:

"Gia nhập ư? Để làm gì?"

Đình Phong cũng không ngoại lệ, bị câu hỏi làm cho choáng váng, lát sau mới đáp:

"Ta thấy huynh đệ mới gia nhập Dong binh đoàn phải không?"

Nói đoạn, nhìn huy hiệu đeo nơi hông của Quảng Mục Thiên, rồi nói:

"Là thám hiểm giả à? Nghề này rất ít người dám nhận lắm."

"Vì sao!?"

Đình Phong thờ dãi đáp:

"Bởi vì nghề thám hiểm quá ít nhiệm vụ, nên rất khó kiếm ra tiền. Với lại... chẳng có gì thú vị cả."

"Ta tuy cần tiền... Bất quá ta vẫn hứng thú với cái thế giới này hơn."

Quảng Mục Thiên được Hoàng Bá Đạo kể rất nhiều điều về thế giới này. Hắn võ công cao cường, nhưng một thân một mình đã lâu, không người thân thích, sau khi rời bỏ võ lâm, lại chui vào núi để nghiên cứu võ học. Đừng nói thế giới mới này, ngay cả giang hồ hắn cũng chưa một lần thám hiểm qua. Vốn trước đây, hắn cũng rất thích đi du ngoạn đây đó, nhưng hoàn cảnh lẫn thời gian không cho phép. Quảng Mục Thiên cực kỳ hứng thú với một nơi tràn đầy những thứ mới lạ như này, nhiều chủng tộc, nhiều ma thú kỳ lạ. Lần này, thế giới này, cuộc sống mới này, hắn quyết định phải sống sao cho đáng sống.

Đình Phong cũng không miễn cưỡng, chỉ nói:

"Vậy cũng được. Ngươi thử xem nhiệm vụ thám hiểm cấp sáu là gì đi?"

Quảng Mục Thiên theo lời, tiến đến xem cột nhiệm vụ dành cho cấp sáu. Hắn càng đọc càng khó chịu, bởi những nhiệm vụ này. Quả thực, chán đến không thể chán hơn. Nào là thu thập thảo dược, tìm thú lạ, tìm đồ bị mất... mà mỗi nhiệm vụ lại chỉ được cộng một hoặc hai điểm. Ví dụ như nhiệm vụ tìm thú lạ ở đây. Chỉ trả tiền chứ không được cộng điểm. Mới chỉ nhìn thôi cũng đã thấy ngán ngẩm rồi. Thật là thất vọng quá đi. Trong lòng Quảng Mục Thiên lâm bầm chửi Hoàng Bá Đạo:

"Vậy mà hắn bảo nơi này thú vị lắm chứ?"

Hắn liền quay sang hỏi Đình Phong:

"Tại sao lại toàn mấy cái nhiệm vụ tàm nham thế này? Vậy chẳng khác nào bọn chạy vặt sao?"

Đình Phong liền giải thích:

"Bởi vì thám hiểm luôn đi cùng với rủi ro. Thường là thám hiểm những nơi chưa được khám phá đến. Dong Binh Công Hội sợ ảnh hưởng tới tính mạng của các thám hiểm giả nên yêu cầu chỉ khi nào cấp vàng mới được nhận nhiệm vụ cấp cao hơn."

"Vậy cấp vàng trở xuống thì chỉ là những nhiệm vụ tạp nham này à?"

Đình Phong gật đầu, nói:

"Đúng vậy. Thế mới bảo: Nghề thám hiểm chẳng chút nào thú vị...."

Quảng Mục Thiên không nói gì, bước sang xem những nhiệm vụ cấp vàng. Quả nhiên, đúng như lời Đinh Phong nói. Những nhiệm vụ thám hiểm cấp vàng bên dưới đều có dòng chữ nhỏ: Chưa được khám phá, độ khó 5*.

Thấy hần trầm ngâm hồi lâu, Đinh Phong lại hỏi:

"Sao rồi? Gia nhập với bọn ta không?"

Quảng Mục Thiên không nghĩ nữa, dứt khoát:

"Được rồi! Ta gia nhập."

Hần cũng không muốn suốt ngày làm tên chạy vặt a. Đường đường một cao thủ võ lâm lại đi tìm "thú lặc" thì còn mặt mũi nào nữa?

Thấy hần dứt khoát như vậy, Đinh Phong liền sáng khoái cười một tiếng, bàn tay to lớn thô kệch đưa ra, nói:

"Hay lắm. Dong Binh Đoàn bọn ta là Ngân Nguyệt dong binh đoàn. Ta là phó đoàn trưởng Đinh Phong. Hân hạnh!"

Quảng Mục Thiên bắt tay Đinh Phong, trả lời:

"Ta là Quảng Mục Thiên."

"Vậy Quảng Mục Thiên huynh đệ. Hai ngày sau, chúng ta sẽ tập hợp ở phía tây Tuyết Nguyệt Thành. Bọn ta mới nhận một nhiệm vụ cấp bạc, săn bắt Hỏa Diễm Tê Ngưu. Lúc đó ta sẽ thông báo với Đội trưởng. Đương nhiên, huynh đệ sẽ phải trải qua mấy ngày khảo nghiệm. Nếu vượt qua được thì sẽ chính thức gia nhập."

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên:

"Nhưng ta mới cấp sứ? Làm sao có thể nhận nhiệm vụ cấp Bạc được?"

Đinh Phong ngạc nhiên hỏi:

"Chẳng lẽ nữ phục vụ kia không nói cho huynh đệ biết?"

Quảng Mục Thiên lắc đầu.

Đinh Phong bèn giải thích:

"Trong trường hợp một thân một mình thì đương nhiên chỉ nhận nhiệm vụ với cấp độ tương đương. Nhưng nếu gia nhập một dong binh đoàn thì sẽ được nhận nhiệm vụ ngang với cấp của đoàn trưởng. Nhưng số điểm của mỗi nhiệm vụ, người có cấp thấp hơn đương nhiên cũng sẽ nhận được điểm thấp hơn. Ví dụ như một chiến binh cấp đồng, nhiệm vụ bạc săn Hỏa Diễm Tê Ngưu, được cộng hai mươi điểm. Nhưng do là cấp đồng, nên chỉ được cộng một nửa, tức là mười điểm. Cấp thiếc được cộng năm điểm. Còn huynh đệ cấp sứ nên chỉ được cộng ba điểm mà thôi."

Thực chất, nữ phục vụ cũng không phải là không nói với Quảng Mục Thiên. Chẳng qua là nàng vừa mới thấy một con thần thú ngay bên trong dong binh công hội, nên có phần hoảng sợ, thành ra đầu óc có chút lù lẩn, quên nói với hần.

Quảng Mục Thiên nghe vậy, liền hiểu ra. Cũng phải thôi, những người cấp thấp hơn trong trận chiến cũng chỉ góp sức một phần nhỏ, nên sẽ được cộng ít điểm hơn.

Tuy nhiên, nếu so ra với những nhiệm vụ tạp nham ở cột sứ này, thì ba điểm là một con số không hề nhỏ.

Đinh Phong tiễn Quảng Mục Thiên ra khỏi đại sảnh công hội. Trước khi đi, còn không quên dặn dò:

"Vệ hai ngày sau gặp lại. Mục Thiên huynh đệ nhớ cẩn thận một chút. Tên vừa rồi tính cách tiểu nhân, rất có thể sẽ tìm đến trả thù. Nên cẩn thận đề phòng."

Quảng Mục Thiên gật đầu một cái, đáp:

"Được. Ta sẽ cẩn thận."

Vừa rời khỏi Dong Binh Công Hội. Thấy trời vẫn còn sớm, hần thử đi dạo một vòng quanh Tuyết Nguyệt đế quốc.

...

Quảng Mục Thiên cười ngửa không nhanh không chậm. Cứ đi như vậy, chẳng mấy chốc đã cách Dong binh công hội rất xa. Đột nhiên, hần thấy một cửa hàng lớn, trên đề biển: "Cửa hàng Ma pháp khí."

"Ma pháp khí!? Là binh khí chẳng?"

Hắn từng nghe Hoàng Bá Đạo kể rất nhiều về binh khí ở đây, trong lòng có chút tò mò liền tiến vào xem thử.

Nhìn xem trước mắt, cửa hàng mặt tiền rất lớn, trang sức cực kỳ là xa hoa.

Cửa hàng này rộng rãi, ít nhất mấy chục mét vuông, các loại binh khí, khôi giáp, kiếm, đao... đều được bày la liệt lên kệ gỗ, tản ra từng đợt hàn quang bức người.

Nhìn thấy Quảng Mục Thiên tiến đến, một lão bản chừng ba mươi tuổi, cách ăn mặc nam tử ra đón chào, mỉm cười nói:

"Khách quý muốn mua Ma Pháp Khí?"

Thần thái tiếp khách rất cung kính và không a dua, nịnh nọt, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái.

"À. Ừ... Xem một chút."

Lão bản lại mỉm cười:

"Trong tiệm Ma Pháp Khí chúng loại rất nhiều, ngài cứ tự nhiên chọn lựa!"

Nói đoạn hơi nghiêng thân.

Quảng Mục Thiên gật đầu, bước dạo một vòng. Thử cầm vài thanh kiếm lên xem, hắn cảm thấy kiếm ở đây rất kỳ lạ, khác hẳn với trường kiếm của võ sĩ giang hồ. Nếu xét ra thì những thanh kiếm ở đây đều khá dài, nhưng thuộc loại bản dày, lưỡi cùn không được sắc bén. Trọng tâm của kiếm lại nằm ở phần thân. Mùi kiếm sắc nhọn, nếu đánh nhau thì dùng để đâm là chủ yếu. Khác hẳn với kiếm của võ lâm nhân sĩ, trọng tâm kiếm nằm ở phần chuôi, lưỡi kiếm mỏng, dễ uốn, nhưng lại vô cùng sắc bén.

Nếu hai thanh kiếm va chạm vào nhau, Quảng Mục Thiên chắc chắn đến chín phần, kiếm của nhân sĩ võ lâm sẽ bị gãy trước. Tuy nhiên, nếu nó nằm ở trong tay một cao thủ về "khí" thì lại là một chuyện khác.

Quảng Mục Thiên chần chờ hồi lâu rồi chọn ra một thanh kiếm có độ nặng vừa ý bèn mua.

Dù sao thanh Hàn Băng Ngọc kiếm cũng không phải đồ miễn phí, không thể cứ thế mà lấy sử dụng được.

Mặc dù trước đây, hắn là một cao thủ giang hồ, sở trường là chiêu pháp. Không cần dùng đến binh khí cũng có thể một tay chế địch. Nhưng đây lại là một thế giới khác. Quảng Mục Thiên cũng không khinh thường chút nào. Cẩn tắc vô áy náy.

Lão bản thấy hắn một hồi lâu mới chọn ra được một thanh kiếm bình thường, thì có vẻ hơi thất vọng. Nhưng dù sao cũng là khách nhân. Liền cười niềm nở:

"Quý khách quả là tinh mắt. Đây là thanh kiếm có khắc Ma Pháp hệ hỏa."

"Ma pháp!?"

Quảng Mục Thiên cầm thanh kiếm lên quan sát kỹ. Quả nhiên, trên lưỡi kiếm có những hình đồ cùng những chữ viết kỳ dị.

Đương nhiên, hắn cũng biết mình không thể kích hoạt ma pháp trên thanh kiếm này. Mà dù sao hắn cũng chẳng cần kích hoạt làm gì. Quay sang hỏi:

"Cái này ta muốn. ! Bao nhiêu tiền?"

Lão bản nở nụ cười nói ra:

"Kiếm hệ hỏa, khác ma pháp cổ ngữ cấp thấp. Giá ba mươi đồng vàng. Tiền sinh, ngài thấy thế nào?"

Quảng Mục Thiên cũng không phải là người biết trả giá, dứt khoát gật đầu, cười nói:

"Được!"

Nói rồi móc tiền ra, trả ba mươi đồng vàng.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tranh chấp ở tử lâu

Quảng Mục Thiên cáo biệt Lão bản, liền mang theo thanh kiếm mới mua đi ra khỏi cửa.

Vừa bước ra khỏi cửa hàng, đang định lên ngựa. Đột nhiên, Quảng Mục Thiên ngửi thấy mùi rượu thoang thoang trong không khí, hần hần mắt hít hít vài hơi rồi nuốt một ngụm nước bọt, lăm bằm:

"Gần đây có tử quán."

Có câu: người giang hồ uống chén rượu to, cắn miếng thịt lớn. Hào hán giang hồ, phiêu bồng, lang bạt mang tính hào sảng một phần cũng nhờ rượu đó vậy.

Mà cũng đã hơn mười sáu năm, Quảng Mục Thiên chưa được uống một hớp rượu nào, trong bụng nổi lên một trận thèm thường, nuốt nước miếng ừng ực. Hần lập tức nhảy lên ngựa, ngẩng đầu nhìn trời, thấy bây giờ đã là giữa trưa. Cũng nên đi kiếm chút gì đó bỏ bụng. Nghĩ vậy, liền hướng nơi phát ra mùi rượu mà cưỡi ngựa đi đến.

Rất nhanh, tử quán liền hiện ra trước mắt Quảng Mục Thiên.

Đó là một tòa nhà khá lớn, tuy kiến trúc có phần khác với tử lâu trong giang hồ trước đây nhưng nhìn lại thì cũng không sai biệt lắm, có tổng cộng bốn tầng.

Quảng Mục Thiên chú ý nhìn, hần thấy trên cửa quả nhiên có treo một tấm bảng gỗ, đề chữ:

"Lữ Hành quán."

Buộc ngựa bên ngoài cửa, Quảng Mục Thiên cầm theo hộp gỗ cùng thanh kiếm mới, đi vào tử lâu.

Lập tức có một tên bồi bàn tiến lên đón:

"Khách quan mời vào trong! Xin hỏi khách quan ở trọ hay là vào dùng cơm?"

"Cả hai!"

"À... giá cả thế nào?"

Vốn Quảng Mục Thiên cũng không định hỏi điều này, nhưng hần đến thế giới này với hai bàn tay trắng. Tiền trên người cũng là mượn của Hoàng Bá Đạo. Đăng ký chức nghiệp, mua binh khí đã tốn hết ba mươi hai đồng vàng rồi. Còn lại cũng chẳng nhiều, nên hỏi trước để biết mà đề phòng.

Tên bồi bàn cười niềm nở đáp:

"Giá cả ở đây rất hợp lý, trọ một đêm hai đồng vàng, còn ăn uống thì nhiều lắm cũng chỉ năm đến sáu đồng bạc mà thôi."

(1 đồng vàng = 10 đồng bạc.)

"Vậy cũng được! Lấy cho ta một bình tửu lớn, vài món đi kèm là được." Quảng Mục Thiên nhận nhặt hỏi đáp.

"Được, tầng dưới đã kín bàn, mời khách quan theo ta lên lầu hai!"

Tên bồi bàn liền đi trước dẫn đường.

Quảng Mục Thiên quét nhìn một vòng, đúng như lời tiểu nhị nói, lầu một đại sảnh lúc này đã không có chỗ ngồi trống. Ngồi kín các bàn là những người mang trang phục khác nhau.

Tiến lên Lầu hai cũng tương đối nhiều người, chỉ có nơi hẻo lánh ở bên trong còn có mấy cái bàn trống. Quảng Mục Thiên không chút để ý, tùy tiện tìm một cái bàn trống, đặt kiếm cùng hộp gỗ lên rồi ngồi xuống.

"Bàn năm lầu hai, một bình tửu!"

Tên bồi bàn hô lớn, rồi quay trở lại nói với hần một tiếng:

"Khách quan xin chờ một chút!"

Rồi xoay người rồi đi.

Quảng Mục Thiên gật đầu, ánh mắt tùy ý quét nhìn một lượt xung quanh, lầu hai này bố trí có chút nhã trí, các bàn rượu cách nhau khá xa, để cho khách

nhân không sinh ra cảm giác chật chội, trên tường còn bày ra một số bức tranh sơn thủy trông rất hợp nhãn.

Một lát sau.

"Khách quan, rượu đến rồi!"

Tên bồi bàn đem một bình tửu lớn, một một ly rượu đặt lên bàn, nói:

"Mời dùng. Lát nữa sẽ mang đồ ăn lên. Khách quan xin chờ lát."

Quảng Mục Thiên gạt đầu, rót một chén rượu, đặt lên miệng uống ngụm. Hắn nhắm mắt từ từ cảm nhận hương vị, rượu có mùi thơm. Tuy không nồng như rượu ở thế giới cũ, nhưng chỉ uống một chút thôi cũng cảm nhận được vị êm, vị nóng lan dần dần từ họng cho tới bụng.

Tiểu Lôi ở trên vai, thấy chủ nhân nó uống thứ gì đó liền tò mò tiến đến xem thử, đưa mũi hít hít vài cái.

Quảng Mục Thiên thấy vậy, liền cười, nói:

"Thế nào!? Muốn uống sao?"

Nói đoạn, châm một chén đưa đến trước mặt Lôi thú.

Tiểu Lôi được chủ nhân cho phép liền thử uống một ngụm. Nhưng chưa kịp nuốt không chịu nổi liền phun hết ra ngoài, kêu chít chít lượn một vòng rồi quay về trên vai hắn.

Quảng Mục Thiên cười ha ha, nói:

"Ha ha ha... Vị thế nào!?"

Tiểu Lôi lè lưỡi:

"Cay quá... cái này mà chủ nhân cũng uống được sao?"

Quảng Mục Thiên cười một tiếng, không để ý đến Lôi thú, rót rượu uống tiếp.

Nhìn qua, Quảng Mục Thiên ngồi một mình không để ý xung quanh. Nhưng vô giả giác quan vốn nhạy bén, trên thực tế lâu hai này, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động của mọi người ở đây đều không thoát khỏi tầm quan sát của hắn.

"Thiếu gia, chúng ta khi nào thì quay về?"

Cùng Quảng Mục Thiên cách một bàn. Một đôi nam nữ đang ngồi cùng nhau. Nữ dung mạo bình thường, không có gì nổi trội.

Nhưng thanh niên ngồi gần nàng thì lại khác. Điểm kỳ lạ là ở tướng mạo của nam tử đó, nó thực sự quá tuần mỹ, làn da trắng nõn mịn màng, thậm chí có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, có thể nói là đẹp sánh ngang cùng nữ nhân.

Quảng Mục Thiên tò mò liếc nhìn cổ của thanh niên kia. Quả nhiên, xương hầu ở cổ không trồi lên. Nhìn lên, bên cạnh tai còn có một đường màu hồng nho nhỏ, nếu không chú ý nhìn thì không thể nào thấy được.

"Dịch dung thuật!?"

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, lẩm bẩm. Ở thế giới này mà cũng có người dùng được dịch dung thuật hay sao? Tuy trình độ dịch dung của thanh niên kia chưa được hoàn mỹ, nhưng với chừng đó thôi cũng đủ qua mắt được đám người bình thường rồi.

Chỉ nhìn bề ngoài, Quảng Mục Thiên cũng dám chắc đến mười phần đây là một nữ nhân, rất đẹp.

Chỉ nghe, nam tử kia trả lời:

"Sao vậy? Ta mới trốn khỏi nhà được mấy ngày mà đã bắt quay về sao? Ta còn chưa đi chơi được mà."

Giọng nói khá nhỏ nhưng nhu hòa, mang vài phần làm nũng.

Đúng lúc Quảng Mục Thiên đang thần thơ nghe trộm thì tên tiểu nhị mang theo những đĩa thức ăn nóng vội đi đến:

"Món ăn của quý khách đến rồi đây. Chúc ngài ngon miệng."

Mùi thơm phức của những món ăn khiến cho người ta vừa ngửi được là chảy nước dãi. Tiểu Lôi trên vai hắn cũng không ngoại lệ, hai hàng nước miếng chảy ròng ròng.

Quảng Mục Thiên đang chuẩn bị động đũa. Thì lầ dưới bỗng truyền đến thanh âm xôn xao cùng vài tiếng chửi rủa.

Rất nhanh, một trận tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến.

Có khoảng tám người đi lên, là đám người Ninh Thái Tài lúc nãy. Lần này hấn dẫn theo bảy người khác, đều là đồng bọn. Hông bọn chúng đều mang huy hiệu dong binh đoàn, chiến binh cấp Thiếc.

Ninh Thái Tài bước lên, nhìn quanh một vòng, thấy Quảng Mục Thiên ngồi ở bàn phía bên kia, liền chậm chậm tiến đến, lạnh lùng nói:

"Lính mới, ngươi nghĩ bọn ta dễ dàng buông tha cho ngươi vậy sao?!"

Vừa nói, ánh mắt hấn hướng đến Lôi Thủ đang ăn thức ăn trên bàn, không giấu nổi vẻ thích thú. Hấn chuẩn bị có một con linh thú, sao không mừng cho được.

Quảng Mục Thiên không ngạc nhiên cho lắm, hấn nào không thể không biết, từ lúc bước ra khỏi Dong Binh công hội đã có kẻ bám đuôi. Nhưng Quảng Mục Thiên cũng chẳng thêm để ý, chỉ là một lũ nhãi nhép chuyên đi bắt nạt kẻ yếu mà thôi.

Mà hấn lại không phải kẻ yếu!

"Xem ra ngươi không biết tốt xấu! Đi theo ta ra ngoài nói chuyện chút!"

Ninh Thái Tài thấy Quảng Mục Thiên vẫn đứng đưng ngồi uống rượu, trong lòng không khỏi một bụng tức giận. Tên này lại dám khinh thường hấn!

"Vây hấn lại!"

Sau khi hấn nói xong thì đám người liền tỏa ra vây quanh Quảng Mục Thiên vào trong.

Ninh Thái Tài cười lạnh, nói:

"Thế nào? Chịu đi cùng ta không? Đừng bắt ta phải sử dụng vũ lực a."

Quảng Mục Thiên vẫn ngồi như vậy, tay dùng đũa gấp vài miếng thịt, bỏ vào miệng, rồi rót một chén rượu, nói:

"Ngươi không thấy là ta đang dùng cơm sao?"

"Hỗn xược!"

Đám người nghe vậy liền giận dữ, toan tiến đến động thủ.

Ninh Thái Tài giờ tay ra hiệu, lập tức bảy người kia liền lùi về sau. Chỉ thấy hấn cười khẩy một tiếng, nói:

"Ngươi rất gan dạ nha. Ngươi nghĩ tên Đinh Phong kia sẽ đến giúp sao?"

Quảng Mục Thiên không trả lời, uống cạn chén rượu, rồi hỏi lại:

"Các ngươi sinh sự trong thành, hấn là không sợ bị trừng phạt sao?"

Ninh Thái Tài nghĩ bụng chắc Quảng Mục Thiên đã có phần sợ sệt nên mới hỏi như vậy, liền cười lớn, nói:

"Ha ha ha..., đối phó ngươi cũng xem là sinh sự trong thành sao?! Nếu sinh sự thì thế nào chứ? kẻ nào dám động đến Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn bọn ta chứ?"

Quảng Mục Thiên vẻ mặt ngạc nhiên, ồ một tiếng, nói:

"Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn thật uy phong nha. Lúc nãy ta ở Dong Binh công hội mới còn thấy có kẻ của Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn bị dọa, sợ đến run cầm cập chỉ dám cụp đuôi bỏ chạy như một con chó. Thật uy phong, thật lắm liệ..."

Hấn bình thường cũng không phải một người nói nhiều như vậy, chứ đừng nói là chế diễu người khác. Nhưng hôm nay, không hiểu tại sao hấn cảm thấy rất thích thú với việc này.

Ninh Thái Tài lần này không kiềm chế được nữa, tên lính mới này lần một lần hai uy hiếp danh dự của hấn, giận tím mặt, quát lên:

"Bắt hấn lại!"

Lập tức, một tên đứng gần đó tiến đến vươn tay phải ra chop ngay cổ tay trái Quảng Mục Thiên. Quảng Mục Thiên thấy vai phải của tên đó hơi chuyển động, biết ngay hấn định xuất thủ, cũng chẳng thêm để ý, để cho hấn chop cổ tay mình.

"Vị đại nhân này muốn uống rượu với ta sao? Rượu này không phải miễn phí đâu!"

Tên kia thấy tay mình vừa chạm vào cổ tay của Quảng Mục Thiên thì như chạm vào lửa nóng. Hắn kinh hãi vội buông tay Quảng Mục Thiên ra. Ngờ đâu, cổ tay Quảng Mục Thiên như có một sức hút thật mạnh, bàn tay tên đó dính chặt vào, không cách nào gỡ ra được.

Ninh Thái Tài thấy đồng bọn còn chưa chịu bắt Quảng Mục Thiên đi, khó chịu hỏi:

"Mẹ kiếp! Người làm cái gì mà lâu vậy?"

Ninh Thái Tài nào biết, tên đồng bọn của hắn đang rất sợ hãi. Chỉ thấy, tên đó dùng sức đẩy dụa, Quảng Mục Thiên vẫn ngồi yên không động đậy, chẳng khác gì lay cột đá.

Quảng Mục Thiên lại rót một chén rượu nói:

"Ta thấy vị đại nhân này mồ hôi chảy đầy người. Hay làm chén rượu cho đỡ nóng?"

Tên kia cố gắng giựt tay về, nhưng không cách nào làm được. Trong lúc hoảng sợ, tay trái hắn liền nhắm ngay Quảng Mục Thiên mà đánh một quyền.

Quyền của tên kia còn cách Quảng Mục Thiên gần một tấc, đột nhiên hắn thu nội lực về. Bàn tay phải của tên đó đang nắm cổ tay hắn được nói lỏng. Theo quán tính, thân hình tên đó bị dội ngược về phía sau, ngã nhào một phát.

Tất cả mọi người trên lầu hai đều một phen kinh ngạc. Tên kia bỗng nhiên chụp lấy tay đối phương rồi tung quyền đánh. Quyền chưa trúng đã ngã nhào xuống đất? Tên đó, chẳng lẽ hắn đang đóng kịch? Mà đóng kịch đi chẳng nữa, thực cũng quá là dở tệ.

Ninh Thái Tài giận dữ, lấy chân đá liên tiếp vào tên kia, vừa chửi:

"Mẹ kiếp! Lũ vô dụng... Chẳng làm được cái tích sự gì cả."

"Lên đi!"

Sau khi trút được cơn giận rồi (tội nghiệp thằng bé bị đá T.T), Ninh Thái Tài đánh mắt ra hiệu. Lập tức sáu người còn lại tiến đến, bắt Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên cười nhẹ một tiếng, bàn tay trái vung lên, ngón tay liên tiếp điểm vào hư không. Từng luồng kinh lực phát tán từ ngón tay hắn bắn ra, nhằm hướng sáu người bay đến.

Bụp...

Bụp...

Bụp...

Quảng Mục Thiên hành động vô cùng lạnh lẽo, người bình thường chỉ thấy đầu vai hắn hơi động một tý. Lập tức sáu người đang lao đến liền ngã nhào xuống sàn, bất tỉnh nhân sự. Quảng Mục Thiên vốn cũng không muốn giết người, chỉ nhẹ tay điểm huyết bọn chúng mà thôi.

Ninh Thái Tài lần này khiếp sợ rồi, hắn không hiểu sao sáu người vừa lao lên thì đột nhiên "hự" một tiếng rồi ngã xuống bất tỉnh? Không chỉ có hắn, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc tốt độ. Tên lúc này thì còn có thể xem là đóng kịch. Nhưng lần này là tận sáu người nha. Chẳng lẽ bọn chúng thông đồng với nhau?

Riêng nam tử tuấn mỹ ngồi bàn bên kia lại có suy nghĩ khác. Dường như nhận thấy điều gì đó, hai mắt hắn sáng lên, trên miệng nở một nụ cười mê hoặc.

"Mẹ kiếp!"

Ninh Thái Tài tuy sợ hãi, nhưng thấy toàn bộ ánh mắt của tất cả mọi người trên lầu đều đổ dồn về hắn. Nếu cứ vậy mà bỏ đi, thử hỏi hắn còn chút danh dự nào cơ chứ.

Ninh Thái Tài nghiên răng nghiền lợi.

Xoạt! Một tiếng, hắn đã rút kiếm nơi hông ra.

Trường kiếm của Ninh Thái Tài nhằm Quảng Mục Thiên mà chém thẳng xuống, thanh kiếm của gã có khắc ma pháp hệ phong. Chém xuống còn mang theo kinh phong mãnh liệt, sẵn sàng cắt bỏ bất cứ thứ gì mà nó chém qua.

Kiếm còn cách Quảng Mục Thiên chừng vài tấc. Tay phải hắn đang cầm đũa liền tùy tiện đưa lên đón đỡ một chiêu kia.

Ninh Thái Tài hừ lạnh một tiếng, lòng thầm nghĩ:

"Hừ... tên ngu ngốc! Dùng đôi đũa kia mà dám chống lại Trảm Phong kiếm của ta sao?"

Rất nhanh, kiếm cùng đũa va vào nhau.

Coong...

Khác với suy nghĩ của Ninh Thái Tài, kiếm của hắn đang chém xuống thì bị đôi đũa của Quảng Mục Thiên nhẹ nhàng kẹp chặt lại, vô phương cử động.

Tràng diện này khiến toàn sảnh im bất!

Ninh Thái Tài hôm nay bị yếu sinh lý sao? Suy nghĩ trong đầu những người đang ngồi ở đây là như vậy. Phải nói, danh tiếng của Ninh Thái Tài không phải nhỏ. Trong dòng binh công hội, kẻ bị hấn ức hiếp, bắt nạt rất nhiều. Không muốn nổi tiếng cũng khó. Mặt khác, một phần cũng phải công nhận sức mạnh của hắn. Mặc dù đang là cấp đông, nhưng đề lên làm được binh đoàn trưởng thứ năm của Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn thì cũng phải có thực lực mới được. Vậy mà bây giờ, kiếm của Ninh Thái Tài chém xuống lại bị một đôi đũa mỏng manh kẹp lại. Rõ ràng, đây không phải một vở kịch. Ai nấy đều có thể thấy được kinh phong từ thanh kiếm phát ra. Nhưng khi chạm vào đũa thì cứ vậy mà tiêu thất.

Quảng Mục Thiên cười tà, nói:

"Vị đại nhân của Huyết... gì gì đó này... Dùng kiếm cũng nên cẩn thận một chút, kéo làm người khác bị thương."

Ninh Thái Tài thần thái như gặp phải quỷ, tuyệt đối không phải hấn hoa mắt nhìn nhầm, là thật...

- Chạy!

Đây là ý niệm đầu tiên của hắn. Nhưng chẳng biết từ khi nào, hắn phát hiện hai chân mình đang run rẩy mãnh liệt, muốn chạy nhưng lại chẳng cử động nổi. Mà đúng lúc này, Quảng Mục Thiên đối diện với hắn nở một nụ cười. Thế nhưng, cái nụ cười này trong mắt hắn, vô cùng quỷ dị, giống như một ác ma đang cười với hắn, giống như thần chết đòi mạng vậy.

Ninh Thái Tài cắn đầu lưỡi lấy lại thanh tỉnh, chẳng dám nhìn lại, một đường cứ vậy mà chạy trốn chết.

Một không gian tĩnh lặng...

Bốp...

Bốp...

Một người bắt đầu vỗ tay, dần dần nhiều người cũng tự động vỗ tay, rất nhanh mọi người đều nhiệt liệt vỗ tay.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, chẳng lẽ hắn giáo huấn bọn tôm tép kia mà cũng kinh động vậy sao? Hắn nào biết, trong những người ngồi ở đây, không ít kẻ đã từng bị Ninh Thái Tài ức hiếp, bắt nạt. Thấy Quảng Mục Thiên đánh cho đám người Huyết Thệ Kỵ Sĩ đoàn một trận như vậy, trong lòng rất hả hê.

Dần dần mọi chuyện lắng xuống, Quảng Mục Thiên đợi Tiểu Lôi ăn no rồi liền gọi tên bồi bàn nói:

"Chuẩn bị cho ta một phòng trọ."

"Vâng. Mời ngài theo tiểu nhân."

Tên bồi bàn lần này ăn nói có thêm phần tôn kính.

Đội Quảng Mục Thiên đi khỏi rồi, đôi nam nữ ngồi cách hắn một bàn liền thảo luận. Chỉ nghe, Nam tử tuấn mỹ quay sang hỏi nữ nhân bên cạnh:

"Này Tiểu Hinh, muội có thấy gì không?"

Cô gái tên Tiểu Hinh ngây ngô trả lời:

"Thấy gì vậy? Tiểu Thư?"

Nam tử gõ đầu nàng một cái, mắng nhẹ:

"Đã nói bao nhiêu lần rồi! Gọi ta là thiếu gia."

Tiểu Hinh ôm trán xuýt xoa, nói:

"Được, được... Thiếu gia bảo muội thấy cái gì?"

Nam tử tuấn mỹ nói:

"Muội không thấy sao? Người lúc nãy đánh gục sáu tên côn đồ ấy!"

Cô gái Tiểu Hinh ngạc nhiên, hỏi lại:

"Ừa? Rõ ràng mấy tên kia tự đứng ngã xuống mà."

Nam tử kia lắc đầu, đáp:

"Ừm... Muội không thấy cũng phải thôi, trình độ võ công của muội còn quá thấp. Mà tên kia lại quá nhanh, chỉ trong một hơi điểm ra sáu chỉ liên tiếp, phân chia sáu hướng khác nhau. Mà mắt cũng không thèm liếc một cái, hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, chứng tỏ hắn rất tự tin với công phu của mình. Cái đó đến cha ta may ra mới có thể làm được a."

Tiểu Hinh không phục, hỏi lại:

"Hắn mạnh hơn cả lão gia nhà chúng ta sao? Làm sao có thể cơ chứ."

Nam tử tuổi trẻ trầm ngâm một lát rồi nói:

"Cái đó cũng chưa chắc a. Nếu chỉ xét riêng về tốc độ, ta nghĩ nếu hai người giao thủ, cha ta nắm chắc bảy phần thắng. Còn nếu như toàn diện thì... bốn phần."

Tiểu Hinh há hốc mồm ngạc nhiên:

"Chỉ bốn phần thôi sao? Lão gia rất lợi hại mà, chỉ tay không cũng có thể đánh nát một tảng đá lớn."

Nam tử kia dường như đã quyết định gì đó, lập tức quả quyết:

"Bốn phần là con hơi nhiều đó. Ta quyết định rồi. Tiểu Hinh! gọi tiểu nhị, thuê ngay một phòng ngay cạnh phòng tên kia. Ta sẽ điều tra xem hắn là ai."

"Nhưng..."

Nam tử tuổi trẻ không cho Tiểu Hinh kịp nói gì, ngắt lời:

"Không nhưng nhị gì nữa, bốn Thiếu gia đã quyết."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mê Vụ Sâm lâm

Quảng Mục Thiên được tên bồi bàn dẫn vào phòng trọ. Gian phòng rất rộng rãi, dụng cụ và vật phẩm giường gỗ bàn tủ đầy đủ cả, chăn đệm cũng mới toanh, trong phòng thu dọn vô cùng ngăn nắp sạch sẽ.

Quảng Mục Thiên hài lòng gật đầu, hắn thích nơi ở sạch sẽ.

"Khách quý."

Tên bồi bàn áp a áp ứng nói:

"Xin thanh toán trước tiền phòng."

Quảng Mục Thiên móc tiền trong túi ra, đang định trả thì nhớ ra điều gì đó, ngạc nhiên hỏi:

"Còn tiền com rượu thì sao?"

Tên bồi bàn cười, nói nhỏ:

"Tiền com rượu đã được thanh toán. Vì lúc nãy ngài đánh bọn Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn một trận nên mọi người ở đây rất há hê. Liên quyết định góp lại trả tiền com giúp ngài."

Quảng Mục Thiên ngó người, tuy bọn trả tiền giúp hắn là có ý tốt, nhưng làm như vậy chẳng khác nào nói hắn giống mấy tên làm trò hề ngoài đường hay sao?

Hắn chỉ biết cười khỏ, lấy năm đồng vàng từ trong túi ra ném cho bồi bàn, nói:

"Bốn đồng trả tiền phòng, một đồng còn lại, thay ta chăm sóc con ngựa thật tốt."

Tên bồi bàn vui sướng tạ ơn rồi rời đi.

Quảng Mục Thiên đóng cửa lại, đem vũ khí đặt lên bàn, tinh thần có chút mệt mỏi liền nằm xuống đánh một giấc.

Được một lát sau, khi đang nghỉ ngơi, đột nhiên Quảng Mục Thiên nghe được tiếng gõ cửa, liền vội mở mắt tỉnh dậy. Thần thức thoáng quét qua, bên ngoài có hơi thở của hai người. Trong đó, một người có hơi thở trầm ổn, khí tức nội liễm, chắc hẳn là một kẻ có khí công nhưng lại nội liễm đi. Hắn không khỏi kinh ngạc trong lòng. Cũng không phải chứ? Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy, gặp ngay một cao thủ võ lâm ở đây.

Quảng Mục Thiên vội chạy ra mở cửa, hiện lên trước mặt hắn là khuôn mặt đôi nam nữ lúc này. Nói đôi nam, nữ cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, thực chất cả hai đều là nữ. Nhưng hắn cũng chẳng phan phui bí mật này ra làm gì. Mặt khác, nữ nhân này chắc hẳn là một võ lâm nhân sĩ, mà trong giang hồ, chuyện dùng dịch dung thuật che đi dung mạo cũng không phải gì mới lạ.

Quảng Mục Thiên vô cùng kinh ngạc, lúc này ngồi ăn, hắn không hề cảm nhận được khí của hai người. Ai mà ngờ được, một trong hai nữ nhân này lại có võ công cơ chứ!

Chỉ nghe, nam tử tuổi trẻ kia lên tiếng:

"Chào huynh, ta họ Tư, tên Không Mẫn, trọ ở phòng bên cạnh phòng huynh. Lúc này vô tình nhìn thấy huynh đánh bại đám người đó. Trong lòng hâm mộ nên muốn được làm quen. Không biết có thể vào trong nói chuyện chăng?"

Quảng Mục Thiên nghĩ thầm:

"Nếu người này là một võ lâm nhân sĩ, thì ta có thể hỏi xem tình hình giang hồ hiện tại như thế nào cũng là một chuyện tốt."

Bèn đứng sang một bên nhường đường, nói:

"Được. Mời vào."

Ba người liền tiến vào trong phòng. Quảng Mục Thiên quan sát, đánh giá Tư Không Mẫn một lượt, ánh mắt hắn quét qua rồi dừng lại ở một vật, được đeo bên cái hông nhỏ nhắn kia.

Đó là một miếng ngọc bội, màu xanh ngọc bích, bề ngoài vô cùng tinh xảo. Có hình tròn, ở giữa là một thanh kiếm bên cạnh còn có một con thần long đang giương nanh múa vuốt.

Quảng Mục Thiên kinh ngạc trong lòng, hắn đã từng thấy ngọc bội này ở đâu rồi.

Chợt, từng hình ảnh của mười sáu năm trước hiện lên trong đầu hắn.

Ngày đó, trên Thiên Kiếm nhai, Thất Tuyệt chính phái vây công một thanh niên mặc đồ đen.

Người thanh niên đó chẳng ai khác ngoài Quảng Mục Thiên. Quảng Mục Thiên không thể nào quên được, trong bảy người hôm đó thì kẻ đeo miếng ngọc này, võ công rất siêu việt, tốc độ xuất chiêu cực nhanh, suýt nhiều lần lấy mạng hắn.

Quảng Mục Thiên cố gắng nhớ lại, người đó trước khi giao thủ hắn có khai danh tính.

"Hình như là... Thanh Phong môn."

Quảng Mục Thiên sức nhớ ra.

"Này, này... Huynh làm sao vậy?"

Tư Không Mẫn thấy hắn đột nhiên ngăn người thì lấy làm lạ, vội gọi:

Quảng Mục Thiên thoát khỏi dòng suy nghĩ, tiến đến bàn, liền rót một chén trà đưa đến trước Tư Không Mẫn, hỏi:

"Tìm ta có việc gì sao?"

Tư Không Mẫn đón lấy chén trà, cười nhẹ, nói:

"À... Lúc này ta chẳng phải đã nói qua rồi sao? Thấy huynh đánh bại bọn côn đồ nên trong lòng hâm mộ, muốn được kết giao bằng hữu."

Quảng Mục Thiên nghe đến đoạn cuối, liền bật cười thành tiếng, hỏi:

"Là bằng hữu?!"

Tư Không Mẫn gật đầu, đáp:

"Phải. Là kết giao bằng hữu."

Quảng Mục Thiên cười khẩy, nói:

"Cho dù ta là người của Ma Giáo!?"

Tư Không Mẫn lần đầu nghe thấy từ này, không khỏi ngạc nhiên, hỏi lại:

"Ma giáo? Đó là gì vậy?"

Quảng Mục Thiên hai mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào Tư Không Mẫn, gần giọng hỏi:

"Hử!? Người đang đùa ta sao!? Chẳng lẽ đệ tử của Thanh Phong môn lại không biết đến Ma Giáo. Thật nực cười."

Tư Không Mẫn chấn động, hai mắt tròn tròn kinh ngạc nhìn hắn, lắp bắp nói:

"Huynh, huynh... biết Thanh Phong Môn?"

Quảng Mục Thiên nhàn nhạt đáp:

"Chẳng có gì lạ cả. Người đeo trên người ngọc bội có biểu tượng của chủng môn Thanh Phong môn. Chỉ nhìn qua là đoán được."

Tư Không Mẫn thở phào một hơi, nói:

"À. Thì ra là vậy. Ta còn tưởng huynh là thần thánh phương nào, làm sao mà có thể biết được hay thật. Thì ra cũng là người võ lâm. Huynh nói đến Ma Giáo. Nó nghĩa là gì vậy?"

Giọng nói của nàng Lân này lại đến Quảng Mục Thiên kinh ngạc, nhúm mày hỏi lại:

"Người chẳng lẽ không biết đến Ma Giáo là gì? Không ai nói cho người ư?"

Tư Không Mẫn lắc đầu.

Quảng Mục Thiên trầm nghĩ trong lòng:

"Không thể nào! Ta và Thanh Phong môn có mối thù rất lớn. Tư Không Thiên chẳng lẽ không nói gì về ta sao? Hơn nữa dù không có thù hận cá nhân, nhưng đến cả một cái giáo phái to lớn như thế thì Tư Không Thiên cũng phải nói rồi chứ?"

Tư Không Mẫn thấy hắn lại lâm vào trầm tư, bèn gọi hỏi:

"Này! Huynh làm sao vậy. Ma Giáo có nghĩa là gì?"

Quảng Mục Thiên khó chịu nhìn Tư Không Mẫn, trả lời:

"Cái đó người về hỏi cha người Tư Không Thiên là sẽ biết."

Tư Không Mẫn lại một phen kinh ngạc, hỏi:

"Huynh biết cha ta."

"Có gặp qua."

Quảng Mục Thiên tuy trước đây giúp đỡ chính phái, nhưng cũng không có nhiều cảm tình cho lắm. Lời hứa với Lâm Ngọc Quân năm xưa hắn cũng đã thực hiện xong. Bây giờ không muốn liên quan gì thêm đến chính phái, liền muốn trục khách, nói:

"Ta mệt rồi, muốn được nghỉ ngơi. Cửa ra đó, không tiễn."

Tư Không Mẫn nói:

"Ta còn chưa biết tên của huynh."

Quảng Mục Thiên đáp:

"Ta họ Quảng, đệm Mục tên Thiên. Hỏi cha người là sẽ biết."

Tư Không Mẫn bĩu môi, lăm bằm:

"Hừm, cái gì cũng hỏi cha ta là sẽ biết. Ta có hỏi nhiều lắm, nhưng người không chịu nói..."

Tư Không Mẫn thấy thái độ của hắn như vậy, đoán chín phần mười là có xích mích với Thanh Phong môn. Cũng chẳng dám ở lại lâu, liền cùng Tiểu Hinh bước ra khỏi cửa.

Tư Không Mẫn vừa bước ra khỏi cửa thì nghe thấy tiếng của Quảng Mục Thiên vang lên:

"Nữ nhân thì nên ở nhà, đừng có ra ngoài chơi bời lêu lổng."

"Hắn nhận ra ta là nữ nhân sao?"

Đang định quay lại hỏi thêm, thì không biết từ khi nào, cánh cửa đã đóng lại. Tư Không Mẫn dẫu môi lên, trong lòng buồn bực không thôi.

"Hừ! Không cho hỏi thì thôi, làm gì mà phải khó chịu vậy!"

Tiểu Hinh một bên thấy Tiểu Thư nhà mình còn chưa kịp hỏi gì đã bị đuổi ra, không nhịn nổi che miệng mà cười, lát sau nói:

"Tiểu Thư. À... không, Thiếu Gia, người kia nói đúng, chúng ta rời khỏi nhà cũng đã lâu. Đến lúc nên trở về rồi, ở bên ngoài lâu dễ gặp nguy hiểm."

Tư Không Mẫn gõ đầu Tiểu Hinh một cái, nói:

"Muội đó! Chỉ biết hùa theo người khác. Hừ! Bỏn thiếu gia không tin là không moi được chút tin tức nào từ hắn ta."

Nàng không để cho Tiểu Hinh kịp nói gì thêm, liền chui vào phòng trọ.

Đuổi Tư Không Mẫn đi rồi, lát sau Quảng Mục Thiên mới sực nhớ ra. Hắn có ý định hỏi về tình hình võ lâm hiện tại, nhưng trong lúc tức giận lại đuổi khách đi rồi.

Quảng Mục Thiên chỉ biết thở dài lắc đầu, cười khổ:

"Ài... Xem ra ta phải tự mình tìm hiểu mà thôi."

Hai ngày sau, Quảng Mục Thiên hướng cổng phía Tây của Tuyết Nguyệt thành mà đi đến. Trong thời gian ở đây, hắn cũng đi tham quan đôi chút nên cũng phần nào nắm rõ được đường xá nơi đây. Một đường cười ngửa đi như vậy, chẳng mấy chốc hắn đã đến cổng Tây Tuyết Nguyệt thành. Quảng Mục Thiên lấy ra một tấm bản đồ cùng với một quyển sách nhỏ ra xem. Nếu chú ý, có thể thấy được trên cuốn sách có ghi dòng chữ: "Bách Khoa Ma Thú toàn thư."

Nếu như nói Quảng Mục Thiên hứng thú nhất về điều gì ở thế giới này thì duy nhất chỉ có hai thứ: Ma thuật và Ma thú.

"Đinh Phong có nói là sẽ tụ tập ở trước cổng thành?"

Quảng Mục Thiên liền dừng ngựa đứng đợi.

"Thiên huynh đệ. Đến đây!"

Đinh Phong đứng từ xa vẫy tay.

Quảng Mục Thiên được Đinh Phong dẫn đi một đoạn khá dài, lát sau đến trước một đám người, trông có vẻ như là đồng bọn của hắn.

Quảng Mục Thiên cẩn thận quan sát, ở đây có tất cả là mười người, đa số ở đều là chiến sĩ. Trong đó hắn để ý hai người nhất, là hai Ma pháp sư, diện mạo bình thường, trong đó một gã mặc đồ rộng thùng thình, tay cầm một cây trượng, đầu cây trượng có đính một viên ngọc nhỏ, hồng đeo huy hiệu dòng binh đoàn cấp bạc. Quảng Mục Thiên biết, đây là trang phục đặc trưng cho Ma pháp sư. Mấy ngày nay ở trong thành hắn gặp không phải là ít.

Bảy gã nam nhân còn lại đều là chiến sĩ, đều vào khoảng độ tuổi hai mươi, hai mươi sáu. Người nào cũng đầy vẻ cường tráng, trên cơ thể lộ rõ những vết sẹo rất lớn, bắp tay cuộn cuộn. Từ những vết sẹo trên người bọn họ, có thể nhận ra đó là những chiến sĩ có nhiều kinh nghiệm thực chiến, thân trải trăm ngàn nguy hiểm.

Đặc biệt, trong đoàn người, duy nhất có một thiếu nữ mặc bộ đồ màu xanh, trên tay cầm trường cung, thân người yếu đuối là lướt, diện mạo thanh khiết nhu mì, quả thật là một mỹ nhân mười phần xinh đẹp.

Lúc này Đinh Phong bắt đầu giới thiệu, hắn chỉ vào Ma pháp sư mặc bộ đồ thùng thình kia, nói:

"Đây là Ma pháp sư thủy mộc song hệ trung cấp Lâm Hà."

Lâm Hà đối với Quảng Mục Thiên, gật gật đầu.

"Đây là Trung cấp Tế tự Lăng Hàn."

Đinh Phong lại chỉ vào gã Ma pháp sư còn lại nói.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, hẳn có nghe nói đến Ma pháp sư, nhưng Tế tự thì đây là lần đầu, liền hỏi:

"Tế tự là gì vậy?"

"..."

Không chỉ có Đinh Phong, cả đám người ở đây đều kinh ngạc tốt độ, trợn mắt há miệng nhìn Quảng Mục Thiên.

Lát sau, Đinh Phong mới lên tiếng:

"Chẳng lẽ huynh đệ không biết Tế tự là gì?"

Quảng Mục Thiên thành thật trả lời:

"Ta thực sự không biết."

Đúng lúc đó, một giọng nói truyền đến:

"Không sao! Nếu chưa biết thì có thể tìm hiểu sau mà. Có phải không... nhà thám hiểm?"

Trong lời nói mang một ít vẻ châm chọc.

Quảng Mục Thiên ngoảnh lại xem là ai, đó là một nam tử, tuổi chừng ba mươi. Thân hình to lớn, cơ bắp rắn chắc, trên mặt có một vết sẹo dài. Sau lưng đeo một thanh cự kiếm, so với kiếm của Đinh Phong không khác là bao.

Trung niên nam tử đưa tay ra, khuôn mặt đầy vẻ khiêu khích, nói:

"Chào thám hiểm già, ta là đoàn trưởng Ngân Nguyệt dong binh đoàn. Đồng thời cũng là anh trai của Đinh Phong. Tên ta là Đinh Lực."

Quảng Mục Thiên cười nhẹ, đưa bàn tay của hắn ra.

Đinh Lực cơ thể quả là to lớn, cao hơn hẳn Quảng Mục Thiên một cái đầu. Bàn tay của hắn nếu dám so sánh với trảo của một con gấu cũng chẳng khác là bao. Quảng Mục Thiên là người luyện võ, tuy cũng thuộc loại cao to, nhưng nếu so sánh thân hình với Đinh Phong thì khác nhau một trời một vực. Bàn tay của hắn so với Đinh Phong thì chẳng khác gì đem tay trẻ con so với người lớn.

Trong tích tắc, hai bàn tay đưa ra liền cùng bóp chặt vào nhau. Quảng Mục Thiên cảm thấy một lực rất mạnh truyền qua như muốn nghiền cả xương bàn tay hắn.

Kiểu cách bắt tay này gọi lên trong đầu hắn một ý nghĩ:

"Đây chẳng phải cách chào hỏi của võ lâm giang hồ sao? Xem ra phải thi thố chút tài năng rồi."

Quảng Mục Thiên khoe miệng mỉm cười, ngậm vận khí công vào tay, bàn tay phải bóp chặt lại.

Đinh Lực đang vô cùng đắc ý, đột nhiên cảm thấy không ổn, bàn tay hắn hiện tại đang bị một luồng lực đạo vô cùng mạnh mẽ siết chặt, vô cùng đau đớn.

Gương mặt Đinh Lực trong thoáng chốc trắng bệch, trên trán chảy từng giọt mồ hôi lớn. Hắn muốn rút tay ra nhưng không tài nào làm được, bàn tay của Quảng Mục Thiên nhìn nhỏ bé kia lại giống như một chiếc kim sắt vậy, ngày càng siết chặt lại.

"Huynh đệ, dừng lại, ta phục... phục rồi."

Đinh Lực lắp bắp nói.

Quảng Mục Thiên cười một tiếng, liền nói lỏng tay ra, Đinh Lực lập tức liền giật mạnh về, liên tục xuyt xoa.

Mọi người đều kinh ngạc phát hiện ra rằng, bàn tay to lớn của Đinh Lực không ngờ in dấu năm ngón tay tím bầm. Ai nấy đều không tự chủ được, da gà nổi lên từng chập, đưa chính bàn tay của mình lên ngắm nghía.

Bình thường, chiến binh khi gia nhập vào Ngân Nguyệt dong binh đoàn đều được đoàn trưởng dùng cách bắt tay chào hỏi như vậy. Ngoại trừ pháp sư ra, bảy người chiến binh ở đây, ai cũng từng bị đoàn trưởng bóp gần gãy tay, vậy mà thanh niên trông có vẻ yếu ớt, lại cùng độ tuổi với họ, có thể đỡ lại được màn bắt tay chào hỏi "độc ác" kia.

Lúc này họ dùng ánh mắt kinh dị mà nhìn Quảng Mục Thiên. Nếu lúc này có ai còn bất mãn về chức nghiệp cũng như trình độ kiến thức của hắn, thì bây giờ trong lòng phần nào đã tăng lên vài phần kính phục.

Đinh Phong cười cười, vỗ vai Quảng Mục Thiên giới thiệu tiếp:

"Đây là cung tiền thủ cao cấp Hạ Tiên cô nương. Tuy mới là cấp đồng nhưng kinh nghiệm cũng như trình độ bản tiền đã có thể cùng cấp bạc sánh vai."

Đến đoạn ghé tai nói nhỏ:

"Cô ta tính cách cũng giống như thân hình à nha. Huỳnh đệ cẩn thận."

Hạ Tiên là cung tiền thủ, tai vốn nhạy bén, làm sao không nghe được Đinh Phong nói gì. Lập tức, giống như mèo giẫm phải đuôi, hùng hùng hổ hổ chạy đến, một tay kéo tai Đinh Phong, mắt tròn ngược quất:

"Ngươi bảo ai nóng tính hả!?"

Đinh Phong tuy cao lớn hơn hẳn Hạ Tiên, nhưng nào dám phản kháng, cứ để cho nàng ta kéo tai vậy, miệng liên tục cầu cứu:

"Á... á... Tha cho ta đi. Ta không dám nữa..."

Đám người che miệng, nghoảnh mặt đi chỗ khác mà cười.

Quảng Mục Thiên mỉm cười, tiến lại đưa tay ra nói:

"Rất hân hạnh được làm quen."

Hạ Tiên thả tai của Đinh Phong ra, dè chừng mà nhìn bàn tay của hắn, đầu môi nói:

"Ta không dám bắt tay với người nha, lỡ như giống với đoàn trưởng thì ta chẳng còn tay mà kéo cung nữa."

Quảng Mục Thiên lòng thâm nghĩ:

"Cô gái này xem ra tính cách còn rất trẻ con."

Bèn nói:

"Không đâu, với một mỹ nhân ta sao nỡ làm như vậy chứ?"

Nữ nhân trên đời có ai mà không thích được khen chứ, nhất là về dung mạo. Hạ Tiên được khen liền mỉm cười, cũng không ngần ngại, ngọc thủ đưa ra bắt tay Quảng Mục Thiên.

Chào hỏi đã xong, lúc này mới đến lượt Đinh Phong giới thiệu Quảng Mục Thiên. Hắn kể lại buổi gặp gỡ của hai người, kể về khí phách của Quảng Mục Thiên khi đối mặt với Ninh Thái Tài. Mọi người nghe xong thì thâm thán phục, đồng thời cũng vô cùng giận dữ với đám người của Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn.

Hạ Tiên liền tò mò hỏi Quảng Mục Thiên:

"Con linh thú của huynh đâu?"

Quảng Mục Thiên vỗ nhẹ vào bên túi, lập tức một đầu chồn ló ra. Ánh mắt nó bất mãn mà nhìn chủ nhân của mình. Tiểu Lôi đang ngủ ngon a, tự dưng lại đánh thức nó dậy.

Hạ Tiên oa một tiếng, liền tiến đến ôm Tiểu Lôi lên mà vuốt ve. Đúng là nữ nhân, luôn thích những thứ đáng yêu như vậy. Quảng Mục Thiên không nhịn được mà nghĩ thầm. Tiểu Lôi kêu chít chít bất mãn, nó là một thần thú sao có thể để một nhân loại nào khác ngoài chủ nhân bông lên mà vuốt ve được. Đang định trở người chạy về, lập tức bắt gặp ánh mắt đang tròn trĩnh lên của Quảng Mục Thiên liền híc híc mà nín yên.

"Thôi. Được rồi, mọi người đã đến đầy đủ, chúng ta sẽ đi vào ngay và vấn đề chính."

Đinh lực nói xong, thần thái mọi người lập tức chăm chú.

"Lần này, ta nhận nhiệm vụ săn bắt trung cấp ma thú Hỏa Diễm Tê Ngưu ở Mê Vụ sâm lâm. Sẽ mất khoảng hai ngày để truy tìm ra tung tích của nó. Tuy là ma thú trung cấp nhưng Hỏa Diễm tê ngưu thường đi theo cặp, đến lúc đó chúng ta sẽ cần một kế hoạch. Nếu không ai có gì thắc mắc, chúng ta sẽ lập tức xuất phát."

Mọi người không ai nói gì, lập tức lên ngựa di chuyển.

Quảng Mục Thiên chậm chậm đi theo sau, lấy bản đồ mới mua ra tra vị trí của Mê vụ sâm lâm. Thấy đây là một vùng rừng rậm rộng lớn. Nếu như nói Vạn Thú sơn là nơi cư ngụ của các ma thú đa chủng loại nhỏ, thì Mê vụ sâm lâm là lãnh địa của các loài ma thú hung mãnh thường đi theo bầy đàn như:

Bạo Tuyết ma lang, Xích Diễm ma sư, Hỏa Diễm tê ngu,...

Mê Vụ sâm lâm có thể xem như là một biên giới tự nhiên, ngăn cách Tuyết Nguyệt đế quốc và Cuồng Long đế quốc. Tuy là một đế quốc, nhưng lực lượng quân sự của Tuyết Nguyệt nếu so sánh với hai đế quốc còn lại thì quả thực chênh lệch nhau một trời một vực. Tuyết nguyệt giữ được hòa bình là phần lớn dựa vào địa thế. Bởi tính hung bạo của ma thú, cũng như địa hình ở sâm lâm này đã phần nào cản được bước tiến quân của Cuồng Long đế quốc.

Tuy nhiên, cũng phải nói, Mê vụ sâm lâm đây quả thực là một thiên đường, đồng thời là nơi mồ chôn của vô số dong binh đoàn, thám hiểm giả,... dám cả gan thách thức thiên nhiên và ma thú nơi đây. Không biết đã có bao nhiêu kẻ mạo hiểm phải bỏ xác tại nơi này. Người chết vì tiền, chìm chết vì mồi. Mê Vụ Sâm Lâm vừa là nơi nguy hiểm nhưng cũng đồng thời là một kho báu cực lớn.

Đầu tiên, chính là Ma hạch của ma thú, nó có thể làm tăng trưởng ma lực trong cơ thể Ma pháp sư, không những vậy, đó còn có thể dùng để vẽ ma pháp cổ ngữ, cấp ma thú càng cao thì càng nhiều tiền. Một viên ma hạch bán ra với giá chục vạn đồng vàng là chuyện bình thường, chưa kể đến ma hạch của ma thú cấp cao, dùng tiền cũng chưa chắc đã mua nổi. Không chỉ có chiến sĩ mà cả ma pháp sư cũng phải thèm nhỏ dãi. Thứ hai, nhiều kẻ ôm ấp hy vọng có thể bắt được một con ma thú cấp cao nhận chủ. Đây cũng là một điều mà rất nhiều người ham muốn.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cuộc đi săn đầu tiên

Mười hai người, tính cả Quảng Mục Thiên trong Ngân Nguyệt dong binh đoàn, bắt đầu trung tâm Mê Vụ sâm lâm mà đi đến, theo những kinh nghiệm của các đợt săn bắt lần trước thì, Hỏa Diễm tê ngu thường hay hoạt động ở những nơi khô ráo gần nguồn nước.

Ở ngoài rìa Mê Vụ sâm lâm căn bản chưa có nguy hiểm gì lớn, nơi đó phần lớn là chỗ ẩn nấp của ma thú cấp thấp nên lượng người cũng tương đối nhiều, chỉ khi càng đi về sâu bên trong mới thực sự nguy hiểm. Có thể vì vậy, mà Quảng Mục Thiên đi suốt dọc đường chỉ đếm được lác đác vài tốp người đi lại, đa số đều đã là cấp đồng hoặc bạc.

Trên đường đi, mọi người nói chuyện cũng rất vui vẻ. Họ bắt đầu làm quen với Quảng Mục Thiên. Trong mười người thì Ma Pháp sư Lâm Hà giống như thuộc tính thủy hệ ma pháp của hắn, lạnh nhạt, rất ít khi nói chuyện. Nhưng vị tế tự Lăng Hàn lại khác, mặc dù lúc này Quảng Mục Thiên không hề biết đến chức nghiệp của hắn, cũng không khiến Lăng Hàn bất mãn mà ngược lại rất nhiệt tình, niềm nở chắc một phần cũng do trách nhiệm tế tự của hắn. Bảy người mang huy hiệu chiến binh kia cũng nói chuyện rất vui vẻ, bọn họ tò mò liên tiếp hỏi xem làm sao mà Quảng Mục Thiên có thể đỡ lại được màn bắt tay chào hỏi của Đoàn trưởng lúc trước. Trong đám người thì thanh âm lớn nhất là hai anh em Đinh Phong và Đinh Lực, hai người bọn họ lời nói cũng như thân hình, nghe như sấm rền bên tai, nước bọt bắn ra như mưa, tung bay đầy trời.

Đi được một lúc lâu sau, cuối cùng mọi người cũng đã dần bước vào trung tâm của Mê Vụ sâm lâm. Lần này bọn họ đều đi bộ, ngựa ngay từ khi bước vào sâm lâm đã được giữ lại bên ngoài. Trong này cho dù có cả ngựa cũng chưa chắc đã chạy thoát khỏi nanh vuốt của ma thú. Đem chúng vào chỉ tổ tốn công mất sức.

Mọi người lập tức tản ra hai bên cẩn thận tìm tòi tất cả những dấu vết khả nghi. Nhưng tìm tòi mãi cả một ngày, mọi người không thu hoạch được gì, thậm chí ngay cả một vết chân của ma thú hoặc là phân của nó cũng không thấy. Đinh Lực cũng không quá kỳ vọng ngay ngày đầu tiên đã tìm được ma thú. Phải biết rằng ma thú ở đây đều là loài hung mãnh, nếu không tìm được Hỏa Diễm tê ngu mà gặp đi một đàn ma lang thì sẽ rất nguy hiểm.

Được một lát, nhìn sắc trời cũng đã giữa trưa, Đinh Lực đề nghị mọi người nghỉ ngơi một chút, ăn cái gì đó cho đỡ đói, sau đó sẽ tiếp tục truy tìm.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Quảng Mục Thiên tiến lại gần Đinh Lực tò mò, hỏi:

"Hỏa Diễm tê ngu có hình dáng như thế nào vậy?"

Đinh Lực hơi trầm ngâm một lát:

"Hỏa Diễm tê ngu à! Hình dạng cũng không khác độc giác tê bình thường là bao nhiêu. Nhưng ma thú trời sinh bản năng dùng ma pháp, cho nên lúc đối phó sẽ có chút khó khăn, đặc biệt Hỏa Diễm tê ngu, nó có thể phun ra hỏa diễm."

Dừng một chút, hắn quay sang dặn dò:

"Hỏa Diễm tê ngu được xếp vào trung cấp ma thú đương nhiên cũng có cái lí của nó. Lực phòng ngự của nó rất bá đạo. Dao kiếm chém vào không xi nhê gì. Nếu lát nữa đối mặt với một con, ngươi là người mới, lại là một thám hiểm gia thì không nên tham chiến, kéo liên lụy."

Mặc dù thấy được khí lực của Quảng Mục Thiên từ lần bắt tay chào hỏi. Nhưng Đinh Lực cũng không vì vậy mà để hắn tham chiến, dù sao Quảng Mục Thiên cũng chỉ là lính mới mà thôi.

Nhưng cũng chỉ vì một câu nói này mà khiến sau này Đinh Lực thất vọng không thôi.

Sau một lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, Đinh Lực lập tức triệu tập mọi người. Lần này bọn họ mở rộng phạm vi tìm kiếm, hy vọng trong hôm nay có thể tìm được một chút tung tích.

Đột nhiên.

"Ồ đây có dấu vết!"

Một người phát hiện ra điều gì, lập tức lên tiếng.

Quả nhiên là những người có kinh nghiệm rất nhiều, Đinh Phong tiến lại gần quan sát, hần đưa tay vào vết chân còn lưu lại trên mặt đất, cảm lên một cọng cỏ đã cháy đen, đưa lên mũi ngửi, lát sau liền quay sang nói:

"Đúng rồi! Là nó, vết chân kích thước rất lớn. Có khả năng là một con đực, xung quanh không còn thêm dấu chân nào nữa. Rất có khả năng nó đi một mình."

Mọi người nghe vậy liền mừng rỡ, nếu Hỏa Diễm tê ngu đi lẻ thì bọn họ dễ dàng hơn nhiều.

Đinh Lực liền truyền lệnh:

"Hạ Tiên, cô có tốc độ nhanh nhất trong nhóm, liền thử đi trước do thám xem. Nếu thấy nó thì báo tin cho mọi người."

Hạ Tiên gật đầu một cái rồi thoăn thoắt chạy đi.

Rất nhanh đã có trả lời, một tia sáng cách đó không xa phóng bay lên trời, ngay trên không nổ đoành một tiếng rõ to.

"Là tín hiệu của Hạ Tiên! Đã tìm thấy Hỏa Diễm tê ngu rồi, xem ra hôm nay thật may mắn."

Đinh Phong mừng rỡ, không ngờ ngay ngày đầu tiên bọn họ đã có thể tìm thấy được ma thú. Sớm hơn dự định của họ đến một ngày.

"Chúng ta đi."

Đám người lập tức theo tiếng hiệu mà chạy đến.

Một lát sau, mười một người đã tiến sát đến.

"Hóng!"

Đột nhiên, một tiếng hống từ một phía, cùng tiếng xột xoạt, tiếng cây gãy từ hướng đó truyền đến! Lập tức một thân hình to lớn từ trong rừng cây rất nhanh phóng tới! Trên mình con vật này toàn thân đều một màu đỏ vô cùng quý dị. Trên đường chạy của nó cỏ cây đều bị nghiền nát tan tành.

Nó đang rượt theo Hạ Tiên. Không biết cô nàng này đã làm gì mà chọc tức con vật khổng lồ này cơ chứ?

"Là nó! Mọi người chuẩn bị!"

Một tiếng quát trầm ồm vang lên từ phía sau, Đinh Lực đã rút thanh cự kiếm của mình cầm trên tay, cao giọng quát:

"Không được hoảng! Dàn hàng, bao vây lấy nó! Làm theo kế hoạch."

Không cần đến mệnh lệnh của Đinh Lực, dù sao những người này cũng hơn phân nửa đều là những người có kinh nghiệm dồi dào, liền tản ra bao vây lấy con ma thú kia.

Động tác của Hạ Tiên cũng không chậm, nàng liền nhảy lên một nhánh cây gần đó, rút mũi tên, kéo căng cung ngắm thẳng vào Hỏa Diễm tê ngu.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Rốt cục hần cũng tận mắt nhìn thấy một con Hỏa Diễm tê ngu. Nó còn lớn hơn trong tưởng tượng của hần, cái đầu khổng lồ to lớn, hai tai ve vẩy linh hoạt, trên trán là một cái sừng lớn nhọn hoắt, da nó vừa dày vừa sần sùi cộng thêm toàn thân là một màu đỏ vô cùng kỳ dị, so với xích huyết mã thì còn đậm hơn vài phần.

Chỉ thấy, nó gầm lên một tiếng giận dữ chói tai rồi ngang tàng xông thẳng tới phía đám người, cơ thể to lớn của nó khiến mỗi lần di chuyển để lại vết chân sâu vào đất đến vài tấc, thoảng thoảng còn nghe cả mùi cháy khét.

"Làm đi!"

Đinh Lực hô lớn một tiếng.

Lập tức Lâm Hà nhanh chóng tiến lên phía trước, quỳ xuống trong tay khẽ nhẹ xuống mặt đất.

"£π€=£©®Δ¶|π|¢/o..."

Chỉ nghe hần lăm bầm vài tiếng kỳ lạ, rồi đột nhiên vô số rễ cây từ dưới đất mọc lên bằng tốc độ rất kinh ngạc. Hỏa Diễm tê ngư đang trên đà phóng tới, bị những rễ cây kia vươn tới níu lấy chân, liền khựng lại trong chốc lát.

Nhưng chỉ trong một thoáng chốc kia thôi, từ trên cành cây cách đó không xa, một mũi tiễn phá không bay đến cực nhanh. Nhắm ngay mắt của Hỏa Diễm tề ngư mà phóng đến.

Phập!

Quả nhiên là một cung tiễn thủ cấp "đồng" trình "bạc", phát tiễn vừa rồi của Hạ Tiên rất chuẩn xác, trúng ngay vào con mắt bên phải của Hỏa Diễm tê ngư.

Với kinh nghiệm nhiều năm theo nghề mạo hiểm này, Đinh Lực chỉ nhìn thoáng qua là có thể xác định được lớp da của con ma thú này rất dày. Nếu bắn tên vào da nó thì chẳng khác gì mũi đốt inox. Phải nhắm vào điểm mềm nhất trên cơ thể của nó. Hắn liền sắp xếp cho Lâm Hà giữ chân Hỏa Diễm tê ngu bằng ma pháp mộc hệ, rồi lệnh cho Hạ Tiên leo lên cây, đợi lúc Hỏa Diễm tê ngu dừng lại, lập tức bắn mù một mắt nó. Mất một mắt tương đương với mất một phần hai chiến lực, mọi người có thể dễ dàng hạ thủ hơn.

"Hông!!!"

Hỏa Diễm tê ngứa trở lên hung hãn hơn bao giờ hết, tuy bị tiền của Hạ Tiên bắn trúng một bên mắt, nhưng dường như lại kích thích nó nổi giận thêm. Hỏa Diễm tê ngứa gầm lớn, miệng phát ra lửa tấn công đến, những rễ cây không chịu nổi sức nóng lập tức cháy trụi.

Nhưng trong lúc đó, Đinh Phong cùng Đinh Lực đồng thời chia ra hai bên tấn công đến Hòa Diễm tê ngưu, họ dùng hết sức bình sinh mà chém xuống. Con quái vật khổng lồ như một ngọn núi lớn bị đánh bật ngã xuống, bụi tung mù mịt khắp nơi. Hòa Diễm tê ngưu da dày thịt chắc, trong các loài ma thú trung cấp được xem như là có sức phòng thủ mạnh nhất. Tuy hai thanh cự kiếm đều được khắc ma pháp văn, nhưng với lực chém như vậy chưa thể làm nó bị thương được, chỉ lưu lại trên cơ thể nó vài vết bầm tím mà thôi.

Hỏa Diễm tê ngưi mặc dù bị bắn mù mắt, nhưng vẫn còn một bên mắt. Nó gầm lớn một tiếng, hung hăng hất bay Đinh Lực sang một bên, khiến hắn bay ra cả chục thước. Hỏa Diễm tê ngưi thở phì phò, rồi nhanh chóng đứng dậy, âm âm lao về phía Đinh Phong. Nó rất tức giận, quanh thân liền bùng lên từng luồng hỏa diễm nóng rực, bao bọc lấy toàn cơ thể, kể cả hơi thở của nó cũng kèm theo sức nóng mãnh liệt. Hỏa Diễm tê ngưi âm âm lao đến Đinh Phong cùng với một luồng lửa rực cháy.

Đình Phong theo phản xạ nhảy cao lên, lộn một vòng trên không trung. Mặc dù thân hình Đình Phong rất to lớn, nhưng hấn trang bị ở chân một đôi dầy hệ phong để tăng tốc độ, nên cú nhảy vừa rồi tương đối cao. Nếu không phải do cơ thể to lớn của hấn thì cú nhảy vừa rồi phải nói là tuyệt đẹp.

"Chết đi!!!"

Thanh Kiếm trong tay Đinh Phong lóe sáng rồi chém xuống.

Đình Phong hét lớn, dùng hết sức lực bình sinh mà chém mạnh cự kiếm xuống. Nhưng sức phòng thủ của Hỏa Diễm tề nguợc thật đáng kinh ngạc. Cú chém vừa rồi chỉ đủ gây ra một vết thương nhỏ trên thân hình nó mà thôi. Quả thực, thanh kiếm của Đình Phong to lớn nhưng lại không sắc bén, tuy nhiên khi tấn công liên tục như vậy, vết thương trên người tề nguợc cũng ngày càng trở lên rõ rệt hơn.

"Hồng.."

Hỏa Diễm tê ngư đau đớn, gằm lén. Dù cơ thể nó có chắc chắn tới đâu đi chăng nữa cũng không thể trụ nổi sau nhiều đòn đánh như vậy.

Nhìn qua, Đinh Phong tuy cảm cực được với con Ma thú to lớn này, nhưng hắn cũng không khá khẩm hơn được bao nhiêu. Bộ râu dày của hắn bị hỏa diễm đốt trụi lùi, khuôn mặt đen xỉ dần dần lộ ra.

"Đình Phong lui ra, để ta tiếp!"

Đinh Lực được Lãng Hàn chữa thương xong từ xa chạy đến, tiếp tục tấn công tới tấp.

Ngoại trừ Quảng Mục Thiên ra, mọi người còn lại không chân chừ rút kiếm lao đến.

“Đến đây!”

"Giết!"

Mọi người xông lên tấn công Ma Thú, bảy tên chiến sĩ vung vũ khí lên chém tới tấp vào nó.

Quảng Mục Thiên đứng ngoài quan chiến, thấy đội ngũ này phối hợp cực kỳ ăn ý. Hắn ở đây cũng chỉ là người thừa mà thôi. Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên chính là Ma pháp sư Lâm Hà.

Lâm Hà chính là ma pháp sư trung cấp thủy mộc song hệ, mỗi khi hắn niệm chú. Quảng Mục Thiên thấy dường như không khí xung quanh trở nên vô cùng ẩm ướt, rồi Lâm Hà giơ tay về phía trước, lập tức trên tay hắn xuất hiện vài hình đồ kỳ dị. Từng quả thủy cầu rất lớn từ trong hình đồ liên tục phóng ra, như lưu tinh xẹt qua, bắn liên tiếp vào thân và đầu Hỏa Diễm tê ngu khiến nó không thể tiếp tục phun lửa.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, chẳng lẽ đây là cách đánh nhau của ma pháp sư? Hắn thầm so sánh giữa ma pháp sư và võ giả giang hồ.

Vốn là một bậc tông sư võ học, Quảng Mục Thiên liền nhận ra điểm yếu và điểm mạnh của cách đánh này. Điểm mạnh chính là lực sát thương từ những đòn đánh này vô cùng lớn, đây mới chỉ là thủy hệ mà thôi. Thử tượng tượng xem nếu không phải quả cầu nước mà là những quả cầu lửa hay quả cầu sét? Một đòn bình thường thôi cũng sánh ngang với một cao thủ luyện khí công trên chục năm. Lực sát thương là không thể phủ nhận. Nhưng bù lại, điểm yếu của ma pháp sư là niệm chú. Thời gian niệm quá lâu, tuy chỉ trong vòng vài giây thôi nhưng chừng đó cũng đủ để một cao thủ khinh công tiếp cận và chém bay đầu một tên ma pháp sư rồi. Mặt khác, tốc độ bắn của ma pháp kia quá chậm, chỉ cần chú ý một chút là có thể né tránh.

Trong lúc hắn đang âm thầm so sánh thì ngoài này, Hỏa Diễm tê ngu giãy giụa, cố gắng để đánh trả nhưng vẫn không thể nào chống lại những đòn tấn công của Lâm Hà và đám chiến sĩ. Một lát sau, cuối cùng con ma thú cũng kiệt sức, ngã xuống và chết.

"Phù..."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng hạ được con quái vật khổng lồ này.

Đinh Lực tuy còn mệt mỏi, nhưng với kinh nghiệm lâu năm, hắn biết không nên ở lại đây quá lâu, liền quay sang bảo mọi người:

"Mau thu thập ma hạch và sừng của nó đi. Chúng ta không nên lưu lại đây quá lâu. Hãy nhớ đây là Mê Vụ sâm lâm."

Mọi người nghe vậy, tuy còn mệt nhưng vẫn cố gắng gượng thu thập tàn cuộc. Đám chiến sĩ lấy ra một thanh chủy thủ, rạch phần đầu của Hỏa Diễm tê ngu rồi lấy ra một vật sáng kỳ lạ. Đó là một viên ma hạch màu đỏ tuyệt đẹp, cỡ bằng nửa bàn tay, phát ra sức nóng mãnh liệt. Đám người liền đặt viên ma hạch kia vào trong một cái túi. Đang định quay người rời khỏi thì đột nhiên...

- Hú... ú... ú...

- Hú... ú... ú...

Từ phía xa phát ra những âm thanh kỳ lạ.

"Là Bạo Phong Ma Lang!"

Đinh Phong nhìn về phía tiếng hú chói tai kia, giật mình hoảng sợ. Đây rõ ràng là tiếng sói tru!

Mà trong Mê Vụ sâm lâm, ma thú dám tru lên như vậy cũng chỉ có Bạo Phong ma lang mà thôi.

"Chạy! Mau chạy đi!"

Đinh Lực quay lại hét lớn.

Đám người lập tức quên hết mệt mỏi, bỏ lại cả chiến lợi phẩm, hướng đường ra Mê Vụ sâm lâm mà chạy thực mạng.

Nhưng làm sao mà kịp nữa.

Rất nhanh, những đốm xanh từ xa kia rõ dần, từng con, từng con ma lang nhanh chóng tiếp cận đám người. Những con ma thú này kích thước lớn hơn cả một nhân loại trưởng thành, dài gần một thước, sở hữu bộ lông màu trắng xanh, tứ chi cùng thân thể cường tráng mạnh mẽ, móng sắc như đao, động tác cực kỳ nhanh nhẹn. Chẳng mấy chốc, bọn chúng đã đuổi kịp và bao vây cả mười hai người vào trong, những đôi xanh mượt trông tuyệt đẹp đang hau háu nhìn chăm chăm vào con mồi trước mặt.

Bạo Phong Ma Lang là trung cấp Ma Thú, không chỉ có nhục thể mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, mà nó còn có thể thi triển ma pháp phong hệ, bắn ra những lưỡi phong nhận cực kỳ sắc bén. Nếu so sánh với tất cả trung cấp Ma Thú bên trong Mê Vụ sâm lâm này, Bạo Phong Ma Lang không được xem là mạnh, nhưng nó là một loại ma thú quần cư, sống theo bầy đàn. Một khi xuất hiện, đều là kéo theo cả đàn đi, ít nhất cũng tầm khoảng ngàn con trở lên.

Một đàn trung cấp Ma Thú như vậy, cho dù là một con cao cấp ma thú Xích Diễm ma sư nếu như gặp phải, cũng phải nhượng bộ mà lui binh. Cái này một phần cũng là do Bạo Phong Ma Lang sinh sống thành đàn, lợi thế số lượng khiến chúng có thể sinh tồn được ở nơi đây.

Trước mắt bọn họ hiện tại là một đàn Bạo Phong Ma Lang lớn, khoảng tầm ngàn con. Chả trách, với số lượng như thế này, đừng nói là ma pháp, cho dù mỗi con xông lên cắn một miếng thôi cũng đủ hạ gục một đầu cao cấp ma thú rồi.

Đám người Đinh Phong, Đinh Lực, Lâm Hà... ngưng thần đề phòng, luôn ở trong trạng thái sẵn sàng giao chiến. Tình thế bây giờ cực kỳ hung hiểm, bọn họ hầu như đã gần kiệt sức khi đấu với Hỏa Diễm tê ngu. Mà cho dù đầy đủ sức lực đi chăng nữa cũng không thể nào mà chống lại từng này ma lang. Đường rút lui của bọn họ bây giờ cũng đã bị bao vây. Chỉ còn cách liều chết mà chống lại, may ra còn có đường thoát.

Chỉ trong chốc lát, khi đám ma lang vây mọi người vào trong, liền lập tức phát khởi tấn công, mấy trăm con Bạo Phong Ma Lang gầm lên một tiếng, hướng về đám người phóng tới, thân hình nhanh đến mức dường như một cơn gió.

Đinh Lực nổi giận hét lớn, cự kiếm uy vũ huy động quét ra phía trước. Mặc dù thanh kiếm cực kỳ to lớn nặng nề, nhưng hắn dùng rất linh hoạt. Cự kiếm được khắc ma pháp văn, giữa đường bùng lên một luồng hỏa diễm nóng rực, thiêu cháy những con ma lang nào cả gan lao đến.

Trong khi đó, Quảng Mục Thiên cùng Hạ Tiên, Lâm Hà, Lăng Hàn liền được đám chiến sĩ che chở phía sau. Lý do rất đơn giản, Lâm Hà là ma pháp sư, không giỏi cận chiến nên đứng sau phóng thích ma pháp, Lăng Hàn là Tế Tự, chỉ biết chữa thương; còn Quảng Mục Thiên thì lại là linh mới nên được phân bổ ở vị trí hỗ trợ. Riêng Hạ Tiên là cung tiễn thủ, năng tuy đứng sau nhưng lại là nguồn sát thương chủ yếu của cả đội hình. Từng mũi tên vô cùng chính xác bắn ra giết được rất nhiều ma lang.

"&\$%#@=£^€^Δ¶π√|..."

Lâm Hà cũng không phải dạng vừa, trong tay cầm ma pháp trượng khẽ gõ nhẹ xuống mặt đất, Chỉ nghe hắn khẽ niệm một tràng chú ngữ.

Bạo Phong ma lang tuy đông đảo nhưng lại không có lợi thế về sức phòng thủ như của Hỏa Diễm tê ngu. Trong nháy mắt, chục con ma lang đang trên đà lao đến liền bị những rễ cây nhọn hoắt từ dưới mặt đất mọc lên, đâm thủng thân thể, máu nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Rút lui! Lâm Hà dùng rễ cây cản bọn chúng lại."

Đinh Lực quát lớn một tiếng, xông lên trước mở một con đường máu.

Lâm Hà theo lệnh, lập tức thi triển ma pháp mộc hệ. Một hàng rào bằng rễ cây nhanh chóng mọc lên, ngăn cản đám ma lang tấn công. Nhưng bọn họ quả thực xem nhẹ Bạo Phong ma lang này rồi. Chỉ thấy đám ma thú gầm gừ, hai mắt phát sáng rồi lập tức há miệng phun ra từng đạo phong nhận sắc bén. Một con thì còn đỡ, nhưng đây là cả một ngàn con. Chỉ thấy phong nhận phóng ra từ bọn chúng che ngập cả bầu trời, từng đạo phong nhận đan xen vào nhau như một đám mây khổng lồ kéo tới.

Xoạt

Xoạt

Hàng rào bằng rễ cây cứ như một tờ giấy mỏng, liền bị phong nhận cắt tan tành tả tơi.

"Chẳng lẽ chúng ta chết như vậy sao?"

Mọi người thất vọng trong lòng, nếu như lúc này, bọn họ còn cho rằng hôm nay là một ngày may mắn, vì lần đầu xuất phát, đã tìm được Hỏa Diễm tê ngu. Nhưng đến bây giờ thì...

Sau một khoảng thời gian chống cự vất vả, Bạo Phong ma lang đã chết hơn trăm con. Nhưng rồi cũng phải đến lúc sức cạn, tiền hết, chẳng mấy chốc nữa bọn họ cũng sẽ làm thức ăn cho những con ma thú này. Đám ma lang cũng không dám liều mạng tấn công như lúc trước nữa, bọn chúng chỉ vờn quanh con mồi, đôi mắt màu xanh chăm chú, chỉ đợi có sơ hở liền lao vào tấn công.

Đinh Phong cầm cự kiếm che trước mặt, ngăn cản vài đạo phong nhận đang bay đến. Quay sang nói với Quảng Mục Thiên:

"Thiên huynh đệ, xem ra lần này ta kéo người vào chỗ chết rồi."

Đinh Lực một bên, thở dài nói:

"Chúng rõ ràng không phải tự dung mà xuất hiện như vậy. Rõ ràng Hỏa Diễm tê ngu mới là con mồi của đám ma lang này."

Hạ Tiên một bên đột nhiên hiểu ra, nói:

"Thảo nào ta đang còn thấy kỳ quái, Hỏa Diễm tê ngu lần này đi đơn lẻ, không những vậy, dường như còn cực kỳ cuồng nộ. Rất có thể đồng bạn của nó đã làm thức ăn cho đám ma lang này rồi."

Đột nhiên Quảng Mục Thiên đứng một bên, thản nhiên lên tiếng hỏi:

"Ta đã được tham chiến chưa?"

Mọi người bị câu hỏi đột ngột này của hắn làm cho ngây dại.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tung tích Thiếu Lâm

Quảng Mục Thiên đột nhiên tiến lên, hỏi:

"Ta đã được tham chiến chưa?"

Mọi người đang vô cùng căng thẳng, bị câu hỏi đột ngột này của hắn làm cho ngạc nhiên đến ngẩn người.

Quả nhiên, lúc khó khăn mới biết ai là bạn, lúc hoạn nạn mới hiểu rõ chân tình. Trong hoàn cảnh hung hiểm như vậy, hắn vẫn rất một bộ dạng bình tĩnh để nói được câu này, bọn họ đều nghĩ rằng Quảng Mục Thiên không ngại nguy hiểm, muốn vào sinh ra tử cùng mọi người, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Đám chiến sĩ cùng với Đinh Lực, nhìn Quảng Mục Thiên với ánh mắt tán thưởng, bây giờ họ mới chính thức tin vào lời nói của Đinh Phong. Ngay cả ma pháp sư Lâm Hà lạnh nhạt, ít nói chuyện cũng gật đầu, hài lòng nhìn hắn.

Đinh Lực cười ha hả, quay lại vỗ vai Quảng Mục Thiên nói:

"Ha ha ha... Được lắm! Huynh đệ quả nhiên là một người nghĩa khí. Đinh Phong ánh mắt đúng là không tệ. Từ giờ trở đi, ngươi chính là một thành viên của Ngân Nguyệt dong binh đoàn."

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì bên ngoài này, đám Bao Phong ma lang đồng loạt gầm lên, những âm thanh tràn đầy thú tính bao trùm cả khu rừng. Rồi đột nhiên, bọn chúng, tất cả cùng xông đến, những chiếc miệng máu đầy răng lởm chởm há ra, lao vào tấn công con mồi trước mặt.

"Cẩn thận."

Chính vào lúc này, Quảng Mục Thiên đang ở phía sau, thân hình như một con gió, nhẹ nhàng lách qua người Đinh Lực, đón đỡ đợt tấn công của Bao Phong ma lang.

Đinh Lực chỉ nghe tiếng gió lùa qua tai nghe "Ù" một tiếng. Quảng Mục Thiên đang đứng trước mặt hắn đột nhiên biến mất, hắn hoảng hốt vội quay người lại.

Nhưng tiếp theo đó, chính là cảnh tượng mà có lẽ cả đời này hắn không bao giờ có thể quên được.

Chỉ thấy, Quảng Mục Thiên đứng trước vô số ma lang như vậy, chỉ đơn giản là đưa tay về trước. Nhưng đừng nhìn bề ngoài, từ bàn tay của hắn một luồng chưởng phong phóng nhanh ra như điện xẹt, cuộn lên một đám bụi bay mù mịt. Hơi nóng nhiệt xô tới khiến mọi người ở phía sau cơ hồ nghẹt thở.

Nội lực của Quảng Mục Thiên phóng ra, huyền hóa thành một con huyết long khổng lồ, thoát ẩn thoát hiện, rồi đột ngột cuốn thẳng vào đám ma lang như con sóng lũ, cán quét hết thấy tất cả những gì mà nó lướt qua, lực tấn công dũng mãnh vô cùng.

Ầm..

Ầm..

Từng đạo tiếng nổ động trời vang lên.

Những chỗ nào bị chưởng lực quét qua thì tất cả cây cối đều bị luồng gió mạnh mẽ, cuốn bay lên như vũ bão, đổ rạp gãy răng rắc. Đám ma lang nào chịu nổi sức mạnh bá đạo, hung mãnh kia, liền bị đánh tan xương nát thịt, huyết nhục văng tứ tung. Tạo nên một cơn mưa băng máu vô cùng quý dị, cảnh tượng huyết tanh vô cùng.

Hơn một ngàn con ma lang thì có khoảng ba trăm con lao vào đều bị chưởng lực của Quảng Mục Thiên đánh chết. Tương chừng như chỉ có vậy, nhưng dư âm của nó vẫn chưa hết, vô số cành cây bị chưởng phong cuốn lên cao, bây giờ mới rơi xuống, lại đè chết thêm không biết bao nhiêu là ma lang.

Nhưng Bao Phong ma lang cũng không phải dạng vừa, tuy đồng bạn chết thảm gần nửa. Nhưng chưa có lệnh của con thủ lĩnh, không con nào trong bầy dám quay đầu bỏ chạy, lại điên cuồng lao đến.

"Có chút ý tứ."

Quảng Mục Thiên kinh ngạc trong lòng, hắn đánh ra đòn đầu tiên tuy không dùng hết sức, nhưng nghĩ cũng đủ đe dọa đám sói này. Nào ngờ giống như muối bỏ biển, không chút tác dụng nào. Trong lòng hắn thầm than phục, một tổ chức muốn mạnh mẽ, trước hết là toàn bộ cá nhân trong tập thể phải đoàn kết với nhau, và thứ hai là tuân thủ mệnh lệnh của thủ lĩnh. Có thể nói, đám ma lang này hội tụ cả hai điều kiện trên. Thảo nào trong Mê Vụ sâm lâm chỉ mới nhắc đến tên Bao Phong ma lang thôi là đám dong binh đoàn đều sợ khiếp vía. Bất quá, lần này đám ma lang này gặp phải hắn, thực sự quá đen đủi.

Tay phải hắn vung lên đánh tan năm đạo phong nhận đang bay đến, thân hình chớp lóá rồi nhanh như cắt lao vào giữa bầy lang.

Đám người Đình Lực, Đình Phong cho đến Hạ Tiên đều bị sự chuyển biến bất ngờ này làm cho kinh ngạc đến nỗi trợn mắt há mồm. Trong đầu bọn họ hiện tại đều chung một ý nghĩ:

"Thật kinh khủng, đây có còn là con người nữa không?"

Quảng Mục Thiên tung hoành giữa bầy ma lang. Hắn có phần thần phục tinh thần đoàn kết của chúng nên ra tay rất nhẹ. Bất quá, khái niệm nặng nhẹ của hai bên là khác nhau.

"Hú... ú... ú..."

Bất chợt, từ phía xa, một tiếng hú thật dài vang lên, làm chấn động cả mảnh rừng, khiến cành lá rơi là tả xung quanh. Nghe thấy tiếng hú kia, những con ma lang khác bất chợt đình chỉ tấn công, lui ra cách xa Quảng Mục Thiên một đoạn, rồi lại đột ngột há miệng bắt đầu công kích bằng phong nhận. Chỉ thấy vô số Phong Nhận sắc bén mang theo những thanh âm như thác đổ, hướng hấn phóng đến.

Quảng Mục Thiên kinh ngạc trong lòng, thầm nghĩ:

"Thật là thông minh, biết không thể công kích cận chiến, liền muốn chuyển sang tấn công bằng ma pháp ư? Tiếng hú chỉ huy kia, rất có thể là vương của đám lang này."

Nghĩ vậy, ánh mắt hắn liền nhìn về phía tiếng hú vừa rồi. Tuy nó ở rất xa, nhưng tầm nhìn võ giả vượt trội hơn so với người thường, cộng thêm con ma lang đầu đàn này quả thực rất lớn nên hắn vẫn có thể nhìn rõ. Chỉ thấy ở đằng xa, một con ma lang với bộ lông trắng bạc rất uy vũ, thân hình nó dài và to lớn hơn nhiều so với các con ma lang khác. Trên trán nó có điểm một vết biểu tượng kỳ lạ màu đỏ, hoàn toàn khác biệt với những con còn lại.

"Con này là vương."

Khóe miệng Quảng Mục Thiên nở một nụ cười lạnh, thân hình xoay chuyển, cấp tốc lao về phía con ma lang vương kia.

Bây giờ con lang vương kia mới cảm giác được nguy hiểm, cuồng nộ rống lên, phát ra liên mấy đạo bạch sắc Phong Nhận hướng tới Quảng Mục Thiên.

Phải nói rằng, phong nhận kia có phần tương đồng với kiếm khí phát ra từ một bậc cao thủ về khí công, nhưng xét về tốc độ lẫn sự ảo diệu thì lại không bằng, điều này cũng không trách được, một bên là người, bên còn lại chỉ là một con thú. Phong nhận xé gió bay đến cực kỳ nhanh, độ lớn của nó so với những con ma lang bình thường bắn ra thì phải lớn gấp hai gấp ba lần. Nếu đối với người thường, mới chỉ nhìn qua phong nhận kia thôi cũng đã sợ mất mật, nhưng với Quảng Mục Thiên thì đây chẳng khác nào một trò trẻ con mà thôi.

Hắn đề khí nhảy lên, trên không trung nhẹ nhàng uốn người, tránh thoát những lưỡi phong nhận. Kỹ thuật vô cùng đẹp mắt khiến đám người Đình Lực, Đình Phong phải trầm trồ khen ngợi. Thân hình Quảng Mục Thiên vừa đáp xuống đất, bằng một tốc độ vô cùng quỷ dị, nhanh chóng áp sát đến lang vương. Tay phải hóa trào Chop ngay vào cổ nó.

Sự việc xảy ra vô cùng nhanh, lang vương không ngờ địch thủ của nó lại có thể dễ dàng thoát khỏi công kích, rồi lại bằng một tốc độ kinh dị như vậy mà lao tới. Nó mới chỉ kịp phóng ra vài đạo phong nhận, còn chưa nhận rõ diện mạo đối thủ đã thấy cổ mình đau nhói, không biết từ khi nào tên nhân loại này đã túm lấy cổ nó, nhắc bổng lên.

Đám ma lang từ xa cũng vừa kịp chạy lại, tất cả đều ánh mắt đầy hung quang, bao vây lấy hắn, miệng máu há ra toan phóng phong nhận tấn công.

Nhìn thấy đàn ma lang đang từ từ hợp vây, Quảng Mục Thiên cười lạnh, trào đang nắm cổ lang vương dần dần siết chặt hơn. Tội nghiệp Lang vương, nó cố gượng dựa nhưng càng dùng sức bao nhiêu thì trào của Quảng Mục Thiên lại chặt hơn bấy nhiêu. Nó đau quá, chỉ biết phát ra âm thanh "Ồ... ồ..." vô cùng thống khổ.

Hơn ngàn ma lang đang bao vây, thấy Vương của chúng đang bị tên nhân loại đe dọa tính mạng, nào dám tấn công nữa, lập tức lùi lại, xa ra khỏi Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên cười tà nói:

"Bây giờ biết sợ rồi sao? Ta đành mượn ngươi một chút để thoát khỏi đây vậy."

Hắn không để cho lang vương kịp phản đối, mà cho dù nó phản đối cũng chẳng có ích gì. Một tay túm cổ lang vương tiến về phía Đình Lực, Đình Phong... Đám ma lang chỉ biết găm giữ đe dọa rồi tách ra thành một con đường cho hắn đi.

Phải nói, thân hình lang vương cực kỳ to lớn. Nếu một con bình thường có thể so với một người trưởng thành thì lang vương lại to hơn gấp đôi. Mặc dù Quảng Mục Thiên đáng người có thể xem là to cao, nhưng so với con lang vương này cũng nhỏ hơn vài phần. Thế nên, khi hắn túm cổ lang vương nhắc lên thì chỉ nhắc được một nửa thân trên mà thôi. đành phải kéo sên sệt dưới đất. Chỉ tội nghiệp thay cho bộ lông uy vũ của lang vương, bị hắn kéo như vậy, hơn một nửa bị cào vào đất lộ ra những mảng thịt lớn.

Quảng Mục Thiên đến trước Đình Lực, cười hỏi:

"Thế nào? Chúng ta đi được chưa?"

Đám người Đinh Lực còn đang kinh ngạc đến đứng hình tại chỗ. Bọn họ bị sức mạnh của Quảng Mục Thiên dọa cho ngất người ra. Nghe thấy hấn hỏi mới hoàn hồn trở lại, Đinh Lực lắp bắp trả lời:

"Dĩ nhiên. Dĩ nhiên... là được."

Quảng Mục Thiên nói:

"Vậy được. Đành phải lấy con lang vương này làm con tin cho đến khi ra khỏi đây vậy. Bọn ma lang còn lại sẽ không dám tấn công đâu."

"Ah..."

Nghe đến lang vương, bọn họ bấy giờ mới chú ý nhìn con vật to lớn mà Quảng Mục Thiên đang cầm trên tay, không khỏi một phen khiếp sợ. Hạ Tiên yếu bóng vía hơn bị dọa cho suýt ngất.

...

Một lát sau, mọi người theo hướng cũ lúc nãy mà rời khỏi Mê Vụ sâm lâm.

Dọc đường đi, bọn họ cũng phần nào lấy lại được bình tĩnh. Bất quá, đám ma lang vẫn một mực theo sát phía sau khiến ai nấy cũng đều cảnh giác cao độ.

Hạ Tiên cước bộ chậm lại, đi sát lại gần Quảng Mục Thiên hỏi:

"Này, Thiên ca ca, Những gì ta vừa thấy không phải mơ chứ?"

Nàng năm nay mới chỉ có mười chín tuổi nên gọi hấn là ca ca. Mặc dù chứng kiến sức mạnh kinh hồn của hấn nhưng qua một thời gian tiếp xúc, Hạ Tiên hiểu hấn là một người nghĩa khí nên cũng có chút bạo dạn hơn.

Quảng Mục Thiên nói:

"Những gì tận mắt chứng kiến thì là thật."

Hạ Tiên bĩu môi, oán giận hỏi:

"Hừ. Vậy tại sao ngay từ đầu không giúp chúng ta? Như vậy có phải đỡ hơn không?"

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt đáp:

"Ta thấy mọi người phối hợp rất ăn ý, căn bản không cần ta phải nhúng tay vào. Vội lại đội trưởng ra lệnh cho ta không cần ra tay."

Câu nói này của hấn có thể làm người khác hiểu lầm, rằng hấn đang giận dỗi (Như kiểu bị ăn bơ ấy.) Nhưng nào biết được, trong giang hồ, trước đây, ma giáo bỗng dưng nổi lên, chỉ trong một thời gian ngắn bành trướng thế lực lớn như vậy. Một phần không chỉ vì sức mạnh, nếu xét ra, có thể so sánh đệ tử của ma giáo với đám Bạo Phong ma lang lúc nãy. Tuy độc ác, tàn bạo nhưng bọn họ lại có những tố chất mà ngay cả chính phái muốn có cũng chưa chắc đã có được, đó là tuân lệnh tuyệt đối với thủ lĩnh. Quảng Mục Thiên là một phần tử của ma giáo, từ nhỏ đã được huấn luyện rất nghiêm ngặt. Nếu hấn đã chấp nhận gia nhập Ngân nguyệt đông binh đoàn, thì hấn phải tuân theo mệnh lệnh của đội trưởng. Mà mệnh lệnh của đội trưởng là không cho hấn tham chiến.

Hạ Tiên chẳng biết nói gì thêm, chỉ hứ một tiếng rồi thoăn thoắt chạy nhanh lên phía trước.

Sau một hồi đi, mọi người cũng đã đến rìa ngoài của Mê Vụ Sâm lâm. Nơi đây vẫn thuộc phạm vi của khu rừng nên cây cối tương đối nhiều, che khuất bầy ma lang phía sau. Nếu không để đám đông binh đoàn bình thường mà trông thấy chắc khiếp vía mà ngất ngay tại chỗ mất.

Đinh Lực dừng lại, quay người nói:

"Đây là rìa ngoài của Mê Vụ sâm lâm rồi. Thiên huynh đệ, chúng ta nên làm gì tiếp theo?"

Tuy Đinh Lực là đội trưởng nhưng trong tay Quảng Mục Thiên đang nắm giữ là tính mệnh của toàn đội. Hấn không dám tùy tiện mà quyết định, bèn quay lại hỏi.

Quảng Mục Thiên không cần suy nghĩ, đáp:

"Ta thả con ma lang này, rồi chúng ta ra khỏi đây."

Lăng Hàn bên cạnh vội bước ra, lên tiếng:

"Khoan đã. Lỡ như thả nó ra, nó lại tấn công chúng ta thì sao? Chỉ bằng giết quách nó đi..."

Quảng Mục Thiên nhú mày, bắt mắt nói:

"Ta đã nói nếu ra khỏi đây sẽ phóng thích nó. Quảng Mục Thiên ta một lời nói ra như đinh đóng cột. Không thể nuốt lời."

"Nhưng..."

Đinh Lực liền đứng ra khuyên can:

"Thiên huynh đệ nói đúng đấy. Chúng ta không thể giết con ma lang này được. Người nghĩ nếu ta giết nó, đám ma lang đằng kia sẽ để yên cho ta sao? Chắc chắn chúng ta sẽ chịu sự phản nộ của đám ma lang còn lại. Đến lúc đó không chỉ có chúng ta, mà toàn bộ dong binh đoàn khác quanh đây cũng sẽ gặp nguy hiểm"

Nói đoạn chỉ vào vài con ma lang đang nấp phía đằng xa.

Lăng Hà nghe vậy, nghĩ đến lúc này bị đám sói kia vây công, không khỏi một trận rùng mình khiếp sợ.

Giải thích cho Lăng Hàn xong, Đinh Lực quay sang gật đầu, nói:

"Thiên huynh đệ, mọi việc tùy ý người."

Lang Vương được Quảng Mục Thiên thả ra, không dám quay đầu lại, một mạch chạy như bay vào rừng. Một lúc sau phía trong truyền ra những tiếng hú chói tai. Tiếng hú xa dần, xa dần rồi từ từ biến mất. Mọi người lúc này mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Đợi cho đám ma lang đi rồi, Đinh Lực mới quay lại, khuôn mặt hấn lần này mang theo vẻ nghiêm túc, nói:

"Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, mọi người xin vui lòng không được tiết lộ ra bên ngoài. Tiền thưởng trong chuyến đi lần này, phần của ta sẽ chia đều cho mọi người đi, xem như là tiền giữ mồm giữ miệng."

Lâm Hà hừ lạnh, quyền trượng gõ mạnh xuống đất, bắt mắt nói:

"Hừ... Đinh Lực, người xem ta là loại người gì? Chẳng lẽ ta lại đi hãm hại kẻ vừa cứu ta một mạng sao. Người quá xem thường một Ma pháp sư rồi đấy."

Những người còn lại cũng gật gù đồng ý.

Đinh Lực vui mừng, gật đầu cười nói:

"Ha ha ha... Là ta sai. Nếu đã như vậy, cứ xem như hôm nay là một chuyến đi săn bình thường. Chúng ta trở về thôi, chiến lợi phẩm sẽ do Đinh Phong đưa về công hội đổi lấy phần thưởng. Hai ngày sau chúng ta gặp nhau ở lữ hành quán chia tiền. Còn..."

Nói đoạn, nhìn sang Quảng Mục Thiên:

"Còn... Thiên huynh đệ, chúng ta có thể nói chuyện riêng một lát được không?"

Quảng Mục Thiên gật đầu, đáp:

"... Được."

Một lúc lâu sau.

Đợi mọi người gói gém đồ đạc đi hết rồi, Đinh lực mới lại gần Quảng Mục Thiên lên tiếng hỏi:

"Thiên huynh đệ... có phải người là một trong số những người đó?"

Quảng Mục Thiên nghi hoặc, hỏi lại:

"Những người đó? Ý người là sao."

Đinh Lực cổ nhỏ giọng lại, nói:

"Là những người có khả năng chiến đấu tương tự như người vậy."

Quảng Mục Thiên hai mắt sáng lên, trong lòng trầm nghĩ:

"Sức mạnh tương tự như ta? Chẳng lẽ là một cao thủ võ lâm?"

Hắn bèn hỏi:

"Người đó tên gì? Hình dáng như thế nào?"

Đình Lực có vẻ hơi khó xử, ấp úng hồi lâu rồi mới nói:

"Cái này xin lỗi huynh đệ rồi. Ta đã hứa với người đó là không tiết lộ danh tính của y ra bên ngoài... Có điều..."

Quảng Mục Thiên cười, nói:

"Có điều gì? Người cứ nói ra đi, qua thời gian tiếp xúc, chẳng lẽ chưa đủ để người tin tưởng ta hay sao?"

Đình Lực gật đầu, liếc cời áo ngoài ra. Hành động của hắn khiến Quảng Mục Thiên, một đại tông sư võ học, tung hoành một thời cũng phải kinh hoàng mà la lên:

"Ta không thích nam nhân!"

Đình Lực ngẩn ngơ hồi lâu rồi mới hiểu ra ý của hắn. Giận dữ mà thóa mạ không ngớt lời.

Dừng lại việc đùa cợt, khi Đình Lực cời hết áo ngoài ra. Hắn đứng đối diện với Quảng Mục Thiên, chỉ thấy hai tay của hắn cơ bắp cuộn cuộn, đang gồng lên. Sau đó từ trên người hắn phát ra những tiếng lách cách như tiếng pháo nổ.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, không nhận được mà thốt lên:

"Là Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam!"

Đây là một loại ngoại công của Thiếu Lâm Tự. Nằm trong Thất Thập Nhị huyền công (72 công phu thiếu lâm), có thể biến cơ thể thành sắt thép. Nói sắt thép thực chất cũng chỉ là khoa trương mà thôi. Nhưng đừng vì vậy mà khinh thường, đây là một trong những đệ nhất ngoại công của Thiếu Lâm tự. Trong giang hồ được xem như là thiên hạ đệ nhất ngành công. Luyện cho cơ thể trở nên cường tráng, thuộc dương cương. Đợi luyện đến đại thành có thể đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Có thể nói là vững như bàn thạch không gì có thể làm tổn thương. Tuy nhiên để luyện loại ngoại công này rất cực khổ, tốn không ít thời gian.

Nghe thấy Quảng Mục Thiên hô Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam, Đình Lực không khỏi ngạc nhiên:

"Huynh đệ biết loại công phu này?"

Quảng Mục Thiên không tiếp lời, cũng nhanh chóng cời áo ngoài ra. Rồi rút thanh kiếm đeo bên hông chém xuống một phát, đương nhiên là không kèm theo nội lực đơn giản là dùng lực của người bình thường mà thôi. Chỉ thấy kiếm chém vào cơ thể của hắn nghe "keeng" một tiếng vang dội rồi bị bật ra, giống như chém phải đá.

Đình Lực giật mình ngạc nhiên:

"Đây là..."

Quảng Mục Thiên đáp:

"Đây là Kim Cang Bất Hại Thân. So với Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam của Thiếu Lâm Tự không khác là bao."

Đình Lực mặc lại đồ vào, nói:

"Vậy là quả thực huynh đệ cũng là một trong những cao tăng của chùa Thiếu Lâm?"

Quảng Mục Thiên bật cười, nói

"Ha ha ha... "Cao tăng" ư? Nhìn xem ta có trọc không?"

Đình Lực liền đáp:

"Không có."

Quảng Mục Thiên nói

"Vậy thì là không phải. Ta với bọn họ khác nhau, chẳng qua là học môn công phu có phần tương tự mà thôi. Không thể nói là cùng một tông môn được. Người ra ngoài nếu nói lung tung kiểu đó rất dễ bị hiểu lầm đấy."

"À... Thì ra là vậy."

Đình Lực gật đầu hiểu ra.

Quảng Mục Thiên chợt nghĩ:

"Nếu như có thể gặp được những tăng nhân của chùa Thiếu Lâm, ắt sẽ tìm hiểu được tình hình võ lâm hiện tại."

Nghĩ vậy, hắn liền hỏi:

"Người dạy cho người những công phu này hiện tại đang ở đâu? Ta muốn đi gặp bọn họ?"

Đinh Lực lắc đầu thờ dãi nói:

"Thật đáng tiếc, ta may mắn nhận ân cứu mạng của những người đó. Nhưng ở đây, bọn họ bị xem là dị giáo, bị xua đuổi khắp nơi. Hiện tại ta cũng không biết tung tích của họ."

Quảng Mục Thiên nhú mày, thật khó hiểu. Những cao tăng phật môn vốn từ bi lương thiện, tại sao lại bị xem là những kẻ dị giáo? Chẳng lẽ con người ở đây quá hiểu sát, mà dù có đi chăng nữa cũng đâu phải tất cả? Cũng có người già, trẻ em, phụ nữ chứ?

Càng nghĩ hắn càng khó hiểu. Quảng Mục Thiên tuy trước đây lịch duyệt giang hồ không có bao nhiêu. Nhưng hắn cũng thừa biết được, cao tăng Thiếu Lâm đi đến đâu cũng được người ta tôn trọng. Không chỉ vì võ công mà lẫn cả đức tính từ bi của họ.

Thấy hắn lâm vào trầm tư, Đinh Lực tiến lại hỏi:

"Huynh đệ, có chuyện gì sao?"

Quảng Mục Thiên ngưng suy nghĩ, quay sang nói:

"Ta có thể nhờ người một chuyện được chăng?"

Đinh Lực liền đáp:

"Dĩ nhiên là được, tính mạng của ta là do người cứu. Dù có nguy hiểm tới đâu ta cũng chẳng từ."

Quảng Mục Thiên nhất quyết phải tìm hiểu nguyên do này, bèn nói:

"Vậy được, phiền người đi tìm tung tích của những cao tăng chùa Thiếu Lâm. Nếu có tin tức gì, lập tức báo ngay cho ta được không?"

Đinh Lực lập tức đáp ứng:

"Được! Chuyện này không thành vấn đề."

Hai người vừa cười ngửa vừa nói chuyện, hướng công thành Tuyết Nguyệt để quốc mà đi đến.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuyện cũ của Đinh Lực

Đinh Lực cùng Quảng Mục Thiên cười ngửa hướng công thành phía Tây Tuyết Nguyệt mà đi tới.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã đi vào cổng thành. Đang lúc chuẩn bị từ biệt, Quảng Mục Thiên tò mò, liền hỏi:

"Có thể nói cho ta biết hai người làm thế nào mà gặp nhau được chăng?"

Đinh Lực liền cười nói:

"Chuyện cũng khá dài, hay chúng ta tới tửu quán. Ta sẽ kể hết mọi chuyện cho huynh đệ nghe."

Quảng Mục Thiên gật đầu đồng ý. Vậy là hai người tìm một quán rượu nhỏ bên đường ghé vào. Vừa mở cửa quán, một tên bồi bàn lập tức bước lên đón chào:

"Xin chào ngài, khách nhân tôn quý, hoan nghênh quang lâm!"

Hai người tìm một cái bàn còn trống sạch sẽ gần cửa sổ. Vừa ngồi xuống, Đinh Lực liền hô:

"Lấy cho ta một cốc rượu lúa mạch. À... Thiên huynh đệ, ngươi dùng gì?"

Quảng Mục Thiên chẳng để ý, liền nói:

"Gì cũng được!"

"Dạ, vâng..."

Gã bồi bàn gạt đầu vâng dạ rồi nhanh chóng rời đi.

Đợi một lát sau, gã bồi bàn đưa lên hai cốc rượu lớn, mùi thơm bay thoang thoang.

Đinh Lực đưa cốc lên uống một ngụm rồi bắt đầu kể:

"Chuyện là thế này, ba năm về trước, khi ta còn là một chiến binh cấp Thiếc. Nói ra cũng thực là trùng hợp, trong một lần đi làm nhiệm vụ trở về, ta vô tình nghe thấy những tiếng động âm âm như thác nước đổ. Mà con đường này bình thường ít người qua lại nên rất yên tĩnh, nhưng đột nhiên hôm nay lại ồn ào như vậy. Ta tò mò, liền theo nơi phát ra âm thanh mà đi đến. Đến nơi phát ra tiếng động kia thì cảnh tượng tiếp theo khiến ta kinh ngạc vô cùng, đó là cái lỗ đen cực lớn đang xoáy tròn. Rồi đột nhiên, một lão già từ trong đó đột nhiên bay ra, làm ta hoảng hốt vô cùng. Chỉ thấy lão từ trong lỗ đen nhảy ra rồi rơi xuống mặt đất, nằm bất tỉnh. Hình dáng, lẫn trang phục của người này đều vô cùng kỳ dị. Đầu trọc, râu dài, lại khoác trên người một bộ đồ lấp lánh nửa chữ (áo cà sa)! Ta thấy khóe miệng lão chảy ra một tia máu, khuôn mặt xanh ngắt, hơi thở yếu ớt, liền đoán ngay là đang bị thương. Liền dìu lão về nhà, sau đó bảo Đinh Phong đi tìm một Tể Tụ về chữa trị. Nhưng nào ngờ, cho dù tên Tể Tụ đó có làm cách gì đi chăng nữa, tình trạng của lão già đó cũng chẳng khá lên được. Điều kỳ lạ là trên người lão ngoại trừ vùng tim có hình một bàn tay vô cùng kỳ dị ra thì những chỗ còn lại chẳng có chút vết thương nào. Tên Tể Tụ kia không chữa được, liền bảo phải mời một Đại Tể Tụ đến thì may ra mới có hy vọng cứu sống."

Nói đến đây, Đinh Lực phì một tiếng, rồi kể tiếp:

"Phi! Mời đại Tể Tụ ư!? Huynh đệ biết đó, cả một đế quốc rộng lớn như thế này, may ra cũng chỉ có hai đến ba đại Tể Tụ mà thôi, thân phận bọn họ vô cùng tôn quý. Trong lúc đó, ta mới chỉ là một chiến binh cấp Thiếc. Làm gì có tiền mà mời một đại Tể Tụ về, chỉ để chữa trị cho người mà mới chỉ gặp lần đầu, không hề quen biết?"

Đinh Lực lại nói tiếp:

"Vậy là không mời được Đại Tể Tụ, ta cứ nghĩ rằng chẳng bao lâu sau lão sẽ chết. Nào ngờ, một ngày, hai ngày, trôi qua mà lão vẫn thờ, hơn nữa càng ngày khuôn mặt xanh xao kia lại có chút huyết sắc. Lúc đó, ta kinh ngạc vô cùng, liền thử đưa tay lên thử sờ trán của lão... Huynh đệ biết lúc đó ra sao không?"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Chắc là lúc đó tay ngươi bị đánh bật ra ngoài chứ gì!"

Đinh Lực giật mình tròn tròn mắt ngạc nhiên, hỏi:

"Làm sao huynh đệ biết?!"

Quảng Mục Thiên lắc đầu đáp:

"Ta đoán mà thôi!"

Đây thực chất không phải là đoán mò, mà là hần suy luận ra, vị cao tăng chùa thiếu lâm kia rất có thể bị thương nặng, hơn nữa là bị nội thương.

Khác với ngoại thương hiện rõ trên cơ thể, nội thương lại ẩn dấu phía bên trong. Nói rõ ràng hơn, nội thương cũng là bị thương nhưng lại là bên trong mạch máu, lục phủ ngũ tạng... Nếu xét ra, nội thương khó chữa trị hơn ngoại thương gấp bội. Bởi vì vết thương bên ngoài còn có thể thấy rõ mà băng bó. Nhưng nếu bên trong thì không thể dùng cách thông thường mà chữa trị được. Mà theo như lời kể của Đinh Lực, thì chắc chắn vị hòa thượng này bị thương cực kỳ nặng. Bị một chưởng ở vùng tim, tức huyết Cữu Vĩ, nghĩa là tim bị chấn thương rồi.

Thường thì nếu trúng một chưởng như vậy, cơ thể con người không thể nào chịu nổi. Tim của nạn nhân sẽ phải chịu áp lực vô cùng lớn, khiến nó nát ra thành từng mảnh. Nhưng vị hòa thượng này chỉ biểu hiện trạng thái bất tỉnh, mặt tái xanh, hơi thở yếu ớt. Chứng tỏ chưởng lực đánh vào tuy mạnh, nhưng chưa thể xuyên qua được hàng phòng ngự bằng cương khí của y. Tuy nhiên, điều đáng chú ý ở đây là khi Đinh Lực đưa tay sờ vào trán của vị hòa thượng, lại bị một luồng khí vô hình đánh bật ra.

Quảng Mục Thiên trong lòng kinh ngạc, trầm nghĩ:

"Không thể ngờ được, vị cao tăng này lại có thể dùng khí công để tự chữa trị vết thương?"

Trong giang hồ, kẻ không mượn đến ngoại vật mà có thể dùng khí công để chữa nội thương nặng như vậy cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Mà lại là

cao tăng chùa Thiếu Lâm? Và cũng tham gia trận chiến chính tà lúc đó?

Quảng Mục Thiên nghi hoặc, trong đầu lướt lại hình ảnh trận chiến cuối cùng kia một lượt. Từng khuôn mặt dần dần hiện ra trong đầu hần.

Ngày hôm đó, những môn đệ của Thiếu Lâm Tự tương đối ít, và lại người hần tìm là một kẻ có khí công tuyệt đỉnh. Nên chỉ trong chốc lát, Quảng Mục Thiên đã tìm được một người. Trong lòng thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ là Không Trí đại sư! Thiên hạ Thất Tuyệt sao?"

Đình Lực thấy hần thất thần thì hỏi:

"Huynh đệ? Có chuyện gì sao?"

Quảng Mục Thiên lắc đầu nói:

"À... Không có gì! Chỉ là thất thần chút thôi. Mọi việc tiếp theo diễn ra như thế nào?"

Đình Lực tiếp tục kể:

"Nói thì thực vô cùng kỳ lạ, sau lần đó, ta chẳng dám động tới lão nữa. Cho đến vài ngày sau, đột nhiên lão khỏe lên rồi có thể ngồi dậy, và nói luyên thuyên một hồi cái gì: Bản tăng cảm tạ thí chủ vô cùng, rồi gì mà Phật Tổ... Lão nói rất nhiều, nhưng mà ta chẳng hiểu một câu nào cả. Ta thấy lão ngất ba, bốn ngày chắc là sẽ rất đói. Liên bảo Đình Phong đi ra ngoài mua rượu thịt về để bồi bổ. Nào ngờ, lão lại chẳng ăn chút gì, cứ ngồi vậy mà nhìn mấy đĩa thức ăn. Ta hỏi tại sao, lão trả lời là: "Lão nạp là người tu hành không thể uống rượu ăn thịt được." Đúng là mấy cái quy củ rắc rối. Vậy là ta liền làm cho lão một bát cháo nóng, lúc đó lão mới chịu ăn."

Lúc dùng bữa xong, Lão nói: "Lão nạp chịu ơn cứu mạng của thí chủ, không biết nên lấy gì báo đáp?"

Câu này thì ta hiểu, ý là muốn đến đáp ơn cứu mạng. Ta thấy lão trên người người cũng không có vật gì đáng giá. Và lại huynh đệ bọn ta từ nhỏ đã quen tự lực cánh sinh... Nên ta bảo là không cần báo đáp, rồi còn bảo Đình Phong lấy ra một ít tiền cho lão để dùng.

Lão nhìn bọn ta hồi lâu, rồi đứng dậy lấy tay sờ soạn khắp người, khiến huynh đệ bọn ta nổi cả da gà lên. Sau đó Lão nói cái gì mà căn cốt huynh đệ bọn ta vô cùng tốt, muốn nhận hai huynh đệ ta làm đệ tử."

Đình Lực nói đến đây bật cười hai tiếng rồi nói:

"Lúc đó ta đang là một chiến binh cấp Thiệt. Tuy mới chỉ cấp Thiệt nhưng chiến lực của ta lại có thể sánh ngang với một cấp Đồng. Chẳng qua bọn ta ít đi làm nhiệm vụ nên chưa được lên cấp mà thôi. Thấy một lão già tuổi cao sức yếu mà muốn nhận huynh đệ ta làm đồ đệ thì khiến hai huynh đệ bọn ta không khỏi nực cười.

Vậy là, Lão thấy hai người bọn ta không tin, liền muốn so tài. Ta thấy lão già cả, chắc lúc bị thương có ảnh hưởng tới đầu nên mới nói lung tung, bèn khuyên nhủ. Nhưng Lão vẫn khẳng khái, một mực muốn so tài. Vậy là ta bí quá, đành lấy thanh cự kiếm này ra nói: "Lão muốn so tài với bọn ta, trừ phi nhắc được thanh cự kiếm này lên đã."

Nói đoạn rút thanh cự kiếm sau lưng ra, để một bên rồi nói:

"Thanh kiếm này bề rộng bằng một gang tay, dài khoảng chừng nửa thước. Sức nặng trên trăm cân, ta nghĩ chắc chắn lão sẽ biết khó mà lui. Nào ngờ thanh kiếm nặng như vậy mà Lão nhắc lên như không có việc gì, điều này khiến hai huynh đệ bọn ta trợn mắt ngạc nhiên vô cùng. Không còn cách nào khác, đành chấp nhận cuộc so tài đó. Huynh đệ thử đoán xem, ai sẽ thắng?"

Quảng Mục Thiên không do dự liền nói:

"Chắc là lão già đó rồi!"

Đình Lực gật đầu, giơ ba ngón tay lên, nói:

"Đúng vậy, bọn ta lấy ba chuyên mục để thi tài. Lão bảo người tu hành không thể sát sinh, nên bọn ta chọn ra những đề thi chủ yếu là về sức mạnh và thể lực. Đầu tiên là thi chạy, tiếp theo là nâng vật nặng, cuối cùng là thi đấu vật. Nhưng cho dù là thi kiểu gì đi chăng nữa thì bọn ta cũng chẳng thể nào thắng nổi. Lão nhìn bề ngoài già nua nhưng khí lực lại cực kỳ kinh người. Một tay có thể nhắc bổng được cả một tảng đá thật lớn..."

Đình Lực vừa nói, trong mắt đầy vẻ thán phục.

"Cuối cùng bọn ta đồng ý nhận lão làm sư phụ. Nhưng sau khi nghe mấy cái quy củ không sát sinh, không uống rượu, không ăn mặn... thì bọn ta không chịu nổi. Ài... bọn ta là ai cơ chứ? là chiến binh! không sát sinh thì còn có thể được. Nhưng không uống rượu ăn thịt thì không thể nào. Lão thấy bọn ta khó xử như vậy liền bảo hai huynh đệ bọn ta có thể làm đệ tử tục gia. Nhưng đổi lại không thể tiếp cận được với những công phu thượng đẳng hơn."

Quảng Mục Thiên mỉm cười, hỏi:

"Vậy là lão dạy cho hai người Kim Chung Tráo Thiết Bối Sam sao?"

Đinh Lực gật đầu, nói:

"Đúng, nhưng không chỉ có thế, lão còn dạy bọn ta một số loại như quyền pháp, cước pháp, chưởng pháp, khinh công... Còn có một loại công phu khác nữa chính là khí công."

Quảng Mục Thiên nghe thế thì rất ngạc nhiên, hỏi:

"Các người có học qua khí công ư? Kỳ lạ thật. Tại sao ta không thể cảm nhận được dòng nào khí dao động trong cơ thể của người chứ?"

Đinh Lực dường như biết trước phản ứng của Quảng Mục Thiên, liền đáp:

"Không phải chỉ một mình huynh đệ thắc mắc điều này. Ngay cả lão cũng bảo như thế. Lão nói hai người bọn ta tuy có căn cơ học võ nhưng lại không có duyên với khí công. Lão cũng không tài nào truyền khí vào cơ thể hai huynh đệ bọn ta được. Vậy là lão chỉ truyền cho ta món Kim Chung Tráo thiết bố sam mà thôi."

Quảng Mục Thiên cũng đã được Hoàng Bá Đạo kể qua điều này, nhưng bây giờ nghe lại mới phần nào chắc chắn hơn. Người võ lâm xuyên qua đến thế giới này không thể học được Ma Thuật ở đây, cũng như người ở thế giới này cũng không thể học được Nội Công vậy.

Nhưng ngoại công? Ngoại công thực chất cũng là rèn luyện thể chất bên ngoài mà thôi, chỉ kiên trì thì ai cũng có thể luyện được.

Nghĩ vậy, hắn bèn hỏi:

"Người còn nói nợ lão thêm một ân cứu mạng. Thực chất là thế nào?"

Đinh Lực thờ dãi một cái rồi nói:

"Chuyện này kể ra cũng dài dòng, huynh đệ có biết vì sao ở đây gọi những người như huynh đệ là dị giáo không?"

Quảng Mục Thiên lắc đầu, đáp:

"Ta cũng đang định đi tìm hiểu đây."

Đinh Lực hơi tỏ vẻ khổ não, nói:

"Tuy ta không biết hai người từ đâu đến? Nhưng ở đây, Ma Thuật thông hành, người nào cũng sở hữu một nguồn năng lượng được gọi là 'ma lực'. Nhưng các người lại không có! Tuy nhiên, hai người lại sở hữu một thứ sức mạnh hoàn toàn khác biệt. Ta không dám so sánh nó với ma thuật. Nhưng khi giao chiến, ta dám chắc thứ sức mạnh mà huynh đệ có được không thua kém gì ma thuật của bọn ta. Nói tóm lại, những người như huynh đệ bị xem là dị giáo, tất cả cũng chỉ vì sở hữu thứ sức mạnh đáng sợ đó mà thôi."

Quảng Mục Thiên cuối cùng cũng hiểu ra. Hắn không ngờ được vấn đề tưởng chừng như khó khăn kia thực chất lại đơn giản như vậy.

Hắn cười khẩy một tiếng rồi nói:

"Vậy là lão bị người ta xua đuổi chỉ vì sở hữu thứ sức mạnh đó sao?"

Đinh Lực trong con mắt hiện lên vẻ phẫn nộ, nói:

"Thực ra thì không phải, lão sống cùng bọn ta ngoài dạy võ ra thì rất ít khi ra bên ngoài, làm sao có ai có thể biết được chứ. Chuyện xảy ra cũng từ một lần ta đi làm nhiệm vụ, vô tình nhặt được một quả trứng của Lục Xà Vương, một con thần thú. Tin tức đó truyền đi vô cùng nhanh chóng. Lúc đó ta đang sống tại Thương Lan đế quốc, tướng quân Lucifer biết được điều này liền phái quân đến bao vây, muốn lấy không quả trứng đó."

Quảng Mục Thiên lần đầu nghe cái tên kỳ lạ như thế này, liền hỏi:

"Lucifer. Cái tên nghe lạ quá."

Đinh Lực giải thích:

"Lucifer là tướng quân của Thương Lan đế quốc. Nắm nhiều quyền hành, thế lực rất lớn. Hơn nữa quân đội để đô do hắn chấp chưởng."

Quảng Mục Thiên hỏi:

"Vậy các người có giao ra không?"

Đinh Lực giật dử, vỗ bàn một phát nói:

"Đương nhiên là chúng ta không chịu giao ra rồi! Một quả trứng của Thần thú đã vô cùng quý hiếm. Nếu như có thể ấp nở nó liền như có một chiến sĩ cấp Bạch Kim đi cùng. Nào ngờ, tên khốn đó không nói lời nào, liền ra lệnh cho binh sĩ giết bọn ta cướp bảo. Đúng lúc nguy hiểm này, lão liền xông ra giải

cứu hai huynh đệ bọn ta."

Nói đến đây, giọng điệu Đinh Lực trở nên hưng phấn hơn:

"Ngày hôm đó thật không thể nào tin nổi, bọn ta chỉ thấy lão xông vào đám binh lính tả xung hữu đột. Tay lão chỉ điểm ra nhẹ nhàng một cái là lập tức một tên ngã xuống. Bọn ta vô cùng kinh ngạc lẫn sợ hãi, chẳng phải lão bảo không sát sinh sao? Nghĩ vậy hai người bọn ta liền xem thử những tên bị ngã xuống. Thấy chúng vẫn còn thở, chỉ bị bất tỉnh mà thôi. Đến bây giờ bọn ta mới thực sự phục lão. Sau một lúc lâu, đám lính chỉ còn chỉ còn vài tên. Lucifer sợ đến mức mặt tái mét, liền cùng đám lính bỏ chạy mất dép... Mọi chuyện là vậy đấy, nhưng từ lần đó lão từ biệt hai người bọn ta rồi rời đi. Sau này ta chuyển đến đây sống thì không còn nghe chút tin tức nào nữa."

Quảng Mục Thiên gật đầu, chấp tay cảm tạ, nói:

"Vậy là được rồi, ta đã nghe được những gì đã nghe. Cảm tạ vô cùng. Nếu như còn tin tức nào của lão già đó phiền người thông báo cho ta một tiếng."

Đinh Lực nói:

"Không có gì. Ta cũng phải tìm lão chứ. Dù gì thì đó cũng là sư phụ của ta mà. Mà huynh đệ cũng nên cẩn thận, chớ để người ngoài biết được thân phận."

Quảng Mục Thiên gật đầu, điều này hắn biết rõ. Mặc dù đây không phải giang hồ nhưng lòng người hiểm ác, nào ai dám chắc không có kẻ nguy hiểm chứ. Mặt khác hắn cũng chưa tìm hiểu rõ sức mạnh của Ma Thuật. Nên ẩn nhẫn là hơn.

Từ biệt Đinh Lực, Quảng Mục Thiên cười ngửa theo đường cũ mà trở lại khách điểm.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giàng Hồ Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giải cứu Tư Không Mẫn

Khi Quảng Mục Thiên đi ra khỏi tửu quán, trời đã tối sầm. Hắn chậm rãi bước đi, hướng quán trọ mà đi đến.

Bây giờ là về đêm, toàn bộ Tuyết Nguyệt thành tràn ngập ánh sáng của những chiếc đèn ma pháp. Trên đường lớn, người qua lại tấp nập khắp mọi nơi, không khí phồn hoa náo nhiệt vô cùng. So với ban ngày thì còn náo nhiệt hơn vài phần.

Quảng Mục Thiên lách qua đám đông, đi qua vài con đường, cuối cùng đến trước khách điểm cũ. Hắn trở về phòng mình, đóng cửa lại!

Một lúc lâu sau, đang nằm nghỉ ngơi. Đột nhiên, bên ngoài mấy tiếng đập cửa vô cùng gấp gáp, giống như cháy nhà không bằng vậy.

"Là ai đó?"

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên hỏi, hắn ngồi dậy rồi tiến đến, chậm rãi mở cửa phòng ra.

Hiện lên trước mặt hắn là một nữ tử trông rất quen, chẳng phải là tiểu cô nương đi cùng vị công tử hôm qua đây hay sao? Hình như tên là Tiểu Hinh.

Chỉ thấy nàng ta khuôn mặt tái nhợt, khóe môi còn có vết máu chảy ra.

Tiểu Hinh đang định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên thân hình vô lực ngã xuống. Quảng Mục Thiên nhanh chóng vòng qua, hai tay đỡ lấy nàng. Hắn quan sát, thấy nơi bụng tiểu cô nương có một đường kiếm chém vào khá sâu. Máu chảy loang lổ thành một mảng đỏ vô cùng lớn, bị thương rất là nặng. Chắc là do mất máu quá nhiều nên mới đuối sức như thế này. Hắn đưa tay điểm vài huyệt đạo bên cạnh miệng vết thương để cầm máu rồi diu nàng đặt lên giường.

Tiểu Hinh vừa nằm xuống thì đột nhiên tỉnh lại, nàng nhìn Quảng Mục Thiên run rẩy nói:

"Cầu xin, cầu xin. Ngài hãy cứu lấy Tiểu Thư!"

Quảng Mục Thiên nhíu mày, ngạc nhiên hỏi:

"Tiểu thư nhà các người ư? Cô ta xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Hinh đáp:

"Tiểu Thư vì muốn tìm hiểu thân phận của Ngài nên theo dõi phía sau. Nào ngờ đến Mê Vụ Sâm Lâm thì lạc mất. Đến khi trời chập tối liền bị một đám

hắc y sát thủ vây công. Tiểu Thư không chống đỡ nổi liền bị đánh ngã. Tiểu nữ may mắn được Tiểu Thư cứu thoát. Trong cơn nguy cấp, Tiểu Thư dặn dò ta bằng mọi cách phải đến tìm, nhờ Ngài giúp đỡ."

Nói đến đây ho khụ khụ hai tiếng.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, nói:

"Tại sao lại nhờ ta giúp đỡ? Ta và hai người các người không quen không biết. Hà có gì ta phải ra tay?"

Tiểu Hinh đáp:

"Chẳng phải đạo của người trong võ lâm là lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ hay sao? Tiểu thư nhà ta là người của Thanh Phong Môn, nếu ngài ra tay cứu giúp, môn chủ tất có hậu báo."

Quảng Mục Thiên nghe vậy thì bật cười, nói:

"Ha ha ha... Thật nực cười. Người cho rằng trên giang hồ đều cùng một loại người như vậy à? Mà hậu báo sao? Ta với Môn chủ Thanh Phong Môn các người vốn có thù oán từ xưa. Các người nghĩ chỉ vì một con nha đầu mà lão sẽ bỏ qua chuyện cũ của ta hay sao?"

"Nhưng Tiểu Thư là..."

Quảng Mục Thiên hừ lạnh một tiếng, cắt lời nàng, nói:

"Là gì ta không cần biết. Ta chỉ biết là ta bây giờ không muốn đi cứu."

Tiểu Hinh nghe vậy không nhìn được liền ngồi dậy quỳ xuống. Vừa mới nhấc người lên được một chút, vết thương kia lại trào máu ra. Mặc dù đau đớn nhưng nàng không dám kêu một tiếng, hai chân quỳ xuống, hai mắt khẩn cầu mà nhìn Quảng Mục Thiên, nàng dập đầu nói:

"Cầu xin Ngài hãy cứu Tiểu Thư."

Quảng Mục Thiên cũng không nhìn một cô gái tội nghiệp như Tiểu Hinh cứ vậy mà chết đi, lòng thầm nghĩ:

"Ta đến đây lạ nước lạ cái, thông qua Thanh Phong Môn biết chút tin tức võ lâm cũng đỡ tốn công sức."

Hắn vội đỡ lấy nàng, đặt lại trên giường, vận nội lực vào tay rồi áp vào miệng vết thương. Chỉ thấy vết thương lập tức ngưng chảy máu. Hắn bắt đắ dĩ, bèn nói:

"Được rồi, cô ta đang ở đâu?"

Tiểu Hinh mừng rỡ, nói:

"Tiểu thư đang bị vây khốn ở rìa ngoài Mê Vụ Sâm Lâm. Cầu xin ngài mau đến kéo Tiểu Thư gặp nguy hiểm."

Nó xong một quá mà ngất luôn.

Quảng Mục Thiên liền đi xuống tầng một khách điểm, móc hết số tiền còn lại trong túi ra ném cho tên bồi bàn rồi dặn dò:

"Trong phòng ta đang có một người bị thương nặng. Lập tức mời một, cái gì mà Tế... đến đây trị thương cho cô ấy. Nếu làm tốt, tiền thừa còn lại, bao nhiêu cho người tắt."

Tên bồi bàn mở tủ ra thấy ánh vàng lấp lánh thì hai mắt sáng lên vội gật đầu nói:

"Là Tế Tự, là Tế Tự... Tiểu nhân lập tức đi ngay."

Nói rồi phóng như bay ra bên ngoài, so với cao thủ về kinh công còn nhanh hơn vài phần, khiến Quảng Mục Thiên được một lần mở rộng tầm mắt.

Sắp xếp xong xuôi mọi chuyện rồi, Quảng Mục Thiên liền hướng Mê Vụ Sâm Lâm mà đi tới. Hắn không dùng ngựa mà trực tiếp thi triển kinh công. Người đi trên đường chỉ thấy một luồng gió thổi qua tai, rồi có bóng đen vụt qua rất là nhanh. Ai cũng đều nghĩ đó chỉ là ảo giác cho nên cũng bỏ qua.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã tới rìa ngoài của Mê Vụ Sâm Lâm. Quảng Mục Thiên lượn quanh một vòng để kiểm tra. Đột nhiên hắn dừng lại ở một mảnh rừng cây đổ gãy. Chỉ thấy nơi này là một mảnh hỗn loạn, vô số cây cối xung quanh đều bị gãy lìa. Nói gãy thực chất cũng không phải, chỉ thấy nơi vết gãy cực kỳ trơn bóng nhẵn nhụi. Trông giống một vết chém thì hơn, chỉ có thể là một cao thủ về kiếm khí mới có thể tạo nên được vết chém nuốt như thế này. Hắn dò xét một lượt thì nhặt được một vật nho nhỏ. Chính là ngọc bội mà trước đây hắn từng thấy cô gái kia đeo.

Hắn cầm ngọc bội lên, trầm tư:

"Bây giờ làm thế nào mà tìm đây?!"

Đột nhiên Tiểu Lôi ở trong túi hắc lò đầu ra nói:

"Ta có thể giúp, ta có thể giúp."

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên hỏi:

"Giúp thế nào?"

Tiểu Lôi đáp:

"Mùi của loài thiêm điện lôi vô cùng thính. Ta có thể ngửi ra mùi của nữ nhân nhân loại kia."

Quảng Mục Thiên nói:

"Vậy sao! Ngươi thử ngửi xem, bọn chúng mang cô ta đi đâu?"

Nói đoạn đưa miếng ngọc bội đến trước mũi Tiểu Lôi. Tiểu Lôi hít hít vài cái rồi phớt nhanh xuống, hướng phía đông nam mà chạy tới. Quảng Mục Thiên cũng không chần chừ phóng người đuổi theo.

Một lúc lâu sau, một người một thú đã đuổi kịp đám hắc y nhân. Chỉ thấy bọn chúng có cả thảy năm tên, trong đó một tên đang vác một người mặc đồ màu trắng. Có thể dễ dàng đoán ra đó là Tư Không Mẫn. Quảng Mục Thiên cúi người xuống nhặt vài viên đá nhỏ lên định làm ám khí.

Một tên đeo mặt nạ đang đi đột nhiên dừng lại. Bàn năng sát thủ của hắn mạch bảo đang có người theo dõi phía sau.

Quả nhiên, Quảng Mục Thiên đang ở sau bị hành động của tên đó làm cho kinh ngạc vô cùng. Trên giang hồ, hắn võ công cao cường, một khi muốn theo dõi ai đó trừ khi là đại cao thủ. Chứ nếu không muốn phát hiện ra hắn là điều không thể. Nhưng tên kia lại phát giác ra có người theo dõi. Dù thấy trình độ cảnh giác với nguy hiểm của tên này đã ở mức lão luyện.

"Con chuột nhắt! Còn không chịu lộ diện."

Chỉ thấy tên sát thủ kia đột ngột quay phắt lại, trong tay hắn xuất hiện ánh sáng xanh lập lòe phóng về sau.

Tay Quảng Mục Thiên cũng không hề chậm, khê búng liên tiếp ba cái. Ba viên đá nhỏ được phóng ra từ tay của hắn nhanh như chớp.

Tiếp theo là vài tiếng "keng keng keng" vang lên.

Ba mũi ám khí đen xì rơi xuống cắm xuống đất, bên chân Quảng Mục Thiên. Mũi ám khí này dài không quá bốn tấc, toàn thân ngập sâu dưới đất, chỉ còn cái đuôi hình tròn, màu sắc đen xì chìa lên trên.

Tên đeo mặt nạ lên tiếng khen ngợi:

"Chân tay cũng mau lẹ đấy! Không biết vị đại hiệp đây cao danh quý tánh là gì?"

Hắn hiểu được kẻ có phản ứng nhanh như vậy trên đời này không có bao nhiêu. Ất cũng là một cao thủ, nếu tránh được thì nên tránh.

Quảng Mục Thiên cười khẩy, nói:

"Kẻ có khả năng khen được ta trên đời này chẳng có mấy ai. Ngươi cũng không nằm trong số đó. Muốn biết được tên ta? Chừng đó bản lĩnh còn chưa đủ!"

Tên đeo mặt nạ hơi tỏ vẻ tức giận, nói:

"Một tên ngông cuồng! Xem chiêu tiếp đây."

Vừa dứt lời, trong tay hắn lại xuất hiện bốn mũi ám tiễn. Chỉ thấy hắn vung tay lên, lập tức bốn mũi ám khí phóng nhanh đến trước Quảng Mục Thiên bằng một tốc độ khó thấy bằng mắt thường.

Quảng Mục Thiên vẫn ung dung bất động, bàn tay phải vẫn vè vài viên đá nhỏ còn lại. Ngón tay cái búng liên tiếp bốn phát. Bốn viên đá nhỏ được quán thủ thêm nội lực hùng hậu, như lưu tinh xẹt qua bắn lên không trung đón đầu ám tiễn của tên đeo mặt nạ.

Lại nghe, "keng keng keng keng" bốn tiếng. Bốn mũi ám khí rơi xuống, cắm phập vào mặt đất.

Trong quãng thời gian nhanh như chớp nhoáng, tên đeo mặt nạ kia phóng ám khí, Quảng Mục Thiên búng hòn đá đón đỡ. Cả hai bên nét mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, chỉ cử động tay trong chớp mắt mà đã diễn biến bấy nhiêu việc.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, tên đeo mặt nạ đột nhiên hét lên rồi soạt một tiếng, rút trường kiếm sau lưng ra. Mũi kiếm nhắm thẳng yết hầu của Quảng Mục Thiên mà đâm tới. Không chỉ có mình hắn, bốn tên còn lại cũng rút binh khí ra sẵn lại gần. Trong đó hai tên dùng câu liêm, một tên sử song kiếm.

Cả năm tên ra tay dường như cùng một lúc, chỉ trong tích tắc, toàn thân Quảng Mục Thiên đều bị hàn quang bao phủ.

Năm tên đeo mặt nạ phối hợp cực kỳ ăn ý. Một tên đằng trước dùng kiếm tấn công hòng làm chậm và làm cho đối thủ không kịp vận công, để hai tên sử song câu đâm vào bên sườn khiến kẻ địch không thể phòng bị. Tên phía sau nhân cơ hội đó liền tấn công, cuối cùng tên sử song kiếm còn lại ở bên ngoài chỉ chực chờ địch nhân rối loạn mà ra tay đánh lên.

Phải, trái, trước, sau của Quảng Mục Thiên đều bị hàn quang bao phủ, lợi khí của kẻ địch toàn nhằm chỗ yếu hại của hắn mà đâm tới. Nếu như né tránh được kiếm đằng trước, ắt bị câu liêm ở hai bên đâm trúng, mà cho dù né tránh được cả hai bên đi chăng nữa cũng không thoát khỏi lưỡi kiếm phía sau. Đó còn chưa nói đến tên sử song kiếm đang rình mò phía ngoài đợi chờ cơ hội hắn sao nhãng mà lao đến tấn công. Đối với cao thủ bình thường mà nói pha phối hợp tấn công này dường như là tuyệt sát trong chớp mắt.

Nhưng đây không phải cao thủ bình thường!

Quảng Mục Thiên khẽ cười, bàn tay vung lên, hai ngón tay nhanh như chớp kẹp lấy kiếm của tên đeo mặt nạ đằng trước. Hắn vận kinh bễ nghe "rắc" một tiếng, lưỡi kiếm của tên đó lập tức bị gãy rời. Đồng thời thân hình Quảng Mục Thiên lao về phía trước, không cần quay đầu lại ném luôn lưỡi kiếm gãy trong tay về phía sau. Trong lúc đó, hai tên sử song câu đang lao đến tấn công thì đối thủ của chúng đột nhiên biến mất. Hai tên đó sử khinh công siêu đẳng, nhưng luyện hạ bàn lại hơi hợt, thành ra đang trên đà lao tới nào có thể dừng kịp, lập tức va vào nhau. May mắn thay, chỉ trong tích tắc va chạm kia, hai người lập tức lâm chệch hướng đi của câu liêm, nên không xảy ra thêm thương vong.

Tên đeo mặt nạ cầm đầu kia tưởng chừng như đòn phối hợp này sẽ hoàn toàn tiêu diệt được kẻ địch. Hắn nào ngờ Quảng Mục Thiên phản ứng nhanh nhạy như vậy. Chỉ trong chớp nhoáng lưỡi kiếm của hắn bị bẻ gãy, đồng thời lúc đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Tên ám toán phía sau lưng Quảng Mục Thiên ăn liền một mảnh kiếm vào đầu. Là lưỡi kiếm bị bẻ gãy của tên đeo mặt nạ phía trước. Còn hai tên tấn công bên sườn địch nhân thì cứ vậy mà lao vào nhau chấn đến bất tỉnh nhân sự.

Quảng Mục Thiên phóng người về phía trước rồi phi thân bay qua đầu tên đeo mặt nạ, nhẹ nhàng đáp xuống thoát khỏi vòng vây.

Kẻ thì chậm, chứ diễn biến trận chiến diễn ra vô cùng nhanh, Tư Không Mặc đang bị trôi nổi ở bên ngoài không dám nhìn thẳng. Nghĩ rằng lần này Quảng Mục Thiên ắt vong mạng. Bên tai nàng chỉ nghe tiếng gió thổi phàn phật vô cùng ghê rợn. Nàng vội mở mắt ra thì thấy sáu luồng ánh đèn cùng bạch quang quyện vào nhau thành một đoàn, qua lại nhanh như gió cuốn. Tiếp theo là tiếng binh khí gãy rời vài tiếng la thảm. Lập tức ba trong năm tên cứ vậy mà ngã xuống, sống chết không rõ.

Tên đeo mặt nạ cầm đầu kia hiểu ra rằng hôm nay mình gặp phải một kẻ không tầm thường chút nào. Nếu tiếp tục giao đấu bên mình ắt thiệt hại nặng, mà nhiệm vụ cũng không thể nào hoàn thành được. Vậy là không cứng được thì mềm, hắn bèn hạ kiếm xuống, tiến đến một bước chấp tay nói:

"Vô công của túc hạ thực quá cao siêu. Tại hạ quả thực ngu muội xin thứ lỗi cho lời lúc này. Không biết túc hạ đây có quan hệ như thế nào với cô nương này chăng? Tại sao phải ra tay ứng cứu?"

Lời nói của hắn rất lễ độ, so với lúc nãy đúng là quay ngoắt sang một trăm tám mươi độ.

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt đáp:

"Không có quan hệ gì cả."

Tên đeo mặt nạ mừng rỡ, vội nói:

"Vậy mọi người chắc có hiểu lầm ở đây. Tại hạ là người của Âu Dương gia tộc, kính xin túc hạ nhường đường."

Quảng Mục Thiên ồ lên ngạc nhiên một tiếng rồi hỏi:

"Ồ... Âu Dương gia tộc? Gia tộc sát thủ ư?"

Tên đeo mặt nạ kia thấy Quảng Mục Thiên biết đến Âu Dương gia, trong lòng liền có chút tự đắc, liền nói:

"Túc hạ đã biết đến Âu Dương gia tộc như vậy đã có thể cho bọn tại hạ qua được chăng?"

Quảng Mục Thiên nói:

"Các người có thể qua, nhưng cô gái kia thì để lại."

Tên đeo mặt nạ kia nhú mày, trong lòng nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ tên này người điếc không sợ súng. Nghe đến gia tộc sát thủ mà mặt vẫn thản nhiên như không! Hay là hắn có môn phái nào chống lưng nên không sợ?"

Nghĩ vậy, hắn bèn nói:

"Có thể túc hạ không biết, Âu Dương gia tộc uy danh rất lớn. Cho dù túc hạ có người chống lưng đằng sau đi chăng nữa cũng không thể nào thoát khỏi bọn tại hạ!"

Quảng Mục Thiên nghe vậy thì cười lớn, ngao nghể nói:

"Ha ha ha... Cừu Long Quảng Mục Thiên ta hành sự từ trước tới nay chưa cần đến người phía sau chống lưng! Nếu muốn giết ta? E rằng... Kể cả Âu Dương Phong tới đây cũng chưa chắc đã làm được chuyện đó!"

Tên đeo mặt nạ kinh ngạc vô cùng, nói:

"Túc hạ biết gia chủ? Mà khoan, túc hạ là... Cừu Long..."

Nói đến đây, hai mắt hắn tròn tròn vì kinh hãi, tay run run không tự chủ được mà đánh rơi kiếm, miệng lắp bắp:

"Ngài, ngài... là Cừu Long... không thể nào!"

Quảng Mục Thiên hừ một tiếng, nói:

"Không thể nào ư!?"

Dứt lời, một luồng khí từ hắn tỏa ra, bao trùm lấy hai tên đeo mặt nạ kia.

Tên đeo mặt nạ chỉ thấy cơ thể nặng trĩu, không chịu được phải ngồi bệt xuống đất. Một luồng sát khí nồng nặc tỏa ra từ Quảng Mục Thiên làm hắn khiếp hãi. Bầu trời xung quanh đang tối sầm chợt xuất hiện vài tia sét đánh ngang qua, làm sáng cả một vùng. Làm cho người ta sợ hãi là trên đầu Quảng Mục Thiên, đột nhiên xuất hiện chín con rồng, đang giương nanh múa vuốt.

Tên đeo mặt nạ kinh hãi, lắp bắp nói:

"Là, là Cừu Long..."

Mặc dù kinh hãi tột độ, nhưng sát thủ được luyện tập rất nhiều để có thể chống lại huyền ảnh (ảo giác). Hắn cắn đầu lưỡi mình đến bật máu để lấy lại thanh tỉnh. Nhưng tên đeo mặt nạ sử song kiếm bên cạnh lại không dễ dàng như vậy. Chỉ thấy hắn thân hình run rẩy mãnh liệt, khóe mắt, lỗ tai đều chảy máu. Một lúc lâu sau thì ngã phịch xuống đất, sống chết không rõ.

Trong lòng tên đeo mặt nạ bây giờ là một mảnh kinh hãi, thầm nghĩ:

"Đây mới thực sự là cường giả! Người này Âu Dương gia tộc tuyệt đối không thể đụng vào!"

Hắn vội quỳ xuống, sợ hãi lắp bắp nói:

"Vãn bối ngu muội, hai mắt như mù. Kính xin tiền bối tha cho một mạng."

Quảng Mục Thiên thu lại uy áp rồi hỏi:

"Người nhận ra ta ư?"

Tên đeo mặt nạ gật đầu, nói:

"Từ trận chiến chính tà cuối cùng đó, uy danh của tiền bối lan rộng. Trên giang hồ không ai không biết! Nhưng để nhớ rõ danh tính của Tiền bối thì cũng không có mấy người."

Quảng Mục Thiên nói:

"Ta nghe nói sát thủ giỏi nhất là về thông tin tình báo. Mạng của người ta sẽ tha. Nhưng trước đó, ta muốn hỏi một số chuyện."

Tên đeo mặt nạ gật đầu lia lịa, nói:

"Được, được... Tiền bối cứ hỏi, nếu vãn bối biết gì nhất định sẽ trả lời thật lòng."

Quảng Mục Thiên nói:

"Tốt nhất nên như vậy! Ta hỏi người tình hình giang hồ hiện tại như thế nào?"

Tên đeo mặt nạ được đáp ứng tha mạng, mừng rỡ trả lời:

"Trên giang hồ hiện tại nói loạn cũng đúng, nói yên ổn cũng chẳng sai. Vì võ sĩ giang hồ sở hữu sức mạnh khác người ở đây, nên trong thế giới này nhiều người xem chúng ta là dị giáo, lại có kẻ xem chúng ta như là thánh thần... Còn chính phái và tà phái từ khi đến đây thì mâu thuẫn giảm đi không ít, nhưng vẫn như thế nước với lửa, không ai nhường ai. Tuy nhiên, bởi vì bị đưa đến một thế giới xa lạ, không quen không biết chút gì, nên chính tà tạm gác chuyện thù oán sang một bên. Hợp tác cùng nhau để sống sót."

Nói đến đây khiến Quảng Mục Thiên không khỏi một phen kinh ngạc:

"Hợp tác cùng nhau ư!? Quả là khó tin đấy. Sau đó thế nào?"

Tên đeo mặt nạ suy nghĩ chút rồi đáp:

"Sau đó, bọn họ tìm những nơi mà con người ở đây chấp nhận, tôn thờ họ, rồi gây dựng lại tông môn, chiêu mộ đệ tử. Nhưng mắc phải một vấn đề, đó là con người ở đây không thể học được khí công, cho nên việc nhận đệ tử quả rất khó khăn."

Quảng Mục Thiên trầm ngâm chốc lát, rồi lại hỏi:

"Người biết chỗ tọa lạc hiện tại của tông môn phái chăng?"

Tên đeo mặt nạ lắc đầu trả lời:

"Mặc dù bọn vẫn bố trí nắm rất nhiều thông tin, nhưng cũng chỉ biết những môn phái lớn mà thôi. Còn những môn phái nhỏ hoặc vừa thì không nắm rõ. Hiện tại thì có năm môn phái là lớn nhất, trong đó có cả tà phái. Thiên Đạo môn, Vô Lượng phái đang nằm ở Thương Lan đế quốc. Ma giáo Sát Thiên môn ngụ ở Cuồng Long đế quốc. Thiếu Lâm Tự thì hiện ở một quốc gia nhỏ phía đông nam. Còn Thanh Phong Môn ở ngay trong Tuyệt Nguyệt đế quốc."

Quảng Mục Thiên đột nhiên hỏi:

"À, lúc này người nói Âu Dương gia tộc uy danh rất lớn. Theo ta biết, trong giang hồ sát thủ không được ưa chuộng lắm. Tại sao lại có uy danh lớn được? Chẳng lẽ Âu Dương gia chiêu mộ được cao thủ nào hay sao?"

Tên đeo mặt nạ vội nói:

"Tiền bối không biết, ở giang hồ trước đây mục tiêu ám sát đều là các cao thủ môn phái. Tỷ lệ thành công rất thấp, thương vong lại cao, tiền thuê lại thấp... Nhưng ở đây lại là một thế giới khác! Nên..."

Hắn áp úng một hồi rồi mới nói:

"Nên... Dễ kiếm tiền hơn."

"À..."

Quảng Mục Thiên gật đầu hiểu ra, đây thực chất là ý định ban đầu của hắn. Đi cứu Tư Không Mẫn chẳng qua là muốn biết thêm tin tức của võ lâm giang hồ mà thôi. Hắn bèn nói:

"Vậy được rồi, ta đã biết những gì cần biết. Chớ nói với kẻ khác là người đã gặp ta!"

Rồi quay sang, tiến lại chỗ Tư Không Mẫn, một tay nhắc nàng lên. Tư Không Mẫn đang bị trói, lại bị bịt miệng, nào thể phản kháng, cứ vậy mà để hắn nhắc lên. Mắt phượng trừng trừng mà nhìn hắn.

Quảng Mục Thiên tuy nhiều tuổi, nhưng tính cách vẫn là của một chàng thanh niên. Thấy Tư Không Mẫn phản ứng như vậy, dương khí nổi lên, hắn cười hắc hắc lấy tay vỗ một phát vào kiềng đồn nàng, mắng:

"Nhìn cái gì mà nhìn, lỗi là của người cả. Ai bảo theo ta làm gì? Không phải ta đã bảo nữ nhi không nên đi loạn hay sao? Còn nhìn vậy nữa xem ta xử người thế nào?"

Tên đeo mặt nạ thấy Quảng Mục Thiên rồi đi rồi vẫn tiếp tục quỳ. Phải đợi một lúc sau hắn mới từ từ đứng dậy. Lấy trong túi ra ba mũi ám tiễn, liệng vào ba tên đang bất tỉnh kia, thờ dài nói:

"Ài... Thứ lỗi cho ta, ai bảo chúng ta gặp phải người này cơ chứ."

Sau khi kiểm tra bốn người kia chắc chắn đã chết, tên đó mới lấy ra một thanh chủy thủ, cắn răng chịu đau, tự mình chém vài nhát lên người rồi bỏ đi.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lưu Hàn Diệp

Quảng Mục Thiên xách theo Tư Không Mẫn trên lưng, mặc kệ cho nàng phản kháng thế nào cũng không được. Quảng Mục Thiên như một làn gió, chạy băng băng về phía cổng thành Tuyết Nguyệt. Hắn đề khí phốt qua tường thành cao gần chục trượng, nhảy qua vài tòa nhà chỉ trong tích tắc đã về tới khách điểm.

Tư Không Mẫn ở trên chỉ thấy cơ thể nhẹ bẫng, rồi đột nhiên bay lên như đặng vân giá vũ. Cảnh vật lướt qua mắt nàng nhanh như chớp. Chẳng bao lâu sau đã thấy mình đến một căn phòng không người. Căn phòng này tương đối rộng rãi, toàn bộ được ánh sáng từ chiếc đèn ma pháp gần đó chiếu sáng. Tư Không Mẫn chú ý quan sát, liền biết ngay đây là căn phòng trong khách điểm đó. Nghĩ hắn có ý đồ đen tối, nàng liền ra sức giãy dụa muốn xuống.

Quảng Mục Thiên lại vỗ một phát vào mông nàng, nói:

"Yên đó! Đừng làm rộn!"

"Ừm..."

Hai lần bị đánh vào chỗ nhạy cảm của nữ nhân, Tư Không Mẫn không nhịn được, yêu kiều rên lên một tiếng. Hai mắt tròn trũng mà nhìn hắn. Chỉ tiếc, hiện tại miệng nàng không thể nói chuyện. Chứ nếu không, chắc chắn hắn sẽ bị mắng sắc lang không biết bao nhiêu lần.

Quảng Mục Thiên đặt Tư Không Mẫn xuống đất, ngón tay hóa thành kiếm khí cắt đứt dây trói trên tay, đồng thời giải á huyết cho nàng.

Tư Không Mẫn được giải huyết đạo, liền ho sặc sụa một hồi lâu. Á huyết là một huyết đạo nằm ở cổ. Nếu điểm vào sẽ khiến đối phương không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Đây là cách điểm huyết không chỉ có sát thủ mà đến các nhân sĩ võ lâm cũng thường dùng. Tuy nhiên, điểm thì dễ nhưng khi giải huyết lại vô cùng khó chịu, khiến người bị điểm có cảm giác như mắc nghẹn thứ gì đó trong cổ họng. Cô gắng bao nhiêu cũng không thể khạc nhổ ra được, thốn không thể tả.

Đội nàng bình thường lại rồi, Quảng Mục Thiên mới đem ánh mắt quay lại quan sát Tư Không Mẫn, người đang hung dữ trừng mắt nhìn hắn.

Bây giờ nàng không cải nam trang nữa, mà là bộ dạng nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Hai má nàng so với nữ nhân bình thường thì đầy đặn hơn, nhìn vào quả thực chỉ muốn véo một cái, hình dáng khuôn mặt tương đối mượt mà. Cái miệng nhỏ nhắn đang chu lên vì tức giận. Nàng tức đến thở phì phò, khiến bộ ngực thập phần đầy đặn kia phập phồng rung lên, khiến Quảng Mục Thiên một phen suýt chảy cả máu mũi. Nàng có cái cổ dài mà ưu mỹ, tuy không đeo trang sức nhưng cũng không làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên. Quả là một mỹ nữ, bộ dạng đang giận của nàng cũng thập phần đáng yêu.

Quảng Mục Thiên ở trong núi luyện công hơn mười sáu năm. Mới xuất sơn chưa được bao lâu mà đã gặp rất nhiều mỹ nữ. Nào là Ngọc Ngưng Nhi, Nạp Lan Như Nguyệt... Hắn cũng chẳng phải một tên đồng tính luyện ái mà có thể thờ ơ trước vẻ đẹp như vậy.

Nhưng trình độ dưỡng tâm của Quảng Mục Thiên lại ở một cấp độ rất cao, có thể nói là vô cùng tinh thâm. Chỉ trong chốc lát liền gạt bỏ ý nghĩ bậy bạ trong đầu. Hắn mỉm cười, nói:

"Không ngờ người ở bộ dạng nữ nhân cũng rất xinh đẹp nha! Ta đã cứu người một mạng! Bây giờ lại dùng ánh mắt kia mà nhìn ta sao?"

Tư Không Mẫn trong lòng tuy rất cảm kích ơn cứu mạng của hắn. Nhưng thấy ánh mắt như đâm tặc của Quảng Mục Thiên lướt qua trên người. Vội lại từ khi cứu nàng tới giờ, nàng bị hắn đánh vào mông hai lần. Kể cả tên sát thủ lúc này cũng không dám như vậy a. Nàng không nhịn được, tức giận nắn:

"Đồ sắc lang! Người không coi trời cho ta rồi mới đưa về được hay sao? Đầu cần phải xách lên như vậy! Mà người lại còn đánh... đánh... vào chỗ ấy nữa..."

Nói đến mấy chữ cuối cùng thì hai má đỏ lên, không giấu nổi vẻ xấu hổ.

Lời mắng của nàng trông giống như đang dỗi thì đúng hơn. Quảng Mục Thiên tuy còn muốn đùa cợt thêm, nhưng nghĩ cũng không nên quá trớn. Ánh mắt liền hướng về chiếc giường gần đó, nói:

"Ta thích thì ta xách thôi, còn hơn là để đâm sát thủ kia xách lên. Còn đánh người là tại vì người lộn xộn mà thôi. Thay vì mắng ta là sắc lang. Tốt hơn người nên lo cho tính mạng của tiểu cô nương đi bên cạnh người thì hơn."

Tư Không Mẫn giật mình bừng tỉnh, vội chạy đến giường. Nàng bị bắt, ngồi một chỗ cũng tương đối lâu, thành ra hai chân tê cứng. Vừa bước được hai bước liền vấp chân ngã sóng xoài trên nền nhà.

Đúng lý ra, Tư Không Mẫn là võ lâm cao thủ, sẽ không bị bắt cản mà vấp ngã như vậy. Nhưng thứ nhất là vì khi giao chiến, sức lực của nàng đã gần hết nên không thể dùng khí công mà đánh tan máu ứ đọng được. Thứ hai, là đôi khi cảm xúc lẫn át cả lý trí và hành động, nàng vừa nghe tính mạng của Tiểu Hinh nguy cấp. Liền hoảng sợ mà quên mất chân mình đang tê cứng, chưa thể lập tức cử động. Bị ngã là điều tất yếu mà thôi.

Quảng Mục Thiên vẫn ngồi yên đó, hắn mặc dù muốn nhưng cũng không tiến lại đỡ nàng dậy. Ở đây, tất cả đều là lỗi của nàng. Hắn đã sớm cảnh báo rồi, chẳng qua do tính cách cố chấp của Tư Không Mẫn mà thôi. Đôi khi vấp ngã cho con người thêm những bài học đáng giá.

Tư Không Mẫn rút cuộc cũng bò lại được bên giường. Nàng thấy Tiểu Hinh tuy còn thở, nhưng sắc mặt trắng bệch. Vết thương trước người tuy đã lành, nhưng cũng có thể thấy được y phục bị máu nhuộm thành một màu đỏ. Có thể hiểu được Tiểu Hinh đã chịu đựng như thế nào để đến đây cầu cứu.

Tư Không Mẫn bây giờ nào có bộ dạng tức giận như lúc trước nữa. Thay vào đó là nước mắt nước mũi dàn dụa, khóc lên khóc xuống.

Quảng Mục Thiên quả thực không chịu được tiếng khóc, nhất là của nữ nhân. Hắn khó chịu nói:

"Thôi, thôi. Được rồi. Khóc cái đó ư!? Tiểu cô nương kia chưa chết đâu mà khóc. Chỉ bị thương mà thôi."

Nói đến vấn đề này khiến hắn cũng phải kinh ngạc. Quả nhiên công phu chữa thương của Tế Tự kia thật phi thường. Lúc hắn đi nghĩ rằng chắc cũng chỉ kéo dài được mạng sống của nàng thêm một hai canh giờ mà thôi. Đầu thế ngờ được vết ngoại thương nặng như vậy mà vẫn có thể chữa khỏi.

Sau khi ổn định được tâm tình, Tư Không Mẫn liền quay sang cúi đầu cảm tạ Quảng Mục Thiên:

"Đa tạ đã cứu Ta cùng Tiểu Hinh. Ôn cứu mạng không thể nói hết bằng lời."

Quảng Mục Thiên rút một tách trà, đưa đến nói:

"Ta đã hứa với Tiểu Hinh sẽ cứu ngươi, ắt cũng vì mục đích khác. Hà tất phải nói ơn nghĩa!"

Tư Không Mẫn biết Quảng Mục Thiên đi cứu nàng thực chất cũng chỉ là để bắt mấy tên sát thủ kia để tra khảo tin tức mà thôi. Nhưng dù sao đó cũng là ơn cứu mạng, liền không cho là phải, nói:

"Như vậy sao được! Nếu không có ngươi thì hai người bọn ta chắc chắn sẽ chết."

Quảng Mục Thiên cười khẩy một tiếng, nói:

"Ngươi đúng là một người cứng đầu. Chẳng lẽ không sợ rằng, tất cả những chuyện vừa rồi là do ta sắp đặt sao?"

Tư Không Mẫn nghe vậy thì hơi chần chừ, nhưng lát sau lại lắc đầu nói:

"Ta xem ra thì không phải như vậy. Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như thế được."

Quảng Mục Thiên lắc đầu thở dài, xem ra tiểu cô nương này rất ít khi được ra bên ngoài. Suy nghĩ quả thực còn giản đơn. Nàng không suy xét đến trường hợp là hắn thuê đám sát thủ kia bắt cóc nàng, rồi chính hắn lại tự tay cứu nàng hay sao? Lỡ như đó là một màn kịch để lấy lòng nàng thì sao? Trên đời này chuyện trùng hợp kiểu này rất hiếm khi xảy ra. Người đời có câu: Tri nhân tri diện bất tri tâm cũng là vì vậy.

Tuy hắn không hiểu biết thế giới này nhiều. Nhưng nhân tâm thì ở đâu cũng như vậy mà thôi. So với khoản này thì Tư Không Mẫn quả thực còn non kém.

Nhưng nàng cứ khẳng khái đòi báo ơn, trên miệng Quảng Mục Thiên bỗng nở một nụ cười đầy tà khí, nói:

"Nếu ngươi cứ muốn báo ơn như vậy thì... Lấy thân báo đáp được chăng?"

Nói đoạn ánh mắt quét lên người Tư Không Mẫn mang theo vài phần dâm tà.

Tư Không Mẫn bị hắn nhìn vậy, hai má đỏ lên. Lúc này còn cảm kích, nhưng bây giờ lại hận không thể ăn tươi nuốt sống tên này. Nhưng Cha nàng từng dạy: Sống ở đời phải có nhân nghĩa, có ơn tất phải báo.

Tư Không Mẫn không tự chủ được mà đưa mắt nhìn kỹ lại hắn, lòng thầm nghĩ: "Quả thực tên này cũng không tệ, về ngoài tuy không tuấn tú nhưng hai mắt thâm thúy như tinh không, mái tóc dài mà không rối bay phất phơ cả nhơ trông tuấn lãng vô cùng. Mặt khác, hắn có võ công cao cường. Quả thực nếu để hắn so sánh cùng đám đệ tử Thanh Phong môn thì đúng là phượng giữa bầy gà.. Nếu lấy hắn làm chồng chắc cũng không sao..."

A... Mình đang nghĩ cái quàn què gì vậy nè... Tư Không Mẫn vội gạt bỏ ý nghĩ vẩn vơ trong đầu sang một bên, áp ứng đáp:

"Nếu, nếu như... yêu cầu của ngươi là vậy thì... thì..."

Nàng hai má đỏ hây hây như con gà tây, áp a áp ứng mãi vẫn không thoát được mấy từ cuối cùng.

Quảng Mục Thiên bị câu nói đó của nàng làm cho suýt ngã ngựa:

"Chẳng lẽ tiểu nha đầu này thấy ta anh tuấn liền động lòng rồi sao?"

Đang định mở lời trêu chọc, thì đột nhiên Quảng Mục Thiên nhíu mày, hắn cảm nhận được khí của hơn chục người. Lý do hắn cảm nhận được là vì đám người này di chuyển mà không hề dấu khí của mình, rất là lộ liễu. Bọn chúng lao đi rất nhanh, có thể đoán được non nửa là cao thủ về khinh công. Tất cả bọn chúng từ bốn phương tám hướng dồn về đây. Mục tiêu không sai được chính là khách điểm này.

Hắn ồ một tiếng, rồi nói:

"Ồ. xem ra lại có khách rồi đây. Ngươi nghỉ ngơi đi, ta đã hứa với Tiểu Hinh sẽ bảo vệ ngươi thì ắt sẽ làm được. Còn chuyện báo ơn thì sau này hẵng bàn đi!"

"Đa tạ..."

Tư Không Mẫn chưa kịp nói hết câu thì thân ảnh của Quảng Mục Thiên đã vô thanh vô tức mà biến mất.

Thân ảnh Quảng Mục Thiên xuất hiện trên nóc nhà, hắn chú ý quan sát xung quanh.

Lữ khách quán cao bốn tầng, so với tất cả nhà trong Tuyết Nguyệt đế quốc tuy không tính là lớn. Nhưng nếu chỉ xét phạm vi xung quanh thì cũng có thể xem là khá cao rồi. Từ đây quan sát, đúng là rất lý tưởng.

Chỉ thấy xa xa từng bóng ảnh màu trắng lấp lóe trên các tòa nhà. Bọn chúng di chuyển rất mau lẹ, chỉ vài lần nhô lên hụp xuống đã bay xa vài trượng.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, đây không phải phong cách của đám sát thủ. Từ trang phục cho tới khinh công đều không phải.

"Chẳng lẽ là đệ tử của Thanh Phong môn!?"

Hắn nghĩ thầm như vậy.

Vậy là, Quảng Mục Thiên liền quay lại phòng, nói:

"Xem ra không phải là sát thủ rồi. Chắc có lẽ là người của Thanh Phong môn đến hộ tống người về đó."

Tư Không Mẫn nghe vậy thì khuôn mặt khẽ đổi. Nàng trốn khỏi nhà đi chơi, không ngờ lại gặp tai kiếp. Lại khiến cho Tiểu Hinh bị thương nặng. Lần này về bị cấm túc vài tháng đang là còn nhẹ.

Quảng Mục Thiên thông thả ngồi xuống, rót một chén trà đưa lên miệng nhấp nhĩ. Vừa lúc thấy Tư Không Mẫn do dự bèn hỏi:

"Sao vậy?! Chẳng lẽ còn chưa muốn về? Ta cũng không thể cứ kè kè bên hai người các người mà bảo vệ được."

Tư Không Mẫn buồn bã lắc đầu đáp:

"Ta chỉ sợ lần này về sẽ bị phạt nặng mà thôi. Lại khiến Tiểu Hinh bị thương nặng. Lần này về không còn mặt mũi nào mà nhìn mặt phụ thân nữa."

Quảng Mục Thiên thấy nàng vẻ mặt buồn rầu, không nỡ bèn nói:

"Người cứ yên tâm đi. Ta nghĩ lão Tư Không Thiên kia mà nghe xong chuyện người bị sát thủ tập kích. E rằng sẽ cuống cuống lên mà quên trách phạt thôi."

Tư Không Mẫn ngạc nhiên, hỏi:

"Người biết Nội tổ phụ (Ông Nội) của ta sao!?"

Quảng Mục Thiên cũng ngạc nhiên không kém, hỏi lại:

"Nội tổ!? Chẳng lẽ Tư Không Thiên là nội tổ của người? Ta tưởng là cha chứ!"

Tư Không Mẫn nghe hắn gọi thẳng tên của nội tổ mình như vậy, không khỏi có chút bất mãn:

"Người khi gọi người lớn tuổi hơn thì nên thêm hai chữ 'Tiền bối' vào."

Quảng Mục Thiên nghe vậy thì cười lớn, nói:

"Ha ha ha... tiền bối!? Tư Không Thiên còn chưa có bản lĩnh đó!"

Tư Không Mẫn đương nhiên là không tin vào lời nói đó, bĩu môi đáp:

"Người năm nay bao nhiêu tuổi? Nhìn bề ngoài còn trẻ chán. Chẳng lẽ người lịch lãm giang hồ lâu bằng nội tổ ta rồi sao?"

Câu hỏi này tuy rất dễ nhưng lại làm hắn ngẩn người, không biết trả lời ra làm sao.

Tuổi ư!?

Hắn cũng chẳng nhớ mình năm nay bao nhiêu tuổi nữa. Quảng Mục Thiên chỉ biết rằng, hắn đã sống rất lâu rồi mà thôi. Hắn cũng không lý giải được tại sao mình lại sống được lâu như vậy. Hơn nữa dung mạo cũng không già đi chút nào. Nếu nói ra tất cả những lời này thì chắc chẳng ai có thể tin nổi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì bên ngoài này, đám người áo trắng lúc nãy đã tiếp cận khách điểm. Bọn họ bao vây lấy phòng của Tư Không Mẫn lúc trước (hiện tại ba người đang ở trong phòng của Quảng Mục Thiên.)

Có hai tên đến trước cửa phòng, một tên trong đó gõ cửa nhẹ rồi cung kính nói:

"Tiểu Thư! xin tiểu thư hãy quay trở về. Lão gia đang rất lo lắng cho người... Tiểu Thư... Tiểu Thư..."

Tư Không Mẫn chưa vội ra ngoài, quay sang hỏi:

"Nơi đây cũng không tiện ở lâu, chi bằng đến Thanh Phong môn một chuyến."

Quảng Mục Thiên trầm tư suy nghĩ một lát. Hắn cũng rất tò mò, hiện tại Thanh Phong môn ở đây như thế nào. Mà trong lúc gấp gáp số tiền còn lại của Hoàng Bá Đạo hắn cũng xài hết rồi. Nghĩ vậy, Quảng Mục Thiên nói:

"Nếu ngươi đã nói vậy thì ta cũng muốn ghé thăm Thanh Phong môn một chút. Bất quá, ta và nội tổ của ngươi có chút thù oán. Xem ra phải che dấu danh tính. Ta nhiều tuổi hơn ngươi, từ giờ cứ gọi ta là Đình Phong ca ca đi!"

Quảng Mục Thiên trong chốc lát chẳng nghĩ được cái tên nào cả, bèn nói mạo phạm mượn tên Đình Phong luôn.

Tên đệ tử Thanh Phong môn bên ngoài kia gõ cửa mấy lần đều không thấy ai trả lời, quay đầu sang người bên cạnh rồi lắc đầu.

Chỉ thấy, người đi cùng là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, dáng vẻ vô cùng anh tuấn.

Hắn tiến lên gõ cửa, nói:

"Tiểu Mẫn, là ta Lưu Hàn Diệp sư huynh đây. Mở..."

Hắn chưa dứt câu thì phòng bên cạnh đột nhiên nghe cách... một tiếng rồi mở ra. Tư Không Mẫn cùng Quảng Mục Thiên từ bên trong bước ra ngoài.

Lưu Hàn Diệp thấy nàng bước ra ở phòng bên cạnh thì vô cùng ngạc nhiên. Tiếp theo đó lại thấy một nam nhân khác đi theo sau thì khuôn mặt khẽ đổi trong chốc lát, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ mặt cũ, tiến đến, thân mật nói:

"Tiểu Mẫn, nàng đúng là làm khổ ta quá nha. Nàng không biết ta lo lắng như thế nào đâu."

Tư Không Mẫn có vẻ như rất khó chịu bởi những lời đường mật kia, bất mãn nói:

"Lưu Hàn Diệp! Ai cho ngươi dám gọi ta thân mật như vậy. Nghe thật buồn nôn."

Lưu Hàn Diệp không để ý, cười hiền hòa nói:

"Chúng ta đã sắp làm phu thê, gọi thân mật như vậy có chi là không phải."

Tư Không Mẫn nghe hắn nói xong thì giận lên, quát:

"Ngươi đừng tưởng ở. Mặc dù hôn sự đã được cha ta đồng ý, nhưng ta không bao giờ muốn lấy loại người như ngươi đâu."

Lưu Diệp Hàn trong mắt lóe lên hàn quang, nhưng vẻ mặt vẫn cười trừ, tiếp tục dây dưa, nói:

"Tiểu Mẫn! Nàng đừng cứng đầu như vậy. Hôn sự đó đã được cả hai nhà đồng ý, nàng cũng không thể phản đối. Mà... Kê này là ai đây?"

Lưu Diệp Hàn ánh mắt lướt đến nhìn Quảng Mục Thiên, lời nói mang theo vài phần khó chịu.

Tư Không Mẫn trừng mắt nhìn đối phương một cái, nói:

"Không nên nói lung tung, đây là ân nhân cứu mạng của ta. Nếu không có người này thì chắc bây giờ ta đã bị làm nhục rồi!"

Lưu Diệp Hàn hừ một tiếng dường như không để Quảng Mục Thiên vào mắt, nói:

"Hừ... Nếu đã vậy thì ném cho hắn vài đồng vàng rồi bảo hắn cút đi!"

Tư Không Mẫn cả giận, mắng:

"Lưu Diệp Hàn! Chớ trách ta không cảnh báo trước. Người này là ân nhân của ta. Tức là khách quý của Thanh Phong môn, ngươi chớ nên vô lễ!"

Lưu Diệp Hàn là nam nhân. Là nam nhân ắt có sĩ diện trong lòng. Hắn bị một nữ nhân ngay trước mặt mọi người mà mắng như vậy. Hơn nữa nữ nhân này lại là vị hôn thê của hắn nữa chứ. Dù có hiền lành tới đâu cũng chẳng thể nhịn nổi. Nhưng Thanh Phong môn thế lực hiện tại rất lớn, hắn chưa thể động vào. Lưu Diệp Hàn chỉ đành nghiến răng hừ lạnh một tiếng, nắm tay siết chặt, liền quay đầu bỏ đi. Trước khi rời khỏi còn không quên ném cho Quảng Mục Thiên một cái nhìn cảnh cáo.

Quảng Mục Thiên mặc kệ, xem như không nhìn thấy đối phương. Nhưng vừa lúc bước ra khỏi cửa, hắn mơ hồ cảm nhận được một chút sát khí. Trong lòng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ tên này ghen tuông đến mức nổi cả sát khí hay sao? Nhân phẩm của võ giả từ bao giờ mà thấp kém đến vậy. Bất quá, kẻ như Lưu Hàn Diệp đối với hắn mà nói thì cũng chỉ xứng ở hàng hậu bối mà thôi. Quảng Mục Thiên trực tiếp bỏ luôn đối phương.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thanh Phong môn

Quảng Mục Thiên và Tư Không Mẫn rời khỏi khách điếm. Bên ngoài chẳng biết từ khi nào đã được chuẩn bị một cỗ xe ngựa, do bốn con chiến mã vô cùng cao lớn kéo. Bốn con chiến mã này đều là loại quý hiếm, toàn thân màu đỏ, uy phong lẫm lẫm, trên thân không có một sợi lông tạp nào cả.

“Là Xích Huyết chiến mã!”

Quảng Mục Thiên kinh ngạc trong lòng, loại ngựa này hắn đã từng nghe Chu Thái nói qua, là giống ngựa dùng trong quân đội. Được biết rằng, ngoài binh lính của Tuyết Nguyệt đế quốc ra thì người bình thường khó có thể sở hữu một con Xích Huyết chiến mã. Xem ra, Thanh Phong môn có chút ít quan hệ với Tuyết Nguyệt đế quốc.

Mà nghĩ lại thì cũng chẳng có gì là lạ, Tư Không Thiên cùng Hoàng Bá Đạo trước đây đều là nhân sĩ chính phái, nếu Hoàng bá Đạo được phong làm tướng quân của Tuyết Nguyệt đế quốc thì lẽ nào Tư Không Thiên không được chút chức vị gì đó.

Thông thoáng được điểm này, Quảng Mục Thiên liền dời ánh mắt, chú ý quan sát những người xung quanh. Ngoại trừ cái tên lúc nãy bị Tư Không Mẫn mắng ra thì còn lại đều là đệ tử của Thanh Phong môn. Toàn bộ ở đây không quá mười lăm người, ai cũng mặt đầy nhiệt huyết, toàn thân một màu áo trắng toát, trường kiếm đeo sau lưng. Chỉ đứng từ xa thôi mà hắn cũng đã có thể ngửi được mùi "chính nghĩa" tỏa ra nồng nặc từ đám người đệ tử Thanh Phong môn này.

Đám người mặc dù thấy Quảng Mục Thiên là người lạ, lại đi theo tiểu thư, tâm lý đề phòng không phải không có. Nhưng vừa nãy được nghe Tư Không Mẫn bảo hắn là ân nhân cứu mạng của nàng nên cũng có chút khách sáo, gật đầu chào hỏi lấy lệ.

Bỗng, một tên áo trắng trong đội đứng ra, cung kính cúi người trước Tư Không Mẫn, nói:

"Mời tiểu thư lên xe ngựa."

Tư Không Mẫn chần chừ, quay đầu lại nhìn vào bên trong khách điếm:

"Còn..."

Một tên đệ tử cung kính đáp:

"Tiểu thư yên tâm, tiểu Hinh sẽ được bọn sư đệ hộ tống về sau. Xin người lên xe về trước, hiện tại lão gia đang rất lo lắng."

Tư Không Mẫn gật đầu, quay sang nói với Quảng Mục Thiên:

"Thiên... à... Đĩnh đại ca! Lên ngồi cùng xe ngựa với muội đi."

Tên áo trắng kia nghe vậy thì trở nên khó xử:

"Tiểu thư... Chuyện này..."

Tư Không Mẫn ngắt lời, hỏi lại:

"Có vấn đề gì sao? Đĩnh đại ca đây là ân nhân cứu mạng của ta. Chẳng lẽ bây giờ để ta ngồi xe ngựa mà lại bắt ân nhân của mình đi bộ? Vậy thì còn gì là lễ nghĩa!"

Tên áo trắng định nói gì thêm nhưng chưa kịp mở miệng, Lưu Hàn Diệp một bên đã đứng ra nói trước:

"Mẫn nhi, tên kia mặc dù là ân nhân của muội nhưng lòng người khó đoán. Chúng ta nên đề phòng thì hơn."

Vốn Lưu Hàn Diệp từ đầu đã thấy khó chịu trong lòng, bây giờ lại còn thấy Tư Không Mẫn mời tên lạ mặt kia ngồi chung xe ngựa thì không nhịn được nữa, bèn đứng ra can thiệp.

Tư Không Mẫn nghe vậy thì hừ một tiếng, nói:

"Hừ... Người có quyền gì mà can thiệp vào việc của ta? Xe ngựa này là của Thanh Phong môn, tức là của ta thì ta mời ai ngồi mà chẳng được. Cho dù là chương môn của Thiên Đạo môn tới đây cũng chẳng có quyền đó."

Bị Tư Không Mẫn thẳng thừng nói như vậy, lồng ngực Luru Hàn Diệp kịch liệt đập phập phồng, hơi thở ồ ồ, hiển nhiên đang rất tức giận, nhưng hấn ngạnh sanh đề con giận xuống, vẫn một bộ dạng ôn nhu nói:

"Tiểu Mẫn! Lồng người khó đoán, lỡ như tất cả là âm mưu của hấn để tiếp cận muội thì sao?"

Nói rồi, anh mắt của hấn xẹt qua Quảng Mục Thiên, tiếp:

"Tên tiểu tử kia, Mẫn nhi không phải là loại tiểu nhân nguoi có thể nhúng chàm. Ta và tiểu Mẫn đã có đính ước hôn sự, chẳng bao lâu nữa sẽ thành phu thê. Ngươi!... Tốt nhất nên biết điều một chút kéo rước họa vào thân."

Quảng Mục Thiên xem như trình độ tu dưỡng rất cao cũng không thể không thán phục Luru Hàn Diệp. Rõ ràng bị người ta khước từ rồi mà vẫn mặt dày bám theo. Mà cũng chẳng trách được hấn. Với vẻ đẹp chìm sa cá lặn như Tư Không Mẫn thì chắc chắn không chỉ có một mình Luru Hàn Diệp, mà sẽ có vô số nam nhân khác, sẵn sàng nhảy vào dầu sôi lửa bỏng để lấy được một mỹ nhân như vậy.

Đối chọi với ánh mắt đầy địch ý của Luru Hàn Diệp. Quảng Mục Thiên cũng chẳng biết nói gì. Trong trường hợp như vậy, rắc rối bắt nguồn từ đâu, cứ để từ chỗ nó bắt đầu mà xử lý.

Quả nhiên, Tư Không Mẫn nghe xong câu nói của Luru Hàn Diệp thì bưng bưng lửa giận. Quảng Mục Thiên tốt xấu gì thì cũng là ân nhân cứu mạng của nàng và Tiểu Hinh.

"Luru Hàn Diệp, chớ trách ta nói nguoi mặt dày không biết thẹn. Hôn ước chỉ là do chủ ý Thiên Đạo môn, còn Thanh Phong môn bọn ta chưa hề đồng ý, và cũng sẽ không bao giờ đồng ý. Ta thà chết cũng không lấy người như nguoi làm chồng."

Nói đoạn, hừ một tiếng, mặc kệ Luru Hàn Diệp, đi thẳng vào xe ngựa. Quảng Mục Thiên cũng không nói gì, chỉ mỉm cười rồi lèo đèo theo sau. Để lại một mình Luru Hàn Diệp ngờ ngác, đúng hơn là đang tức giận đến muốn nổ tung. Bây giờ hấn có mặt dày tới đâu đi chẳng nữa cũng không thể nói gì hơn. Người ta đã mặc kệ lời nói của hấn rồi.

Quả là Nhục! Cực kỳ Nhục! Nhục như con trùng trọc! Không có gì nhục bằng!

Luru Hàn Diệp lúc này ghen tị, tức tối đến cực điểm.

Vừa lúc này, trong khách điểm hấn bị Tư Không Mẫn mắng, làm mất mặt trước bao nhiêu người. Bây giờ lại mặc kệ lời nói của hấn mà mời một tên nam nhân xa lạ ngồi chung một xe ngựa. Không biết bên trong tiếp theo sẽ là cảnh tượng gì, càng nghĩ đến ánh mắt hấn càng trở nên đỏ ngầu dữ dội. Trong suy nghĩ của Luru Hàn Diệp, Tư Không Mẫn đã là nữ nhân của hấn, tuyệt đối không được nam nhân khác động vào.

Tên kia đã đoạt mất vị trí đáng ra nên thuộc về hấn!

Tư Không Mẫn lại vì một ngoại nhân mà mắng hấn!

Tên đó nhất định phải chết!

Luru Hàn Diệp thần sắc trở nên âm ngoan, hai nắm đấm siết chặt đến nổi cả gân xanh. Hấn đã bắt đầu nhắm đến Quảng Mục Thiên, phải thủ tiêu kẻ này, bầm xác tên đó ra ngàn mảnh cho chó ăn. Bất quá chuyện này, không thể bị người khác phát hiện ra, nhất là Tư Không Mẫn.

"Hừ! Hãy đợi đấy."

Đoàn người rầm rộ đi chuyển, chừng này người tuy không tính là nhiều, nhưng đi lại giữa Tuyết Nguyệt thành như vậy, khó tránh khỏi không gây sự chú ý. Nhất là trang phục một màu trắng toát của bọn họ. Không ít người nhận ra lai lịch thật sự của Thanh Phong môn, chỉ dám đứng từ xa mà chỉ trỏ bàn tán.

Trên xe ngựa, Quảng Mục Thiên đột nhiên hỏi:

"Tên lúc nãy là người của Thiên Đạo môn sao?"

Tư Không Mẫn vốn đã khó chịu, lại nghe đến cái tên đó, mặt mày nhăn nhó, trả lời:

"Phải! Chính xác hơn là thiếu chủ của Thiên Đạo môn. Hấn là con trai của Luru Đạo Nhân chương môn Thiên Đạo môn."

Quảng Mục Thiên ồ lên một tiếng, miệng cười thâm thúy, hỏi tiếp:

"Ồ... Gia cảnh không hề nhỏ! Tướng mạo anh tuấn, võ công cao cường... Nếu lấy làm chồng cũng rất được đó nha!"

Tư Không Mẫn biết là Quảng Mục Thiên đang đùa cợt, nhưng cũng không tránh khỏi tức giận, nói:

"Có giỏi nguoi đi mà lấy tên đó! Ta không thèm!"

Quảng Mục Thiên cười cười, nói:

"Vấn đề ở đây là ta không thích nam nhân. Nhưng nếu ta là một nữ nhân thì... tên kia cũng xem như là tạm được."

Tư Không Mẫn hừ lạnh một tiếng, phản bác:

"Hừ... Người không biết đó thôi. Bề ngoài Lư Hàn Diệp là một bộ dáng anh tuấn tiêu sái. Nhưng bên trong lại độc ác như rắn rết. Nếu không tận mắt chứng kiến thì không thể nào tin được!"

Quảng Mục Thiên lắc đầu, cười nói:

"Khoan khoan. Ta chưa nói hết mà. Ta bảo tên kia có thể xem như tạm được, nhưng chỉ có điều..."

Dừng một chút, Quảng Mục Thiên ra vẻ thần bí.

Tư Không Mẫn tò mò hỏi:

"Điều gì?"

"Da mặt của tên đó dày quá!" (Tán gái thì phải mặt dày chứ.)

"A hi hi hi..." (-_-)

Quảng Mục Thiên nói ra làm Tư Không Mẫn tan đi bức bối trong lòng. Nhất thời tiếng cười nói vui vẻ vang lên trong xe ngựa. Nhưng hai người càng vui vẻ bao nhiêu thì ngoài này Lư Hàn Diệp lại tức bấy nhiêu. Chỉ hận không thể lao vào giết chết Quảng Mục Thiên ngay lập tức.

Xe ngựa đi qua mấy đường phố thì đến một con đường đá lớn thẳng tắp.

Nếu đứng từ trên cao quan sát thì có thể thấy được bọn họ đang ngày càng tiến sâu vào trung tâm của Tuyết Nguyệt đế quốc. Cứ đi vậy khoảng chừng nửa dặm nữa thì đến một toà phủ đệ lớn. Trước cổng phủ có treo hai lá cờ lớn bay phấp phới.

Trên cổng có biển đề ba chữ: "Thanh Phong môn." Rất khí thế.

Vừa bước vào Thanh Phong môn, hai người lập tức xuống xe ngựa. Một mỹ phụ áo tím từ bên trong chạy vội ra, nàng cùng với Tư Không Mẫn đồng dạng đều có khuôn mặt đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng hai má so với con gái đầy đặn hơn. Nếu để hai người cùng một chỗ, khẳng định rất nhiều người sẽ phải thốt lên rằng: "Trời ơi! Giống nhau quá!"

Tuy nhiên, điểm khác biệt duy nhất mà Quảng Mục Thiên có thể nhận ra, chính là mái tóc của mỹ phụ kia lại là màu vàng kim, trông rất bắt mắt.

Quảng Mục Thiên nghĩ thầm:

"Đây chắc có lẽ là mẫu thân của Tư Không Mẫn."

Đang nghĩ chợt thấy Tư Không Mẫn phóng người chạy đến ôm chầm lấy mỹ phụ mặc áo choàng tím kia, tươi cười nói:

"Nương! Con nhớ người quá!"

Người mỹ phụ mặc áo choàng tím làm mặt giận đáp:

"Nhớ nhưng cái gì? Vì người mà ta tức chết đi được. Phen này không trị tội không được!"

Tuy bề ngoài nói như vậy, nhưng có thể thấy được nét mặt của mỹ phụ chỉ có ba phần giận dữ còn đến bảy phần mừng vui.

Tư Không Mẫn cười nói:

"Dù sao thì bây giờ con cũng đã trở về rồi mà. Lần sau con không dám lên ra ngoài chơi nữa đâu."

Người mỹ phụ hừ một tiếng rồi bảo:

"Hừ... Lúc nào cũng bảo lần sau... Để lát vào xem cha người xử lý người thế nào."

Tư Không Mẫn cầm cánh tay của mỹ phụ lắc đi lắc lại, làm nũng, nói:

"Lát người vào xin giúp con với! Con không muốn bị phạt cấm túc đâu... Đi mà... Nương!"

Mỹ phụ nhìn bộ dáng của con gái, lòng nhũn ra, thở dài một cái rồi nói:

"Thôi thôi... Được rồi! Ta sợ con rồi. Tỷ nữa không cần vào đâu. Đợi cha con hết giận rồi hẵng vào."

Tư Không Mẫn vui vẻ đáp:

"Vâng..."

"Chạy đâu cho thoát!"

Đột nhiên một giọng trầm khàn vang lên, làm Tư Không Mẫn giật bắn cả người.

Tư Không Mẫn lần này sợ hãi, vội nấp sau người mỹ phụ áo tím kia, rụt rè nói:

"Cha... Người mạnh giỏi..."

Người vừa bước ra là một người đàn ông, tuổi chừng bốn mươi, cao gần tám thước. Khuôn mặt cương nghị, cặp mắt hữu thần. Hình dáng bên ngoài nếu nói theo con nhà binh thì có thể là lưng hùm, vai gấu... Thế nhưng làm Quảng Mục Thiên kinh ngạc không phải là thân hình, mà là những bước đi của ông ta. Bước chân rất nhẹ nhàng nhưng lại thập phần vững chãi.

Hắn chú ý quan sát, liền có thể thấy được lấp lánh ánh kim loại quanh bắp chân ông ta. Hiển nhiên, đây đều là những quả tạ mà người ta thường đeo vào khi luyện công phu hạ bàn. Nếu bình thường trong luyện tập đeo nó vào thì không có gì là lạ. Nhưng nếu một người đeo những quả tạ kia mà vẫn thân nhiên bước đi thì cực kỳ khó. Nhưng ở đây, người đàn ông kia lại nhẹ nhàng bước đi như không có chuyện gì. Điều này chỉ có thể thấy được ở những cao thủ tuyệt đỉnh về khinh công.

Trong quá khứ, hắn từng biết qua được hai tuyệt kỹ thành danh của Thanh Phong môn. Là Lôi Điện kiếm pháp và Cung Thân Ảnh Đạn. Hai môn võ công đều thuộc loại "Tốc Kiếm". Tức là đánh nhanh, chuẩn, chính xác, chỉ trong tích tắc lấy đầu kẻ thù. Muốn được như vậy người luyện yêu cầu phải đạt khinh công đến mức thượng thừa mới có thể phát huy đến mười thành lực chiến. Nếu nhìn những bước chân của phụ thân Tư Không Mẫn, có thể thấy được ông ta đã gần chạm đến ngưỡng cánh giới đó rồi.

Đây là Tư Nhất Dững, cường môn Thanh Phong môn. Chỉ nghe lão giận dữ mắng:

"Ngươi giỏi lắm! Bỏ nhà đi à!? Sao không đi luôn đi, còn trở về làm gì!"

Tư Không Mẫn làm mặt buồn, ủ rũ nói:

"Cha! Con xin lỗi mà! Lần sau con không dám nữa."

"Hừ! Lần này ngươi không kể hết mọi chuyện đã xảy ra cho ta thì đừng hòng ra khỏi nhà nửa bước."

Đột nhiên, ánh mắt lão đánh qua, nhìn thấy Quảng Mục Thiên. Thấy Quảng Mục Thiên che mặt thì nghi ngờ, hỏi:

"Người này... Là ai đây!?"

Tư Không Mẫn vội đứng ra, nói:

"Cha! Đây là ân nhân cứu mạng của con. Là Đình đại ca. Nếu không có huynh ấy chắc giờ này con đã không còn ở đây nữa mà đã trở thành một cái xác không hồn rồi."

Tư Nhất Dững giật mình, hai mắt tóe lửa, quay ngoắt sang hỏi:

"Chuyện gì... Chuyện gì xảy ra? Kẻ nào dám động đến con gái ta!?"

Tư Không Mẫn nói:

"Là sát thủ của Âu Dương gia!"

Tư Nhất Dững nghe xong bùng bùng lửa giận, khí thế trên người phóng xuất. Bàn chân giẫm mạnh xuống đất khiến mặt đất xung quanh nứt ra như cám, miệng lầm bầm:

"Âu Dương gia! Được lắm! Dám động đến con gái ta. Thù này nhất định ta phải trả!"

Khí thế của Tư Nhất Dững trong lúc vô tình bạo phát ra khiến đám đệ tử đi theo khiếp đảm quỳ sụp xuống. Ngoại trừ Quảng Mục Thiên, Tư Không Mẫn, Lưu Hàn Diệp nội lực hùng hậu thì không bị ảnh hưởng. Riêng mỹ phụ áo tím kia là người thường. Nhưng lại được Tư Không Mẫn đứng ra che chở nên cũng vô sự.

Tư Nhất Dững bạo phát giận dữ trong lòng xong rồi, mới nhớ là còn có vợ mình là người bình thường. Liền hoảng hốt quay người lại, thấy vợ con còn an toàn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lão ngoảnh sang thấy Quảng Mục Thiên, biết đây là ân nhân của con gái mình, liền chấp tay hành lễ, nói:

"Mời vào trong, chúng ta vào trong nói chuyện."

...

Vậy là mọi người cùng tiến vào đại sảnh, tại đây Tư Không Mẫn kể lại mọi chuyện xảy ra. Từ việc theo dõi Quảng Mục Thiên đến khi bị lạc đường, nhất nhất kể lại.

Tuy nhiên, việc Quảng Mục Thiên chỉ trong tích tắc đánh bại mấy tên sát thủ kia lại được giấu nhẹm đi. Thay vào đó là khoa trương lên, bảo nào là một mình hấn xông vào chiến trên trăm chiêu với đám sát thủ nhưng bất phân thắng bại. Phải dùng đến tiểu kế mới có thể chiếm tiện nghi, đồng thời giải cứu nàng.

Điều này đã được Quảng Mục Thiên cùng Tư Không Mẫn thảo luận từ trước. Vốn hấn cũng không muốn tiết lộ thân phận của mình quá sớm, tránh gây phiền phức. Nên hai người bèn viện ra một số lý do... Nhưng hấn cũng không thể ngờ được tài kể chuyện của Tư Không Mẫn lại lợi hại như vậy. Tư Nhất Dững cùng nẫu thân của nàng nghe đến mức nhập thần. Đến đoạn gay cấn còn xuýt xoa, không ngừng khen ngợi mưu trí của Quảng Mục Thiên. Họ nào biết được, tất cả chỉ là do Tư Không Mẫn bịa đặt.

Đội Tư Không Mẫn thuật lại mọi chuyện xong xuôi, Tư Nhất Dững lúc đó mới đứng dậy, tiến lại trước Quảng Mục Thiên, cúi người một cái thật sâu, chân thành nói:

"Đa tạ Đình thiếu hiệp cứu mạng con gái ta. Ôn này không biết phải báo đáp thế nào. Ở đây có chút quà mọn, xem như là lòng thành, mong thiếu hiệp nể mặt nhận cho."

Lời nói vô cùng chân thành, có thể hiểu được ông ta yêu thương con gái mình như thế nào. Đối với ân nhân của con gái mà giống như của mình vậy.

Dứt lời, Tư Nhất Dững vỗ tay một cái, lập tức mấy người hầu bên cạnh đi vào trong. lát sau bưng ra một cái khay. Quảng Mục Thiên thấy ánh vàng lấp lánh, biết ngay là trên đó đặt đầy những đồng tiền vàng.

Nghĩ đến tiền thực cũng khổ, trước đây trên giang hồ hấn nào thiếu tiền đến như vậy. Giờ tay nhắc chân đều có người làm, đến việc ăn uống cũng sẽ có người phục vụ. Trong Ma giáo, thứ không thiếu nhất chính là tiền bạc. Nhưng đây lại là một thế giới khác, mới đến chưa được bao lâu mà tiền trên người đã không còn một xu. Nhiệm vụ săn bắt Hòa Diễm Tê ngu ru thì phải đến hai ngày nữa mới nhận được thù lao. Từ giờ đến lúc đó chẳng lẽ không ăn, không uống?

Nghĩ được vậy, hấn cũng chẳng từ chối làm gì, tiện tay cầm vài chục đồng vàng lên, bỏ vào túi.

Chùng này tiền so với ơn cứu mạng cũng chẳng đáng là bao.

Nhìn bộ dáng thấy tiền sáng mắt của Quảng Mục Thiên, Lưu Hàn Diệp không nhịn được mà khinh thường hừ một tiếng:

"Hừ! Một tên nghèo kiếp xác."

Tư Nhất Dững thấy Quảng Mục Thiên khăng khái vậy thì có chút thú vị. Bèn quan tâm một chút, hỏi:

"Không biết sư thừa của thiếu hiệp là vị tiền bối nào? Nếu có thể đánh bất phân thắng bại với một đám sát thủ như vậy, xem ra võ công thiếu hiệp không phải dạng tầm thường."

Quảng Mục Thiên đáp:

"Danh tính sư môn không thể tiết lộ được. Văn bối khi gia nhập môn phái đã lập trọng thệ. Xin tiền bối lượng thứ."

Tư Nhất Dững ồ lên một tiếng ngạc nhiên. Theo như lão biết thì chỉ có tà phái khi chiêu mộ đệ tử gia nhập tông môn mới có điều luật như vậy. Chẳng lẽ thiếu niên này là người của tà phái. Nhưng mà hiện giờ chính tà đã đứng cùng một phía, cũng không nên làm quá chuyện này lên.

Nghĩ vậy, lão bèn hỏi:

"Vậy thiếu hiệp hiện tại cư trú ở đâu!?"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Ở nhà trọ, bên cạnh Đông Bình công hội."

Tư Nhất Dững gật đầu, nói:

"Ta thấy thiếu hiệp giọng còn trẻ, chắc khoảng hai lăm, hai sáu. Chùng này tuổi mà có võ công cao cường như vậy quả thực rất hiếm. Nhất là ở thế giới này..."

Đoạn thờ dài một hồi, rồi nói tiếp:

"Sắp tới khoảng chừng hai tháng nữa, các môn phái lưu lạc khắp nơi trong thế giới này sẽ tụ hội về một nơi. Lúc đó, sẽ có một buổi anh hùng yến. Các cao thủ võ lâm bất kể chính tà sẽ tổ chức một Đại hội võ lâm. Hay nói cách khác, đó là một cuộc so tài giữa các anh hùng hào kiệt đó vậy."

Nói đến đây, khuôn mặt không giấu nổi vẻ hào hứng.

Quảng Mục Thiên tò mò hỏi:

"Đại Hội võ lâm!?"

"Đúng vậy! Là Đại Hội võ lâm. Ta thấy thiếu hiệp tuổi còn trẻ, võ công cao cường. Thiếu hiệp có muốn tham dự hay không?"

Ông ta vừa nói xong, lập tức Lưu Hàn Diệp là người đầu tiên đứng lên phản đối. Hắn chấp tay cúi người trước người Tư Nhất Dững, nói:

"Điều này không thể thừa bá phụ! Chúng ta chưa hề biết rõ thân phận của kẻ này. Rất có thể đây là âm mưu của Âu Dương gia tộc hòng tiếp cận chúng ta. Nếu không, một thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi không thể nào đánh lại một đám sát thủ đông như vậy. Ở đây tất có điều dối trá! Nên tiểu đệ thiết nghĩ không nên cho hắn tham gia thì hơn."

Tư Không Mẫn như mèo dẫm phải đuôi, đứng bật dậy:

"Hừ! Chẳng lẽ ngươi ở đó hay sao mà biết được chuyện ta kể không phải sự thật. Hay ngươi là người đứng đằng sau tất cả mọi chuyện?! Định đại ca là người tốt, ta dám chắc mười phần như vậy. Ngươi nếu ghen tị thì cứ thẳng thừng mà nói ra."

Lưu hàn Diệp giống như bị nói đúng tim đen, nhất thời á khẩu, phải một lát sau hắn mới tìm được lý do, bèn nói:

"Ta chỉ nói sự thật mà thôi. Bá phụ là người thông minh, ắt sẽ biết phân biệt tốt xấu. Chuyện Đại Hội Võ Lâm không phải là vấn đề nhỏ, chúng ta nên cẩn thận từng li từng tý một để tránh gây ra hậu quả khôn lường."

Lời nói của Lưu Hàn Diệp quả thực không thể phản bác. Lại thêm câu nói khích "Bá phụ là người thông minh, ắt sẽ biết phân biệt tốt xấu, ý muốn nói Tư Nhất Dững mới là người chủ trì đại cục. Không thể vì ý thích nhất thời mà mời một người lạ mặt tham dự Anh Hùng yến. Quả nhiên, lời nói của hắn đã ảnh hưởng đến Tư Nhất Dững khiến lão do dự.

Trong lúc đó, Quảng Mục Thiên bụng nghĩ thầm:

"Hiện tại chính tà đứng cùng một hướng, ta ở nơi này cũng lạ nước lạ cái. Tốt nhất nên đi xem thử một chuyến xem sao."

Nghĩ vậy, hắn lấy từ trong người ra một túi gấm nhỏ, là chiếc túi lúc trước Hoàng Bá Đạo đưa cho. Hắn móc tấm lệnh bài bên trong ra, đưa lên trước mặt, nói:

"Cái này chứng minh thân phận của ta được chăng? Nếu còn chưa được, có thể đưa đi hỏi chủ nhân tấm lệnh bài này cũng được."

Tư Nhất Dững thấy tấm lệnh bài kia màu vàng, ở giữa khắc hình một con hổ, biết ngay là của Hổ uy lệnh thì vô cùng kinh ngạc. Chẳng lẽ thanh niên này là người quen của Hoàng Bá Đạo hay sao?

Lưu Diệp Hàn bên cạnh dĩ nhiên cũng thấy được, khuôn mặt trở nên nhăn nhó khó chịu. Với tấm lệnh bài này dĩ nhiên là khẳng định thân phận của Quảng Mục Thiên không phải là gian tế của Âu Dương gia phái đến. Nhưng hắn vẫn cố cãi chầy cãi cổi:

"Bá phụ suy xét, tấm lệnh bài này đúng thật là của Hoàng tiền bối. Nhưng lỡ như là do tên này trộm ra thì sao. Chúng ta nên bắt giữ hắn lại, đợi Hoàng tiền bối cùng đến đây đối chứng."

"Hừ... Ngươi nghĩ Hổ uy lệnh là thứ dễ ăn trộm như chó gà vậy sao? kẻ nào có gan dám xông vào giữa thiên binh vạn mã chỉ để trộm một tấm lệnh bài. Hơn nữa, còn chưa kể, chủ nhân tấm lệnh bài này là một cao thủ nhất đẳng. Ngươi cũng quá giỏi suy luận."

Tư Không Mẫn không nghĩ rằng Quảng Mục Thiên có liên hệ với Hoàng Bá Đạo. Nhưng bí mật trên người hắn cũng quá là nhiều đi. Thêm ít nữa cũng không thể khiến nàng ngạc nhiên được. Thấy Lưu Hàn Diệp còn cố tình làm khó, bèn đứng ra can thiệp.

Tư Nhất Dững thấy con gái mình nói có lý, nhưng cũng chưa thể chắc chắn vội. Phải mời hắn ở đây để đi hỏi lại Hoàng Bá Đạo một phen mới được, kẻ giữ Hổ uy lệnh có thể tự do đi lại trong Tuyết Nguyệt đế quốc. Đây không phải chuyện đùa. Lão bèn nghĩ ra một cách, nói:

"Hay thế này đi, Định thiếu hiệp đã có Hổ uy lệnh tất nhiên cũng là người một nhà. Ta đây cũng rất vui khi thiếu hiệp tham gia đại hội võ lâm. Nhưng tránh có lời dị nghị thiếu hiệp có thể giao ra Hổ uy lệnh để ta phái người đi kiểm chứng, và lại trời cũng đã tối, chi bằng thiếu hiệp hãy nghỉ lại đây. Ngày mai ta nhất định sẽ hoàn trả."

Quảng Mục Thiên không ngờ hiệu quả của tấm lệnh bài này lại lớn như vậy, với lại lời của Tư Nhất Dững cũng hợp lý, bèn đưa tấm lệnh bài cho lão, rồi nói:

"Vậy cũng được, ta sẽ nghỉ lại đây đêm nay."

Tư Nhất Dững mỉm cười, quay sang báo với Tư Không Mẫn:

"Mẫn nhi, đưa Định thiếu hiệp đến chỗ nghỉ ngơi."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vu oan giá họa (1)

Tư Không Mẫn theo lời của cha, đưa Quảng Mục Thiên đến chỗ nghỉ ngơi.

Chậm rãi trên con đường nhỏ được trải đầy những viên sỏi, từng viên sỏi to tròn được ánh trăng chiếu vào trở nên bóng loáng.

Hai người cứ vậy mà bước đi dưới ánh sáng mờ mờ mênh mang của buổi đêm. Chẳng mấy chốc, bọn họ đến trước một gian nhà, đó một gian nhà nhỏ. Nói nhỏ thực chất cũng không phải, nếu so với phòng trọ trong khách điểm thì lớn hơn một chút, đồ đạc bên trong cũng ngăn nắp sạch sẽ.

Đến đây, Tư Không Mẫn dừng chân, quay lại nói:

"Thực xin lỗi Đình đại ca! Chỗ muội rộng lớn như vậy mà chỉ được mỗi gian nhà này trông. Huynh tạm thời ở qua đêm nay."

Quảng Mục Thiên đáp:

"Không có gì. Chỗ này so với phòng trọ của ta còn tiện nghi hơn ấy chứ. Cứ yên tâm đi."

Tư Không Mẫn nhìn căn phòng chợt nhớ những lời lúc trước khi ở trong khách điểm, hai má đỏ lên, cúi đầu thấp xuống, không giấu nổi vẻ thẹn thùng, lắp bắp nói:

"Vây... muội đi trước, huynh cứ nghỉ ngơi..."

Nói rồi không kịp để cho hắn phản ứng, vội rời đi.

Quảng Mục Thiên lắc đầu cười thầm trong bụng, xem vẻ mặt thẹn thùng của nàng cũng có chút đáng yêu.

Hắn nghĩ rồi bước vào phòng, đóng chặt cửa lại, chẳng thèm coi đồ ra liền trèo ngay lên giường đánh luôn một giấc.

...

Màn đêm ngày càng bao trùm, ánh trăng cũng càng lúc càng nhạt dần...

Cũng vào lúc này, Quảng Mục Thiên đang say giấc khê động dậy, mắt đang nhắm đột ngột mở choàng ra mang theo khí tức vô cùng sắc bén.

"Có người đến!"

Quả nhiên, chỉ sau vài giây, một bóng người lấp ló phía bên ngoài căn phòng của hắn. Quảng Mục Thiên thử đem khí ra dò xét thì thấy người này không sở hữu nội lực, trong lòng lấy làm lạ:

"Chẳng lẽ là người hầu trong Thanh Phong Môn hay sao? Nửa đêm canh ba rồi còn mò đến đây làm gì?"

Vốn trước đây Quảng Mục Thiên có học được một tuyệt chiêu cứu mạng, tạm gọi là "Xạ Phúc Chi Nhân" (Đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ. Xạ Phúc là một trong 72 pháp thần thông của Tôn Ngộ Không). Nghĩa là hắn có thể sử dụng khí của mình, khuếch tán ra để cảm nhận khí của đối phương. Đây nói tuyệt kỹ cũng chẳng phải, xảo kỹ thì có lẽ đúng hơn. Xạ Phúc Chi Nhân cũng giống như cường thân hộ khí. Đầu tạo ra một lớp khí bên ngoài, bao bọc lấy cơ thể để bảo hộ mình trước đòn đánh của địch nhân.

Nhưng ở đây, Quảng Mục Thiên không tạo ra một lớp, mà thay vào đó, hắn tạo ra hàng trăm hàng ngàn lớp khí vô cùng mỏng. Rồi khuếch tán nó đi, tạo thành một mạng lưới vô cùng dày đặc. Lớp khí này tán ra cộng hưởng với đan điền võ giả. Nhờ đó mà hắn có thể biết được chính xác vị trí cũng như trình độ nội công của kẻ địch, cho dù đang ở cách rất xa.

Tuy nhiên, xảo kỹ này lại có một điểm yếu, hắn không thể cảm nhận được đan điền của người bình thường. Và lớp khí càng cách xa hắn càng mỏng rồi biến mất, hay nói cách khác hắn không thể cảm nhận được kẻ địch khi hắn ở quá xa. Tuy nhiên, nhờ kỹ năng này mà trong bao nhiêu năm ở trong giang hồ, Quảng Mục Thiên có thể trốn thoát khỏi các cuộc truy đuổi của nhân sĩ chính phái.

Bóng người bên ngoài ngày càng tiến sát đến phòng hắn, rồi đưa tay lên gõ cửa.

Mặc dù bây giờ đã khuya, nhưng Quảng Mục Thiên đang ở nhờ nhà người nên cũng có chút khách sáo, vội ngồi dậy ra mở cửa. Nhưng kỳ lạ thay, hắn vừa mở cửa lại chẳng thấy một bóng người nào bên ngoài.

Quảng Mục Thiên lên tiếng gọi:

"Là ai đấy!?"

Hắn cất tiếng hỏi ba bốn lần không thấy ai trả lời thì định đóng cửa quay vào. Chợt hắn thấy một bóng đen đang đứng cách đó không xa. Quảng Mục Thiên tò mò liền tiến lại xem thử, vừa đi vừa hỏi:

"Là ai đấy!? Gọi ta có chuyện gì chăng?"

Nhưng bóng đen kia cười lạnh, nói:

"Muốn xem chuyện hay không? Có hứng thì đi theo ta."

Quảng Mục Thiên nghe vậy, tiến lại gần hơn thì đột ngột quay người bỏ đi với một tốc độ kinh người. Điều này khiến hắn kinh ngạc:

"Tốc độ kẻ này thật quý dị! Rõ ràng không sở hữu khí công mà lại có tốc độ thật nhanh!"

Tính háo thắng của hắn chợt nổi lên, hắn liền gia tăng cước bộ bám theo người áo đen kia.

Quảng Mục Thiên đi theo chiếc bóng nọ một quãng thì đến trước một bức tường. Men theo bức tường dẫn hắn đến một gian nhà lớn. Quảng Mục Thiên thấy đằng trước ánh lửa chập chờn nhưng lại không có một bóng người.

Trong lòng nghĩ thầm ở nhà người ta cũng không nên đi loạn như vậy, bèn thử lớn giọng gọi mấy tiếng:

"Có ai ở đây không?"

Không thấy ai trả lời, hắn hơi ngạc nhiên, lăm bắm một mình:

"Thanh Phong môn to lớn như vậy lại không có lấy một đệ tử canh gác hay sao?"

Bỗng, Quảng Mục Thiên ngửi thấy trong không khí có lẫn chút mùi tanh của máu, lòng thầm kêu kỳ lạ, thử tiến đến gần gian nhà kia xem thì không khỏi giật mình kinh hãi. Hắn thấy có tám người đang nằm lả lốc trên mặt đất, không động đậy gì cả.

Quảng Mục Thiên vội vàng chạy đến, trước hết đỡ một người trong đó dậy, thấy người đó đã tắt thở nhưng thân còn hơi ấm, xem ra chết cách đây chưa lâu. Khuôn mặt lúc chết hai mắt mở trừng, mang vẻ hoang mang tột độ. Hắn lại đỡ mấy người kia lên thì cũng y như thế.

Hắn xem kỹ lại tư thế ngã xuống cùng vết thương của những tên kia. Thấy tất cả bọn họ có chung một đặc điểm, những người này đang đứng canh gác thì bị một kiếm đâm sau lưng rồi chết. Khi nhìn đến khoảng cách thì không khỏi kinh ngạc, mỗi cái xác cách nhau không quá năm trượng, lại nằm ở các vị trí khác nhau. (1 trượng = 2 bộ = 3,33 m)

Điều này không có khả năng! Không phải không có, mà là rất ít khả năng xảy ra.

Nếu như hắn muốn một kích giết chết cả tám người này thì có thể rất dễ. Nhưng mà, muốn giết cả tám người khiến bọn họ không hề phát giác ra thì vô cùng khó. Trừ phi đó là một đại cao thủ võ học. Nhưng một đại cao thủ lại đi đâm lén sau lưng những tên đệ tử bình thường này sao? Chưa kể đến nhất đâm lại là từ phía sau, tuy chí mạng nhưng cũng không chết ngay lập tức, ắt sẽ phát ra tiếng động khiến người phía trước phát hiện. Huống hồ những người này chết cách đây không lâu. Nếu có cao thủ ra tay, Quảng Mục Thiên dù ở cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được khí dao động. Nhưng dĩ nhiên là không có.

Quảng Mục Thiên nhú mày trầm nghĩ:

"Chẳng lẽ là tên lúc này gây ra ư?"

Hắn lập tức loại bỏ khả năng này. Tên kia mặc dù tốc độ quý dị, nhưng rõ ràng lại không có chút khí công nào. Mặt khác, hắn bám theo tên kia không rời, tuy đến chỗ này bị mất dấu, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia mà ra tay giết tám tên đệ tử này thì không thể nào làm được.

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt của những tên đệ tử này đều lộ rõ vẻ hoang mang đến cực điểm, rõ ràng chết không nhắm mắt. Khẳng định kẻ địch ra tay rất bất ngờ khiến họ không kịp phòng bị.

Vậy chỉ có thể đoán được, những tên đệ tử Thanh Phong môn này bị chính đồng bọn ám toán, hơn nữa không phải một mà là có tám người cùng ra tay một lúc.

Quảng Mục Thiên trầm tư suy nghĩ:

"Chẳng lẽ Thanh Phong môn có nội gián hay sao!? Chuyện này là chuyện nội bộ của Thanh Phong môn, ta chẳng nên dính vào thì hơn."

Đang suy nghĩ thì bỗng nghe sau lưng có tiếng bước chân dồn dập, rồi có tiếng quát:

"Là sát thủ. Là sát thủ! Mau mau bao vây bắt lấy hắn."

Lời nói vừa dứt, hơn chục nhân ảnh lập tức phóng nhanh ra.

Phải nói rằng phương cách ứng biến của những người này cực kỳ chính xác, lập tức có mấy người nhảy lên, đứng chặn giữ trên mái nhà. Các ngõ ngách, các nơi hiểm yếu trong giây lát đều có cao thủ canh giữ. Dầu Quảng Mục Thiên có ba đầu sáu tay đi chẳng nữa cũng chẳng làm sao thoát nổi.

Quảng Mục Thiên lòng thầm kêu không ổn, hẳn cảm nhận được dường như mình đã dính vào một đại âm mưu nào đó. Mọi chuyện xảy ra vô cùng trùng hợp, chẳng nhẽ tên lúc này cố tình dẫn dụ hẳn tới đây sao. Hẳn vốn cừu nhân rất nhiều, nhưng ở thế giới này chỉ có vài người nhận biết. Không thể dẫn đến kẻ địch ám toán được. Vậy thì có thể là ai?

Một tên đệ tử đáng người cao cao bước lên trước, mắt thấy tám tên sư đệ chết thảm thì trên mặt đầy vẻ giận dữ, lớn tiếng quát:

"Tên sát thủ Âu Dương gia kia còn không mau giờ tay chịu trời!"

Quảng Mục Thiên không nghĩ rằng tên đệ tử kia mới vào đã quát tháo, bảo hẳn là người của Âu Dương gia tộc. Vốn hẳn là người ít giao tiếp, nên chỉ vô tội đáp:

"Ta không phải sát thủ của Âu Dương gia. Những người đó cũng không phải do ta giết. Ta chỉ tình cờ đi qua đây mà thôi!"

Tên đệ tử kia tức giận, nói:

"Tên ác tặc còn giả biện, vết máu trên tay ngươi còn chưa mất."

Lúc này, Quảng Mục Thiên đỡ những tên đệ tử xấu số kia lên, trong vô tình nên động vào miệng vết thương khiến máu loang ra cả tay. Còn chưa kịp cúi đi thì đám người kia đã xông vào. Không nghĩ bây giờ lại dẫn đến hiểu lầm không đáng có này.

Tên đệ tử kia hừ lạnh một tiếng, lại tiếp:

"Thế nào! Hết lời chối cãi rồi sao?"

Rồi không để cho Quảng Mục Thiên có lời biện bạch, hẳn liền truyền lệnh cho những đệ tử khác:

"Các sư đệ, mau bày Thiên Huyền kiếm trận bắt tên ác nhân kia lại để sư phụ xử lý!"

Tên này dường như cũng biết Quảng Mục Thiên là ân nhân cứu mạng của Tư Không Mẫn, ắt võ công cũng cao cường. Mới vào bèn xuất ngay trận pháp cường đại nhất của Thanh Phong môn.

"Vâng!"

Lập tức, mười người phía sau tên đệ tử kia bước ra. "Soạt" một tiếng, rút trường kiếm sau lưng, sát ý trùng trùng.

Quảng Mục Thiên nghe đến Thiên Huyền kiếm trận thì không khỏi kinh ngạc. Hẳn từng biết Thanh Phong môn trước đây trên giang hồ vô cùng nổi trội hơn cả. Không chỉ vì hai tuyệt kỹ Cung Thân Ảnh Đạn và Lôi Điện Kiếm Pháp, mà còn nhờ cả Thiên Huyền Kiếm trận. Mặc dù chưa từng ném trái, nhưng hẳn cũng đã tận mắt chứng kiến qua sức mạnh của trận pháp này.

Phải nói, Thiên Huyền kiếm trận yêu cầu cực kỳ khắt khe. Gồm cả thầy có mười người cùng thi triển, người nào cũng phải là một bậc cao thủ về kiếm khí.

Nếu mười cao thủ kiếm khí cùng xuất kiếm, không biết uy lực sẽ mạnh mẽ đến nhường nào!?

Mười thanh kiếm của mười tên đệ tử kia loang loáng phản chiếu bởi ánh lửa như một vùng màu bạc, tất cả đều tung ra một lượt, kiếm khí ngút trời, tạo nên một trận cuồng phong quét đến.

Tuy Quảng Mục Thiên không muốn cùng những đệ tử Thanh Phong môn kia chưa rõ đầu đuôi đã động thủ. Nhưng hẳn hiểu được uy lực của Thiên Huyền kiếm trận nên không thể chủ quan, chân trái điểm một cái đã nhẹ nhàng vọt ra xa hơn chục trượng, kiếm khí của những đệ tử kia liền chém hụt vào quãng không, rồi va thẳng vào một góc gian nhà kia khiến nó tan tác, mảnh gỗ rơi đầy sân.

Đám đệ tử không ngờ Quảng Mục Thiên nhanh nhẹn như vậy. Tất cả cùng hô một tiếng rồi tách nhau ra bao vây lấy hắn.

Quảng Mục Thiên nghi hoặc trong lòng, vừa rồi rõ ràng những tên đệ tử kia chém ra kiếm khí. Nhưng hẳn lại không hề cảm nhận được khí công dao động trong người bọn họ. Hiển nhiên, những này không hề có một tý nội công nào cả, đích thị là thường nhân.

Điều này quả thực vô lý! Chẳng nhẽ bọn chúng biết cách che giấu đi khí công sao? Không thể nào, trừ khi người có nội công thâm hậu hơn hẳn mới có thể dấu đi khí tức, khiến hẳn không thể cảm nhận được. Nhưng những người đệ tử này lại chưa thể đạt đến mức như vậy.

Quảng Mục Thiên nghĩ thầm:

"Có thể nào là binh khí bọn chúng cảm đặc biệt chăng?"

Nghĩ vậy, hắn liền quan sát những thanh kiếm bọn đệ tử kia cầm nơi tay.

Quả nhiên, thanh kiếm kia có điểm không bình thường. Nếu so với kiếm của nhân sĩ võ lâm thì không khác là bao, nhưng trên lưỡi kiếm lại có những ký tự kỳ dị.

Ký tự kia Quảng Mục Thiên liền có thể nhận biết được, thanh kiếm ma pháp hệ hỏa hắc mua lúc trước cũng đồng dạng có những hình vẽ như vậy.

Còn đang chăm chú quan sát thì những tên đệ tử kia đã tấn công đến. Tuy nhiên, điều đặc biệt là không một ai đến gần hắn quá mười trượng. Tất cả đều đứng phía ngoài mà công kích bằng kiếm khí.

Xét về kiếm khí kia thì tốc độ của nó còn quá chậm để đánh trúng Quảng Mục Thiên. Hắn chỉ lách người vài cái là có thể dễ dàng né thoát. Tuy nhiên dễ chi là trong mắt hắn mà thôi. Còn phía ngoài này, những người khác đều tròn mắt há mồm. Kẻ này thật quý dị, giữa cơn bão kiếm khí kia mà vẫn bình an vô sự. Thật khó mà có thể tin nổi.

Quảng Mục Thiên phóng người lao đến một tên đệ tử gần nhất. Tay hóa thành trảo chụp xuống. Tên đệ tử kia hoảng hốt, vội nhảy nhanh sang một bên thoát khỏi cú chụp của đối phương, nhưng do lao quá đà liền mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Điều này làm Quảng Mục Thiên kinh ngạc vô cùng. Một tên không hề có nội lực mà lại có tốc độ nhanh như vậy sao? Chẳng lẽ lại do binh khí gì chẳng?

Mục quang của hắn quét qua, dừng lại trên chiếc giày mà tên đệ tử kia đang đeo. Quả nhiên, trên đó cũng vẽ đầy hình đồ quái dị đó. Quảng Mục Thiên khó chịu trong lòng:

"Chẳng lẽ vũ khí ở đây đều quý dị như vậy sao? Biến một kẻ bình thường thành cao thủ võ học. Thật khó mà tin được!"

Bỗng hắn "A..." lên một tiếng rồi hiểu ra:

"Kể lúc này ta theo đuôi chắc chắn cũng được trang bị một đôi giày giống đám đệ tử này nên mới có tốc độ nhanh đến kinh ngạc như vậy. Than ôi! Nếu mình không tò mò theo dõi thì đâu dẫn đến hiểu lầm chết người này cơ chứ!"

Tên đệ tử ra lệnh lúc này không nghĩ rằng võ công của Quảng Mục Thiên lại ghê gớm như vậy. Hắn suy nghĩ chốc lát rồi liền ra lệnh:

"Những đệ tử ngoại môn lập tức trở về để các đệ tử nội môn vào thay thế! Kẻ này thân pháp quý dị, khó mà có thể bắt được, mọi người gia tăng phòng bị tránh để hắn trốn thoát. Lập tức cho người đi bẩm báo sư phụ."

Lập tức, những người đang bao vây quanh Quảng Mục Thiên rút về, kế tiếp đó là mười người khác xông vào. Quảng Mục Thiên thấy mười người này khí độ trầm ổn, chạy nhanh như vậy mà hơi thở không gấp, loáng thoáng hắn còn có thể cảm nhận được dòng khí lưu chuyển trên thân mỗi người. Quả nhiên, đây đều là cao thủ võ học.

Mười người này nhanh chóng nhảy ra rồi lập tức bao vây lấy Quảng Mục Thiên. Không ai nói một lời nào, tất cả cùng lao đến hợp sức tấn công.

Quảng Mục Thiên liền đưa nắm đấm đánh giá mười người này một lượt. Theo như lời của tên lúc này, thì đây là những đệ tử nội môn. Quả nhiên, so với đám lúc này thì khác nhau một trời một vực. Tốc độ phản xạ nhanh hơn hẳn đám đệ tử ngoại môn lúc này.

Nếu hắn đoán không nhầm, nội công của mười tên đệ tử này chưa thể phóng ra kiếm khí. Nhưng trái với suy nghĩ của hắn, mười người kia cùng hô lên một tiếng rồi chém ra vô số kiếm khí bay đến. Khiến trong lòng Quảng Mục Thiên kinh ngạc không thôi. Đừng nói lại là do ma pháp binh khí nữa chứ! Chẳng phải Hoàng Bá Đạo nói rằng, người võ lâm đến đây thì không thể kích hoạt ma pháp khí được hay sao?

Đang lúc thất thần suy nghĩ thì một tên đệ tử lao đến đánh ra một chiêu; nghe vù một tiếng nhắm thẳng vào ngực Quảng Mục Thiên. Quảng Mục Thiên vừa toan tránh né, bỗng thấy sau lưng có hơi gió nhẹ nhẹ, biết ngay có người đánh lên.

Đúng ra, nếu là bình thường, Quảng Mục Thiên sẽ thẳng tay giết những người này. Bất quá, bây giờ thì chưa thể được, nếu càng ra tay giết người thì hiểu lầm sẽ càng tăng lên. Mà hắn lại đang muốn tham gia Đại Hội Võ Lâm, ắt phải nhờ đến Tư Nhất Dũng. Nếu như hiểu lầm này không giải quyết được, vậy thì hắn đừng mơ biết được Đại Hội Võ Lâm là như thế nào.

Quảng Mục Thiên đánh không được, thoái lui cũng chẳng xong, trong lòng than thầm:

"Chết tiệt thật! Quảng Mục Thiên ta một đời hành sự, chưa bao giờ rơi vào tình huống này. Thật là bức bách khó chịu. Ta bị người gài bẫy, bây giờ hiểu lầm mỗi lúc một tăng thêm, dù có giải thích thế nào đi chăng nữa cũng không được."

Trong sát na lưỡi kiếm sắp đâm đến, Quảng Mục Thiên xoay tay đánh nhanh một chưởng lên sống kiếm của người phía đằng trước. Rồi thân người hơi lệch đi, tay còn lại vòng ra, túm chặt lấy kiếm của người phía sau vận lực giật mạnh một cái. Tên đằng sau làm sao mà so bì được với thần lực của hắn, không ngoài dự đoán liền bị đoạt mất binh khí.

Quảng Mục Thiên đoạt được kiếm rồi mới vội đưa lên xem. Đúng như hắn dự đoán, thanh kiếm này rất kỳ lạ. Lưỡi thì giống như những tên đệ tử ngoại môn lúc này, nhưng phía chuôi kiếm được khảm một viên đá màu trắng, phát ra ánh sáng vô cùng bắt mắt. Trên chuôi còn có một cái nút nhỏ. Hắn tò mò thử bấm vào một phát thì viên ngọc chợt lóe sáng. Rồi từ lưỡi kiếm, bất chợt phóng ra một lưỡi phong nhận kiếm khí sắc bén.

"Thì ra là vậy!"

Quảng Mục Thiên thốt lên một tiếng, ngằm hiểu ra. Viên ngọc màu trắng kia tỏa ra một luồng năng lượng so với ma hạch của Hỏa Diễm Tê Ngu có chút tương đồng. Dĩ nhiên, đó cũng là một viên ma hạch, còn về hệ gì thì chỉ nhìn công dụng của nó thôi cũng đã biết chắc.

Thanh kiếm chém ra được phong nhận kiếm khí là nhờ vào viên ma hạch này. Những đệ tử nội môn kia chỉ cần bấm vào chiếc nút này liền có thể chém ra kiếm khí. Thật là hiện đại à nha. Nếu dựa vào những trang bị này hiển nhiên có thể thi triển Thiên Huyền kiếm trận. Nhưng uy lực so với trận pháp năm xưa hẳn từng chứng kiến thì không thể nào bằng được.

Vừa rồi, Quảng Mục Thiên xuất chiêu vô cùng nhanh đoạt lấy kiếm của tên đệ tử kia. Ai nấy ở đây đều thấy rõ, trên mặt lộ vẻ kinh dị, trong lòng không nhận được, thậm chí:

"Võ công người này thật giỏi."

Tên đệ tử đứng đầu kia thấy võ công xuất thần của Quảng Mục Thiên thì không khỏi khiếp sợ, nhưng bên ngoài vẫn mạnh miệng:

"Người võ công giỏi thật thì đã sao!? Hôm nay đừng hòng thoát khỏi Thanh Phong môn một bước! Các huynh đệ, chúng ta cùng xông lên bắt tên ác tặc này!"

Nói rồi rút kiếm sau lưng ra toan lao đến thì một giọng nói khác vang lên.

"Dừng lại! Chuyện gì xảy ra ở đây vậy! Kê nào nói cho ta biết đi!"

Người vừa đến không ai khác chính là Tư Nhất Dững.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vu oan giá họa (2)

Đám đệ tử Thanh Phong môn thấy Tư Nhất Dững đến liền đình chỉ công kích Quảng Mục Thiên, tất cả đều lui về đứng dạt ra hai bên, cúi người cung kính hô:

"Chúng đệ tử bái kiến sư phụ."

Tư Nhất Dững bước đến, thấy nhiều người tụ tập lại đây, thì nhíu mày, gằn giọng hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?! Nửa đêm canh ba rồi còn không chịu đi ngủ hay sao mà lại tụ tập hết chỗ này."

Tên đệ tử lúc nãy vội đứng ra, nói:

"Bẩm sư phụ, chúng đệ tử bắt được một tên sát thủ của Âu Dương gia, hiện đang bao vây tấn công lấy hấn!"

Tư Nhất Dững nghe vậy giật mình một cái, hai mắt sáng lên, nói:

"Hay lắm! Làm tốt lắm! Rốt cuộc cũng tóm được một tên rồi sao. Đó là kẻ nào, lập tức đưa hấn đến đây. Hôm nay, ta phải chặt tên đó ra làm ngàn mảnh mới hả được cơn giận trong lòng này. Dám trà trộn vào địa bàn của ta sao? Cũng lớn mật lắm!"

Tên đệ tử kia liền quỳ xuống, chỉ tay vào Quảng Mục Thiên, khóc mà rằng:

"Bẩm sư phụ. Chính là hấn! Chính hấn đã ra tay giết những sư đệ của bốn môn. Bị bọn đệ tử phát hiện được, ngặt vì võ công tên này quá cao cường, chúng đệ tử không thể bắt lại được. Xin sư phụ chủ trì công đạo, vì chúng đệ tử mà báo thù."

"A... Là người?!"

Tư Nhất Dững thấy tên đệ tử chỉ đến một người, chẳng ai khác ngoài Quảng Mục Thiên, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Chẳng phải đây là ân nhân cứu mạng của Tiểu Mẫn hay sao? Đang định hỏi rõ ràng chuyện này ra thì lại nghe tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Chỉ trong phút chốc, một đám người chạy nhanh đến, dẫn đầu là thiếu chủ Thiên Đạo môn Lưu Hàn Diệp.

Thực chất, Thiên Đạo môn cùng Thanh Phong môn ở cách nhau rất xa. Thanh Phong môn nằm trong Tuyệt Nguyệt thành, còn Thiên Đạo môn lại ở Thương Lan đế quốc. Chẳng qua, Thiếu chủ phía bên Thiên Đạo môn Lưu Hàn Diệp đem lòng yêu nữ nhi của Tư Nhất Dững, chính là Tư Không Mẫn, nên mới đến cầu hôn. Nhưng Tư Không Mẫn không chấp nhận hôn sự, bỏ trốn khỏi nhà, đợi đến lúc tìm được nàng thì trời cũng đã tối, đành ở lại qua

đêm. Với lại chuyện hôn sự vẫn chưa được bên nhà gái đồng ý, Lư Hàn Diệp chỉ đành mặt dày ở lại.

Chỉ trong thoáng chốc, đám người từ xa đã chạy tới nơi, Lư Hàn Diệp liền tiến tới, chấp tay hành lễ trước Tư Nhất Dững, nói:

"Tiểu Diệt bá kiến bá phụ."

Tư Nhất Dững trong lòng đang nghi hoặc lời của tên đệ tử kia, chỉ gật đầu một cái, xem như là lời đáp lại.

Lư Hàn Diệp lại tiếp:

"Tiểu diệt nghe thấy tiếng huyền não phát ra ở đây! Không biết là xảy ra chuyện gì chăng?"

Không đợi Tư Nhất Dững trả lời, tên đệ tử đứng đầu kia đã đứng ra, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Quảng Mục Thiên:

"Thưa Diệt thiếu gia, chúng huynh đệ đã bắt được gian tế của Âu Dương gia tộc phái đến. Kẻ đó chính là thanh niên này. Hắn còn dám ra tay giết tám đệ tử của bổn môn. Thật khiến người khác phẫn nộ không thôi."

Lư Hàn Diệp nghe xong liền hiểu ra, cả giận mắng:

"Quả nhiên là vậy! Lời ta đoán không hề sai mà. Ta đã sớm nghi ngờ người là gian tế của Âu Dương gia. Không ngờ người lại lộ đuôi cáo sớm như vậy. Ta phải thay mặt các huynh đệ mà trả thù..."

Rồi đột nhiên, trên tay Lư Hàn Diệp xuất hiện một cây nhuyễn tiên, bất ngờ đánh vút một tiếng, nhắm thẳng vào Quảng Mục Thiên. Đương trường không ai nghĩ rằng Lư Hàn Diệp vừa dứt lời đã lập tức động thủ. Còn chưa kịp định thần thì đã nghe tiếng rít xé gió của nhuyễn tiên truyền đến vô cùng rõ ràng. Nhuyễn tiên vốn là loại binh khí đặc biệt nhất trong tất cả các binh khí. Có tính mềm dẻo, cộng thêm độ dài tương đối, nên khi đánh ra thì biến hóa vô cùng khôn lường, khó lòng mà phòng bị. Khi ở trên không uốn lượn chẳng khác nào một con linh xà đang há miệng, toan đập vào hai mắt của kẻ địch. Đây là chiêu "Linh xà phi nhiễu," một trong các tuyệt kỹ của Thiên Đạo môn.

Quảng Mục Thiên nhú mày, chiêu này rõ thực là hiểm độc. Kẻ bình thường có thể không nhận ra nhưng hắn nào phải người thường. Chiêu "Linh xà phi nhiễu" thực chất là một chiêu dương đông kích tây, đánh vào mắt chỉ là hư, mà thực chiêu là nhắm vào hạ bộ của kẻ địch, ý đồ phế đi mệnh căn đối phương. Đúng là quá ác độc, chẳng lẽ tên kia ghen tỵ với hắn đến nỗi muốn phế luôn cái quý giá nhất của một thằng đàn ông hay sao?

Quả nhiên, nhuyễn tiên chưa đánh đến hai mắt của Quảng Mục Thiên thì Lư Hàn Diệp xoay tay một cái. Lưỡi roi trên không vút một tiếng rồi xoắn thành một đường, vòng nhanh xoóng, nhắm vào hạ bộ của Quảng Mục Thiên đánh tới.

Nếu đã biết trước biến hóa của chiêu thức thì Quảng Mục Thiên nào có thể sa bẫy. Khi nhuyễn tiên vừa đánh tới, tay hắn nhanh như chớp đưa tay chụp trúng. Bởi vì có Kim Cang Bất Hoại thân nên Quảng Mục Thiên không hề ngần ngại mà túm lấy một đầu nhuyễn tiên bằng tay không. Nếu để là người khác, ắt bàn tay sẽ bị nhuyễn tiên đánh nát bấy mất rồi.

Diễn biến xảy ra vô cùng nhanh, Lư Hàn Diệp vốn là người trong cuộc cũng không thể tin nổi vào mắt mình. Huống hồ là người ngoài như Tư Nhất Dững. Tên đó cứ như vậy mà dễ dàng hóa giải độc chiêu của Thiên Đạo môn vậy ư!?

Tuy kinh ngạc trong chốc lát, nhưng rất nhanh trên mặt Lư Hàn Diệp lại nở một nụ cười lạnh, nói:

"Không ngờ võ công người cũng lợi hại đấy. Nhưng còn chưa hết đâu..."

Hắn vừa dứt lời, Quảng Mục Thiên liền cảm thấy có điều gì đó không ổn, bàn tay đang giữ một đầu nhuyễn tiên kia nóng như lửa đốt. Khiến hắn ngạc nhiên vô cùng, chuyện này từ trước tới nay chưa hề xảy ra. Quảng Mục Thiên vội buông nhuyễn tiên ra rồi đưa bàn tay lên xem thử thì không khỏi một phen kinh hãi.

Chỉ thấy nơi bàn tay của Quảng Mục Thiên, một chất lỏng màu đen đang bám lấy, cổ ăn mòn da thịt của hắn. Nơi chất lỏng bám vào phát ra mùi tanh hôi nồng nặc, chẳng khác nào mùi chuột chết.

"Đây là thứ gì? Lại có thể phá được Kim Cang Bất Hoại Thân của ta cơ chứ!?"

Kim Cang Bất Hoại Thân!?

Trên giang hồ không ai mà không biết.

Đó chính là một trong các tuyệt đỉnh ngoại công, là cải tiến từ Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam của Thiếu Lâm tự. Nếu so sánh khả năng phòng thủ, Kim Cang Bất Hoại Thân còn có thể mạnh mẽ hơn một bậc. Tuy nhiên, để luyện loại công phu này tốn cực kỳ nhiều thời gian cùng công sức, nên được ít người tu luyện. Thành thử trên giang hồ không được nổi trội cho lắm, dần dần người ta cũng lãng quên cách luyện tập. Quảng Mục Thiên may mắn nhất được phương thức luyện tập hoàn chỉnh của Kim Cang Bất Hoại thân ở trong một huyết động. Mặc dù là khó như vậy, nhưng khi luyện Kim Cang Bất Hoại Thân đến đại thành có thể đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Dùng thêm nội công gia cường, da thịt có thể độ sức cùng cương thiết, chỉ cần như vậy cũng đã đủ xếp vào hàng đại đại cao thủ võ lâm rồi. Bởi người trong giang hồ hám cái lợi nhỏ trước mắt mà bỏ qua sự tu luyện lâu dài, tất cũng là một cái thiệt thòi lớn.

Biết được sự lợi hại của tuyệt đỉnh ngoại công như vậy rồi. Nhưng mà giờ đây, Kim Cang Bất Hoại Thân lại bị một chất lỏng màu đen kỳ quái kia ăn mòn

đi, khiến người ta khó lòng nào mà tin nổi.

"Thứ này ruốt cuộc là cái quái quỷ gì!?"

Trong lòng Quảng Mục Thiên hiện ra một câu hỏi.

Tư Nhất Dũng ở ngoài dĩ nhiên cũng thấy được, giật mình một cái, không tự chủ được mà lẩm bẩm:

"Hắc ám ma pháp!"

Mặc dù câu nói của Tư Nhất Dũng rất nhỏ, nhưng tai võ giả cực kỳ thính. Quảng Mục Thiên nghe ra, liền có thể hiểu được. Thứ chất lỏng đen kỳ quái này chính lại là Ma Pháp. Xem ra hắn còn quá khinh thường sức mạnh của thế giới này rồi. Vẫn còn nhiều điều chưa tìm hiểu, có lẽ sau này phải học hỏi thêm ít kiến thức về ma pháp mới được.

Quảng Mục Thiên khí vận từ đan điền lên, lớp chất lỏng màu đen kia được nội lực của hắn nhẹ nhàng tách ra rồi lơ lửng trên không trung giống như được một bàn tay vô hình giữ lấy. Cảnh tượng này khiến Tư Nhất Dũng hít một hơi khí lạnh, thanh niên này mang lại cho lão quá nhiều kinh ngạc. Dùng khí công cách không ngự vật đã khó, đây dùng khí ngự thủy lại càng khó hơn. Cái này không yêu cầu nội lực hùng hồn, mà người ngự thủy phải biết cách điều khiển khí thật linh hoạt và nhuần nhuyễn mới có thể làm được. Điều này ngay cả đến lão cũng khó tài nào làm nổi, may ra phải đến các vị tiền bối võ học trước đây mới có thể. Bất quá, nhìn dáng vẻ vừa nhàn nhã vừa dùng khí công ngự thủy của Quảng Mục Thiên, lão dám chắc trên đời này không có người thứ hai.

Thanh niên này bao nhiêu tuổi a? Cùng lắm chưa đến ba mươi, vậy mà có thể làm được điều mà đến các vị tiền bối trước đây phải mất hàng chục năm mới thực hiện được. Chỉ có điều, thực sự quá đáng tiếc, một thiên tài như vậy lại ở phía đối địch. Nếu để thêm vài năm nữa cho hắn cơ hội phát triển, Tư Nhất Dũng cũng không nắm mười phần có thể thắng nổi.

Lão nào biết được rằng, không cần đợi đến vài năm. Cho dù là bây giờ, Tư Nhất Dũng cũng chưa đủ khả năng đánh lại thanh niên trước mặt này.

Chỉ nghe, Quảng Mục Thiên hừ một tiếng, nói:

"Cái của ngươi, trả cho ngươi!"

Nói đoạn ném đám chất lỏng kia về phía Lưu Hàn Diệp. Cú ném còn kèm theo nội lực nên bắn đi với tốc độ cực kỳ nhanh.

Đến lúc này, Tư Nhất Dũng muốn không ra tay cũng không được. Lão bước lên trước vài bước, thấy dưới đất có một thanh kiếm của một đệ tử làm rơi, liền thuận chân đá ngay thanh kiếm về phía Lưu Hàn Diệp.

Chỉ nghe liên tiếp là hai tiếng "Bụp" rồi tiếp theo là tiếng "keng"... Hai tiếng cách nhau không quá vài giây.

Thì ra, từ khi Quảng Mục Thiên sử nội công điều khiển hắc ám ma pháp thì ngoài này Tư Nhất Dũng đã để ý đến rồi. Mắt thấy chất màu đen kia bắn tới Lưu Hàn Diệp liền thuận chân đá thanh kiếm dưới đất đi đón đầu hắc ám ma pháp. Phải nói rằng, cú đá của lão vừa rồi căn lực thật chuẩn. Nếu chậm hơn, hoặc nhanh hơn một tý thôi thì Lưu Hàn Diệp đã trúng ngay hắc ám ma pháp do chính hắn tạo ra rồi.

Mọi việc xảy ra cực kỳ nhanh, cho đến khi Lưu Hàn Diệp định thần lại, nhìn thấy thanh kiếm cắm trên mặt đất đang bị hắc ám ma pháp ăn mòn mới hiểu ra mình vừa lượn qua quỷ môn quan, thoát chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc, khuôn mặt lập tức trở nên tái đi. Nếu lúc đó không có Tư Nhất Dũng đá thanh kiếm kia cứu giúp thì không biết bây giờ hắn đã thành ra cái dạng gì rồi. Hắn hiểu rõ sức mạnh ăn mòn của hắc ám ma pháp, một khi đã dính vào rồi thì đừng hòng mà sống nổi.

Lưu Hàn Diệp còn chưa hết sợ hãi, khuôn mặt tái mét, hai chân run rẩy không tự chủ được mà ngã phịch xuống đất, bàn tay run run chỉ vào Quảng Mục Thiên nói:

"Bá Phụ... hần... hần chính là gian tế... Mau bắt hần lại."

Mọi chuyện xảy ra ở đây, tất cả mọi bằng chứng đều hướng về Quảng Mục Thiên là người ra tay giết đệ tử Thanh Phong môn. Không phải hắn không biện bạch rằng mình là người vô tội mà là cho dù có biện bạch như thế nào đi chăng nữa cũng trở nên vô dụng. Kể dụ hắn đến đây tất đã chuẩn bị kỹ càng rồi.

Tư Nhất Dũng thấy Quảng Mục Thiên im lặng không trả lời thì lòng đã thêm vài phần tin chắc. Đáng tiếc thay, một thanh niên võ công cao cường như vậy lại ở phía đối nghịch.

Lão thở dài một hơi rồi nói:

"Đắc tội rồi!"

Tư Nhất Dũng vừa dứt lời, thân ảnh biến mất tại chỗ, rồi đột ngột xuất hiện ngay trước mặt Quảng Mục Thiên. Tay phải lão đưa nhanh ra, chộp ngay vào vai của hắn. Vì muốn bắt sống đối phương, nên cú chộp này ông chỉ sử đến bốn thành công lực mà thôi. Nhưng bốn thành công lực của một đại cao thủ cũng không phải chuyện đùa.

Tương chừng như Quảng Mục Thiên sẽ bị chế trụ ngay lập tức. Nhưng khi tay của Tư Nhất Dũng sắp chạm tới nơi thì tay phải của Quảng Mục Thiên

đưa lên, đánh vào cổ tay của lão khiến cú chop đi lệch hướng.

Tuy biến cố xảy ra bất ngờ, nhưng cũng không nằm ngoài dự liệu của Tư Nhất Dững. Trong lòng lão thầm nghĩ:

"Với trình độ võ công của hần mà bị chế trụ bởi đòn đơn giản này thì cũng quá là mất mặt người học võ đi. Nhưng đòn tiếp theo đây xem ngươi xử lý thế nào."

Vừa nghĩ, tay trái Tư Nhất Dững lại vung lên hóa thành trào, nhanh như chớp nắm lấy cổ tay phải của Quảng Mục Thiên. Khi đó, tay phải của Quảng Mục Thiên vừa mới đánh vào cổ tay của lão, còn chưa kịp đưa về. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia, thân hình Quảng Mục Thiên hơi chúi về phía trước, khuỷu tay phải co lại đánh vào huyệt Lao Cung giữa lòng bàn tay trái của Tư Nhất Dững. Mặc dù đầu khuỷu tay to tròn, đánh vào không chính xác huyệt đạo, nhưng cũng khiến bàn tay lão tê rần khó chịu.

Tư Nhất Dững thua thiệt một chiêu bèn nhảy lùi về phía sau, trong lòng kinh ngạc tột độ. Tuy lão chứng kiến qua trình độ nội công của Quảng Mục Thiên, nhưng cũng không ngờ võ công của hần cũng lợi hại chẳng kém. Vốn Tư Nhất Dững từ khi đến thế giới này, giao thủ quá chiêu cùng võ lâm đồng đạo chưa từng nếm mùi thất bại. Nay lại thua trước một thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi. Chiến ý trong lòng nhất thời nổi lên, gầm lớn một tiếng, toan tiếp tục tấn tới.

Tư Nhất Dững đang còn định nhảy vào chiến thêm vài hiệp, bỗng nhiên đằng sau nghe thấy tiếng người nói lớn:

"Cha! Xin dừng tay."

Thì ra đó là Tư Không Mẫn, nàng đang nằm ngủ thì bị đánh thức bởi tiếng huyền áo bên ngoài. Thức dậy hỏi người hầu mới biết là bắt được sát thủ Âu Dương gia tộc trà trộn vào. Nàng tò mò liền mặc đồ vào chạy ra xem thử. Chỗ phòng ngủ Tư Không Mẫn cách nơi đó khá xa, nên phải tốn chút thời gian mới đến kịp. Nào ngờ vừa tới nơi thì bất gặp ngay cảnh cha nàng Tư Nhất Dững giao thủ với Quảng Mục Thiên liền lập tức la lớn lên can ngăn.

Tư Không Mẫn thì triển khinh công, chạy như bay đến, rồi đứng chắn ngay trước mặt Quảng Mục Thiên, giơ hai tay ra chặn lại, nói:

"Cha! Xảy ra chuyện gì ở đây vậy. Tại sao mọi người lại ra tay đánh ân nhân cứu mạng của con? Chẳng phải người từng dẫn dò con phải *Tri Ân Đồ Báo sao?" (*Có ơn tất báo)

Tư Nhất Dững tuy là chương môn một phái, nhưng cũng chưa từng trải qua tình huống này. Nhất thời luống cuống không biết làm sao, còn chưa kịp trả lời thì Lưu Hàn Diệp đứng một bên đã lên tiếng:

"Tiểu Mẫn! Đừng tin kẻ này. Hần là nội gián do Âu Dương gia tộc phái đến..."

Còn chưa nói hết câu thì Tư Không Mẫn hừ một tiếng giận dữ, ngắt lời hần:

"Hừ... Lưu Hàn Diệp, ngươi đừng có ngậm máu phun người. Định đại ca rõ ràng là người tốt. Ngươi ghen tỵ với nên mới vu oan cho huynh ấy."

Lưu Hàn Diệp hiện đang còn có chút sợ hãi, dưới ánh mắt của bao nhiêu người nhìn đến trong lòng không khỏi chột dạ. Nhưng hần cũng không phải hạng tầm thường, lòng thâm tính:

"Không ngờ võ công của hần lại lợi hại như vậy. Bất quá, bây giờ có lão Tư Nhất Dững ở đây, không sợ tên đó động thủ giết ta. Hừ... để xem ngươi chống cự được bao nhiêu lâu."

Nhất thời, lòng tin của Lưu Hàn Diệp nổi lên. Hần cậy có Tư Nhất Dững ở đây nên không còn sợ hãi nữa. Chương môn một phái đó nha, ngang hàng với cha của hần, hai người từng đánh nhau bất phân thắng bại. Nghĩ đến đây, Lưu Hàn Diệp chắc chắn Quảng Mục Thiên không thể nào làm hại đến hần. Lúc đó mới vững dạ hơn, đứng ra nói:

"Hần không phải sát thủ Âu Dương gia thì những đệ tử kia là do kẻ nào giết!? Chính mắt mọi người ở đây đã thấy, vết máu ở tay hần còn chưa lau đi. Nếu hần không phải sát thủ thì còn ai vào đây nữa!"

Tư Không Mẫn bởi vì chạy đến vội vàng nên chưa kịp quan sát tình hình xung quanh, nghe Lưu Hàn Diệp nói vậy mới quay lại xem. Đột nhiên, nàng giật mình kêu lớn: "Tiểu Hinh." rồi chạy thẳng một mạch vào trong gian nhà kia. Lúc này, mọi người phía bên ngoài mới giật mình nhớ ra, từ lúc đến đây bọn họ chỉ một mực chú ý những thi thể của tám tên đệ tử bên ngoài mà quên mất ở trong gian phòng kia còn có một người khác. Đó chính là Tiểu Hinh, thị nữ của Tư Không Mẫn.

Lúc trước, Tiểu Hinh bị thương nặng, may nhờ Quảng Mục Thiên cứu chữa nội thương, lại được Tế Tự chữa ngoại thương nên đã gần như khỏi hẳn. Tuy nhiên do mất máu quá nhiều nên vẫn chưa thể đi lại. Rồi được đưa đến đây nghỉ ngơi phục sức, nào ngờ tối nay lại xảy ra sự việc này.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng đột ngột truyền ra tiếng khóc vô cùng thê thảm. Mọi người vội bước vào xem thì không khỏi đau lòng lẫn phần nộ cực đỉnh. Chỉ thấy trên giường là xác một cô gái trần truồng, tứ chi bị trói vào bốn góc giường, yết hầu bị đao cắt qua máu chảy lênh láng, trên người đầy vết bầm tím, trước khi chết còn bị ác nhân cưỡng hiếp (tiền âm hậu sát). Cảnh tượng này khiến nhiều người tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, còn Tư Không Mẫn thì ôm thi thể Tiểu Hinh mà gào khóc thảm thiết. Hai nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tuy quan hệ chủ tớ nhưng lại thân thiết chẳng khác nào chị em. Nhìn cái chết thảm của Tiểu Hinh nào không đau lòng cho đáng. Đột nhiên Tư Không Mẫn đau lòng quá, hự lên một tiếng rồi ngất xỉu lăn ra trên mặt đất.

Tư Nhất Dững hoảng hốt, vội chạy lại đỡ lên, gọi lớn:

"Mẫn nhi... Mẫn nhi..."

Tuy Quảng Mục Thiên đứng bên cạnh cửa, nhưng cảnh tượng bên trong dĩ nhiên cũng có thể thấy được. Ánh mắt hắn nhú lại, hàm răng nghiến vào nhau phát ra tiếng kèn kẹt. Hắn đã bắt đầu cảm thấy tức giận rồi. Kê vu oan cho hắn dĩ nhiên lại chọn những đối tượng này để thực hiện âm mưu của mình. Giết người còn chưa đã, lại đi hãm hiếp một tiểu cô nương như vậy. Điều này ngay cả tà phái như hắn cũng không bao giờ làm.

Bỗng không biết như thế nào mà ánh mắt của Quảng Mục Thiên quét qua rồi dừng lại trên người Luru Hàn Diệp. Chỉ thấy khóe miệng Luru Hàn Diệp đang nở một nụ cười thỏa mãn. Thấy ánh mắt của Quảng Mục Thiên chiếu đến, Luru Hàn Diệp không tự chủ được mà hích mắt lên một cái đầy vẻ khiêu khích.

Quảng Mục Thiên chợt tỉnh ngộ ra, sát khí quanh người bùng phát, hướng Luru Hàn Diệp nói lớn:

"Chính ngươi làm điều này!?"

Sát khí khủng bố của Quảng Mục Thiên tràn ra ngoài như tràng giang đại hải. Những đệ tử Thanh Phong môn đứng ngoài không chịu được hự lên một tiếng, hộc ra vài ngụm máu. Có người đau đớn quá ngất luôn lại chỗ, lại có kẻ nằm co ro run rẩy trên mặt đất. Cảnh tượng trông thật buồn cười, nhưng bây giờ trong mắt tất cả lại chẳng đáng cười tí nào cả.

Luru Hàn Diệp dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, phun liên hai bụm máu tươi, thân hình run rẩy kịch liệt, ánh mắt nhìn Quảng Mục Thiên đầy vẻ khiếp sợ, trước khi ngất chỉ kịp lắp bắp nói vài từ:

"Bá Phụ. Cứu mạng. hắn... hắn lại... định giết người..."

"Tên ác nhân kia! Đừng khinh Thanh Phong môn ta không người."

Tư Nhất Dũng hét lớn một tiếng, nhảy xổ ra chắn trước mặt Quảng Mục Thiên rồi tung liên một chưởng. Chưởng lực tuy không hùng hồn nhưng lại mang theo kinh phong vô cùng sắc bén.

Quảng Mục Thiên trong lòng tuy tức giận nhưng vẫn còn tỉnh táo, nghiêng người tránh thoát, miệng nói:

"Những chuyện này không phải là ta làm?"

Tư Nhất Dũng trông mắt đỏ ngầu, giận dữ lớn tiếng mắng:

"Ác tặc, uổng cho ta còn xem ngươi là một thiếu niên anh hùng. Còn mời tham gia đại hội võ lâm. Không ngờ ngươi là một kẻ lòng lang dạ thú. Hôm nay ta phải thay trời hành đạo, tiêu diệt kẻ như ngươi!"

Những lời này lọt vào tai Quảng Mục Thiên khiến hắn khó chịu vô cùng. Tuy là tà phái, nhưng từ trước tới nay hắn hành sự đường đường chính chính. Nếu có giết người thì cũng là giết thẳng từ cửa chính vào. (Ý muốn nói: Giết người thì không cần giấu giếm.) Bình sinh, hắn ghét nhất là bị người vu oan. Bây giờ lại đang tức giận cộng thêm lời nói của Tư Nhất Dũng khiến hắn vô cùng bức bối, liền nói lớn:

"Hừ... Thay trời hành đạo ư!? Đồ ngu, xem ngươi làm được gì ta."

Nhất thời hai người lao vào đánh nhau túi bụi. Tuy nhiên, Quảng Mục Thiên lại không ra một sát chiêu nào. Những đòn đánh của hắn chỉ là né hoặc đỡ với lại đẩy ra mà thôi. Điều này tất cả cũng chỉ vì hắn là người bị vu oan mà thôi. Giết lão này rồi thì còn chứng minh cho ai xem được nữa. Không khéo lại khiến hiểu lầm ngày càng tăng lên.

-o0o-

Trong khi đó, ở sâu trong Thanh Phong môn, một gian nhà nhỏ đơn sơ ngay cạnh hồ nước. Bên trong ngồi hai lão già, luồng sát khí từ bên ngoài tràn vào khiến một lão đang ngồi thiền giữa sân đường giật mình mở mắt ra.

Người ngồi phía đối diện thấy vậy liền hỏi:

"Sư huynh! Sư huynh cũng cảm nhận được rồi ư?"

Lão già kia đáp:

"Dĩ nhiên rồi! Sát khí thật kinh khủng."

Người kia lại hỏi:

"Kẻ này là ai? Đến Thanh Phong môn chúng ta làm gì?"

Lão già kia trả lời:

"Ta làm sao mà biết được. Nhưng người có sát khí khủng khiếp như thế này, bình sinh ta chỉ biết có một!"

Lão già ngồi đối diện hít sâu một hơi, rồi thốt ra ba chữ:

"Quảng Mục Thiên!?"

Cả hai người bốn mắt nhìn nhau không nhìn được mà rùng mình một cái.

Lão già đang ngồi thiền giữa sảnh đường này chính là Tư Không Thiên. Lão vừa nghe cái tên thốt ra từ miệng của người kia thì giật mình hoảng sợ, rồi đột ngột bật người dậy, không nói một lời hướng luồng sát khí kia mà đi đến. Nhưng lại bị người kia cản lại, chỉ nghe lão nói:

"Không Thiên sư huynh! Ta khinh công nhanh hơn, để ta đi!"

Người này là Tư Bàng Nguyên, vừa nói xong, không để Tư Không Thiên đáp lời, liền tung người nhảy qua cửa, thoáng chốc đã mất hút đằng xa.

Nhìn ra phía cửa, Tư Không Thiên lâm vào trong trầm mặc. Mặc dù luồng sát khí khủng bố kia tràn ra, nhưng cũng không ảnh hưởng lắm tới những tông sư võ học như lão. Bất quá, một tên sát tinh ở ngay trong nhà của mình, ai mà không sợ hãi cho được. Mình không sợ không có nghĩa là người nhà cũng vậy. Lỡ như Quảng Mục Thiên quyết tâm trả thù chuyện mười sáu năm về trước thì sao? Cho dù cả hai huynh đệ lão, cùng toàn bộ tông môn hợp sức lại thì may ra mới có thể kháng cự được. Nhưng Quảng Mục Thiên rõ ràng không phải là kẻ ngu, ắt biết đường chạy trốn. Nếu cứ để một cao thủ ẩn nấp trong bóng tối, thỉnh thoảng ló ra giết chết vài tên đệ tử rồi lại chạy trốn thì lão có mà bất đẳng trời. Tốt nhất không nên đụng đến những tên sát tinh như vậy. Mà tại sao hẳn lại ở đây cơ chứ! Kể từ lần cuối cùng gặp nhau đến nay cũng đã hơn mười năm rồi.

"Sư phụ... Cứu con."

Đang lúc thất thần suy nghĩ thì Tư Không Thiên nghe thấy tiếng nói nhỏ khê truyền vào tai dứt quãng từng chập. Lão nghi hoặc, vội vàng theo hướng phát ra tiếng nói kia đi đến thì thấy một người toàn thân mặc hắc bào, trông có vẻ như là một nữ nhân. Chỉ có điều người này đang nằm quằn quại trên mặt đất, miệng thở hồng hộc, dường như đang chống chọi với một cơn đau khủng khiếp nào đó. Khi nhìn đến khuôn mặt thì không khỏi giật mình hoảng hốt:

"Alena! Là con sao!?"

Người kia liền đáp lại:

"Vâng! Là đệ tử đây thưa sư phụ. Người mau giúp đệ tử với. Tại sao đệ tử cứ có cảm giác như tim muốn nổ tung ra vậy. Thật khó chịu."

Nghe vậy, Tư Không Thiên mới giật mình nhớ ra, sát khí kia chỉ có bậc tông sư như mình mới kháng cự được. Còn những người ý chí còn non kém sẽ bị ảnh hưởng.

"Alena, tĩnh tâm, ngưng thần, đọc theo ta."

Tư Không Thiên gấp rút nói rồi liền đọc ra một tràng khẩu quyết, người tên Alena kia nghe theo, hễ lão đọc đến câu nào thì đọc theo câu đó, không sót một chữ nào:

"Thiên địa huyền tông, vạn khí bốn căn, nghiêm tu hạo kiếp, chứng ngộ thần thông... phúc hộ đàn đình."

Những khẩu quyết Tư Không Thiên vừa đọc chính là Thanh Tâm Phổ Thiện Chú. Theo quan niệm Phật học dùng để xua đuổi tà khí, khiến tâm thần con người được thanh thản.

Ở đây, để chống cự lại luồng sát khí đó, Tư Không Thiên đọc ra khẩu quyết, bàn tay phải đặt sau lưng Alena truyền khí công sang. Chỉ chốc lát sau, Alena đã dần lấy lại hơi thở, tâm thần cũng dần an tĩnh.

Đến lúc này, Tư Không Thiên mới buông tay phía sau ra, nhẹ nhàng thở phào một hơi, nói:

"Tiểu nha đầu này! Thật không lúc nào không khiến ta lo lắng. Nếu ta tới chậm chút nữa thôi chắc ngươi sẽ mất mạng tại đây luôn đó."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gặp Tư Không Thiên

Một lúc lâu sau, Alena mới dần tĩnh tâm lại nhưng trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi, quay đầu lại hỏi:

"Vừa rồi là gì vậy thưa sư phụ... Thứ gì đó tỏa ra thật đáng sợ! Cảm giác giống như bị hàng ngàn vạn lưỡi kiếm đâm vào tim vậy."

Tư Không Thiên trầm ngâm lúc lâu, thờ dài một cái rồi nói:

"Ài... Thứ con vừa cảm nhận được, chính là sát khí."

Alena kinh nghi, hỏi lại:

"Sát Khí ư? Đó là cái gì vậy?"

Tư Không Thiên liền giải thích:

"Cái này nói ra cũng thực khó hiểu, nhưng nếu như ngắn gọn hơn thì có thể tưởng tượng sát khí cũng gần giống như khí thể tỏa ra từ một người vậy."

Alena sợ hãi than:

"Thật kinh khủng, chỉ là khí thể mà có thể mạnh đến như vậy sao?"

Tư Không Thiên lắc đầu, nghĩ chút rồi đáp:

"Cái này cũng không chuẩn lắm, khí thể và sát khí tuy đều là vật vô hình. Nhưng nhìn ra lại có nhiều điểm khác biệt, tựa như khí thể của một võ giả là phải dựa vào nội lực rồi khuếch tán đi, tạo nên áp lực lên người đối thủ, khiến đối thủ không thể cử động nổi, người nặng tựa ngàn cân. Còn sát khí thì lại đánh vào tinh thần của địch nhân. Giống như cảm giác lúc này của con vậy. Mặt khác, một người không thể tự nhiên mà có thể sở hữu sát khí, tuy nhiên ta biết có vài cách để tạo nên sát khí... Tỷ như giết người chẳng hạn."

Tuy Tư Không Thiên nói rất nhiều, nhưng Alena cũng chỉ nghe và hiểu được đôi chỗ mà thôi. Nhưng khi nghe đến câu cuối thì không khỏi kinh ngạc thốt lên:

"Giết người ư! Thật là độc ác."

Tư Không Thiên lắc đầu, đáp:

"Chưa hết, không những giết mà còn phải giết rất rất nhiều người mới được, bằng nhiều cách khác nhau..."

Alena nghe đến đây lạnh buốt cả sống lưng. Nàng tự hỏi trong đầu mình: "Giết người để có sát khí ư? Lại còn phải giết thật nhiều người! Để có được sức mạnh, con người không tiếc cái giá nào. Quả thật là ác độc!"

Nàng liền hỏi tiếp:

"Vậy còn có cách khác không?"

Tư Không Thiên gật đầu, tay đưa lên vuốt chòm râu bạc, nói:

"Dĩ nhiên là còn, muốn có được sát khí phải là một người thân trải trăm ngàn trận chiến, đối mặt với tử vong còn nhiều hơn cơm bữa. Tuy nhiên, nói cho cùng thì cả hai cách trên đều phải giết người, nhưng cách đầu tiên nghe có vẻ kinh khủng hơn."

"Vậy người lúc này... hấn ta dùng cách nào?"

Câu hỏi này của Alena khiến Tư Không Thiên bí lời, lão tuy là kẻ thù với Quảng Mục Thiên nhưng cũng không thể nào mà biết hết về hấn được. Kể từ lúc lão mới chân ướt chân ráo bước vào giang hồ thì cái tên Quảng Mục Thiên đã là một điều cấm kỵ với cả danh môn chính phái lẫn tà phái rồi. Chẳng ai dám nói tên hấn ra kể cả là chốn không người. Chính phái thì sợ hãi muốn tiêu diệt nhưng lại không làm được, tà phái cũng vừa kính vừa sợ.

Thành thử thông tin về Quảng Mục Thiên trên giang hồ được ít ai biết tới, và dần cũng trở thành một nhân vật cực kỳ bí hiểm. Cho đến khi Thất Tuyệt chính phái cùng hợp sức lại, mục đích chính là tiêu diệt Quảng Mục Thiên. Nào ngờ, lần đó hấn lại được Lâm Ngọc Quân cứu thoát, rồi bật vô âm tín hơn mười sáu năm. Sau đó thì như tất cả đã biết, Lãnh Mạc Tà chiêu mộ lại tà phái, từng bước tiến đánh căn cứ phủ vô lâm mệnh chủ. Nhưng cuối cùng lại được Quảng Mục Thiên đứng ra ngăn chặn... Mọi việc cứ diễn ra như vậy, cho đến bây giờ cũng đã hơn mười năm rồi.

Tư Không Thiên thấy vẻ mặt sợ hãi của Alena, không nhịn được cười mà nói:

"Cái đó thì ta không thể biết được. Để lát ta thử hỏi hấn xem sao. Nếu được thì ta sẽ nói lại với con..."

Nói đến đây, Tư Không Thiên dường như nhớ đến cái gì đó liền quay phắt sang, tức giận hỏi:

"Nha đầu! Hôm nay chẳng phải là đang ở học viện sao? Tại sao lại quay về rồi. Có phải con bỏ học không!?"

Alena bĩu môi, lè lưỡi làm mặt quỷ, rồi nói:

"Ec... Sư phụ bình tĩnh, học viện cho các học viên tạm thời nghỉ học rồi."

Tur Không Thiên vẫn chưa tin tưởng lời của Alena, hai mắt tròn trừng, tiếp tục tra khảo:

"Nghỉ học ư? Nghỉ đến bao giờ? Vì sao lại cho nghỉ?"

"À... Hình như là chuẩn bị lễ nghi gì gì đó, để đón một vị công chúa ở đâu đến học thì phải. Họ cho học viên nghỉ là để quản lý vấn đề an ninh." Alena bối rối trả lời.

Tur Không Thiên hừm một tiếng, tròn mắt lên đe dọa:

"Hừm... Ta mà biết được con nói dối thì xem chừng, mà tại sao lại đến đây vào giờ này?"

-oOo-

Nói đến Tur Bằng Nguyên, sau khi xác định được vị trí phát ra luồng sát khí liên phi như bay về hướng đó.

Chỉ vài giây sau, hiện lên trước mặt Tur Bằng Nguyên là một khung cảnh hỗn độn. Chỉ nghe tiếng va chạm do chuông pháp phát ra âm ầm kinh động, rồi tiếp đó là hai bóng ảnh quện vào nhau thành một đoàn qua lại như gió cuốn. Hai kẻ đó không ai khác chính là Tur Nhất Dững và Quảng Mục Thiên. Chỉ có điều, Quảng Mục Thiên hiện đang đeo khăn che mặt nên Tur Bằng Nguyên cũng không dám mười phần xác định hẳn chính là Cửu Long đệ nhất tà phái.

Lão đáp xuống đất, cách chỗ hai người giao đấu không xa. Chỉ thấy dưới đất nằm ngổn ngang không biết bao nhiêu nội, ngoại đệ tử. Tur Bằng Nguyên tiến đến xem xét thì thấy bọn họ tuy còn hơi thở, nhưng khuôn mặt lại tái mét đoán chắc đa phần là bị sát khí kia dọa ngất. Nhưng kỳ lạ là trong đám nằm ở đây lại có tám tên đệ tử đã chết, xem kỹ lại hóa ra chính là bị kiếm đâm từ phía sau thì không khỏi nghi hoặc. Nhưng lão cũng chẳng có thời gian mà tìm hiểu kỹ hơn, mắt thấy Tur Nhất Dững hằm hằm đánh tới thanh niên đeo khăn che mặt kia, vội chạy nhanh đến vừa đi vừa la lớn:

"Nhất Dững... Xin hãy dừng tay!!!"

Tur Nhất Dững đang lửa giận công tâm, nào nghe thấy tiếng gì bên ngoài. Hai chuông múa tít nhắm vào Quảng Mục Thiên mà đánh tới. Phải đến khi Tur Bằng Nguyên nhảy đến trước mặt, chụp lấy song chuông của Tur Nhất Dững lại, lúc đó lão mới giật mình tỉnh ra, a lên một tiếng:

"A... Thúc Phụ..." (Thúc phụ là em của cha, tức là chú.)

Quảng Mục Thiên đứng là lần này uất ức đến cực điểm rồi, hẳn không phải đánh không lại Tur Không Thiên, mà là không thể đánh. Đúng lúc này lại thấy thêm một người chạy đến nữa, liếc qua là có thể biết được đó cũng là một cao thủ, trong lòng kêu thảm: "Không xong. Một tên thì đang có thể tránh né được, chứ còn hai tên thì ắt phải đánh lại rồi."

Nhưng điều làm hắn kinh ngạc, chính là kẻ vừa chạy đến lại ra tay ngăn cản Tur Không Thiên. Nghe lão gọi người đó là Thúc Phụ, hắn liền đoán ra ngay lập tức, người mới đến này chính là sư đệ của Tur Không Thiên, là Tur Bằng Nguyên.

Mặc dù đã chuẩn bị tốt tinh thần, nhưng cho đến khi tận mắt chứng kiến chân diện mục của Quảng Mục Thiên. Tur Bằng Nguyên vẫn không nhận được mà giật mình bối rối, vội vàng hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Lão không để ý đến Tur Nhất Dững mà hướng đến Quảng Mục Thiên, hai tay chấp lại, hành lễ rồi nói:

"Quả nhiên là Cửu Long Quảng Mục Thiên đại giá quang lâm. Tại hạ Tur Bằng Nguyên không đón tiếp từ xa, mong được lượng thứ."

Câu nói này của lão khiến Tur Nhất Dững phía sau một phen kinh hoàng. Vốn đang định hỏi lý do vì sao thúc phụ lại ngăn cản mình, nhưng sau khi nghe xong thì không khỏi hít một hơi khí lạnh. Cái tên Quảng Mục Thiên đâu phải hắn không biết. Tur Nhất Dững vào mười năm trước cũng tham gia trận chiến chính tà cuối cùng đó. Sức mạnh kinh khủng của Quảng Mục Thiên, lão đã từng chứng kiến qua. Kể cả cho đến bây giờ, hình ảnh một kiếm đó vẫn không thể nào biến mất. Nào ngờ, kẻ đứng trước mặt này lại chính là người mà cả chính tà đều run sợ khi nhắc đến tên ư?! Điều này không thể nào, nghĩ vậy lão liền vội đứng nói:

"Thúc phụ! Điều này là không thể, tên kia không thể nào là "người đó" được."

Tur Bằng Nguyên truyền âm sang nói:

"Nhất Dững, im lặng dùm ta! Người muốn cả Thanh Phong môn này lâm vào cảnh huyết tinh ư!?"

Rồi lại quay sang chấp tay nói:

"Xin túc hạ lượng thứ, người nhà kiến thức ít ỏi, có mắt mà không nhìn thấy thái sơn. Mong túc hạ bỏ quá cho."

Thấy biểu hiện của Thúc phụ mình như vậy, khuôn mặt Tur Nhất Dững cũng trở nên nghiêm trọng. Lão biết thúc phụ mình từ trước tới nay luôn là người trầm ổn, đối mặt với cường địch cũng không bao giờ trở nên nhún nhường như vậy. Chẳng lẽ điều này là sự thật ư!? Nghĩ đến đây, Tur Nhất Dững không khỏi rung mình một chập, nuốt từng ngụm nước bọt ừng ực. Lão mặc dù đã từng thấy qua sức mạnh kinh khủng của Quảng Mục Thiên, nhưng cũng chỉ là đứng từ xa nhìn mà thôi. Chưa hề tận mắt thấy diện mạo thực sự của hắn, nào ngờ thanh niên trẻ tuổi này lại là "người đó" chứ.

Quảng Mục Thiên cũng ngạc nhiên vô cùng, không thể nghĩ được bọn họ lại phát hiện ra hắn nhanh như vậy. Bèn hỏi:

"Làm sao các ngươi biết ta ở đây?"

Câu hỏi này không chỉ hấn thắc mắc, mà cả Tư Nhất Dững cũng không ngoại lệ. Chỉ nghe Tư Bàng Nguyên đáp:

"Cái đó cũng không có gì là khó hiểu, từ lúc tức hạ phát ra luồng sát khí kia thì bọn ta có thể đoán ra rồi. Người có luồng sát khí kinh khủng như vậy, trên giang hồ bọn ta biết chỉ có một."

"À... Thì ra là vậy."

Quảng Mục Thiên gật đầu hiểu ra, vốn trong lúc hấn không tự chủ được mà tức giận, luồng sát khí bất giác tỏa ra, quả nhiên bị họ cảm nhận được. Hấn cười lạnh một tiếng, lòng nghĩ thầm: "Nếu như đã bị phát hiện ra thì cũng chẳng cần nương tay nữa làm chi. Thủ oán của hai bên rất lớn, nếu Tư Bàng Nguyên đã đến thì tất nhiên sư huynh của lão cũng ở gần đây. Tuy ta võ công cao cường, nhưng lại đến thế giới này chậm mất vài năm, trong khoảng thời gian đó võ công của bọn họ ắt có sự tiến bộ, ta cũng không nên quá chủ quan mà rước lấy thất bại."

Khinh thường kẻ yếu, chủ quan trước kẻ địch thường là điểm yếu chết người của tất cả các võ giả. Nghĩ vậy, ngoài miệng bèn nói:

"Vậy là bây giờ các ngươi muốn hợp sức giết ta ư?! Ta nói trước là cho dù cả ba người các ngươi cùng lên cũng khó lắm đấy."

Ở đây hấn nói ba người, tức ý muốn chỉ thêm cho dù cả Tư Không Thiên đến đây cũng không thể địch nổi hấn. Tư Bàng Nguyên nghe thấy vậy thì thần tình đại biến, vội nói:

"Không dám, không dám... Võ công của tức hạ cao cường, bọn tại hạ nào địch nổi. Mọi chuyện ở đây chắc có lẽ là hiểu lầm nho nhỏ. Nếu có gì mạo phạm, mong được tức hạ bỏ qua. Tại hạ thay mặt sư huynh Tư Không Thiên mời tức hạ đến để cùng nhau đàm luận được chăng?"

Mặc dù, Tư Nhất Dững rất sợ hãi uy danh của Quảng Mục Thiên. Nhưng ông vốn là một người chính trực thẳng thắn, thấy lời nói nhún nhường của Thúc phụ thì không khỏi tức giận. Với lại, những hành động độc ác kia cứ nói như vậy mà bỏ qua được sao. Vậy thì linh hồn của Tiểu Hinh, của những đệ tử chết uổng kia làm sao mà thanh thản. Nghĩ vậy lửa giận trong lòng bốc lên, hừ lạnh một tiếng, bước ra lớn tiếng quát:

"Hừ... Võ công ngươi đúng là bọn ta không thể nào địch lại được. Nhưng vậy thì sao chứ, Tư Không Thiên ta cũng không phải là hạng tham sống sợ chết!"

Tư Bàng Nguyên vội lần không ngờ tới phản ứng của Tư Nhất Dững lại dữ dội như vậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội quay lại nói:

"Nhất Dững, Ngươi làm cái gì vậy!? Không muốn sống nữa sao!"

Tư Nhất Dững mặt đỏ tía tai, mắt như phún hỏa nói:

"Hừ. Thúc phụ, hiện tại ta là chủ môn của Thanh Phong môn. Mọi chuyện ở đây ta đều có quyền can thiệp. Kẻ này lên vào Thanh Phong môn, không những giết người mà còn giờ trò đòi bại, nếu ta cứ như vậy mà bỏ qua chẳng phải là có lỗi với những đệ tử đã chết hay sao. Hôm nay không giết được hấn ta không xứng đáng ngồi ở chức vị này."

Tư Bàng Nguyên biết đây không phải chuyện đùa, với tính khí của Nhất Dững lão muốn khuyên can cũng không được. Đang lúc đó, bỗng nghe tiếng cười ha hả của Quảng Mục Thiên, chỉ nghe hấn nói:

"Ha ha ha... Chương môn của Thanh Phong môn đây sao! Ta xem ra chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi. Ngươi cũng không xứng đáng ngồi ở cái vị trí chương môn, chỉ là một tên vô dụng."

Tư Nhất Dững giận tím mặt, quát:

"Ngươi đừng tưởng võ công lợi hại là có thể vũ nhục người khác! Ta ngu ngốc ở điểm nào."

Quảng Mục Thiên hừ một tiếng rồi hỏi:

"Ngươi bảo ta là giết đệ tử Thanh Phong môn, giờ trò đòi bại với thị nữ Tiểu Hinh?"

Tư Nhất Dững hàm hừ gật đầu:

"Phải! Vậy thì sao?"

Quảng Mục Thiên nói tiếp:

"Nói ngươi ngu ngốc quả không sai. Chưa điều tra kỹ càng đã lập tức bảo ta là hung thủ. Để ta hỏi ngươi vài câu, ngươi đã xem xét kỹ hiện trường đây chưa? Ngươi chỉ mới nghe lời của tên đệ tử kia mà đã kết luận ngay lập tức ta là hung thủ. Vậy không ngu ngốc thì còn là gì nữa."

Tư Nhất Dững giật mình, quả thực từ lúc bước vào đây lão chưa hề xem xét kỹ càng qua. Chỉ mới nghe lời buộc tội từ một phía mà thôi. Cho đến khi thấy thảm cảnh của thị nữ kia thì lửa giận công tâm liền lao đến tấn công. Từ đầu tới cuối Quảng Mục Thiên chưa hề nói được câu nào.

Quảng Mục Thiên thấy ông không trả lời, thì chỉ tám cái xác đệ tử kia rồi tiếp:

"Người nghĩ người võ công giỏi như ta giết tám tên này mà cần dùng đến binh khí sao? Chưa kể đến, ta là một cao thủ võ lâm, lại đòi nào đi đâm lén phía sau lưng kẻ khác."

Thấy Tư Nhất Dững định mở miệng, Quảng Mục Thiên liền giơ tay lên ra hiệu cho lão im lặng, rồi nói:

"Ta còn chưa nói hết, cứ để ta tiếp tục. Ta hỏi người, người có tự tin rằng cầm kiếm xông vào giết tám tên đệ tử này cùng một lúc mà khiến bọn chúng không hề phát giác ra không?"

Tư Nhất Dững kinh nghi trong lòng, nhìn lại vị trí của tám tên kia. Trong lòng tính toán hồi lâu rồi nói:

"Không thể được, vị trí của tám tên này cách nhau khá xa. Dù ta có tốc độ nhanh đi chăng nữa, nếu chỉ mình ta ám sát, dù nhanh đến mấy ắt cũng sẽ có một người phát giác ra... Với lại những vết thương kia nằm ở phía sau, mà ta lại tiếp cận từ đằng trước ắt không làm được."

Nói thì nói vậy, nhưng cuối cùng vẫn chốt một câu:

"Bất quá người thì chưa chắc đã không làm được!"

Quảng Mục Thiên cười khẩy một tiếng, nói:

"Người quá đề cao ta rồi đấy. Nếu người đã nghĩ vậy rồi thì ta cũng nói thẳng luôn, cứ giả dụ cho ta là hung thủ đi, người nghĩ với trình độ võ công như ta mà hành sự lại để các người phát hiện ra sao? Tuy ta là tà phái, nhưng từ trước tới giờ hãn tất cả mọi người đều biết. Loại hành động giết người, cưỡng hiếp này ta tuyệt đối không bao giờ làm! Mặt khác, người nói động cơ nào để ta làm những việc như vậy? Với lại, lúc ta cứu Tư Không Mẫn lại không nhân cơ hội lúc đó mà hạ thủ lại phải đợi đến bây giờ?"

Nhưng lời nói của Quảng Mục Thiên quả thật rất có căn cứ. Tư Nhất Dững trầm tư suy nghĩ:

"Đúng thật là như vậy, nếu hãn muốn ra tay hạ thủ thì sẽ làm từ trước rồi, không cần đợi đến bây giờ làm gì."

Lão bèn nói:

"Vậy người giải thích như thế nào về sự việc trong căn phòng kia!?"

Ý của lão là việc cưỡng gian rồi giết chết thị nữ tiểu Hinh thì hãn giải thích như thế nào?

Quảng Mục Thiên nghe thấy thì hơi có vẻ khó chịu, vạt tay áo ra đưa lên rồi nói:

"Người xem đi ta vẫn còn là trạch nam đó."

Vạt trình tiết không chỉ có ở nữ nhân, mà nam nhân cũng có. Nó nằm ở phía trong khớp cánh tay cách bàn tay khoảng một thốn (1 cm) và có hình dạng vết dao hoặc trông giống như vết móng tay cứa trên da. Là một nam nhân, không ai lại đi khoe khoang trước mặt kẻ khác là mình vẫn còn tân. Hiển nhiên, Quảng Mục Thiên khó chịu là vì vậy.

Mặc dù trời đang tối, nhưng nhờ ánh trăng chiếu vào Tư Nhất Dững cũng có thể thấy được. Vậy là những điều đó đã chứng minh Quảng Mục Thiên không phải là hung thủ. Nhưng lão vẫn còn chút nghi vấn:

"Lời người nói cũng phần nào có lý, nhưng... nếu không phải là người thì trên đời này làm gì có người thứ hai có thể làm được cơ chứ."

Quảng Mục Thiên khinh thường, hừ lạnh một tiếng rồi đáp:

"Ngu ngốc! Thứ nhất, ta chưa có nói là cần một cao thủ võ lâm mới có thể giết chết tám người này. Thứ hai, là làm sao người dám chắc chắn là chỉ có một người ra tay? Thứ ba, về mặt của tám người kia không phải là kinh hoàng do sợ hãi mà là không tin nổi vào kẻ ra tay hạ sát mình. Đến đó rồi thì người đã tự hiểu được chưa?"

Tư Nhất Dững tuy là hạng vũ phu, nhưng ở vị trí chương môn một phái thì ắt cũng không phải kẻ ngu. Lão hiểu những lời vừa rồi của Quảng Mục Thiên là có ý gì, hít một hơi rồi nói:

"Ý của người là trong Thanh Phong Môn có gian tặc!?"

Quảng Mục Thiên lắc đầu đáp:

"Cái đó là chuyện của Thanh Phong môn, ta không muốn can thiệp vào. Vốn dĩ ta chỉ đi ngang qua đây, tình cờ thấy những cái xác này... Tất cả cũng chỉ do trùng hợp mà thôi. Bây giờ ta đã chứng minh mình không còn liên can gì nữa... Mọi chuyện ở đây người là chương môn, hãy tự mình xử lý. Còn nếu như điều tra được quả thực ta là thủ phạm. Quảng Mục Thiên ta dám lấy đầu mình ra để tạ tội."

Nói đoạn bước đến trước Tư Bàng Nguyên, lạnh nhạt nói:

"Đẫn đường đi!"

Tư Bàng Nguyên vội gạt đầu, quay ra làm tư thế mời:

"A, mời! Túc hạ cứ đi thẳng là đến."

Nói rồi hai người thi triển khinh công rồi đi, bỏ mặc lại Tư Nhất Dững đang hoang mang đến cực điểm. Những lời vừa rồi của Quảng Mục Thiên khiến trong lòng lão cực kỳ rối loạn. Bất quá Tư Nhất Dững cũng không dám đuổi theo để hỏi kỹ càng hơn. Đành thờ dài thườn thượt đi ra gọi thêm người vào để thu dọn tàn cục.

Trong lúc đó, Tư Không Thiên cùng Alena đang trò chuyện. Bỗng lão cảm nhận được khí tức của hai người đang di chuyển đến. Đoán chắc sự đệ đã mời được tên sát tinh kia rồi. Khuôn mặt Tư Không Thiên liền trở nên nghiêm túc hơn, quay sang bảo:

"Alena, con tránh mặt một lát đi. Người ta sắp gặp đây không phải tầm thường. Ất xảy ra một trận kịch chiến, đến lúc đó ta không có thời gian để bảo hộ cho con đâu."

Alena thấy vậy biết là sư phụ sắp lâm đại địch, tuy trong lòng lo lắng nhưng vì không muốn sư phụ vì chiều cố mình mà gặp bất lợi. Liền ưng thuận gạt đầu, miệng nàng lầm bầm vài câu chú ngữ cổ quái. Rồi tiếp theo đó thân hình đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

Đây thực chất là ma pháp vô hệ trung cấp "Ẩn thân thuật." có tác dụng tương tự như tàng hình vậy. Alena dùng ẩn thân thuật xong rồi liền tìm một chỗ an toàn để ẩn nấp. Nàng trong lòng rất tò mò, kẻ sắp đến này là ai mà có thể khiến vẻ mặt của một vị trong Ngũ Thánh (Biệt danh này sẽ giải thích sau.) này nghiêm trọng đến như vậy.

Chỉ chốc lát sau, hai nhân ảnh một trước một sau băng qua mấy nóc nhà chạy đến. Người phía sau vội hô lên:

"Quảng Mục Thiên túc hạ! Đã đến nơi rồi."

Quảng Mục Thiên cước bộ chậm lại, nhẹ nhàng hạ người xuống bên cạnh hồ. Khi đó, Tư Không Thiên đã đứng đón từ trước, hai tay chấp sau lưng ra dáng một bậc hiền giả, chậm rãi nói:

"Không ngờ đệ nhất tà phái Cửu Long đại giá quang lâm. Lão phu không biết để đón tiếp từ xa. Nếu người nhà có làm điều gì sai sót, mong được lượng thứ."

Mặc dù Tư Không Thiên cố giữ phong độ nho nhã của bậc trí giả, nhưng ẩn ẩn trong ngữ điệu lại có chút không được tự nhiên. Điều này cũng chẳng có gì lạ, đối mặt với lão hiện tại vừa là kẻ thù, vừa là ân nhân, cộng với đó là danh hiệu thiên hạ đệ nhất thì làm sao mà không hồi hộp cho được.

Quảng Mục Thiên thấy vậy liền cười châm chọc:

"Tư Không Thiên, thôi ba cái trò vớ vẩn đó đi. Ta và các ngươi đã là kẻ địch bao nhiêu năm mà vẫn chưa hiểu nhau ư!? Nói đi, gặp ta có chuyện gì?"

Tư Không Thiên hừ một tiếng, khôi phục lại dáng vẻ thường nhật, hai mắt nhìn thẳng vào hắn, nói:

"Cái này là ta phải hỏi ngươi mới đúng. Ngươi xông vào Thanh Phong môn, đã thương đệ tử môn, giải phóng sát khí, đây là có ý gì?"

Chỉ trong giây lát, mục quang hai người nhìn nhau tóe lửa, khí thế trên người tỏa ra đối chọi nhau gay gắt khiến Tư Bàng Nguyên đứng bên cạnh cũng thấy khó thở.

Nói về nội lực, Tư Không Thiên chưa thể sánh với Quảng Mục Thiên, nên một lúc lâu sau khí thế trên người lão đại giảm.

Nhưng lão không chịu thua, hô lên một tiếng, rút phát thanh kiếm mang theo bên người ra. Tư Không Thiên vung trường kiếm ra đánh véo một tiếng.

Chỉ thấy một tia sáng như điện chớp thấp thoáng lướt qua trước mặt Quảng Mục Thiên.

Phải nói, kiếm chiêu cực kỳ nhanh, Quảng Mục Thiên không thể ngờ Tư Không Thiên mới nói đã liền động thủ. Hắn chỉ liếc qua liền biết ngay về lai lịch của kiếm pháp này.

Đây chính là "Lôi điện kiếm pháp" nổi danh của Thanh Phong môn. Kiếm vừa phóng tới là kiếm quang vọt ra như chớp xẹt ngang trời, thế công chớp nhoáng, khiến người xem thấy phải kinh tâm động phách, trong lòng hoảng loạn.

Lôi điện kiếm pháp sở trường về tốc độ xuất chiêu, đánh nhanh thắng nhanh. Công kích liên tục, liên miên bất tuyệt, không cho đối thủ kịp trở tay. Bây giờ Tư Không Thiên thi triển kiếm pháp này, chỉ trong giây lát làn điện quang lóe ra khắp cả sân đường.

Thực chất mà nói, làn điện quang kia chỉ có một phần là ảo, nhờ ánh sáng từ mặt trăng chiếu rọi vào lưỡi kiếm khiến ánh sáng phát ra chẳng khác nào lưỡi kiếm được phủ lên một tầng ánh sáng màu xanh chói mắt.

Lúc nguy cấp lưỡi kiếm chém đến, thân thể Quảng Mục Thiên nhanh chóng ngửa người ra, chân phải điểm nhẹ, thân pháp lập tức phát động. Kiếm quang đi sượt qua chỉ cao hơn ngực không tới một phân. Thậm chí hàn khí phát ra từ lưỡi kiếm hắn cũng có thể cảm nhận được. Trong lòng không nhận được

mà thăm hỏi:

"Kiểm pháp thật là nhanh."

Nhưng Lôi Điện Kiểm Pháp không phải Quảng Mục Thiên chưa từng thấy qua. Không những thấy mà hắn đã từng ra tay giết một bậc tông sư võ học về tuyệt kỹ kiểm pháp này, chính là sư phụ của Tư Không Thiên. Bất quá, trận đánh đó cũng cực kỳ khó khăn, suýt lấy đi cái mạng nhỏ này của hắn. Giờ lại được một lần nữa chứng kiến Lôi Điện Kiểm Pháp này, trong lòng Quảng Mục Thiên không khỏi có chút hồi hộp.

Đối phương một kích không trúng vẫn không buông tha, thế công liên miên bất tuyệt. Hàn quang phủ khắp gian nhà, kiếm khí tung hoành khắp nơi. Đồ vật xung quanh nào chịu nổi trước những kiếm khí sắc bén đó, lần lượt bình hoa, chậu cảnh, bàn ghế... dần dần bị kiếm khí xát qua, vỡ thành từng mảnh.

Ngay cả Tư Bàng Nguyên công lực cao thâm như vậy, đứng đó cũng không thể nào chịu nổi, liền tung người ra ngoài, thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của kiếm khí. Trong khi đó, Quảng Mục Thiên chỉ có thể dựa vào thân pháp không ngừng né tránh, ngoài ra không có biện pháp gì hơn. Không phải hắn đánh không lại Tư Không Thiên, mà một khi tốc độ đối phương quá nhanh, dường như đã không còn điểm yếu. Trừ phi hắn cường ngạnh dùng toàn lực đánh một chưởng thì may ra phá nổi. Nhưng nếu làm như vậy, Tư Không Thiên ắt sẽ mất mạng không sai.

Tuy hai người là địch nhân, nhưng Quảng Mục Thiên hiện tại lại không hề có địch ý với lão. Bất quá sau vài lần giao thủ, trong lòng Quảng Mục Thiên đã dần hiểu ra, thâm chừng:

"Khôn khiếp, Quả là một lão hồ ly, dám lấy ta ra để thử kiếm ư!? Đợi lát nữa xem ta xử lý ngươi thế nào."

Tuy nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng bây giờ trên tay Quảng Mục Thiên không có vũ khí nên cũng không dám thẳng thắn đối địch. Mặc dù, với Kim Cang Bát Hoại thân hắn rất có tự tin, nhưng đối thủ hiện tại đâu phải kẻ bình thường.

Trong lúc Quảng Mục Thiên đang tìm cách thì ngoài này kiếm của Tư Không Thiên đã đâm tới vô cùng nhanh. Mũi kiếm chưa tới mà Quảng Mục Thiên đã cảm nhận được hơi lạnh của kiếm khí nhắm thẳng vào tim mình rồi. Hắn vội hồi chưởng chống đỡ. Nào ngờ, kiếm của Tư Không Thiên đi được nửa đường đột ngột rung lên nhẹ, rồi một mũi kiếm bỗng chốc biến hóa thành năm mũi kiếm khác nhau, bao phủ lấy năm tử huyệt trên người đối phương. Thậm chí ngay cả Quảng Mục Thiên cũng phải giật mình bởi biến hóa này.

Nếu như nhìn cả năm mũi kiếm cùng đâm tới, sẽ khiến cho người ta tưởng rằng Tư Không Thiên sử dụng một lúc cả năm thanh kiếm. Nhưng thực chất là không phải, năm mũi kiếm kia đều là một. Chẳng qua, tốc độ của Tư Không Thiên quá nhanh, khiến một đường kiếm huyền hóa thành năm đường, mặt khác, trong đêm tối như vậy mà lão nhắm vào năm tử huyệt của Quảng Mục Thiên không hề sai một li, thật khó mà tin nổi. Điều đáng kinh ngạc ở đây là dường như cả năm cùng đâm tới một lượt, rất khó có thể phân biệt được mũi kiếm nào đâm tới trước, mũi kiếm nào đâm tới sau. Mà cho dù phân biệt được đi chăng nữa thì làm cách nào mà ứng phó trong khoảng thời gian ngắn ngủn như vậy.

Trong sát na đó, Quảng Mục Thiên liền ngưng thần quan sát.

Hắn thấy mũi kiếm nào lướt tới cũng nhắm toàn vào tử huyệt trên người mình. Duy chỉ có mũi kiếm đâm vào huyệt thần khuyết (Tại chính giữa rốn) lại có tình lệch đi. Hiện nhiên, đối phương không muốn lấy mạng hắn.

Trong lòng Quảng Mục Thiên thầm nghĩ:

"Quả nhiên còn có chút lương tâm, không dám ra chiêu sát thủ."

Nói đến tên của chiêu thức này, chính là "Ngũ Lôi Oanh Kích" một chiêu trong bộ Lôi Điện Kiểm Pháp. Chỉ nhìn vào cái tên thôi cũng đã có thể thấy tất cả. "Ngũ" Lôi cùng tấn công, năm bộ vị yếu hiểm trên cơ thể địch nhân chỉ trong tích tắc đều bị bao phủ bởi mũi kiếm. Tốc độ của người thi triển lại cực kỳ nhanh, cộng thêm biến hóa bất ngờ khiến đối phương không kịp ra tay phòng bị. Có thể nói rằng, để đạt được kỹ năng này yêu cầu phải đạt đến mức nhanh như chớp, khiến cho năm mũi kiếm giống như là cùng đâm đến một lúc. Nhưng thực chất tất yếu phải có một mũi kiếm đâm đến trước. Điều muốn nói ở đây là, muốn phá giải được chiêu "Ngũ Lôi Oanh Kích" này thì phải xác định được mũi kiếm nào đâm đến đầu tiên rồi khóa chặt lưỡi kiếm lại. Tất nhiên bốn mũi kiếm khác cũng đều sẽ biến mất.

Quảng Mục Thiên chỉ quan sát liền có thể đoán được là vì năm mũi kiếm đâm tới thì chỉ có bốn mũi nhắm vào tử huyệt mà thôi. Mũi thứ năm lại đâm lệch hướng. Mặc dù tính nguy hiểm của việc suy đoán này khá là cao, bởi vì hắn có thù oán năm xưa với Thanh Phong môn. Bất quá, Quảng Mục Thiên tin tưởng rằng Tư Không Thiên không phải kẻ lỗ mãng. Người ta thường nói: kẻ hiểu mình nhất chỉ có thể là kẻ địch. Pha này hắn đặt cược hết vào nhân phẩm của Tư Không Thiên.

Nghĩ vậy, Quảng Mục Thiên không chần chừ, hai tay hóa thành chưởng ép vào, chụp mạnh trúng lưỡi kiếm. Chỉ nghe "Phanh" một tiếng rõ to. Quả nhiên, lưỡi kiếm đang đâm tới đã bị hai chưởng của hắn kẹp lại. Bốn mũi kiếm kia cũng vì vậy mà biến mất. Đòn sát chiêu của Lôi Điện Kiểm Pháp là "Ngũ Lôi Oanh Kích" cứ dễ dàng như vậy mà bị hóa giải.

Tư Không Thiên cũng không quá ngạc nhiên lắm, thu kiếm lại cười một cái rồi nói:

"Hảo công phu! Võ công của ngươi sau bao nhiêu lâu vẫn mạnh mẽ như vậy. Nhưng còn chưa hết đâu!"

Đoạn lưỡi kiếm lại rung lên, toan tiến đến tấn công.

Đến bây giờ thì hắn đã chắc chín phần Tư Không Thiên chỉ giả bộ tức giận để lấy hắn ra thử kiếm mà thôi. Quảng Mục Thiên hừ lạnh một tiếng, nói:

"Hừ... Vậy sao!? Xem ra ta chưa thể hiện thì Tư Không Thiên chương môn không chịu dừng rồi."

Nói rồi hai chân chuyển thành thế trung bình tấn, rồi tiếp theo lại hít sâu vào một hơi chân khí, nghe kỹ thanh âm không phải tầm thường.

Hành động này khiến Tư Không Thiên trong lòng phát hoảng, lão biết ngay Quảng Mục Thiên sắp sử dụng một loại chương pháp cao minh nào đó.

Lão đoán được như vậy bởi vì chỉ có những loại chương pháp mạnh mẽ, mới bắt buộc phải hít lấy một hơi chân khí vào. Mà đây lại từ một siêu siêu cao thủ nội công, uy lực sẽ có thể mạnh mẽ đến nhường nào, thậm chí có thể thổi bay cả Thanh Phong Môn này ấy chứ! Nghĩ đến vậy sao mà không phát hoảng cho được.

Tư Không Thiên hoảng hốt, vội nói:

"Khoan đã, khoan đã... Có gì từ từ nói. Người định phá nát cả nhà của lão phu sao?!"

Quảng Mục Thiên cười khẩy một cái rồi đáp:

"Chẳng phải người ra tay đánh ta trước sao? Khả khả... Ta sẽ cho Tư Chương môn ném thử một chút trái đắng, bất quá chiêu này sẽ không làm người mất mạng đâu."

Tư Không Thiên bị chọc đều khoe mắt giật giật vài cái, gượng cười nói:

"Là ta sai, Là ta sai rồi... Mong đại hiệp người lượng thứ... Nếu còn đánh tiếp chắc lão phu cùng con cháu đệ tử phải ra đường sống mất..."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Võ công, khí công, đấu khí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quảng Mục Thiên thu hồi nội lực, cười lạnh nói:

"Hừ... Tư chương môn, không nghĩ lâu ngày mới gặp lại như vậy mà võ công của người tăng tiến không ít ah."

"Ài... Võ công tăng tiến nhưng đáng tiếc là không tìm được đối thủ ngang tầm."

Cảm nhận được khí xung quanh hắn giảm xuống, Tư Không Thiên mới thở phào một hơi, cười khổ nói:

"Thôi được rồi, chúng ta vào trong rồi nói chuyện."

Lão nói rồi quay người bước đi, nhưng Quảng Mục Thiên vẫn không hề nhúc nhích. Chỉ thấy hắn nhíu mày nghi hoặc hỏi:

"Lão đầu... Hình như ta và người có không ít thù hận đi... Hay là người có vấn đề đầu óc rồi chăng?"

Tư Không Thiên lắc đầu, phẩy phẩy tay, chậm rãi nói:

"Thù hận sao!? Cái đó đừng nhắc đến nữa, cứ thế mà cho qua đi. Ta già rồi, không muốn cứ chém giết mãi như vậy."

Quảng Mục Thiên cười đều, chấp tay lia lịa, nói:

"A... Bội phục, bội phục a... Không nghĩ Tư chương môn lại dễ dàng buông bỏ cừu hận như vậy! Thật là mở mang tầm mắt à nha!"

Tư Không Thiên râu tóc dựng ngược lên, hậm hực nói:

"Hừ, người không phải châm chọc lão phu làm gì! Bằng thực lực của người. Bọn ta muốn báo thù chẳng khác nào là lấy trứng chọi đá. Chẳng lẽ cả ngày cứ phải nom nớp lo sợ một tên sát tinh như người bên ngoài. Huống hồ, ta không muốn con cháu đệ tử của mình phải gánh vác sai lầm của tổ tiên như vậy."

"Ha hã, thì ra đó mới là suy nghĩ thực sự của người."

Quảng Mục Thiên cười lớn nói.

Tư Không Thiên thở dài một hơi:

"Ài... Nói đi thì cũng phải nói lại, năm đó tất cả là do sai lầm của sư phụ ta gây nên mới dẫn đến hậu quả như vậy. Cho đến lúc quy tiên, người vẫn dặn dò nên vứt xuống cừu hận trong lòng. Nhưng bọn ta lại không nghe, mãi đến bây giờ ta mới thấm những điều mà sư phụ đã dạy."

Năm đó, sư phụ của Quảng Mục Thiên là Sát Long Thành Hoàng là đệ nhất cao thủ ma giáo, bị cả võ lâm vây giết, về sau chết dưới tay Tư Vân Công (vừa là cha, đồng thời là sư phụ của Tư Không Thiên). Khoảng hai năm sau, Quảng Mục Thiên mới đến báo thù. Vốn, Tư Vân Công quả thực tính tình thẳng thắn, nghĩa hiệp, cùng với Thành Hoàng trước là huynh đệ thâm giao. Nay Thành Hoàng chết dưới tay mình thì không khỏi hối hận trong lòng. Lại tức giận chính phải bên ngoài thì tỏ ra nghĩa hiệp, nhưng bản chất lại chẳng khác nào bàng môn tả đạo. Uất ức quá nên nguyện chết dưới tay Quảng Mục Thiên để trả mối thù hận giết sư. Trước khi chết còn dặn dò môn đệ không được tiếp tục báo thù. Nào ngờ, đám Tư Không Thiên, Tư Bằng Nguyên lúc đó còn trẻ, không hiểu sự đời, nhất quyết không nghe theo mới dẫn đến nhiều sự việc sau này.

Quảng Mục Thiên lắc đầu đáp:

"Ta thực ra cũng chẳng có thù oán gì với Thanh Phong môn cả. Nợ máu phải trả bằng máu, người phải trả thù ta cũng đã trả rồi. Thanh phong môn vốn từ đầu đã không có liên hệ."

Tư Không Thiên nhắm mắt thở dài thườn thượt, lát sau lấy lại vẻ mặt bình thường trở lại, niềm nở nói:

"Thôi, không nhắc lại chuyện cũ nữa. Dù sao đây cũng là một thế giới mới. Mọi chuyện ân oán, thù hận, cứ để ở thế giới cũ đi. Nào, mời vào trong nói chuyện."

"Được rồi. Mời!"

Quảng Mục Thiên dứt lời, cất bước đứng tránh sang một bên, khiến vụn đất rơi là tả xuống nền.

Nhìn lại chỗ hấn vừa đứng, Tư Không Thiên hít sâu một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, trên bốn viên gạch xanh hiện ra hai vết bàn chân sâu đến ba tấc, xung quanh đầy vết nứt lan rộng ra chẳng chịt như mạng nhện. Đây chẳng lạ gì, chính là công phu "Thiên cân trụ" bình thường mà thôi. Trên giang hồ không ai không biết dùng. Nhưng trong tay đệ nhất cao thủ thể hiện lại ở một đẳng cấp khác hẳn.

Phải biết rằng khi cao thủ khí công đánh ra một chiêu, đồng thời cũng sẽ tạo ra một lực đẩy tương tự tác động ngược lại (Phản lực F), khiến người thi triển chiêu pháp bị bật về phía sau. Cho nên muốn thân hình không bị ngã về sau thì yêu cầu người đó phải dùng công phu "Thiên cân trụ" để ổn định thân hình. Nhìn dấu chân in sâu vào mặt đất do Quảng Mục Thiên để lại, hiển nhiên những lời lúc nãy của hấn không phải là đùa. Nếu như Tư Không Thiên còn cường ngạnh đánh tiếp, ắt sẽ lĩnh hậu quả khôn lường. Có thể tưởng tượng được lực đạo của chiêu pháp phải mạnh mẽ đến nhường nào mới bắt buộc phải thi triển Thiên cân trụ đến mức mặt đất nát ra như vậy?

"Xem ra ngươi không phải đùa. Ta chỉ muốn thử trình độ võ công hiện tại của mình thế nào thôi mà. Đâu cần nghiêm túc đến như vậy chứ."

Tư Không Thiên lắc đầu cười khổ mà than.

Hai người hàn huyên trong chốc lát rồi Tư Không Thiên dẫn hấn đi vào trong gian nhà gỗ. Bên trong đây bài trí đơn giản, duy chỉ có một thứ hấp dẫn ánh mắt của Quảng Mục Thiên.

Đó là một thanh bảo kiếm cực kỳ tinh xảo, được đặt nằm ngang trên một kệ gỗ ở chính giữa gian phòng. Bề ngoài thanh kiếm kia được khắc đầy những hoa văn kỳ lạ, vỏ kiếm không tra vào hết mà lại để hở một phần, phô ra lưỡi kiếm sắc bén bên trong. Phía chuôi kiếm được điêu khắc hai con rồng uốn lượn đan xen vào nhau cực kỳ tỉ mỉ, còn được khảm thêm viên ma hạch màu trắng tỏa ra một luồng năng lượng bức người. So với mấy viên ngọc ở kiếm của đám đệ tử lúc nãy thì đúng là khác hẳn một trời một vực.

Tư Không Thiên thấy thần tình kinh ngạc của Quảng Mục Thiên chăm chú nhìn thanh kiếm kia, liền hướng đến hấn giải thích:

"Đây là Toàn Phong kiếm, một bảo vật hiếm có. Lúc trước ta được quốc vương Tuyết Nguyệt để quốc trao tặng."

"Ồ, không tệ. Năng lượng tỏa ra từ nó rất mạnh." Quảng Mục Thiên cười cười nói.

Ngồi xuống bàn, Tư Không Thiên lấy ấm pha trà rồi rót một chén đưa đến trước mặt hấn nói:

"Nào, nói xem. Con gió nào mang Cửu Long đệ nhất tà phái đại giá quang lâm Thanh Phong môn của ta vậy?"

Quảng Mục Thiên giải thích qua loa việc gặp gỡ rồi giải cứu Tư Không Mẫn cho lão nghe.

Tư Không Thiên kinh ngạc, cười nói:

"Không nghĩ thanh niên bí ẩn đó lại chính là ngươi, làm hại bọn ta đoán mò cả buổi trời. Mà dù sao cũng phải cảm ơn ân cứu mạng Mẫn nhi. Đó là đứa cháu gái duy nhất của ta, tính tình có chút ham chơi..."

"Không có gì, chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi."

"Nghe nói người có Hồ Uy lệnh của Bá Đạo huynh, chẳng lẽ hai người gặp qua rồi sao?"

Tư Không Thiên đột nhiên nhớ tới Hồ Uy lệnh, liền hỏi.

"Chuyện cũng khá dài..."

Quảng Mục Thiên bèn kể lại hết tất cả những gì đã trải qua trong mấy ngày gần đây.

Tư Không Thiên chăm chú lắng nghe, lát sau mới giạt mình, thật không ngờ rằng Quảng Mục Thiên lại mới xuyên qua đến thế giới này chỉ mới được vài ngày. Quả đúng là kỳ quặc, phải biết rằng lão cùng nhân sĩ võ lâm đã đến đây cũng phải được tầm khoảng chục năm rồi. Tuy nhiên việc đó Quảng Mục Thiên cũng không biết nên có hỏi cũng vô dụng.

Lão bèn hỏi:

"Vậy người tới đây là muốn tìm hiểu về võ lâm hiện tại?"

"Ta muốn tìm hiểu tình hình võ lâm hiện tại. Mặc dù tên kia có nói qua, bắt quá hần nói chung chung quá. Ta không hình dung được."

Tư Không Thiên gật đầu cho là phải, lão trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

"Người mới đến đây chắc nhiều chuyện vẫn chưa rõ. Tuy có Bá Đạo huynh kể qua, nhưng huynh ấy ít khi ra ngoài, nếu có đi cũng chỉ là đi đánh trận giết giặc mà thôi. Đương nhiên là không thể biết được nhiều."

"Ồ, vậy sao?! Thử nói ta nghe xem."

Quảng Mục Thiên kinh ngạc hỏi.

Tư Không Thiên liền đáp:

"Quả thực, thế giới bây giờ so với lúc trước khác rất nhiều lắm. Con người ở đây đã dần không kỳ thị người võ lâm chúng ta như lúc trước nữa. Mà thay vào đó, bọn họ cũng tôn trọng, tìm hiểu chúng ta. Rồi võ học cũng từ đó mà được phát triển rộng rãi. Với lại, như người đã biết thì người ở đây đúng là không thể học khí công, bắt quá các hậu nhân (Con lai) các đời sau này sinh ra lại vừa có thể lĩnh hội ma pháp, vừa có thể tụ tập khí công. Điều này khiến khoảng cách giữa võ lâm và thế giới mới cũng thu hẹp dần khoảng cách."

Đoạn kẻ tai nói nhỏ:

"Họ còn gọi võ công và khí công của chúng ta thành một cái tên rất mới... chính là Đấu Khí."

"A... Đấu Khí ư!? Nghĩa là sao?"

"Đấu khí là chỉ sức mạnh của người võ lâm chúng ta. Chia làm các cấp bậc Đấu giả, Đấu Sư, Đấu Vương, Đấu Linh, Đấu Tông, Đấu Thánh... Cụ thể là: Người chưa học qua khí công, chỉ biết đâm ba quyền cước sơ bộ được gọi là Đấu Giả. Còn đã học qua khí công nhập môn thì gọi là Đấu Sư. Một khi nội công đã có chút hóa hầu thì có thể gọi là Đấu Vương. Còn nếu như võ học tinh thâm, nội công hùng hậu hơn chút ít thì kêu là Đấu Linh. Tiếp theo là Đấu Tông trình độ phải tương đương chương môn một phái. Lên cao hơn nữa thì có Đấu Thánh... Hiện đến đó là cao nhất rồi. Tuy nhiên, cấp bậc này mới chỉ phổ biến trong khoảng thời gian gần đây thôi, chắc còn nhiều người vẫn chưa hề biết."

Lão nói đến đây không khỏi khiến Quảng Mục Thiên nhủ mảy kinh ngạc. Lát sau, hắn cười giễu cợt, hừ một tiếng nói:

"Hừ... Vớ vẩn. Từ khi nào mà võ học lại chia ra những đẳng cấp như vậy? Thế chẳng khác nào chia cấp độ theo tu vi khí công mà bỏ qua tu võ hay sao?"

Theo như hắn được nghĩ, Võ học vốn rất sâu xa, nếu ví võ học là một biển cả bao la thì khí công chỉ là một nhánh sông đổ vào biển mà thôi. Hay nói cách khác, khí công chỉ là thứ để nâng võ học lên một tầm cao mới. Nếu chỉ dựa vào khí công để phân chia cấp bậc thì quả thực quá hoang đường. Chưa kể đến trên giang hồ còn có nhiều kỳ nhân dị sĩ tu luyện võ học mà không cần dùng đến khí công vẫn mạnh như thường đấy thôi.

Tư Không Thiên cười khan một tiếng rồi đáp:

"Ài... Cái này thực chất là do số đông nghĩ ra, bọn ta cũng chẳng có cách nào cải biến suy nghĩ của họ... Thành ra..."

Quảng Mục Thiên ánh mắt đầy vẻ huyền bí, đoạn hỏi:

"Vậy như các người đây thì được gọi là gì?"

"Ta ư!"

Tư Không Thiên trợn mắt, ắp a ắp ứng hồi lâu rồi mới nói:

"Như bọn ta đây thì tất nhiên được xưng là Đấu Thánh."

Quảng Mục Thiên hiểu ra, cười vài tiếng rồi nói:

"Ha ha... Đấu Thánh nha. Thảo nào người đồng ý với cách phân chia cấp bậc như vậy. Thì ra được người ta xưng tụng là Đấu Thánh. Quả nhiên không phải dạng vừa ah!"

Bị nói thẳng thừng ra như vậy, Tư Không Thiên khuôn mặt già nua nhất thời có chút đỏ lên, nghượng ngùng không nói nên thành lời.

Quảng Mục Thiên cầm chén trà lên, nhâm nhi chút rồi hỏi tiếp:

"Vậy còn như ta thì sao? Chẳng lẽ cũng là Đấu Thánh à? Làm sao để biết mà phân chia cấp bậc?"

"À... Người đợi chút."

Tư Không Thiên à lên một tiếng rồi quay người lại lục lọi trong hộp bàn. Lát sau lão lấy ra một quả thủy tinh cầu màu trắng ngà, rồi nói:

"Cái này là huyết hồng ngọc. Dùng để kiểm tra trình độ khí công của võ giả."

"Chỉ dựa vào cái này thôi sao? Làm như thế nào để kiểm tra?"

Quảng Mục Thiên đem ánh mắt nghi ngờ nhìn về quả thủy tinh cầu. Chỉ dùng một hòn ngọc nhỏ bé này mà xác định được trình độ khí công hay sao? Thật khó mà tin được.

"Thì chỉ cần vận chút nội lực rồi đặt tay lên đó là được. Để ta thử cho người xem."

Tư Không Thiên nói rồi đưa tay đặt lên quả thủy tinh cầu. Lão khẽ vận khí công vào lòng bàn tay. Từ nơi tiếp xúc giữa lòng bàn tay của lão và huyết hồng ngọc dần dần chuyển sang màu đỏ, rồi cứ thế mà lan dần ra khắp quả cầu. Chỉ một lát sau, nguyên một quả thủy tinh cầu màu trắng ngà bây giờ đã biến thành một quả cầu màu đỏ chói.

Tư Không Thiên đưa tay ra, đẩy huyết hồng ngọc về phía hân, nói:

"Đây là một loại đá đặc biệt, có thể cộng hưởng với khí công. Bọn ta phân biệt các cấp độ dựa vào màu sắc huyết hồng này. Màu càng đậm, chiếm càng nhiều thể tích quả cầu thì đẳng cấp càng cao. Như ta đây thì quả cầu biến hoàn toàn thành màu đỏ như vậy."

"Hào. Để ta thử xem."

Quảng Mục Thiên có chút hứng thú, liền đưa tay đặt lên huyết hồng ngọc. Không khác biệt lắm với Tư Không Thiên, quả cầu cũng dần chuyển sang màu đỏ huyết.

Rắc... rắc...

Bất chợt quả cầu phát lên vài tiếng răng rắc rồi vỡ ra thành từng mảnh. Biến cố bất ngờ khiến Tư Không Thiên ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Quảng Mục Thiên đem ánh mắt nghi hoặc lên người Tư Không Thiên. Chỉ thấy lão nhún nhún vai, hai tay xua xua ra nói:

"Cái này đừng hỏi ta, ta cũng lần đầu gặp. Chắc do khí công của người quá mạnh. Quả cầu này không thể chứa được."

Đột nhiên.

"Là ai!"

Đúng lúc này, Quảng Mục Thiên đang định hỏi tiếp thì lông mày nhú lại, quay phắt sang bên phải trầm giọng quát một tiếng. Kèm theo tiếng quát là một tia kinh khí bắn ra từ ngón tay của hân, phá không kêu "vèo" một tiếng rồi bay thẳng vào khoảng tối bên trong.

"Khoan, chậm đã!"

Tư Không Thiên nghe thấy tiếng quát, biết ngay có điều không ổn, hoảng hốt vội kêu Quảng Mục Thiên dừng tay lại. Nhưng đã muộn mất rồi, lời lão vừa dứt thì chỉ kinh từ tay hân đã bắn ra vô cùng nhanh.

Mặc dù Tư Không Thiên tuổi đã già nhưng khí lực sung túc, chân tay vô cùng lạnh lẽo. Lão nhanh trí nhất ngay hai mảnh vỡ của huyết hồng ngọc trên bàn rồi ném ngay về hướng đó, chặn đầu đường chỉ pháp của Quảng Mục Thiên.

Tạm nói sơ qua về chỉ pháp, theo nguyên lý vận hành thì nó cũng tương tự như chương pháp vậy. Đều dựa vào khí làm căn bản, tuy nhiên cũng có nhiều điểm khác biệt. Cứ thử tưởng tượng chương pháp như một cái máy bắn đá lớn. Lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, sức phá hoại vô cùng bá đạo. Còn chỉ pháp lại tựa như nỏ tiễn. Tuy không có sức công kích như chương pháp, nhưng bù lại chỉ pháp có sức xuyên phá vô cùng mạnh. Có thể tóm gọn hơn trong một câu, đó là: "chương phá, chỉ xuyên".

Tur Không Thiên là tông sư võ học, đương nhiên cũng hiểu rõ điều đó. Lão biết rằng chỉ với vài mảnh vỡ như thế này không thể nào ngăn cản được đường chỉ kinh kia. Vì vậy Tur Không Thiên ném liên tiếp hai mảnh vỡ kia ra, một trước một sau vô cùng nhanh đón đầu. Mảnh thứ nhất bay đến hòng làm giảm kinh lực của chỉ pháp, tiếp đó mảnh thứ hai vừa lúc tới va vào làm chệch hướng đường bay của tia chỉ pháp đó. Cổ nhân có câu "sai một ly, đi một dặm" còn ở đây Tur Không Thiên khiến nó "lệch một ly đi luôn vài tấc".

Người bị Quảng Mục Thiên phát hiện ra, chẳng ai khác ngoài Alena. Nàng tò mò muốn biết thân phận của kẻ địch với sư phụ là ai, nên mới dùng ẩn thân thuật để ẩn nấp gần đó nghe trộm. Mọi việc sẽ yên ổn nếu như nàng không giật mình gây ra tiếng động, khiến Quảng Mục Thiên phát hiện. Bình thường, người trong giang hồ kiêng kỵ nhất là khi đang nói chuyện mà bị người khác nghe lén. Hành động của Quảng Mục Thiên đơn giản chỉ là theo quán tính mà thôi.

Vốn Alena không thể tưởng tượng nổi kẻ đối đầu với sư phụ của mình lại là một thanh niên tuổi còn trẻ như vậy, nên tính đề phòng của nàng cũng phần nào giảm đi không ít. Bất quá cho đến khi Quảng Mục Thiên chạm tay vào huyết hồng ngọc lại khiến nàng giật mình kinh hãi đến nỗi ồ lên một tiếng. Mặc dù đã che miệng đi rồi nhưng vẫn không tài nào thoát nổi đôi tai của võ giả.

Vừa rồi, Quảng Mục Thiên quát rồi điểm chỉ, Tur Không Thiên kêu dừng rồi ném mảnh vỡ làm lệch hướng. Hai người đều là đại cao thủ nên tất cả mọi việc diễn ra chỉ trong tích tắc mà thôi. Alena là người bình thường, hay đúng hơn là một Ma pháp sư thì ánh mắt làm sao có thể theo kịp hành động của hai người. Thậm chí đến bây giờ, Alena vẫn không hề biết chuyện mình ẩn thân đã bị phát hiện. Mãi cho đến khi bên tai nghe "bụp" một tiếng mới giật thót người quay lại xem. Thì chẳng biết từ khi nào, trên bức tường tròn bóng kia đã xuất hiện một cái lỗ tròn, miệng lỗ rộng đủ nhét lọt hai ngón tay, nông sâu chẳng rõ. Lúc đó mới biết mình vừa thoát khỏi bàn tay của tử thần. Trong lòng không khỏi khiếp sợ.

"Xin hạ thủ lưu tình. Đó là đồ đệ của ta."

Tur Không Thiên nói rồi đưa tay lên lau đi vài giọt mồ hôi trên trán, chậm rãi thở phào một tiếng. Nếu lúc này không phải lão nhanh trí đánh lệch hướng chỉ pháp kia, thì bây giờ cái lỗ thủng đó không phải ở trên tường, mà là ngay chính giữa đầu của đệ tử lão rồi. Tuy vừa rồi ném đi hai mảnh vỡ rất chính xác nhưng cũng phải tiêu tốn không ít tinh lực.

Đoạn Tur Không Thiên hướng tới Alena, vẫy vẫy tay rồi bảo:

"Đồ nhi, giải trừ Ẩn thân thuật rồi lại đây. Để ta cho con gặp vị này."

Đến bây giờ, Alena vẫn chưa hoàn hồn, cái cảm giác vừa biết mình thoát khỏi cái chết khiến nàng ngầy người, mãi một lúc sau mới đáp dạ một tiếng rồi giải bỏ ẩn thân thuật trên người. Bất chợt thân hình của một nữ nhân trong khoảng trống kia từ từ hiện ra.

"Ồ! Là ma pháp sư sao?! Thật là tài tình."

Quảng Mục Thiên ánh mắt không giấu nổi ngạc nhiên, chăm chú nhìn vào thân ảnh mới xuất hiện kia.

"Ánh mắt không tệ. Dĩ nhiên mới đến đây trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã có thể kiến thức được ma pháp."

Tur Không Thiên ngón tay cái giờ lên, có chút bội phục mà cảm thán. Phải biết rằng theo như lời kể lúc này thì Quảng Mục Thiên mới chỉ đến đây được vài ngày mà thôi. Chỉ với chừng đấy thời gian liền có thể kiến thức được ma pháp rồi, quả thật không tầm thường. Phải biết, Tur Không Thiên lão đây, từ khi mới dịch chuyển đến thế giới này thì mọi thứ đều vô cùng lạ lẫm. Lần đầu thấy người dùng ma pháp thì còn tưởng là thần tiên hạ phàm. Mãi sau này mới phát hiện ra mình nhầm lẫn. Không thể ngờ được mới thời gian ngắn như vậy mà Quảng Mục Thiên có thể nhận ra được ma pháp khác biệt.

"Có duyên gặp gỡ mấy người trong Dong Bình công hội sử dụng qua ma pháp nên mới biết kỹ hơn chút ít mà thôi. Với lại khí công không có khả năng tàng hình ah."

Quảng Mục Thiên lắc đầu, nhàn nhạt đáp.

Alena cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng đi đến rồi ngồi khếp nép bên cạnh sư phụ.

Từ trong bóng tối đi ra, Quảng Mục Thiên liền thấy rõ chân diện mục của nữ hài này. Nàng tuổi nhăm chừng không quá mười tám, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, bất quá làn da của nàng lại trắng póc vô cùng quý dị. Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận đây là một tiểu mỹ nữ hiếm có, đáng người mảnh khảnh, ngực phẳng lý còn chưa phát dục, trên khuôn mặt non nớt kia vẫn còn vương chút sợ hãi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc trộm nhìn hắn, giống như chú mèo nhỏ ăn vụng bị bắt quả tang vậy.

Thoáng triển khai qua "Xạ Phúc Chi Nhãn" Quảng Mục Thiên liền có thể cảm nhận được lưu động trong cơ thể nhỏ bé kia, một luồng khí công yếu ớt đang chậm rãi vận chuyển qua các kinh mạch của nàng. Nhũ mây suy tư một cái, hần ồ lên kinh ngạc:

"Ồ. lại còn có cả khí công, hình gọi là..."

Tur Không Thiên mỉm cười, ngắt lời nói:

"Là Đẩu Sư! Nàng chỉ mới học qua nhập môn khí công là điều tức, thở nạp mà thôi."

Quảng Mục Thiên có ý khen ngợi, nói:

"Rất khá, mới chỉ học qua một ít như vậy liền có thể thoát khỏi giác quan của ta. Trên giang hồ rất ít người."

Alena lúc này đã bình tĩnh trở lại, tuy khiếp sợ Quảng Mục Thiên lúc này suýt lấy đi mạng của mình. Nhưng lúc này ở ngay gần hơn, thấy hắn cũng không phải bộ dáng hung thần ác sát nên bên trong cũng có chút mạnh dạn lên. Lại có sư phụ ngồi bên, nàng bấu môi đáp:

"Chẳng phải cuối cùng cũng bị ngài phát hiện hay sao? May tiểu nữ phúc lớn mạng lớn có sư phụ ra tay cứu giúp, nếu không đã chết trong tay ngài rồi."

"Alena. Cẩn thận lời nói!"

Tư Không Thiên hoảng hốt, vội quát một tiếng.

Quảng Mục Thiên cười nói:

"Ha ha.. Cái đó cũng là lỗi do ta, chỉ là do quán tính mà thôi. Nếu không phải nguoi ồ lên một tiếng thì ta cũng chưa chắc đã phát hiện được."

Thấy Alena định đáp, Tư Không Thiên trợn mắt một cái, ngăn không cho nàng nói thêm câu nào nữa. Lão lắc đầu cười khỏ, nói:

"Cũng là do nha đầu này không hiểu quy củ. Lần sau ta sẽ dạy nó kỹ hơn. À...mà dự định của nguoi sau này là gì?"

"Ta kì thật cũng không dự tính nào cả, Chỉ là muốn có thời gian nhàn rỗi ở trên đại lục này du lịch một chút mà thôi."

Quảng Mục Thiên ngón tay gõ gõ vài cái lên mặt bàn, tùy ý cười nói.

"Du lịch đại lục sao? Chú ý như vậy cũng không tồi."

Tư Không Thiên có chút cảm xúc gật đầu, du lịch đại lục mới này, thám hiểm tầm bao, đây cũng là một giấc mộng lớn trong lòng lão hồi còn trẻ. Bất quá lúc đó trên người còn mang trọng trách sư môn, với lại ở một thế giới lạ lẫm không thể bỏ mặc đệ tử của mình mà ham vui nhất thời được. Nên đành gác mọi chuyện sang một bên, cho đến khi già già giấc mơ đó vẫn chưa hoàn thành được. Vì vậy khi nghe hắn nói thám hiểm đại lục thì trong lòng nổi lên chút hâm mộ lẫn ghen tị.

Quảng Mục Thiên không thêm đề ý đến ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị của lão, đứng dậy lạnh nhạt nói:

"Thôi, chuyện kể thì cũng đã kể rồi, hiểu nhầm cũng hóa giải rồi. Xem ra ta phải cáo biệt Tư chương môn rồi. Nếu như thù hận hai bên đã được giải tỏa thì từ nay trở đi người không phạm ta, ta không phạm người...Cáo biệt."

Nói rồi, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

"Chậm đã..."

Tư Không Thiên gọi với theo, lão lấy từ trong hộp bàn ra một tấm thiệp màu vàng ném về phía hắn. Tấm thiệp được quán chú thêm nội lực lơ lửng trên không trung nhẹ nhàng bay đến trước người Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên chụp lấy, đưa lật xem cả hai mặt thì thấy đây là một tấm thiệp vô cùng đẹp. Trên vẽ hình một chiếc khiên, hai bên có hai thanh kiếm đan chéo vào nhau. Hắn tò mò hỏi:

"Đây là..."

"Là anh hùng thiệp, chẳng phải nguoi ở lại đây vì nó sao? Ba tháng nữa đại hội võ lâm sẽ được tổ chức tại Thương Lan đế quốc. Địa điểm cụ thể đến lúc đó chắc không cần nói nguoi cũng có thể tự mình tìm ra."

Quảng Mục Thiên cất tấm thiệp vào trong ngực, chấp tay cảm tạ rồi quay người thi triển khinh công chạy ra khỏi Thanh Phong môn.

Mãi cho đến khi bóng hình hắn khuất hẳn, Alena mới khẽ hỏi:

"Sư phụ. Người này là ai vậy!? Tuổi hắn nhỏ như vậy mà có thể đứng ngang hàng với người hay sao?"

Nàng thấy Quảng Mục Thiên tầm cũng chỉ hai mươi hai sáu tuổi là thôi. Vậy mà lại có thể so sánh ngang hàng cùng sư phụ nàng. Điều thắc mắc này lúc này tới giờ mới dám hỏi ra.

Tư Không Thiên trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười nói:

"Đồ nhi, lại ngồi đây. Để ta kể cho con nghe về một huyền thoại."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Xuân Quang Hiện Lộ

"Ài... Một đêm chẳng ngủ được chút nào."

Quảng Mục Thiên vừa bước ra khỏi Thanh Phong môn, đúng lúc trời đã sáng sớm, trong lòng thăm thán một tiếng.

"Không ngờ ngồi tán chuyện với lão già kia lại lâu như vậy, mất hẳn cả buổi đêm." Lắc đầu cho tỉnh táo lại tâm thần, Quảng Mục Thiên hướng đường lớn của Tuyết Nguyệt thành mà đi tới.

Chẳng mấy chốc, Quảng Mục Thiên đã đi tới đường lớn, nơi đây có vẻ như tập nập hơn so với ngày thường. Tiếng vó ngựa lộc cộc cùng tiếng ồn ào nhiệt của những người đứng xem tạo nên một bầu không khí ồn ào náo nhiệt.

Đứng không xa Quảng Mục Thiên nghe vài gã nam tử đang thấp giọng nói chuyện với nhau. Cả bọn đều là những dong binh cấp thấp, trong đó có một cái cấp đồng. Hiện nhiên những kẻ này đều chung một nhóm. Một tên nam tử râu quai nón, thân hình to lớn, đeo huy chương cấp đồng, xem ra chính là đội trưởng. Chỉ nghe hần ồm ồm nói ra, biểu hiện có chút kiến thức, đồng bạn bên cạnh vội vàng một tay kéo lấy hần thấp giọng hỏi:

"Ngày đội trưởng biết người trong xe kia là ai không? Nhìn thanh thế rầm rộ như vậy chắc thân phận không phải tầm thường ah."

"Hắc... Dĩ nhiên là vậy rồi. Ngươi đã thấy kẻ được xích huyết thiết kỵ hộ tống mà có thân phận tầm thường bao giờ chưa?" Tên đội trưởng kia sắc mặt có chút khinh thường đáp.

"Ách, Ta cũng biết điều đó, chẳng qua là chỉ tò mò người ngồi bên trong là ai thôi..." Tên kia bị đội trưởng khinh thường thì có chút xấu hổ, gãi gãi đầu chối khéo.

Tên đội trưởng râu quai nón kia tay lên vuốt cằm rồi đáp:

"Cái đó thì ta cũng không rõ. Tuy nhiên gần đây ta có nghe thế lực hắc ám đang nổi lên. Chắc có lẽ đây là một sứ giả của đế quốc nào phái đến để liên minh tam đại đế quốc lại chăng?"

Một tên khác đứng cạnh, nghe vậy thì oa lên một tiếng kinh ngạc:

"Òa... Sứ giả của Vương quốc nào mà lại có thể liên kết cả ba thế lực mạnh nhất kia lại chứ!?"

Một tên đứng kế bên bổ sung vào:

"Còn ai khác ngoài tộc Elf nữa cơ chứ."

Tộc Elf hay còn gọi là Tinh linh tộc hoặc Tiên tộc, là một trong các chủng tộc lâu đời nhất trên đại lục này. Nếu xét về hình dáng, thì tộc Elf so với loài người có chút khác biệt. Tuy vậy, do có bề ngoài luôn lung linh mỹ lệ, họ không quá khó để phân biệt với các chủng loài khác.

Dù là nam hay nữ thì người Elf đều mang vẻ đẹp tự nhiên thuần khiết, tuyệt đối quyến rũ lòng người. Bọn họ đề cao sự an bình và thương thuyết hơn là chiến tranh. Mặc dù vậy, khi thế lực hắc ám nổi dậy, người Elf thường là một trong các chủng tộc đầu tiên đánh hơi thấy và cũng là một trong những chủ tộc chủ động đối phó đầu tiên nhất.

"Thế lực hắc ám...!? Tộc Elf...!?"

Quảng Mục Thiên đứng ở xa hơi nghiêng nghiêng đầu nghe đám dong binh trò chuyện. Trong lòng có chút kinh ngạc, bởi những ngôn từ lạ lẫm kia, cùng với các phản ứng của đám dong binh. Thế lực hắc ám? Chẳng lẽ là vô lâm tà phái lại nổi lên sao? Lại còn tộc Elf? Mặc dù cái danh tự này đã nghe Hoàng Bá Đạo nói qua, nhưng cũng chỉ là dừng lại ở danh tự mà thôi. Hắn chưa từng tận mắt chứng kiến một người thuộc tộc Elf cho đến bây giờ. Trong Tuyết Nguyệt thành cũng hiếm khi có dã nhân cùng với người lùn, nhìn chẳng khác nào loài người cho lắm.

Lại nghe một tên trong đám nói:

"Chẳng phải tộc Elf rất ghét con người hay sao? Vậy tại sao lại nhờ đến chúng ta?"

Tên đội trưởng kia liền trả lời:

"Chuyện này liên quan đến vận mệnh của toàn đại lục. Người Elf dù ghét con người đến mấy cũng phải nhượng bộ thôi a..."

Mấy tên còn lại nghe vậy thì gật gù đồng tình.

Từ giữa khe hở của đám người, Quảng Mục Thiên mơ hồ có thể nhìn thấy một đoàn quân đang rầm rộ di chuyển. Dẫn đầu chẳng ai khác chính là phó tướng Chu Thái. Phía sau hắn là hai hàng xích huyết thiết kỵ đang cùng song hành kéo thành một đoàn dài đến tận cổng thành. Một chiếc xe ngựa lộng lẫy được hộ tống vào chính giữa đoàn quân. Bất quá chiếc xe được rèm che lại kín mít nên hắn cũng chẳng thể thấy được người ngồi bên trong là ai.

Tuy có chút tò nhưng Quảng Mục Thiên cũng chẳng quan tâm đến mấy thứ đó làm gì. Dù sao ý định của hắn cũng là thám hiểm toàn bộ đại lục. Người Elf, thú nhân,... Thấy sau hay thấy trước thì cũng không khác nhau là bao.

Hắn liền quay người trở lại phòng trọ lấy đồ. Bởi vì lúc tối, Quảng Mục Thiên muốn che dấu thân phận đi đến Thanh Phong môn, đành để lại Hàn Băng Ngọc Kiểm cùng Tiểu Lôi và thanh Ma pháp kiếm hệ hỏa mới mua kia ở trong phòng. Một phần cũng do hàn khí từ Hàn Băng Ngọc Kiểm phát tán ra cực kỳ bá đạo, chưa cần nói đến Tư Không Thiên có cảm nhận được hay không. Chỉ cần người bình thường đứng bên cạnh thôi cũng đã phát giác ra có điều bất thường rồi. Nào ngờ tối qua lại xảy ra sự việc bất ngờ như vậy nên đồ đạc của hắn vẫn ở nguyên trong phòng. Bây giờ Quảng Mục Thiên mới quay lại lấy, sẵn tiện ghé qua dong binh công hội nhận tiền từ Đinh Lực luôn.

Chen qua đám người ồn ào kia, Quảng Mục Thiên cuối cùng dừng chân lại trước khách điểm.

Khác với không khí bên ngoài náo nhiệt cơ hồ đến nghẹt thở, bên trong khách điểm lại vắng teo không có lấy một bóng khách. Đến cả tên bồi bàn bình thường rất hăng hái kia giờ cũng chẳng thấy đâu, chỉ có ông chủ khách điểm đang ngồi kiểm lại sổ sách, cứ lật từng trang giấy, rồi ngáp ngắn ngáp dài trông có vẻ rất nhàn rỗi.

"Ông chủ, hôm nay sao vắng khách vậy?"

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên tiến đến hỏi.

Chủ khách điểm đang nhàn rỗi ngồi ngáp thì thấy có khách đến, trong thoáng chốc có chút ngạc nhiên rồi rất nhanh lấy lại vẻ niềm nở đáp:

"Thưa khách nhân, mọi người đều đi xem náo nhiệt ở bên ngoài hết cả rồi. Với lại hôm nay cũng là ngày lễ Quang Minh thần nên mấy quán trọ như vậy lại rảnh rỗi."

"Lễ Quang Minh thần?"

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, lần đầu hắn nghe thấy cái lễ này.

Tên chủ quán niềm nở nói tiếp:

"Khách quan cần gì cứ gọi, mặc dù quán vắng vẻ nhưng người phục vụ thì vẫn còn."

"À... Không có gì đâu, ta về phòng lấy chút đồ thôi."

"Vậy khách nhân cứ tự nhiên."

Quảng Mục Thiên gật đầu rồi bước chân lên lầu hai, quay về phòng mình lấy chìa khóa mở cửa bước vào, chợt hắn ngửi thấy mùi thơm dịu dàng, trong phòng tắm còn vọng ra tiếng nước róc rách, hơi nước bốc lên tỏa ra nghi ngút khắp nơi trong phòng.

Quảng Mục Thiên nhú mày lăm lăm:

"Trong phòng có tiếng động?! Chẳng lẽ là Tiểu Lôi hay sao?"

Hắn nghi hoặc trong lòng, vươn tay mở cửa phòng tắm ra, đập vào mắt Quảng Mục Thiên chính là hai khối tuyết tròn trắng hơn cả sương tuyết đang cong lên về phía sau, cùng với đó là một mái tóc dài đen bóng, khiến Quảng Mục Thiên trong chớp mắt như hóa đá tại chỗ.

Bên trong này dĩ nhiên lại có người, hơn nữa lại là một nữ tử. Biến cố bất ngờ này làm Quảng Mục Thiên không biết phải xử lý như thế nào.

Nữ tử bên trong hắn cũng nghe thấy tiếng động, vội quay nhanh lại.

Nhất thời Quảng Mục Thiên nhìn thấy một thân hình thật mỹ lệ, đó là một cô gái tuổi tầm mười lăm mười sáu, diện như quan ngọc, làn da trắng như sương tuyết, mặc dù cơ thể nàng so chừng chỉ mới tuổi vị thành niên nhưng vóc người lại đạt tiêu chuẩn của một đại mỹ nữ, có lẽ có lỗi, đặc biệt một đôi chân dài, căng mịn tinh tế, đẹp không sao tả xiết. Nàng hiện tại trên người không một mảnh vải che thân, xuân quang hiển lộ hết trước mắt Quảng Mục Thiên. Ngọc nhũ phong mãn động lòng người, mỹ lệ vô cùng, song nhũ đầy đặn cao vút theo đó mà chớp động không ngừng khiến người ta phải chảy cả máu mũi.

Nhưng khi phát hiện ra người tiến đến ánh mắt thiếu nữ này lại có chút ngạc nhiên nhưng không hề hoảng loạn. Bất quá sau khi ánh mắt không kiêng nể của Quảng Mục Thiên chiếu đến thì gật mình hoảng hốt. Khuôn mặt trở nên xanh ngắt vì hoảng sợ, lát sau lại đổi thành xấu hổ cùng giận dữ.

Nhưng đáng tiếc, bây giờ Quảng Mục Thiên không hề nhìn vào thân hình của nàng nữa. Mà mục quang của hắn lại chăm chú nhìn vào đôi tai của thiếu nữ. Chỉ thấy tai nàng dài ra chìa nhọn lên ở phần trên lỗ tai, so với người thường thì khác hẳn. Đôi tai của thiếu nữ gọi lại từ sâu trong ký ức của Quảng Mục Thiên một nhân ảnh thân thuộc. Nhân ảnh đó tuy mờ nhạt, nhưng lại là người thân duy nhất mà hắn còn có thể nhớ cho tới bây giờ.

"Mẫu thân..."

Quảng Mục Thiên không tự chủ được bật thốt lên, trong giọng nói không kìm nổi vẻ kinh ngạc tột cùng.

Mẫu thân của hắn, có đôi tai giống như vậy!

Trong ký ức của Quảng Mục Thiên, năm lúc hắn hai tuổi thì mẫu thân cùng phụ thân bị cừu nhân đuổi giết. Sau cùng phụ thân vì bảo hộ hai mẹ con mà đứng lại ngăn cản kẻ địch. Nào ngờ, qua một đoạn thời gian sau, hai người bọn họ vẫn không thể thoát khỏi cảnh truy sát. Bị bọn cừu nhân vây giết, đúng lúc tình cảnh thập tử nhất sinh đó thì một hắc động (lỗ đen) đột ngột hiện lên, tạo ra một hấp lực vô cùng cường đại. Rồi mẫu thân liều mạng ném hắn vào trong hắc động kia. Đoạn ký ức mơ hồ cuối cùng mà Quảng Mục Thiên còn nhớ sau khi bị ném vào là mẫu thân của hắn dùng một loại bí pháp đặc biệt tự phát nổ cơ thể, đồng quy vu tận với đám địch nhân. Từ đó trở đi thì Quảng Mục Thiên không bao giờ gặp lại phụ mẫu mình nữa. Bây giờ, đột nhiên thấy một người có thể có chút liên hệ với Mẫu thân của mình. Nhất thời trong lòng có chút kinh động, ánh mắt nhìn thiếu nữ không dời.

Nhưng trong suy nghĩ của thiếu nữ, ánh mắt chăm chú kia của Quảng Mục Thiên lại biến thành ánh mắt của một tên biến thái. Nàng thấy nam nhân vô si kia cứ chăm chăm nhìn cơ thể trần truồng của mình như vậy thì không khỏi tức giận đến tím mặt. Miệng lập tức lẩm bẩm vài câu chú ngữ, trong thoáng chốc không khí trong phòng dường như bị cô đọng lại. Những giọt nước đang rơi xuống thì đột ngột bất động, lơ lửng giữa không trung. Bàn tay thiếu nữ khẽ xoay một vòng, những giọt nước kia theo quỹ đạo bàn tay tinh tế kia lập tức quán lên cơ thể tuyệt mỹ tạo thành một bộ y phục màu xanh ngọc bích vô cùng chân thật. Khiến cho Quảng Mục Thiên tuy đang kinh động tột cùng cũng phải giật mình mà tròn mắt há miệng.

Điều này cũng quá là thần kỳ đi!

Chẳng lẽ đây lại là một công dụng của Ma Thuật!? Trong lòng hắn lẩm bẩm.

Không thể không thừa nhận, bộ y phục thiếu nữ kia vừa mặc lên trông có chút mát mẻ, ôm sát vào người làm tôn lên từng đường cong trên cơ thể của nàng.

Bất quá, Quảng Mục Thiên bây giờ không có thời gian thưởng thức cơ thể tuyệt mỹ kia. Sau một lúc kiểm tra kỹ càng, hắn biết rõ ràng rằng thiếu nữ trước mặt này đích thị không phải mẫu thân của hắn.

Nhưng mẫu thân của Quảng Mục Thiên bề ngoài cùng với thiếu nữ này có rất nhiều điểm tương đồng, tỷ như đều là mỹ nhân tuyệt sắc, và cả hai người đều có đôi tai nhọn giống nhau như vậy. Quảng Mục Thiên dám chắc chắn mười phần rằng lai lịch của cô gái trước mặt này có chút liên quan đến mẫu thân của hắn.

Nhưng thiếu nữ kia hiển nhiên không thể đọc được suy nghĩ trong đầu của Quảng Mục Thiên. Mà cho dù có đọc được đi chăng nữa thì nàng cũng phải móc mắt kẻ đã nhìn thấy cơ thể trần truồng của mình.

"Đâm tặc chết đi." Thiếu nữ giận dữ quát lên một tiếng.

Lời vừa dứt, Quảng Mục Thiên liền nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng rít xé gió, không cần quay đầu lại cũng có thể đoán được đó là một loại binh khí vô cùng nhọn bén, nhắm vào hậu tâm của hắn mà đâm tới rất là nhanh.

"Có kẻ đánh lên!"

Quảng Mục Thiên giật mình kinh ngạc trong lòng, rõ ràng từ khi hắn tiến vào đây, trong phòng không hề thấy có người. Nhưng hiện giờ lại xuất hiện một kẻ đứng sau đánh lên. Mà người này khi xuất thủ lại không hề phát ra một tiếng động nào dù là nhỏ nhất. Nếu không phải là một đại cao thủ võ học thì không thể nào làm được. Tuy nhiên, điều kỳ lạ là khi Quảng Mục Thiên dùng Xạ Phúc chỉ nhãn mà vẫn chẳng thể cảm nhận được khí của đối phương.

"Quả nhiên có chút quỷ dị."

Trong lúc đang kêu thảm kỳ lạ thì tiếng xé gió phía sau ngày một gần. Nhắm chừng mũi binh khí kia sắp đâm tới còn khoảng một thước, Quảng Mục Thiên nhẹ nhàng lách người sang một bên tránh thoát. Vốn căn phòng trọ này đã khá nhỏ, lại đứng nơi trước cửa phòng tắm nên diện tích tương đối chật hẹp. Quảng Mục Thiên mới bước được một bước liền chạm trúng mép cửa phòng tắm rồi, tuy vậy chừng đó vẫn còn đủ rộng rãi để hắn có thể né tránh.

Tương chừng như nhát đâm của kẻ đánh lên kia sẽ bị lệch đi. Nhưng điều bất ngờ lại xảy ra, mũi binh khí kia biến chiêu thật mau lẹ vô cùng. Lúc Quảng Mục Thiên né sang một bên thì đồng thời nó cũng đổi hướng, đâm chệch sang, bám theo theo hướng né tránh của hắn. Hiển nhiên kẻ đánh lên kia phản xạ rất nhạy bén, có thể theo kịp tốc độ của Quảng Mục Thiên.

"Hảo phản xạ!" Quảng Mục Thiên khen thầm trong lòng một tiếng, khẽ vận khí vào lòng tay. Rồi bất chợt xoay người thật nhanh về sau, muốn một kích chế địch, ý đồ chộp vào đầu mũi binh khí kia.

Nhưng kinh dị thay, khi Quảng Mục Thiên vừa quay người lại thì lại chẳng thấy một ai phía sau cả. Chỉ có duy nhất mũi tên đang bay đến vô cùng nhanh. Bằng một tốc độ phi thường, mũi tên chỉ cách chừng mặt Quảng Mục Thiên chưa đến vài tấc. Không kịp suy nghĩ, hắn vung tay bắt mũi tên đó.

Bây giờ thì Quảng Mục Thiên đã có thể đoán được trong căn phòng này ngoài hai người là hắn và cô gái kia ra thì không có thêm một ai. Với lại, binh khí mà thiếu nữ kia sử dụng chính là mũi tên. Còn việc làm sao nàng có thể bắn tên khi mà không cần cung thì hắn vẫn chưa thể hiểu được. Mặt khác, cô gái kia đứng phía trước mà mũi tên mà hắn bắt được lại là phía sau. Xem kỹ mũi tên thì dường như có chút quỷ dị, tựa như đó là một vật sống có ý thức vậy. Đang không ngừng dấy dựa muốn thoát khỏi tay hắn.

Còn chưa kịp định thần thì Quảng Mục Thiên lại nghe sau lưng truyền đến ba tiếng vút vút vút liên tiếp. Hiển nhiên, cô gái kia lại tiếp tục bắn tên. Liền

theo đó ba mũi tên nữa nối tiếp lao đi, gần như xuất phát đồng thời, tiễn còn chưa tới nơi mà kinh phong đã khiến hấn lạnh buốt cả sống lưng.

Trong khoảnh khắc, Quảng Mục Thiên nghe tiếng gió mà đoán vị trí bắn đến của từng mũi tên. Trong đó có một mũi nhắm vào đầu, hai mũi kia nhắm vào bụng của hấn. Thân hình Quảng Mục Thiên cấp tốc quay lại, dùng mũi tên đã bắt được làm binh khí gạt trúng hai mũi phía dưới. Còn mũi thứ ba bắn vào mặt, Quảng Mục Thiên giờ ngón giữa, búng nhẹ một cái vào đầu tên, khiến mũi tên văng mạnh đi cắm phập lên trần nhà.

Kinh ngạc nhìn thiếu nữ, Quảng Mục Thiên liền hiểu ra, nguyên là trên tay nàng chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một bộ cung tên cực kỳ tinh mỹ.

Bất quá cô gái cũng đang ngây người mà nhìn Quảng Mục Thiên. Nàng không nghĩ rằng tên hạ lưu vô sỉ kia lại dễ dàng gạt đỡ ba mũi tên nhanh như vậy. Hơn nữa, mũi tên cuối cùng lại bị hấn tay không mà búng đi rồi cắm lên trần nhà. Vốn nàng từ nhỏ tới lớn rất tự tin về tài bắn cung bách phát bách trúng của mình. Nhưng hiện tại tên trước mặt này đang đã kích lòng tự hào đó của nàng.

"Chắc là do may mắn. Lần này xem ngươi làm sao mà thoát Truy Hồn Thất Tinh Tiễn của ta."

Thiếu nữ tự nhủ trong lòng. Tay phải nàng vòng ra sau rút bảy mũi tên ra cùng một lúc, đặt vào dây kéo thật căng rồi bắn đi. Bảy mũi tên xẹt qua như lưu tinh nhắm vào toàn bộ vị hiểm yếu trên người Quảng Mục Thiên mà bắn tới.

"Ách... Tiễn pháp thật quỷ dị."

Quảng Mục Thiên bật thốt lên một tiếng, thân hình cấp tốc lùi ra phòng chính. Dù sao trước cửa phòng tắm cũng chật chội, hành động cũng trở nên bất tiện.

Tương chừng như bảy mũi tên bắn đi chỉ là để hù dọa người mà thôi. Nhưng nào ngờ, thất tiễn này quỷ đạo bay cực kỳ quỷ dị. Giống như có được linh tính, có thể tự mình dò tìm mục tiêu. Dù cho Quảng Mục Thiên có né tránh cách nào đi chăng nữa cũng chẳng thể nào thoát nổi. Trong lòng lướt qua tia kinh động, Quảng Mục Thiên biết rằng cô gái trước mặt này không hề sở hữu khí công. Nhưng nàng lại có thể điều khiển mũi tên giống như công phu cách không ngự vật vậy. Dù Quảng Mục Thiên thần thông quảng đại tới đâu cũng chẳng thể hiểu nổi, điều này làm đầu óc hấn rối rắm như tơ vò.

Bảy mũi tên tựa như bảy thanh lợi kiếm không ngừng bay qua bay lại công kích Quảng Mục Thiên. Mặc dù hấn hiện tại đang ở thế hạ phong, nhưng có thể thấy được, từ đầu tới cuối Quảng Mục Thiên chỉ né tránh mà thôi. Với lại mũi tên tuy có chút quỷ dị, có thể tự bay lại dò tìm kẻ địch nhưng cũng phải có giới hạn. Sau vài lần công kích không thành công, Tốc độ bay của mũi tên cũng ngày càng giảm dần. Qua một lúc lâu sau nữa thì lần lượt rơi là tả xuống đất.

Quảng Mục Thiên bảy giờ mới nhẹ thở phào một hơi, thành khẩn nói:

"Xin lỗi, ta không có ý phi lễ cô nương. Tất cả chỉ là hiểu lầm, ta định vào phòng lấy mấy đồ vật để quên, không nghĩ trong này đã có người nên mới..."

Cô gái vẫn chưa hết tức giận nhìn về mặt đỏ bừng lên của nàng trông đáng yêu vô cùng. Nàng hiểu rõ tên trước mặt này không phải kẻ tầm thường. Không nói đến chuyện "Tinh linh chi thể" của nàng bị hấn mất trần mà nhìn thấu qua. Mà không ngờ thân thủ của tên đám tặc này cũng thật mau lẹ vô cùng, có thể tay không bắt lấy ma pháp tiễn, né tránh cả bảy mũi tên mà không bị tổn hao một chút nào. Nàng tự lượng sức mình không phải là đối thủ, nhưng cũng không phải vì thế mà bỏ tay chịu thua.

Bàn tay thiếu nữ nhẹ nhàng xòe ra. Chỉ nghe nàng lạnh lùng nói:

"Trả tiễn!"

"Ách... Được được..."

Quảng Mục Thiên biết mình có lỗi, chỉ gượng cười rồi thả mũi tên kỳ dị trong tay ra. Mũi tên vừa thả lập tức bay trở về vòn quanh bên cạnh thiếu nữ, nhìn kiểu dáng tăng động giống như kẻ phạm pháp vừa được đại xá vậy.

Chỉ nghe, thiếu nữ lại lạnh lùng hỏi tiếp:

"Làm sao ngươi có thể nhìn thấy ta?"

Một câu hỏi hết sức kỳ quặc khiến Quảng Mục Thiên ngẩn người. Ánh mắt không tự chủ được mà quét lên thân hình thiếu nữ một lượt, lòng thầm nghĩ: "Cái của cô to đùng thế kia muốn ta không nhìn thấy cũng khó ah." Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại nói:

"Cô nương đứng đó... dĩ nhiên là ta... có thể thấy được."

Thấy lời nói có vẻ không ổn, hấn vội biện bạch thêm:

"Nhưng ta thề với trời đất đó chỉ là trùng hợp mà thôi. Ta không hề có ý nghĩ xấu xa..."

Về mặt thiếu nữ hơi có chút ngạc nhiên khi nghe hấn nói như vậy. Nhưng lại thấy ánh mắt như đám tặc lướt qua trên người nàng thì không khỏi xấu hổ lẫn phần nộ. Bất quá bị nàng đè nén xuống, nghiêng răng kèn kẹt hỏi:

"Ngươi tên gì?"

Đối với Quảng Mục Thiên mà nói, từ trước tới nay hành động phóng túng cực kỳ bá đạo, không hề kiêng nể một ai. Nhưng đối mặt với cô gái này cảm giác lại có chút thân thuộc thì không khỏi nhún nhường đến vài phần. Nếu như trên giang hồ có kẻ nào vô lễ hỏi ngang hấn như vậy thì không đi gặp ông bà tổ tiên mới là lạ đó. Lúc này, Quảng Mục Thiên chỉ biết gượng cười mà đáp lại:

"Ta tên Quảng Mục Thiên. Còn..."

Hắn định hỏi tiếp còn tên của nàng là gì. Nhưng lời nói chưa kịp thốt ra miệng, thì đã thấy ánh sáng lập lòe trước mặt. Một mũi tên xé gió bắn đến kèm theo tiếng nói trong trẻo của thiếu nữ:

"Quảng Mục Thiên! Ta nhớ tên ngươi rồi. Mỗi thù hôm nay, sẽ có ngày bốn cô nương đến móc mắt ngươi ra!"

Thì ra nhân lúc Quảng Mục Thiên lơ là cảnh giác, thiếu nữ kia liền bắn ra một mũi tên rồi thân hình nhanh như chớp phi ra ngoài cửa sổ chạy mất. Vốn nàng cũng không có hy vọng mũi tên vừa rồi có thể giết chết tên kia. Nhưng chắc cũng có thể câu thêm chút thì giờ để nàng tẩu thoát. Món nợ này nhất định phải trả, đợi nàng luyện thành Băng Phách Tinh Thần Tiễn sẽ quay lại móc hai mắt tên đâm tặc kia trả thù. Trong lòng thiếu nữ thầm nhủ như vậy.

"Chậm đã, ta có chuyện muốn hỏi!"

Quảng Mục Thiên vội hô lên một tiếng, toan lách người tránh thoát mũi tên rồi chặn đường đi của nàng.

Nào ngờ mũi tên lần này so với trước càng quý dị hơn. Từ một mũi tên hóa thành hàng chục mũi tên mang theo kinh phong vô cùng sắc bén, bao phủ toàn bộ hướng đi của hắn. Quảng Mục Thiên kinh hoàng trong lòng. Từ những mũi tên này hắn cảm nhận được tiếng gió vô cùng chân thật, kèm với độ là hàn khí tỏa ra bức người. Hiển nhiên những mũi tên đó không phải là do huyền ảnh hóa thành. Mắt thấy thiếu nữ sắp chạy thoát, Quảng Mục Thiên chẳng còn cách nào khác. Chân phải liền tiến lên một bước nhỏ, vận khí lên hai tay, không khí quanh tay hắn trở nên vận vẹo khác thường xoắn thành một đoàn như ốc xoáy.

"Đắc tội rồi! Phá Thiên Âu Luân Công!"

Quảng Mục Thiên hét lớn một tiếng, nội lực tuôn trào ra bên ngoài tạo thành một lớp bảo hộ bằng khí bao bọc quanh người. Những mũi tên kia bắn trúng bức tường khí kia thì không cách nào tiếp cận thêm được nữa, bị khí công của hắn cản lại giữa không trung. Chưa dừng lại tại đó, ở đầu những mũi tên, dòng khí bắt đầu trở nên vận vẹo như một ốc xoáy nhỏ rồi thôn phệ mũi tên vào bên trong.

Tiếng c-rắc giòn giã vang lên hàng chục mũi tên ngay lập tức bị luồng khí của Quảng Mục Thiên nghiền nát thành bột gỗ, rơi như mưa xuống nền nhà.

Tuy nói là Quảng Mục Thiên cản được mũi tên của cô gái, nhưng trong khoảng thời gian đó nàng đã nhanh chóng phi thân ra ngoài cửa sổ chạy đi. Hắn vội vàng đuổi theo, nhưng khi phóng ra ngoài cửa sổ thì nhân ảnh thiếu nữ xinh đẹp kia đã biến mất tự khi nào rồi. Quảng Mục Thiên thất vọng thở dài một hơi, quay người vào phòng lấy đồ rồi đi xuống tầng dưới.

Nhưng khi Quảng Mục Thiên vừa ra khỏi phòng, bên cạnh cánh cửa sổ lấp ló một nhân hình cao chừng vài thốn (cm) hình dạng cực kỳ giống cô gái lúc nãy. Bất quá bây giờ lại thu nhỏ lại, cộng thêm sau lưng mọc thêm đôi cánh. Ánh mắt thiếu nữ tí hon kia nhìn về phía cửa mang theo chút ngạc nhiên, phần nộ, cũng có chút xấu hổ.

"Hừ... sẽ có ngày bản công chúa đến trả thù!"

Lắm bảm một câu, tiểu thiếu nữ liền vỗ cánh bay đi. Một đoạn nhân duyên cũng chính bắt đầu từ đây.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lô Điện ma pháp sư Đan Tâm

Quảng Mục Thiên vội vàng bước xuống lầu một. Vừa bước đi, tâm trạng của hắn vẫn chưa bình tĩnh lại được, trong lòng thầm kinh ngạc vô cùng.

Cô gái vừa rồi là ai? Tại sao đặc điểm trên người lại giống mẫu thân của hắn đến như vậy? Chẳng lẽ đó là chị em của người hay sao?...

Vô vàn câu hỏi cứ thế mà hiện lên trong đầu Quảng Mục Thiên. Nhưng thật đáng tiếc, lại chẳng hề có câu trả lời.

Chợt Quảng Mục Thiên chợt nhớ ra:

"Cô gái kia tại sao lại ở trong phòng của ta? Có thể lão chủ khách điểm này sẽ biết chút thông tin hữu ích nào đó chăng. Nhưng làm sao để hắn nói ra đây?"

Thoáng lướt qua một tia suy nghĩ, hai mắt Quảng Mục Thiên sáng lên. Liền hít sâu vào một hơi, hùng hùng hổ hổ bước đến trước mặt tên củ khách điểm đang ngồi ngáp ngủ chán nản kia.

Hắn giả vờ giận dữ, mạnh tay vỗ bàn nghe bộp một tiếng rõ to, gần giọng hỏi:

"Chủ quán! Tại sao trong phòng ta lại có người!"

Nguyên Quảng Mục Thiên trước đây là đệ nhất tà phái, trải qua không ít sóng gió, tự nhiên là có cái khí thế không giận mà uy. Chỉ là giả vờ thôi mà cũng có uy lực cực kỳ, khiến tên chủ khách điểm giật mình khiếp đảm, mồ hôi chảy ròng ròng, lắp bắp đáp:

"Đại nhân tha mạng. Tiểu, tiểu nhân không biết chuyện... chuyện gì xảy ra."

Quảng Mục Thiên thấy hiệu quả, được đà lại càng trợn mắt, quát to hơn:

"Nói láo! Trong phòng ta rõ ràng có một người. Ta đã trả tiền thuê phòng rồi. Nếu như ngươi không giải quyết chuyện này thì đừng trách bản đại gia dờ cả cái quán này đi!"

Tên chủ khách điểm khiếp vía, hoảng hồn đáp:

"Đại, đại nhân có gì từ từ hẵng nói. Thực sự tiểu nhân không biết chuyện gì xảy ra. Đại nhân ở phòng nào?"

Quảng Mục Thiên hừ một tiếng, nói:

"Lầu hai, phòng số năm!"

Lão chủ khách điểm nghe vậy, vội vàng giờ sổ sách ra xem, lát sau đáp:

"Bẩm đại nhân, theo như ghi chép thì ngài đã hết tiền ở trọ từ tối ngày hôm qua rồi. Cho nên, cho nên, phòng đó đã được người khác thuê vào sáng nay mất rồi."

Quảng Mục Thiên nhú mày trong thoáng chốc rồi trợn mắt, tiếp tục giờ giọng phần nộ, quát lớn:

"Láo toét! Rõ ràng tối hôm qua ta có ném cho tên bồi bàn kia một đồng tiền vàng rồi kia mà. Sao bây giờ lại bảo hết tiền trọ?! Chắc chắn đây là hắc điểm, các ngươi ăn quyết tiền của bản đại gia. Lại còn dám chối cãi ư!"

Nói đoạn vỗ tay lên bàn "bình" một tiếng, nắm đầu tay in vào mặt bàn sâu đến vài tấc.

Tên chủ khách điểm mặt tái mét, không dám phản bác. Nếu như là ngày thường đông người, ắt hẳn lão sẽ gào lên cãi lại: "Có mà ngươi ăn quyết tiền không chịu trả ấy!". Bất quá, hôm nay trong khách điểm lại không có một vị khách nào. Thành thử lão chẳng dám làm liều mà cãi chày cãi cối. Lỡ như tên trước mặt này nổi hung lên rồi giết luôn lão thì lúc đó có hối hận cũng chẳng kịp. Lão biết rõ bọn dong binh đoàn này đều là một lũ liều mạng kiếm tiền, chém giết đối với họ giống như cơm bữa mà thôi. Nếu cổ chuầy cối thì chỉ rước họa vào thân, nên bây giờ đành uất ức mà chịu mắng vậy!

Lão cúi người một cái thật sâu, run run đáp:

"Đại nhân tha mạng. Tất cả đều là do lỗi của bản điểm, tiểu nhân thành thực xin lỗi vô cùng."

Quảng Mục Thiên đạt được mục đích, trong lòng cười thầm một tiếng. Nhưng bề ngoài vẫn giả bộ tức giận, mắng tiếp:

"Xin lỗi như vậy mà được sao? Muốn được bản đại gia tha lỗi thì mau mau nói cho ta biết người thuê phòng kia là ai. Nếu thành thực khai ra thì ta còn có thưởng! Nếu không hợp ý của ta thì đừng trách ta dờ cả cái quán này đi!"

Tên chủ khách điểm nghe vậy, biết là hôm nay mình gặp một tên phiền phức rồi. Thấy Quảng Mục Thiên muốn biết danh tính của vị khách kia thì vẻ mặt trở nên khó xử, đáp:

"Điều này, quả thực không được thưa đại nhân. Nội, nội quy của khách điểm là không được tiết lộ danh tính, thân phận của khách nhân. Cho nên..."

Lão nói chưa hết câu thì đã nghe tiếng lạch cạch trên bàn. Đó chính là một chiếc túi được Quảng Mục Thiên ném ra. Lão tò mò không hiểu ý, vội cầm lấy mở túi ra xem. Nhất thời một vùng ánh sáng màu vàng hiện ra, bên trong chiếc túi là vô số đồng vàng lấp lánh khiến lão hoa cả mắt.

Chỉ nghe Quảng Mục Thiên nói:

"Chùng này đủ để ngươi mở miệng chưa?"

Tên chủ khách điểm mơ mơ màng màng nhìn chiếc túi, nước dãi bên miệng cơ hồ muốn chảy ra. Trông bộ dạng hám tiền hơn mạng. Lão đáp:

"Chùng này... dĩ nhiên là đủ..."

"Vậy nói ta nghe xem!"

Quảng Mục Thiên mỉm cười, hai mắt sáng lên, thần tình trở nên chăm chú.

Chỉ thấy, tên chủ khách điểm cát túi tiền vào người rồi lấy từ trong ngăn bàn ra một quyển sổ lớn. Giở sổ tra hỏi lâu rồi nói:

"Lầu hai, phòng năm. Ngày --- tháng --- năm ---. Tên: Không rõ. Giới tính: Không rõ. Tộc: Elf..."

Lão đọc một lượt sau rồi liếc nhìn xem phản ứng của Quảng Mục Thiên. Chỉ sợ chưa vừa ý hấn thì không được lấy tiền.

Nhưng Quảng Mục Thiên chẳng hề để ý đến lão, hai mày nhú chặt, miệng lẩm bẩm:

"Tộc Elfư!? Lại là tộc Elfư!?"

Đây là lần thứ hai trong ngày, Quảng Mục Thiên nghe đến danh tự này. Hấn thất thần, lòng thầm nghĩ:

"Nếu như là tộc Elf!? Nếu như vậy, chẳng lẽ mẫu thân ta cũng là người tộc Elf sao? Điều này không thể nào! Chúng ta ở một thế giới khác thế giới này, làm sao mà có thể liên can đến nhau được. Chắc chắn là cô gái kia có điểm đặc biệt nào đó. Phải rồi, trên đời này không hiếm người có hình dáng bên ngoài đặc biệt. Huống hồ hai người họ chỉ là giống nhau ở đôi tai mà thôi. Đây có lẽ là một dị dạng hiếm có nào đó chẳng."

Nghĩ được vậy, hấn bèn hỏi tiếp:

"Còn gì nữa không? Chỉ vậy thôi sao?"

Lão chủ khách điểm trở nên bối rối, lấy tay gãi đầu đáp:

"Đại nhân... Không phải tiểu nhân cố giấu diếm. Mà thực ra tộc Elf có cơ thể đặc thù, có thể tàng hình. Loài người vốn dĩ không thể thấy được họ. Tiểu nhân cũng chỉ biết người đó là tộc Elf mà thôi. Còn nhiều hơn thì tiểu nhân cũng không rõ!"

Quảng Mục Thiên kinh ngạc không thôi, vội hỏi:

"Tàng hình ư!? Lại có thể tàng hình sao? Vậy thì làm sao ta có thể thấy được!"

Lão chủ khách điểm lắc đầu đáp:

"Điều này thực sự tiểu nhân không biết. Mong đại nhân lượng thứ cho!"

Quảng Mục Thiên thấy vẻ mặt của tên chủ trọ ra vẻ thành khẩn không nói dối. Trong lòng cũng biết có hỏi thêm cũng vô dụng, liền ậm ừ một tiếng rồi liền quay người đi ra khỏi khách điểm.

Nhưng vừa bước ra đến cửa, dường như sức nhớ ra điều gì đó, hấn quay lại hỏi:

"À... Ngươi có thấy trước đó, trong phòng của ta một con chuột to chừng này không!?"

Vừa nói vừa giơ tay làm hiệu.

Tên chủ khách điểm thấy hấn quay đi rồi, vội lấy túi tiền trong người ra định đếm xem. Nào ngờ, Quảng Mục Thiên mới bước đến cửa thì đột ngột quay người lại hỏi, khiến lão quýnh lên giật mình hốt hoảng, suýt đánh rơi cả túi tiền xuống đất. Lão vội vàng trấn tĩnh, nhưng vẫn còn run run đáp:

"Bầm... bầm... đại nhân, tiểu nhân không hề thấy."

"Ủm... Vậy thôi."

Quảng Mục Thiên buông một câu rồi đi mất.

Đến lúc chắc chắn hấn đi rồi, lão chủ trọ mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa giữ chặt túi tiền trong tay vừa lẩm bẩm chửi tên bồi bàn:

"Mẹ kiếp, tên khốn nạn, dám lấy tiền của khách mà không báo cho ta biết. Khốn kiếp! Dám ăn riêng một mình hử! Làm ta phải chịu trận. Về đây xem ta xử lý ngươi thế nào."

Lão chửi chán chê hồi lâu rồi mới lấy từ dưới hộc bàn ra một lọ thuốc đưa lên xem, thầm nghĩ:

"Hừm, xem ra phải mua thêm thuốc diệt chuột thôi. Không nghĩ trong này lại có con chuột to đến như vậy."

Lão nghĩ đến câu hỏi cuối cùng của Quảng Mục Thiên không khỏi rung mình một cái, vội chạy lên lầu đi gài bẫy chuột.🐁🐁

Nói đến Quảng Mục Thiên, khi vừa ra khỏi khách điểm liền rào bước hướng đến Dong Bình Công Hội mà đi tới.

Vừa đi được vài bước, đột nhiên hắn cảm nhận được một tia ý thức Tiểu Lôi đang ở rất gần đây. Cảm giác này thật vô cùng kỳ diệu, giống như là một phần thân thể của mình bị tách ra vậy. Đó chính là ảnh hưởng từ giao ước của Quảng Mục Thiên và Thiểm Điện Lôi Thú, hiện tại gọi là Tiểu Lôi, khi làm giao ước trước đây. Theo như Nạp Lan Như Ngọc nói, hắn cùng Tiểu Lôi có thể giao tiếp với nhau dù đang ở cách xa cả chục dặm. Thử dùng tâm thần kêu gọi Tiểu Lôi. Chẳng mấy chốc sau, một giọng nói hiện vang lên trong đầu của hắn:

"Chủ nhân, mau giúp ta. Có một nữ nhân loại muốn bắt ta!"

Quảng Mục Thiên biết đó là tiếng của Tiểu Lôi, vội hỏi lại:

"Người hiện đang ở đâu?"

Tiểu Lôi đáp:

"Ta cũng không biết nữa. Có nữ nhân loại dẫn dụ ta đến đây rồi muốn bắt ta lại."

Quảng Mục Thiên nhíu mày một cái trầm nghĩ:

"Tiểu Lôi dù gì cũng đã nhận ta làm chủ nhân. Ít ra cũng nên có chút trách nhiệm với nó!"

Nghĩ vậy, hắn nhắm mắt lại, cảm ứng vị trí của Thiểm Điện Lôi thú rồi tung người chạy theo phương hướng mình vừa cảm nhận được.

Chẳng mấy chốc Quảng Mục Thiên đã vượt qua Tuyết Nguyệt thành, rồi chạy đến một khu vực tương đối rộng rãi. Nhìn quanh, giữa bãi xuất hiện bốn chiếc cọc lớn, màu đen thui. Chính giữa bốn chiếc cọc chắc là Thiểm Điện Lôi Thú rồi.

Tuy ở rất xa, nhưng Thiểm Điện Lôi Thú vẫn có thể cảm nhận được Quảng Mục Thiên đã đến, liền reo lên vui mừng:

"Chủ nhân đến rồi... Chủ nhân đã đến rồi... Mau mau cứu ta, nữ nhân loại kia muốn bắt bốn thần thú... Nhưng ta không chịu, ta đã có chủ nhân rồi!"

Quảng Mục Thiên nghe vậy liền mỉm cười. Hắn từ nhỏ tới lớn, sống không có phụ mẫu nuôi dưỡng. Sau này lớn lên chỉ có mỗi sư phụ bên cạnh. Từ đó tới giờ chưa hề có một người bạn đích thực, mà ai lại dám đi làm bạn với tà phá cơ chứ! Người ngoài nhìn vào cứ nghĩ hắn luôn một bộ dạng lạnh lùng, tà mồm. Mà không nghĩ rằng chính là do hoàn cảnh đưa đẩy Quảng Mục Thiên nên mới có tính cách như vậy. Nay ở một thế giới xa lạ, chỉ có Tiểu Lôi làm bạn. Tính cách Quảng Mục Thiên cũng vì vậy mà có nhiều cái biến.

Hắn tiến lại gần quan sát thì phát hiện ra rằng Tiểu Lôi đang bị nhốt trong một chiếc lồng sắt. Xung quanh chiếc lồng được cắm bốn chiếc cột lớn khác, trên vẽ đầy hoa văn quý dị, không rõ được đúc bằng chất liệu gì. Hắn phát hiện ra rằng, mỗi lần Tiểu Lôi cố gắng phát ra lôi điện đều bị những cột sắt này hấp thụ rồi truyền xuống đất tiêu thất mất. Tuy không gây ra ảnh hưởng gì đến nó, nhưng khiến cho Tiểu Lôi không tài nào thi triển tuyệt chiêu mà thoát ra được.

Tiểu Lôi thấy chủ nhân của nó đến liền vui mừng nhảy nhót, reo hò:

"Chủ nhân mau cứu ta..."

Quảng Mục Thiên gật đầu, liền tụ khí vào lòng bàn tay, hư không chém ra năm phát, đều nhắm vào bốn chiếc cột sắt và lồng sắt kia. Chỉ nghe từng luồng kinh khí sắc bén bắn ra nghe soạt soạt liên tiếp vài tiếng. Bốn chiếc cột sắt to phải bằng một thân cây, dài tầm ba bốn trượng. Thế mà bị cương khí của Quảng Mục Thiên lăng không chém đứt như chém vào đậu hũ vậy. Thần kỳ này trên đời quả ít người có thể làm được.

Lôi thú hai mắt tỏa sáng mà nhìn chủ nhân của nó trở thán uy. Nó tuy được mệnh danh là thần, nhưng dù sao trí tuệ cũng dừng lại ở chữ thú. Nó không hiểu được rằng sức mạnh của mình chỉ bị chiếc lồng sắt này áp chế. Mà cứ nghĩ là do chiếc lồng quá cứng mà thôi. Dù nó làm cách nào đi chăng nữa cũng chẳng tài nào mà thoát nổi. Nào ngờ chủ nhân nó chỉ hươu tay lập tức mấy chiếc cột sắt liền đứt thành nhiều mảnh, khiến trong lòng nó ngày càng khâm phục vị chủ nhân này.

Tiểu Lôi thoát ra được rồi liền vui mừng chạy ngay lập tức đến, nhảy phót lên vai của Quảng Mục Thiên miệng ba hoa:

"Chủ nhân thật lợi hại. Chỉ hươu tay là phá ngay Phệ Lôi Trụ của nữ nhân loại kia. Thật quá lợi hại!"

Quảng Mục Thiên cười đáp:

"Người thật phá phách! Chẳng phải ta bảo đợi ta ở khách điểm hay sao? Lại chạy ra ngoài này để người ta bắt?"

Tiểu Lôi đáp:

"Cái đó cũng không trách ta được. Là nữ nhân loại kia dụ dỗ ta đến nơi này rồi lấy lồng sắt bắt ta lại."

Một người một thú đang trò chuyện bỗng nghe phía sau có tiếng bước chân, rồi tiếp theo là giọng phẫn nộ của một nữ nhân:

"Tên chết đấm nào dám phá Phệ Lôi Trụ, bắt mất thần thú của bốn đạo sư!"

Quảng Mục Thiên cước bồ lập tức dừng lại, hỏi:

"Còn có chuyện gì sao?"

Nữ pháp sư kia đáp:

"Ngươi không biết ta là ai sao?"

Quảng Mục Thiên lắc đầu đáp:

"Lần đầu gặp, không quen biết!"

Nữ pháp sư kia nghe xong có vẻ hơi thất vọng, nhưng vẫn nói:

"Ta chính là Lôi Điện đại ma đạo sư Đan Tâm của Tuyệt Nguyệt đế quốc đây! Ngươi đã nghe qua chưa?"

Vừa nói, ánh mắt nàng vừa chăm chú xem phản ứng của Quảng Mục Thiên như thế nào. Chỉ mong rằng hắn sẽ biết chút gì đó.

Nào ngờ Quảng Mục Thiên chỉ lạnh nhạt đáp:

"Có nghe nói qua, nhưng không để ý lắm. Nghe đâu là một người nổi tiếng hung dữ."

Cái tên Đan Tâm quả thực hắn đã nghe Hoàng Bá Đạo kể qua. Nhưng hình như giữa hai người bọn họ có không ít xích mích. Thành ra mấy lời kể của Hoàng Bá Đạo đều là chê ngược chê xuôi. Nên hiện tại Quảng Mục Thiên cũng không có hảo cảm với nàng lắm.

Nữ pháp sư Đan Tâm kia nghe vậy lập tức nổi hung lên, hỏi:

"Là tên chết đấm nào dám nói ta như vậy!"

Quảng Mục Thiên không để ý, chỉ phất tay một cái rồi nói:

"Còn gì nữa không? Nếu không còn, ta có thể đi được chưa?"

Đan Tâm hoảng hốt, vội đứng dậy cúi người làm lễ một cái thật sâu, năn nỉ nói:

"Nếu như ngươi đã biết đến danh tự của ta thì có thể cho ta cầu xin một chuyện được chăng?"

Ma pháp sư, ma đạo sư... Những thân phận cực kỳ tôn quý. Dù là ăn cũng có người đưa đến tận miệng chứ đừng nói là chuyện cầu xin như thế này. Nhưng ở đây, đích thân một đại ma đạo sư lại hạ thân phận mà cầu xin. Phải hiểu là nàng đã đấu tranh tâm lý dữ dội như thế nào. Những lời Đan Tâm vừa nói ra nếu truyền ra ngoài ắt hẳn sẽ tạo nên một chấn động không hề nhẹ. Nhưng nào biết được, một phần là do hoàn cảnh ép buộc, phần còn lại là do thấy thân uy của Quảng Mục Thiên. Nên trong lòng Đan Tâm cũng có phần nào úy kỵ, nên lời nói có chutsbnhins nhường.

Quảng Mục Thiên không ngờ đối phương lại đổi thái độ cầu xin mình như vậy, trong lòng thầm nghĩ:

"Dù sao ta cũng phá hỏng cái gì mà... Phê Lôi Trụ của cô ta, đáp ứng một chuyện chắc cũng phần nào đền bù được cái tổn thất đó."

Nghĩ vậy hắn bèn hỏi:

"Chuyện gì sao? Nếu ta đáp ứng được nhất định sẽ thực hiện."

Đan Tâm mừng quá, liền nói:

"Vậy thì tốt quá, ngươi có thể phá bỏ giao ước với thần thú rồi giao nó cho ta không? Ta đang rất rất cần đến một thần thú làm linh thú."

Quảng Mục Thiên nhíu mày đáp:

"Thần thú ư? Quả thực là ta có thể đáp ứng cho ngươi thần thú..."

Đan Tâm nghe nói vậy thì vui mừng không để đâu cho hết. Nhưng Quảng Mục Thiên vẫn chưa nói xong nên vẫn im lặng, chỉ nghe hắn tiếp:

"Bất quá, quyền lựa chọn không phải ở ta mà chính là ở Lôi thú mà thôi. Nếu ngươi có thể dụ dỗ nó theo ngươi thì ta rất vui lòng nhượng lại. Nhưng nếu nó không đồng ý thì... đành xin lỗi vậy!"

Nói rồi vỗ vỗ trong túi, lập tức lôi thú lò đầu ra. Quảng Mục Thiên hai tay bẻ lấy nó đặt xuống đất rồi nói:

"Tiểu Lôi, những lời vừa rồi ắt hẳn ngươi cũng nghe được. Theo ta hay theo người kia, ngươi chọn đi!"

Đan Tâm vừa thấy lôi thú, hai mắt liền sáng lên, vội lấy từ trong túi áo ra một hòn ngọc nhỏ ra chiều dụ dỗ:

"Tiểu Lôi ngoan... Theo ta, ta sẽ cho ngươi ăn phá lỏi châu thỏa thích... Lại đây... Lại đây... Phá lỏi châu, món ăn ưa thích của ngươi này..."

Hòn ngọc trên tay nàng chính là một viên Phá Lôi Châu cỡ nhỏ. Công dụng chính là để công kích địch nhân, khi ném ra tạo nên một vụ nổ bằng lôi điện khiến địch nhân bị tê liệt, thậm chí là tử vong. Nguyên liệu để chế tác chính là hấp thụ từ lôi điện tự nhiên. Đây cũng chính là món mà loài Thiểm Điện lôi ưa thích nhất. Bất quá cực kỳ khó chế tạo, thành thử ít người sở hữu.

Đan Tâm chắc chắn rằng mình có Phá Lôi Châu sẽ dụ dỗ được Tiểu Lôi. Nào ngờ, Tiểu Lôi tuy theo Quảng Mục Thiên chưa lâu, nhưng lại quyền luyện chẳng rời. Mặt khác, nàng vừa dùng phệ lôi trụ để nhốt nó, thành ra tạo không ít ác cảm. Vừa đặt xuống đất liền trào lại trên vai Quảng Mục Thiên, không thèm để ý đến Phá Lôi Châu.

Quảng Mục Thiên thấy thế thì bật cười thành tiếng, nói:

"Ha ha... xem ra ngươi không có duyên với thần thú này rồi."

Đan Tâm buồn bực không thôi, nhưng thần thú đối với nàng cực trọng yếu. Hơn nữa hệ của Lôi Thú đồng hệ lôi với nàng. Nếu có nó đồng thời tăng lên vài thành chiến lực, biết rằng đánh không lại Quảng Mục Thiên nên chỉ đành dây dưa, nói:

"Ta có thể đổi thứ khác để lấy thần thú này được không? Không thì một yêu cầu nào của ngươi, ta cũng có thể đáp ứng được. Chỉ cần ngươi nhượng lại thần thú này cho ta."

Quảng Mục Thiên lắc đầu, định nói không. Nhưng hần sức nghĩ:

"Cô ta là một ma đạo sư, ắt kiến thức về thế giới này rất uyên thâm. Những thắc mắc về cô gái bí ẩn lúc này ta có thể hỏi được chăng? Dù sao cũng nên thử một lần."

Nghĩ vậy, hần liền nói:

"Ta không cần mấy thứ vớ vẩn như tiền bạc gì đâu. Dù ngươi có mang cả núi hoàng kim ra đây thì ta cũng không đáp ứng. Bất quá, bây giờ ta có vài câu hỏi thắc mắc, muốn ngươi trả lời. Nếu vừa lòng của ta thì ta sẽ tạo cho ngươi một chút cơ hội sở hữu thần thú."

Đan Tâm nghe thế thì mừng quá, hỏi lại:

"Ngươi có nói thật hay không? Ngươi không lừa ta chứ!"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Ta nói là chỉ tạo cơ hội cho ngươi gây thiện cảm với Tiểu Lôi mà thôi. Mọi sự sau này đều dựa vào chính ngươi. Nếu có thể dụ dỗ được Tiểu Lôi thì ta sẽ nhượng nó lại cho ngươi. Một lời đã định, quyết không nuốt lời."

Đan Tâm gật đầu đáp:

"Được! Quyết không nuốt lời. Có gì ngươi cứ hỏi đi."

Quảng Mục Thiên liền miêu tả lại thân hình cô gái mà lúc trước hần thấy trong khách điểm ra một lượt, rồi tuôn ra một tràng câu hỏi:

"Ngươi biết người như thế thuộc tộc nào trong thế giới này không? Có bao nhiêu người đồng dạng có những đặc điểm như cô ta? Nếu có thì bọn họ sinh sống ở đâu? Người nào trong số họ cũng có đôi tai nhọn như thế sao?..."

Đan Tâm trí nhớ cũng rất siêu phàm, nghe một loạt câu hỏi liền nhớ ngay trong đầu. Suy nghĩ hồi lâu rồi đáp:

"Người người vừa nói đến chắc hẳn là thuộc tộc Elf rồi. Tộc Elf vốn sinh sống trong rừng rậm nhưng số lượng chắc hẳn cũng rất là đông, nếu không thì không thể chống lại thế lực hắc ám rồi. Còn đặc điểm ở tai của người tộc Elf thì đều giống nhau, họ đều có đôi tai nhọn chìa lên như vậy."

Quảng Mục Thiên hỏi tiếp:

"Bọn họ còn có thể tàng hình sao?"

Đan Tâm gật đầu đáp:

"Đúng vậy, mỗi người tộc Elf từ khi sinh ra đều có thể chất đặc biệt, gọi là Tinh Linh Chi Thể. Người bình thường không thể nào thấy được. Trừ khi người tộc Elf đó đồng ý cho ngươi thấy. Bằng không cho dù ngươi thay cả nhãn cầu cũng không bao giờ có thể thấy được một góc áo của người tộc Elf"

Quảng Mục Thiên nhú mày trầm nghĩ:

"À... phải rồi. Chắc là do lúc đó ta vào đột ngột khiến cô ta không thể dùng Tinh Linh Chi Thể kia. Nếu không ta cũng không nhìn thấy được. Đặc điểm trên người bọn họ nếu không phải dị dạng thì đồng nghĩa với việc mẫu thân ta đích thực có liên hệ đến tộc Elf này. Giờ việc cần kíp tiếp theo phải tìm cô gái kia để điều tra việc này."

Hần lại nghĩ tiếp:

"Lúc trước ta có nghe bọn dong binh kia truyền tai nhau có sứ giả đến Tuyết Nguyệt đế quốc. Nghe đâu cũng là một người tộc Elf. Nếu có thể gặp được người đó thì thắc mắc của ta sẽ nhanh chóng được giải bỏ."

Nghĩ vậy, hần lập tức quay người rời đi. Đan Tâm thấy thế thì hoảng hốt, chạy theo vừa chạy vừa hỏi:

"Ta trả lời như thế nào? Vừa ý của ngươi không? Ngươi đã nói tạo cơ hội cho ta gây thiện cảm với Tiểu Lô! Nhất quyết không được nuốt lời."

Quảng Mục Thiên bất đắc dĩ bèn đáp:

"Dĩ nhiên là ta sẽ không nuốt lời. Nhưng hiện tại ta đang có việc gấp. Chuyện thần thú để sau nói không được hay sao?"

Đan Tâm đáp:

"Không được! Lỡ như ngươi nuốt lời thì bọn đạo sư biết tìm ngươi ở đâu? Nếu ngươi có việc gấp thì bọn đạo sư đi cùng ngươi. Ta cam đoan sẽ không cản trở việc của ngươi là được."

Quảng Mục Thiên biết mình đã hứa rồi thì không thể rút lại nữa. Bèn nói:

"Vây cũng được. Nhưng ta đi bộ nhanh lắm. Ngươi có đuổi kịp hay không?"

Đan Tâm hứ một tiếng khinh thường, nói:

"Ngươi khinh thường bọn đạo sư đây sao! Ta là một trong bảy pháp sư huyền thoại, chẳng lẽ không đuổi kịp một tên như ngươi ư!?"

Quảng Mục Thiên gật đầu, đáp:

"Phải lắm."

Lời vừa dứt thì thân ảnh đã phi ra ngoài vài trượng.

Đan Tâm đang ba hoa thì bên tai nghe vù một tiếng, đã thấy Quảng Mục Thiên xuất hiện ở phía ngoài kia. Trong lòng một trận kinh hoàng, miệng nàng vội niệm một tràng chú ngữ. Lập tức quyền trượng trên tay Đan Tâm lóe sáng một cái rồi lưu động, giống như được ai đó cầm lấy vậy. Quyền trượng tự động bay đến rồi nằm ngang lơ lửng cách mặt đất tầm hai thước.

Đan Tâm nhanh chóng ngồi lên thân trượng, miệng lại niệm chú. Cây trượng liền phóng nhanh về phía trước, mang theo cả nàng bay vút đi, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Quảng Mục Thiên. Tuy vậy, cho dù hai người ở cách nhau không quá mười trượng, Đan Tâm vẫn chẳng thể nào bắt kịp, chỉ đành bay phía sau. Khinh công của Quảng Mục Thiên nhanh vô cùng, nếu không phải hần sợ nàng đuổi theo không kịp thì giờ này đã mất hút từ lâu.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Phủ tướng quân

Quảng Mục Thiên thi triển khinh công chạy như bay, chân không chạm đất, chẳng mấy chốc đã đi được một quãng khá xa. Đến đây, chợt cước bộ của hần chậm lại, sợ rằng Đan Tâm phía sau đuổi theo không kịp.

Nào ngờ, Quảng Mục Thiên vừa hơi chùn chân một tý thì sau lưng đã truyền đến tiếng gió ù ù. Hần vội vàng ngoảnh lại xem thì không khỏi một trận kinh ngạc. Phía sau chính là đại ma đạo sư Đan Tâm, hiện nàng đang ngồi trên quyền trượng, ngự không mà bay trông bộ dáng nhận hạ vô cùng.

Thấy vậy, trong lòng Quảng Mục Thiên thầm nghĩ:

"Quả nhiên ma pháp cũng không phải dạng tầm thường. Công phu ngự không khó như vậy mà cô ta lại dễ dàng thi triển ra. Hơn nữa, đã đi một quãng xa như vậy rồi mà vẻ mặt vẫn thản nhiên như không. Xem ra ta còn có chút khinh thường ma pháp rồi."

Hần liền buột miệng khen:

"Ma pháp của cô nương quả là lợi hại!"

Miệng thì nói chứ chân vẫn không hề chậm lại, hiển nhiên trình độ khinh công đã đến mức thượng thừa.

Đan Tâm nghe khen vậy thì trên mặt hiện lên vẻ đắc ý, nhưng chỉ hừ một tiếng chứ không dám đáp lại. Quảng Mục Thiên chỉ nhìn bề ngoài mà đoán mò, nào biết được rằng hiện tại Đan Tâm đang vô cùng khó chịu. Ngự không được xếp vào hàng các loại ma pháp cao cấp bậc nhất, chỉ có ma đạo sư trở lên mới có thể thi triển được. Tuy bề ngoài nhàn nhã, nhưng bên trong phải không ngừng thúc dục ma lực đẩy vào quyền trượng. Chỉ cần mở miệng đáp trả lập tức ma lực trong cơ thể liền tán loạn, tuy không dẫn đến trọng thương, nhưng tốc độ sẽ lập tức chậm lại.

Trong lòng nàng hừ một tiếng, thầm nghĩ:

"Hừ, ta không mắc lừa tên gian tặc nguoi đâu. Muốn ta chậm lại để thoát thân sao?"

Quảng Mục Thiên không hề biết rằng, một câu nói khen của mình lại bị đối phương suy luận thành ra như vậy, lại còn bị gán một danh hiệu là "gian tặc". May thay, những lời này chỉ là Đan Tâm tự nói với lòng mình mà thôi nên hẳn không thể nào nghe được.

Hai người kẻ chạy, người bay chẳng mấy chốc đã tiếp cận cổng thành Tuyết Nguyệt. Binh lính gác cổng vừa thấy hai bóng người nhanh quý dị từ đằng xa tiếp cận đến còn tưởng là ma thú. Lập tức tiếng huyền não, tiếng còi inh ỏi vang lên, cổng thành kết một tiếng liền đóng chặt lại. Hơn chục binh lính cầm trường mâu, khiên giáp đầy đủ dàn thành hai hàng đứng chắn trước cổng thành hộ vệ. Phía trên tường thành cũng có binh lính, bọn họ một tay cầm cung, tay kia cầm bó tiễn. Chỉ cần hai ma thú kia lại gần lập tức giương cung lên bắn.

Cùng lúc đó, Quảng Mục Thiên vừa chạy đến gần cổng thành thì đột nhiên thấy cổng thành đóng lại. Hắn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì phía trước hơn chục mũi tiễn phóng nhanh đến, mang theo kinh phong vô cùng sắc bén. Quảng Mục Thiên lập tức vung tay lên, một luồng cương khí bắn nhanh ra, hất văng những mũi tên kia đi. Đồng thời, Đan Tâm phía sau cũng đã bay lại gần. Nàng lập tức nhảy xuống quyền trượng, quát lớn:

"Mấy tên mù kia, còn không thấy Đan Tâm đại ma đạo sư ta đây hay sao mà còn dám phóng tiễn. Thật là vô lễ!"

Tên chỉ huy của đám lính kia từ khi thấy hai cái bóng kia đến gần liền biết đó không phải là hai con ma thú rồi. Bây giờ lại nghe một kẻ trong đó tự xưng là Đan Tâm đại ma đạo sư thì trong lòng quýnh lên, hoảng sợ quát mấy tên cấp dưới:

"Mau thu hồi vũ khí, mau thu hồi cung tiễn..."

Đại ma đạo sư thân phận cao cao tại thượng không phải nói lại nữa rồi, trên đại lục này vốn chỉ có bảy người mạnh nhất. Bọn họ đều đại diện cho một đế quốc riêng. Danh tiếng, quyền lực không dưới vua chúa. Thảo nào đám lính kia nghe xong liền hoảng sợ như vậy.

Chẳng mấy chốc, cổng thành đã được mở ra. Quảng Mục Thiên chẳng để ý đám lính đang quý mọp xuống đất run như cây sậy kia, mà trực tiếp đi thẳng vào. Đan Tâm cũng muốn trách mắng đám lính vô lễ, nhưng hiện tại thân thủ đối với nàng quan trọng hơn, nên chỉ đành bấu môi mà bước theo hắn.

"Nguoi bây giờ muốn đi đâu?"

Đan Tâm chợt hỏi.

Quảng Mục Thiên đáp:

"Đến chỗ tướng quân Hoàng Bá Đạo. À... Mà ta không biết đường đến đó, nguoi dẫn ta đi đi!"

Đan Tâm nghe đến Hoàng Bá Đạo thì nhúm mày, khó chịu đáp:

"Nguoi muốn tìm hắn làm gì? Ta không dẫn nguoi đi đâu."

Quảng Mục Thiên cười một tiếng, vỗ nhẹ tay vào túi rồi nói:

"Ha ha... Thật không đó!? Thân thủ hiện đang ở trong tay ta nha. Muốn có được nó, phải xem thái độ của nguoi như thế nào đấy."

Đan Tâm nghe xong thì thờ phì phì, hiển nhiên đang rất giận, chỉ nghe nàng nói:

"Hừ hừ... Được lắm, bốn đạo sư chịu thua nguoi rồi. Nhưng nói trước, ta chỉ dẫn nguoi đến chỗ của hắn mà thôi đấy, rồi nguoi tự mình mà vào."

Nói rồi bước lên trước dẫn đường.

Quảng Mục Thiên vội đuổi theo, song hành cùng Đan Tâm, cười hỏi:

"Không biết nguoi và lão Hoàng kia có xích mích gì sao? Sao mà nghe đến lão ta là lại tức giận vậy."

Đan Tâm chẳng thèm để ý, chỉ đáp:

"Đó không phải là chuyện của nguoi. Tốt nhất đừng quan tâm nhiều thì hơn. À... Mà quên, ta chưa biết tên của nguoi là gì?"

"Tên ta ư? Quảng Mục Thiên."

Đan Tâm nghe cái tên này thì hơi nhúm mày một tý, dường như nàng đã nghe thấy ở đâu rồi nhưng nhất thời chưa thể nghĩ ra.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bởi vì tò mò đến thân phận của mình. Nên từ đầu tới cuối, Quảng Mục Thiên liên tục hỏi những đặc điểm của người tộc Elf. Bất quá, kiến thức của Đan Tâm cũng vô cùng phong phú, dường như không có điều gì mà nàng không biết, cứ thế mà rành mạch trả lời từng câu một. Đan Tâm một mặt là bởi vì kính sợ trước thực lực mà Quảng Mục Thiên thể hiện ra lúc còn ở bãi đất trống kia, mặt khác bên cạnh hắn còn có thần thú, nên những câu hỏi của hắn trả lời rõ ràng từng chút một. Chỉ sợ không vừa ý của Quảng Mục Thiên liền không thể tiếp cận được thần thú. Phải biết rằng, thần thú một khi đã nhận chủ thì cực kỳ trung thành, muốn lay động nó trước hết phải dành được thiện cảm của cả chủ nhân nó nữa. Nên Đan Tâm chỉ đành chịu ủy khuất mà đi theo.

Một lúc sau, hai người đã đến trước cổng tòa phủ tướng quân. Đan Tâm lập tức dừng lại, nói:

"Kia chính là chỗ của Hoàng Bá Đạo đấy, ta chỉ dẫn ngươi đến đây thôi. Ngươi đi vào đi, ta sẽ đợi ở bên ngoài."

Quảng Mục Thiên gật đầu cảm ơn rồi tiến đến gõ cửa. Rất nhanh chóng, một tên gia nhân chạy ra mở cửa, vừa thấy một thanh niên bên ngoài liền lên tiếng hỏi:

"Không biết cậu là ai? Gõ cửa phủ tướng quân có việc gì chẳng?"

Quảng Mục Thiên liền đáp:

"Tại hạ Quảng Mục Thiên, muốn gặp Hoàng tướng quân để nói chuyện. Có thể dẫn ta đi gặp ngài ấy được không?"

Tên gia nhân kia nghe xong thì giật mình, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức đổi vẻ cung kính đáp:

"Thì ra là Quảng Mục Thiên đại nhân. Hoàng tướng quân có từng dặn dò nếu ngài đến thì phải tiếp đón chu đáo. Không ngờ ngài lại đến sớm như vậy, bọn tiểu nhân đón tiếp không chu đáo. Thật là có lỗi."

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, không nghĩ Hoàng Bá Đạo lại dặn dò gia nhân trước như vậy, bèn cười nói:

"Hoàng tướng quân cũng thật là chu đáo. Ta đến mà không báo trước mới thực sự là có lỗi."

Tên gia nhân đứng vội nép sang một bên ra dáng mời:

"Mời đại nhân vào phủ uống chén trà. Hiện tại Hoàng tướng quân đang có công vụ trong quân đội nên không ở trong phủ. Chỉ một lát nữa sẽ về ngay, đại nhân chịu khó đợi chốc lát."

Quảng Mục Thiên nghĩ đợi một lát chắc cũng chẳng sao, dù gì thời gian vẫn còn nhiều. Hắn liền theo gia nhân vào trong phủ. Tên gia nhân dẫn hắn vào trong phủ rồi nhanh chóng gọi người đi thông tri cho Hoàng Bá Đạo.

Vừa bước vào trong, Quảng Mục Thiên liền thấy phía đại sảnh có hai người. Trong đó có một người thu hút ánh mắt của hắn. Đó chính là một thiếu nữ, chỉ thấy nàng có mái tóc màu đỏ như lửa, làn da trắng ngần như tuyết, dung mạo thật tuyệt mỹ vô cùng, dù cho không có vẻ dịu dàng như Nạp Lan Như Ngọc hay vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành như Ngọc Ngưng Nhi, nhưng lại sở hữu riêng được một cỗ ngạo khí, tạo nên mị lực đặc trưng của nàng. Nàng một thân người mặc hỏa hồng kỳ giáp bó sát thân, trên tay cầm một thanh kiếm. Thanh kiếm tản mát ra hỏa hệ ma pháp nồng nặc, hiển nhiên chính là một ma pháp khí. Thực chất mà nói, Quảng Mục Thiên không hề cảm nhận được hỏa hệ ma pháp đang dao động trên thanh kiếm kia, hắn chỉ dựa vào những luồng năng lượng ba động xung quanh nó rồi đoán ra. Năng lượng của nó tương tự như thanh kiếm hệ hỏa mà hắn đã từng mua, hiện đang vút ở một xó xỉnh nào đó cũng chẳng biết.

Quảng Mục Thiên ánh mắt quét qua quan sát thiếu nữ, mục quang cuối cùng dừng lại ở giữa khe núi bị áo giáp bó chặt kia. Người ta thường nói: "Đàn ông đích thực, nhìn ngực đầu tiên." Nếu đã là đàn ông thì Quảng Mục Thiên cũng không ngoại lệ. Hắn thầm đánh giá, vòng một của thiếu nữ này thật là lớn, so ra với thiếu nữ bí ẩn ở trong khách điểm kia còn lớn hơn vài phần. Nguyên Quảng Mục Thiên lớn lên ở ma giáo, nên những thứ như "Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động" * không hề được dạy dỗ.

☐ Chú thích: *(Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động: Không hợp lễ thì không nhìn, không hợp lễ thì không nghe, không hợp lễ thì không nói, không hợp lễ thì không hành động.)

Thiếu nữ bị nhìn chòng chọc như vậy thì run lên, nhãn thần sắc bén quét đến, chỉ thấy Quảng Mục Thiên với đôi mắt dám dăng dăng nhìn thẳng vào ngực của nàng. Thiếu nữ giận lắm, hừ lạnh một tiếng, trên người lóe lên quang mang hỏa sắc, nhãn thần tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Quảng Mục Thiên.

Võ giả cực kỳ nhạy bén với sát khí, Ánh mắt thiếu nữ thay đổi liền khiến Quảng Mục Thiên giật mình tỉnh lại. Hắn nhìn thấy ánh mắt thiếu nữ mang đầy nộ ý, liền hiểu ra vừa rồi ánh mắt mình quả thực đã phi lễ với nàng, bèn nở một nụ cười biểu thị thiện ý. Nào hay nụ cười đó trong mắt thiếu nữ trở thành đám tểu.

Cô gái giận dữ hừ một tiếng, quát:

"Hừ! Dâm tặc!"

Khóe mắt Quảng Mục Thiên giật giật vài cái, hôm nay là lần thứ hai trong ngày hắn bị mắng là dâm tặc rồi. Lần đầu là trong khách điểm, lần hai lại ở nơi này, tất cả đều là vô ý mà thôi. Trong lòng hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ từ khi tới thế giới này tính cách của mình thay đổi nhiều vậy sao?

Còn đang định lên lời giải thích thì trước mặt Quảng Mục Thiên đột nhiên hiện lên một quả cầu lửa đỏ rực. Hơi nóng phả vào mặt nóng rát vô cùng, nếu

không phải có Kim Cang Bát Hoại Thân thì chắc cầu lửa chưa phóng đến thì da của hắn đã cháy khét hết cả rồi. Quảng Mục Thiên mặc dù kinh ngạc vô cùng nhưng không vì thế mà hoảng loạn. Hàn băng ngọc kiếm trong tay vung lên, hàn khí tỏa ra lạnh thấu xương. Hỏa cầu cự đại kia chưa kịp phóng đến liền lập tức đã tắt ngấm. Hàn băng ngọc kiếm vốn là vật chí âm chí hàn trong thiên hạ, được xếp vào Bát Đại Kỳ bảo của võ lâm thì chút nhiệt khí kia làm sao sánh kịp. May là Quảng Mục Thiên sử dụng vừa phải, chỉ thúc dục hàn khí phóng ra đủ dập tắt hỏa cầu kia mà thôi, nếu không thì cả phủ tướng quân này chắc trở về thời kỳ đồ đá mất.

Đến lúc này, Quảng Mục Thiên mới biết người ra tay chính là cô gái trước mặt. Nàng cầm trong tay một thanh kiếm, lưỡi kiếm còn phảng phất những tia lửa nóng rực. Nếu nhìn sơ qua, không ai lại nghĩ cô gái nóng bỏng trước mặt này lại ra tay đột ngột mà lại ác độc như thế. Quảng Mục Thiên nghĩ thầm:

"Chiêu vừa rồi thật nguy hiểm. Nếu phải là một cao thủ bình thường dính chiêu đó ắt giờ này đã trở thành món thịt nướng rồi."

Nhưng Quảng Mục Thiên không biết được rằng, đòn hỏa cầu mà cô gái kia vừa thi triển chẳng qua chỉ là một trung cấp ma pháp mà thôi. Bất kỳ một trung cấp ma pháp sư nào trở lên đều có thể đỡ được. Khác với cách đánh đấm của võ lâm giang hồ, ma pháp sư đều là công kích từ xa, tuy bị động nhưng bù lại lực công kích mạnh mẽ vô cùng. Quảng Mục Thiên lại đi so sánh công phu quyền cước của một nhân sĩ võ lâm bình thường với sức công kích của ma pháp thì quả thực chênh lệch khá lớn.

Thiếu nữ kia bị ánh mắt của hắn nhìn như vậy thì bị lửa giận công tâm, trong cơn xúu hổ liền thi triển ra trung cấp ma pháp Liệt Diễm cầu bắn đến. Nàng phóng hỏa cầu ra rồi mới hối hận trong lòng là mình ra tay quá nặng, nếu đó là người thường sẽ bị hỏa cầu đánh chết rồi. Đây lại còn là phủ tướng quân Hoàng Bá Đạo. Nếu giết người ngay tại đây thì không khỏi có chút không ổn. Nhưng hối hận thì cũng đã quá muộn. Nàng niệm chú chưa đến hai giây, hỏa cầu đã bắn đến người thanh niên trước mặt rồi.

Tướng chừng như Liệt Diễm cầu sẽ thiêu trụi hắn, nhưng trái ngược với suy nghĩ đó. Hỏa cầu bắn đến liền bị Quảng Mục Thiên dễ dàng hóa giải, khiến nàng cả kinh trong lòng.

Chỉ thấy tiếp theo, Quảng Mục Thiên hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng bước đến. Quanh người hắn tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương. Ngay cả một người luyện ma pháp hệ hỏa như nàng cũng lạnh run bần bật, hai hàm răng không tự chủ được mà chấn cạch cạch vào nhau.

Bỗng, một bóng đen thấp thoáng, ai đó đã lạng đến cạnh hắn, nghe soạt một tiếng. Quảng Mục Thiên chợt thấy sau cổ lạnh ngắt, một vũ khí sắc bén lạnh toát kẻ vào, rồi có giọng nói lạnh lùng cất lên:

"Tiến thêm một bước - Sát!"

Diễn biến tuy đột ngột nhưng cũng không khiến Quảng Mục Thiên kinh ngạc cho lắm. Vốn hắn từ khi bước vào đây thì đã có thể cảm nhận được trong hai người phía trước thì có một người là cao thủ võ học rồi (Một là cô gái kia, một là hắc y nhân che mặt.) Bị một người trong đó đột nhiên lao đến kẻ kiếm vào cổ cũng không ngoài dự đoán của hắn. Nếu muốn tránh né thì quả thực quá dễ dàng. Quảng Mục Thiên chỉ cười khẩy một tiếng, mục quang nhìn thẳng vào hắc y nhân kia, lạnh nhạt hỏi:

"Nếu như theo lời ngươi, ta tiến thêm một bước thì ngươi sẽ giết ta hay sao?"

Hắc y nhân nghe hỏi vậy, liếc mắt nhìn Quảng Mục Thiên một cái, thấy thần quang lấp lánh như điện chớp của hắn chiếu đến, bất giác trong lòng ngấm ngầm sợ hãi, thầm nhủ: "Ánh mắt người này thật sắc bén".

Quảng Mục Thiên thu hồi tinh quang trong mắt, ngón tay chỉ về hồng y thiếu nữ phía trước, lên tiếng chất vấn:

"Cô ta vừa rồi không nói một lời liền ra tay đánh ta. Nếu không phải ta có chút bản lĩnh liền chết rồi ư? Chẳng lẽ ta lại không được phản đòn hay sao? Trên đời làm gì có đạo lý nào như thế?"

Hắc y nhân kia mới rồi bị ánh mắt sắc bén của Quảng Mục Thiên nhìn qua, trong lòng còn sợ, quay sang nói:

"Là lỗi của tiểu thư nhà ta, nhưng chức trách của ta chính bảo vệ tiểu thư nên không thể để ngươi làm hại đến người. Mong lượng thứ!"

"Hừ... Ta cứ tiến đến đây, xem ngươi làm được gì!"

Quảng Mục Thiên chỉ cười khẩy một tiếng, rồi nhẹ nhàng tiến lên trước một bước. Nhưng một bước này cũng chính là lời khiêu khích hắc y nhân phía sau, theo như lời hắn nói, nếu như Quảng Mục Thiên dám tiến thêm một bước sẽ chết. Nào ngờ, Quảng Mục Thiên chẳng thêm để ý, cứ thế mà tiếp tục tiến lên, đây chính là lời khiêu khích trắng trợn.

Hắc y nhân tuy mới vừa rồi còn sợ, nhưng đối diện với lời khiêu khích trắng trợn như vậy cũng không khỏi tức giận, liền vung kiếm chém xuống.

Đáng lý ra, với khoảng cách gần như thế này, Quảng Mục Thiên phải tung người về trước hoặc nhảy sang một bên để tránh khỏi cú chém của hắc y nhân, hoặc là vung kiếm đón đỡ... Nhưng hắn lại đột ngột quay người lại phía sau, các ngón tay thu về, chỉ còn ngón trở hóa thành chỉ pháp đâm tới.

Lúc này, tay kiếm của hắc y nhân đang lướt nhanh đến. Chỉ pháp của Quảng Mục Thiên đột nhiên phóng ra nhắm vào huyệt Thái Uyên ở cổ tay hắc y nhân mà đâm tới.

Thế kiếm của hắc y nhân lướt như vậy chính là là tự đưa cổ tay hắn về phía ngón tay của đối phương. Nếu y cứ tiếp tục chém xuống ắt bị ngón tay của Quảng Mục Thiên đâm trúng.

Tên hắc y nhân kia hiển nhiên cũng là một tay kiếm thuật thuộc dạng cừ. Hắc tướng nhất kiếm của mình địch nhân khó lòng tránh khỏi. Ngờ đâu đôi phương lại xoay người lại, ngón tay thuận đã mà nhắm đâm vào cổ tay hắc. Trong khoảnh khắc này, hắc nghĩ tới nếu như trên ngón tay của Quảng Mục Thiên có gia trì ít nội lực thì cổ tay mình chắc chắn sẽ bị chặt đứt rồi.

Trước chiêu số bất ngờ như vậy, lập tức hắc y nhân thu chiêu về, lưỡi kiếm sắp chém xuống liền biến chiêu, xoay một vòng tạt ngang hông của Quảng Mục Thiên chém đến.

Biến chiêu tuy mau lẹ vô cùng nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Quảng Mục Thiên. Hắc cũng lập tức biến chiêu, ngón tay đang đâm ngang, liền thuận đã quay ngang, đâm thẳng nhắm vào huyệt Cưu Vĩ trước ngực hắc y nhân.

Nếu là một người học võ ắt hiểu sự nguy hại khi bị điểm trúng huyệt này. Cưu Vĩ nằm trên rốn khoảng bảy thốn, nếu bị điểm trúng có thể gây chấn động tim, ứ máu, dẫn đến tử vong. Đứng ngoài coi chiêu này tựa hồ là phép đánh liều mạng để hai bên cùng chết. Nhưng nếu xét ra, tốc độ của Quảng Mục Thiên thì hắc y nhân kia làm sao mà sánh kịp. Lưỡi kiếm của y chưa chém đến hông thì chỉ của Quảng Mục Thiên đã điểm trúng ngực hắc rồi. Trên giang hồ, chuyện ra chiêu sau mà đến trước cũng không phải là hiếm.

Trong đôi mắt của hắc y nhân thoáng hiện lên vẻ kinh dị. Kiếm mới đi được nửa đường vội hồi về đón đỡ. Lưỡi kiếm khoa lên trước mặt thành một vòng ngân quang sáng chói chém vào đầu ngón tay của Quảng Mục Thiên. Chỉ cần ngón tay của hắc tiến thêm một tý nữa thôi là sẽ bị lưỡi kiếm cắt phăng đi, đồng thời thân hình cấp tốc nhảy lùi về sau. Quảng Mục Thiên cũng không thừa cơ mà truy kích, chỉ đứng yên tại chỗ.

Hai người chỉ trong tích tắc kẻ công, người thủ chỉ diễn ra trong chớp mắt. Chỉ qua vài chiêu đã biết kẻ cao người thấp như thế nào rồi.

Hắc y nhân ổn định thân hình rồi mới thở phà ra một hơi, lòng thầm nghĩ:

"Vừa rồi thật nguy hiểm, nếu chậm chút nữa thôi thì mình mười phần chết chín phần rồi. Kẻ này chiêu thức thật tinh kỳ, nhưng tuổi còn trẻ như vậy, chắc khí công cũng chẳng cao. Cùng lắm chỉ ở mức Đấu Vương mà thôi. Nếu hắc có ý không giảng hòa thì ta thử đấu khí công với hắc xem sao."

Nghĩ được vậy, hắc y nhân bèn chấp tay hành lễ, nói:

"Các hạ võ công thật lợi hại, ta xác thực không thể bằng được. Các hạ có thể nể mặt chúng ta đều là nhân sĩ võ lâm mà bỏ qua lần này được không? Tại hạ cảm kích vô cùng."

Quảng Mục Thiên nghe giọng của hắc y nhân kia vô cùng trong trẻo, thánh thót, tựa như là nữ nhân, bèn đáp:

"Muốn ta bỏ qua ư? Đấu có dễ dàng như vậy. Ít nhất, ta cũng cần một lời xin lỗi."

Hắc y nhân nghe vậy thì mừng lắm, vội nói:

"Vậy tại hạ thay mặt chủ công xin lỗi các hạ. Mọi chuyện đều là hiểu lầm mà thôi."

Hắc y nhân còn chưa dứt lời thì thiếu nữ kia đã hùng hùng hổ hổ tiến đến, gằn dữ quát:

"Hừ... Xin lỗi cái gì mà xin lỗi... rõ ràng là ngươi phi lễ ta trước. Còn dùng ánh mắt dâm dăng kia mà nhìn... nhìn... ta... lại còn bắt ta xin lỗi ư!"

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt nói:

"Ta nhìn ngươi thì ngươi có thể tự ý mà giết người hay sao!? Hay lắm, giờ ta coi đồ ra cho ngươi nhìn, sau đó ta lập tức giết ngươi được hay chăng?"

Nói đến đây, nhân thần lạnh lùng nhìn về thiếu nữ. Khí thế tỏa ra chỉ nhằm nàng mà trùng kích đến.

Thiếu nữ chỉ thấy trước mặt tối sầm lại, khí thế phóng đến làm nàng cơ hồ nghẹt thở.

"Dừng lại!"

Hắc y nhân quát lớn một tiếng, huy kiếm đâm đến bồi tâm của Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên không thèm quay lại, nghe tiếng gió mà đoán hướng kiếm, tả chưởng đánh về sau theo thể thần long bãi vĩ. Hắc y nhân bị chưởng phong quật trúng, loạng choạng ngã nhào xuống đất. Nhưng hắc y nhân biến chiêu thật nhanh, tay đẩy một cái người phóng vọt lên, giờ kiếm điểm huyệt đạo trên đầu gối Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên hừ một tiếng, giờ chưởng đánh xuống đầu hắc y nhân. Chưởng lực cương mãnh hùng hồn, tưởng chừng như có thể phá bia chặt đá. Hắc y nhân không dám khinh thường, lưỡi kiếm vòng lên bảo hộ đỉnh đầu. Nhưng chưởng của Quảng Mục Thiên nào phải đơn giản, kinh phong tạt đến cũng khiến hắc y nhân đầu váng mắt hoa phải vội vã lùi lại.

"Hạ thủ lưu tình..."

Đúng lúc này, phía ngoài cổng một người chạy nhanh đến, chính là Chu Thái phó tướng quân.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thân phận thật sự

Nói đến tên gia nhân, sau khi Quảng Mục Thiên cùng hai vị khách kia đến, lập tức cho người đi thông báo cho Hoàng Bá Đạo. Nhưng Hoàng Bá Đạo bận việc trong quân nên không thể về ngay được, đành phái phó tướng quân Chu Thái trở về tiếp đón. May thay trong Tuyết Nguyệt đế quốc không cấm việc cười đùa đi lại, nên Chu Thái trên đường trở về cũng rất suôn sẻ. Lại gặp đúng lúc Quảng Mục Thiên và hai vị khách kia đang xích mích với nhau, nên mở lời can thiệp.

Chu Thái phóng ngựa đến trước cổng phủ, lập tức tung người nhảy xuống phóng người chạy vào, đầu tiên là chấp tay làm lễ với Quảng Mục Thiên, sau đó ánh mắt lướt qua xung quanh một lượt, rồi mới cung kính nói:

"Kính xin đại nhân ra tay hạ thủ lưu tình. Hai người bọn họ đều là khách nhân của Hoàng tướng quân. Đại nhân có thể nể mặt tướng quân đã từng có ơn với ngài một lần mà lưu tình được chăng? Tiểu nhân thay mặt Hoàng tướng quân cảm kích vô cùng."

Đã ở với Hoàng Bá Đạo lâu như vậy, Chu Thái cũng biết được rằng, thường những người trong võ lâm đều có tính tình vô cùng cao ngạo. Nếu không dùng lời lẽ nhân nhượng mà nói chuyện với bọn họ thì e rằng chỉ càng làm mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi. Hắn một mặt lời lẽ cung kính tột cùng, mặt khác gọi lại chuyện ồn nhĩ trước đây, chỉ mong Quảng Mục Thiên có thể nhân nhượng mà tha người.

Nhưng những lời nói của Chu Thái lại làm Quảng Mục Thiên kinh ngạc không thôi, hắn đang còn tưởng thiếu nữ cùng hắc y nhân trước mặt kia đều là người ở trong phủ tướng quân. Nào ngờ cả hai người họ đều là khách giống mình, nên không khỏi có chút bối rối. Dù sao cũng là hắn có phần phi lễ trước, chẳng qua là tức giận thiếu nữ kia hung hăng can quấy, chưa nói một lời liền ra tay động thủ mà thôi. Lại nhìn qua hắc y nhân kia, thấy một bộ dáng lo lắng, ánh mắt nhìn vào thiếu nữ không rời chỉ muốn lập tức xông lên cứu, bất quá lại bị chướng phong của hắn cản lại. Quảng Mục Thiên cũng hiểu được rằng thân phận hai người này cũng không phải tầm thường, nếu càng làm quá lên ắt sẽ làm Hoàng Bá Đạo khó xử, bèn nói:

"Được rồi, ta bỏ qua lần này."

Nói rồi khí thế trên người lập tức thu liễm lại.

Thiếu nữ từ lúc bị ánh mắt lẫn khí thế bá đạo của hắn tràn qua thì ép đến nỗi tức ngực khó thở. Dường như bị cả ngọn núi đè xuống, bây giờ được thả lỏng ra thì ho sặc sụa hồi lâu mới ổn định lại được, hắc y nhân kia cũng vội vã chạy đến đón đỡ. Thiếu nữ tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng lên. Từ nhỏ tới lớn, nàng luôn được cưng chiều như cành vàng lá ngọc. Nào đã phải đối diện với sự khinh bạc nhục nhã này. Tuy nhiên, tức thì có tức thật nhưng lại sợ Quảng Mục Thiên nổi hung, nên không dám phát tác ra bên ngoài. Bất quá bên trong lại không ngừng thóa mạ hắn. Thiếu nữ hai mắt trừng lên, trong lòng âm ức không thôi. Nàng đứng dậy, hừ một tiếng giận dữ nói:

"Hừ, nếu hôm nay đã không thỉnh giáo được Đẩu Thánh Hoàng tướng quân. Vậy thì đành đợi sau này gặp nhau trên chiến trường vậy. Cáo từ!"

Bởi vì nàng bị nghẹt thở quá lâu, thành ra lời nói thốt ra có chiều áp úng không rành rọt, nhưng nghe thì vẫn có thể hiểu được.

Chu Thái nghe thế nhưng thần sắc không thay đổi, khom người hành lễ với thiếu nữ:

"Nếu đã như vậy thì tiểu nhân thay mặt tướng quân gửi lời xin lỗi đến công chúa. Và cũng cảm ơn ngài đã lặn lội đường xa đến thăm, tướng quân rất lấy làm cảm kích vô cùng. Còn chuyện chiến tranh giữa hai nước thì nói tại đây e rằng không tiện lắm. Hẹn một ngày nào đó chúng ta lại gặp nhau trên chiến trường. Khi đó, ta sẽ cho công chúa thấy Xích Huyết Thiết kỵ cũng không yếu hơn Cuồng Long chiến sĩ đâu."

Thiếu nữ nghe xong thì hừ một tiếng chứ không đáp lại. Rồi nàng quay sang trừng mắt với Quảng Mục Thiên:

"Tên dám... Ngươi tên gì?"

Nàng định hỏi: "Tên dám tặc kia, ngươi tên gì?" Nhưng nói đến giữa chừng lại nghĩ:

"Nếu ta làm tên kia tức giận, không khéo lại chịu khinh bạc thêm lần nữa. Sĩ khí chết bất khả nhục, thù này bây giờ chưa báo được thì đợi sau này vậy." nghĩ vậy nên không dám nói thêm nữa.

Quảng Mục Thiên nhớ lại, thấy cảnh tượng này có chút quen quen, không phải đã từng diễn ra trong khách điểm rồi hay sao. Bất quá, lần này lại là một thiếu nữ khác, hắn miễn cưỡng đáp:

"Ta tên Quảng Mục Thiên."

Thiếu nữ ánh mắt chiếu đến như muốn giết người, lạnh lùng nói:

"Được lắm, ta nhớ tên ngươi rồi. Tốt nhất lần sau đừng để ta gặp lại, nếu không ta sẽ trả thù ngươi gấp bội. Hãy nhớ đấy."

Quảng Mục Thiên từ khi hành tẩu giang hồ đến nay, không phải là lần đầu nghe những lời cảnh cáo như vậy. Nhưng những kẻ từng nói câu này thì mười người thường đã bị hấn giết mất chín. Bây giờ nghe lại một lần nữa không khỏi thấy buồn cười, miệng nhoen lên một cái. Nhưng biểu hiện đó trong trường hợp này lại thành ra chế giễu câu nói của thiếu nữ kia, chỉ thấy nàng giận tím mặt, nắm tay siết lại, hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt hận không thể một kiếm chém chết tên đâm tặc kia.

Quảng Mục Thiên cũng không hiểu mình đắc tội chi thêm với nàng, bắt đắc dĩ cười đáp:

"Tùy thời mà phụng bồi."

Thiếu nữ không tiếp tục đôi co nữa mà quay sang nói với hắc y nhân:

"Sư phụ, chúng ta đi thôi!"

Nhưng hắc y nhân kia lại sững người ra như trời trồng, thiếu nữ phải thúc giục mấy lần mới tỉnh lại, vội gật đầu nói:

"À, được... Chúng ta đi."

Đội hai người đi khỏi rồi, lúc này Chu Thái mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lòng thầm kêu may mắn là mình về kịp thời, nếu không sự việc không biết sẽ nguy kịch đến mức nào nữa. Mặc dù hai người kia đang ở phía đối nghịch với Tuyết Nguyệt đế quốc, nhưng thứ nhất là họ đến đây với thân phận sứ giả. Có câu: "hai quân đối chiến, không trăm sứ giả." Nếu làm trái với câu nói đó thì chẳng phải uy danh Hoàng Bá Đạo sẽ bị ô uế hay sao? Thứ hai, thân phận cô gái mặc hồng giáp không phải tầm thường. Nếu nàng bị chết, hay là bị làm nhục tại đây, thế nào cũng sẽ gây ra một trận phong ba bão táp. Mà người chịu trận lại chính là Hoàng Bá Đạo, nên Chu Thái mới ra tay ngăn cản Quảng Mục Thiên.

Lúc này, Chu Thái mới vội chắp tay cung kính với Quảng Mục Thiên, cúi người hành lễ thật sâu, nói:

"Đại nhân đại giá quang lâm, tiểu nhân không đón tiếp được từ xa. Quả là thất trách."

Quả thực mà nói, tuy Quảng Mục Thiên vừa rồi gây ra rắc rối không hề nhỏ. Nhưng cũng phải nói đến trước đây, hắc y nhân cứu mạng công chúa Nạp Lan Như Ngọc, xét về vai vế lại ngang hàng Hoàng Bá Đạo. Cho nên, những lời cung kính của Chu Thái đều xuất phát từ tâm, không hề giả dối.

"Thôi, ta và ngươi đều là người thẳng tính, với lại cũng không phải mới lần đầu gặp nhau, bỏ qua mấy câu chào hỏi vớ vẩn kia đi."

Quảng Mục Thiên khoát tay nói.

Chu Thái cũng là người sáng khoái, lại được một cường giả như Quảng Mục Thiên để tâm tới tự nhiên là vui vẻ trong lòng, vội đồng ý:

"Vậy thì bỏ qua vậy."

Quảng Mục Thiên liền hỏi tiếp:

"Hoàng Bá Đạo ở đâu? Ta cần gặp hắc y nhân có chút việc gấp."

Chu Thái hơi có vẻ khó xử, đáp:

"Hoàng tướng quân hiện đang bận việc quân cho nên không thể quay về được. Nên phái ta về để đón tiếp đại nhân. Hiện hai nước Tuyết Nguyệt và Cuồng Long đế quốc có xích mích, nên tướng quân vô cùng bận bịu. Mong đại nhân thông cảm cho."

Quảng Mục Thiên nghĩ thầm:

"Tên Chu Thái này lúc trước ta có thấy hắc y nhân tổng chiếc xe kia. Nếu đã không gặp được Hoàng Bá Đạo, chỉ bằng thử hỏi tên này xem sao?"

Hắn bèn nói:

"Thôi vậy, nếu Hoàng tướng quân đã bận việc quân thì ta cũng không phiền lão làm chi. Nhưng ta muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi có thể trả lời thật với ta được hay chẳng? Chuyện này đối với ta rất quan trọng."

Chu Thái nghe giọng điệu trịnh trọng của Quảng Mục Thiên như vậy thì biết vấn đề hắn hỏi tiếp theo đây vô cùng cấp thiết. Nên lập tức nghiêm mặt, đáp lại:

"Đại nhân cứ việc hỏi, nếu tiểu nhân biết nhất định sẽ trả lời thật lòng, không một lời dối trá."

Quảng Mục Thiên gật đầu, hỏi:

"Lúc sáng ta có thấy ngươi hộ tống một chiếc xe. Người ngồi bên trong chiếc xe ngựa kia, ta muốn biết danh tính của người đó. Ngươi có thể nói cho ta không?"

Chu Thái nghe xong thì giương cặp mắt kinh ngạc mà nhìn Quảng Mục Thiên, hẳn còn tưởng là chuyện gì cực kỳ quan trọng lắm, không nghĩ câu hỏi này lại đơn giản như thế, nhưng vẫn giữ vẻ cung kính, đáp:

"Người lúc sáng bọn tiểu nhân hộ tống là công chúa của Cuồng Long đế quốc đến thăm. Chính là cô gái mặc hỏa hồng bì giáp lúc nãy, đại nhân đã gặp qua. Tên là Y Phượng một cao cấp ma pháp sư hỏa hệ. Còn người đi theo sau là sư phụ cô ta, tên là Phi Vũ, nghe đâu cũng là một võ giả, trình độ được xếp vào hàng thập đại Đấu Tông."

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên đến ngẩn người, hai mày nhíu chặt. Hóa ra, sứ giả trong miệng bọn dong binh đoàn kia lại không phải là người của tinh linh tộc, mà lại chính là cô gái lúc nãy. Trong lòng hắn bức bối vô cùng, thầm nghĩ: "Quả thực là không thể tin tưởng miệng lưỡi người đời."

Chu Thái thấy hắn thơ thẩn hồi lâu, lại còn tưởng Quảng Mục Thiên có thù oán gì đó với Y Phượng công chúa, bèn khuyên:

"Xin đại nhân nể mặt tướng quân mà có thể tha cho cô gái lúc nãy một đoạn thời gian được chăng? Dù sao nếu cô ta chết ở trong Tuyết Nguyệt thành cũng sẽ làm ô uế thanh danh Hoàng tướng quân."

Chu Thái khác với vẻ bề ngoài trung thực, bên trong quả nhiên cũng là một con cáo, kẻ không để ý thì không hiểu được câu nói của hắn. "Người có thể không giết cô ta trong Tuyết Nguyệt thành, nhưng ngoài Tuyết Nguyệt thành thì có thể."

Quảng Mục Thiên chỉ biết cười khổ mà lắc đầu, hình như tên này đã hiểu sai ý của hắn thì phải. Nếu sứ giả kia không phải là người Tinh Linh tộc thì Quảng Mục Thiên cũng chẳng dây dưa ở đây làm gì nữa, hẳn bèn cáo từ rồi rời khỏi phủ tướng quân. Chu Thái tuy một mực muốn mời hắn ở lại luận đàm, nhưng lại bị Quảng Mục Thiên liên tục từ chối, cuối cùng đành tiễn hắn ra cửa.

Vừa ra đến cổng, một bóng người lập tức chạy đến, chính là Đại Ma Đạo Sư Đan Tâm. Nàng ánh mắt quét lên người Quảng Mục Thiên một lượt rồi hỏi:

"Bên trong đó xảy ra chuyện gì sao? Ta thấy một luồng ma pháp hệ hỏa dao động phía bên trong? Dường như xảy ra xung đột, người không sao chứ."

Đan Tâm mặc dù không quen biết nhiều với Quảng Mục Thiên, nhưng nàng vẫn gắng gượng quan tâm hỏi han một câu, dù sao mục tiêu của nàng là Tiểu Lôi thần thú, đang nằm trên người tên nam nhân này. Muốn lấy lòng nó trước hết phải lấy lòng Quảng Mục Thiên đã.

"Ta không sao cả... Mà người cảm nhận được là sao?"

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên hỏi:

"Thì ta là ma đạo sư, đương nhiên có thể cảm nhận được ma lực lưu chuyển xung quanh. Từ khi người vào đó, một lát sau ta liền thấy ma lực bạo phát ra, hơn nữa lại nóng rực, đoán chừng là hỏa hệ ma pháp. Bất quá ta tin chỉ với dao động yếu ớt như vậy hẳn là không làm khó người đi."

Thực mà nói, từ khi Đan Tâm chứng kiến Quảng Mục Thiên tay không chém đứt Phệ Lôi trụ cứng hơn sắt thép, chỉ một ánh mắt bức lui Đại Ma đạo sư như nàng thì trong lòng đã đoán chắc mười phần hẳn không phải một người tầm thường rồi. Chỉ ít, trên người Quảng Mục Thiên, nàng có thể cảm thấy được sức mạnh tiềm tàng bí ẩn (ý nói võ công) kia còn vượt quá Hoàng Bá Đạo. Chỉ một chút dao động ma pháp kia bất khả năng tổn thương đến hắn được.

Quảng Mục Thiên hiểu ra, à một tiếng, cảm khái:

"Ma pháp quả nhiên cũng có chỗ lợi hại. Công kích mạnh mẽ như vậy, một cao thủ khí công hẳn phải mất vài chục năm tích lũy mới có thể thi triển được."

Đột nhiên hắn sực nhớ ra một chuyện, ánh mắt trở nên cực kỳ ngưng trọng. Rồi đột nhiên lấy tay vỗ trán một cái, cười lớn:

"Ha ha ha... Ngu, quả là ngu, ta đúng là ngu quá mà... sao lại không nghĩ ra từ sớm cơ chứ."

Đan Tâm ù ù cạc cạc, còn chưa kịp hiểu ý của hắn là gì thì Quảng Mục Thiên đã lên tiếng hỏi:

"Người là Ma đạo sư phải không? Nói cho ta biết, làm sao để biết trong cơ thể một người làm sao có ma lực?"

Đan Tâm nhún nhún vai đáp:

"Thì đương nhiên là thử nghiệm rồi."

Quảng Mục Thiên hớn hờ hẳn lên, hẳn thăm chửi mình quá ngu ngốc. Phí bao nhiêu công sức đi tìm hiểu thân phận mẫu thân của mình có phải là người ở thế giới này hay không. Mà không biết rằng, có một cách cực đơn giản mà dễ thực hiện hơn nhiều. Đó chính là xem trong cơ thể mình có ma lực hay không. Nếu quả thực là có ma lực thì chắc chắn rằng mẫu thân hắn là người ở thế giới này, còn nếu không thì tất cả chỉ do hắn tưởng tượng ra mà thôi.

"Thử nghiệm như thế nào?"

Đan Tâm nhanh chóng lấy từ trong người ra một quả cầu nhỏ vừa bằng nắm tay. Quả cầu màu trắng tinh, so với màu trắng sữa của huyết hồng ngọc thì khác hẳn. Quảng Mục Thiên thầm nghĩ rằng kiểm tra ở đây chắc cũng đặt tay lên quả cầu kia.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đan Tâm bảo hắn đặt tay lên quả cầu nhỏ. Nhưng khác với lúc kiểm tra nội lực, hắn không cần vận bất cứ thứ gì lên, chỉ đơn giản đặt tay vào là được. Qua thoáng chốc, trên bề mặt quả cầu hiện lên một điểm sáng màu trắng. Bởi vì quả cầu trong suốt, nên điểm sáng này

thấy cực kỳ rõ nét. Lại đợi thêm một chút, một vòng sáng màu xanh nhạt lại hiện lên, bao bọc lấy điểm sáng trắng kia. Quảng Mục Thiên nghi hoặc, lên tiếng hỏi:

"Thế này... Nghĩa là sao?"

Đan Tâm thần nhiên đáp:

"Thì đầu hiệu này đương nhiên là cơ thể người có ma lực rồi. Hơn nữa lại là thủy, phong song hệ. Tuy nhiên nhìn sắc màu cùng độ sáng của hai điểm này thì dường như lượng ma lực của người quá ít. Còn chưa bằng một tên tạp đồ."

Trong đầu Quảng Mục Thiên nổ ầm một tiếng, tất cả biến thành một mớ hỗn độn. Hắn đã xác định được, mẫu thân của hắn lại chính là người của thế giới này! Không những thế, lại là người của Tinh Linh tộc. Điều hắn nghĩ nát óc cũng không ra là, tại sao hai người ở hai thế giới khác nhau lại gặp gỡ nhau cơ chứ.

Đúng rồi! Chính là hắc động kia! Chính nó đã đưa mẫu thân của hắn đến thế giới võ lâm. Hay nói cách khác, mọi sự việc diễn ra đều liên quan đến cái lỗ đen quỷ dị đó. Lúc này, Quảng Mục Thiên đột nhiên minh bạch ra mọi chuyện, hắn trầm nghĩ:

"Nếu đã giải quyết được tất cả những thắc mắc kia rồi, vậy bây giờ ta nên làm gì tiếp theo đây? Hay là đến chỗ Tinh Linh của mẫu thân? Ta cũng muốn nhìn thử quê hương của người đẹp đến như thế nào."

Quảng Mục Thiên quay sang hỏi Đan Tâm:

"Người biết Tinh Linh tộc hiện cư trú ở đâu không?"

Đan Tâm đáp:

"Thì Tinh Linh tộc thì phải ở Tinh Linh *sâm lâm* rồi. Mà sao người có vẻ quan tâm đến tộc kia vậy? Đừng nói với ta là người muốn đến đó đấy?"

Quảng Mục Thiên gật đầu, nói:

"Ừm, ta muốn đến đó một chuyến xem sao?"

Đan Tâm hoảng hốt, vội can ngăn:

"Vớ vẩn... Tinh Linh sâm lâm không phải chỗ mà người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đâu. Từ trước đến giờ, nơi đó luôn được xem như là cấm địa của toàn đại lục này. Chưa nói đến Tinh Linh tộc có tài thiên xạ, bách phát bách trúng. Mà chỉ riêng ma thú trong đó thôi cũng đã đủ để dọn dẹp một quân đoàn hàng vạn người rồi. Người lại muốn đi một nơi nguy hiểm như vậy, thật đúng là hồ đồ hết chỗ nói."

Đan Tâm nói một câu, Quảng Mục Thiên lại càng tò mò, hứng thú thêm một phần. Hắn cười nói:

"Người không cần theo ta cũng được. Ta sẽ đi một mình, ý ta đã quyết rồi."

Đan Tâm khuyên can thế nào cũng không được, liền chuyển sang giận dữ, nói:

"Người có thể xông vào chỗ nguy hiểm thì được, nhưng Tiểu Lôi thần thú này thì không! Mặc dù nó là thần thú, nhưng chỉ mới tấn cấp gần đây mà thôi. Người chết một mình thì kệ xác người, nhưng ta quyết không để một thần thú chết uổng được."

Quảng Mục Thiên nghĩ, dù sao mình cũng chưa hiểu biết thế giới này nhiều. Quả thực đi vào chỗ cửu tử nhất sinh thì không thể làm liên lụy thêm một ai nữa. Nghe Đan Tâm nói vậy liền đồng ý ngay, đưa Tiểu Lôi cho nàng, nói:

"Sau này làm thế nào để tìm người?"

Đan Tâm cầm được thần thú trong tay rồi thì mừng lắm. Vội lấy trong túi ra một quyền trục, nói:

"Ta dạy học ở Ma Pháp Học Viện. Nếu người có sống sót trở về thì cứ đến đó mà tìm ta. Người cứ yên tâm, một ma đạo sư như ta không bao giờ đi lừa dối người khác đâu."

Quảng Mục Thiên tin tưởng gật đầu, tiếp nhận quyền trục. Rồi hai người chia nhau ra, Quảng Mục Thiên rời khỏi Tuyết Nguyệt thành. Bắt đầu một cuộc hành trình mới...

-o0o-

Y Phượng vẫn chưa hết giận dữ, hung hăng mà giẫm chân vài cái, khiến cỗ xe ngựa rung rinh lắc lư, chỉ nghe nàng hậm hực nói:

"Tức chết ta mà, tức quá... tên dám tặc đó làm ta tức muốn chết mất..."

Lúc này, hai người đã rời khỏi phủ tướng quân và đang ngồi trên xe ngựa trở về bản quốc. Chỉ thấy Y Phượng mặt mày giận dữ, Phi Vũ ở bên vội lên tiếng khuyên can:

"Công chúa không nên tức giận như vậy, sẽ tổn hại đến nhan sắc."

Y Phượng nghe thế thì lửa giận có chút hòa hoãn lại, nhưng hơi thở vẫn chưa bình tĩnh lại được, nàng hỏi:

"Sư phụ, lúc này người đánh không lại hấn sao?"

Phi Vũ lắc đầu đáp:

"Thứ cho sư phụ người vô dụng, quả thực tài không bằng người. Làm đệ tử người phải chịu ủy khuất rồi."

Y Phượng xấu hổ nói:

"Đó không phải là lỗi của sư phụ, tất cả là do đồ nhi quá nóng giận nên không thể kiềm chế được..."

Phi Vũ đáp:

"Ài... Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, lần này ta đã chính mắt lãnh giáo câu nói đó. Lâu nay ta vẫn kiêu ngạo rằng trong hàng Đẩu Tông cường giả không có đối thủ, nào ngờ hôm nay lại gặp một thanh niên lợi hại như vậy. Quả là mở rộng tầm mắt."

Y Phượng kinh ngạc vô cùng, nàng từ nhỏ vốn đam mê võ thuật. Tuy là một ma pháp sư nhưng lại rất thích trở thành một chiến sĩ. Bằng chứng dễ thấy nhất chính là ma pháp trượng của nàng cũng có hình dạng một thanh kiếm, vô cùng tiện lợi, vừa có thể thi triển ma pháp, vừa có thể biến thành vũ khí cận chiến. Từ khi Y Phượng chứng kiến võ công của Phi Vũ, liền một lòng hâm mộ. Rồi quyết định đi theo Phi Vũ, bái sư học nghệ. Đến nay, đây là lần đầu nàng thấy sư phụ mình thừa nhận không bằng người khác. Nàng nghi hoặc hỏi:

"Tên kia võ công lợi hại như thế sao? Sư phụ là truyền nhân đời thứ mười lăm của ma giáo hơn nữa còn được xếp vào hàng thập đại Đẩu Tông mà cũng không phải là đối thủ của tên đám tặc kia à?"

Phi Vũ đáp:

"Tên đó không phải dạng tầm thường đâu, võ công quả thực lợi hại. Ta nhiều lần thử công kích nhưng đều thất bại. Hấn chỉ dùng ngón tay mà đã có thể ép ta xuống thế hạ phong. Đó còn là chưa nói đến thanh kiếm tên đó cầm trên tay, nếu hai bên đánh toàn lực, e rằng ngay chiêu đầu tiên thì ta đã mất mạng rồi."

Y Phượng không tin tưởng lắm, bữu môi nói:

"Hừ, đệ tử không tin tên đám tặc kia lại mạnh hơn sư phụ được. Võ công hấn lợi hại thì sao chứ, tuổi trẻ như vậy chắc khí công cũng thuộc loại tầm tầm Đẩu Vương mà thôi. Sư Phụ chỉ cần đấu khi công là hấn tất bại."

Phi Vũ lắc đầu, đáp:

"Lúc đầu ta cũng nghĩ như con vậy. Nhưng chưởng phong của người này cương mãnh tuyệt luân. Khí công đạt đến mức thượng thừa, tuyệt không dưới Đẩu Thánh."

Y Phượng nghe vậy thì kinh hoàng trong lòng:

"Đẩu Thánh ư! Vậy chẳng phải khí công của hấn đã vượt qua người rồi sao? Sư phụ có biết tên đó thuộc chính phái hay tà phái không? Kể như vậy nếu đối nghịch thì chúng ta khó lòng mà thành đại nghiệp được."

Phi Vũ trầm tư giây lát rồi đáp:

"Ta vốn không thể đoán được thân phận của hấn, cho đến khi chính hấn nói ra tên của mình."

Y Phượng giật mình nhớ lại, quả lúc tên đám tặc kia nói ra danh tính thì sư phụ có chút ngây người. Chắc lúc đó người đã biết được thân phận của tên đám tặc kia. Nàng vội hỏi:

"Tên hấn có gì đặc biệt!? Sư phụ biết lai lịch của hấn ư?"

Phi Vũ nghĩ chút rồi nói:

"Theo như ghi chép của Huyết Giáo bảo điển, thì Quảng Mục Thiên từng là một đệ tử của ma giáo, lúc đó được phong là thiên hạ đệ nhất, thống lĩnh chúng đệ tử tà phái đánh nhau với chính phái. Sau cùng bị Thất Tuyệt vây công tiêu diệt trên đỉnh Ngọa Long. Nhưng sau này lại xuất hiện ở trận chiến chính tà cuối cùng, bất quá lần ấy lại đứng về phe võ lâm minh chủ Lâm Ngọc Quân, ngăn cản Mạc Tà giáo chủ công chiến chính phái thống nhất giang hồ. Hai người đánh nhau đến trời long đất lở. Đến cuối cùng, Quảng Mục Thiên dùng một chiêu Nhất Kiếm Phá Thiên đánh bại Lãnh Mạc Tà, đồng thời mở ra một thông đạo bí ẩn, dẫn mọi người xuyên đến thế giới khác. Từ đó trở đi, không thấy tin tức."

Y Phượng nghe xong hít sâu một hơi lương khí, không khỏi sợ hãi trong lòng, vội hỏi:

"Nếu nói như vậy, không phải tên dâm... à... tên Quảng Mục Thiên kia chính là đệ nhất tà phái? Tuổi hán còn trẻ như vậy... Có thể nào là giả không?"

Phi Vũ sực nhớ lại, liền lắc đầu nói:

"Không thể nào là giả, không thể giả được... Trong bảo điển ghi chép một đoạn có nói, khi đánh nhau với giáo chủ Lãnh Mạc Tà, trên tay Quảng Mục Thiên cầm chính là Hân Băng Ngọc Kiếm một trong Bát Đại kỳ bảo. Mà lúc này, ta có quan sát thanh kiếm kia. Quả thực giống như hình vẽ trong bảo điển, đến bây giờ mới nhớ ra... Không thể nào nhầm lẫn được."

Y Phụng nhú mày nói:

"Vậy nếu một kẻ như hán mà ra tay giúp đỡ Hoàng Bá Đạo thì chẳng phải kế hoạch bấy lâu nay của chúng ta sẽ đổ xuống sông xuống biển hay sao."

Phi Vũ suy nghĩ chút rồi đáp:

"Con cứ yên tâm, cho dù võ công kẻ đó trác tuyệt đi chăng nữa cũng không thể lấy một người địch vạn người được. Mặt khác, theo như ghi chép thì sự việc đó đã diễn ra cách đây cả chục năm rồi. Nhưng ta xem ra tên kia còn rất trẻ, hiển nhiên chưa quá ba mươi tuổi. Nếu khi hán hai mươi tuổi mà đã đánh bại được giáo chủ Lãnh Mạc Tà thì ta quả thực không thể nào tin được. Chắc chắn cổ nhân có điều làm quá sự việc lên mà thôi."

Nói đến đây, trên đôi mắt Phi Vũ hiện lên vẻ kiêu ngạo, chỉ nghe nàng nói:

"Ta không tin với thực lực hiện tại của Huyết Sát môn không địch lại một kẻ đã lỗi thời."

Y Phụng thấy sự phụ lý lại được sự tự tin vốn có thì hơi yên lòng một chút, cũng cười nói:

"Mong là vậy, kế hoạch chúng ta mất công gây dựng bấy lâu không thể dễ dàng mà từ bỏ được."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phát hiện âm mưu

Mặc dù khi đã biết được thân phận thật của mình, nhưng từ sâu trong thâm tâm Quảng Mục Thiên vẫn chưa thể chấp nhận ngay lập tức được. Dù sao việc này cũng quá là hoang đường, nghĩ ngợi hồi lâu, hán liền quyết định thử đến Tinh Linh tộc tham quan một chuyến, muốn thêm một lần nữa kiểm chứng điều này.

Đi bộ được một lúc, Quảng Mục Thiên liền thấy phía trước có một hiệu sách lớn, hán bèn ghé vào hỏi thăm chủ quán rồi mua lấy một cuốn Đại Lục bách khoa toàn thư. Nhớ lại thì trước đây, Quảng Mục Thiên cũng từng mua một quyển sách như vậy, bất quá đó lại là quyển Ma Thú toàn thư, chỉ chuyên giới thiệu về các loài ma thú mà thôi. Còn quyển này lại giới thiệu về các chủng tộc cùng lãnh địa trong đại lục này. Có nó trong tay, hán liền có thể tra ra được những thông tin mà mình cần, không cần phải đi hỏi người khác nữa.

Cầm quyển bách khoa toàn dày cộp, Quảng Mục Thiên thử mở ra, lật qua vài trang, cuối cùng dừng lại ở một trang giới thiệu về Tinh Linh Tộc. Quả nhiên, thấy trong sách có viết như sau:

"Tộc Elf hay còn gọi là Tinh Linh tộc, là chủng tộc cao quý và lâu đời nhất trên đại lục này. Họ có thân hình xinh đẹp, vóc dáng thanh cao, đặc biệt cực kỳ nhanh nhẹn, đặc biệt mỗi cá thể của tộc Elf sau khi sinh ra đều sở hữu năng lực, gọi là Tinh Linh chi thể, thể chất này giúp họ tàng hình trước đôi mắt của người thường cũng như với các chủng tộc khác. Họ có khả năng sử dụng ma pháp cấp cao, có thể nhìn trong đêm tối, đi trên tuyết mà không để lại dấu chân, và nhìn xa trong bán kính mười dặm với độ rõ nét hoàn hảo. Người Elf không bị lão hóa theo thời gian, bất tử và miễn nhiễm với bệnh tật. Mặc dù vậy, họ vẫn có thể bị giết chết, và sau khi chết linh hồn của họ quay trở về với thần trụ. Tộc Elf sinh sống trong Tinh Linh sâm lâm (sâm lâm = rừng)..."

Tuy đã nghe qua về những đặc điểm của tộc người này, nhưng khi một lần nữa đọc lại vẫn khiến Quảng Mục Thiên phải ngấm ngấm kinh sợ không thôi. Trong đầu hán thử tưởng tượng một hồi, nếu như người Elf tận dụng những lợi thế này trong chiến đấu, thì có thể đạt hiệu quả đến bậc nào? Chưa nói đến tài bắn cung bách phát bách trúng của tộc Elf. Chỉ riêng tàng hình thôi cũng rất nguy hiểm rồi. Sử dụng tàng hình, đợi kẻ địch lơ là cảnh giác, dùng một kích tất sát, cách này còn hiệu quả hơn gấp bội so với thuật ẩn nấp của đám sát thủ. Tuy nhiên, xét ra thì tộc Elf là chủng tộc ở thế giới này, tất nhiên không thể sử dụng khí công, nếu gặp phải một kẻ địch là võ giả có cương khí hộ thân, thì với cách âm toán như vậy dùng hồng mà chạm được một chút thịt của võ giả. Đường nhiên đó là hán vẫn chưa tính đến ma thuật.

Đánh tan suy nghĩ trong đầu, Quảng Mục Thiên lại vội lật sang trang khác, tra tiếp xem địa điểm cụ thể của Tinh Linh Sâm lâm, sách viết:

"Tuy có khả năng siêu việt, nhưng người Elf vốn yêu thiên nhiên, hòa bình. Nơi họ thích sinh sống nhất là tại những sâm lâm rộng lớn, ít con người qua lại. Tinh Linh sâm lâm nằm giữa ba đại đế quốc là Cuồng Long, Thương Lan và Tuyết Nguyệt. Là một nơi sinh sống hoàn hảo, được những ngọn núi lớn bao xung quanh, khiến địa thế của Tinh Linh sâm lâm như một lòng chảo lớn. Người Elf lấy lợi thế của mình, dùng ma thuật để cải tạo địa hình, biến những dãy

núi bên ngoài thành những tòa tường thành cao đồ sộ, bao bọc bên ngoài sâm lâm, gọi là Sơn Thành. Thành trì, kết hợp với vô số loài ma thú hung mãnh dị thường. Làm cho Tinh Linh sâm lâm quả đúng với câu dễ thủ mà khó công, liệt vào một trong những hiểm địa mà con người không nên bén mảng vào."

Khi đã đọc quyển sách một lượt kỹ càng, Quảng Mục Thiên mới vào tửu quán ăn no một bữa, rồi hướng vị trí của Tinh Linh sâm lâm mà đi tới. Theo như trong sách nói, trước tiên hẳn phải đi xuyên qua Mê Vụ sâm lâm, rồi đến một tòa thành trống. Đi qua thành trống kia vài chục dặm thì sẽ đến Sơn Thành. Quảng Mục Thiên vốn ghét mấy thứ lăng nhăng, cũng không cần chuẩn bị thêm đồ ăn gì nhiều, chỉ mang theo trên người nước uống cùng thanh Hàn Băng ngọc kiếm mà thôi. Mà đúng ra thì trong rừng nói đến đồ ăn cũng không thiếu, tiện tay bắt vài con thú nướng lên là được.

Mới bước được vài bước, đột nhiên Quảng Mục Thiên khựng người, ánh mắt neho lại. Hắn phát hiện ra ở phía trước, cách hắn không xa, có ba người áo đen. Tuy bọn họ đều mặc đồ trùm kín người, nhưng ánh mắt của Quảng Mục Thiên như điều hâu chiếu đến vẫn có thể loáng thoáng thấy được diện mục từng người. Đặc biệt nhất là người chính giữa, có khuôn mặt tuấn tú không ai khác lại chính là Luru Hàn Diệp, thiếu chủ Thiên Đạo Môn.

Tuy nói là hiểu lầm giữa Quảng Mục Thiên và Thanh Phong môn tạm thời đã được giải bỏ. Nhưng Quảng Mục Thiên biết chắc rằng mình bị gài bẫy, mà người gài hẳn chắc chắn là Luru Hàn Diệp. Mặc dù chỉ là suy đoán mà thôi, nhưng từ ánh mắt âm hiểm của người này, Quảng Mục Thiên dám chắc đến chín phần là do hắn thực hiện. Bây giờ lại thấy dáng vẻ lên la lên lút của Luru Hàn Diệp thì không khỏi tăng thêm vài phần nghi ngờ. Uy của cường giả là không thể xâm phạm, chứ đừng nói là có kẻ dám vu oan giá họa. Nhớ đến cảnh tượng cuối cùng khi bước vào căn phòng đó, nhớ lại dáng vẻ quật cường khi bị thương của Tiểu Hình, máu nóng trong người Quảng Mục Thiên lại nổi lên. Hắn vô cùng tức giận, tuy là một đại ma đầu giết qua vô số người, nhưng hắn cũng không bao giờ làm những hành động tiền dâm hậu sát tâng tặn lương tâm như vậy. Hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, Quảng Mục Thiên chuyển người vội bước theo ba người kia. Dù sao Tinh Linh sâm lâm lớn như vậy cũng không thể chạy đi đâu được, cùng lắm thì điều tra xong chuyện này rồi lúc đó hẵng đi cũng chưa muộn.

Ba hắc y nhân đi loanh quanh qua vài ngõ hẻm vắng người rồi dừng lại trước một căn nhà. Hai tên hộ vệ đi cạnh Luru Hàn Diệp vội quay người đi tra xét xung quanh, khi đã đảm bảo không có ai theo dõi rồi mới quay trở về. Nguyên bọn họ không phát hiện ra Quảng Mục Thiên bởi vì hắn đã che dấu đi khí công. Tuy chưa từng học qua ẩn nấp thuật, nhưng để che dấu hành tung trước hai tên binh thường này thì Quảng Mục Thiên vẫn có thể làm được. Chỉ nghe Luru Hàn Diệp gõ cửa ba cái, bên trong liền vọng ra một tiếng nói khê:

"Kẻ ngoài kia là người phương nào?"

Luru Hàn Diệp không đáp, lấy tay gõ tiếp trên cửa ba cái, dừng một tức rồi lại gõ tiếp bốn cái. Người bên trong cười một tiếng rồi đồng thời mở cửa ra:

"Thì ra là Diệp công tử đã đến. Mời vào."

Luru Hàn Diệp biểu tình không cảm xúc, phát tay một cái rồi bước vào. Hai tên hộ vệ khó hiểu, liếc nhìn nhau rồi cũng vội đi theo. Nhưng lập tức bị người đứng trước cửa kia گیر tay cản lại, ánh mắt sắc bén của hắn quét qua, lạnh lùng nói:

"Kẻ không phận sự miễn vào!"

Hai tên hộ vệ bị ánh mắt sắc bén như lợi khí kia quét qua, trong lòng lạnh run một cái, không dám tiên thêm bước nữa. Ánh mắt cầu cứu hướng đến thiếu chủ.

Luru Hàn Diệp đương lúc tâm trạng đang không tốt, thấy hộ vệ mình nhút nhát như thế thì giận lắm, lạnh lùng nói:

"Hừ! Một lũ vô dụng, ở ngoài này đợi ta."

"Vâng, thiếu gia."

Hai tên hộ vệ thần sắc ngượng ngùng đáp một tiếng.

Lời đối thoại của đám người này đều lọt vào tai Quảng Mục Thiên, trong lòng hắn nghĩ thầm:

"Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con. Đã đến nước này rồi, ta phải theo dõi tên này mới được."

Quảng Mục Thiên vội tung mình nhảy lên nóc nhà để nhìn cho rõ. Hắn thấy hai người vừa ra khỏi cửa đi thẳng tới hậu viện. Quảng Mục Thiên ở trên nóc nhà cũng vội đi theo.

Sau cùng hai người kia đi đến trước một phòng góc tây bắc, Quảng Mục Thiên liền đi theo tới đó nhẹ nhàng nhảy xuống không gây một tiếng động nào, rồi lén lút tiến đến bên mép tường. Hắn ghé mắt nhìn qua khe cửa sổ vào trong, thấy bên trong căn phòng nhỏ này hiện có hai người, nếu tính cả Luru Hàn Diệp cùng người kia vào nữa là bốn. Ngồi chính giữa vị diện là một người đàn ông, dáng người cao lớn. Đáng tiếc là chỗ mà Quảng Mục Thiên đang đứng bị khuất đi không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của người này. Hắn nhìn sang người bên cạnh, thấy đó cũng là một người đàn ông trung niên khác, khuôn mặt gầy gò, tóc dài, râu ngắn, trên người băng bó chằng chịt, hiển nhiên là đang bị thương nặng. Quảng Mục Thiên nhìn người này cảm giác vô cùng quen mắt, nhưng lại không nhớ rõ mình đã từng gặp khi nào.

Khi Luru Hàn Diệp vừa bước vào, người đàn ông trung niên đang ngồi chính giữa vị diện kia liền đứng dậy, tiến đến chấp tay theo kiểu giang hồ đón tiếp:

"Đây là thiếu chủ Thiên Đạo Luru Hàn Diệp ư!? Ha ha ha... Quả nhiên là nhân trung chi long, anh hùng xuất thiếu niên a."

Luru Hàn Diệp được khen nhưng vẻ mặt vẫn tro tro ra như vậy, hắn chỉ cười khẩy một tiếng, nói:

"Văn bói Lư Hàn Diệp của Thiên Đạo môn, ra mắt Âu Dương Phong tiền bối."

Trong lòng Quảng Mục Thiên kinh ngạc không thôi:

"Âu Dương Phong!? Thì ra người này là Âu Dương Phong của gia tộc sát thủ. Từ khi nào mà Thiên Đạo môn lại hợp tác với Âu Dương tộc?"

Âu Dương Phong thấy thần thái này của Lư Hàn Diệp thì tức giận vô cùng. Nhưng dù sao người ta cũng có thể lực lớn đằng sau, lão chỉ đành nhìn xuống hơi nghiêng mình, tay phải đưa ra nói:

"Mời công tử ngồi."

Lư Hàn Diệp không hề khách sáo rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với người trung niên nhân kia.

Âu Dương Phong cất tiếng hỏi:

"Không biết lần này thiếu hiệp muốn gặp ta có chuyện gì chăng?"

Lư Hàn Diệp nhìn hai người bằng ánh mắt khinh thường, hừ một tiếng, nói:

"Hừ... Khốn kiếp! Âu Dương gia các ngươi toàn là một lũ vô dụng. Chỉ có một đứa con gái mà cũng không bắt cho nổi. Ngay cả việc vu oan giả họa cho tên quê mùa kia cũng làm không xong. Thật là vô dụng hết chỗ nói!"

Chỉ nghe Âu Dương Phong hô hấp có chút dồn dập, hiển nhiên đang rất tức giận. Dù sao lão cũng là người đứng đầu một gia tộc, lại bị tên tiểu bối đứng trước mặt mà mắng như thế thì làm sao không giận cho nổi. Nếu không phải nề mặt tên này là thiếu chủ Thiên Đạo môn thì Âu Dương Phong đã giết hắn từ lâu rồi. Lão tức quá, vỗ bàn một cái, trầm giọng hỏi:

"Cái này lão phu phải hỏi ngươi mới đúng. Thông tin mà ngươi đưa cho ta có sai sót. Hơn nữa sai sót không hề nhẹ, khiến hơn bốn cao thủ của bọn ta táng mạng. Nếu ngươi không cho lão phu một câu trả lời thỏa đáng, đừng trách lão phu lòng dạ độc ác. Cao thủ trong Âu Dương gia cũng không thể chết một cách oan uổng. Hơn nữa vụ giả họa kia giết cô gái là được rồi. Người còn thấy chưa đủ, đòi tiền dâm hậu sát. Nếu không phải là do cái tính dâm loạn của ngươi thì kế hoạch đâu có đổ bể như vậy!"

Lư Hàn Diệp nhìn bề ngoài là công tử nho nhã nhưng lá gan lại rất nhỏ. Hắn cậy vào có Thiên Đạo môn che chở ở phía sau nên không hề cố kỵ gì, bây giờ bị Âu Dương Phong đột ngột vỗ bàn mắng làm hắn giật thót cả mình, lắp bắp hỏi:

"Làm, làm sao có chuyện đó"

Âu Dương Phong hừ một tiếng, nói:

"Hừ! Lão Nhân ngươi nói những chuyện đã xảy ra hôm đó cho hắn nghe."

Người bên cạnh ho khụ khụ vài tiếng rồi đáp:

"Khụ... Hôm đó mọi chuyện đều diễn ra theo như kế hoạch của Diệp công tử. Nhưng khi bọn ta vừa rời khỏi Tuyết Nguyệt Thành liền bị một đám người Thanh Phong môn cản lại. Song quyền khó địch tứ thủ, năm người bọn ta bị vây công, kết quả bốn người bỏ mạng. Ta may mắn được hai huynh đệ xả thân đỡ đòn nên trốn thoát."

Nói đoạn lại ho khụ khụ vài tiếng.

Kẻ này vừa nói, Quảng Mục Thiên liền có thể nhận ra giọng của hắn. Chính là hắc y nhân đã ra tay bắt cóc Tư Không Mẫn. Khi ở trong mê vụ sâm lâm được hắn tha cho một mạng. Hắn ngầm hiểu ra:

"À... Thì ra Âu Dương gia bắt cóc Tư Không Mẫn là do chi thi của tên Lư Hàn Diệp này."

Lư Hàn Diệp đánh mắt sang qua sát Âu Dương Nhân. Thấy hắn người này sắc mặt trắng bệch, trước ngực băng bó vết thương, nhìn thoáng qua thì có thể thấy được bị chém trúng bốn nhát, vết thương rất là nặng không thể nào làm giả được. Hắn nghi hoặc trong lòng, đối mặt với ánh mắt giận dữ của Âu Dương Phong thì sợ hãi tăng lên, vội nói:

"Cái này... cái này ta cũng không biết. Có thể là do trùng hợp chăng?"

Âu Dương Phong trầm ngâm chốc lát rồi nói:

"Nếu công tử đã nói là trùng hợp vậy thì cứ cho là trùng hợp đi. Bất quá, hôm nay ta muốn hủy giao ước giữa Thiên Đạo môn và Âu Dương gia. Từ nay chúng ta nước sông không phạm nước giếng, người của Âu Dương gia không làm việc cho Thiên Đạo môn nữa. Chúng ta cũng sẽ trả lại toàn bộ tiền thuê của các ngươi trước đây."

Lư Hàn Diệp nghe vậy thì sắc mặt đại biến. Nguyên giao ước hợp tác giữa Thiên Đạo môn và Âu Dương gia là do cha hắn là Đạo Nhân chương môn cùng Âu Dương Phong hiệp định. Nay Âu Dương Phong một lời không hợp liền muốn phá bỏ, chuyện này nếu lọt vào tai cha hắn thì mọi tội lỗi chẳng phải đổ lên đầu hắn hết ư? Lư Hàn Diệp hoảng hốt không để đầu cho hết, vội nói:

"Âu Dương tiền bối bớt giận, có chuyện gì từ từ hãy nói..."

Âu Dương Phong không để cho hắn nói hết câu, phát tay một cái, nói:

"Tiền khách."

Lưu Hàn Diệp nghẹn họng, lời vừa thốt ra liền thu về. Nắm tay siết chặt, hai mắt toát ra lửa giận mà nhìn Âu Dương Phong, miệng run run nói:

"Được được được... Được lắm, Âu Dương tiền bối đã quyết như vậy thì mong sau này đừng hối hận."

Nói rồi hừ một tiếng phát áo rồi khỏi.

Đợi hắn đi rồi, Âu Dương Nhân bên cạnh mới hỏi:

"Đại ca, chuyện này có cần làm quá lên vậy không? Dù sao Thiên Đạo môn thế lực hiện tại không hề nhỏ. Chúng ta vẫn chưa thể đụng vào."

Âu Dương Phong nhắm mắt trầm tư hồi lâu, chốc sau hai mắt khê hờ, nói:

"Thiên Đạo môn thế lực lớn, vậy Thanh Phong môn thế lực nhỏ sao? Người cũng biết đó, hai thế lực này trước đây đều là minh hữu chính phái, nhưng từ khi Lưu Thiên Minh táng mạng dưới tay ma giáo thì Thiên Đạo môn cũng từ đó mà thay đổi. Ta biết chương môn hiện tại của Thiên Đạo môn là Lưu Đạo Nhân. Nghe đồn rằng hắn luyện thành một thân công phu vô cùng lợi hại, bí thuật của Thiên Đạo môn hắn cũng học được. Bất quá kẻ này lòng dạ hẹp hòi, trong bụng lại mưu đồ chí lớn, muốn đầu tôm cá giang hồ. Hừ! Đúng là tầm nhìn hạn hẹp, ếch ngồi đáy giếng! Năm đó Lãnh Mạc Tà lợi hại đến như vậy mà vẫn không thành công. Huống hồ chỉ là một tên tép riu như hắn? Ta chỉ muốn Âu Dương gia không bị cuốn vào vòng xoáy tranh chấp này mà thôi."

Âu Dương Nhân gật đầu nói:

"Thì ra là vậy, đại ca quả có con mắt tinh tường. Tiểu đệ bái phục... khụ khụ..."

Âu Dương Phong hừ một tiếng, ánh mắt sáng quắc chiếu đến Âu Dương Nhân, cười lạnh hỏi:

"Tam đệ không có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

Âu Dương Nhân bị ánh mắt sắc lẹm của đại ca chiếu đến. Trong lòng chột dạ, ấp úng nói:

"Tiểu đệ có chuyện gì dấu đại ca đâu."

Âu Dương Phong giận dữ quát lớn:

"Người nghĩ người khác không biết thì ta cũng không biết phải không? Vết thương trên người người toàn bộ là giả, còn cố giấu ta ư! Khôn kiếp, các người lớn mặt thật, đến cả chuyện này cũng dám dấu ta. Các người khinh Âu Dương gia này không có gia chủ rồi ư!"

Âu Dương Nhân bị quát đến mặt đỏ bừng cả lên, vội bào chữa:

"Chuyện này không thể trách đệ được, là... là..."

Âu Dương Phong trừng mắt hỏi:

"Là sao!? Kể ta nghe, nếu còn dấu diếm đừng trách ta không nể tình huynh đệ."

Âu Dương Nhân sợ hãi gật đầu lia lịa, vội kể lại hết chuyện đêm đó cho lão nghe. Đến cuối nói một câu:

"Là do người đó bảo ta giữ bí mật, không được tiết lộ thân phận của hắn."

Âu Dương Phong nghe từ đầu đến cuối. Lão đột nhiên hỏi:

"Người đó võ công lợi hại như vậy sao?"

Âu Dương Nhân gật đầu, nói:

"Phải, người này chính huynh cũng nhận thức."

Âu Dương Phong nhú mày nghi hoặc hỏi:

"Chính ta cũng nhận thức? Rốt cuộc hắn là ai?"

Âu Dương Nhân liếc trái liếc phải, khi đã chắc chắn nơi đây chỉ có hai người bọn họ. Lúc đó lão mới ghé sát vào tai Âu Dương Phong nói ba chữ. Nhưng ba chữ này lọt vào tai Âu Dương Phong chẳng khác nào tiếng sấm giữa trời quang. Lão giật thót mình buột miệng hô:

"Là Quảng Mục Thiên!"

Đồng thời bàn tay lão không tự chủ được vỗ lên mép bàn bên cạnh nghe bùm một tiếng, chiếc bàn lập tức vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Đúng lúc này, Quảng Mục Thiên ở ngoài đang chuẩn bị quay người rời khỏi, định tìm Lưu Hàn Diệp tính sổ. Nào ngờ Âu Dương Phong giật thót mà gọi tên hắn. Quảng Mục Thiên còn tưởng mình bị phát hiện ra, nhất thời chân khí có chút hỗn loạn.

Âu Dương Phong đang ngồi trong nhà đột nhiên ánh mắt sáng quắc nhìn ra ngoài cửa sổ. Bàn tay vung lên, ba mũi ám khí nhỏ như kim châm bắn nhanh ra, hét lên:

"Kẻ nào!?"

Quả nhiên không hổ danh là gia chủ gia tộc sát thủ, phản ứng nhạy bén vô cùng. Chữ "kẻ nào!?" vừa thốt ra đến miệng thì kim châm như thiên điện phóng ra ngoài rồi.

Trong lòng Quảng Mục Thiên cả kinh, hắn không nghĩ Âu Dương Phong qua mấy năm thôi mà đã lợi hại như vậy rồi. Kim châm phóng ra hắn liền biết được đó chính là "Phá khí huyết vũ ngân châm" nổi tiếng của Âu Dương gia, chuyên phá cương khí hộ thân của địch nhân. Sức xuyên phá rất là mạnh.

Tiền đang cầm hàn băng ngọc kiếm trên tay, Quảng Mục Thiên xoay người lại, trường kiếm vung lên gạt văng mấy mũi ngân châm bay đến. Đồng thời đề khí vào chân nhảy lên nóc nhà bên cạnh. Khi hắn vừa hạ người xuống thì bên dưới nghe hai tiếng ỳnh ỳnh. Hiển nhiên Âu Dương Phong cùng Âu Dương Nhân dùng chưởng lực phá cửa xông ra ngoài.

Âu Dương Phong mặt tràn đầy sát cơ, vừa xông ra khỏi nhà lập tức múa chưởng hộ vệ toàn thân, sợ địch nhân phía ngoài ám toán, miệng hét lớn:

"Kẻ đến là ai!? Mau báo danh tính."

Quảng Mục Thiên cầm trường kiếm, đứng trên nóc nhà đợi Âu Dương Phong yên ổn đứng lại rồi mới, lạnh nhạt nói:

"Âu Dương Phong! Đã lâu không gặp, xem ra võ công của ngươi ngày càng tiến bộ a."

Âu Dương Phong lúc này mới định thần lại, ánh mắt kinh hoàng nhìn vào người thanh niên đang đứng trên nóc nhà kia.

Bên cạnh, Âu Dương Nhân bấy giờ mới xông đến, lão còn chưa phát hiện ra Quảng Mục Thiên đang đứng ở phía trên kia, mà chỉ nghe có người gọi thẳng tên đại ca mình thì không khỏi tức giận, mắng lớn:

"Kẻ nào lớn mật dám gọi thẳng tên đại ca ta! Mau ra đây lão tử giáo huấn ngươi một trận. Thật đúng là không biết phân biệt tôn ti trật tự!"

Âu Dương Phong hít sâu một hơi khí lạnh, quay sang và mặt sư đệ mình một cái nghe "bốp" rõ to, quát:

"Miệng thú! lập tức câm ngay!"

Tội nghiệp Âu Dương Nhân còn chưa biết rõ đầu đuôi mô tê gì, bị sư huynh mình đánh một phát đến đầu vầng mắt hoa. Cho đến lúc lão nhìn thấy thân ảnh đang đứng trên nóc nhà kia thì mới giật mình kinh hãi.

Âu Dương Phong lúc này mới tiến đến vài người một cái thật sâu, cung kính nói:

"Vãn bối Âu Dương Phong ra mắt tiền bối."

Không để cho lão nói hết câu, Quảng Mục Thiên hừ lạnh cắt ngang lời lão, gằn giọng hỏi:

"Ta hỏi ngươi, là tối hôm qua các ngươi vu oan giá họa cho ta!?"

Mặc dù đối mặt với câu hỏi cộc lốc như vậy, nhưng Âu Dương Phong lại không dám bất mãn. Lão hoảng hốt trong lòng, không nghĩ rằng thanh niên quê mùa trong lời kể của Lưu Hàn Diệp lại chính là Quảng Mục Thiên. Âu Dương Phong kêu khổ không thôi, lão không biết Quảng Mục Thiên ở bên ngoài đã nghe hết bao nhiêu. Chỉ biết chuyện này cũng không thể giấu diếm, đành phải thành thực mà trả lời:

"Vâng! Là bọn vãn bối ngu muội."

Quảng Mục Thiên sát khí đại tăng, hỏi tiếp:

"Tiểu cô nương Tiểu Hình kia bị tiền đảm hậu sát là do ai làm?"

Âu Dương Phong bị sát khí của hắn dọa đến phát run, vội nói:

"Là là thiếu chủ Thiên Đạo môn Lưu Hàn Diệp làm. Bọn vãn bối chỉ phụ trách dẫn dụ người đến, còn những việc còn lại do một tay Lưu Hàn Diệp thực hiện."

Quảng Mục Thiên thu hồi sát khí, lập tức quay người rời đi. Trước khi đi còn nói:

"Ta biết rõ Âu Dương gia các ngươi tuy là sát thủ máu lạnh, nhưng cũng sẽ không làm những chuyện vô ích như vậy. Chuyện ngày hôm nay ta theo dõi các ngươi cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Cáo từ!"

Đội Quảng Mục Thiên đi rồi, lúc này Âu Dương Phong mới thở dài một hơi, lẩm bẩm:

"Lưu Đạo Nhân ơi là Lưu Đạo Nhân! Ngươi không thể ngờ được rằng đứa con mà ngươi luôn tự hào lại vác về một đại thảm họa như vậy! Tất cả cũng là do báo ứng thôi..."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Xử lý Lưu Hàn Diệp

Lưu Hàn Diệp vừa rời chỗ Âu Dương Phong liền lập tức phái hai tên hộ vệ đi mua ngựa. Chẳng mấy chốc hai tên hộ vệ dẫn về sáu con tuấn mã vô cùng nhanh nhẹn.

Lưu Hàn Diệp muốn trong thời gian nhanh nhất trở về Thiên Đạo Môn để báo tin Âu Dương Phong phá vỡ hiệp định cho cha mình biết. Nên hắn chuẩn bị nhiều hơn ba con ngựa để đề phòng đường dài ba con chờ người chịu không nổi thì chuyển sang những con khác. Ba người chuẩn bị một số vật dụng cần thiết rồi lập tức lên ngựa hướng Thương Lan để quốc mà phóng đi.

Nói đến Quảng Mục Thiên từ lúc trước đến giờ vẫn theo sát ba người không rời. Ngựa họ tuy phóng nhanh nhưng kinh công của hắn cao siêu, tự nhiên là không bị tụt lại phía sau. Tuy nhiên vẫn duy trì khoảng cách đề phòng bị phát hiện.

Đội một khoảng thời gian, lúc này khi sáu con ngựa đã phóng đến chỗ không người Quảng Mục Thiên mới cảm mấy viên đá nhỏ vận kinh ném đi. Chỉ nghe "chúu chúu...", sáu cục đá cùng trúng mõng cả sáu con ngựa không trật phát nào. Công phu chỉ pháp quả thực thần diệu khôn cùng. Sáu con ngựa đau quá, hí một tiếng dài, dựng đứng hai vó trước lên. Một con thì còn đỡ, đây lại đến tận sáu con thì còn loạn hơn cả vỡ trận. Ba người, kể cả Lưu Hàn Diệp bị biến cố phi thường bất ngờ nên không kịp trở tay, khi con ngựa dựng vó lên thì bị hất ra đằng sau. Tuy nhiên bọn họ đều là người học võ, phản ứng khác xa người thường. Thân chưa chạm đất thì nhẹ nhàng xoay người trên không một cái để lấy lại thăng bằng rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Nhưng vừa tiếp đất, lại có hai tiếng veo veo vang lên. Hai tên hộ vệ còn chưa kịp định thần lại thì "hự" lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất. Lưu Hàn Diệp kinh hoàng, biết ngay là có địch nhân ám toán. Hắn liền rút nhuyễn tiên bên hông ra múa lên hộ vệ thượng bàn ngăn trở ám khí bay đến, miệng hô lớn:

"Kẻ nào dám ám toán bổn thiếu gia! Còn không mau lộ mặt chuột ra đây."

"Là kẻ đến lấy mạng của ngươi!"

Nguyên Quảng Mục Thiên đang ở đằng xa, khi đã thấy ba người đi đến chỗ vắng vẻ liền ra tay động thủ. Hắn ném ra tổng cộng tám viên đá, sáu viên trước tiên ném vào mõng sáu con ngựa khiến chúng hoảng loạn. Hai viên tiếp đó hắn căn chuẩn hướng đáp của hai tên hộ vệ kia rồi phóng đi. Không những thời điểm chính xác mà phương vị cũng không sai lệch một ly. Quả thực là ảo diệu đến chỗ cực điểm. Nếu Quảng Mục Thiên sử dụng kinh nghiệm hơn một chút hoặc ném lệch đi một chút thôi thì hai viên đá kia không thể nào bay trúng mục tiêu ở khoảng cách xa như thế này được.

Lưu Hàn Diệp thấy người đến là một thanh niên thì trong lòng đỡ sợ hơn, nếu như là một cao thủ ngoài tuổi ngoài tam tuần (30) thì hắn vẫn có chút kiêng kỵ. Nhưng nếu đã là thanh niên hai mươi, hai mươi thì hắn không hề sợ hãi, trong lòng trẻ hắn tự tin mình là vô địch. Lưu Hàn Diệp cười gằn một tiếng, lạnh lùng nói:

"Hừ! Ngươi là kẻ nào? Dám dă thương hộ vệ của ta còn nói lời ngông cuồng. Để ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà đòi lấy mạng bổn thiếu!?"

Lưu Hàn Diệp không hề nhận ra Quảng Mục Thiên chính là người thanh niên mà Tư Không Mẫn giới thiệu lúc trước. Bởi vì lúc đó hắn che mặt nên Lưu Hàn Diệp không hề nhìn thấy, hơn nữa bây giờ tâm trạng đang hoảng loạn nên cũng không phát hiện ra điểm nghi vấn. Nếu cố gắng để ý sẽ phát hiện giọng nói của thanh niên họ Đinh kia và Quảng Mục Thiên na ná nhau, nếu là người tinh tế sẽ dễ dàng phán đoán ra ngay lập tức.

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt đáp:

"Bản lĩnh của ta thừa đủ để lấy mạng chó của ngươi."

"Hảo cuồng ngôn! Để bổn thiếu gia cho ngươi ném thử Kim Xuyên Nhuyễn Tiên, một trong Thập Đại Kỳ binh!"

Nói rồi, nhuyễn tiên trên tay Lưu Hàn Diệp hóa thành một con linh xà, không ngừng vũ động trên không trung tạo nên vô số vết đen quỷ dị vô cùng

Quảng Mục Thiên hơi nghiêng người né tránh, lòng thầm nghĩ:

"Từ khi nào mà võ lâm lại có thêm danh hiệu Thập Đại Kỳ binh? Chẳng phải chỉ có Bát Đại Kỳ bảo tức là tám binh khí thôi sao?"

Trong lúc hấn đang suy nghĩ thì nhuyễn tiên đã đánh đến trước mặt rồi. Quảng Mục Thiên toan đưa tay chụp lấy thì sức nhớ ra trên đầu nhuyễn tiên có hắc ám ma pháp có thể ăn mòn cương khí hộ thân. Nhưng đã lỡ đưa tay lên rồi, không kịp rút về, hấn đành vận khí đánh luôn một chưởng. Khí từ đan điền vận lên chỉ như trong chớp mắt mà thôi.

Nhuyễn tiên là vật mềm dẻo, tuy đánh ra rất mạnh, nhưng tự nhiên vẫn không thể đối chọi được với chưởng phong cương mãnh kia, lập tức bị đánh bật ra. Dư lực của chưởng phong còn chưa dứt, tiếp tục đánh thẳng tới Lưu Hàn Diệp khiến hấn đứng không vững, lịch bạch lùi lại đến bốn bước, khí huyết nhộn nhạo, tưởng chừng muốn ngã, may lắm mới gượng đứng lại được, muốn mở mồm chửi bới nhưng không hề nói được câu nào. Giờ này, trên khuôn mặt tuấn tú của Lưu Hàn Diệp tràn đầy kinh sợ, hấn không nghĩ thanh niên trẻ tuổi này thực lực lại đáng sợ đến như vậy.

Chạy! Đứng, phải chạy!

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu hấn hiện tại.

Đột nhiên, Lưu Hàn Diệp xoay người lại, mũi tiên vòng lên đánh vào trước ngực Quảng Mục Thiên. Đồng thời hấn đề khí vào chân, sử dụng khinh công, thân hình lập tức nhảy vọt ra ngoài vài trượng.

Quảng Mục Thiên phách không chưởng đánh ra, hất văng trường tiên đi, phóng người đuổi theo, cười lạnh nói:

"Còn muốn chạy!? Thiên tài của Thiên Đạo môn đây ư? Xem ra cũng thật là một tên phế vật."

Lưu Hàn Diệp quả thực có ý muốn tẩu thoát, nhưng sau khi nghe những lời đó thì giận lắm. Hấn vốn là nhân tài có một không hai ở Thiên Đạo môn, tuổi còn trẻ nhưng đã lĩnh hội hầu như toàn bộ bí kỹ của môn phái. Từ trước đến nay chưa hề gặp đối thủ đồng cấp, đương nhiên là tính cách sẽ trở nên ngông cuồng tự đại. Nào ngờ, hôm nay Lưu Hàn Diệp lại gặp phải Quảng Mục Thiên. Hấn thấy tuổi bề ngoài của Quảng Mục Thiên tầm chỉ hai mươi lăm nhưng võ công trác tuyệt, khí công thượng thừa thì không khỏi ngấm ngấm kinh sợ. Nhưng lòng tự tôn của hấn không cho phép kẻ nào dám nhục mạ bản thân hấn.

"Người mới là tên phế vật!"

Lưu Hàn Diệp giận tím mặt, hừ lạnh một tiếng, cước bộ chợt chậm lại, nửa thân trên xoay nhanh về sau. Trên tay hấn chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh trường thương. Lưu Hàn Diệp liền sử dụng một chiêu "Hồi mã thương" mũi thương phóng nhanh như chớp đâm về phía sau. Nhìn thoáng qua có thể thấy mũi thương rất nhỏ, nếu đem so sánh người ta chỉ nghĩ đó chỉ là một đầu mũi tên được gắn trên một chiếc gậy mà thôi. Tuy nhiên, bởi vì nhỏ như vậy, nên khi phóng thương đâm ra, địch nhân không thể nghe được tiếng rít gió của binh khí để mà né tránh. Mà có nghe được đi chăng nữa thì cũng như tiếng muỗi kêu, không kịp tránh thoát.

Tuy Quảng Mục Thiên bề ngoài mạnh mẽ như vậy nhưng trong lòng cũng rất là đề phòng. Khi đang đuổi theo Lưu Hàn Diệp, thấy cước bộ hấn chậm lại thì trong suy nghĩ đã chắc chắn rằng đối phương sẽ có một chiêu phản công ngay tức thời. Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong chớp mắt đó, Lưu Hàn Diệp liền quay người đánh trả. Bất quá, Quảng Mục Thiên không ngờ được rằng, đòn đánh trả kia không phải là nhuyễn tiên hay ám khí, mà lại là một cây trường thương. Nhìn kỹ lại hấn liền hiểu ra, trong lòng thầm khen ngợi:

"Thiên Đạo Huyền Công đã đạt đến tầng thứ sáu! Quả nhiên có chút môn đạo."

Nói đến cách tu võ của Thiên Đạo môn thì cũng tương tự như đạo gia. Trong khái niệm võ học của họ, cương nhu không phân biệt nặng nhẹ, cũng giống như bát quái, ngũ hành. Người ngoài nhìn vào Thiên Đạo môn, thấy môn nhân ở đây đều sử dụng kiếm nên cứ ngỡ rằng bí kỹ độc môn Thiên Đạo Huyền Công của Thiên Đạo môn là phải dùng kiếm mà thi triển. Nhưng tất cả đều bị nhầm lẫn. Vũ khí trong thiên hạ, muốn cương nhu đầy đủ thì chỉ có nhuyễn tiên mới có thể đáp ứng được, lúc mềm dẻo nhu nhuyễn như linh xà, lúc đánh ra thì cương mãnh bá đạo tuyệt luân. Thiên Đạo môn tu luyện võ công muốn cương nhu phụ trợ lẫn nhau ắt phải dùng đến thứ binh khí này. Tuy nhiên để đạt đến trình độ khí công có cương, có nhu thì phải luyện đến ít nhất là tầng sáu của Thiên Đạo Huyền Công mới có thể thi triển được. Năm xưa Lưu Thiên Minh cũng chỉ mới luyện đến tầng năm của môn công phu này mà thôi. Nếu không như vậy thì làm sao chính phái có thể thất thủ nhanh chóng đến thế được.

Lưu Hàn Diệp vừa rồi chính là sử dụng Linh Xà Bái Vĩ, trường tiên từ nhu chuyển thành cương. Nội công của hấn mạnh mẽ truyền vào, khiến nhuyễn tiên từ một vật mềm dẻo đột ngột thẳng đứng lên chẳng khác nào một cây thương dài. Mặt khác, trên mũi thương có những móc câu nhỏ, cộng thêm hắc ám ma pháp phụ trợ. Chỉ cần đâm trúng mục tiêu rồi lập tức rút ra là có thể kéo theo được cả mảng thịt của kẻ địch. Hắc ám ma pháp sẽ lưu lại trên vết thương rồi từ từ ăn mòn xương thịt của đối phương. Quả là binh khí độc ác vô cùng.

Tuy trường thương đâm ra rất nhanh, nhưng Quảng Mục Thiên còn nhanh hơn. Trong tích tắc hấn liền nghiêng đầu né tránh đồng thời tả chưởng đánh xuống đan điền của Lưu Hàn Diệp.

Lưu Hàn Diệp cả kinh, trường thương quét ngang một vòng trước mặt ngăn cản chưởng lực của đối phương đánh đến.

Quảng Mục Thiên uốn người tránh ra, nhưng thế chiêu của Lưu Hàn Diệp không đợi sử xong, giữa đường biến chiêu, đâm ngang xuống đùi bên trái của Quảng Mục Thiên nhanh như chớp. Đứng ra mà nói, ngay từ khi đến đây thì trong đầu Quảng Mục Thiên chỉ có ý định giết Lưu Hàn Diệp mà thôi. Nhưng khi thấy Thiên Đạo Huyền Công thì suy nghĩ lại có chút hoãn lại. Hấn biết rằng muốn luyện được đến tầng sáu của môn võ công này quả thực không hề dễ dàng. Bình thời, Quảng Mục Thiên rất mê võ học, đương nhiên sẽ không để một cao thủ tương lai chết tại đây được. Tuy vậy tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.

Trong lúc này trường thương quét nhanh đến, Quảng Mục Thiên kiêng kỵ hắc ám ma pháp ở đầu thương, không dám trực tiếp chạm tay vào. Nếu như dùng trường lực thì đối phương ắt hẳn sẽ táng mạng ngay lập tức. Hắn đành rút Hàn Băng Ngọc kiếm bên người ra, cười nói:

"Đề ta thử xem Bát Đại kỳ bảo so với Thập Đại kỳ binh thì cái nào lợi hại hơn!?"

Nói rồi múa kiếm chặn đứng nhát đâm của đối phương.

Lưu Hàn Diệp chưa hề nghe qua Bát Đại Kỳ bảo bao giờ, còn tưởng Quảng Mục Thiên chế giễu mình thì không khỏi tức giận gầm lên:

"Nói nhảm! Bát đại kỳ bảo cái khi khô nhà người."

Keng..

Một sát na hai binh khí va chạm vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy. Quả đúng là Bát thì bé hơn Thập thật đấy, nhưng đó chỉ là số lượng mà thôi. Còn chất lượng thì Kim Xuyên Nhuyễn Tiên làm sao mà so bì được với Hàn Băng Ngọc kiếm đã lưu danh ngàn năm. Lưu Hàn Diệp chỉ thấy một luồng hơi lạnh phả vào mặt khiến toàn thân run cầm cập. Hắn không dám tiếp tục đối chiến, vội nhảy lùi về sau. Nhưng đúng lúc đó giọng nói của Quảng Mục Thiên lại vang lên:

"Xem ra Thập Đại kỳ binh cũng chỉ có vậy! Kim Xuyên Nhuyễn Tiên cũng là một phế vật giống chủ nhân của nó."

Lưu Hàn Diệp nghe nói thế, không biết là đã trúng kế khích tướng của địch nhân, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, uốn mình hồi chiêu, mũi thương xéo qua, một chiêu đâm thẳng xuống bụng Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên lại vùng kiếm lên gạt đỡ. Lưu Hàn Diệp biến chiêu thật nhanh, không đợi hai binh khí chạm nhau, vù vù veo veo đâm luôn mấy đường toàn nhắm vào những huyệt đạo trọng yếu, vừa cười lạnh nói:

"Đề ta cho ngươi xem Vũ Đà Phi Hoa thương pháp của Thiên Đạo môn."

Vũ Đà Phi Hoa, cái tên nghe thật phiêu dật. Nhưng chiêu thức lại toàn là những thế đâm xéo, thật là âm hiểm vô cùng. Cứ bảy tám thế đâm chéo lại xen vào một đòn quét ngang, khiến cho rất khó đón đỡ.

Quảng Mục Thiên giờ kiếm lên, đợi mũi thương đâm tới liền khều lưỡi kiếm vào những chiếc móc câu nhỏ ở đầu thương. Những chiếc móc này tuy nhỏ nhưng lại vô cùng cứng cáp, Quảng Mục Thiên phải sử dụng sức căng thẳng được chúng đi.

Lưu Hàn Diệp không ngờ tuyệt kỹ mạnh nhất của mình lại dễ dàng thất thủ như vậy. Kim Xuyên Nhuyễn Tiên bị thanh kiếm lạnh băng kia cắt mất đầu trở thành một thứ binh khí vô dụng. Hắn hoảng hốt vội nhảy lùi về sau, trong lòng hoảng sợ lẫn kinh ngạc vô cùng. Phải biết rằng Thiên Đạo Huyền Công là vô thượng công pháp của Thiên Đạo môn, huyền diệu vô cùng, uy lực tốt bậc. Bởi vì hắn luyện đến tầng sáu của môn võ công này nên trong lớp trẻ hiện nay có thể nói là bất bại. Nhưng đối mặt với Quảng Mục Thiên dường như không có cửa thắng. Lưu Hàn Diệp hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ:

"Người này rốt cuộc là ai? Tại sao võ công lợi hại như vậy? Tại sao lại muốn giết ta?"

Nghĩ vậy, hắn bèn gạn hỏi:

"Ngươi là ai? Tại sao muốn giết ta?"

Quảng Mục Thiên không thừa cơ truy kích mà đứng lại, nói:

"Ta là ai ngươi chưa đủ tư cách để biết. Lúc này ta quả thực muốn giết ngươi, nhưng nghĩ lại võ công ngươi rất lợi hại. Đề là người học võ, ta không muốn một kỳ tài võ học như ngươi cứ đơn giản là chết như vậy."

Lưu Hàn Diệp nghe đối phương muốn tha cho mình thì mừng như mở cờ trong bụng, nhưng ngoài miệng lại nói:

"Mạng của ta không cần người bố thí."

Quảng Mục Thiên lắc đầu nói:

"Ta vẫn chưa nói hết, tội chết có thể miễn nhưng mà thù thì vẫn phải báo. Ngươi sẵn sàng đi, ta chuẩn bị động thủ."

Lời Quảng Mục Thiên vừa thốt ra, kỳ thực nói đánh là đánh ngay. Trường hóa thành quyền nhắm vào huyệt Thái Dương trên trán Lưu Hàn Diệp mà đánh tới. Vì khoảng cách quá gần nên trường tiên không có tác dụng, Lưu Hàn Diệp đành đưa tay lên gạt đỡ. Quảng Mục Thiên hồi chiêu, nhanh như chớp điểm vào ba huyệt Cưu Vĩ, Cự Khuyết, Chương Môn ở ngực và bụng, thủ pháp nhanh nhẹn vô cùng, điểm ba huyệt vị trí khác nhau mà ra tay dường như là ra tay cùng một lúc.

Lưu Hàn Diệp hoảng hốt vội lùi về sau né tránh. Nào ngờ thủ pháp điểm huyệt của Quảng Mục Thiên chẳng qua chỉ là hư chiêu. Đợi Lưu Hàn Diệp vừa lùi một bước, chân phải lập tức phóng ra đá vào hạ bộ của hắn. Lưu Hàn Diệp chỉ thấy một trận đau đớn từ phía dưới truyền lên, hắn gào lớn một tiếng rồi ôm lấy đùi quỳ mà nằm lăn lộn trên mặt đất. Cú đá vừa rồi của Quảng Mục Thiên trực tiếp đá vỡ hai hòn bì, phế đi mệnh căn của Lưu Hàn Diệp. Từ nay trở đi đừng hòng làm nam nhân một lần nữa, đây cũng là cái giá phải trả cho những gì hắn đã làm.

Quảng Mục Thiên xử lý xong liền dắt lấy một con ngựa hướng Mê Vụ Sâm Lâm mà đi tới, hẳn còn việc quan trọng hơn phải làm, chính là tìm hiểu rõ thân phận thực sự của mình.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bạch Ngọc Phiến Đế, Thất Kiếm Huyết Sát

Sâu trong Mê Vụ Sâm Lâm là một mảnh tan hoang, chỉ thấy nơi đây có tám bóng người đang bay qua nhảy lại, quện vào nhau thành một đoàn, ánh chớp lóe lên không ngừng. Kinh phong kêu vu vu, uy lực bao trùm mấy chục trượng, cây cối xung quanh đều ngã dạt cả ra, hiển nhiên cả tám người này đều là cao thủ tuyệt đỉnh. Trong đó có bảy người dường như là cùng chung một nhóm, tiến lùi đều có quy luật, binh khí trong tay bọn họ vung lên ra chiêu thật nhanh thật hiểm độc, đều nhắm một hắc y nhân mà chém đến.

Hắc y nhân tuy lấy một chọi bảy nhưng vẫn khí định thần nhàn, trên tay cầm một bạch ngọc thiết phiến đón đỡ chiêu thức của địch nhân. Mặc dù lâm vào hiểm cảnh nhưng không vì thế mà kinh sợ chút nào, đối mặt với nhiều đòn công kích như vậy vẫn bình tĩnh né tránh, thi thoảng còn có thể phản công lại một hai chiêu.

Đột nhiên, hắc y nhân lặng người né thoát mũi kiếm của một tên, thiết phiến trên tay xòe ra, hư không vỡ một cái. Bảy người kia chỉ thấy không khí xung quanh bị chấn động dữ dội. Dưới cái quạt tường chừng như đơn giản kia lại hình thành vô số luồng kinh phong phá không mà đánh tới bọn họ vô cùng nhanh.

Bạch Ngọc Thiết Phiến (quạt) trên tay của hắc y nhân kia chính là một loại binh khí cực kỳ hiếm thấy trên giang hồ, nó không giống như các loại đao kiếm sắc bén thông thường, cũng không nguy hiểm bằng các loại binh khí điểm huyết như thương côn, đoản quan búa,... nhưng mà lại là để cho trên giang hồ tất cả mọi người đều mười phần đều kiêng kỵ. Bởi vì người sử dụng Thiết Phiến không hề nghi ngờ trong giang hồ chính là cao thủ trong cao thủ.

Mà dưới công kích của hắc y nhân, uy lực thiết phiến lại càng mạnh mẽ, mỗi chiêu mỗi thức đều là dùng khí công thượng thừa lấn áp. Thân hình hắn lại chẳng khác nào một con cá chạch, luồn lách giữa những luồng hàn quang của cả bảy thanh lợi khí, khiến cả bảy người kia chẳng thể nào đụng được đến y, dù chỉ là một chéo áo. Càng làm cho bọn họ đều ngạc nhiên lẫn kinh sợ chính là, hắc y nhân chỉ trong chớp mắt vừa huy động Thiết Phiến liền đánh ra kinh khí mạnh mẽ vô cùng. Loại này kinh khí tuy so với kiếm cương đánh ra thì không sắc bén bằng, nhưng lại mang theo thật lớn lực áp bách, cộng thêm số lượng lớn kinh khí, so với cuồng phong còn mãnh liệt hơn gấp bội. Tường chừng như một con ốc xoáy nhỏ vừa hình thành nên, cần quét hết thấy mọi chương ngại cản đường nó.

Một tên đứng đầu trong bảy người đó vội la lớn:

"Là Mai Hoa Bát Phiến thức thứ nhất, Phong Điện Lôi Kích. Mọi người cẩn thận."

Sáu người còn lại đồng thời đáp một tiếng, thi triển khinh công lùi nhanh về sau.

Hắc y nhân thoáng hiện lên nét kinh ngạc, hừ một tiếng, không đợi bảy người rút lui, đề khí vào chân tung người nhảy lên cao, ở trên không trung hắn khẽ xoay người một cái, thiết phiến trong tay lại quạt ra, lạnh lùng nói:

"Hảo nhãn lực, nếu như nhận thức Phong Điện Lôi Kích thì chiêu tiếp theo chắc các ngươi cũng biết."

Bảy người mới nhảy về được một nửa, nghe nói vậy thì mặt biến sắc, không tự chủ được mà cùng thốt lên:

"Là Phong Lôi Kích Đỉnh."

Nguyên Phong Lôi Kích Đỉnh chính là thức thứ hai của Mai Hoa Bát Phiến. Sau khi tung ra Phong Điện Lôi Kích để đánh lừa địch nhân, hắc y nhân thừa cơ khi bọn họ nhảy lùi lại, thân hình đang trên không, lập tức thi triển Phong Lôi Kích Đỉnh đánh từ trên xuống dưới. Kinh khí xoắn tít lại, dẫn động không khí xung quanh hình thành nên một con ốc nhỏ đánh xuống đầu cả bảy người.

"Cẩn thận! Nấp sau người lão tam."

Tên đầu lĩnh hét lớn một tiếng, những người còn lại lập tức nhảy ra sau một người, xếp thành một hàng thẳng dài.

Mà người đứng đầu kia chính là một gã thấp lùn béo mập. Nhưng trên tay của gã lại cầm một thanh cự kiếm cỡ lớn, trông chẳng hợp với thân hình gã chút nào. Cự kiếm này có chút đặc biệt, độ dài lưỡi kiếm lại dài bằng bề rộng của kiếm, nhìn qua trông giống như một tấm bản hình vuông thì đúng hơn. Chuôi kiếm có một sợi xích dài, đầu kia của xích nối liền với một đầu phù (bùa) lớn. Gã béo mập một tay cầm bản kiếm, tay kia cầm đầu phù, thi triển thiên cân trụ, trông thể đứng thật vững chãi. Tường chừng như cuồng phong kéo đến không thể nào lay chuyển được thân hình của gã.

Bảy người xếp xong đội hình thì lúc này cuồng phong cũng đã đánh đến. Gã béo mập gầm lớn, bản kiếm bên tay trái cắm mạnh xuống đất che chắn trước người, đầu phù bên tay phải gõ mạnh xuống cán kiếm khiến nó lún sâu thêm vài tấc dưới đất.

Bành bành bành...

Dưới thanh thế của một chiêu đầy uy lực kia, mặt đất một trận rung mạnh dữ dội. Kinh phong đánh đến, va vào sóng kiếm phát ra những thanh âm bang bang, tưởng như tiếng sấm kêu chớp giật.

Mặc dù đã có gã béo mập che chắn phía trước, nhưng dư lực của chiêu Phong Lôi Kích Đình không phải dạng tầm thường. Sáu người phía sau cũng phải chật vật lảo đảo mất mát những dư kinh ra phía ngoài. Khiến cây cối xung quanh bay tứ tán, đôi gốc còn bị kinh khí chém đứt thành mấy mảnh, mặt đất cũng hiện lên những đường nứt chằng chịt như mạng nhện. Hiên nhiên uy lực của đòn đánh này nếu cường ngạnh đón đỡ không thịt nát xương tan mới thực là kỳ lạ.

Trong đầu bọn họ hiện tại cực kỳ lo sợ, nếu như lúc này hắc y nhân kia nhân thừa cơ mà đánh ra tiếp một chiêu như vậy thì bảy người làm sao chống đỡ nổi. Nhưng trái với suy nghĩ đó, hắc y nhân không tiếp tục tấn công mà nhẹ nhàng hạ người xuống, chấp tay sau lưng, bộ dáng nhàn hạ, cất tiếng hỏi:

"Bảy vị, các ngươi đã đuổi theo ta ba ngày ba đêm, chẳng lẽ liền không biết một sao. Nhưng ta thì mệt lắm nha!"

Lúc này đánh nhau tụi bụi nên không người nào để ý đến giọng nói của hắc y nhân. Phải đến lúc này họ mới nghe rõ, tiếng nói của hắc y nhân vừa trong trẻo, vừa thánh thót như tiếng chuông bạc. Thật khiến người khác say đắm. Bất quá cả bảy người phía bên này dù sao cũng là cao thủ trong cao thủ, định lực không hề tồi. Một tên trong đó đứng ra, cười khẩy nói:

"Nếu các hạ chịu đưa cho bọn ta vật đó thì bảy huynh đệ tại hạ sẽ không làm phiền các hạ nữa. Còn nếu các hạ không chịu giao thì bọn ta đành quấy rầy vậy."

Người vừa nói ra chính là một gã đàn ông, dáng người cao lớn, trên mặt rõ ràng rõ chịt, nhưng nhãn thần của hắn lại cực kỳ sắc bén. Trên tay hắn cầm một thanh kiếm, lưỡi kiếm to dài, trên thân kiếm cách một đoạn lại có một cái lỗ nhỏ trông kỳ dị vô cùng.

Hắc y nhân nghe gã nói vậy thì phì cười đáp:

"Bảy người các ngươi vây công một mình ta vậy thì còn gì là đạo nghĩa giang hồ? Hơn nữa ta lại còn là một nữ nhân..."

Gã kia không để cho hắc y nhân nói tiếp, liền ngắt lời:

"Nếu kẻ nào mà lấy đạo của nữ nhân đem đi so sánh với Bạch Ngọc Phiến Đế Xích Yến Hàn thì kẻ đó mới thực sự là ngu muội."

Nguyên lai hắc y nhân chính là một nữ tử, tên là Xích Yến Hàn, vũ khí sở trường chính là một cây quạt nên giang hồ mới đặt cho ngoại hiệu là Bạch Ngọc Phiến Đế, thanh danh nổi tiếng vô cùng. Chỉ nghe nàng đáp lại:

"Thất Kiếm Huyết Sát cũng không phải dạng vừa nha. Mặc dù đã tỷ thí với nhau gần ba ngày rồi nhưng ta vẫn chưa biết danh tính của từng người. Nếu muốn lấy được vật kia, chỉ ít cũng phải cho ta biết kẻ lấy là ai chứ?"

Người đàn ông cao to kia liền hạ kiếm xuống, chấp tay hướng Xích Yến Hàn giới thiệu:

"Nếu đã vậy thì không dấu gì Phiến Đế, Tại hạ Trương Bố, ngoại hiệu Đoạt Cấp Thủ Kiếm. Trong Thất Kiếm xếp hàng thứ nhất."

Người thứ hai nói:

"Tại hạ Bách Quỷ Kiếm, Dạ Ngoa."

Xích Yến Hàn liếc mắt nhìn đến thì thấy đó là một lão già gầy như que củi, vẻ mặt khô queo, mình mặc áo dài bằng vải xanh màu đã bạc phéch. Coi bộ dạng lão có vẻ rất điêu linh, chẳng khác nào một xác chết biết đi.

Đội lão nói xong, tên béo mập lúc này mới đứng ra giới thiệu:

"Tại hạ Phù Kinh Dao, Ngưu Ban. Xếp hàng thứ ba."

Thực chất mà nói Phù Kinh Dao không được tính là một thanh kiếm. Bởi vì hình dáng của nó chẳng khác gì một tấm bản hình vuông là bao nhiêu. Phía chuôi kiếm lại dùng xích dài nối với một đầu búa lớn trông rất kỳ lạ.

"Tại hạ Bạch Mi xếp thứ tư trong Thất Kiếm. Ngoại hiệu Trường Kiếm Xuyên Tâm."

Lại có một thanh âm the thé vang lên, người nói là một gã đàn ông sắc mặt lợt lạt, người bé lảo đảo mà gầy khẳng gầy khiêu. Kì lạ là trên tay hắn không cầm một thanh kiếm nào, mà lại cầm một mũi kim lớn, đầu kim nhọn hoắt, phía cuối buộc với một sợi dây dài nhỏ. Biệt danh của gã là Trường Kiếm Xuyên Tâm, trên giang hồ người ta chỉ cần nghe đến cái tên thôi cũng đã sợ mất mật rồi. Bởi vì trường kiếm của gã vừa nhỏ, vừa nhọn, có thể đâm xuyên thấu mọi vật và sau đó khâu các mục tiêu lại với nhau. Người bị gã đâm thường không chết ngay lập tức mà bị khâu lại cùng những người khác rồi treo lên cao. Sau cùng để cho những người đó xuất huyết dần mà chết. Quả là ghê rợn vô cùng.

"Đại Bộc Phá Dao, Chấn Minh. Xếp thứ năm."

"Nha Kinh Kiếm, Mạc Hạ. Xếp thứ sáu."

"Kinh Mang Kiếm, Đoàn Chấn Mang xếp thứ bảy."

Rồi dần dần ba người khác cũng đứng ra giới thiệu, trong đó có Nha Kinh kiếm, Mạc Hạ chính là một nữ nhân.

Xích Yến Hàn ghi nhớ tên từng người, đợi bọn họ giới thiệu xong mới cười nói:

"Bảy người, bảy thanh thần kiếm trong Thần Kiếm Phổ, lại chỉ dùng để đối phó một mình ta. Xem ra Phi Vũ cũng quá xem trọng ta rồi."

(Phi Vũ là môn chủ Ma thiên giáo, đồng thời là sư phụ của Y Phượng. Xem chương 27)

Trương Bô không phản bác mà gật đầu thừa nhận, nói:

"Đúng như vậy, môn chủ không hề xem nhẹ Bạch Ngọc Phiến Đế một đại cao thủ trong Ngũ Thánh chút nào, thế nên ngài mới giao trọng trách khó khăn này cho bảy huynh đệ bọn tại hạ."

Xích Yến Hàn hừ một tiếng, nói:

"Xem ra Phi Vũ muốn dùng Hư Thiên Bảo Lệnh để đưa đồ đệ cô ta vào Hư Thiên bảo các chăng? Đúng là mơ tưởng, từ trước đến nay, Hư Thiên Các được lập ra như một cầu nối giữa chính tà hai phái. Đồ đệ cô ta là ngoại nhân, hơn nữa còn là ma pháp sư, lẽ nào lại được vào trong Hư Thiên Các."

Trương Bô đáp:

"Phiến Đế nói không sai. Muốn vào Hư Thiên Các ắt phải có Hư Thiên lệnh. Mà kỳ này Hư Thiên Các tìm được một kỳ bảo là Huyền Vũ Phá Thiên cung đã mất từ lâu, muốn anh hùng trong thiên hạ được một lần chiêm ngưỡng. Hư Thiên Bảo Lệnh phát ra, chia làm nhiều cấp. Thiết Kim, Bạch Kim, Hoàng Kim, nếu muốn đưa ngoại nhân vào diện trừ phi..."

Xích Yến Hàn cười lạnh, ngắt lời nói:

"Trừ phi có Hoàng Kim lệnh sao?"

Trương Bô gật đầu đáp:

"Quả đúng là cần Hư Thiên Lệnh cấp Hoàng Kim."

Xích Yến Hàn nghe thế thì nhún mày, hỏi lại:

"Tại sao các ngươi không tìm kẻ khác mà bắt buộc phải là ta cơ chứ. Hoàng Kim lệnh chẳng phải có bảy tấm hay sao?"

Trương Bô cười khò, đáp:

"Quả thực là có bảy tấm, nhưng khác với Phiến Đế, một thân một mình ngao du bốn bể. Sáu tấm lệnh bài còn lại nếu không phải là chương môn một phái thì cũng là lão quái vật đã sống trăm năm. Bọn tại hạ cho dù gan cao bằng trời cũng chẳng dám xông vào cướp lấy. Dù sao cũng chỉ có bảy cái mạng mà thôi, bọn tại hạ chết thì không sao. Nhưng Ma Thiên Giáo lại không thể gánh nổi."

Xích Yến Hàn tức giận, nói:

"Vậy là các ngươi khinh ta chỉ một thân một mình hay sao?"

Trương Bô đáp:

"Nếu nói ra thì thực là vô lễ, nhưng đúng là vậy."

Trong thất kiếm thì Đại Bộc Phá Dao Chấn Minh là người nóng tính nhất, chỉ thấy hắn đứng ra lớn tiếng nói:

"Lão đại, lắm lời với à làm gì? Bạch Ngọc Phiến Đế lợi hại thật đấy, nhưng chẳng phải mấy hôm trước đã dính Bắc Huyết Độc Chương của đại trưởng lão chúng ta hay sao? Ta đoán bây giờ độc huyết trong người cô ta ngày càng phát tác, dù có khí công thượng thừa đi chăng nữa cũng không thể nào chống lại."

Xích Yến Hàn nghe vậy thì giận lắm, mắt phượng tròng lên, gằn giọng hỏi:

"Lão già kia là người của các ngươi ư?"

Thì ra mấy hôm trước, khi Xích Yến Hàn chưa gặp Thất Kiếm thì đã giao thủ với người khác. Người này luyện Bắc Huyết Độc Chương, là một loại chương pháp cực kỳ âm độc. Tay người thi triển phải ngâm trong độc được đúng bảy bảy bốn chín ngày, khiến bàn tay trở nên đen xì, cứng hơn sắt đá,

lại đầy độc khí. Chỉ cần đánh trúng địch nhân sẽ khiến vết thương thối rữa, chết trong đau đớn. Mặc dù trận đánh đó Xích Yến Hàn dành phần thắng, nhưng vẫn trúng một thương. Bởi nàng có nội công thâm hậu nên có thể đẩy chất độc ra ngoài, tuy nhiên vẫn khiến nàng bị thương không hề nhẹ. Cái khiến nàng tức giận ở đây chính là chất độc này ngấm vào lục phủ ngũ tạng, không thể điều tiết ra ngoài ngay lập tức được, mà cần một khoảng thời gian.

Trương Bố chỉ cười cười, nhưng nụ cười của hắn kết hợp với khuôn mặt đầy sẹo kia trông thật ghê rợn, khiến người nhìn vào không tự chủ được mà rung mình một cái. Chỉ nghe hắn nói:

"Nhu tại hạ đã nói, môn chủ không hề xem nhẹ Phiến Đế chút nào. Lần này thực là phải ra cả trưởng lão Bắc Huyết Tâm cùng Thất Kiếm Huyết Sát chỉ để đoạt lấy Hư Thiên Bảo Lệnh. Tuy có chút tiểu nhân nhưng để lấy Hư Thiên Lệnh trong tay Phiến Đế, bọn tại hạ đành phải đắc tội vậy."

Xích Yến Hàn giận tím mặt, lạnh lùng nói:

"Nếu ta không giao ra thì sao? Đừng tưởng bây giờ ta thụ trọng thương bảy người các ngươi có thể đoạt lệnh. Nếu Hư Thiên Lệnh mà bị ma giáo các ngươi đoạt mất thì Bạch Ngọc Phiến Đế này còn mặt mũi nào trên giang hồ cơ chứ."

"Vậy thì bọn tại hạ đành đắc tội."

Trương Bố hét lớn một tiếng múa kiếm xông đến. Hắn nhắm chừng Xích Yến Hàn thì triển hai chiêu tuyệt kỹ đã tốn không ít sức lực nên mới liều mạng mà xông vào.

Trương Bôn vừa sử kiếm lập tức quang vọt lên như cầu vòng nhằm đâm vào mặt Xích Yến Hàn.

Xích Yến Hàn nội công thâm hậu hơn bảy người rất nhiều, nhưng vừa thi triển hai chiêu liên tiếp trong Mai Hoa Bát Phiến nên hiện nội công giảm sút không ít. Nàng thấy kiếm thế đối phương mãnh liệt, vội đưa bạch phiến lên đón đỡ.

Đoạt Cấp Thủ Kiếm là thanh kiếm xếp hạng năm trên kiếm phổ, chém sắt như chém bùn, kỳ dị là người ta đồn rằng thanh kiếm này tự hút máu địch nhân để nuôi kiếm. Nguyên lúc đầu nó chỉ là một thanh xếp ở thứ hạng mười một mà thôi. Tuy bạch phiến trên tay Xích Yến Hàn cũng là một thần binh không kém. Nhưng so độ cứng thì đương nhiên không thể sánh lại. Xích Yến Hàn chỉ dám dùng chỉ pháp truyền vào thiết phiến rồi điểm vào sống kiếm đối phương khiến nó đi chệch hướng mà thôi.

Trương Bôn mỗi chiêu đánh ra lại càng một ráo riết hơn. Người hắn lúc nhảy vọt lên, lúc nép mình xuống, lanh lẹ vô cùng. Thanh trường kiếm trên tay hoàn toàn theo thể công liên miên bất tuyệt.

Sáu người còn lại cũng không đợi lão đại ra lệnh, múa tít binh khí mà lao vào giáp công.

Xích Yến Hàn đối mặt với một người đã khó, nay lại đến bảy người. Hơn nữa chất độc trong tạng phủ lại đột nhiên phát tác khiến nàng khó chịu vô cùng. Xích Yến Hàn hừ lạnh, nói:

"Xem ra các ngươi chưa thấy quan tài là chưa đồ lệ."

Đột nhiên, Xích Yến Hàn xoay người thật mau lẹ, thiết phiến đâm ra mấy cái thật nhanh.

Bảy người thất kiếm chỉ thấy bạch quang lấp lánh, chỉ với một cú xoay người mà bạch phiến trong tay Xích Yến Hàn đã nhằm vào ba người Mạc Hạ, Bạch Mi, Dạ Nga mà điểm tới rất nhanh. Thế công chớp nhoáng khiến cả ba người chấn kinh, đòn thế của họ còn chưa kịp thu về thì đối phương đã điểm tới rồi.

Nhưng Phủ Kinh Dao, Ngưu Ban đã đứng chờ sẵn bên cạnh để hộ vệ cho đồng bọn. Ngưu Ban vừa giơ búa, vừa giơ kiếm lên gạt được hai chỉ tấn công Mạc Hạ và Bạch Mi. Còn chỉ điểm tới Dạ Nga thì không tào nào gạt đỡ được.

Chỉ trong tích tắc này, Dạ Nga vận kinh vào kiếm. Bách Quỷ Kiếm đột ngột vang lên tiến kêu rùng rợn, tưởng chừng như những thanh âm này là ở mười tám tầng địa ngục truyền lên.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thiếu hiệp Vô Danh

Nói đến Dạ Nga sắp bị mũi thiết phiến đâm trúng, mà chính lúc này kiếm của y đang trên đà tấn công không rút về kịp, xem chừng không thể nào đỡ nổi. Trong sát na đó, Dạ Nga lập tức vận kinh vào Bách Quỷ Kiếm. Hắc quang chợt bùng lên. Lưỡi kiếm rung động không ngừng, phát ra từng tràng âm thanh ghê rợn, tưởng chừng như tiếng thét từ dưới mười tám tầng địa ngục truyền lên, đánh vào tâm linh từng người.

Xích Yến Hàn võ công tuy lợi hại, nhưng trong tích tắc này cũng không thể ngờ được Bách Quỷ Kiếm lại có công dụng quý dị như vậy. Nhất thời thất thần trong thoáng chốc, cử động liền chậm lại.

Nhưng chỉ dừng lại trong chốc lát như vậy đối với cao thủ mà nói vậy là quá đủ rồi, thân hình Dạ Ngoa gia tốc, phát động khinh công đến cực hạn, Bách Quỷ Kiếm rút về, xoay chuyển đâm vào cổ Xích Yến Hàn.

Tuy nhiên Xích Yến Hàn chẳng phải người tầm thường, chẳng qua là lúc này bị tiếng gào rú kia khiến tâm linh nàng bị rung động mãnh liệt, trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp phản ứng, nhưng sát khí của Dạ Ngoa phóng đến đã khiến nàng hồi thần lại.

Trong sát na mũi kiếm sắp đâm đến cổ, Xích Yến Hàn lập tức ngửa người ra phía sau tránh thoát, đồng thời chân phải đá ra thật nhanh. "Bộp" một tiếng, trúng ngay uyển mạch trên cổ tay Dạ Ngoa. Gã đau quá giữ không được lập tức đánh rơi kiếm. Mà đúng lúc này, Xích Yến Hàn nghe thấy tiếng binh khí phá gió sau lưng, đoán chừng là có người phía sau ám toán. Nàng không kịp suy nghĩ, vội nghiêng người, chân trái dẫm một cái lấy đà phóng lên, trên không lộn một vòng tuyệt đẹp. Hành động đó cực kỳ mau lẹ vô cùng, đến nỗi khi nàng tung người nhảy lên thì Bách Quỷ Kiếm vẫn chưa rơi xuống đất. Xích Yến Hàn lanh trí vờn người ra, ghót chân phải thui về sau một cái trúng ngay chuôi Bách Quỷ Kiếm. Tuy cú đá gót này thực hiện ở trên không trung, lại không thuận đà, nhưng nàng sử đến mười thành công lực. Bách Quỷ Kiếm vút lên một tiếng, chẳng khác nào mũi tên rời cung, phóng như chớp về phía sau.

Đừng!

Chỉ nghe tiếp theo đó vang lên một tiếng nổ trầm đục. Quả nhiên người phía sau chính là Đại Bộc Phá Dao Chấn Minh. Hắn nhân cơ hội Xích Yến Hàn ở tư thế khó phòng thủ liền lên ra sau lưng nàng toan chém một nhát. Nhưng nào ngờ phản ứng của Xích Yến Hàn lại ngoài dự đoán. Hắn chưa kịp vung kiếm tấn công thì đã thấy ánh chớp lóe lên, Bách Quỷ Kiếm bắn tới rất là mau. Bất đắc dĩ, Chấn Minh chỉ đành vung kiếm lên gạt đỡ.

Đại Bộc Phá Dao, nói là đao nhưng thực chất lại là kiếm. Chẳng qua hình dạng của nó mười phần giống một thanh đao nên nhiều người lầm tưởng mà thôi. Điều đặc biệt làm nên tên tuổi của thanh kiếm này chính là trên bề mặt của nó có ma pháp chú hệ hỏa và hệ lôi được khắc chồng lên nhau. Tạo thành một ma ngữ trận đặc biệt trên kiếm. Chỉ cần một lực va chạm vào đủ mạnh sẽ khiến thanh kiếm kích hoạt ma trận, bộc phát lực nổ cường đại gây sát thương lên địch nhân. Mà khi Bách Quỷ Kiếm phóng đến, Chấn Minh lại quá chủ quan. Hắn không ngờ Xích Yến Hàn chỉ thuận chân đá đi mà lực đạo mạnh mẽ đến như vậy. Nên gã mới vung Đại Bộc Phá Dao lên gạt đỡ. Kết quả lại chính mình bị hỏa hệ lôi trận trên kiếm đã thương. May thay hắn luyện ngoại công cũng có chút tiểu thành. Lực nổ tuy mạnh nhưng chỉ làm xây xước bên ngoài da mà thôi.

Tục ngữ có câu: mãnh hổ nan địch quần hồ (mãnh hổ khó đánh lại bầy sói) nhưng xem ra ở đây, một con mãnh hổ bị thương thì quần hồ cũng khó mà đánh lại. Bất quá, Xích Yến Hàn trước giao thủ cùng Bắc Huyết Tâm còn chưa kịp hồi sức thì lại tiếp tục đánh nhau với bảy người thất kiếm. Dù nàng có nội công cao cường đến đâu thì cũng phải có lúc sức tàn lực kiệt. Tám người vừa bay nhảy vừa đánh, ra chiêu không ngừng khiến một mảnh rừng đỏ nát. Tiếng binh khí vang lên chát chúa, kinh phong bay tán loạn khắp nơi. Khiến các loài ma thú nơi đây, dù cấp bậc thần thú cũng phải nhượng bộ mà né tránh.

Xoát xoát xoát...

Trương Bố mỗi lúc một huy kiếm đánh riết hơn, miệng lớn tiếng hỏi:

"Phiến Đế, người sắp cạn khí công rồi, còn cố gắng làm chi. Không đầu hàng bây giờ còn đợi đến khi nào?"

Xích Yến Hàn mặt hầm hầm sát khí, lạnh lùng quát:

"Quân hèn hạ vô sỉ, muốn ta đầu hàng các ngươi ư!? Nằm mơ giữa ban ngày!"

Trương Bố đáp:

"Vậy bọn tại hạ đành đắc tội vậy. Chúng ta đã ở thế nước lửa không chết không xong. Nếu để Phiến Đế thoát lần này, Ma Thiên giáo chúng ta khó lòng được yên ổn."

Hắn nói quả không sai, nếu như Xích Yến Hàn thoát khỏi lần này. Với sức hiệu triệu của nàng, Ma Thiên Giáo thật khó mà ăn nói với nhân sĩ võ lâm. Bọn hắn muốn nhân cơ hội hiếm có này để hạ thủ, âu cũng là diệt trừ cái mối hậu họa sau này. Chỉ nghe, Xích Yến Hàn hừ lạnh một tiếng, nói:

"Muốn giết người diệt khẩu sao? Xem các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh."

Bạch Mi nghe Trương Bố nói muốn giết người diệt khẩu, lão liền nhe nụ cười góm giếc ra, cất giọng the thé nói:

"Lão đại, một đao giết ả thì quả thật là đáng tiếc, chi bằng để lão phu đùa nghịch trước một phen cho thỏa lòng thỏa dạ rồi hẵng ra tay!"

Nguyên lão Bạch Mi này là một người vô cùng háo sắc. Lão từ khi nhìn thấy Xích Yến Hàn thì tính dâm lại nổi lên, không nhin nổi mà lên tiếng.

Chỉ thấy Trương Bố cười lớn một tiếng, hướng Bạch Mi nói:

"Nếu ngươi đủ bản lĩnh để hàng phục nàng thì lão đại ta cho phép."

Bạch Mi trên miệng nở nụ cười dâm tà, cười khà khà:

"Khà khà... để ta thi triển công phu ngự nữ tâm kinh cho các ngươi biết sự lợi hại của lão Bạch ta!"

Hai người kẻ tung người hứng nói oang oang cả lên khiến Xích Yến Hàn giận lắm. Dù gì nàng cũng là một vị trong Ngũ Thánh. Thanh danh vang dội, được người người kính ngưỡng. Nay rỗng sa bãi cạn tôm bốn cột, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Xích Yến Hàn tức quá, nhin không nổi khí giận công tâm, "ọc" lên một tiếng phun ra một búng máu tươi.

Trương Bồ hai mắt lóe lên sát cơ. Hắn biết thời cơ đã đến, thân hình liền xoay nửa vòng, trường kiếm dựng lên. Hắn vận hết khí công bình sinh vào kiếm khiến mũi kiếm hiện ra một tia ánh sáng xanh lấp lánh. Đây là một chiêu số do chính Trương Bồ mất thời gian mười năm để sáng tạo ra. Gọi là Nha Đột Kinh Mang, dùng khí công truyền hết vào kiếm sinh ra kiếm mang. Luồng ánh sáng đó chẳng khác gì một con rắn uốn éo. Trương Bồ nở một nụ cười đắc ý, khí vận từ đan điền lên mỗi lúc một gia tăng, đầu kiếm đột nhiên sáng rực lên, nhanh như cắt đâm vào người Xích Yến Hàn. Uy lực của chiêu này không tính là mạnh, nhưng điểm cốt yếu là ở chỗ lợi dụng sự sắc nhọn của lưỡi kiếm, uy lực của kiếm mang, cộng thêm ra chiêu chớp nhoáng khiến địch nhân khó lòng tránh thoát. Bất quá nếu so về tốc độ, nó vẫn chưa thể sánh bằng bí kỹ Cung Thần Ảnh Đạn của Thanh Phong môn.

Xích Yến Hàn thổ huyết khiến khí công trong người tán đi, nội lực nàng cũng đã cạn kiệt, không còn đủ sức né tránh nữa chỉ đành nhắm mắt mà chờ chết. Sáu người còn lại trong thất kiếm thấy lão đại sử chiêu này cũng đoán chắc mười phần kết quả nên cũng không thừa cơ mà công kích, dàn quang thành một vòng bao vây lấy Xích Yến Hàn.

Vút...

Nào ngờ, đúng lúc này một viên đá vọt ra thật nhanh, nhắm đầu Trương Bồ mà bắn tới. Kinh phong rít gió nghe rõ mồn một, dù hiểu lực đạo ném tới không hề nhẹ chút nào. Nhưng thời điểm viên đá bắn ra, mọi người ở đây không hề phát giác chút nào, phải đợi đến khi nó tiếp cận gần Trương Bồ mới có tiếng rít gió. Hiên nhiên thủ kinh người ném thực quá sức tưởng tượng, trên đời có một không hai. Mọi người bởi vì bao vây Xích Yến Hàn nên cách nhau quá xa không kịp ứng cứu. Trong tình cảnh này, Trương Bồ chỉ có hai lựa chọn. Một là tiếp tục huy kiếm đâm chết Xích Yến Hàn. Nhưng nếu như thế, viên đá kia không thể nghi ngờ sẽ bắn vỡ sọ của hắn. Với tiếng xé gió như thế kia, đừng nói là sọ người. Ngay cả kim thiết chắc cũng có thể xuyên thủng. Bất quá hắn còn lựa chọn thứ hai, chính là rút kiếm về gạt viên đá kia đi. Đồng nghĩa với việc Xích Yến Hàn sẽ sống sót. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà làm hai cái lựa chọn này quả là rất khó khăn.

Nói thì lâu chứ Trương Bồ phản ứng ngay lập tức, hắn gầm lên giận dữ, xoay người hồi kiếm về gạt đỡ viên đá kia đi, dù sao con người luôn luôn quý trọng tính mạng của mình.

Bang... một tiếng vang dội.

Thật ngoài sức tưởng tượng, viên đá này bắn đến lực đạo mạnh mẽ vô cùng. Trương Bồ chỉ nghe được một tiếng vang chấn động, thanh kiếm được xem là cứng thứ năm trong thần kiếm phổ vậy mà rung động không ngớt, tiếp đến bàn tay hắn một chập tê rần khó chịu. Trong lòng Trương Bồ giờ này cực kỳ kinh hoàng. Phải biết rằng Nha Đột Kinh Mang của hắn đã vận đến mười thành công lực, sinh ra kiếm mang khiến tốc độ ra chiêu cực kỳ mau lẹ. Thế mà kẻ ngoài kia vẫn có thể dùng một viên đá thật chuẩn xác ném vào đầu hắn, nói như vậy, ánh mắt người kia phải sắc bén đến cỡ nào mới theo kịp tốc độ đó chứ? Mặt khác, lực đạo ném ra không hề nhẹ, nếu không phải vì hắn có Đoạt Cấp Thủ Kiếm trong tay mà đổi lại một thanh trường kiếm bình thường, thì lúc này trên đầu hắn là đã bị đâm thủng một cái lỗ máu lớn rồi. Mặc dầu kinh hoàng nhưng Trương Bồ là một tay giang hồ lão luyện, hắn vội định thần lại, lòng thầm tính:

"Lực đạo viên đá này thật mạnh mẽ, trên đời này ít có người làm được. Chắc chắn kẻ ám toán ta phải là một tay ma đạo sư hoặc một đại cao thủ võ lâm nào đó. Bất quá, nếu ta đoán không lầm kẻ có thể ném viên đá chuẩn xác như vậy nhất định không thể là lũ pháp sư yếu ớt kia được. Tốc độ của ta lúc thi triển Nha Đột Kinh Mang thì đã vượt quá phạm trù nhân loại rồi. Lũ pháp sư kia nếu không biết khí công thì ánh mắt của bọn chúng dù có lợi hại đi chăng nữa cũng không thể nào bì kịp với võ giả. Vậy chắc chắn là một cao thủ võ lâm rồi!"

Trương Bồ tâm cơ linh mẫn, vừa suy nghĩ liền đoán ra ngay lập tức. Hắn cố gắng nhin đau ở cánh tay, gắng gượng đứng dậy, chấp tay hướng sâu trong rừng lên tiếng nói:

"Tại hạ Đoạt Cấp Thủ Kiếm, Trương Bồ của Ma Thiên Giáo. Không biết các hạ là cao nhân phương nào!? Có thể ra gặp mặt được chăng?"

Sáu người còn lại vừa thấy lão đại bị tập kích bất ngờ liền ngưng thần đề phòng, ánh mắt sắc bén dò xét bốn phương tám hướng, chỉ đợi người bên trong đáp lời liền xông vào bắt lấy. Nhưng ngay lập tức bị ánh mắt Trương Bồ cản lại, bọn họ tâm linh tương thông, hiểu ngay ý lão đại rằng đây là một cường địch khó lường nên không thể khinh suất. Khi đó cả sáu người mới lùi lại dần xích sát vào nhau để tùy thời ứng phó. Xích Yến Hàn cũng không ngoại lệ, nàng vốn tưởng rằng hôm nay mình không còn đường sống, nhưng nghe nói có người đến cứu thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Nhưng đợi hồi lâu mà vẫn không thấy ai đáp cả.

Lọc cọc... lọc cọc...

Bọn họ đang đem lòng nghi ngờ thì đúng lúc này, bên trong truyền ra tiếng vó ngựa.

Trương Bồ nghiêng đầu lắng tai, ngưng thần dò xét. Được lúc sau, hắn nhú mày lắm bầm:

"Kỳ lạ, sao ta lại nghe thấy tiếng vó ngựa cơ chứ! Không lẽ là một đội Dong Bình đoàn nào đó ư?"

Nhưng rất nhanh hắn lại phủ nhận:

"Không phải, nghe tiếng thì dường như chỉ có một người mà thôi. Hừ! Dám phá hỏng đại sự của ta, nhất định không cho ngươi chết toàn thây."

Lúc này tiếng vó ngựa ngày càng gần, đến khi mọi người nghe rõ nhìn lại, thì chỉ thấy đó là một người thanh niên đang thong dong cưỡi ngựa, dáng vẻ bề ngoài trông rất đĩnh bình thường. Hắn cầm trên tay một thanh kiếm màu xanh ngọc, tướng mạo không có gì đặc sắc nhưng ánh mắt hắn lại lóe lên một tia hàn quang sắc bén khiến người khác nhìn vào mà e sợ. Điều đáng nói là từ trên người hắn toát ra một cỗ khí thế, khiến lồng ngực của đám người đường như bị một luồng áp bách vô hình, trái tim không tự chủ được mà đập liên hồi, lòng bọn họ trầm nghĩ:

"Người này trông dáng vẻ bình thường nhưng tại sao lại có thể tạo ra một áp lực vô hình như thế?"

Người thanh niên phía trước này, không ai khác chính là Quảng Mục Thiên. Nguyên hắn đi vào Mê Vụ Sâm lâm cũng đã được vài ngày, nhưng cánh rừng này thực sự quá rộng lớn. Quảng Mục Thiên lại không biết phân biệt hướng đi nào đến Tinh Linh sâm lâm, đâm ra bị lạc đường. Tuy nói trong Mê Vụ sâm lâm ma thú rất nhiều, thậm chí thần thú cũng xuất hiện một hai con, nhưng với một thân công phu trên người thì Quảng Mục Thiên không hề gặp chút nguy hiểm nào cả. Hôm nay đang mò mẫm tìm đường ra thì lại chợt nghe tiếng người quát tháo. Quảng Mục Thiên trong lòng vui mừng hớn hở, vội giục ngựa chạy đến xem. Bất quá đúng lúc tám người đánh nhau tụi bụi, hắn không muốn xen vào chuyện người khác nên chỉ đứng từ xa nghe ngóng. Nhưng khi nghe đến danh tự "Hur Thiên Điện" thì tính tò mò lại nổi lên. Nên lúc Trương Bồ ra tay đoạt mạng Xích Yến Hàn, hắn liền phóng một viên đá ra ngăn cản. Mục đích cũng chỉ vì muốn biết Hur Thiên Điện kia là như thế nào.

Lúc này, Trương Bồ đã lấy lại bình tĩnh, tiến lên trước một bước, chấp tay trước mặt nói:

"Tại hạ Trương Bồ, không biết thiếu hiệp đây xưng hô thế nào?"

Quảng Mục Thiên định đáp, nhưng chợt nghĩ lại:

"Bây tên này là người của ma giáo, nếu ta nói tên thực ra chẳng phải dọa bọn chúng chạy đi mất hay sao? Cứ kiếm đại một cái tên nào đó nói ra đi, dù sao bọn chúng cũng chẳng nào biết được"

Nghĩ vậy, hắn vẫn ngồi trên lưng ngựa, cười nhạt đáp:

"Tại hạ Đinh Phong." Hắn không khách khí mà mượn tên Đinh Phong

Nói đến Trương Bồ, tuy không phải là người của danh môn chính phái, nhưng ở trong giang hồ địa vị không hề nhỏ, cũng được xếp vào hàng tiền bối cao nhân. Vậy mà trong lời nói lúc này của hắn lại xưng là tại hạ với thiếu hiệp, đủ hiểu Trương Bồ đã nhượng bộ hạ mình như thế nào. Nhưng, Quảng Mục Thiên lại không hề khách khí, trực tiếp ngồi trên lưng ngựa mà đối đáp, chưa kể đến lời đối đáp của hắn còn rất vô lễ. Hành động này chính là khinh thường đối phương, không hề cho Trương Bồ mặt mũi chút nào. Trương Bồ cực kỳ tức giận, nhưng không dám nói toạc ra. Một mặt là kiêng kỵ thực lực của Quảng Mục Thiên, mặt khác là sợ còn có người khác đứng phía ngoài yểm hộ. Gã đảo mắt quan sát Quảng Mục Thiên một hồi rồi thầm đánh giá:

"Viên đá vừa rồi là do hắn ném ra ư? Kinh lực thật mạnh mẽ, nếu là vậy chắc hẳn nội công hắn rất cao cường. So về độ tuổi thì hắn cũng chỉ bằng Xích Yến Hàn mà thôi, nhưng lại sở hữu nội công thâm hậu như vậy thật hiếm có."

Đoạn liếc mắt qua nhìn thoáng Xích Yến Hàn một cái, rồi lại nghĩ:

"Nói Xích Yến Hàn kia tuy tuổi trẻ nhưng khí công thâm hậu, ắt một phần cũng là nhờ sư phụ cô ta trước khi chết dùng khí công cả đời đã thông kinh mạch toàn thân, truyền khí công thượng thừa nên mới tu luyện dễ dàng như thế. Còn nếu như tìm trên giang hồ người thứ hai vừa trẻ tuổi vừa có nội công cao cường như vậy thì ta chưa thấy bao giờ. Chắc không phải do hắn ném mà là dùng thủ pháp nào khác rồi!"

Trương Bồ một đời lịch duyệt giang hồ, rất tin tưởng vào phán đoán của mình. Gã giờ kiểm cảm mạnh xuống đất, cùng lúc đó khí thế lẫn sát khí trong người phóng ra nhắm Quảng Mục Thiên trùng kích đến. Đồng thời lớn giọng hỏi:

"Xin hỏi Đinh thiếu hiệp, phải chăng viên đá lúc này là do thiếu hiệp ném tới?"

Chỉ với một câu hỏi này mà Trương Bồ giải phóng cả sát khí lẫn khí thế. Không những vậy, gã còn truyền thêm cả âm công vào trong từng câu chữ khiến cho chỉ một câu nói bất ngờ biến thành một đòn công kích vào đối phương. Thủ pháp này so với đường quyền ngọn cước thì nguy hiểm hơn gấp bội, nếu Quảng Mục Thiên nội lực kém hơn Trương Bồ, hoặc ý chí của hắn quá kém cỏi, không đủ kiên cường sẽ lập tức thất khiếu chảy máu mà đột tử.

Nhưng thật kinh ngạc, Quảng Mục Thiên vẫn bất động thanh sắc, chỉ cười nói:

"Cái đó chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi, mong được lượng thứ!"

Trương Bồ giật mình, trong lòng cả kinh:

"Người này không những không bị gì mà còn có thể mở miệng nói chuyện được. Quả nhiên không phải tầm thường!"

Hắn tuy một đòn thất bại nhưng không vì thế mà tỏ ra yếu thế chút nào, thản nhiên như không hỏi:

"Bắt đắc dĩ ư? Nếu vậy thì không biết thiếu hiệp cứu cô ta với lý do bắt đắc dĩ nào? Có thể cho tại hạ biết được chăng?"

Quảng Mục Thiên ngẩng mặt nhìn trời, đáp:

"Mê Vụ sâm lâm quả thực rộng lớn, tại hạ không may bị lạc đường. Vừa lúc thấy mọi người tụ tập ở đây nên chỉ muốn đến hỏi thăm đường đi mà thôi."

Trương Bồ cười lạnh, nói:

“Thiếu hiệp lạc đường thì hà tất đã liên quan gì đến tính mạng của cô gái này mà ra tay cứu giúp? Chắc còn một lý do khác nữa chẳng?”

Quảng Mục Thiên gật đầu, cười nói:

"Đó mới chỉ là một lý do, lý do thứ hai là ta muốn xem cái gọi là Hư Thiên Bảo Lệnh kia một chút. Cầu nối chính tà ư? Xem ra cũng có chút hay ho..."

Lời này vừa thốt ra, Trương Bồ cùng Xích Yến Hàn đều chung một suy nghĩ, trong lòng hừ lạnh một tiếng, thâm chủi:

"Hừ! Ngụy quân tử, giả vờ giả vịt đi hỏi đường. Thực chất cũng chỉ muốn đoạt Hư Thiên Bảo lệnh."

Mà trong đám người, Đại Bộc Phá Dao Chấn Minh cực kỳ nóng tính. Gã trước sau đánh nhau với Xích Yến Hàn ở thế hạ phong đã ôm một bụng lửa giận rồi. Nay lại gặp một tên thiếu niên ngông cuồng thì lại tăng thêm vài phần nóng nảy. Gã đứng ra lớn tiếng mắng chửi:

"Hỏi đường cái con khi khô nhà người! Muốn cướp lệnh thì nói toạc con mẹ nó ra đi, còn tìm hiểu cái rắm. Trên giang hồ Hư Thiên lệnh quý giá như thế nào ai mà còn không rõ. Chỉ có kẻ ngu ngốc mới dâng lên cho người xem."

Trương Bồ giận, quát lớn:

"Sư đệ lui về!"

Chấn Minh bị lão đại mắng không dám tiếp tục làm càn, đành nuốt giận mà hậm hực quay về chỗ.

Trương Bồ cười nói:

"À... Thứ lỗi cho sư đệ của ta vô lễ. Chắc là thiếu hiệp đây mới vào giang hồ nên chưa nhận thức qua Hư Thiên Lệnh mà thôi. Vậy đợi bọn ta giết cô gái kia xong liền đưa lệnh bài cho thiếu hiệp nhìn qua."

Quảng Mục Thiên gật đầu nói:

"Nếu vậy thì tùy ý!"

Trương Bồ mỉm cười, nghĩ thầm:

"Cho người nhìn qua xong giết người, xem như cũng không phải không giữ chữ tín. Hừ, nội công thâm hậu nhưng tuổi còn trẻ thế này chắc kinh nghiệm thực chiến cũng chẳng có là bao. Bọn ta quần chiến không tin là không hạ được người."

"Ha ha ha..."

Đúng lúc này, Xích Yến Hàn lại cười lớn.

Trương Bồ nhú mày nghĩ:

"Chẳng lẽ à khí giận công tâm liền bị điên rồi sao. Ủm, vậy cũng dễ dàng hạ thủ."

Chỉ nghe Xích Yến Hàn cười khẩy một tiếng, giọng chế giễu:

"Xích Yến Hàn ta một đời phiêu bạt giang hồ, khoái ý ân cừ. Nào ngờ hôm nay sa cơ lỡ vận. Bị một bọn cầu tặc nham hiểm ám toán. Ta không phục. Nếu muốn cướp lệnh, ta cho các người cướp."

Nói rồi vung tay lên, một vật hình vuông nhanh như chớp bắn đến chỗ Quảng Mục Thiên.

Đám Trương Bồ giật mình la lên:

"Cướp lệnh."

Nào ngờ Quảng Mục Thiên nhanh tay hơn, vươn ra dùng cách không ngự vật cướp lấy. Hắn vừa cầm Hư Thiên lệnh trên tay, cảm giác lệnh bài có hơi nặng, vội đưa lên xem. Thấy đó là một tấm lệnh bài hoàn toàn làm bằng vàng, bề ngoài được khắc hình một con thần long. Chính giữa lệnh có ghi một chữ "Hư" to tướng.

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, lắp bắp:

"Cái này chính là Hư Thiên Bảo Lệnh sao? Dùng để làm gì?"

Xích Yến Hàn hừ lạnh, trong nội tâm thâm nghĩ:

"Đã đến nước này rồi còn găng giả vờ giả vịt. Đúng là một tên ngụy quân tử."

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng vẫn trả lời:

"Đương nhiên là để vào Hư Thiên Điện rồi."

Quảng Mục Thiên đang định hỏi tiếp Hư Thiên Điện là gì. Nhưng Trương Bô ngoài này lên tiếng ngắt lời:

"Ha ha, thiếu hiệp đã nhìn rõ Hư Thiên Bảo lệnh rồi chẳng? Cô ta đã ném nó cho thiếu hiệp cũng đỡ một phen mất công bọn ta tự tay đến lấy. Nếu nhue đã xem kỹ rồi thì có thể trả nó lại cho bọn tại hạ không?"

"Trả?"

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên:

"Trả thế nào? Cái này là do cô ta đưa nó cho ta. Tức là bây giờ Hư Thiên Bảo lệnh đã là của tại hạ rồi. Các hạ bảo ta đem trả xem chừng không hợp lý lắm."

Trương Bô hừ lạnh, nghĩ thầm:

"Hừ, cuối cùng cũng lộ đuôi cáo rồi, muốn cướp lệnh ư? Đừng hòng!"

Hắn bèn nói:

"Thiếu hiệp chớ nên trúng kế. Cô ta đưa lệnh cho thiếu hiệp ắt là muốn chúng ta ẩu đả lẫn nhau đến một mất một còn đấy. Thiếu hiệp là người sáng suốt ắt sẽ nhìn ra điểm này!"

Quảng Mục Thiên tuy hiểu nhưng vẫn làm ngo, lạnh nhạt hỏi:

"Vậy thì sao?"

"Thì sao?"

Cả bảy người thất kiếm bị câu hỏi này làm cho đứng người?

"Thì sao? Thì xông lên cướp lại chứ làm sao?"

Trương Bô giờ này hết nhịn nổi rồi, gầm lớn một tiếng rồi rút kiếm xông đến. Hắn từ đầu chí cuối ăn nói nhún nhường thì đã ôm hận lắm. Nay bị cướp trước mặt trước mũi như thế thì không tức làm sao cho được. Cả bảy người không hẹn mà cùng nhảy vào tấn công. Bọn họ ai cũng âm ức trong lòng nên đã ra chiêu thì toàn là chiêu sát thủ. Nhất thời hàn quang chói mắt, sát khí trùng thiên.

Quảng Mục Thiên rút hàn băng ngọc kiếm bên người ra vung lên đón đỡ. Tiếng binh khí va chạm nhau kịch liệt. Hàn băng ngọc kiếm hồi trước được xếp vào trong Bát đại kỳ bảo nhưng ở thế giới này lại không được xếp vào kiếm phổ. Không phải là vì uy lực của nó không đủ, mà người ta không hề biết được nơi hạ lạc của thanh kiếm này. Thành ra trong thất kiếm không ai biết thanh kiếm mà Quảng Mục Thiên đang dùng lại là một thần binh.

Trương Bô, Chấn Minh, Bạch Mi, Dạ Nga... đều bị hàn khí xâm nhập. Lạnh đến phát run, ra chiêu càng ngày càng chậm chạp. Bọn hắn không nhận được, sợ hãi nghĩ thầm:

"Thanh kiếm của hắn là gì mà lợi hại như vậy?"

"Mọi người, binh khí của hắn có chút quỷ dị. Lập tức lui về."

Trương Bô gắng gượng hét lên một tiếng rồi thì triển khinh công lùi về sau.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lại một lần nữa cứu người

Chỉ trong chớp mắt, ánh chớp lóe lên, bảy thanh kiếm đều nhắm Quảng Mục Thiên chém tới. Hắn nghiêng người đi né tránh, đồng thời nhảy tót xuống ngựa, thân người hơi lạng một cái liền lên ra sân sau Đại bực phá đao Chấn Minh.

Chấn Minh hoảng hốt, vội xoay người vung đao chém về sau. Quảng Mục Thiên liền hạ thấp người xuống tránh thoát, khuỷu tay phải hấn thúc ra đánh "bình" một tiếng trúng ngay vào bụng dưới của gã.

Chấn Minh bị đánh trúng yếu huyệt, y đau quá "hự" lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất, thanh kiếm trong tay cũng cảm không chặt liền bị văng đi.

Sáu người còn lại trong thất kiếm cũng vô cùng kinh hoảng, họ không nghĩ rằng đối phương lại nhanh đến như vậy, cả bọn vội chạy đến tiếp ứng. Nào ngờ, Quảng Mục Thiên đã liệu trước điều này, hấn đưa hàn băng ngọc kiếm ra, điểm nhẹ vào phía chuôi Đại Bộc Phá đao. Phía chuôi Đại bộc phá đao có một cái lỗ tròn rất là nhỏ. Hàn băng ngọc kiếm của Quảng Mục Thiên đâm ra liền trúng ngay, hấn vừa gom vừa móc, khoèo luôn cả thanh kiếm về, rồi tiện đà xoay một vòng liệng luôn đến hướng sáu người còn lại. Đồng thời, hấn điểm chân phải xuống, vọt người đi như tên bắn trở lại lưng ngựa.

Mấy cái nhô lên hụp xuống mau lẹ phi thường, giữa làn hàn quang của bảy thanh kiếm kia mà Quảng Mục Thiên vẫn có thể hạ gục một người rồi đoạt lấy binh khí đối phương thật khó mà tin nổi. Hơn nữa cả bảy người này đều là cao thủ tuyệt đỉnh.

Đại bộc phá đao bị hấn dùng hàn kiếm hắt đi, trúng ngay ba người trong thất kiếm phát ra từng chập tiếng nổ rùng rợn. Trên mặt của thanh Đại bộc phá đao này được khắc ma pháp hóa lôi song hệ, hễ có lực va chạm vào đủ mạnh sẽ phát nổ. Ba người bị ném trúng tuy biết rõ điều này nhưng chẳng còn cách chống đỡ nào khác. Hành động của Quảng Mục Thiên quá mau lẹ, đến khi ba người nhận ra thứ bay đến chính là Đại bộc phá đao thì đã quá muộn rồi.

Trương Bồ sợ hãi vội nhảy lùi lại, lòng thâm nghĩ:

"Tên này rốt cuộc là ai mà võ công lợi hại như vậy?"

Trương Bồ nhìn vậy nhưng thực chất lại là một trưởng lão của ma giáo, võ công thuộc hàng nhất đẳng. Ánh mắt của hấn so với sáu người còn lại thì tinh tường hơn nhiều. Hấn nhận thấy Quảng Mục Thiên chỉ lắc người nhẹ một cái đã thoát khỏi công kích của bảy thanh kiếm, rồi tiếp cận Đại Bộc phá đao Chấn Minh. Từ lúc tung người nhảy xuống đến khi tước đoạt vũ khí của đối phương, ngắn ngủn chỉ trong chớp mắt mà thôi. Một thanh niên mới chỉ hai mươi tuổi tại sao lại có tốc độ kinh dị đến như vậy chứ! Điều này ngay cả Xích Yến Hàn khi ở thời kỳ đỉnh phong cũng chưa chắc đã làm nổi.

Trương Bồ trong lòng vừa sợ hãi cũng xen lẫn chút đố kỵ và tức giận. Hấn từ trước tới nay luôn cậy mình tuổi cao, tu vi nội công thu thập gần mấy chục năm vô cùng thâm hậu, khó có người nào sánh kịp. Nay vừa mới xuất sơn lại đụng phải hai cái quái thai, một kẻ chưa đến hai mươi tuổi đã được xếp vào hàng Ngũ Thánh, một kẻ khác tuổi cũng cực kỳ trẻ mà võ công lại rất cao cường. Tuy là nói núi cao lại có núi cao hơn, tre già măng mọc, nhưng Trương Bồ không thể chấp nhận được. Hai người này tuổi vẫn còn quá trẻ, nói trắng ra tuổi của chúng chỉ đáng ở hàng hậu bối mà thôi. Vậy mà võ công lại có thể sánh ngang với các bậc tiền bối cao nhân. Hồi bằng tuổi hai người thì hấn mới chỉ là một tên có võ công tầm thường mà thôi. Nếu để thêm chục năm nữa thì hai người này có thể phát triển đến dạng gì? Hôm nay đã lỡ đắc tội rồi thì ngày sau thực khó mà sống sót.

"Phải giết hai người này khi chúng còn chưa đủ lông đủ cánh. Nếu không ma giáo sau này sẽ gặp tai họa khôn lường. Tên thanh niên này võ công tuy lợi hại thật, nhưng tuổi trẻ như vậy nội công góm lăm cũng chỉ là cấp Đầu Vương mà thôi. Chỉ có điều thanh kiếm của y quá quý giá, y cứ dùng nó thì ta khó mà hạ sát thủ được. Ta khích hấn đấu chương lực xem sao? Nhất định phải một chương đánh chết người này."

Trương Bồ đầu nổi sát niệm, hai tay vẽ thành một đường vòng cung, nội lực trong đan điền được hấn không ngừng vận lên lòng bàn tay cực kỳ dày đặc. Đến nỗi người ta có thể thấy ở hai tay của hấn ẩn hiện một làn sương trắng mờ ảo. Nội lực tuy nói là vô hình, nhưng khi vận lên quá đậm vẫn mờ mờ có thể thấy được. Cái này cũng tương tự như khí công hóa hình vậy, tuy nhiên để đạt được đến trình độ khí công hóa hình thì vẫn còn khá xa.

Khí công hóa hình chính là khi phát chương có thể ngưng tụ khí ở lòng bàn tay rồi huyền hóa nó thành nhiều hình dạng khác nhau. Tỷ dụ như huyết long chương của Quảng Mục Thiên có thể biến hóa thành hình một con huyết long, đương nhiên uy lực cũng sẽ vượt trội hơn. Ngưng tụ khí của Trương Bồ mới chỉ là bước đầu tiên của khí công hóa hình mà thôi.

Trương Bồ điểm chân vọt người đến, quát lớn:

"Tiểu tử, có giỏi thử đỡ của ta một chương!"

Quảng Mục Thiên đang ngồi trên lưng ngựa, thấy chương lực đối phương ào ào đánh tới. Kinh phong rít lên veo veo, thể chương hùng hồn mãnh liệt vô cùng, tưởng chừng như có thể phá bia chặt đá.

Tuy rằng chương của Trương Bồ tích tụ nội lực trầm hùng hồn hậu, nhưng trong mắt Quảng Mục Thiên lại hiện ra trăm ngàn chỗ sơ hở. Luận công lực hòa hầu mà nói, hấn đã đạt đến cảnh giới kinh người, trên đời này không ai sánh nổi. Trương Bồ ở trước mặt một đại cao thủ khí công mà lại thì thể chương lực thì chẳng khác nào mưa riu qua mắt thợ cả.

Nhưng Trương Bồ cũng là một tay cáo già, hấn chưa hiểu rõ khả năng của đối phương đến đâu nên hấn chỉ sử đến bảy thành công lực. Nếu quả thực đối phương khí công thâm hậu hơn hấn thì dùng ba thành công lực còn sót lại mà tẩu thoát. Và lại thể người của y là lao lên tấn công nên có lợi hơn, tục ngữ nói: tiên hạ thủ vi cường, chương thể từ trong đánh ra. Quảng Mục Thiên lại đang ngồi trên lưng ngựa, người ngoài nhìn vào đoán chừng Trương Bồ nắm chắc phần thắng. Đối phương dù có là đại cao thủ nội công đi chăng nữa nếu ngồi trên lưng ngựa cũng không thể nào đỡ nổi chương này của hấn.

Xích Yến Hàn ở ngoài bị thương khá nặng, nhưng ánh mắt vẫn nhạy bén như thường. Nàng tuy ghét Quảng Mục Thiên, gán cho hấn cái mác nguy quân tử. Nhưng khi thấy hấn một mình đối chọi lại bảy người mà vẫn không rơi vào thế hạ phong nên trong lòng có chút kính phục, vội la lên:

"Cẩn thận, chương này uy lực mạnh mẽ, ngươi không đỡ lại được đâu. Mau chạy đi."

Quảng Mục Thiên chẳng thèm để ý, liền ngưng tụ chân khí, vận nội công, khi chương của y vừa đánh ra lập tức giờ chương phải chống lại.

Bình...

Hai chuông đụng nhau vang lên một tiếng nổ dữ dội. Công lực của Quảng Mục Thiên hơn Trương Bồ xa lợ xa lấc. Chuông lực trong lòng bàn tay hắn ào ạt xô ra như bài sơn đảo hải. Trương Bồ mặc dù đã có đề phòng nhưng cũng nào ngờ được đối phương lại lợi hại như thế, muốn giữ vững thân mình mà không thể được, hắn cảm thấy toàn thân căng phồng như sắp nổ tung, hai chân mềm nhũn suýt té nhào xuống đất.

Bây giờ chỉ cần Quảng Mục Thiên nhả thêm nội lực thì Trương Bồ chắc chắn sẽ thịt nát xương tan. Nhưng hắn lại chột nghĩ:

"Thôi thì nể tình các người là người của Ma Giáo, ta ban cho người một ân huệ nhỏ vậy!"

Lúc này gương mặt của Trương Bồ co rút biến dạng, kết hợp với vô số vết sẹo khiến bộ mặt y trở nên nhăn nhó khó xem, hai bên khóe miệng cũng đã rịn máu. Hắn rất muốn thu chuông về nhưng chẳng tài nào làm được.

Quảng Mục Thiên ý định không muốn giết đối phương, khi trông thấy tình hình cũng vừa phải rồi, liền thu hồi khí công, đẩy nhẹ tay ra. Trương Bồ "hự" lên một tiếng, bị hất văng ra xa, té nhào trên mặt đất. Hắn ngã ngửa ra, đầu óc quay cuồng choáng váng, miệng trào ra máu tươi không ngớt.

Một mảnh không gian tĩnh mịch, mọi người như ngầy ngốc, đứng im như phỗng, ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới kết quả này, trải qua khoảnh khắc ngỡ ngàng, bọn họ thật sự không thể tin nổi vào mắt mình nữa. Trương Bồ một đại cao thủ ma giáo, đi đấu chuông lực với một thanh niên vậy mà thua sao?

Sáu người còn lại trong thất kiếm sau một phen bàng hoàng vội chạy đến đỡ lão đại dậy. Thấy hắn mặt vàng như nghệ, hơi thở yếu ớt vô cùng. Phải khi cả sáu người hợp sức cùng truyền khí công vào người hắn mới từ từ tỉnh dậy. Trương Bồ hai mắt mờ hé ra, yếu ớt than:

"Quả nhiên người tính không bằng trời tính. Mưu sự tại nhân mà hành sự tại thiên. Không ngờ hôm nay bảy người thất kiếm bọn ta lại thất bại trong gang tấc thế này."

Mạc Hạ đứng bên vội khuyên can:

"Đại ca, thắng thua là chuyện thường tình. Đừng quá để trong lòng như vậy, bọn ta tuy không thể đấu tay đôi với hắn được nhưng chẳng lẽ không thể quần công. Chỉ cần chúng ta cùng hợp sức nhất định sẽ băm nát hắn ra như tương."

Mấy người còn lại cũng lên tiếng phụ họa:

"Phải đấy, chúng ta cùng xông lên một lượt, không sợ không địch lại được hắn. Cùng lắm thì chết tại đây thôi."

Quảng Mục Thiên đứng ngoài nghe bọn họ nói chuyện chỉ cười thầm trong lòng.

Trương Bồ nghĩ thầm:

"Bảy người bọn ta chết tại đây cũng không nói làm chi, nhưng lỡ đắc tội người không nên đắc tội rồi. Nếu để Phiến Đế thoát khỏi đây thì Ma Thiên Giáo chúng ta khó lòng mà yên ổn. Bọn ta đương nhiên cũng không thoát khỏi cái chết. Nếu ngày sau cũng chết, bây giờ cũng chết thì có khác gì nhau đâu. Chi bằng hôm nay liều mạng một phen, Hư Thiên Lệnh thì không đoạt được cũng chẳng sao. Nhưng Xích Yển Hân thì nhất định phải diệt khẩu, tất cũng là trừ cho Ma Thiên Giáo một cái đại họa sau này. Còn về thanh niên kia võ công sâu không lường được, cho dù bảy người bọn ta quần công cũng khó mà đánh thắng. Chi bằng ta cầu hòa với y xem sao? Ài... Đi được đến đâu hay đến đó vậy."

Trương Bồ nghĩ vậy bèn nói với sáu người:

"Mau đỡ ta dậy."

Sáu người tuy không hiểu ý lão đại như thế nào, nhưng được lệnh thì vẫn tuân theo vội đỡ hắn dậy. Trương Bồ lau vết máu trên khóe miệng, rồi hướng tới Quảng Mục Thiên, chấp tay nói:

"Võ công của thiếu hiệp đúng là cao siêu. Tại hạ cam bái hạ phong."

Quảng Mục Thiên trả lễ, đáp:

"Quá khen, là các hạ nhường mà thôi."

Trương Bồ nói tiếp:

"Nếu như Hư Thiên Lệnh thiếu hiệp đã có trong tay thì có thể cho tại hạ một yêu cầu nhỏ nhỏ được chăng?"

Quảng Mục Thiên không biết ý định của hắn là gì, gật đầu nói:

"Được, nhưng nếu yêu cầu đó không nhỏ như người nói thì ta không thể giúp được đâu."

Trương Bồ gật đầu đáp:

"Chuyện này cũng đơn giản thôi, chẳng qua là bọn tại hạ và Hàn cô nương đây có xích mích với nhau. Hai bên đã vào thế ta chết ngươi sống. Nếu như thiếu hiệp đã đạt được mục đích rồi thì có thể rời đi để bọn ta giải quyết ân oán được chăng. Mặt khác, nếu như bảy người chúng ta chết ở đây thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu cô nương này không may vong mạng dưới kiếm của bọn tại hạ thì... Bọn tại hạ mong rằng chuyện ngày hôm nay thiếu hiệp có thể giữ kín trong lòng không tiết lộ ra bên ngoài. Yêu cầu nhỏ nhỏ này của bọn tại hạ thiếu hiệp có thể đáp ứng hay không?"

Quảng Mục Thiên nhíu mày, ánh mắt liếc qua Xích Yến Hàn, hắn thấy nàng tuổi còn rất trẻ không quá hai mươi mà võ công thật phi phàm. Khuôn mặt hơi có vẻ tiêu tụy, tuy bị thương nặng nhưng vẫn không thể che lấp hết vẻ kiêu diễm, chỉ có rằng nàng bị trúng độc nên làn da xanh xao không được hồng hào. Nếu so sánh về đẹp, Quảng Mục Thiên khẳng định nàng có thể sánh cùng Nạp Lan Như Ngọc... Bất quá khí chất của hai người lại quá khác nhau, Xích Yến Hàn là nhân sĩ võ lâm nên khí chất cũng khác biệt hoàn toàn. Xích Yến Hàn nghe những lời vừa rồi của Trương Bồ mà không tỏ vẻ gì là sợ hãi cả, trên miệng chỉ nở một nụ cười cay đắng. Dường như nàng đã biết trước số phận của mình và chấp nhận nó vậy.

Quảng Mục Thiên trông thấy nàng cười đột nhiên sững người lại, một mình lăm bằm:

"Thật là trùng hợp, thật khiến ta phải nhớ về hôm đó. Hôm đó cũng đúng bảy người."

Hoàn cảnh của Xích Yến Hàn hiện tại khiến Quảng Mục Thiên chợt nhớ về quá khứ. Khi đó hắn cũng từng ở trong hoàn cảnh tương tự. Thật sự quá trùng hợp, ngày đó cũng chính là bảy người, bảy người vây công một mình hắn. Bất quá bảy người đó không phải Thất Kiếm mà lại là Thất Tuyệt.

"Chẳng lẽ đây là ý trời, muốn ta cứu mạng cô gái này hay sao?"

Quảng Mục Thiên đang chìm đắm vào trong quá khứ, chợt hắn nhắm mắt thở dài một cái rồi lại lăm bằm:

"Ài... Xem ra ta cũng nhiễm cái bệnh cứu người của bọn chính phái mất thôi!"

Trương Bồ đợi hồi lâu không thấy Quảng Mục Thiên trả lời liền nóng ruột gặng hỏi:

"Không biết ý thiếu hiệp như thế nào?"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Thật đáng tiếc, ta không thể làm theo yêu cầu của các hạ được. Mạng của cô gái này... ta muốn!"

Xích Yến Hàn đang vô cùng tuyệt vọng, bỗng nghe được những lời này, ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn Quảng Mục Thiên. Nàng không hiểu ý đồ tiếp theo của hắn là gì? Chẳng phải nàng đã ném cho hắn Hư Thiên Bảo lệnh rồi sao? Chẳng lẽ tên này đoạt được Hư thiên lệnh rồi vui quá nên đầu óc lú lẫn?

Thực sự mà nói, Xích Yến Hàn cũng rất kinh ngạc với võ công của Quảng Mục Thiên. Nàng luôn cho rằng, Quảng Mục Thiên là một tên ngụy quân tử, nhưng phải thừa nhận hắn là một tên ngụy quân tử có đầy đủ thực lực.

Nhưng điều khiến nàng không tài nào hiểu nổi là tên đó đã đoạt được Hư Thiên Lệnh rồi mà vẫn còn dây dưa không chịu rời đi. Lúc này đây thì trên người nàng đâu còn thứ gì để cướp đoạt nữa chứ. Tuy võ công hắn lợi hại, nhưng chẳng lẽ hắn nghĩ rằng chỉ một thân một mình liền có thể đánh lại cả bảy người hay sao?

Trương Bồ tuy giận lắm nhưng gã cố nén lại, nói:

"Thiếu hiệp đừng có được voi đòi tiên. Lệnh bài đã trong tay thiếu hiệp rồi, nay lại còn muốn đoạt cả người nữa ư!? Bọn tại hạ cùng Hàn cô nương đã vào thế không đội trời chung rồi. Nếu hôm nay để cô ta rời khỏi đây nhất định Ma giáo sẽ gặp đại họa. Cùng lắm thì bọn ta cả chết lưới rách cũng phải giết cho kỳ được Bạch Ngọc Phiến Đế mới thôi. Thiếu hiệp tuy võ công lợi hại lắm, nhưng có khả năng bảo hộ thêm một người nữa ư? Hòn nữa cô ta đã hơi tàn lực kiệt rồi, thiếu hiệp còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân làm cái quái gì nữa. Ta chỉ mong muốn thiếu hiệp rời đi, và không được tiết lộ chuyện này ra bên ngoài mà thôi."

Lời hắn nói ra mười phần quyết tâm, hiển nhiên đã quyết tâm giết Xích Yến Hàn cho kỳ được rồi.

Xích Yến Hàn cũng nghĩ như vậy, tuy nàng không biết ý tứ của Quảng Mục Thiên là gì. Nhưng đối phương không ngại hiểm nguy mà đối chọi với bảy đại cao thủ để cứu mình thì vẫn nổi lòng căm kích, bèn hướng hắn nói:

"Ngươi không cần cứu ta làm gì! Hư Thiên lệnh tuy không quan trọng cho lắm, nhưng vẫn là ta dùng tính mạng để bảo vệ... Bạch Ngọc Phiến Đế này tuy trong hàng Ngũ Thánh ở hạng chót, nhưng chút cốt khí vẫn phải có. Bọn chúng muốn giết ta cũng không dễ vậy đâu."

Quảng Mục Thiên thấy nàng tuy trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh nhưng vẫn ngạo khí ngút trời thì không khỏi sinh lòng thán phục. Hắn lại chợt nhớ đến câu nói của thị nữ Tiểu Hình lúc trước. Bất giác trên miệng nở nụ cười. Hắn nói:

"Ngươi đã từng nghe câu: Người trong giang hồ lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ hay chưa?"

Trương Bồ hừ lạnh một tiếng, nói:

"Hừ... Bạt đao tương trợ ư? Không nghĩ trên đời này còn tồn tại một kẻ ngu như vậy? Được lắm, để xem ngươi trợ được hay chúng ta giết được!"

Quảng Mục Thiên cười nói:

"Ta tha cho ngươi một mạng rồi, chẳng lẽ không biết khó mà lui sao. Cho dù giết được cô ta đi chẳng nữa cũng sẽ mất mạng dưới tay của ta mà thôi."

Trương Bồ đáp:

"Điều đó ta không phủ nhận. Nhưng dù có mất mạng đi chẳng nữa bọn ta cũng không thể để chuyện hôm nay bị truyền ra bên ngoài. Ngươi nghĩ đã đắc tội với một vị trong Ngũ Thánh thì sau này còn sống yên ổn được sao?"

Quảng Mục Thiên nói:

"Nếu ta cam đoan chuyện ngày hôm nay sẽ không tiết lộ ra bên ngoài thì thế nào?"

Đoạn quay sang Xích Yến Hàn tiếp:

"Cả cô nương đây cũng vậy."

Trương Bồ nghe vậy thì hơi chần chừ, quả thật hắn cũng không muốn chết tại đây. Nếu chuyện hôm nay quả thật được giữ kín thì cơ may bảy người có thể giữ được mạng là rất lớn. Hắn bèn nói:

"Lời nói suông thì làm sao có thể tin tưởng được. Nếu Phiến Đế đây đồng ý bỏ qua chuyện ngày hôm nay thì bọn ta mới có thể yên tâm được."

Quảng Mục Thiên gật đầu, nhìn qua Xích Yến Hàn nói:

"Mạng sống của hai chúng ta tùy thuộc vào một câu nói của cô nương thôi đấy"

Lời hắn nói ra giống như kiểu hai người là tình nhân, cùng nhau đồng sinh cộng tử vậy, khiến Xích Yến Hàn đỏ mặt lên. Nàng giơ một tay lên thề:

"Nếu Thất Kiếm Huyết Sát đồng ý thả hai người bọn ta thì Xích Yến Hàn này quyết không tiết lộ chuyện hôm nay ra bên ngoài. Càng không tìm đến Ma giáo gây khó dễ. Nếu trái lời thề quyết chết dưới mũi đao ngọn giáo."

Trương Bồ hừ lạnh nói:

"Người giang hồ chúng ta chết dưới mũi đao ngọn giáo đâu có gì lạ!"

Xích Yến Hàn tức giận răng nghiến lợi, nói:

"Ta lấy thanh danh sư phụ mình ra để thề, như vậy được chưa?"

Trương Bồ trong lòng thờ dài nhẹ nhõm, gật đầu hài lòng nói:

"Được được... Nếu vậy thì bọn ta tại hạ cũng không làm khó hai người nữa. Mong thiếu hiệp cùng phiến đế giữ lời, không tiết lộ ra ngoài."

Quảng Mục Thiên đáp:

"Đương nhiên, một lời nói ra chắc như đinh đóng cột, tuyệt không làm trái."

Trương Bồ cũng không muốn dây dưa với hai người quá lâu, vội nói lời cáo từ. Hắn được đồng bọn dìu đỡ tri triển khinh công biến mất vào trong cánh rừng.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Anh hùng cứu mỹ nhân

Đội bảy người Thất Kiếm rời khỏi rồi, lúc này Quảng Mục Thiên mới thúc ngựa tiến lại gần hỏi thăm:

"Cô nương còn đi được không?"

"Chắc... Chắc là được."

Xích Yến Hàn ngáp ngừng trả lời. Nàng cố gắng gượng đứng lên, nhưng rồi lại ngã phịch xuống đất. Xem ra Xích Yến Hàn đã quá coi thường vết thương

trên người mình rồi. Đối với một cao thủ mà bị thương đến trình độ đứng không vững, thì có thể hiểu là nghiêm trọng đến nhường nào.

Quảng Mục Thiên thở dài một cái, nữ nhân đôi khi kiên cường quá cũng mệt. Nếu hắn không chủ động trước thì dù chết chắc nàng cũng không thêm mở miệng cầu xin mất. Đến nước này Quảng Mục Thiên chỉ đành xuống ngựa bế nàng lên, nhỏ nhẹ nói:

"Vết thương của cô rất là nặng. Đừng cố quá."

Hành động soái ca của Quảng Mục Thiên nhanh vô cùng, Xích Yến Hàn căn bản không có thời gian phản ứng. Ngoan ngoãn nằm trên tay hắn.

"Ta... ta..."

Xích Yến Hàn bị hắn bế lên tay, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với một nam nhân như thế này. Nhất thời khuôn mặt đỏ ửng, trái tim chột đập loạn!

Bản thân Xích Yến Hàn cũng không hiểu cảm giác hiện tại trong lòng mình là gì, chỉ biết nàng cảm thấy quanh người nam nhân này tản mát ra một vẻ thần bí khó lường. Nhưng điều đó vẫn không thể che lấp được cảm giác an toàn của nàng khi ở gần hắn.

Chẳng lẽ nàng đã động lòng rồi sao? Đây có phải là tình cảm nam nữ hay không?

Không phải, chắc chắn không phải. Là vì hắn cứu nàng lúc lâm nguy nên nàng mới có cảm giác với hắn như thế. Là vì hắn có võ công cao cường nên nàng mới cảm thấy an toàn khi ở cạnh hắn. Nhất định là như vậy. Phải, nhất định là như vậy. Nàng không thể nào động tâm trước một tên xảo trá, một tên nguy hiểm từ trước.

Cổ an ủi lòng mình, Xích Yến Hàn trong thoáng chốc lâm vào trầm tư. Cho đến lúc nàng cảm nhận được một bàn tay nam nhân ấm áp không ngừng truyền nhiệt qua sống lưng mình.

"Hắn đang truyền công lực sang cho ta sao? Ngay cả ở tư thế này mà hắn vẫn có thể truyền công được ư."

Xích Yến Hàn rung mình, khuôn mặt đỏ ửng, cảm giác nóng bỏng lan ra khắp người. Mười mấy năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với một nam nhân như vậy. Thật may là nàng hiện đang trúng độc nên làn da xanh xao, nên lúc đó mặt cũng không dễ nhận ra lắm.

Mà lại đúng lúc này, Xích Yến Hàn cảm thấy được ngực phải của mình có một bàn tay nào đó sờ đến, còn... còn... nắn nắn vài cái. Ủa, thật là không đúng thời điểm chút nào cả. Trong lòng Xích Yến Hàn đang có chút cảm kích ơn cứu mạng của hắn, chỉ trong tích tắc liền mất sạch.

"Người làm cái gì vậy... Thả... Thả ta ra!"

Hành động hạ lưu đó khiến Xích Yến Hàn gấp đến độ quýnh cả lên. Lời nói áp úng, nàng không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy trong người cực kỳ khó chịu, vừa mới khôi phục chút sức lực lúc này cũng mềm nhũn ra.

"Ách... Ta không cố ý đâu, chỉ là không may thôi."

Quảng Mục Thiên vội bào chữa cho hành động vô si của mình. Ấc, hắn tốt xấu gì cũng là một nam nhân, khí huyết phương cương. Bế trên tay một tuyệt đại mỹ nữ như thế này đương nhiên trong đầu cũng sẽ có một chút ý nghĩ xấu xa.

Bị phát hiện như vậy, hắn dù da mặt dày đến đâu cũng phải có chút xấu hổ. Quảng Mục Thiên thấy nàng giãy giụa đòi xuống, cuối cùng đành đặt nàng lên lưng ngựa rồi nói:

"Ta mới truyền sang cho cô một ít chân khí. Trong khoảng thời gian ngắn chất độc sẽ không phát tác. Tuy nhiên ta không giỏi chữa độc cho lắm. Phải đợi cô hồi phục công lực rồi bài tiết chất độc ra bên ngoài thôi."

Một lát sau, Xích Yến Hàn ngáp ngừng hỏi:

"Đa tạ... Tại sao lại cứu ta? Chẳng phải người đã đạt được mục đích rồi sao?"

Nàng hỏi hắn nhưng mặt lại ngoảnh đi nơi khác, chắc là vì hành động vừa rồi khiến nàng vẫn còn ngượng không dám nhìn thẳng nói chuyện.

"Cái đó chính ta cũng không rõ, có lẽ là do ta chợt nhớ về quá khứ chăng?"

Quảng Mục Thiên hàm hồ đáp.

"Quá khứ!? Không lẽ trước đây người cũng từng gặp hoàn cảnh này hay sao?"

"Cũng có thể nói như vậy."

-o0o-

Hai người vừa đi vừa nghỉ tầm một ngày đường thì ra khỏi Mê Vụ Sâm Lâm. Xích Yến Hàn được Quảng Mục Thiên truyền khí công liên tục nên chất độc trong người hiện cũng tiết ra gần hết. Chỉ đợi công lực nàng khôi phục liền có thể trở về thời kỳ đỉnh phong. Trong khoảng thời gian này, Quảng Mục

Thiên có hỏi qua Xích Yến Hàn về Hư Thiên lệnh. Điều đó khiến cho Xích Yến Hàn ngạc nhiên vô cùng, nàng lúc đầu còn tưởng hắn giả vờ. Nhưng qua thời gian dài mới biết hắn không hề nói dối. Hình tượng quỷ quân tử trong lòng Xích Yến Hàn cũng vì vậy mà dần mờ nhạt, nhưng hình tượng tên đám tặc lại ngày càng được dựng lên. Nàng còn cho rằng Quảng Mục Thiên là đệ tử của một vị tiền bối cao nhân nào đó vừa mới hạ sơn nên không hiểu giang hồ võ lâm là gì. Nên khi hắn hỏi điều gì vẫn cần kẻ giải thích.

Nguyên Hư Thiên lệnh là một tấm lệnh bài, chia làm ba cấp thiết, bạch, hoàng kim, dùng để xuất nhập Hư Thiên điện. Mà nói đến Hư Thiên điện, chính là được thành lập ra giống như một liên minh giữa chính phái và tà phái. Theo Xích Yến Hàn được biết, đứng đầu Hư Thiên Điện hiện là minh chủ võ lâm Lâm Ngọc Quân. Nhưng tà phái tỏ vẻ không phục cho lắm, nên nhiều lần gây trở ngại ý đồ muốn soán vị. Bất quá đều không thành công. Gần đây Ma Giáo liên kết với một số thế lực ngoại nhân, không hiểu ý đồ tiếp theo sẽ là gì.

Trong Hư Thiên điện có rất nhiều quy củ, một trong các quy củ đó chính là không cho phép ngoại nhân bước vào, nhất là ma pháp sư. Đường nhiên cũng sẽ có một số ngoại lệ. Bởi thế nên Phi Vũ mới tìm đủ mọi cách để cho đồ đệ cô ta vào điện.

Nghe nói đợt này Hư Thiên điện tìm được bảo vật Huyền Vũ Phá thiên cung nên mời anh hùng hảo hán các lộ về để cùng nhau chiêm ngưỡng. Đồng thời chọn ra một vị chủ nhân thích hợp cho món kỳ bảo kia. Điều này cũng có chút ít liên hệ cùng Đại Hội Võ lâm trong lời của Tư Nhất Dũng. E rằng ý đồ cũng chỉ dừng lại ở tỷ võ đoạt bảo mà thôi.

Theo chỉ dẫn của Xích Yến Hàn đi thêm nửa ngày nửa thì đến Hắc Vân thành - Một tòa thành phía bên ngoài Mê Vụ Sâm Lâm.

Trong quyển Bách khoa toàn thư về Đại Lục có chép. Hắc Vân thành là một toàn thành trống, ngoài ra không có nói gì thêm. Nhưng khi đến tận nơi chứng kiến thì lại hoàn toàn khác biệt. Đây có phải là thành trống cái quái gì đâu. Ngoài việc không có bất kỳ quân đội hay lính gác canh giữ ra thì công thành người người ra vào tấp nập. Không khí nhộn nhịp chẳng khác gì Tuyết Nguyệt thành cả. Bất quá qua quan sát của Quảng Mục Thiên thì hắn thấy người ra vào ở đây đều không phải dân chúng thông thường. Bọn họ đa số đều được trang bị vũ khí. Tuy ra vào đông đúc như thế nhưng mà không người nào mở lời nói chuyện. Có đi chẳng nữa cũng chỉ là những câu chửi bới thô tục.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của hắn, Xích Yến Hàn lên tiếng giải thích:

"Tòa thành này từ khi nhân sĩ võ lâm xuyên đến đây chọn làm nơi trú ngụ tạm thời. Đây là một chỗ ẩn náu lý tưởng, tường thành được xây bằng cách trộn gỗ, tàn tro cùng đá vôi nên có sức kháng ma thuật rất cao. Bọn ma pháp sư cũng vì thế mà không dám tìm đến đây gây khó dễ. Nhìn bề ngoài thì không khác gì các tòa thành bình thường, nhưng bên trong lại toàn là nhân sĩ võ lâm mà thôi."

Hai người lại tiếp tục đi, đột nhiên đâu đó có tiếng quát lớn:

"Giang hồ cừu sát, kẻ nào không muốn chết thì cút đi!"

Hai người ngạc nhiên nhìn lại, thấy kẻ vừa quát chính là một nam tử tầm bốn mươi tuổi, đối diện với gã là một lão già gầy nhom. Chỉ thấy ánh mắt gã đầy vẻ cừu hận, sát khí đằng đằng. Người đứng xung quanh thấy có chuyện hay ho vội bu lại xem. Bọn họ đều thân mang tuyệt kỹ, không vì câu dọa dẫm của gã nam tử kia mà sợ hãi bỏ đi.

Quảng Mục Thiên cười thầm trong lòng, quả nhiên đây mới là không khí của võ lâm. Sau bao nhiêu năm vẫn chẳng hề thay đổi.

Xích Yến Hàn không biết suy nghĩ trong đầu của hắn là gì. Chỉ thấy ánh mắt Quảng Mục Thiên đắm chiều nhìn về đám người kia, còn tưởng là hắn là lần đầu đến chốn võ lâm không hiểu quy củ, đành lên tiếng giải thích:

"Trong Hắc Vân thành cấm giết người. Bọn họ chắc là có thù oán với nhau nên mới hẹn cùng nhau ra đây để giải quyết."

Quảng Mục Thiên cười nói:

"Cái đó ta biết, ta cũng không phải lần đầu vào chốn giang hồ."

Xích Yến Hàn bĩu môi, hừ một tiếng nghĩ thầm còn tưởng hắn lần đầu vào chốn giang hồ, mắt công nàng này giờ đi giải thích.

Hai người rất nhanh đi vào thành rồi tìm một tửu quán nghỉ tạm. Khác với không khí chém giết ngoài kia, bên trong Hắc Vân Thành lại nhộn nhịp vô cùng. Tuy nhiên sự náo nhiệt ở đây lại mang phần nào phong cách thô hào của đám giang hồ võ sĩ.

Quảng Mục Thiên lần đầu đến Hắc Vân Thành nên không biết đường. Mọi chỉ dẫn đều đi theo Xích Yến Hàn. Hai người tiến vào một tửu quán khá lớn, Xích Yến Hàn là nữ nhân, thân phận trong hàng Ngũ Thánh. Nàng khinh thường ngồi cùng bàn với đám thô tục kia. Bèn gọi tiểu nhị chọn một bàn trống trên lầu hai.

...

Hai người vừa ngồi được một lúc, phía dưới lầu đột nhiên có tiếng ồ lên kinh ngạc:

"Ồ hay... Sao Hư Thiên lệnh của ta lại bay lên được thế này!"

Mọi người ở đây đều là hảo thủ giang hồ, cũng không lạ lắm gì về mấy tấm lệnh bài này nữa. Nhưng tò mò vốn là bản tính con người, bọn họ nghe gã la lên như thế thì vẫn có đôi chút hiếu kỳ, nên ai cũng ngó lại xem. Quả nhiên như lời gã thanh niên, tấm Hư Thiên lệnh thiết kim kia của gã đang trôi nổi trên không trung. Đường như bị bàn tay vô hình nào nắm giữ.

Có tên miệng nhanh hơn não, nói:

"Tất cả lệnh bài kia biết bay kia! Trong này có quỷ rồi."

Một tên khác không cho là đúng, gắt lên:

"Quý cái rắm! Đó là công phu cách khí ngự vật đấy."

Mọi người ồ lên kinh dị, đều hướng ánh mắt đến chỗ thanh niên nọ, chỉ thấy hắn lắc đầu quầy quậy:

"Ta còn trẻ thế này làm sao biết công phu lợi hại thế được!"

Mọi người gật đầu cho là phải. Tuổi hắn còn quá trẻ để học được công phu đó. Ngay cả Ngũ Thánh cũng chưa chắc có vị nào đã làm được.

Trong tửu quán có người ánh mắt sắc sảo hơn, vội la lên:

"Cẩn thận! Thuật tàng hình. Có thể đó là một tên ma pháp sư đấy."

Tên kia được nhắc nhở, giật mình choàng tỉnh, hắn giật dùi võ bàn nghe bình một tiếng, quát lớn:

"À... Đúng rồi, đây chính là thuật tàng hình đấy. Mẹ kiếp, trong này có một tên ma pháp sư. Các huynh đệ, mau đóng cửa lại bắt con chuột nhắt này!"

Lời gã vừa dứt, từ trong quán có năm bóng người nhanh như chớp vọt ra, hướng đến năm cánh cửa của tửu quán. Tiếp theo đó nghe cách cách cách năm tiếng. Năm cánh cửa đã được đóng kín lại, do chính năm cao thủ kia án ngữ.

Năm người này mặc sắc phục khác nhau, xem ra thì không phải là cùng một bọn, có thể là vì vị trí của họ ngồi gần cửa nhất nên mới lao ra chặn lại.

Trong các tửu quán ở Hắc Vân thành đa số đều không có lão bản giỏi võ công, mà đã giỏi võ công thì ai lại chịu đi làm một lão bản bình thường cơ chứ. Bọn họ chỉ là những thường dân muốn kiếm chút miếng cơm manh áo nên mới đến đây mở tửu quán. Khi xảy ra tranh chấp cũng chỉ biết đứng nhìn làm ngơ chứ không giúp được gì hơn.

Tên bị đoạt mất Hư Thiên lệnh kia vội nói:

"Huynh đệ nào mang trên người kháng ma thạch thì mau bày Triệt Ma Pháp Trận bắt tên chuột nhắt kia. Ma pháp sư mà dám bén mảng đến Hắc Vân Thành làm loạn ư! Thật là lớn mật!"

"Ta có mang theo!"

Một tên giơ tay đáp rồi lấy trong bọc ra bốn viên đá, lớn chừng một bàn tay. Gã ném từng viên ra các góc nhà, đồng thời rải một thứ bột kỳ dị xung quanh sàn.

Quảng Mục Thiên thấy hành động kỳ lạ kia thì nghi hoặc hỏi:

"Gã kia làm cái gì vậy?"

Xích Yến Hàn đáp:

"Gã đang bày Triệt Ma Pháp Trận đấy. Bốn viên đá kia chính là kháng ma thạch, ma pháp sư mà ở gần nó sẽ bị tắc nghẽn ma lực không thể thi triển ma pháp."

"Vậy còn cái bột kia?"

"Cái bột kia là tàn tro trộn cùng bột đá vôi. Có thể làm lộ phép tàng hình của đám ma pháp sư."

"Ồ, vậy sao! Khá thú vị đấy."

Quảng Mục Thiên gật đầu hiểu ra, xem tình hình thì tên ma pháp sư kia có chạy trời cũng không khỏi nắng rồi.

Nói đến Triệt Ma Pháp Trận là một loại trận pháp chuyên để đối phó với ma pháp sư. Ở trong trận có thể giảm thiểu khả năng tấn công lẫn phòng thủ của bọn chúng. Cộng thêm bột vôi trộn với tro làm cho Thuật tàng hình mất đi tác dụng. Kể cả cho đó là tinh linh tộc đi chăng nữa cũng phải hiện thân. Tuy nhiên nó chỉ có tác dụng đối với ma pháp sư còn lên đến ma đạo sư rồi thì lại không còn ảnh hưởng gì nữa.

Chỉ trong chớp mắt, chính giữa sảnh đường, một thân hình tuyệt mỹ dần dần hiện ra. Không khí trong tửu quán đang ồn ào đột ngột im phắc lại. Thậm chí bọn họ còn nghe được cả tiếng nuốt nước bọt của chính mình.

Ma pháp sư mà mọi người muốn bắt hóa ra lại là một tiểu mỹ nhân!

Thật đẹp! Bình sinh họ chưa thấy người con gái nào lại đẹp đến như vậy.

Quảng Mục Thiên vốn cũng không để ý chuyện phía dưới. Nhưng đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Không khí tại sao lại im ắng hết như vậy? Quảng Mục Thiên ngoảnh đầu nhìn xuống, nhất thời bóng hình một người phía dưới làm hắn sững người lại.

"Là nàng!"

Quảng Mục Thiên nhận thân cơ rút, hắn không thể nào ngờ được, thiếu nữ phía dưới kia không ai khác lại chính là cô gái mà hắn gặp trong quán trọ lúc trước. À, nói đúng hơn thì là một tiểu tinh linh. Quả là đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến lúc tìm được chẳng tốn chút công phu.

"Nhưng mà nàng làm cái gì ở đây? Nàng muốn đoạt Hư Thiên lệnh để làm gì?"

Trong đầu Quảng Mục Thiên chợt nghĩ, lần trước trong quán trọ hắn đã vô tình tạo một ấn tượng không tốt trong lòng nàng rồi. Nếu bây giờ có thể đưa Hư Thiên lệnh cho nàng để lấy lòng thì còn gì bằng. Chẳng phải hắn có một lệnh cấp hoàng kim đây hay sao.

Xích Yến Hàn một bên thấy ánh mắt của Quảng Mục Thiên, trong lòng chợt thấy khó chịu lên tiếng hỏi:

"Người quen biết nàng ta sao?"

Quảng Mục Thiên mơ hồ gật đầu rồi lại lắc đầu. Hắn cũng chẳng biết giải thích thế nào.

Đúng lúc này, một bóng người nhanh như chớp vọt ra, chộp vào cổ tay thiếu nữ. Rồi tiếp đó, một giọng dâm đãng cười nói:

"Tiểu mỹ nhân này, theo ta đi!"

Người vừa nhảy ra đó chính là một nam nhân, chừng ba mươi tuổi, sau lưng y đeo một thanh kiếm, lưỡi kiếm cong thành hình trăng lưỡi liềm, trông thật kỳ dị vô cùng. Ánh mắt dâm đãng của hắn không ngừng quét lên người thiếu nữ, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng ngay bây giờ.

Người trong quán thấy y ra tay mau lẹ phi thường, vừa mới nhảy ra liền chế ngự được thiếu nữ. Vô công chắc hẳn rất lợi hại. Thiếu nữ kia bị hắn nắm trúng mạch môn, dù bản lãnh cao cường đến đâu cũng không tài nào thoát được.

Mặc dù mọi người trong tửu quán thấy cô gái kia rất đẹp, thậm chí có thể nói là tuyệt sắc mỹ nhân trên đời này hiếm gặp, nhưng cũng không ai dám trực tiếp xông đến cướp. Dù sao mà nói tính mạng của chính mình cũng quan trọng hơn một nữ nhân. Nữ nhân dễ kiếm, nhưng mạng sống lại chỉ có một, đạo lý này ai ai cũng hiểu. Người trong giang hồ hơn những người bình thường ở chỗ là biết tiến biết thoái, bọn họ luyện võ trước là luyện tâm nên trước sắc dụ vẫn có chút miễn cưỡng. Bất quá miễn cưỡng thì miễn cưỡng, nhưng con mắt dâm đãng vẫn không ngừng quét đến.

Trong quán có người nhận ra nam nhân kia, lên tiếng chỉ trỏ:

"Đó chẳng phải là Huyết Sát Liêm Dao, Bách Vô Ý hay sao?"

"Ồ... Thanh kiếm kia... Là Huyết Sát Liêm Dao."

Huyết Sát Liêm Dao, Bách Vô Ý thấy có người nhận ra mình thì cười đắc ý, ánh mắt sắc bén quét đến một người gần đó nói:

"Nhân lực không tề, nếu vừa rồi ngươi xông lên cướp người thì đã ăn ngay một đao của ta vào đầu rồi đấy."

Mọi người xung quanh hít một hơi khí lạnh, dường như cái tên Huyết Sát Liêm Dao này cực kỳ lợi hại. Người vừa bị y liếc kia cũng ngượng ngùng mà cúi đầu xuống. Quả thật vừa rồi hắn cũng có ý định xông lên cướp người, không ngờ Bách Vô Ý lại phát hiện được.

Tên bị đoạt Hư Thiên lệnh lúc này bạo dạn đứng lên chấp tay nói:

"Bách tiên bối, văn bối là đệ tử của Thiên Đạo môn. Cô ta ăn cắp lệnh bài của văn bối. Hiện có thể trả lại hay không?"

Bách Vô Ý khinh thường liếc người này một cái, hắn ghét nhất là cái thể loại dựa dẫm vào tông môn. Nhưng hắn nghĩ thầm, hiện tại cũng không nên đắc tội với Thiên Đạo môn thì hơn. Nghĩ vậy, Bách Vô Ý liền giật lấy Hư Thiên lệnh trong tay của thiếu nữ rồi ném về cho gã. Thiếu nữ về mặt không cam lòng, muốn giữ lại nhưng nàng làm sao so bì được với thân lực của gã họ Bách. Chỉ đành trơ mắt mà nhìn Hư Thiên lệnh trong tay bị đoạt đi.

Đột nhiên, một bóng trắng thấp thoáng, ai đó đã lạng đến cạnh người thiếu nữ vô cùng nhanh, chộp ngay mạch môn bên tay trái. Bách Vô Ý thấy sau lưng có luồng khí lạnh ngất rồi có giọng the thé cất lên:

"Bách Vô Ý, mau bỏ tay ra. Nếu không là chết đấy!"

Bách Vô Ý thấy có người nắm tay trái thiếu nữ kia, lại nghe sau lưng có tiếng xé gió ủa đến, biết ngay người sau lưng mình hẳn là đồng bọn của y cùng ra tay, vừa toan rút kiếm hộ thân thì đã muộn. Lại nghe người sau lưng nói:

"Người không buông tay thì kiếm của ta chém xuống bây giờ!"

"Tên ngu kia, người không biết trong thành này cấm giết người hay sao."

Bách Vô Ý vẫn khư khư nắm tay thiếu nữ, miệng la toáng lên.

Người phía sau không hề để ý, lưỡi kiếm vẫn chém đến, nói:

"Người không buông ra là ta chém thật đấy!"

"Lũ khốn kiếp!"

Bách Vô Ý thóa mạ một tiếng, sợ người phía sau chém thật, đành buông tay thiếu nữ ra, nhảy vọt về trước mấy bước, quay đầu nhìn lại nói:

"Hắc Bạch song quái, họ Bạch này không quên chuyện hôm nay đâu."

Kẻ dùng kiếm uy hiếp y là một nam tử cao gầy mặc bộ đồ màu trắng khuôn mặt lợt lạt, chính là Bạch Quái. Gã cười gian ác, nói:

"Bách Vô Ý, người khác sợ người nhưng huynh đệ bọn ta thì không đâu. Dù người ra đề mục gì bọn ta đều đón tiếp."

Bách Vô Ý hừ lạnh một tiếng, nếu đánh đơn lẻ gã nắm chắc giết được Bạch Quái. Nhưng đánh hội đồng thì lại không được. Bạch Quái ra tay ngoài sáng, Hắc Quái ra tay trong tối (đánh lén) hẳn dù có mọc thêm ba đầu sáu tay cũng địch không lại. Bách Vô Ý tức giận không thêm nói gì thêm, quay người giờ chân đạp toang cửa chính chạy đi mất. Y bị cướp đồ ăn trước mặt như thế liền mất hết thể diện, không còn mặt mũi nào mà ngồi lại nữa.

Hắc Quái nhìn thiếu nữ, trong ánh mắt đầy vẻ dâm tà, nước dãi chảy ra không ngừng, cười khi khi nói:

"Đại ca, tiểu cô nương này thật đẹp. Lần trước bắt được một cô ta nhường huynh rồi, lần này phải để tiểu đệ làm trước đó!"

Bạch Quái tỏ vẻ không vừa ý, nói:

"Sư đệ, tiểu cô nương này là ta bắt được trước. Đáng lý ra phải là ta dùng trước mới đúng. Chuyện lần đó thì đâu có liên quan gì đâu?"

Hắc Quái nghe đại ca nói vậy thì hậm hực, nói:

"Đại ca lần nào cũng nói như vậy. Cuối cùng ta có được cái gì đâu, sau cùng đều là ăn thừa cả. Đại ca chơi chán rồi lại vứt cho ta. Lần này ta không đồng ý đâu. Nhất định phải là ta trước."

Bạch Quái bị nói trúng tim đen, á khẩu chỉ giờ ngón tay lên áp ứng:

"Người... người..."

Lúc này, Tiểu tinh linh bị Bạch Quái nắm giữ mạch môn, không tài nào thoát ra được. Nàng thầm trách mình hành động quá lỗ mãng, đang cố giãy giụa muốn thoát, không ngừng giật tay ra. Bạch Quái đang tranh cãi cùng sư đệ đến lúc gay gắt, thấy nàng dấy dựa mãi, không nhịn được mà nổi hung, giờ tay lên tát nàng một phát. Y trong lúc phát hỏa, không kìm được cảm xúc, phát chương này cốt cho hả giận nên vận mười thành khí lực. Thiếu nữ nếu trúng chương ắt hẳn chết ngay lập tức. Mọi người trong quán ồ lên một tiếng, đều thương tiếc cho số phận của một mỹ nhân.

Quảng Mục Thiên hoảng hốt, đang định ra tay ứng cứu thì một tia hàn quang lấp lánh vọt ra. Một thanh trường kiếm bay vọt ra để ngang mặt thiếu nữ, lưỡi kiếm ngira lên, chương của Bạch Quái nếu còn tiếp tục đánh xuống thì chưa tát được thiếu nữ, tay y ắt đã bị lưỡi kiếm chặt đứt rồi.

Bạch Quái kinh hoàng vội vàng rút tay về, nhưng vì chương này đánh ra quá mạnh, y lại lập tức giựt lại nên thân hình cũng bật ngửa về sau, lùi đến ba bước, cũng không thể kéo thiếu nữ theo nên đành buông tay ra.

Lịch bạch vài tiếng, Bạch Quái lùi lại ba bước cố giữ vững thân hình. Gã chợt thấy bàn tay đau buốt, giờ lên xem đã thấy một đường cắt cực nhỏ chạy ngang chương tâm, rướm máu, không khỏi vừa sợ vừa tức, nghĩ thầm nếu như mình chỉ chạm tay một chút thì bàn tay có phải bị chặt mất rồi không?

Y hằm hằm nhìn kẻ vừa ra kiếm thấy đó là một nam nhân mặc áo dài xanh, tuổi chừng hai lăm, diện mục thanh tú, chính là Đoạt Kiếm Thư Sinh Trương Ngọc Liên. Cứ xem y ra tay nhanh như thế, lại cực kỳ chuẩn xác, đường kiếm của y luyện đã đến mức ló hóa thuần thanh. Chưa nói đến y tuổi còn rất trẻ, tương lai tiền đồ vô hạn.

Dẫu Bạch Quái có hung hăng đến đâu cũng không dám làm liều. Gã lại không nhớ mình đã đắc tội với y chỗ nào, bèn hỏi:

"Các hạ ra tay đã thương ta là có dụng ý gì?"

Trương Ngọc Liên mỉm cười nói:

"Người có thể giết người chẳng lẽ ta cũng không thể đã thương người hay sao? Với lại cô gái này là các người cướp lấy, ta cũng từ các người cướp lại, cái đó là hợp với đạo lý. Nếu đủ bản lĩnh cứ phóng ngựa tới cướp lại đi!"

Bạch Quái quái lẫm lắp bắp:

"Cái đó... cái đó..."

Trương Ngọc Liên hừm một tiếng, đâm ra hai nhát kiếm vào thượng bàn bức Bạch Quái phải lui về. Đồng thời y xoay người nhanh như chớp, cước phải tung ra đá trúng ngay bụng của Hắc Quái khiến y đứng không vững, loạng choạng lùi lại đến bốn bước, may mà y vịn được cái bàn sau lưng nên mới giữ được thân hình. Gã liền mở mồm chửi bới:

"Mẹ nó, đánh..."

Chữ "lên" chưa phun ra khỏi miệng thì đã học ra một ngụm máu tươi. Bạch Quái hoảng hốt, vội chạy lại đỡ sư đệ. Thấy y mặt mày xanh mét, sờ vào bụng thì thấy lõm một lỗ lớn, hiển nhiên bị đá gãy vài cái xương rồi. Lục phủ ngũ tạng cũng bị thương rất nghiêm trọng. Nếu không phải sư đệ hấn có luyện qua ngành công thì chắc giờ này đã châu diêm vương rồi.

Bạch Quái mặt hầm hầm, một tay đỡ sư đệ. Hai người diu nhau đi ra khỏi cửa. Bạch Quái lúc đi còn không quên quay lại cảnh cáo:

"Trương Ngọc Liên ngươi cứ đợi đấy. Lúc ngươi bước chân ra khỏi Hắc Vân Thành thì đó chính là tử kỳ của ngươi."

Trương Ngọc Liên chỉ hừ một tiếng khinh thường chứ không thèm đáp lại.

Bốp... bốp... Một tràng vỗ tay vang lên.

"Huýt... hay lắm..."

"Võ công rất lợi hại."

Một pha hành động anh hùng cứu mỹ nhân khiến mọi người trong quán vỗ tay không ngừng. Hắc Bạch song quái xú danh trên giang hồ vang xa, đám giang hồ ở đây đã không ưa từ trước. Ngặt nổi hai kẻ đó võ công cực cao nên không dám mở lời. Cho đến khi Trương Ngọc Liên đã bại Hắc Bạch song quái mới khiến họ hả dạ.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tránh võ đura lại gặp võ đura

Trương Ngọc Liên nhếch mép cười nhạt, chấp tay hướng về những tiếng hoan hô kia cảm tạ. Đoạn hấn quay sang nhìn chằm chằm vào như muốn đánh giá tuyệt sắc thiếu nữ mình vừa cứu.

Tuy rằng ra ngoài đi lại cũng chưa bao lâu, nhưng thiếu nữ vẫn có thể cảm nhận được hơi thở đậm tà trong ánh mắt của Trương Ngọc Liên. Người này tuy cứu nàng, nhưng trong mắt của hấn nàng lại cảm nhận có điểm tương đồng với hai gã trước kia.

Thiếu nữ thoáng lui về phía sau nửa bước, ấp úng nói:

"Cảm ơn đã cứu mạng. Nếu đã không có việc gì nữa, vậy ta xin phép đi trước."

Nói xong xoay người toan bước ra khỏi cửa. Nào ngờ, Trương Ngọc Liên hơi lách người một cái đã đứng chặn phía trước. Chỉ nghe hấn nói:

"Nếu đã có duyên gặp nhau, tiểu cô nương, sao đi vội như vậy? Chi bằng ở lại hầu rượu ta một chén rồi hẵng đi được chăng!"

Đúng lúc này, Xích Yến Hàn ngồi trên lầu hai, nàng cũng cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Trương Ngọc Liên, không nhịn được mà hừ một tiếng khinh thường:

"Hừ... Đàn ông kẻ nào cũng giống nhau! Đều là một phường hảo sắc."

Trương Ngọc Liên nghe thế hơi tò vè khó chịu. Gã bèn liếc xem kẻ nói kia là ai thì không khỏi một phen kinh ngạc, thầm nghĩ:

"Không ngờ mới xuất sơn chưa được bao lâu lại gặp được ngay hai tuyệt sắc mỹ nữ như thế này."

Xích Yến Hàn tuy ở trong hành Ngũ Thánh, nhưng bản tính lại ưa thích du ngoạn. Có thể nói, người nhận ra thân phận của nàng không có nhiều. Trừ phi đó là tay giang hồ lão luyện. Mà trong tưu quán này đa số đều là bọn tầm nhàm nửa vời. Được ba kẻ Bách Vô Ý, Hắc Bạch song quái lợi hại nhất thì đã bị đuổi đi rồi. Còn Trương Ngọc Liên tuy võ công rất cao, nhưng tuổi còn trẻ, lịch duyệt giang hồ chưa được bao nhiêu. Nên gã không thể nhận ra, người ngồi phía trên chính là Bạch Ngọc Phiến Đế, Xích Yến Hàn.

Trương Ngọc Liên thấy bên cạnh Xích Yến Hàn còn có một người khác. Nhìn sang thì thấy đó là một thanh niên, tuổi tầm hai lăm, tướng mạo bình

thường, thì không khỏi khinh thường, lắm lắm:

"Đúng là một bông hoa nhài mà cắm bãi cứt trâu."

Câu nói tuy nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai Xích Yến Hàn. Nàng lửa giận bốc lên, vỗ bàn đứng dậy, quát lớn:

"Ngươi vừa nói cái gì?! Có tin ta cắt lưỡi của ngươi đi hay không?"

Xích Yến Hàn không giận thì thôi, một khi đã giận thì khác hẳn. Trên người toát ra khí thế của một bậc tông sư võ học khiến Trương Ngọc Liên toát cả mồ hôi hột, hần thắm nghĩ:

"Cô gái này là ai mà khí thế lợi hại như vậy chứ!"

Tuy bên trong nổi lòng kiêu kỳ, nhưng Trương Ngọc Liên tuổi trẻ phương cương. Làm sao mà chịu lép vế trước một nữ nhân. Hơn nữa bao nhiêu ánh mắt trong tửu quán đang hướng về mình, không thể tỏ ra nhút nhát được. Hần bèn cười nói:

"Ta nói vậy thì đã sao chứ! Đây là giang hồ, võ công ai lợi hại hơn thì người đó thắng. Cô nương nếu có giỏi thì tới đây bịt miệng ta thử xem. Còn..."

Đoạn chỉ sang thiếu nữ rồi nói tiếp:

"Còn cô gái này là một ma pháp sư. Ta chưa ra tay hạ sát đã là may mắn lắm rồi. Lại còn cứu cô ta một mạng khỏi tay Hắc Bạch Song quái. Chỉ hầu uống rượu thôi có gì là quá đáng sao? Mọi người nói có phải không!"

Mọi người trong tửu quán cười rộ cả lên, nhiều kẻ còn hò hét phụ họa theo:

"Phải lắm, hầu rượu một tý thì đã sao."

Trương Ngọc Liên thấy nhiều người ủng hộ mình, đang dương dương tự đắc. Bất ngờ "vút" lên một tiếng, hần thấy có bóng xanh thoáng qua trước mặt, rồi tiếp đó có tiếng người la lên:

"Cẩn thận, cô ta muốn chạy đó."

Trương Ngọc Liên kinh ngạc vô cùng, bóng xanh vừa lướt qua kia chính là nữ ma pháp sư đó. Hần không nghĩ rằng nàng lại có tốc độ nhanh đến như vậy, chẳng phải pháp sư luôn là lũ chân yếu tay mềm hay sao?

Nhưng Trương Ngọc Liên nào ngờ được, thiếu nữ đó đâu phải nhân loại, mà là một tinh tinh. Khác với cấu trúc cơ thể của con người, tinh linh tộc được trời phú cho nhiều khả năng đặc biệt. Cơ thể thon gọn, nhỏ nhắn, không những có thể tàng hình, mà còn dẻo dai phi thường. Điều này giúp họ chạy nhảy với tốc độ nhanh gấp nhiều lần so với con người. Tuy nhiên đó chỉ là so với người bình thường mà thôi, còn với võ lâm nhân sĩ thì tốc độ như vậy vẫn còn là quá chậm.

"Còn muốn chạy!"

Trương Ngọc Liên kinh ngạc chỉ trong thoáng chốc, gã xoay người lại rất là nhanh, tả chưởng phóng ra chụp lấy cổ tay thiếu nữ.

Thiếu nữ tinh linh tộc trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, nhưng nàng đến đây thì đã tính trước điều này rồi. Niệm một câu chú ngữ thật là nhanh, trên tay thiếu nữ bất chợt xuất hiện một bộ cung tên. Hần khí từ nó tỏa ra lạnh buốt, khiến cho bàn tay Trương Ngọc Liên chẳng khác nào bỏ vào trong hầm băng. Hần hốt hoảng vội thu tay lại, đồng thời lùi về sau ba bước.

Thiếu nữ hành động rất mau lẹ, nhân cơ hội Trương Ngọc Liên lui về liền lấy mũi tên lấp vào bắn liên tiếp ra bảy phát. Đồng thời niệm:

"Ma thuật tam trọng tối cường vị giai thượng thắng hóa: Ma thuật thi - Thất tinh truy hồn tiền."

Vút, vút, vút...

Mọi người ở đây đều kinh ngạc không thôi, bọn họ ánh mắt nhìn thiếu nữ không rời. Nhưng chẳng tài nào biết được nàng lấy cung tên và mũi tên kia từ đâu ra. Lại càng không ngờ tới ma pháp sư ở trong Triệt ma pháp trận lại có thể thi triển ma pháp.

Giả tỷ như Trương Ngọc Liên công nhiên mặt đối mặt tỷ đấu với thiếu nữ, thì dù những mũi tên bắn tới kia có cấp bách hơn nữa hần cũng chống đỡ như chơi. Nhưng hần yên trí rằng, nàng ta là một tay ma pháp sư, thuộc loại chân yếu tay mềm. Và lại, trên tay nàng không hề cầm bất cứ một vật dụng nào của pháp sư như: Quyền trượng, pháp trượng,... nên hần không hề cảnh giác.

Có thể nói, võ công của Trương Ngọc Liên so ra không thua kém gì gã Bách Vô Ý. Nếu Bách Vô Ý chỉ trong chớp mắt mà không chế được thiếu nữ kia, thì Trương Ngọc Liên nghĩ nhất định mình cũng có thể làm được. Và lại, lúc này trong tửu quán hần thấy mọi người đã bày Triệt Ma pháp trận chuyên để đối phó với ma pháp sư, những tưởng rằng ma pháp của nàng sẽ không tài nào thi triển. Mà đâu có ngờ được thiếu nữ vẫn có thể dùng Ma Thuật Thi. (Mũi tên ma thuật.)

Bảy mũi tên bắn tới tốc độ tuy không tính là nhanh, nhưng giữa không trung lại có thể liên tục thay đổi phương hướng, biến ảo khôn lường, truy kích địch nhân. Khiến hần luống cuống chân tay vô cùng, chỉ sững một ly thôi có thể sẽ toi mạng ngay lập tức. Trương Ngọc Liên vừa đỡ vừa lùi, muốn mở miệng

chửi bới, nhưng ngặt nỗi bảy mũi tên đánh đến rất là rát. Thậm chí không cho hẳn cả thời gian mà nói chuyện.

Đoạt kiếm thư sinh, Trương Ngọc Liên, người trong giang hồ đặt cho hẳn cái ngoại hiệu như vậy. Không phải là vì hẳn có thể ra tay đoạt lấy binh khí của kẻ địch. Mà bởi Trương Ngọc Liên có cái biệt tài tiên liệu (dự đoán) được trước các chiêu thức của đối phương. Mặc kệ đối phương ra chiêu như thế nào, gã chỉ việc quan sát rồi đưa mũi kiếm của mình ra ở thế đợi sẵn. Nếu chiêu thức của đối phương cứ tiếp tục đánh tới, ắt bị thanh kiếm trên tay y đâm trúng. Giống như lúc này, thanh kiếm của Trương Ngọc Liên chỉ đơn giản là đặt nằm ngang mặt thiếu nữ, vậy mà có thể khiến gã Bạch Quái kia luống cuống thu chiêu về. Nếu chỉ chậm thêm một giây thôi thì bàn tay của gã đã đi tong rồi.

Người ta có thể gọi phương thức chiến đấu như vậy là "Há miệng chờ sung." Nhưng đối với một cao thủ võ lâm mà nói, có thể dự đoán trước hành động của đối thủ là một việc cực kỳ khó, chứ chưa nói đến việc đưa mũi kiếm ra phản công được. Chữ "Đoạt kiếm" ở đây còn có thể hiểu theo một nghĩa khác chính là "Đoạt chiêu", ra chiêu trước đối thủ.

Nếu kẻ nào sở hữu khả năng tiên đoán chiêu thức như vậy, chẳng phải sẽ vô địch thiên hạ, không có đối thủ hay sao? Nhưng trên đời không có gì là hoàn mỹ, võ công trong thiên hạ dù có lợi hại đến đâu, ít hay nhiều đều phải có nhược điểm. Mà môn tuyệt kỹ của Trương Ngọc Liên này tuy lợi hại thật, bắt quả chỉ có thể dùng trong trận đấu một chọi một mà thôi. Bởi trong các trận chiến quần công, ánh mắt của hẳn không thể bao trùm toàn bộ bốn phương tám hướng được. Nếu chú ý phía trước thì phía sau lại hổng, thành ra chỉ có thể bao quát được trong phạm vi nhỏ. Còn ở đây bảy mũi tên của thiếu nữ chẳng khác nào bảy mũi kiếm trong tay bảy cao thủ, cùng nhau vây công từ mọi phương hướng. Dù hẳn có tài cao hơn nữa cũng chống đỡ không lại.

Mặt khác, khả năng "Đoạt kiếm" của Trương Ngọc Liên chính là đưa mũi kiếm ra ở thế đợi sẵn. Địch nhân nếu cứ tiếp tục tấn công sẽ là tự chui đầu vào rọ, đưa tay mình vào mũi kiếm của hẳn. Nhưng bảy mũi tên này đâu phải có người dùng tay mà cầm lấy đâu! Trương Ngọc Liên đâm kiếm ra toàn huyệt vào không khí, sở trường bao nhiêu năm rèn dũa vậy mà không thi triển được khiến hẳn tức đến ói máu.

"Ah..."

Bỗng, Trương Ngọc Liên kêu rú lên đau đớn, thân người bắn tung đi, va vào một cái bàn gần đó nghe "Rầm" một tiếng vang dội. Những tia máu đỏ phun ra như tưới, một mũi tên đã cắm vào mắt phải của hẳn rồi.

Tiếng rú của hẳn làm cho mọi người giật mình choàng tỉnh. Quả thực không ai nghĩ được một cao thủ như Trương Ngọc Liên lại thất bại. Võ lâm cùng pháp sư chiến đấu với nhau từ trước đến nay cũng tầm sáu đến bảy năm rồi. Bọn họ coi như cũng am hiểu một chút về cách thức chiến đấu của pháp sư. Nhưng trong các loại ma thuật thì Ma thuật thi được xem như là yếu nhất. Khác với công kích diện rộng thông thường, ma thuật thi lại chú trọng vào kỹ xảo hơn là sức phá hoại.

Điều làm mọi người đều khó hiểu, chính là cho dù dùng Ma thuật thi đi chăng nữa thì trong Triệt Ma pháp trận sẽ bị vô hiệu hóa toàn bộ. Nhưng nó không hề xảy ra. Chẳng lẽ thiếu nữ này đã tấn công ma đạo sư rồi ư? Nếu vậy thì cho dù tất cả những người ở đây cùng nhau hợp sức cũng chưa chắc đã hạ nổi cô ta. Ai nấy mồ hôi chảy ròng ròng, trong lòng vô cùng hồi hộp. Tính mạng của bọn họ hiện như chỉ mảnh treo chuông. Ma đạo sư đâu phải chuyện đùa, chỉ cần họ tức giận niệm vài ba câu chú thì cả cái tửu quán này cùng nhau thăng thiên.

Trương Ngọc Liên đương nhiên cũng biết điều này. Hẳn lấy tay che một bên mắt, máu từ hốc mắt phun ra như suối. Khuôn mặt hẳn dần trở nên méo mó, vừa giận vừa sợ, không nghĩ tới sức mạnh của thiếu nữ kia lại đáng sợ như thế.

Tuy nói là thiếu nữ ra tay đánh lén, nhưng Trương Ngọc Liên chẳng tài nào chấp nhận thất bại này được. Hẳn từ nhỏ được xem là thiên tài võ học, ngay giữa ánh mắt của bao nhiêu người lại bị một nữ nhân đánh bại. Thử hỏi sau này đi lại trong giang hồ không mang tiếng xấu?

"Chết! Nhất định phải chết!"

Hẳn nhất định phải giết cô gái này, nếu không danh tiếng của hẳn sẽ bị ô nhục. Đối với người giang hồ thì danh tiếng đôi lúc còn quý trọng hơn cả tính mạng.

Trương Ngọc Liên bất chấp sợ hãi trong lòng, gã gầm lên một tiếng giận dữ múa kiếm xông đến. Kiếm quang veo véo đâm ra, tua tủa như hàng trăm nghìn ngọn giáo. Mặc dù tấn công không phải là sở trường của Trương Ngọc Liên. Nhưng trong giang hồ gã được xưng là thiên tài, tự nhiên có chỗ hơn người. Chiêu này thi triển ra hẳn đã bất chấp tất cả. Nội công vận hết vào lưỡi kiếm khiến cho mũi kiếm phát ra ánh sáng chói mắt.

Trong tửu quán có chục người bất giác reo lên:

"Là kiếm mang! Không ngờ hẳn tuổi còn trẻ như vậy mà có thể sử ra kiếm mang."

Thiếu nữ một lần đánh lén đắc thủ tưởng chừng như sẽ an toàn. Nào ngờ đâu lại càng khiến cho Trương Ngọc Liên nổi giận. Nàng đây là lần đầu thực chiến, nên có chút hốt hoảng vội niệm gia tốc chú vào chân, nhẩy lùi về phía cửa chính, muốn chạy ra ngoài.

Trương Ngọc Liên biết được ý định đó, nhưng hành động của thiếu nữ quá mức mau lẹ. Hẳn đề khí vào chân, múa kiếm vừa rượt theo, vừa chửi:

"Tiện nhân, còn muốn bỏ chạy ư. Các vị huynh đệ giúp ta một tay bắt ả tiện nhân này trả mối thù hủy diệt. Ai giữ chân được ả, tại hạ tặng vị đó một ngàn đồng vàng."

Trương Ngọc Liên cũng không phải bị khí giận che mờ mắt. Hẳn biết rằng chỉ mỗi mình hẳn không thể nào địch lại nổi một ma đạo sư được. Muốn nhờ người khác giúp nhưng lại sợ bị mang tiếng dựa vào số đông để thủ thắng. Thành ra trong câu nói của hẳn chỉ là nhờ mọi người "giữ chân" mà thôi. Sau này nếu có ai nhắc đến thì cũng không thể nào bắt bẻ gì thêm được.

Mọi người hít sâu một hơi lương khí, tên này cũng quá là đầu tư đi. Một ngàn đồng vàng, đó không phải là một con số nhỏ. Bọn họ cho dù tham gia dong binh công hội hay cướp bóc... cũng khó mà đạt được số tiền lớn như thế. Vậy mà Trương Ngọc Liên vừa nói ra liền một ngàn đồng vàng. Điều này làm ai nấy đều do dự, dù sao đối thủ cũng có thể là một ma đạo sư. Chỉ niệm đăm ba câu chú thôi là thổi bay được cả cái tửu quán này rồi. Mạng sống và tiền tài, họ chỉ có một lựa chọn.

Soạt, một tiếng, cuối cùng lòng tham đã dành chiến thắng.

Một tên trong tửu quán rút kiếm bên hông ra hét lớn:

"Trương công tử, tại hạ tới giúp công tử giữ chân cô ta. Lời hứa một ngàn đồng vàng vẫn giữ lời chứ?"

Trương Ngọc Liên cả mừng, đáp:

"Đương nhiên sẽ giữ lời."

"Tại hạ cũng giúp một tay. Một ngàn đồng vàng đó là của ta rồi."

Một tên khỏi xương cả đám hòa theo. Chỉ trong thoáng chốc mười người đã rút binh khí tùy thân ra, nhảy vào tham chiến.

Lúc này đây, thiếu nữ đã thoát ra khỏi trận pháp, ảnh hưởng từ Triệt Ma Pháp trận cũng hoàn toàn biến mất. Mặc dù nàng là tinh linh tộc có khả năng tàng hình rất siêu việt. Nhưng xem ra hôm nay, nàng lại đến không đúng nơi rồi.

Vì sao?

Vì nơi nàng đang đứng đây, chính là Hắc Vân thành!

Hắc Vân thành hiện là nơi trú ngụ của đám giang hồ võ sĩ. Trong này ngoa hồ tàng long, cao thủ nhiều vô kể. Thành trì lại được xây bằng chất liệu kháng ma thuật, đừng nói là pháp sư, ngay cả đến đạo sư cũng không dám bén mảng tới bao giờ. Vậy mà, một thiếu nữ tinh linh tộc như nàng lại dám đơn thương độc mã tới đây làm loạn, quả thực là to gan lớn mật.

Tinh linh tộc dựa vào khả năng tàng hình cũng như tài thiện xạ để du đấu. Không nói riêng tinh linh tộc, mà cho dù tất cả các thuần pháp sư, cận chiến đương nhiên đều không phải là sỏ tròng.

Tuy nàng đúng là có thể tàng hình thật, nhưng các giác quan của võ giả cực kỳ nhạy bén. Tàng hình trước mắt bọn họ chẳng khác nào vô dụng.

Quả nhiên, chỉ trong thoáng chốc, thiếu nữ liền bị đám người vây vào giữa. Ma thuật thì là ma thuật dựa nhiều vào kỹ xảo là chính, mức sát thương không cao. Nên đám giang hồ mới vì thế mà liều mạng xông vào. Đối lại là ma đạo sư khác, chắc hẳn giờ này trên mặt đất đã nằm ngổn ngang vô số xác chết rồi.

"Cô ta đây rồi."

Bỗng có người hét lên, rồi y vùng song chưởng ra cùng đánh vào không khí, nghe "Bình" một tiếng lớn. Người vừa hét chính là một lão già gầy còm, mặc trên người bộ quần áo rách nát. Ánh mắt lão lơ đãng như người không có hồn, vậy mà chưởng lực đánh ra lại cương mãnh tuyệt luân. Hiển nhiên lão chính là một tay cao thủ về khí công.

Nơi lão vừa đánh ra đột nhiên lóe sáng một cái, một mảng lá chắn màu vàng đột ngột xuất hiện ngăn cản luồng chưởng lực kia.

"Quang minh hộ thuẫn."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sức hút của một ngàn đồng vàng

Chưởng lực của lão già kia vừa đánh ra, một luồng kinh phong kèm theo sức mạnh hủy diệt ào ào phóng tới.

Bình...

Ong... ong...

Nào ngờ, một luồng ánh sáng màu vàng bất chợt lóe lên. Chưởng lực hùng hồn mãnh liệt kia mới phóng ra được nửa đường liền bị ngăn lại, phát ra từng

đột tiếng nổ trầm đục. Nơi chưởng lực bị ngăn lại, một tấm thuẫn hình tròn màu vàng lò mờ hiện lên.

Lão già trên mặt tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, trầm nghĩ:

"Quang minh hộ thuẫn! Quả nhiên có chút bản lĩnh! Nhưng để xem đòn tiếp theo ngươi làm sao mà đỡ."

Thứ mà ngăn cản chưởng lực của lão già kia chính là "Quang minh hộ thuẫn" một loại ma pháp phòng ngự trung cấp của ma pháp sư Quang hệ. Điều này cũng không khiến mọi người quá kinh ngạc. Nếu đối phương là một pháp sư, ắt hẳn phải có vài ba món pháp thuật phòng ngự.

Quang minh hộ thuẫn tuy là trung cấp ma pháp, nhưng lại là một thuật phòng ngự chắc chắn nhất. Nó hấp thụ ma lực của người thi triển, rồi tạo ra một lá chắn năng lượng hình khiên. Ngăn cản những tác động xấu đến từ bên ngoài.

Lúc này Quảng Mục Thiên đã sớm xuống dưới lầu một quan chiến. Tình hình hiện tại rất không ổn, thiếu nữ tinh linh tộc đã bị đám giang hồ võ sĩ vây vào trong. Mặc dù bọn họ không thể nhìn thấy năng do thuật tàng hình. Nhưng Quảng Mục Thiên lại thấy rõ mồn một.

Hiện hân đã có thể khẳng định, lúc ở trong khách điểm lần trước hân nhìn thấy nàng hoàn toàn không phải là do vô tình hay trùng hợp gì cả. Đan Tâm từng nói, nếu một người có thể nhìn thấy tinh linh chỉ có ba trường hợp: thứ nhất, là có dòng máu tinh linh chảy trong người, tức là bán tinh linh. Loại này rất hiếm, do tinh linh cùng con người rất khó sinh sản, mặt khác tinh linh vốn không ưa thích gì nhân loại. Cho nên xác suất để có một bán tinh linh là rất thấp. Thứ hai, người đó phải được sự cho phép của tinh linh mới có thể nhìn thấy được. Tuy nhiên, hân lập tức loại bỏ khả năng này. Chưa nói đến việc hai người có quen biết nhau hay không, mà cho dù có quen đi chăng nữa thì hân cũng định thiếu nữ trước mặt này không đời nào cho phép một gã nhân loại nhìn thấy cơ thể của nàng được. Hơn nữa đó lại là một cơ thể trần truồng. Nghĩ đến lúc đó, mặt Quảng Mục Thiên bỗng dưng đỏ lên, hai hàng máu mũi không nhịn được mà chảy xuống. Dù sao hân cũng là nam nhân a.

Còn nói đến khả năng thứ ba, là bày ra triệt ma pháp trận. Quảng Mục Thiên liếc mắt nhìn mấy viên đá kháng ma thạch đang lăn long lóc trong góc nhà kia rồi nghĩ lại lúc đó, trong phòng không hề có trận pháp, vậy thì chỉ còn trường hợp còn lại. Điều này càng chứng tỏ thân phận bán tinh linh của hân. Quảng Mục Thiên khẽ thở dài một cái, xem ra mọi chuyện sau này sẽ càng ngày càng phức tạp.

Chưởng lực của lão già đánh trúng chẳng khác nào va phải bức tường vững như sơn thạch. Lão hừ lạnh một tiếng, vì một ngàn đồng vàng kia không chừng phải bỏ thêm chút công sức mới được. Nghĩ vậy, chân phải lão lùi về sau một bước làm trụ. Khí công vận hết vào hai lòng bàn tay.

Trung tự như bát quái ngũ hành, nội công cũng được chia làm hai loại, gọi là: Âm và Dương. Theo như nguyên lý bát phân trong võ học chính tông có phân rõ: Nội công thuộc tính Dương hay còn gọi là cường khí, thiên về tấn công dồn dập với lực sát thương vô cùng mạnh mẽ. Các võ sĩ phái Cương luôn luôn đàn áp đối thủ và vận dụng sức mạnh của mình đến mức tối đa. Tựa như hình ảnh con cọp vỗ mồi hoặc đại bàng tung cánh, khí thế hùng mạnh và oai dũng vô cùng. Nội công thuộc phái Âm thì chủ trọng ngược lại, quan niệm chỉ có mềm dịu mới thắng được cứng rắn. Căn bản của Âm - Nhu được xây dựng trên hai nguyên lý sức mạnh bằng cách lợi dụng đòn đánh của đối phương để đã thương chính đối phương. Nhằm xóa bỏ sự bất công, chênh lệch về thể lực, giúp cho người có tầm vóc nhỏ chế ngự được kẻ to lớn hơn, hay cũng chính là phương pháp "tả lực đả lực" vậy.

Phải nói lão già kia trông bề ngoài yếu ớt vô lực thế kia nhưng nội công lại cực kỳ thâm hậu. Nội công của lão là thuộc tính Dương nên đòn nào đánh ra cũng mang khí thế trầm hùng. Tựa như vạn đạo kinh phong cùng lúc đánh tới.

Trong đám đông chợt có vài tiếng reo hò vang dội:

"Oa, đó chẳng phải là thần kỹ của thiếu lâm, Đại lực kim cương chưởng hay sao?"

Liên theo đó, có tiếng khác đáp lại:

"Là chiêu Thế Hồ Quán Đỉnh, ta biết lão già kia là ai rồi. Lão chính là môn hạ bị trục xuất của thiếu lâm tự, Bạch Hồ Nộ Hồng Mặc Từ Kỳ."

Lão già Mặc Từ Kỳ nghe người khác nhận ra mình thì không thấy gì làm vui vẻ. Ngược lại khi người kia còn nói lão là môn hạ bị trục xuất của thiếu lâm thì lòng càng thêm giận dữ. Nguyên trước đây, lão là một môn hạ xuất sắc của võ lâm chánh tông thiếu lâm tự. Nhưng lúc đó, lão đam mê cờ bạc, dần dần chìm vào chốn trụy lạc. Dẫn đến nợ nần chồng chất... Cuối cùng bị sư phụ phát hiện ra tống cổ đuổi khỏi chùa. Mặc Từ Kỳ uất hận trong lòng, may thay lúc sư phụ đuổi lão ra khỏi chùa không hề phế võ công của lão. Nên với một thân công phu siêu quần mới có thể tung hoành trong chốn giang hồ được rất lâu.

Mặc Từ Kỳ hai mắt đỏ ngầu vì tức giận, bình sinh lão ghét nhất là bị người khác gọi là môn hạ bị trục xuất. Đó là nỗi nhục lớn nhất trong đời lão. Nếu là bình thường kẻ thốt ra câu đó chắc chắn ăn ngay một chưởng vào đầu rồi. Bất quá, lúc này đang lúc gay cấn. Chỉ sợ giây phút chốc thì một ngàn đồng vàng kia sẽ lọt vào tay kẻ khác. Một ngàn đồng vàng kia đủ cho lão ăn chơi đàng điếm một thời gian. Lão cũng chẳng sợ tiểu tử họ Trương không giữ lời. Trong giang hồ chữ tín thập phần quan trọng, giả nếu muốn tiếp tục hành tẩu giang hồ tốt nhất nên thực hiện giao ước.

Bùm, bùm...

Mọi người đứng ngoài quan chiến nhìn nhau đầy sợ hãi, chỉ thấy Mặc Từ Kỳ như một kẻ điên. Song chưởng múa tít lên, liên tục đánh vào tấm ma pháp hộ thuẫn. Chưởng lực lão hùng hồn, dư kinh quét ra ngoài cũng đủ khiến mọi người tức ngực khó thở. Thứ hỏi trong đám người ở đây có ai đủ may mắn sống sót sau khi nhận vài chưởng như thế vào người?

Rắc...

Chỉ sau vài giây, tấm hộ thuẫn màu vàng đã xuất hiện vết nứt cực lớn. Tiếp theo đó liền vỡ ra thành từng mảnh nhỏ rơi lả tả xuống rồi biến mất vào không

khí.

Mặc Từ Kỳ miệng nở nụ cười đầy đắc ý, tả chưởng lại quét đến nhằm vào thiếu nữ ở bên trong. Mặc dù bằng mắt thường thì không thể nhìn thấy được, nhưng dựa vào hơi thở thì lão có thể đoán được tám chín phần vị trí đứng của nàng. Hơn nữa chưởng lực là đánh trên phạm vi rộng nên cho dù đánh bậy thì với thể lực yếu ớt của một pháp sư cũng không tài nào chịu nổi.

Vút...

Nào ngờ, chưởng lão mới phóng ra giữa chừng thì một mũi ám khí phóng nhanh đến, nhắm thẳng vào mắt trái của lão. Mặc Từ Kỳ biết ngay là có kẻ đánh lén, thân người lập tức ngửa về sau tránh thoát. Mũi ám khí bay sượt qua mặt lão chưa đến một gang tay. Mặc Từ Kỳ mơ hồ có thể ngửi được một mùi hôi thối từ nó truyền đến, trong lòng chợt hoảng, thâm hô:

"Mũi ám khí này có độc!"

Chưa hết bất ngờ, Mặc Từ Kỳ mới đứng thẳng dậy thì thấy lấp loáng một nhân ảnh lao nhanh như chớp đến chỗ thiếu nữ. Lúc này lão mới nhận ra mình bị hót tay trên, kẻ đó không tấn công từ trước mà đợi lão dùng khí công phá lớp phòng ngự rồi mới lao đến vét máng một ngàn đồng vàng kia. Thật là đủ gian xảo!

"Khắc khắc, xin lỗi Mặc tiên bối. Một ngàn đồng vàng này vào tay tại hạ rồi!"

Mặc Từ Kỳ nghe thế thì giận tím mặt, từ trước tới nay chưa có một ai dám làm vậy trước mặt lão. Vậy mà kẻ này lại ngang nhiên trắng trợn lợi dụng mình như vậy thì không giận sao cho nổi. Đây chẳng khác nào trực tiếp tát lên mặt lão một cái. Mặc Từ Kỳ bắt kẻ thân phận chửi đồng lên:

"Mẹ kiếp! Quân khốn nạn. Đi chết đi."

Rồi múa song chưởng đánh tới người nọ.

Mà không chỉ có lão và người kia, mà tất cả võ sĩ ở đây đều trở nên hỗn loạn. Loạn ở chỗ là từ việc "giữ chân" thiếu nữ trở thành "bảo vệ". Bất quá việc này cũng rất dễ hiểu, trong đám người này ai ai cũng muốn một ngàn đồng vàng kia thuộc về mình. Nếu vậy bắt buộc phải là kẻ hạ được thiếu nữ đầu tiên. Thành ra người nào ra tay đánh thiếu nữ liền bị đồng bọn kẻ bên chặn lại. Nhất thời tiếng la mắng, tiếng binh khí va chạm nhau vang lên không ngớt.

Trương Ngọc Liên khước mắt giật giật vài cái, ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mặt. Hắn không ngờ rằng trên đời này lại lắm cao thủ như thế, lúc mới vào quán có thấy ai đáng gờm đâu. Vậy mà chỉ hô lên có tiền, lập tức gặp ngay ba bốn cái siêu cấp khí công, siêu cấp kiếm pháp rồi.

Hắn đâu ngờ được, những người này đa số đều là lã khách giang hồ, bởi lệnh triệu tập của võ lâm mình chủ nên mới tụ hội về đây. Bọn họ làm lã khách nên tiền bạc trên người không có nhiều, thành ra mới nghe một ngàn đồng vàng là hai mắt sáng lên.

Nhưng nào ai biết được, một ngàn đồng vàng kia trong lời Trương Ngọc Liên là không có thật. Gã bị khí giận công tâm nên nói bừa một cái, nào ngờ hiệu quả lại vượt ngoài sức tưởng tượng.

Bất quá vẫn có một số kẻ bán tính bán nghi, chỉ đứng phía ngoài quan sát. Tất nhiên trên tay bọn hắn vẫn cầm sẵn ám khí, chỉ chờ cơ hội ra tay kiếm về một đồng tiền vàng.

Trương Ngọc Liên đưa tay lau đi những mồ hôi trên mặt, trong lòng thầm kêu khổ không thôi, nếu xét như lời hắn nói. Nếu có kẻ nào bắt được thì hắn phải bồi vị đó một ngàn đồng vàng.

Một ngàn đồng vàng!

Số tiền lớn như thế biết đào ở đâu ra bây giờ!? Nhìn thực lực của đám người này, Trương Ngọc Liên không chắc là mình có thể trụ nổi sau hai ba chiêu của họ hay không. Bây giờ hắn mới thực sự thấm thía câu nói: Trong Hắc Vân thành, Ngọa Hồ Tăng Long, cao thủ nhiều vô kể. Nếu cho mọi người biết Trương Ngọc Liên - gã là một kẻ bội tín thì thử hỏi sau này làm sao đi lại trên giang hồ được nữa chứ!?

Linh cơ chợt lóe lên, trong lòng Trương Ngọc Liên thầm nhủ:

"Nếu ta nhân cơ hội này ra tay giết ả pháp sư kia thì một ngàn đồng vàng kia không phải trả cho ai hết."

Nghĩ đến đây, hai mắt hắn sáng lên. Phải rồi, nếu giết cô ta lúc này thì không ai có thể hướng ta mà đòi tiền được. Đây chính là cơ hội tốt để hắn có thể lấy lại thể diện.

Nghĩ thế, Trương Ngọc Liên không do dự thi triển khinh công nhảy xổ vào. Chỉ vài ba cái nhô lên hụp xuống đã vượt qua hai ba tên phía ngoài. Đám người đang đánh nhau loạn xạ ngẫu thấy Trương Ngọc Liên phóng đến liền dạt hết cả ra. Dù sao hắn cũng là người trả tiền, không ai dám đắc tội với vị đại gia "một ngàn đồng vàng" này cả. Cho đến khi bọn họ thấy rõ phương hướng lao đi mới hiểu ý đồ của hắn, lòng thầm hô:

"Chết tiệt, hắn muốn giết cô ta. Nếu thế thì ta không nhận tiền được rồi. Ôi, một ngàn đồng vàng của ta!"

Nhưng những lời than vãn vừa thốt ra thì cũng đã quá muộn rồi.

Trương Ngọc Liên cũng không nghĩ là mình đi vào thuận lợi như thế. Nếu đã thuận lợi vậy thì nên kết thúc sớm đi. Trên khóe miệng Trương Ngọc Liên nở

nụ cười dữ tợn. Gã vận toàn bộ công lực bình sinh vào mũi kiếm, kiếm mang lóe sáng xẹt qua như sao băng nhằm thiếu nữ mà đâm tới.

"Vô ảnh kiếm!"

Thiếu nữ tinh linh kinh hoàng, vội thi triển thêm một tầng kết giới ma pháp phòng ngự. Nhưng tốc độ niệm chú của nàng để thi triển ma pháp thì làm sao mà sánh được với tốc độ một kiếm này của Trương Ngọc Liên. Chú ngữ chưa niệm xong thì trước mặt nàng đã lấp loáng ánh kiếm rồi.

...

Nói đến Xích Yến Hàn này giờ đứng quan chiến mà thấy hồi hộp trong lòng. Tuy nàng cùng thiếu nữ bên trong không có gì quen biết, hơn nữa đó còn là một ma đạo sư. Nhưng khi thấy một đám nam nhân bắt kẻ thân phận vậy đánh một thiếu nữ như vậy thì bất mãn vô cùng. Dù sao phụ nữ cũng có lòng cảm thông với nhau. Nếu không phải kiêng kỵ một tầng thân phận Ngũ Thánh của mình thì hẳn là nàng đã sớm xông vào trợ giúp rồi.

Bất quá lần này, ý đồ của Trương Ngọc Liên hiện rõ lên mồn một. Xích Yến Hàn không thể nào nhìn được nữa. Đang toan lao lên cản lại thì bên cạnh loáng một cái, một thân ảnh như chớp xông vào vòng chiến. Khỏi cần đoán cũng biết là ai, người đi bên cạnh nàng, thiếu hiệp Vô Danh.

Thiếu hiệp Vô Danh hay còn chính là Quảng Mục Thiên. Hắn thấy tình hình đã trở nên rất nguy cấp, tánh mạng thiếu nữ này tuyệt không thể để nguy hiểm được. Bao nhiêu điều thắc mắc cần phải làm rõ, nếu nàng có mệnh hệ gì Quảng Mục Thiên lại chẳng biết phải bắt đầu lại từ đâu. Hắn không cần suy nghĩ gì thêm, tung người một cái đã xông vào vòng chiến.

Đám người đang đánh nhau thấy có kẻ xông đến liền lớn tiếng quát hỏi:

"Người đến là kẻ nào! Tiến thêm bước nữa thì coi chừng cái mạng đấy."

Rồi hai gã to con múa đơn đao nhảy xổ đến trước mặt Quảng Mục Thiên.

Ánh đao chớp lóe, hai thanh đao nhằm vào đầu khuỷu tay của hắn chém đến rất là mau.

Vì lao lên quá nhanh nên Quảng Mục Thiên cũng chẳng để ý người tấn công mình là ai. Hắn khẽ lạng người một cái liền tránh thoát lưỡi đao của đối phương. Tốc độ của hắn phải nói là cực kỳ nhanh, nhanh đến nỗi mà ở phía ngoài Xích Yến Hàn cũng phải hô lên một tiếng kinh ngạc.

Cứ như vậy, chỉ trong chớp mắt Quảng Mục Thiên tránh thoát liền ba bốn đòn công kích loạn xạ của đám giang hồ võ sĩ, rồi nhảy một cái đã tiếp cận thiếu nữ tinh linh.

Lúc này, mũi kiếm của Trương Ngọc Liên còn cách trán nàng chưa đầy một gang tay.

Quảng Mục Thiên hít sâu một hơi chân khí, vận nội công vào ngón tay trở ra sức búng một phát vào đầu mũi kiếm. Phải biết rằng, Trương Ngọc Liên trong đòn này đã sử hết công lực còn sót lại. Mặc dù ít, nhưng dưới cách vận dụng hoàn hảo của gã nên vẫn có thể sinh ra kiếm mang.

Mà kiếm mang đâu phải thứ mà tay thường có thể chụp lấy được. Tuy nói rằng Quảng Mục Thiên có thể một chưởng đánh gãy kiếm của Trương Ngọc Liên, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn thế kia, một tia kiếm khí vẫn có thể thông qua kiếm mang mà bắn ra. Với sức xuyên phá của kiếm khí thì chắc chắn đầu thiếu nữ không thể nào chịu nổi. Vì vậy, Quảng Mục Thiên chỉ đành vận lực vào ngón trở búng mạnh vào mũi kiếm khiến nó đi chệch hướng mà thôi.

Xoạt...

Bùm...

Quả nhiên không ngoài dự liệu. Dưới áp lực rất lớn, tay của Trương Ngọc Liên không thể giữ nổi kiếm. Bị Quảng Mục Thiên búng làm lệch hướng đi. Kiếm khí như một mũi tên bắn mạnh ra, tạo thành một vết cắt dài trên mặt đất.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đại lực kim cương chưởng

Trương Ngọc Liên kiếm sắp đâm đến thiếu nữ thì bỗng chốc một luồng lực đạo truyền mạnh đến khiến cổ tay của hắn tê rần khó chịu. Tiếp theo đó mũi kiếm đang đâm thẳng bị luồng lực đạo kia đánh lệch sang một bên. Gã kinh hoàng trong lòng, kiếm mang kia tuy không tính là mạnh. Nhưng tụ tập hết nội công còn sót lại trong người của hắn. Kẻ có thể đánh lệch nó phải có trình độ đến cỡ nào cơ chứ?

Trong lòng Trương Ngọc Liên chợt nghĩ:

"Nếu kẻ đó nhân cơ hội ta không phòng bị mà đâm cho một kiếm thì làm sao tránh khỏi?"

Nghĩ vậy, khi kiếm khí vừa bắn ra thì hấn cũng lập tức thu kiếm về múa lên hộ vệ toàn thân. Ánh quang lập lòe, vèo vèo veo veo luôn mấy đường, lưỡi kiếm tạo thành một hình cầu kiếm quang bao bọc gã vào trong. Ứng biến của Trương Ngọc Liên cực kỳ mau lẹ, đến khi gã chắc rằng không có kẻ ám toán mới dừng lại đồng thời liếc xem kẻ đến kia là ai.

"Là người!"

Thì ra kẻ cứu thiếu nữ kia lại chính là gã thanh niên gặp lúc này trong quán trọ. Hình như hấn còn ngồi cùng bàn một đại mỹ nữ khác. Lúc đó gã này bị Trương Ngọc Liên buông lời chế giễu, chẳng lẽ gã ôm lòng căm tức này giờ hay sao?

Trương Ngọc Liên hằm hằm quát lên:

"Người là tên khốn nào mà dám ngăn cản ta?"

Quảng Mục Thiên đứng chắn trước thiếu nữ, khinh thường liếc nhìn một cái chứ không thèm trả lời.

Trương Ngọc Liên thấy vậy thì giận lắm, nhưng lý trí mách bảo, hấn cố gằn con phần nộ trong lòng lại. Quan sát một lượt xung quanh, lòng mày Trương Ngọc Liên nhú tí lại. Lòng chột động:

"Chẳng lẽ tên kia vừa rồi đánh lệch hướng kiếm mang của ta ư? Không thể nào!? Trên tay hấn không hề có binh khí thì làm sao mà dùng tay không mà động vào kiếm mang được. Nếu không phải hấn thì có thể là ai được cơ chứ? Xung quanh đây không có một ai ở gần ta ngoài hấn được! Dù tốc độ có cao đến mấy cũng không đánh lệch hướng kiếm rồi lui về mà không bị ta phát giác. Hấn làm bằng cách nào vậy?"

Trong khi Trương Ngọc Liên đang vận óc suy nghĩ thì ngoài này đám giang hồ đã mừng như mở cờ trong bụng. Hy vọng kiếm tiền một lần nữa lại bùng sáng lên, nhưng bề ngoài ai cũng giả bộ tỏ vẻ bất bình tức giận.

Vài tên trong đó tay lăm lăm binh khí, chỉ vào mặt Quảng Mục Thiên mà lớn tiếng quát mắng:

"Tên tiểu tử kia. Người là kẻ nào mà dám bênh vực cho lũ pháp sư đó hả? Có phải chăng là cùng một giuộc với bọn chúng?"

"Phải đó, phải đó... Người này giờ ta đã thấy nghi nghi lắm rồi. Không ngờ bây giờ người mới chịu lộ mặt chuột."

Có tên lại quay sang hỏi Trương Ngọc Liên:

"Trương công tử, nếu giết cả gã đó có được tăng thêm tiền thưởng hay không?"

"À... Chuyện đó..."

Trương Ngọc Liên mặt xám ngoét, ấp a ấp úng hồi lâu mà không biết trả lời như thế nào. Nếu nói tăng thêm tiền thưởng, chẳng phải càng đi vào chỗ chết hay sao?

"Khắc khắc... đánh trước rồi nói sau!"

Bỗng đâu đó vang lên một tràng cười quái dị, tiếp theo đó một người lao đến chỗ Quảng Mục Thiên rất là nhanh.

Mọi người nhìn kĩ lại thì ra đó là lão già Mặc Từ Kỳ.

Nói đến thì lão già này cũng cực kỳ đen đủi, lúc trước suýt nữa dùng một chương hạ gục thiếu nữ ôm trọn một ngàn đồng vàng vào tay, nhưng lại bị một kẻ lạ mặt ngăn cản.

Mà tên lạ mặt kia võ công cũng quá là lợi hại, đối mặt với tuyệt kỹ Đại Lực Kim Cang chương vẫn có thể đánh ngang cơ với lão. Sau một hồi so đấu, đối thủ của Mặc Từ Kỳ cuối cùng cũng chịu hết nổi, bị một chương đánh trọng thương rồi bỏ chạy.

Lúc này lão mới thảnh thơi xem lại tình hình trận chiến. Đúng lúc Quảng Mục Thiên đánh lệch chiêu kiếm kia. Hai mắt lão lóe sáng lên những tia kỳ dị, miệng lẩm bẩm:

"Là cao thủ!?"

Mắt thấy thiếu nữ còn bình yên vô sự, cơ may một ngàn đồng vàng kia lại lần nữa nằm trong lòng bàn tay. Lão mừng quá hóa điên, liền múa chương nhảy xổ vào tấn công Quảng Mục Thiên, miệng quát lớn:

"Tiểu tử, khá lắm, muốn cướp người. Thử đỡ song chương của ta xem. Đại Lực Kim Cang Chương - Bài Sơn Đào Hải."

Nói về Đại Lực Kim Cang Chương là một bộ chương pháp tối cao minh của thiếu lâm. Gồm cả bảy thức, trong đó Bài Sơn Đào Hải chính là thức thứ hai. Chương đúng như tên, bao trùm toàn bộ một trăm tám mươi đại huyết trên cơ thể đối phương.

Quảng Mục Thiên nhíu mày, hừ lạnh một tiếng. Thân hình hơi chuyển, đứng chắn trước mặt thiếu nữ tinh linh, tả chưởng phóng ra đón đỡ song chưởng của y.

Ha~

Mọi người nhìn nhau hít một hơi lương khí. Chỉ thấy Mặc Từ Kỳ chẳng khác nào một con cọp điên nhảy xổ đến chỗ của thanh niên kia. Song chưởng của lão đan chéo vào nhau, khí ngưng trọng tựa núi cao, thế hùng hậu như bể rộng sông dài, thực là phong phạm của bậc danh gia kỳ túc.

Lúc ấy toàn thể mấy trăm người đương trường đều yên lặng không nghe một tiếng động. Đại Lực Kim Cang Chưởng, nhất chưởng phá địa, nhị chưởng phá thiên. Khỏi phải nói, ai cũng biết đòn này phát ra sẽ uy lực đến nhường nào. Thanh niên kia nếu trúng đòn ắt sẽ đi đời nhà ma, không thoát đâu cho được.

Mặt khác, bọn họ cũng là lo lắng cho lão già Mặc Từ Kỳ, hay đúng hơn là lo lắng cho chính mình.

Phải biết trong Hắc Vân thành luật lệ cực kỳ hà khắc, ở trong thành nghiêm cấm việc giết người. Tuy nhiên người ở đây chính là người trong võ lâm giang hồ, còn dám phấp phur ngoại đạo thì thấy một giết một.

Bọn họ vừa nãy chứng kiến thanh niên kia chỉ dùng một ngón tay mà có thể bung lệch đường kiếm của Trương Ngọc Liên. Võ học thực phi phàm, tốc độ ra chiêu vừa nhanh lại vừa chuẩn, đích xác có thể khẳng định, hẳn là một tay cao thủ võ học rồi. Vậy mà lão già kia vẫn không hề khách khí múa chưởng đánh tới. Nếu thanh niên kia mà mất mạng tại đây, việc bọn họ có liên can đến là không thể tránh khỏi. Hơn nữa, đa số người ở đây đều là lãnh khách không ưa rắc rối.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, tam chưởng đụng nhau, vô thanh vô tức không phát ra một chút tiếng động nào. Tĩnh lặng khiến người ta phải khiếp sợ, đầu vai hai người chỉ hơi rung động một chút, rồi thúc đẩy nội lực ra kháng cự nhau.

Xét về võ công gia số, Mặc Từ Kỳ với một thân võ công như vậy đúng là có quyền tự phụ về bản thân. Nhìn bề ngoài lão tỏ vẻ yếu ớt như cành cây sắp gãy tới nơi. Nhưng nào ai biết được, ẩn trong thân hình bé nhỏ kia là hàng chục năm thu thập khí công mà thành. Đòn đánh này lão không hề khách khí chút nào, trong song chưởng của lão đã ngấm ngấm vận toàn bộ chân khí vào đó. Đừng nói là cao thủ bình thường, mà cho dù vị nào trong Ngũ Thánh đến đây đi chăng nữa cũng không dám trực tiếp đón đỡ chưởng của y.

Vậy mà thanh niên trước mặt này lại tỏ một thái độ khinh thường như thể hẳn đã nắm chắc phần thắng? Lão rất tức giận. Đây hiện không còn là vấn đề cao thủ hay không cao thủ nữa rồi, mà nó đã lấn sang vấn đề về danh dự.

"Tiểu tử, cần thận kéo chết. Ta đánh toàn lực đó."

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt đáp:

"Cứ tự nhiên!"

"Gan dạ lắm!"

Mặc Từ Kỳ gầm lên dữ tợn, nội lực lại tiếp tục đẩy mạnh ra, muốn một đòn nghiền nát kẻ trước mặt.

Ngờ đâu y càng thúc đẩy nội lực, Quảng Mục Thiên vẫn tĩnh bơ như không, nội lực tổng ra thật chẳng khác nào đổ nước xuống biển, không thấy tăm hơi gì nữa. Mặc Từ Kỳ trong bụng hốt hoảng, bình sinh lão chưa thấy điều nào kỳ quặc hơn thế nữa.

Lão chợt nhớ lại, đây chẳng phải là "dẫn khí" hay sao? Chỉ có trường hợp khi khí công của đối phương cực kỳ cao minh mới có thể làm được như vậy.

Trước đây, các vị tiền bối vẫn thường gọi đó là Hấp công địa tiểu pháp, sử dụng cơ thể làm vật dẫn, đưa nội lực của đối phương dẫn hết xuống mặt đất. (Tương tự như cột thu lôi ấy:3) Sở dĩ Mặc Từ Kỳ biết được là bởi sư phụ lão, Đệ nhất Thánh trong Ngũ Thánh, Không Trí đại sư của Thiếu Lâm tự, từng thi triển qua một lần. Tuy gọi là tiểu pháp, nhưng yêu cầu người thi triển phải có công lực vượt trội hơn mới không sợ bị phản phệ.

"Không lẽ tên này nội công có thể sánh ngang hàng với sư phụ của ta sao?"

Mặc Từ Kỳ khuôn mặt trở nên đỏ bừng, không phải vì xúc động hay là tức giận. Mà bởi nội lực lão tổng ra quá nhiều dẫn đến tuần hoàn máu trong người mỗi lúc một gấp khiến mặt đỏ lên như gấc. Lão trong bụng hoảng sợ, nội lực cuộn cuộn đẩy ra không dám thu về, chỉ sợ người thanh niên trước mặt này nhân cơ hội mà phản công.

Quảng Mục Thiên thần nhiên cười mà nói:

"Lão vẫn chưa chịu lùi bước hay sao? Cứ tiếp tục như vậy, không cần ta thả nội lực ra thì lão cũng sớm kiệt sức thôi."

Mặc Từ Kỳ khuôn mặt nhăn nhó vì khó chịu, khàn khàn đáp:

"Nếu ta dừng lại, các hạ chịu bỏ qua chuyện này hay sao? Đâu có dễ dàng như vậy?"

Quảng Mục Thiên hàm hồ đáp:

"Cũng chưa biết!"

Mặc Từ Kỳ trầm tư suy nghĩ, nếu như lão cứ tiếp tục đẩy nội lực ra thì cũng chẳng đâu vào đâu. Hấp công địa tiểu pháp thi triển không tốn chút sức lực, cho dù đánh cả ngày đi chẳng nữa cũng không nhằm nhò gì. Mà công lực của mình lại sắp cạn kiệt rồi, người tu võ khí cốt ở khí công. Nếu khí cạn thì người vong. Mặt khác, tên thanh niên trước mặt này thâm sâu khó lường, muốn giết lão thì đã sớm làm rồi, đâu cần đợi đến bây giờ. Mặc Từ Kỳ hít sâu một hơi, mạng sống nằm ở tay người, đâu có lựa chọn nào khác, khí đang vận lên lập tức ngừng lại. Đồng thời, thân hình lão bị chấn động mạnh, liền lùi về sau vài bước. Máu dồn lên miệng, không nhin được mà ói ra một ngụm. Máu tươi lênh láng trên mặt đất.

"Hô~ Lợi hại quá!"

Chỉ thấy tất cả đám đông vây quanh cùng reo hò như sấm động. Mặc Từ Kỳ cùng Quảng Mục Thiên lao vào nhau đấu nội công rất kịch tính khiến mọi người đều hồi hộp trong lòng, mặc dù bọn họ không biết được tình hình bên trong như thế nào.

Nhưng tiếp theo đó, Mặc Từ Kỳ bị ép lùi về vài bước lại còn nôn ra một ngụm máu tươi. Hiển nhiên lão đã chịu thiệt thòi không hề nhỏ.

Hiện cảnh này không một ai nghĩ đến. Bọn họ đều cho rằng người chết sẽ là thanh niên kia. Tưởng chừng điều đó rất nhanh sẽ xảy ra, bởi vì trình độ khí công của hai bên quá khác biệt. Mặc Từ Kỳ thấp nhất cũng trên bốn mươi năm công lực. Mà thanh niên kia cùng lắm là hai mươi tuổi, lấy đâu ra sức mạnh mà chống lại lão.

Nhưng dù không tin thì điều không thể cũng đã xảy ra.

Mặc Từ Kỳ đứng đờ người cả ra, lão miệng lảm bảm:

"Ta thua rồi sao? Ta thua rồi?"

Trong thoáng chốc, vô số hình ảnh lướt nhanh qua trong đầu lão. Từ lúc lên chùa bá sư học nghệ đến lúc đại chiến chính tà, xuyên qua dị giới, bị đuổi ra khỏi môn phái, cho đến tận bây giờ... Rồi lão nhìn hai bàn tay gầy nhom của mình. Lão cười!

"Ta thực sự thua rồi! Thua vào tay một thanh niên?"

Mục tiêu cả đời của lão chính là theo đuổi danh hiệu thiên hạ đệ nhất võ lâm. Nhưng lần này lại bại dưới tay một người trẻ tuổi khiến lòng tự tôn của lão bị đá kích mạnh.

Mặc Từ Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Quảng Mục Thiên. Lão hỏi một cách thành khẩn:

"Người thanh niên, cậu rất mạnh. Liệu ta có thể biết tên của cậu không?"

"Tên sao!? Dĩ nhiên là được, tại hạ họ Quảng, tên Mục Thiên. Là người mới đến đây."

Quảng Mục Thiên vừa nói vừa liếc mắt quan sát toàn trường một lượt. Hắn vốn không thích che dấu danh tính, lúc trong rừng rậm với ở nhà Từ Không Thiên chẳng qua là trường hợp đặc biệt mà thôi. Hiện tại cũng không cần che dấu gì thêm.

Tuy nhiên điều làm hắn kinh ngạc là mặc dù đã nói ra tên thật, nhưng có vẻ như trong tất cả những người ở đây không lấy một ai nhận thức được cái tên đó. Về mặt mỗi người không phải là tiếc nuối số tiền lớn, thì cũng là thất vọng... không ai lấy làm ngạc nhiên hay hoảng sợ sau khi nghe ba chữ Quảng Mục Thiên cả.

"Chẳng lẽ uy danh của ta xuống cấp như thế này rồi sao?"

Đang vẫn suy nghĩ thì Mặc Từ Kỳ đã tiến đến chấp tay trước mặt hắn, than thở nói:

"Thì ra là Quảng Mục Thiên thiếu hiệp, quả là nhân trung cho long. Lão già ta đây đúng là tầm nhìn hạn hẹp, ếch ngồi đáy giếng không nghĩ một thanh niên như cậu mà võ công thật lợi hại. Nay tận mắt chứng kiến thật là khó mà tin nổi."

Trong lời nói kia đầy vẻ tiếc nuối, dường như lão cũng không nhận thức được cái tên này.

Quảng Mục Thiên vội hoàn lễ, đáp:

"Mặc tiền bối quá lời rồi, Đại Lực Kim Cang chương cũng không phải dạng vừa, nếu đánh thêm vài hiệp nữa chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu."

Mặc Từ Kỳ nghe vậy biết Quảng Mục Thiên chữa thẹn cho mình, chỉ cười khan vài tiếng rồi cũng không nhắc lại nữa. Dù sao đối phương cũng đã chừa cho một con đường sống, cứ thuận nước mà đẩy thuyền thôi, trong lòng lão vô cùng cảm kích, bèn đáp:

"Cảm tạ thiếu hiệp lần này nương tay tha cho ta một mạng, ơn này lão sẽ ghi nhớ trong lòng. Mặc dù Mặc Từ Kỳ ta trên giang hồ xú danh vang xa, nhưng đạo lý đền ơn đáp nghĩa thì vẫn có. Nếu sau này cậu gặp phải khó khăn gì cứ nhắn nhủ ta một tiếng. Dù nguy hiểm cỡ nào ta vẫn tận lực giúp đỡ."

Quảng Mục Thiên gật đầu cười. Thực lực của Mặc Từ Kỳ trong võ lâm cũng xếp hàng cao thủ. Nhưng nếu hắn gặp rắc rối thực sự thì lão chắc gì đã đủ sức mà giúp đỡ.

"A đi đà phạt!"

Bỗng từ xa vang lên một hồi tiếng tụng niệm. Mọi người nhủ mắt hướng tiếng kêu đó mà xem, theo đó một loạt nhân ảnh từ xa chạy đến.

"Con bà nó! Là đệ tử Thiếu lâm tự!"

Bọn giang hồ con mắt rất tinh tường, tuy đám người kia còn ở rất xa nhưng bọn họ đã có thể thấy rõ rồi.

Trong những người chạy đến, đi đầu là năm vị hòa thượng, người nào cũng thân hình lực lưỡng, mày rậm mắt to, mặt mũi hao hao giống nhau, lớn tuổi nhất chừng ngoài bốn mươi còn trẻ nhất cũng phải ngoài ba mươi. Họ một tay cầm bình khí, tay kia thông xuống, thi triển khinh công chạy như bay đến. Người ở còn xa mà tiếng nói đã truyền đến nghe rõ mồn một, hiển nhiên nội công rất cao cường.

"A đi đà phạt, xin các thí chủ dừng tay!"

Mặc dù là thuộc phái, nhưng có vẻ trông năm người này khác với các nhà sư thông thường. Đặc biệt, thân trên của họ đều để trần mà chỉ mặc mỗi chiếc quần sẫm màu, lộ ra những múi cơ bắp cuộn cuộn. Nơi cổ mỗi người đều đeo một chuỗi tràng hạt biểu trưng của phái, mỗi hạt phải to bằng đầu nắm tay trẻ con phát ra ánh sáng lấp lánh, dĩ nhiên là làm bằng kim loại.

Chẳng mấy chốc những nhà sư kia đã chạy đến, mọi người đương trường, kể cả Mặc Từ Kỳ đều thu bình khí lại vội vàng cung kính thi lễ. Quảng Mục Thiên thấy cảnh tượng đó đoán chừng năm người này phải là những nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm.

Một nhà sư đứng đầu, tuổi ngoài tứ tuần, râu tóc điểm bạc, cầm thiết trượng đặt sang một bên, tiến lên hoàn lễ lại, rồi lên tiếng:

"A đi đà phạt, tiểu tăng pháp hiệu là Huyền Năng, đệ tử chấp pháp của Thiếu lâm tự xin ra mắt các vị thí chủ. Không biết ở đây vừa xảy ra chuyện gì? Có vị nào đứng ra giải thích giúp tiểu tăng được không?"

Trong thiếu lâm tự, cấp bậc được chia theo hàng chữ Không, Huyền, Hư, Tĩnh. Trong đó cao nhất là hàng chữ Không rồi thấp dần. (Cái này là viết bừa thôi nhé, chứ thực ra mình cũng không biết.)

Vị hòa thượng này pháp hiệu hàng chữ Huyền, hiển nhiên uy vọng trong tự rất cao, chỉ dưới phương trượng đại sư mà thôi. Hơn nữa lại là đệ tử chấp pháp, thảo nào mọi người vừa thấy liền vội vàng thi lễ. (Thường thì đệ tử chấp pháp võ công cao hơn các đệ tử bình thường.)

Trương Ngọc Liên này giờ đang hoảng sợ trong lòng, nay thấy đệ tử thiếu lâm thì chẳng khác nào người chết đuối vớ được cọc. Vội vàng chạy đến nói:

"Thưa các vị đại sư, văn bối Trương Ngọc Liên ra mắt các vị."

Huyền Năng ồ lên một tiếng rồi đột nhiên tiến đến, hỏi:

"Vị thiếu hiệp này có phải là Trương Ngọc Liên, đệ tử của Thần kiếm Thiết Liên Đàm hay không?"

Trương Ngọc Liên không nghĩ đến đối phương lại biết danh tính sư môn của mình. Nhất thời có chút tự đắc, nói:

"Đại sư quả có con mắt tinh tường. Mới nhìn qua thôi là đoán trúng."

Mọi người nghe Huyền Năng nói đến Thần kiếm Thiết Liên Đàm thì hít sâu một hơi khí lạnh. Không nghĩ Trương Ngọc Liên lại có thể lớn như vậy. Thảo nào tuổi còn trẻ mà kiếm pháp thật lợi hại.

Huyền Năng gật đầu rồi đáp:

"Thiếu hiệp đường xa tới đây bần tăng không biết mà đón tiếp từ trước, quả là thất trách. Mong được lượng thứ cho. Không biết gia sư của thiếu hiệp lúc nào thì tới? Đại hội võ lâm cũng sắp sửa diễn ra, phương trượng vẫn luôn nhắc đến Thiết tiên bối."

Trương Ngọc Liên đáp:

"Sư phụ của văn bối đang đi phía sau, sai văn bối đến trước để báo tin. Không ngờ lại gặp chút rắc rối ở đây nên chậm trễ việc thông báo."

Huyền Năng nghe vậy, liếc nhìn thấy một bên mắt của gã đã bị phế đi, máu tuy đã ngừng chảy nhưng vẫn có thể thấy là bị thương rất nặng. Lão rất lấy làm ngạc nhiên, bèn lên tiếng hỏi:

"Thiếu hiệp có vẻ như là vừa mới bị thụ trọng thương cách đây không lâu. Không biết người nào đã ra tay mà độc ác như vậy?"

Trương Ngọc Liên nghiêng răng kèn kẹt, vẻ mặt đầy tức giận, giơ tay chỉ về phía thiếu nữ, nói:

"Thưa đại sư, là do ả ma pháp sư kia làm. Đứng ra văn bối cứu cô ta một mạng, không nghĩ rằng ả lấy oán báo ơn, ra tay bất ngờ khiến văn bối trở tay không kịp. Thật là hồ thẹn với tông môn."

Huyền Năng chấp tay niệm phật, nói:

"A đi đà phật, xưa nay pháp sư cùng võ sư như thế nước lửa! Tại sao một pháp sư lại dám đơn thương độc mã tới đây gây sự? Thiếu hiệp có thể kể rõ đầu đuôi sự việc cho bản tăng được hay không?"

Trương Ngọc Liên bèn đem đầu đuôi sự tình kể lại một lượt. Đương nhiên là có thêm mắm thêm muối vào, còn việc hấn ép thiếu nữ ở lại hầu rượu thì giấu đi. Đám giang hồ phía ngoài tuy biết lời của gã có hơi phô trương, nhưng sau khi nghe gã là đệ tử của Thần kiếm thì cũng tặc lưỡi mà bỏ qua. Nói đùa chứ bọn họ cũng không dám đắc tội với một cao thủ lợi hại như thế. Hơn vậy, thanh danh Thần kiếm nổi lên vang dội. Kẻ ngu cũng biết phải tiến lên mà xu nịnh chứ đừng nói là phản đối.

Huyền Năng nghe xong thì lấy làm bất mãn, lông mày hơi nhíu xuống. Lão hướng đến chỗ thiếu nữ tinh linh tộc kia cất tiếng hỏi:

"Thiện tai, thiện tai... không nghĩ một cô gái trẻ tuổi như thế mà tính cách thật âm độc. Vốn bản tăng nghe người thông báo ở đây xảy ra tranh chấp. Không ngờ rằng một pháp sư lại dám tới đây tác quái. Chưa nói đến việc lấy oán báo ơn. Mà riêng việc xâm nhập vào Hắc Vân thành đã là một đại kỵ rồi."

Thiếu nữ áp ứng nói:

"Không phải do ta, là do hấn ép ta. Ta chỉ là, chỉ là tự vệ, không nghĩ lại ra tay quá nặng..."

Trương Ngọc Liên lửa giận bốc lên, quát:

"Con mụ nó, tự vệ cái rắm, ta đã làm gì ngươi đâu... Chỉ mời, mời ngươi ở lại uống rượu mà thôi. Không nghĩ ngươi lại âm hiểm như thế, ra tay ám toán. Nếu trực tiếp đối diện, chắc gì ngươi đã phè được con mắt trái này!"

Mặc dù lời nói của gã có phần thô tục, nhưng đám đông ở đây đa phần đều ủng hộ y. Huyền Năng thấy thế thì tin thêm vài phần, lão cảm chắc thiết trọng trong tay, tiến thêm một bước, nói:

"A đi đà phật, nơi đây là khu vực quản hoạt của Thiếu lâm tự. Nữ thí chủ ra tay hại người, náo loạn thành trì. Theo luật phải bị trừng phạt. Nhưng từ trước tới nay phật môn nghiêm cấm việc sát sinh, và lại nữ thí chủ là một pháp sư. Bản tăng đành mạn phép bắt về cho hội đồng cùng phân xử mới được."

Khu vực quản hoạt, hay chính là địa bàn quản lý. Do Hắc Vân thành quá mức rộng lớn, mà nhân số võ sĩ lại thừa thót. Các đại môn phái chia Hắc Vân thành ra từng khu vực, mỗi khu vực do một môn phái lớn quản lý. Nói chung các việc như an ninh trật tự... đều do môn phái đó tự sắp xếp. Chỉ có những vấn đề lớn mới đưa lên hội đồng, để cùng nhau thương nghị.

Quảng Mục Thiên này giờ đứng một bên, hấn thấy Huyền Năng bỏ qua mình. Xem hấn như không khí thì không khỏi khó chịu. Nay lại còn dám lên tiếng muốn bắt người? Thử hỏi làm sao mà không tức cho nổi. Quảng Mục Thiên cười khẩy một tiếng, lạnh lùng nói:

"Có ta ở đây, kẻ nào dám bắt người! Thử hỏi ta có cho phép không đã."

Huyền Năng cùng các nhà sư khác mới đến nên không hề biết được trận tỷ đấu nội công kia. Cho nên bọn họ đều nghĩ Quảng Mục Thiên cũng giống như mấy tên võ sĩ giang hồ bình thường. Nay nghe hấn nói vậy thì không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Người này là ai mà dám lên tiếng, quả thật là to gan lớn mật."

Huyền Năng ánh mắt dời sang, thấy lão Mặc Từ Kỳ đang đứng kế bên. Trong lòng thầm nghĩ:

"À, thì ra thanh niên này cậy có cao thủ bên cạnh nên mới lộng ngôn như thế. Xem ra cũng là một người trẻ tuổi tài cao, để ta cảnh cáo y cho y biết khó mà lui vậy."

Lão bèn cười, chấp tay thi lễ:

"Thiếu hiệp đây quả là người gan dạ, lại có tấm lòng bồ tát. Tuy nhiên đây không phải là việc mà thiếu hiệp có thể nhúng tay vào. Cô gái này ra tay không phân biệt nặng nhẹ, đã thương người khác. Hơn nữa lại dám đơn thương độc mã tới đây, hấn trong này có điều chi mờ ám. Bản tăng phải đưa nàng đến chỗ người có thẩm quyền để bắt đầu tra xét."

Đoạn Huyền Năng quay sang đối diện với Mặc Từ Kỳ, chỉ thấy lão sắc mặt lợt lạt, dưới đất còn vương vãi một vũng máu thì ngạc nhiên vô cùng. Như cười nói:

"Huyền Nạn sư huynh, đã lâu quá không gặp."

Mọi người đương trường nghe Huyền Năng gọi Mặc Từ Kỳ là Huyền Nạn mới vỡ lẽ ra. Thì ra đúng như lời đồn, lão trước đây đúng là đệ tử thiếu lâm tự. Hơn nữa lại xếp vào hàng chữ Huyền.

Mặc Từ Kỳ khuôn mặt đã không còn tí huyết sắc nào, lại nghe hai chữ sư huynh thì càng thêm náo nê. Khó khăn lắm mới nói được:

"Khụ, đại sư xưng hô như thế là không đúng rồi. Ta, ta nay đã bị đuổi khỏi phật môn. Nào còn mặt mũi mà gặp lại các người nữa chứ."

Huyền Năng cũng thở dài một tiếng, nói:

"Thôi, sự đã như vậy rồi. Chỉ mong sư huynh sớm ngày cả tà quy chánh. Bọn sư đệ đành cáo lui trước. Hẹn ngày nào đó gặp lại."

Nói rồi phất tay một cái, ba nhà sư phía sau lập tức tiến đến toan bắt giữ thiếu nữ kia.

Đúng lúc ba người họ sắp lại gần thì một luồng kinh phong quét đến khiến cả ba phải nhảy lùi về sau.

Một luồng sát khí cực mạnh đang bốc lên cuộn cuộn từ người thanh niên lúc nãy, kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng vang lên:

"Ta chưa nói rõ hay sao!? Muốn bắt người, thử hỏi ta có đồng ý hay không!"

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Huyền Năng đại sư

Hai nhà sư vừa nhảy xổ đến, gờ tay toan bắt lấy thiếu nữ, thì một luồng sát khí đáng sợ chẳng biết từ đâu đột nhiên ập đến. Cả hai người này tuy thân thủ lanh lẹ, nhưng cũng không ngờ trước được tình huống như thế. Lập tức bị luồng sát khí kia dội thẳng vào mặt, bọn họ hự lên một tiếng rồi bật ngửa về sau.

Huyền Năng không hề chớp mắt lấy một cái, khi thấy hai người kia bị đẩy lùi, liền nhanh như chớp phóng ra phía sau, đứng đón sẵn từ trước. Song chuông của ông gờ ra mà chụp lấy hậu tâm của hai vị hòa thượng đó, xách lên rồi nhảy về chỗ cũ. Hành động của Huyền Năng nhanh nhẹn vô bì, hai gã hòa thượng kia cao phải gần bốn năm thước, nặng mấy trăm cân mà ông vẫn xách nhẹ như bẫng, thần lực trên đời này quả là khó ai sánh kịp.

Người bên ngoài không ai hiểu chuyện gì vừa xảy ra, bởi sát khí của Quảng Mục Thiên chỉ nhằm hai gã hòa thượng trùng kích đến mà thôi. Đám giang hồ chứng kiến hai gã hòa thượng bị bật ngã về sau không rõ lý do. Tuy sự việc cực kỳ khó hiểu, nhưng tiếp theo Huyền Năng nhảy đến chụp lấy người rồi quay về. Kinh thần pháp vừa nhanh nhẹn, chiêu pháp lại xuất ra chuẩn xác khiến người người reo hò vang dội:

"Khinh công thật tuyệt! Chiêu pháp thật tuyệt!"

"Chiêu pháp xuất ra mà không đã thương đến người khác, công phu ngự khí thật lợi hại."

Không ai hay biết chuyện gì vừa xảy ra, may chỉ có những cao thủ như Mặc Từ Kỳ hay Xích Yển Hàn mới thấy rõ mồn một. Mà bọn võ lâm nhân sĩ lại càng không hiểu vấn đề, chỉ thấy Huyền Năng ra tay rất nhanh. Nên cứ lấy cớ mà khen đại, nào ngờ lại vô tình biến thành lời châm chọc.

Huyền Năng không để ý đến tiếng reo hò, vừa cứu được hai người kia liền đưa tay lên bắt mạch thử xem. Hóa ra, hai người này chỉ bị sát khí kia dọa ngất mà thôi. Phải đến khi ông vận công, truyền khí công thượng thừa vào đánh thức, bọn họ mới dần tỉnh lại. Miệng hai người kia vẫn còn ú ớ chưa thể nói chuyện, khuôn mặt vẫn đang mang vẻ kinh hãi tột độ.

Huyền Năng quan sát hai người hồi lâu. Lòng mảy ông nhú tí lại, mồ hôi chảy đầy trán, lòng trầm nghĩ:

"Sát khí của thanh niên này thật đáng sợ. Không biết y đã giết bao nhiêu nhân mạng mới có được luồng sát khí khủng bố như thế. Nếu ta chậm tay thêm chút nữa thôi, có phải hai người này đã ô hô ai tai rồi không!"

Huyền năng tuy là người nhà phật, nhưng từng trải giang hồ làm việc rất là thận trọng. Lúc này, ông vẫn cứ nghĩ rằng Quảng Mục Thiên là dựa vào Mặc Từ Kỳ đứng ở bên mới dám ngông cuồng nói bậy. Nhưng hiện tại sát khí tỏa ra từ người thanh niên kia đã khiến ông kinh sợ trong lòng. Để có được luồng sát khí khủng bố như thế, hẳn y phải là một tên giết người như ngóc, chỉ có một kẻ sát nhân mới có luồng khí đáng sợ như vậy.

Vốn ông chỉ định bắt thiếu nữ này về cho hội đồng xử lý mà thôi. Nào ngờ lại mọc ra đầu một thanh niên kỳ lạ như thế. Trong lòng Huyền Năng chợt nghĩ:

"Ta có nên ra tay trừ khử thanh niên này hay không? Nếu để một kẻ nguy hiểm như y tung hoành giang hồ, không biết thêm bao nhiêu người phải bỏ mạng dưới tay y nữa. Sư huynh ta tại sao lại quen biết với một kẻ như vậy chứ, xem ra huynh ấy càng ngày càng lún sâu vào tà đạo rồi."

Huyền Năng gia nhập thiếu lâm tự khi tuổi còn trẻ. Có thể nói, từ lúc ông nhập tự cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên trong đầu ông có suy nghĩ giết người. Hơn nữa, người mà ông muốn giết lại là một kẻ không quen không biết. Huyền Năng âm thầm thở dài một hơi, lòng tự như:

"Thiện tai, thiện tai... Không nghĩ rằng, có ngày ta lại nổi lên sát cơ như thế. Quả là uổng công tu hành bấy lâu nay."

Rồi ông lấy tay ra hiệu, bảo bọn thủ luật tăng đang bao vây Quảng Mục Thiên lùi về. Huyền Năng chậm rãi bước lên trước chấp tay niệm phật, lễ độ nói:

"Lão nạp Huyền Năng, đệ tử chấp pháp của thiếu lâm tự ra mắt thiếu hiệp."

Quảng Mục Thiên hoàn lễ, đáp:

"Tại hạ, Quảng Mục Thiên."

Huyền Năng đột nhiên hỏi:

"Cho lão nạp mạn phép được hỏi, thiếu hiệp phải chăng là người của tà phái?"

Quảng Mục Thiên nghe hỏi thế thì rất lấy làm ngạc nhiên. Lúc này, khi hắn nói ra tên thật của mình thì không thấy ai ở đây hay biết cả. Vậy mà lão hòa thượng này vừa mới nhìn qua, liền hỏi ngay hắn có phải người của tà phái hay không! Chẳng lẽ lão này đã nhận ra thân phận thật của hắn rồi hay sao?

Quảng Mục Thiên hơi nghi ngờ, hắn nghĩ chút rồi đáp:

"Hiện tại thì không phải."

Huyền Năng ngạc nhiên, a lên một tiếng rồi hỏi tiếp:

"Thiếu hiệp nói là hiện tại.. Vậy còn trước đây và sau này thì sao?"

Quảng Mục Thiên nhú mày, không biết ý của lão là gì, bèn đáp:

"Việc đó thì có liên quan gì đến lão hay sao?"

Huyền Năng gật đầu, ông biết rằng mình có hỏi thêm nữa cũng vô dụng, chỉ đành nói:

"Là do lão nạp lắm chuyện rồi. Chẳng qua lúc này, thiếu hiệp có phóng ra một chút sát ý. Lão nạp vô tình cảm nhận được. Sát khí của thiếu hiệp thực sự quá nặng, dù cho lão từng trải giang hồ, thấy vô số chuyện. Nhưng luồng khí như thế, lại là lần đầu chứng kiến, không khỏi lấy làm run sợ. Lão nạp có một lời khuyên chân thành, mong thiếu hiệp có thể nhận lấy được chăng?"

"Lời khuyên gì?"

"Khô hải vô biên, hồi đầu thị ngạn!"

Quảng Mục Thiên nghe xong liền bật cười, đáp:

"Ta có làm gì sai trái chi đâu mà phải hồi đầu? Lão nhìn bề ngoài chưa già lắm, vậy mà đã lú lẫn hết cả rồi chẳng?"

Huyền Năng đáp:

"Việc thiện ác là từ tâm của mỗi người mà ra. Sát khí của thiếu hiệp nặng như thế, hẳn trước đây đã không giết ít người. Với lại, nếu không làm thì chỉ có những kẻ xuất thân từ tà phái mới có phong thái như thiếu hiệp. Lão nạp không trông mong gì hơn, chỉ hy vọng, thiếu hiệp có thể khai hạ đồ đao, lập địa thành phật. Không nên chém giết thêm nữa, mà tạo nên sát nghiệp sau này."

Quảng Mục Thiên nghe vậy, trong lòng mới vỡ lẽ. Thì ra, Huyền Năng chỉ dựa vào sát khí mà phán đoán ra hắn là người của tà phái mà thôi. Chứ thực ra lão cũng mù tịt như bao nhiêu người khác. Quảng Mục Thiên cười khẩy, nói:

"Người không phạm ta, ta không phạm người. Đó là cái đạo lý muôn thuở của võ lâm rồi. Muốn ta không giết người thì đừng có chọc vào ta là được. Còn nếu như động vào thì ta giết hết!"

Lời nói của Quảng Mục Thiên ngông cuồng bá đạo. Nhân sĩ võ lâm đương trường nghe xong trong lòng đều tỏ vẻ bức tức. Dù sao bị một cái tên tiểu bối vượt mặt cũng là một nỗi nhục khó tả. Tuy nhiên bức tức là vậy mà chẳng ai dám lên tiếng, một mặt là bọn họ quả thực đâu không lại Quảng Mục Thiên. Nếu đơn đả độc đấu, nội công của họ chẳng tài nào sánh nổi Mặc Tử Kỳ. Thế mà thanh niên kia "đấu khí đối quyết" lại trên cơ cả lão. Vậy thì bọn họ làm gì có cửa thắng được cơ chứ!

Mặt khác, đây đang là cuộc đối thoại giữa hai người. Nếu có ai đó chìa mũi vào chẳng phải bị xem là thiếu kiến thức, một kẻ vô học hay sao?

Huyền Năng thở dài một hơi rồi nói:

"Xem ra lão nạp có nói thêm cũng không có tác dụng. Chẳng qua không muốn một thiên tài trẻ tuổi như thiếu hiệp sa lầy vào chốn tà đạo nữa mà thôi. Nếu thiếu hiệp đã cương quyết như vậy, lão nạp cũng không dám can dự thêm nữa. Bây giờ, phiền thiếu hiệp nhường đường để bọn lão nạp bắt cô gái này về cho hội đồng xử lý!"

Quảng Mục Thiên lạnh lùng cười, nói:

"Ta nói chưa rõ ràng hay là lão tai điếc không thể nghe thấy!?"

Chúng tăng nhân phía sau nghe hắn nói lời cuồng ngôn thì không khỏi tức giận. Bề tất cũng có ba phần giận dữ hướng hồ là phạm nhân tục tử. Ba gã hòa thượng cạnh Huyền Năng giận quá, nhảy xổ ra hết lớn:

"Tiểu thí chủ tuổi nhỏ mà nói lời ngông cuồng quá. Để bọn bản tăng lĩnh giáo cao chiêu một phen, xem bản lĩnh của thí chủ đến đâu mà dám đứng đó hoa ngôn (xaolol)."

Huyền Băng thấy ba sư đệ của mình nhảy ra, toan nói lời can ngăn, nhưng đột nhiên ông lại nghĩ:

"Sát khí của y gớm thật, nhưng không biết công phu quyền cước như thế nào. Cứ thử để ba sư đệ của ta ra tay thử chiêu xem sao."

Ba lão hòa thượng này thân pháp rất lạnh lẽ, bọn họ vừa nhảy ra liền thi triển cầm nã thủ muốn cận thân bác đầu, trong vòng một hơi chế trụ địch thủ. Cả ba đều là những người thân mạng tuyệt kỹ, không muốn dẫm vào vết xe đổ của hai người lúc này. Vừa xông ra liền thi triển ngay kỹ năng đặc ý nhất của mình.

Người ở giữa hai ngón trỏ và ngón giữa cup lại thành hình móng vuốt, thân hình lao thẳng đến đột nhiên bay lên, sau đó nhanh chóng trầm xuống, tựa như một con hùng ưng đang giương cánh, rồi sà xuống chụp lấy con mồi, vừa hùng dũng vừa mãnh liệt.

Hai người còn lại ở hai bên, tấn công vào mạn sườn, một người dùng long chảo thủ, một người dùng hồ chảo thủ, mười ngón tay như mười cái móc, thế công cực kỳ mãnh liệt. Tốc độ không những nhanh mà còn chuẩn xác, kinh phong từ chảo rít lên sắc bén, quả nhiên cả ba đều là bậc thầy về cận chiến.

Người bên ngoài thấy hai bên động thủ đều reo hò vang dội. Chỉ riêng có Mặc Tử Kỳ cùng Xích Yến Hàn là lấy làm bất mãn vì đệ tử thiếu lâm lại lấy ba chọi một, quả là không hợp với phong độ của bậc cao nhân.

"Hay lắm! Tới cả đây."

Quảng Mục Thiên biết đây là những hảo thủ có một không hai trong võ lâm, không dám coi thường. Hắn đột nhiên tiến thêm một bước, hai tay hóa thành chùy nhằm tam chảo của ba nhà sư mà đánh tới, khí thế đột nhiên dâng cao. Chỉ trong thoáng chốc, Quảng Mục Thiên đã bước đủ bảy bước, mỗi bước tung ra một quyền. Phân biệt các bộ vị hiểm yếu trên người địch thủ mà nện đến.

Huyền Năng thất kinh hô lên:

"Là Thất Bộ Hắc Tinh Quyền! Quả nhiên là môn đồ của tà phái!"

Ba nhà sư đối với chiêu thức lấy cứng chọi cứng của Quảng Mục Thiên thật sự không ngờ tới. Trảo pháp của họ qua nhiều năm tu luyện, đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, mỗi ngón tay cứ như một chiếc móc sắt. Thậm chí cứng hơn cả sắt thép, vậy mà đối diện với một quyền kia chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, ngón tay bị đánh trúng như sắp gãy rời ra. Ai nấy hự lên một tiếng, phun ra búng máu rồi liền tiếp ngã nhào về sau.

Huyền Năng vội chạy đến đỡ ba người dậy, thấy bọn họ đều bị ngất lịm đi. Bàn tay máu chảy đầm đìa, không ngờ đã bị phé. Hơn nữa, giữa ngực và bụng mỗi người đều xuất hiện một lỗ lõm cực lớn, bị thương rất nặng. Ông trong lòng thở dài một hơi, rất lấy làm hối hận, nếu lúc này, ông ra tay ngăn cản trước, thì chuyện này chắc gì thì gì đã xảy ra. Nhưng chuyện đã trót rồi, trên đời không có thuốc hối hận. Mà ai có thể lường trước được, ba vị cao thủ thiếu lâm tự lại thất bại trước một thanh niên không tên tuổi. Ít nhất, Huyền Năng còn đoán thanh niên kia sẽ bị hạ gục sau mười chiêu. Vậy mà mọi sự lại diễn ra khác với dự đoán đến như vậy.

Huyền Năng giao ba người cho các môn đệ phía sau, rồi đến trước Quảng Mục Thiên chấp tay nói:

"Thiếu hiệp có phải ra tay hơi quá đáng hay không? Bọn họ chỉ là nhất thời xúc động mới hành động lỗ mãng. Vậy mà thiếu hiệp lại nỡ lòng nào phé đi cả bàn tay của ba người hay sao?"

Quảng Mục Thiên nói:

"Chẳng lẽ ba người kia xông đến đánh ta, ta lại không thể hoàn thủ? Trên đời nào có chuyện vô lý như thế được!"

Huyền Năng lắc đầu đáp:

"Ba người bọn họ lấy đông hiếp yếu là chuyện khó có thể chấp nhận. Tuy nhiên, theo như lão nạp có thể thấy được. Thiếu hiệp có thể đánh bại bọn họ rất dễ dàng. Chẳng qua là... thiếu hiệp xuống tay quá nặng, phải chăng chưa cho bọn họ một con đường khác. Phé đi đôi tay như vậy, sau này khó có thể luyện võ thêm được nữa."

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt nói:

"Người không phạm ta, ta không phạm người. Lão còn muốn nói đến bao giờ nữa?"

Đoạn hắn chỉ vào thiếu nữ tinh linh tộc rồi nói tiếp:

"Bây giờ ta muốn đi khỏi rồi, kể cả cô gái này nữa! Lão còn muốn ra tay ngăn cản, đừng trách ta không khách sao."

Huyền Năng nhũn mảy, khí thế trên người đột nhiên bộc phát ra, nói:

"Lão nạp cũng đã nói rồi, cô gái này vi phạm luật lệ, phải bị trừng phạt thích đáng. Nếu như thiếu hiệp muốn cô ta được thả ra đến thế. Trừ khi... thiếu hiệp chịu đi cùng ta đến thiếu lâm tự một chuyến. Ở đó tụng kinh hai mươi năm để giải đi sát khí trên người."

Quảng Mục Thiên cười lạnh, hắn biết rằng mấy lão tăng nhân này rất thích lo chuyện bao đồng. Không ngờ hôm nay được lãnh giáo, quả nhiên là muốn đứt mà không ra. Tuy hắn biết lão chỉ có ý tốt mà thôi, nhưng thực sự mà nói, ý tốt đó đặt không đúng người rồi.

Nếu muốn đấu khí thể với ta, lão còn chưa đủ tuổi!

Quảng Mục Thiên hét lớn một tiếng, cũng bộc phát khí thể trên người ra nghênh đón.

Hai luồng khí thể chẳng khác chi hai luồng sóng dữ đập vào nhau, hết sóng này đến sóng khác, trùng trùng điệp điệp. Nếu xem khí thể của Huyền Năng như một gợn sóng khi ta ném một hòn đá nhỏ xuống mặt hồ yên ả. Thì của Quảng Mục Thiên lại là một tảng đá thật lớn.

Những cao thủ võ lâm đương trường bị khí thể của hai người dồn ép không trụ nổi bèn đứng dạt cả ra. Xem chừng đây là trận chiến không thể tránh khỏi.

"Khoan đã, không nên động thủ!"

Mắt thấy hai người sắp lao vào choảng nhau thì đột nhiên, một bóng người nhảy ra, chính là Xích Yến Hàn. Bạch ngọc thiết phiến trong tay nang xòe ra, ngăn cản khí thể của hai người.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đỡ ba chương

Quảng Mục Thiên cùng lão hòa thượng Huyền Năng sắp lao vào đánh nhau thì đột nhiên Xích Yến Hàn nhảy ra ngăn cản.

Nhân sĩ võ lâm ở đây tuy ghét rắc rối nhưng lại thích xem náo nhiệt. Bọn họ cực mong chờ được chứng kiến hai đại cao thủ tỷ đấu, nào ngờ có người chặn lại thì lấy làm bất mãn. Ai nấy đều lên tiếng chửi rủa không ngớt, toàn là những lời thô tục.

"Mẹ kiếp! Người ở đâu tự nhiên nhảy ra vậy? Không thấy sắp đến hồi gay cấn hay sao!"

"Khôn kiếp! Còn không mau phần đi chỗ khác. Đừng để lão tử phải ra tay."

...

Huyền Năng thuộc hàng cấp cao trong võ lâm, nào phải như mấy tên đầu đường xó chợ kia. Lão mới nhìn thoáng qua là biết ngay danh tính người trước mặt.

Huyền Năng giật mình kinh ngạc, vội thu hồi khí thể trên người. Quảng Mục Thiên không hiểu chuyện gì xảy ra, thấy lão rút lui thì cũng không thừa thắng xông lên, bèn thu hồi khí thể theo.

Chỉ thấy Huyền Năng chấp tay hành lễ, đối diện với Xích Yến Hàn, lễ độ nói:

"Bạch Ngọc Phiến Đế đại gia quang lâm. Lão nạp không biết đề phái đệ tử đón tiếp từ xa. Quả là thất trách."

Huyền Năng vừa nói ra, những tên đang chửi rủa lập tức nín họng lại, chỉ trong thoáng chốc, toàn trường là một mảnh tĩnh mịch.

Bạch Ngọc Phiến Đế, đây, chẳng phải là một vị trong Ngũ Thánh hay sao!? Lẽ nào cô gái này chính là một trong năm người có võ công lợi hại nhất đó!

*Ngũ thánh:

- Hồ Uy Hoàng Bá Đạo.
- Thần Kiếm Thiết Liên Đàm.
- Bạch Ngọc Phiến Đế Xích Yến Hàn.
- Truy Tinh Càn Nguyệt Nguyệt Tư Không Thiên.
- Âm Dương Côn Cự Tiên Lưu Đạo Nhân.

Vậy thì, bọn họ này giờ đang chờ một cao thủ thuộc hàng Ngũ Thánh!

Ai nấy mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, thậm chí họ còn nghe được cả tiếng nuốt nước bọt của chính mình. Con mẹ nó! Thật không thể nào ngờ được, nữ nhân trước mặt này lại chính là Bạch Ngọc Phiến Đế Xích Yến Hàn nổi tiếng trong võ lâm. Nếu biết sớm từ trước, ở đây nào ai dám đắc tội với nàng chứ!

Riêng Trương Ngọc Liên thì khuôn mặt xám ngoét, hẳn còn tưởng rằng có cao thủ thiếu lâm đến tiếp viện thì không sợ ai rồi. Nhưng nghe đến nữ nhân kia là Ngũ Thánh thì sợ không để đâu cho hết. Hắn nhớ, lúc này ở trong tửu quán, còn giờ ánh mắt dăm đặng mà nhìn nàng, rồi còn buông một câu châm chọc. Không biết tính cách của Xích Yến Hàn có thù dai hay không? Nếu nàng lấy cớ đó mà giết hắn thì ai chống cho nổi. Sự phụ lại còn ở xa chưa đến kịp.

"Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách!"

Trương Ngọc Liên linh cơ lóe lên, nhân cơ hội mọi người đang thất kinh đứng như trời trồng liền len lén chuồn vào trong ngách mà tẩu thoát.

Xích Yến Hàn đáp lễ, nhẹ nhàng nói:

"Tiểu nữ, Xích Yến Hàn ra mặt đại sư."

Đoạn nàng nói tiếp:

"Tiểu nữ tuy ở trong hàng Ngũ Thánh nhưng tuổi còn nhỏ hơn đại sư rất nhiều. Cho nên ngài không cần xưng hô khách sáo vậy đâu."

Huyền Năng lắc đầu, nói:

"Phiến đế quả là có lòng rộng lượng hơn người. Tuy nhiên cấp bậc không thể xáo trộn, kéo người ngoài nhìn vào lại nói đệ tử thiếu lâm không biết phân biệt trên dưới. Mà, không biết Phiến Đế ra đây là có điều gì chỉ giáo chăng?"

Xích Yến Hàn chỉ Quảng Mục Thiên rồi nói:

"Vị thiếu hiệp này có ơn cứu mạng đối với tiểu nữ. Còn cô gái kia là tình lữ của y. Vì không biết quy củ trong Hắc Vân thành nên mới gây ra chút xáo trộn nho nhỏ này. Mong đại sư nể mặt tiểu nữ mà cho hai người bọn họ rời đi. Tiểu nữ cảm kích vô cùng."

Quảng Mục Thiên rất lấy làm kinh ngạc. Không nghĩ rằng Xích Yến Hàn lại ra mặt thay hắn. Tuy hắn không sợ hãi những người ở đây. Nhưng tránh được chút rắc rối thì cũng nên lắm. Dù sao hắn cũng không muốn đối đầu với phương trượng của chùa thiếu lâm.

Chỉ thấy Huyền Năng chậm rãi nhắm mắt lại, ông ta suy nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên mở mắt ra, nói:

"Nếu Phiến Đế đã mở lời như vậy thì lão nạp cũng không thể nào làm khó được. Suy cho cùng cũng không hẳn là lỗi của thiếu hiệp đây được. Nhưng.. thiếu hiệp ra tay không phân biệt nặng nhẹ, phé đi bàn tay của ba đệ tử bốn môn. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì uy danh thiếu lâm tự sẽ bị giám sát. Sau này không có mặt mũi mà hành tẩu giang hồ nữa."

Đoạn ông giơ bàn tay gầy nhom của mình lên, xòe ba ngón tay, rồi nói:

"Vậy nên, nếu như thiếu hiệp đồng ý đỡ của lão nạp ba chiêu thì lão nạp đồng ý bỏ qua chuyện này."

Xích Yến Hàn do dự, quay đầu lại xem ý tứ của Quảng Mục Thiên thế nào, thì thấy hắn gật đầu.

Nàng liền nói:

"Vậy, nếu y không đỡ được ba chiêu của đại sư thì sao? Thế chẳng phải ngài đã phạm vào đại kỵ sát sinh của giới nhà Phật hay sao?"

Huyền Năng trầm ngâm chút rồi nói:

"Nếu y có khả năng cứu mạng được Phiến Đế thì võ công ắt hẳn rất lợi hại. Hơn nữa vừa rồi, nhìn vào thân thủ của y, chắc cũng không phải dạng vừa. Nên ba chiêu của lão nạp tính vào đâu? Bất quá, lão nạp sẽ đọc tên chiêu trước để thiếu hiệp dễ dàng phòng bị. Như thế đã ổn chưa?"

Xích Yến Hàn cũng chẳng còn cách nào khác. Nàng thấy Quảng Mục Thiên cũng đã gật đầu đồng ý rồi thì không tiếp tục can ngăn.

Quảng Mục Thiên lại nói:

"Xích cô nương, phiền bảo vệ cô gái này một lát. Tại hạ xử lý xong việc ở đây sẽ đưa nàng ấy đi ngay."

Xích Yến Hàn gật đầu nói:

"Xin cứ yên tâm. Ta lấy danh dự mình ra để thế, sẽ bảo vệ tốt cô ấy."

Nói rồi tiến về phía thiếu nữ tinh linh tộc, nhẹ nhàng nói:

"Nào, tiểu muội, chúng ta tránh sang một bên đã."

Thiếu nữ tinh linh nhu thuận gật đầu, Xích Yến Hàn một tay ôm lấy thiếu nữ, rồi liền phi thân lên nóc nhà đứng.

Nhân sĩ võ lâm thấy vậy cũng lật đặt nhảy lên mấy nóc nhà bên cạnh. Đến cả Phiến Đế còn đứng lùi xa như thế, nào ai dám đứng gần hai người Huyền Năng và Quảng Mục Thiên chứ. Lỡ như không may dính phải dư kinh cũng đủ chết rồi. Vì vậy, bọn họ không dám chủ quan, đều chọn những nóc nhà cao nhất, đứng từ xa mà quan sát.

Huyền Năng chỉ biết cười bất đắc dĩ nói:

"Thiếu hiệp không cần sợ hãi. Lão nạp tuy nói là đánh ra ba chiêu, nhưng tuyệt đối đảm bảo sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của thiếu hiệp đâu."

Quảng Mục Thiên lắc đầu nói:

"Cái ta quan tâm không phải là chuyện đó, lão nghĩ rằng ta sợ chết hay sao!? Ta chỉ sợ rằng mấy kẻ mù mắt nhân cơ hội đó mà hại cô gái kia đó thôi. Chứ với trình độ của lão chưa đủ làm ta quan tâm."

Huyền Năng nói:

"Vậy được, không cần nói nhiều nữa. Lão nạp ra tay động thủ đây. Chiêu đầu tiên chính là Phiến Thủ Hàng Ma trong Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Chương. Thiếu hiệp hãy cẩn thận."

Vừa nói dứt lời, Huyền Năng lăng không đánh ra, chương lực nhả tới không khác gì một bình khí hữu hình.

Nói về Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Chương là một bộ chương pháp vô cùng lợi hại. Hễ động thủ là có thể đả thương địch nhân nhưng không gây chết người. Gồm cả thầy có tám chiêu. Chiêu đầu tiên chính là Phiến Thủ Hàng Ma.

Phiến thủ vi vân, phạm sở hữu ác, giai thị hư vọng, khúc thân thôi chương. Chương lực hóa hình, biến thành một bàn tay to lớn đánh về phía trước. Xung quanh Huyền Năng nổi lên từng đợt kim quang chói lọi, chẳng khác nào phạt tổ hạ phạm, vung phạt thủ (bàn tay phạt) mà đánh xuống.

"Phiến Thủ Hàng Ma. Quả nhiên lợi hại."

Quảng Mục Thiên khuôn mặt trở nên hứng khởi hơn bao giờ hết. Hắn có thể cảm nhận được luồng khí vô cùng lớn trong một chương kia.

"Vậy thử chiêu này xem, Cuồng Long Nộ Kích!"

Quảng Mục Thiên liền lập tức hét lớn một tiếng đưa chân bước tới vùng song chương ra. Trong khoảng khắc đó, từ song chương của Quảng Mục Thiên xuất hiện một con rồng lớn uốn lượn, rồi lao thẳng tới phía phạt thủ.

- Uỳnh!!!

Hai luồng kinh lực chạm vào nhau, gây ra một tiếng nổ to kinh thiên động địa. Gió lốc nổi lên ào ào, đất đá bay toán loạn.

Ngay tại chỗ chương lực chạm nhau, xuất hiện một cái hố sâu hoắm, rộng chừng mấy trượng. Mặt đất xung quanh bị cày xới nát bét thành một khoảng.

Mọi người quan chiến bên ngoài bị màn đối chương này làm cho khiếp sợ không thôi. Phải biết rằng, khí công mà để đạt đến kinh khí xuất ngoại (tức là phát kinh ra bên ngoài) đã khó. Mà kinh khí hóa hình lại càng khó hơn gấp bội.

Vậy mà, hai người này đều đạt đến trình độ đó. Trình độ của bậc đại cao thủ!

Trong lòng bọn họ thầm kêu mình may mắn. Nếu lúc này không phải học theo Phiến Đế, lên nóc nhà đứng xem thì giờ này ắt hẳn đã bị dư lực chấn cho không chết thì cũng trọng thương rồi.

Riêng lão già Mặc Từ Kỳ thì lại càng run hơn nữa. Lão cũng không hiểu cảm giác lúc này của mình là sao. Mà chỉ thầm trách mình kiến thức quá nông cạn, nếu như Quảng Mục Thiên khi này không nhường lão thì lúc này đây ắt hẳn lão đã trở thành một cái xác không hồn rồi.

Lúc này, Quảng Mục Thiên cùng Huyền Năng đã đối được nhau năm chương rồi. Cứ mỗi lần hai luồng kinh khí va vào nhau thì một cái hố lại được tạo ra, đất đá bay tán loạn. Một góc Hắc Vân Thành trở nên sôi nổi hơn bao giờ hết. Các cao thủ nghe tiếng chấn động đều dồn đến xem, đứng bu xung quanh tập nập y như họp chợ.

Dưới này hai người càng đánh càng hăng, khí thế mỗi lúc một dâng cao.

Huyền Năng vừa đánh vừa kinh ngạc trong lòng. Lão vốn đánh giá trình độ của Quảng Mục Thiên rất cao, nhưng không nghĩ lại cao quá mức như vậy. Sợ dĩ Huyền Năng dùng Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp chương là vì không muốn hại đến tính mạng của hắn. Ý đồ của lão là đánh Quảng Mục Thiên trọng thương sau đó đưa về chùa chữa trị. Sau đó, cùng phương trượng tìm cách giữ hắn ở lại trên chùa, để bắt đi được cái mối họa tiềm ẩn trong giang hồ.

Nhưng Huyền Năng quả thực là đã đánh giá thấp trình độ của Quảng Mục Thiên rồi.

Đến nước này, Huyền Năng đành phải nghiêm túc thêm mới được. Uy danh của thiếu lâm tự đang dồn cả vào tay ông.

Lão vội hét lên:

"Chiêu thứ bảy trong Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp chương, Thiên Thủ Phân Nguyên. Thiếu hiệp chớ khinh thường chương này!"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Chẳng cần nương tay đâu, cứ dùng toàn lực của lão đi. Nếu không sẽ thua đấy!"

Huyền Năng không đáp, thân hình nhảy lùi về sau vài trượng. Hai tay giờ ra phía trước, lòng bàn tay hơi chênh lệch với mặt đất (góc 45°), miệng lão lẩm bẩm một tràng:

"Văn dĩ ứng khởi đại từ bi tâm, quan sát chúng sinh, như huyễn như mộng, như ảnh như huyễn, diệt như biến hóa."

Lời lão vừa dứt, xung quanh nổi lên từng đợt cuồng phong dữ dội. Một cỗ chân khí khiếp người tản ra, hóa thành "Phật Ảnh" vô cùng chân thực.

"Con bà nó! Lão già này điên rồi. Lại dám dùng chiêu này bên trong thành."

"Uy lực thật kinh khủng, nếu không chạy nhanh thì chết cả đám đó!"

Đám người trên nóc nhà bị cuồng phong quật vào mặt, đau như cắt da cắt thịt. Đến lúc này cả đám cũng mặc kệ là Ngũ Thánh hay thiếu lâm gì nữa. Cả đám lên tiếng rủa xả không ngớt, rồi nhanh chân nhảy lùi ra xa hơn.

Quảng Mục Thiên đối với chiêu này, mặt không biến sắc. Xung quanh hắn nổi lên một tầng khí công hộ thể ngăn chặn cuồng phong quét đến. Hắn mỉm cười, khen:

"Chiêu này rất khá, chỉ đáng tiếc, quá hoa mỹ."

"Từ bi thiên thủ, thiên thủ phân phi."

Lúc này ý thức của Huyền Năng đã biến mất, ông đang lâm vào cảnh giới Vật ngã lưỡng vong (tức là nhận thức bị biến mất.) Nên những lời nói của Quảng Mục Thiên, ông không thể nghe thấy được.

"Vậy được, xem ra không dùng chút sức thì khó mà thoát khỏi đây rồi."

Quảng Mục Thiên cũng vào thế đứng tấn, hai tay hất gồng lên. Khí công không ngừng cuộn cuộn truyền vào lòng bàn tay.

"Tiếp chiêu này xem."

"Song Long Xuất Hải!"

"Thiên Thủ Phân Nguyên!"

Cùng lúc đó, chương của Huyền Năng cũng xuất ra.

Phật Ảnh cùng Song Long va chạm vào nhau.

- Uynhhhhhhhhhh!!! (Nhiều chữ h cho nó dễ sợ)

Một tiếng nổ chấn động cả một vùng.

Cùng khoảnh khắc đó, trong ngoài Hắc Vân thành, những đại cao thủ không tự chủ được mà cùng nhìn về một hướng.

Cách đó vài dặm, trong một ngôi chùa trang nghiêm, trước bức tượng phật màu vàng khổng lồ. Không Trí đại sư, phương trượng trụ trì của thiếu lâm tự, đang nhắm mắt tọa thiền, đột nhiên ông giật mình đứng phắt dậy.

Các đệ tử xung quanh dõi theo sư phụ, thấy hành động kỳ lạ đó, có người lên tiếng hỏi:

"Chuyện gì xảy ra vậy thưa sư phụ?"

Không Trí đại sư nhìn về hướng cổng bắc của Hắc Vân thành, trầm ngâm hồi lâu, ông hít sâu một hơi rồi thở dài ra, tự hỏi:

"Là y đó sao? Rốt cuộc y cũng đã xuất hiện rồi."

Các đệ tử không hiểu câu hỏi của sư phụ là gì, cả đám ngơ ngác nhìn nhau lắc đầu, rồi cùng chìm vào trong trầm mặc.

Không Trí đại sư nói tiếp:

"Mau phái sư đệ của ta, Không Văn. Bảo y đến ngay cửa phía bắc của Hắc Vân thành thu dọn tàn cục. Không cần dấn dò gì thêm, chắc đệ ấy cũng đã cảm nhận được rồi. Tự khắc sẽ biết mà xử lý thỏa đáng."

Một tên đệ tử đáp "Dạ" rồi lập tức thối lui.

Cách Hắc Vân thành không xa, dưới một gốc cây, một lão già đang ôm thanh hắc kiếm trong tay đang ngủ gật.

Đột nhiên lão giật mình mở choàng mắt ra, đứng bật dậy nhìn về hướng Hắc Vân thành mà lẩm bẩm

"Luồng khí thật khủng bố, một người chắc là Huyền Năng của thiếu lâm tự, người còn lại, rốt cuộc là ai?"

(Lão già này chính là Thần Kiếm Thiết Liên Đàm.)

Thiên Đạo môn.

Lưu Đạo Nhân đang đưa chén trà lên miệng. Đột nhiên, cánh tay của ông run run làm nước bên trong sánh ra một ít. Lưu Đạo Nhân hai mày nhíu chặt lại. Ông đặt chén trà xuống rồi kêu người vào, ra lệnh:

"Người cùng vài đệ tử khác, đi điều tra xem cổng phía Bắc của Hắc Vân thành xảy ra chuyện gì. Rồi lập tức về báo ngay cho ta!"

Tên đệ tử vâng dạ rồi lui ra.

Lưu Đạo Nhân vẫn chưa hết lo lắng, lát sau lại kêu thêm một người khác vào rồi nói:

"Người phái người đi đến Tuyết Nguyệt thành thúc giục Hàn Diệp mau mau trở về đi. Nói với nó rằng, đại sự trước mắt cần phải hoàn thành. Chuyện cưới xin không cần gấp nữa!"

Một cổng khác của Hắc Vân thành.

Một cỗ xe ngựa xa hoa được đoàn quân mã giáo hộ tống trên đường. Trong xe ngựa, hai cô gái tuyệt sắc đang ngồi cùng nhau. Trong đó một người mái tóc màu đỏ chói, chính là Y Phụng. Người còn lại là Ma chủ tiền nhiệm của tà phái, Phi Vũ.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên Phi Vũ nhíu mày trầm ngâm nhìn về một hướng.

Y Phụng thấy vậy thì hỏi:

"Sư phụ, có chuyện gì sao?"

Phi Vũ lắc đầu đáp:

"À, không có gì. Chỉ là đột nhiên ta thấy tim mình đập nhanh hơn mà thôi. Chắc là linh cảm nào đó."

Y Phụng vội khuyên bảo:

"Chắc do mấy ngày đi đường sư phụ mệt mỏi mà thôi. Người nên nghỉ ngơi một chút cho tốt sức khỏe."

Phi Vũ gật đầu, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Nhưng trong lòng nàng lại thầm nghĩ:

"Ta là người học võ, mấy ngày đi đường chỉ là chuyện bình thường chứ có phải mệt mỏi gì đâu? Cái linh cảm chẳng lành này rốt cuộc là sao?"

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Trao đổi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói về Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp chương là một bộ chương pháp kỳ lạ bậc nhất trong thiên hạ. Tuy lấy nội công cường khí làm chủ, uy lực cực kỳ bá đạo. Nhưng điều làm nên tên tuổi của bộ này chính là chương lực đánh ra có cương mãnh đến mấy cũng không thể đánh chết được địch thủ. Võ công như thế, trên đời này quả là độc bộ thiên hạ, có một không hai.

Hay đây cũng chính là Đại Từ Đại Bi trong tên của nó vậy.

Huyền Năng sở dĩ dùng loại chương pháp này mà không thi triển môn tuyệt học khác, dĩ nhiên là có cái mưu đồ ở trong. Ông thấy sát khí trên người của Quảng Mục Thiên quá nặng. Nên dụng tâm muốn dũa thương hấn rồi sau đó dẫn hấn lên chùa. Cùng Phương Trượng đại sư nghĩ cách lưu người thanh niên này ở lại chùa mười năm tu hành, để tán đi sát khí trên người. Âu cũng là trừ mối họa sau này cho giang hồ vậy.

Nhưng quả thật người tính không bằng trời tính. Dù có tưởng tượng bằng cách nào đi chăng nữa thì Huyền Năng cũng không nghĩ rằng Quảng Mục Thiên lại mạnh đến như thế. Đối đầu trực diện với chương thứ bảy Thiên Thủ Phi Vân, mà vẫn thản nhiên như không. Trên đời này, ngoài sư phụ mình cũng những vị khác trong Ngũ Thánh ra, ông chưa thấy ai có khả năng làm điều tương tự.

Vù vù...

Sau màn đối chưởng vừa rồi, ở chính giữa hai người hình thành nên một cái hố đất cực lớn, đất đá văng loạn xạ. Công bác của Hắc Vân Thành trở nên tan hoang hơn bao giờ hết.

Thanh thế cũng thật là quá dọa người.

Thân ảnh hai người Quảng Mục Thiên cùng Huyền Năng đứng cách nhau tầm chục trượng, cả hai chỉ yên lặng nhìn nhau chứ không nói gì. Nhưng dường như mang đến cho người khác một cảm giác mông lung mờ ảo đến kỳ lạ.

Một lát sau, Huyền Năng thở hắt ra một hơi, lãnh đạm nói:

"Võ công của thiếu hiệp thật kinh người. Lão nạp tự thẹn mình không bằng được. Trận này... Lão nạp nhận thua!"

Toàn trường một mảnh tĩnh lặng.

Mọi người dường như không tin nổi vào tai của mình nữa.

Một cao tăng hàng chữ Huyền, lại thuộc chấp pháp đường của Thiếu Lâm tự.

Nhận thua rồi!?

Phải biết rằng, trong Thiếu Lâm, cấp bậc cực kỳ thâm nghiêm. Hễ là các cao tăng có võ công kiệt xuất, mới được đề bạt gia nhập vào chấp pháp đường. Một đường chuyên phụ trách thi pháp đối với những tăng nhân phạm luật. Hiển nhiên võ công của mỗi người trong đó đều đạt đến trình độ đẳng phong tạo cực.

Với người trong giang hồ mà nói, bọn họ đối với những vị cao tăng này vừa kính lại vừa sợ.

Chỉ nghe Quảng Mục Thiên cười lớn một hơi rồi nói:

"Đại sư chỉ dùng Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Chương mà không dùng đến môn tuyệt học nào khác. Phải chăng là khinh thường ta đây hay sao?"

Huyền Năng lắc đầu, nói:

"Không phải vậy, tuy rằng tuyệt học sở trường của lão nạp không phải là môn Thiên Diệp Chương. Nhưng qua hai lần đối chiêu vừa rồi, lão nạp mơ hồ có thể thấy được nội công của thiếu hiệp rất cao thâm, ít nhất lão nạp cũng không bằng được. Ở tuổi đó mà có được nội công như vậy... Quả là hiếm gặp..."

Đoạn ông dừng lại tí, thở dài một hơi rồi lại tiếp:

"Phải thừa nhận, may ra, nếu có Phương Trượng đại sư ở đây mới có thể sánh lại được với thiếu hiệp về nội công..."

Trong lòng Quảng Mục Thiên hừ một tiếng khinh thường, nghĩ thầm, ta với lão Không Trí kia đâu mới phải đánh nhau một hai lần đâu. Lão còn xa lắm mới bằng ta được.

Tuy bên trong nghĩ vậy nhưng hấn cũng chẳng nói toạc ra làm gì, bèn nói:

"Nếu ta đã thắng rồi, vậy ước định ban đầu cũng nên thực hiện chứ?"

Huyền Năng gật đầu, đáp:

"Thiếu hiệp có thể mang cô gái kia đi rồi. Lão nạp đảm bảo người của Thiếu Lâm tự sẽ không ngăn cản."

Ý tứ trong câu nói này rất rõ ràng, người của Thiếu Lâm không ngăn cản. Nhưng võ lâm nhân sĩ bình thường thì không có a. Dù sao võ sư với pháp sư ghét nhau đã lâu. Bọn họ cũng chẳng thể nào để yên cho mấy người rồi đi dễ dàng được.

Quảng Mục Thiên hừ lạnh một tiếng, nói:

"Ngăn cản?! Các ngươi dám sao? Đến một tên, ta giết một tên. Cho dù cả lão già Không Trí kia đến ta cũng không sợ đâu!"

Huyền Năng biết lời nói trước của mình có hơi âm hiểm, chỉ biết cười khổ đáp:

"Thiếu hiệp xin cẩn thận lời nói!"

Quảng Mục Thiên không đáp, tung người nhảy lên nóc nhà chỗ Xích Yến Hàn đứng, nhẹ quát một tiếng: "Đi!"

Xích Yến Hàn gật đầu, ôm theo thiếu nữ tinh linh tộc kia, thi triển khinh công. Cả ba người chỉ trong chốc lát đã chạy đi thật xa.

Quảng Mục Thiên vừa đi được một lát, Huyền Năng lúc này mới thở ra một hơi trọc khí, than thầm:

"Võ công người này thật lợi hại, tuy nhiên lại mang vài phần tà khí. Hôm nay để y rồi đi không biết sau này là phúc hay họa cho võ lâm đây!"

"Phúc hay họa, không phải chúng ta có thể biết trước được. Tuy nhiên, ta chỉ biết rằng, nếu muốn lưu y lại, chỉ bằng ta với người... Không đủ! Cho dù cả sư huynh của ta đến... Vẫn không đủ!"

Huyền Năng nghe tiếng, ngoảnh đầu lại thì chẳng biết từ khi nào bên cạnh mình đã có thêm một nhà sư áo trắng đứng đó.

Nhà sư này dáng người cao lêu nghêu, khuôn mặt da nhẵn nhúm lại, đôi mắt khép hờ để lộ hai con ngươi mờ đục.

Huyền Năng thấy vị cao tăng này liền vội chuyển người hành lễ, nói:

"Đệ tử Huyền Năng bái kiến sư phụ."

Đám thủ luật tăng của chấp pháp đường toan đến đỡ Huyền Năng, nhưng khi thấy vị hòa thượng vừa xuất hiện này thì cả kinh, thầm nghĩ:

"Đây chẳng phải là sư đệ của Phương Trượng đại sư hay sao? Nghe bảo người này như thần long, thấy đầu mà không thấy đuôi. Rất ít khi xuất hiện bên ngoài. Không biết hôm nay tại sao lại đến đây?"

Tuy có lòng thắc mắc cùng kinh ngạc nhưng ai nấy đều tiến lên cung kính thi lễ:

"Đệ tử chấp pháp đường bái kiến Không Văn đại sư!"

Không Văn gật đầu khoát tay một cái, đám thủ luật tăng hiểu ý, dàn thành một vòng tròn lớn đứng hộ pháp cho hai người bên trong.

Ánh mắt Huyền Năng trở nên mờ mịt, quay lại hỏi Không Văn:

"Nếu vậy... Sư phụ, người biết đó là ai sao?"

Không Văn đáp:

"Người còn nhớ câu chuyện mà phương trượng đã kể lúc trước chăng?"

Huyền Năng ngần ngừ đáp:

"Là chuyện gì?"

Không Văn vung tay lập ra một kết giới bằng khí xung quanh, ngăn người bên ngoài có thể nghe trộm vào. Đoạn ông kể tiếp:

"Truyền thuyết rằng ở thế giới võ lâm bên kia. Nơi xuất thân của người học võ chúng ta, vào thời kỳ hưng thịnh nhất của chính phái, xuất hiện chín người có võ công cực kỳ lợi hại. Bọn họ thống nhất lại các môn phái rồi rạc trên giang hồ, tạo lập ra một thế lực cường thịnh. Chín người bọn họ tự xưng là chín con rồng của võ lâm. Thiên Long, Sát Long, Huyết Long, Sát Ma Long... Giang hồ lúc đó gọi bọn họ là Cửu Thần Long của chính phái."

Không Văn thở dài một hơi, rồi tiếp:

"Tuy Chín người kia mang danh chính phái, nhưng hành động lại... mất cả nhân tính. Lấy cớ là dùng độc trị độc, so ra lại tàn ác gấp bội so với tà phái. Chính vì thế mà lần đại chiến chính tà lần đó, thiếu lâm tự chúng ta không gia nhập vào. May thay, sau này cũng vì thế mà tránh khỏi họa diệt môn."

Huyền Năng nghe vậy cũng cảm thán:

"Đúng là con người, đều bị quyền lực che mù mắt. Võ công càng cao càng gây nhiều điều bất lương. Sau này lấy ai mà trị được."

"Quả như thế, chín người kia võ công trác tuyệt. Cai giữ chín phương, chén ép các môn phái khác. Nhất là Thiếu Lâm chúng ta."

Huyền Năng ngạc nhiên, hỏi:

"Sao lại vậy? Chẳng phải chúng ta đều là chính phái hay sao?"

Không Văn đáp:

"Tuy chúng ta đều là chính phái, nhưng Phương Trọng lại không muốn cùng chín người kia hợp tác thanh trừng tà phái. Vì thế nên mới bị người ta chén ép."

"Thật là quá đáng."

"Khi đó hầu hết các môn phái đều đầu nhập dưới trướng của Cửu Thần Long. Bọn họ tổ chức một cuộc tổng tấn công, khiến tà phái lâm vào tuyệt cảnh. Nhưng điều kỳ diệu đã xảy ra. Trong trận chiến năm đó, chẳng biết từ đâu xuất hiện một vị thiếu niên, đơn thân độc mã chiến đấu với Cửu Thần Long. Một trận đánh vang danh toàn thiên hạ, một trận đánh tuyệt sát chín cao thủ nhất lưu giang hồ..."

Huyền Năng mơ hồ đoán được điều sư phụ sắp nói, hít sâu một hơi lương khí, đáp:

"Người đó... Sư phụ nhắc đến, phải chăng là Cửu Long Tà Phái!"

Không Văn đáp:

"Đúng! Sau trận chiến vang dội đó, chín con rồng của chính phái bị người thanh niên kia đánh bại. Tà phái bỏ đi chữ Thần trong Cửu Thần Long, gọi y là Cửu Long Quang Mục Thiên. Hay cũng chính là nguồn gốc của cái tên đó vậy."

"À, thì ra là vậy."

Huyền Năng hiểu ra, à lên một tiếng.

Đột nhiên, lão nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt trở nên nhăn nhó khó coi. Khí vừa mới tụ được vào đan điền lập tức tán đi. Không tự chủ được mà phun ra một búng máu, thều thào nói:

"Cửu Long, Quảng... Quảng... Mục Thiên... Người lúc này..."

Không Văn lắc đầu cười khổ, một tay áp vào sau lưng Huyền Năng, nhẹ nhàng truyền khí vào, nói:

"Bây giờ mới nhận ra rồi sao?"

Huyền Năng ủ rũ nói:

"Thảo nào, y bảo ngay cả Phương Trọng đại sư đến cũng không lưu được y lại. Quả nhiên là thế."

Không Văn cười nói:

"Chuyện này chớ nói ra bên ngoài. Hôm nay y nể mặt ta nên mới hạ thủ lưu tình. Chứ với tính cách tà khí của y... Ài, khó có thể đoán trước được. Người này tuy tính tà nhưng tâm không tà, thủy chung vẫn chưa phải là tà..."

Lời nói của lão nghe khó hiểu cực kỳ, Huyền Năng nghe đến chữ cuối thì rối tung rối mù, rốt cuộc thì vị Cửu Long kia có phải là tà phái hay không?

Huyền Năng biết đây là vấn đề cao thâm mịt mịt (□)) nên cũng không hỏi nhiều, quay sang chỉ vào ba nhà sư bị phế cánh tay lúc này hỏi:

"Sư phụ, ba sư đệ đây tay đã bị phế. E rằng võ học chỉ có thể dừng lại. Khó mà tiến tiếp được. Việc này, xử trí như thế nào đây?"

Không Văn đáp:

"Ba người bọn họ gia nhập chùa ta sáu năm rồi. Tuy là ngoại lai giữa võ sư và pháp sư nhưng căn cơ khá tốt. Bất quá còn lưu luyến với thế tục, lần này đắc tội người khác cũng cho bọn họ biết chút giang hồ là gì. Nên nhớ, uy của cường giả không thể phạm."

Huyền Năng gạt đầu thụ giáo, sai sử các đệ tử khác đi người bị thương trở về. Đám giang hồ hết náo nhiệt cũng từ từ giải tán. Chuyện ngày hôm nay chẳng mấy chốc lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm...

Nhưng mọi người đều có chung câu hỏi:

"Người thanh niên Quảng Mục Thiên kia rút cục là ai?"

Không ai hay biết cả.

Nhưng cái tên này truyền đến tai những bang chủ, chưởng môn các nơi, cùng các cao nhân ở ẩn khác... đều như tiếng sấm giữa trời quang.

Người đó! Sau hơn mười năm, cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Nói đến Quảng Mục Thiên cùng Xích Yến Hàn, sau khi thoát khỏi đám võ lâm ở Hắc Vân thành liền kéo nhau chạy đến một trấn nhỏ gần đó, thuê hẳn một gian nhà trọ.

Lúc này, cả ba người ngồi đối diện nhau trên một chiếc bàn nhỏ.

Quảng Mục Thiên nhìn thiếu nữ tinh linh đang mang vài phần sợ hãi kia, trầm giọng hỏi:

"Cô tên gì?"

"Ta... ta..."

Thiếu nữ ấp úng như muốn khóc đến nơi.

Xích Yến Hàn thấy vậy thì khó chịu, vội lên tiếng:

"Người không thể nhẹ nhàng chút sao? Người ta dĩ nhiên là con gái, có chút sợ hãi, người làm gì mà hỏi như sắp giết đến nơi thế?"

Mặc dù có chút bất mãn, nhưng Xích Yến Hàn vẫn cảm thấy ngạc nhiên. Nàng không hiểu tại sao Quảng Mục Thiên lại phải bắt cho kỳ được thiếu nữ này mới chịu thôi. Nói hấn háo sắc cũng không phải. Chỉ bằng khuôn mặt trầm trọng khi hỏi chuyện, cùng ngữ điệu cấp bách thế kia. Hẳn là cô gái này biết chuyện quan trọng gì đó. Còn Quảng Mục Thiên thì muốn tra khảo.

Quảng Mục Thiên thở dài một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Lát sau mới nhẹ nhàng nói:

"Ài... Là do ta quá hấp tấp thôi. Đợi cô ta bình tĩnh lại thì ta sẽ nói chuyện vậy."

Nói rồi đứng dậy toan rời khỏi.

"Ta... tên là Lệ Nhã."

Đột nhiên thiếu nữ đứng bật dậy lên tiếng.

Quảng Mục Thiên trong lòng có vô vàn câu muốn hỏi, nhưng hấn cố áp chế lại. Nhẹ nhàng nói:

"Vậy, Lệ Nhã ta có thể hỏi cô một số chuyện được không?"

Lệ Nhã rụt rè trả lời:

"Nếu ta trả lời được thì nhất định sẽ nói thật."

Quảng Mục Thiên gạt đầu hài lòng, rồi quay sang nhìn Xích Yến Hàn.

Xích Yến Hàn hiểu ý, biết chuyện tiếp theo mình không nên nghe. Bèn đứng dậy nói:

"Vậy hai người cứ trò chuyện tiếp. Ta ra bên ngoài mua đồ ăn. Dù sao lúc này đang ăn dở bữa cũng bị tên mặt trắng kia phá đám."

Lệ Nhã thấy Xích Yến Hàn rời đi thì hoảng sợ, vội níu nàng lại, lật đật nói:

"Tỷ tỷ, người đừng bỏ ta lại một mình. Ta không muốn ở cùng tên đâm tặc này."

Quảng Mục Thiên đầu đầy hắc tuyến. Tuy chột dạ, nhưng vẫn cố tỏ vẻ nghiêm túc, nói:

"Vớ vẩn, ta là bạn chuyện quan trọng."

Lệ Nhã nấp sau lưng Xích Yến Hàn bấu môi, hừ một tiếng, nói:

"Hừ, ta không tin. Lần trước khi ta đang tắm, người xông vào. Không phải đâm tặc thì là gì? Nếu tỷ tỷ này ở lại cùng thì ta mới yên tâm được."

Xích Yến Hàn nghe xong thì lườm Quảng Mục Thiên một cái khiến hán nổi cả da gà lên.

Lát sau hán bèn nói:

"Thôi được, thôi được... Ta chịu thua. Muốn sao thì tùy."

Vậy là Xích Yến Hàn được phép ngồi lại nghe chuyện. Còn Lệ Nhã thì cứ một mực ngồi cạnh nàng, ẩn nấp như một con thỏ nhỏ trước một con sói hung tợn. Mà con sói hung tợn kia lại chính là Quảng Mục Thiên.

"Được! Ta hỏi đây. Cô có phải là người của tinh linh tộc hay không?"

Quảng Mục Thiên bắt đầu lên tiếng hỏi.

"Phải."

"Thế, tinh linh tộc có phải đều vô hình trước ngoại nhân? Chỉ có người đồng tộc hoặc người lai mới có thể nhìn thấy được?"

Lệ Nhã trầm tư suy nghĩ chút rồi trả lời:

"Phải, chỉ có người đồng tộc hoặc con lai của người trong tộc với ngoại nhân mới có thể thấy được. Tuy nhiên, nếu người có Triệt Ma Pháp trận hoặc Thấu Kính Xuyên Thấu thì cũng có thể."

Quảng Mục Thiên biết Triệt Ma Pháp Trận, nhưng Thấu Kính Xuyên Thấu là gì thì không biết. Mà hán cũng chẳng quan tâm. Hán hỏi tiếp:

"Vậy tại sao, ta thấy được. Mà, tỷ tỷ này cũng thấy được?"

Lệ Nhã bấu môi, nói:

"Đó chẳng qua là ta cho phép hai người nhìn thấy đó thôi. Khi ta kích hoạt ma pháp, thôi thúc Tinh Linh Chi Thể thì sẽ lập tức tàng hình ngay."

Quảng Mục Thiên hai mắt sáng quắc, thúc giục:

"Vậy mau thử đi!"

Lệ Nhã ngạc nhiên, nói:

"Tại sao ta phải làm? Để vậy không dễ nói chuyện hơn sao?"

Quảng Mục Thiên gất lên, vỗ bàn bộp một tiếng, trầm giọng quát:

"Làm ngay!"

Lệ Nhã sợ hãi a lên một tiếng, suýt thì ngã nhào xuống đất. May thay có Xích Yến Hàn đỡ lấy.

Quảng Mục Thiên thầm hô mình ngu ngốc. Chỉ vì muốn làm rõ nguồn gốc tổ tiên của mình nên có chút hối thúc quá đáng, liền lên tiếng xin lỗi.

Lệ Nhã thấy Quảng Mục Thiên có vẻ như đang giận dữ, cũng không hiểu tại sao, u oán nói:

"Vậy được, ta sẽ làm ngay."

Nói đoạn, nhắm mắt một cái rồi lại lập tức mở ra.

Không có gì thay đổi.

Quảng Mục Thiên gấp gấp hỏi:

"Xong chưa?"

Lệ Nhã thần nhiên đáp:

"Xong rồi đó. Giờ ta hoàn toàn vô hình rồi?"

Đầu Quảng Mục Thiên to như cái đầu, rõ ràng Tuyết Nhi nói là tàng hình rồi. Nhưng sao hán vẫn thấy nàng rõ mồn một thế này? Chẳng lẽ, điều đó là sự thật... Thân thể của hán...

Quảng Mục Thiên vội quay sang hỏi:

"Xích cô nương, cô có thấy hay không?"

Xích Yến Hàn trên mặt còn có chút ngạc nhiên, đáp:

"Không thấy nữa! Quả nhiên là Tinh Linh Chi Thể. Nếu không dùng khí cảm nhận. Có khi ta cũng không biết nàng còn ngồi ở đây!"

Quảng Mục Thiên hít sâu một hơi. Vậy là chút nghi vấn còn lại đã hoàn toàn biến mất. Đợi khi Lệ Nhã giải tỏa ma pháp, hần bèn hỏi:

"Vậy tinh linh tộc cô ở đâu? Ta có thể đến đó một chuyến hay không?"

Lệ Nhã lắc đầu đáp:

"Không được. Đường đến đó cực kỳ nguy hiểm, không có Tinh Linh Chi thể không đi qua được. Mà cho dù qua được thì tộc ta cũng rất ghét nhân loại. Không dễ để cho người đi vào đâu."

Xích Yến Hàn cũng thừa nhận, nói:

"Đúng đó, chỗ đó không vào được đâu. Tuy người võ công cao cường, nhưng cũng không thể địch lại với thiên nhiên cùng ma thú được. Hơn nữa, ma pháp của tinh linh tộc hơn gấp nhiều lần so với con người. Kết quả xông vào đó chỉ có đường tử mà thôi."

Quảng Mục Thiên trầm nghĩ:

"Cho dù khó thế nào cũng phải vào một chuyến. Có chết cũng phải tra ra chuyện này."

Đoạn hần hỏi tiếp:

"Vậy cô đến đây làm gì? Tại sao phải đi trộm mấy cái lệnh bài kia?"

Lệ Nhã chột dạ, ấp úng nói:

"Chuyện này... khó nói lắm..."

Quảng Mục Thiên bèn động viên:

"Không có gì mà phải sợ, bọn ta không nói ra bên ngoài đâu. Mà có gì, đôi khi chúng ta còn giúp đỡ được."

Lệ Nhã ấp úng nói:

"Kỳ thực, là do ta trốn ra bên ngoài. Các trưởng lão trong tộc của ta tự lên một hôn ước giữa Tinh Linh Tộc với thái tử Thần Dực Tộc. Mà ta không muốn kết hôn với con chim ấy. Nên mẫu thân bày kế giúp ta trốn thoát khỏi tộc, đến thế giới nhân loại."

Nói đến đây, hai hàng nước mắt trào ra, nức nở không thành lời. Chuyện này nàng đã cố chịu đựng bấy lâu, nay có người để chia sẻ thì cảm xúc không kìm nén được. Nước mắt ồ ạt rơi.

Xích Yến Hàn cảm động, ôm lấy Lệ Nhã an ủi:

"Muội muội thật khổ, từ giờ đi theo tỷ. Tỷ tỷ sẽ giúp người không bị người khác khi dễ."

Quảng Mục Thiên cũng thở dài một hơi đầy cảm thán, hần lại hỏi:

"Vậy, muội lấy cấp lệnh bài kia để làm gì?"

Lệ Nhã nức nở đáp:

"Hức... Mẫu thân nói... hức... Thần Vũ Phá Thiên cung... hức... vốn là bảo vật, Tinh Linh Thần Cung của Tinh Linh Tộc... hức... Nếu ta lấy được nó về thì sẽ trở thành tộc trưởng, không phải kết hôn nữa... hức... vì thế nên... hức..."

Quảng Mục Thiên cùng Xích Yến Hàn nghe xong đều kinh ngạc mà nhìn nhau. Từ khi nào một kỳ bảo của võ lâm trở thành một báu vật thất lạc của Tinh Linh tộc?

Trong bát đại kỳ bảo thì Huyền Vũ Phá Thiên Cung tuy không nói là bí ẩn nhất, nhưng lại có nguồn gốc sâu xa nhất. Do cung tổng trong ma giáo giữ lấy. Nhưng điều đặc biệt là cung này chỉ nữ nhân mới có thể sử dụng được. Mà từ hơn chục năm trước, khi mới xuyên qua thế giới này. Cây thần cung đó đột nhiên mất tăm mất tích. Đến nay võ lâm mới tìm được, quả thật cũng là mau mắn.

Quảng Mục Thiên trầm hiểu ra. Hần sực nghĩ:

"Nếu như mẫu thân ta cũng xuyên qua được thì thần cung cũng không ngoại lệ. Coi bộ nó thực sự là bảo vật thất lạc của Tinh Linh Tộc rồi. Nếu như ta ra tay giúp nàng thì sao? Liệu có được vào Tinh Linh Tộc hay không? Nhưng nếu giúp, chẳng phải công nhiên khai chiến với toàn bộ võ lâm hay sao?..."

Máu trong người hấn đột nhiên sôi trào lên, hào khí vạn trượng. Đứng dậy nói lớn:

"Con bà nó, võ lâm thì sao chứ! Bỏ đây đểch sợ. Ha ha ha ha..."

Lời nói thô tục khiến hai nữ nhân đang ôm nhau há hốc mồm ngạc nhiên. Lệ Nhã đang khóc cũng trở nên vui vẻ hấn lên, cười khúc khích. Còn Xích Yến Hân thì trợn mắt nhìn hấn như nhìn con quái vật. Công nhiên chửi bới cả võ lâm, lần đầu tiên nàng thấy có người dám lộng đến như vậy...

Chỉ nghe Quảng Mục Thiên cười xong, hai mắt sáng quắc như dao quét đến hoi:

"Lệ Nhã! Có muốn lấy cây cung kia về không? Ta sẽ giúp ngươi!"

Nếu lúc trước thì nhất định Lệ Nhã sẽ không đồng ý. Nhưng khi chứng kiến bản lĩnh của hấn thì hơi nao núng, hoi:

"Được thật sao?"

Quảng Mục Thiên cười sáng khoái, nói:

"Đừng nói là cây cung kia. Cho dù ngươi muốn toàn bộ bát đại kỳ bảo hay thập đại kỳ binh ta cũng cố lấy cho ngươi mới thôi."

Lệ Nhã nghe thế thì khuôn mặt hơi đỏ lên, thầm nghĩ:

"Là hấn đang tỏ tình sao!?"

Quảng Mục Thiên lại tiếp:

"Nhưng đổi lại, ta muốn được vào Tinh Linh Tộc một chuyến."

"A... Nếu có thần cung... chắc sẽ được vào."

Lệ Nhã a một tiếng xấu hổ trả lời, trong bụng lại nghĩ thầm:

"Thì ra là hấn muốn như vậy. Ta còn tưởng... Thật là mắt mặt quá."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Y Cuồng Thiên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xích Yến Hân ngồi một bên thấy hai người trò chuyện như kiểu đã nắm chắc thần cung trong tay thì không khỏi vừa buồn cười vừa lo lắng, bèn hoi:

"Ngươi định lấy Huyền Vũ Phá Thiên Cung như thế nào?"

Quảng Mục Thiên chẳng thèm suy nghĩ, đáp ngay:

"Đương nhiên là trộm rồi. À, không! Chúng ta trực tiếp xông vào lấy. Không thể nói là ăn trộm được."

Xích Yến Hân hai mắt trợn tròn lên kinh ngạc, không thể ngờ được hấn lại trả lời như vậy, nhất thời á khẩu, chẳng biết nói gì. Huyền Vũ Phá Thiên Cung là kỳ bảo của võ lâm, được cất giữ vô cùng cẩn trọng. Lại được vô số cao thủ đẳng cấp cao canh giữ. Đó là còn chưa nói đến các vị chương môn các phái cùng Phương Trọng của chùa Thiếu Lâm tự, Lâm Ngọc Quân - Minh chủ võ lâm... Hấn dù có bản lĩnh bằng trời đi chăng nữa cũng không thể trực tiếp xông vào cướp lấy mà an toàn trở ra.

Kết luận của nàng sau vài ngày tiếp xúc với hấn chính là:

Cuồng, ngao! Tên này chính là một kẻ điên chính hiệu. Bất quá võ công của hấn rất lợi hại. Ngay cả nàng cũng chưa biết giới hạn võ công thực sự của Quảng Mục Thiên là đến đâu. Nhưng nói trong giang hồ, người có thể đánh lại hấn cũng không quá ba người. Bất quá điều kỳ lạ là, Quảng Mục Thiên

mạnh như thế, nhưng trong giang hồ lại chẳng hề có một lời đồn đãi nào về hắn cả. Giống như hắn là người từ trên trời rớt xuống vậy.

Dường như biết được điều mà Xích Yến Hàn đang suy nghĩ, Quảng Mục Thiên mỉm cười hỏi:

"Xích cô nương thử nói xem, lần này Hắc Vân Thành tụ họp toàn bộ võ lâm nhân sĩ về đây, mục đích chính là gì?"

Xích Yến Hàn lập tức đáp:

"Thì chẳng phải là tổ chức đại hội võ lâm, rồi tìm một chủ nhân chân chính cho... Huyền Vũ..."

Đột nhiên nàng a lên một tiếng rồi nói:

"Thì ra đó là mục đích của ngươi!?"

Quảng Mục Thiên cười gian xảo, nói:

"Đúng thế! Chẳng phải bọn họ tổ chức đại hội là để tìm chủ nhân thích hợp cho kỳ bảo hay sao? Ta nếu xông vào cướp thì chắc chắn khó có thể rồi. Nan quyền khó địch tứ thủ... Nhưng nếu ta lấy nó một cách quang minh chính đại thì kẻ nào dám lên tiếng? Bất quá bây giờ cần tìm gấp một tấm lệnh bài cho ta dễ trà trộn vào."

"Chuyện đó quá dễ, tìm mấy tên lâu la rồi cướp lấy chẳng phải xong ư? Nhưng ngươi phải tìm được một tấm Bạch Kim lệnh, bởi chỉ có Bạch Kim lệnh mới có tư cách tham gia tỷ thí tranh đoạt. Đương nhiên, ngoại trừ Hoàng Kim lệnh sẽ không được phép tham gia vào. Nếu ngươi muốn lấy Huyền Vũ Phá Thiên cung phải có được Bạch Kim lệnh, nhớ kỹ." Xích Yến Hàn tiếp lời.

"Còn có chuyện này sao? Cũng đơn giản thôi, ta sẽ xử lý sau. Nhưng, còn Hoàng Kim lệnh..."

Xích Yến Hàn nhìn Lệ Nhã một lát rồi lấy từ trong túi ra một tấm lệnh bài màu vàng chói, nói:

"Hoàng Kim lệnh thì cứ an tâm, ta ở đây có một cái. Trước ngươi cứu ta một mạng, lúc đó Hoàng Kim lệnh đáng lẽ đã là của ngươi rồi. Còn nữa, Tiểu Nhã đáng thương thế này, ta muốn giúp nàng chút ít. Chỉ ít, tấm Hoàng Kim lệnh sẽ giúp nàng tiến vào trong đó."

Lệ Nhã giật mình, a lên một tiếng kinh hoàng, hai mắt tròn tròn ngạc nhiên nhìn tấm lệnh bài đặt trên bàn, thốt lên:

"Hoàng, hoàng kim lệnh... Hai người, có Hoàng Kim lệnh?"

Xích Yến Hàn chỉ mỉm cười rồi gật đầu thừa nhận.

Lệ Nhã cầm tấm lệnh bài lên tay vui sướng không nói lên thành lời, nước mắt lại chực trào ra. Phải đến khi Xích Yến Hàn an ủi mới miễn cưỡng nín lại được, nàng không nén nổi xúc động, lên tiếng hỏi:

"Vậy nếu không có lệnh bài thì tỷ tỷ vào bằng cách nào? Muội với tỷ mới chỉ quen biết chưa lâu, mà tỷ giao vật quan trọng như vậy..."

Xích Yến Hàn vội ngắt lời nàng, giải thích:

"Điều này muội không cần lo lắng, ta không cần nó cũng có thể vào được. Thực chất mà nói, tấm Hoàng Kim lệnh lai lịch cũng không hề nhỏ chút nào."

Quảng Mục Thiên hỏi:

"Lai lịch? Nó còn có lai lịch như thế nào? Chẳng lẽ là bảo vật gì đó nữa à?"

Xích Yến Hàn đáp:

"Cái này phải bắt đầu từ khi Hư Thiên Điện mới thành lập. Lúc đó, môn chủ các môn hợp lại, cùng nhau thống nhất tạo ra các lệnh bài để phân biệt cấp độ của các võ sĩ trong giang hồ. Chia làm Thiết, Bạch, Hoàng kim các lệnh. Trong đó chỉ có bảy tấm cấp Hoàng, mọi người chung ý nghĩ, cùng định ra, một lệnh Hoàng Kim này sẽ đổi lấy một mong muốn cho bất kỳ người sở hữu nó... Thậm chí là cứu người hay giết người, người muốn cái gì cũng có thể. Vì thế nên giang hồ mới có câu: Hoàng Kim trong tay, nắm quyền sinh sát."

Lệ Nhã nghe nửa hiểu nửa không, chỉ biết im lặng lắng nghe.

Quảng Mục Thiên thì hơi ngạc nhiên, cười nói:

"Hắc, thú vị vậy sao? Vậy nếu muốn giết ai cũng được? Điều này mà lão Không Trí miệng luôn luôn niệm phật kia mà cũng chấp thuận ư?"

Xích Yến Hàn lắc đầu, đáp:

"Không, đương nhiên Không Trí đại sư sẽ không chấp nhận. Bất quá số đông áp đảo khiến người cũng không nói gì được, chỉ yêu cầu nếu giết người, đại sư sẽ không tham gia vào. Còn luật lệ thì cũng có vài ba điều. Thứ nhất, một lệnh chỉ đổi một điều ước muốn. Thứ hai, không giết hoặc cứu nhiều hơn một người. Thứ ba, chỉ có bảy người chấp lệnh, bọn họ được miễn với mọi lệnh ảnh hưởng đến cá nhân mà người cầm lệnh đề ra. Nghĩa là người có

Hoàng Kim lệnh muốn sai giết bất kỳ ai trong bảy người thi hành lệnh đều không được. Bảy người này gồm Ngũ Thánh, Lâm Ngọc Quân và Giáo chủ Ma giáo."

Đoạn nàng nói tiếp:

"Lệ Nhã thân là Ma Pháp Sư, nếu tự tiện xông vào Hư Thiên Điện ắt không thoát khỏi cái chết. Nhưng nếu có Hoàng Kim Lệnh trên người sẽ miễn được một án tử. Chính vì thế mà Phi Vũ vẫn luôn muốn cướp tấm lệnh này trong tay ta, để cho đồ đệ cô ta dùng. Đồ đệ của Phi Vũ là Y Phụng, công chúa của Cuồng Long đệ đồ. Nhưng cô ta lại là thuần ma pháp sư, thành thử không được phép vào điện. Bất quá ma giáo nuôi ý tưởng thu phục Huyền Vũ Pháp Thiên cung nên mới tìm mọi cách cho Y Phụng gia nhập vào điện."

Quảng Mục Thiên cười khẩy một tiếng, nói:

"Hừ, nếu có cả bảy tấm Hoàng Kim, chẳng phải bảy cao thủ nhất lưu giang hồ sẽ phải đi làm cu li bảy lần hay sao? Xem ra cũng có chút thú vị nha..."

Xích Yến Hàn khinh thường liếc hắt một cái, nói:

"Cái này ngươi nghĩ đơn giản thế sao? Nếu có đủ bảy tấm lệnh, người chính là Võ Lâm Mệnh Chủ tiếp theo của giang hồ. Đừng nói là bảy việc, lúc đó cả giang hồ này tùy ý ngươi mà sai sử."

Quảng Mục Thiên há hốc mồm kinh ngạc, xem ra bảy tấm lệnh kia chẳng khác nào phiếu bầu cử tri nha. Tên Lâm Ngọc Quân kia cũng thực là đủ sức sáng tạo. Mà cũng phải nói, để sưu tầm đủ bảy tấm lệnh thì chẳng khác nào được sự thừa nhận của bảy cao thủ giang hồ. Điều đó cũng chứng minh là người đó có đủ tư cách lên làm Minh Chủ Võ Lâm.

Giải thích xong hết thảy, Xích Yến Hàn uống một ngụm ra rồi đứng dậy, nói:

"Thôi, ta đi kiếm chút gì ăn. Tiện thể tìm giúp ngươi tấm vé vào Hư Thiên Điện. Hai người ở đây cứ từ từ mà trò chuyện tiếp."

Quảng Mục Thiên định lên tiếng, hần vồn theo chủ nghĩa nam nhân, mấy chuyện vụn vặt này làm sao phải để nữ nhân động tay động chân được. Bất quá chưa kịp mở miệng thì Xích Yến Hàn đã phát tay ra hiệu bảo hần im lặng. Rồi đột nhiên nàng giơ hai ngón tay chỉ vào hai mắt hần rồi lại chỉ vào hai mắt của mình, mặt lạnh lùng, gần từng chữ, nói:

"Ta quan sát được hết, đừng có mà làm vậy!"

"Ế!"

Quảng Mục Thiên triệt để câm lặng, đây là ý gì?

Đoạn thấy ánh mắt Xích Yến Hàn liếc sang nhìn Lệ Nhã, hần lập tức hiểu ra ý tứ trong câu nói vừa rồi. Ý rất rõ ràng:

"Sắc lang, ngươi mà dám động vào một sợi tóc của Tiểu Nhã thì coi chừng đó!"

"..."

"Ta làm vậy cái rắm, ta đường đường là cao thủ đệ nhất giang hồ. Đầu phải hạng lưu manh tôm tép mà làm vậy cái quần què."

Khuôn mặt Quảng Mục Thiên đỏ bừng, như một ngọn núi lửa sắp phát tác. Xích Yến Hàn cười khanh khách một tiếng rồi nhanh chân chuồn ra cửa.

Trong chốc lát, căn phòng chỉ còn lại hai người, không khí trở nên cực kỳ yên tĩnh. Quảng Mục Thiên thậm chí còn nghe được cả tiếng tim mình đập.

Hồi hộp sao!?

Đây là lần đầu tiên trong đời hần có cảm giác như vậy. Kể cả khi đánh nhau với những cao thủ đỉnh cấp thiên hạ, hần cũng chưa từng thấy hồi hộp như vậy bao giờ.

Bí quá hóa liều, hần hít sâu một hơi chân khí, đứng bật người dậy chấp tay hướng đến Lệ Nhã, khuôn mặt trở nên đỏ ửng và quang minh chánh khí, nghiêm túc nói:

"Chuyện trong khách điếm lần trước, ta vô cùng xin lỗi. Tất cả chỉ là hiểu lầm. Mong mọi người hiểu mà bỏ qua, ta không phải là cố ý... lúc đó..."

Lệ Nhã nghe hần nhắc đến chuyện cũ, nhất thời khuôn mặt cũng đỏ bừng lên. Nhưng lại thấy đáng và chật vật của Quảng Mục Thiên thì không nhịn nổi, bụm miệng cười khúc khích.

Quảng Mục Thiên ngơ ngác không hiểu mô tê gì cả, chỉ đành đứng gãi đầu gãi tai. Hần bình sinh cũng ít tiếp xúc với nữ nhân, cách bắt chuyện hay tán tỉnh... hần không hề am hiểu chút gì. Nên cứ vậy mà thẳng thừng mà nói ra, không kiêng nể gì sất.

Lúc lâu sau Lệ Nhã mới nín cười lại được, cười nhẹ nói:

"Huynh lúc nãy cứu ta một lần, xét với chuyện lúc trước sẽ xóa bỏ qua hết. Tha cho huynh lần này đây!"

Quảng Mục Thiên cười khắc khắc đắc ý, xem ra hần bỏ ra công sức cứu nàng không hề uống phí nha

Nếu sau này cô gắng thân cận Lệ Nhã, thì chuyện nội bộ của tộc tinh linh hần cũng sẽ từ từ tìm hiểu dễ dàng hơn.

Còn nữa, nếu nói Quảng Mục Thiên là một bán tinh linh, thì nhất định hần phải biết dùng ma pháp. Mà lần trước Đan Tâm có kiểm tra qua, phát hiện trong người hần sở hữu Ma Lực Quang hệ và Thủy hệ. Nhân cơ hội này, phải nhờ Lệ Nhã làm gia sư ma pháp thuật một thời gian mới được. Nghĩ thế hần nói luôn:

"Lệ Nhã, thời gian rảnh này có thể dạy ta một ít ma pháp hay không? Mặc dù ta là người võ lâm, nhưng cũng có chút hứng thú với ma thuật."

Lệ Nhã gật đầu nói:

"Dĩ nhiên là được, huynh ma pháp hệ gì?"

"Quang hệ, Thủy hệ."

"Huynh là song hệ!?"

Tuyết Nhi tròn mắt ngạc nhiên.

"Vậy thì sao? Có gì đặc biệt à?"

"Dĩ nhiên rồi, rất hiếm là đẳng khác. Thậm chí có cực kỳ ít ma pháp sư sở hữu ma lực song hệ."

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, hần từng thấy ma pháp sư Lâm Hà cũng là thủy mộc song hệ. Không nghĩ để có hai nguyên tố ma lực lại là cực kỳ hiếm như vậy:

"Hiếm đến vậy sao?"

Lệ Nhã gật đầu, đáp:

"Ừm, đương nhiên rồi, bởi chỉ từ hai hệ đó, một Pháp Sư nếu biết cách sử dụng còn có thể dẫn sinh ra những ma lực hệ ẩn khác."

Quảng Mục Thiên đầu to hơn cái đầu, tò mò hỏi:

"Hệ ẩn! Nghĩa là sao?"

Lệ Nhã liền đáp:

"Hệ ẩn là những hệ ma pháp chỉ có kích phát tiềm năng con người, hoặc dùng xúc tác mới xuất hiện. Ví dụ như ma pháp có khả năng kết hợp hai yếu tố với nhau để tạo ra yếu tố mới. Ví dụ như thuật Băng Thuật của muối, kết hợp Thủy và Phong thành Băng, hoặc tỷ như Thuật Trị Thương của Tế Tự là kết hợp giữa Thủy hệ và Quang hệ... Dựa vào những yếu tố tự nhiên, chúng ta có thể sáng tạo ra nhiều nguyên tố mới. Chính vì thế mà các ma pháp sư có từ hai hệ nguyên tố trở lên cực kỳ hiếm."

Quảng Mục Thiên nghe xong thì đột nhiên lâm bầm:

"Quả nhiên là Ngũ Hành tương sinh, tương khắc."

*Ngũ hành sinh:

Nước nuôi dưỡng cây trồng (Thủy sinh mộc)

Gỗ cháy sinh ra lửa (Mộc sinh hỏa)

Lửa cháy hết thành than (Hỏa sinh thổ)

Lòng đất tạo nên kim loại trắng (Thổ sinh kim)

Kim loại nung chảy thành nước (Kim sinh thủy)

Ngũ hành tương khắc:

Cây phá đất mà mọc lên (Mộc khắc thổ: Tự thắng tán)

Đất có thể ngăn nước (Thổ khắc Thủy: Thực thắng hư)

Nước có thể dập lửa (Thủy khắc hỏa: chúng thắng quả, nhiều thắng ít)

Lửa có thể đốt cháy kim loại (Hoả khắc kim: Tinh thẳng kiên)

Thép cứng rèn dao chặt cỏ cây (Kim khắc mộc: cương thẳng nhu)."

Đầu Tuyết Nhi là một đầu hòi to đùng:

"Ngũ hành là cái gì?"

Quảng Mục Thiên không trả lời, cười một tiếng, vỗ tay nói:

"Thôi, mặc kệ mấy chuyện đó đi. Muội dạy ta mà pháp cơ bản trước."

Vậy là hai người bắt đầu quá trình dạy và học của mình.

Trong khi đó, Cuồng Long đế quốc.

Một đế quốc với quân lực hùng mạnh nhất trong tất cả các đế quốc trên đại lục này. Với đội quân đặc thù binh chủng, binh sĩ có thể cuồng hóa thành những chiến binh không lồ cao lớn. Cuồng Long quân đoàn chưa hề thất bại trên bất cứ chiến trường thực sự nào.

Chính giữa Cuồng Long thành là một tòa cung điện khổng lồ sừng sững nổi lên.

Phía trong nội điện, đây là nơi mà chỉ có hoàng đế của Cuồng Long đế quốc cùng các triều thần tập trung để bàn bạc quốc sự. Ngồi trên ngai vàng đó là một người đàn ông trung niên, dáng vẻ cao lớn, mặc một bộ kim giáp màu vàng sáng lóa. Hai tay ông tay cầm một thanh cự kiếm chống phía trước mặt, hai mắt nhìn thẳng xuống phía dưới. Khí thế không nộ mà uy, mang đầy vẻ quyền lực của một bậc đế vương.

Người này tên là Y Cuồng Thiên, hoàng đế hiện tại của Cuồng Long đế quốc.

Phía dưới điện, một một người đang trong tư thế quỳ xuống, khuôn mặt gầy gầy ngẩng lên, thốt ra những lời đầy vẻ tôn kính:

"Thưa hoàng đế bệ hạ, mật thám từ Tuyết Nguyệt Quốc mới đưa tin về. Thần thú Thiểm Điện lôi canh giữ dãy núi rừng vùng Vạn Thú Sơn đột nhiên biến mất. Theo các báo cáo, phát hiện có dấu hiệu của một cuộc giao chiến quy mô lớn. Xem tình hình trước mắt, rất có thể Thiểm Điện lôi đã bị người khác bắt đi."

Y Cuồng Thiên nghe đến đây thì cười ha hả, một tay cầm cự kiếm giơ lên chỉ về phía trước, cười lớn:

"Ha ha ha... Xem ra trời giúp chúng ta rồi. Không có Thiểm Điện Lôi canh giữ. Cuồng Long binh đoàn chúng ta có thể đập nát Vạn Thú Sơn tấn công vào Tuyết Nguyệt thành dễ như trở bàn tay rồi!"

Chúng triều thần thấy tâm trạng hoàng đế rất tốt, cũng vội hòa theo chúc mừng rầm rộ.

"Xin bệ hạ từ từ suy xét cẩn thận."

Đột nhiên, đầu đó có tiếng nói vang lên, một hắc y nhân bất thành linh xuất hiện ở giữa điện, rồi lập tức quỳ xuống.

Y Cuồng Thiên thấy người vừa ra, cũng không tỏ vẻ gì là phật ý, chỉ hỏi:

"Phi lão, tại sao lại nói vậy? Đây chẳng phải là thời cơ tốt hay sao? Chỉ cần qua được Vạn Thú Sơn. Lại chiếm được Đoạn Hồn nhai, thì Tuyết Nguyệt đã nằm trong lòng bàn tay của ta rồi."

Hắc y nhân vội đáp:

"Chuyện này có nhiều điểm nghi vấn, xin bệ hạ lắng nghe ta giải thích. Đầu tiên, phải nói rằng con Thiểm Điện Lôi, chính là một thần thú hàng thật giá thật. Tuy nó rất mạnh mẽ, bất quá không phải không thể trị được, nếu dùng quân chiến lấy số đông để tấn công ắt vẫn có thể bắt được. Tuy nhiên, nó là "con trùn" ở vùng đó. Chỉ cần kêu lên một tiếng, trong vòng vạn dặm Vạn Thú Sơn. Đừng nói là một ngàn ma thú đồng loạt xuất hiện, nếu nói một vạn ta vẫn tin. Nhưng lần này, lại mất tích một cách đột xuất như thế. Hơn nữa, chiến đấu tuy có quy mô, nhưng dường như lại xảy ra rất nhanh. Hay nói cách khác, Thiểm Điện Lôi bị một cao nhân cực kỳ lợi hại bắt lấy, thậm chí không để thời gian cho nó kêu gọi đồng bọn. Thủ đoạn như vậy, người này..."

Y Cuồng Thiên nghe một hồi phân tích thấy có điểm hợp lý, vội gặng hỏi:

"Người đó thì sao?!"

Hắc y nhân thở dài một hơi, nói:

"Lần trước, tôn nữ của lão phu cùng Y Phượng công chúa từ Tuyết Nguyệt Quốc trở về có gặp qua một người. Nếu ta đoán không lầm, người này chính là kẻ đã ra tay bắt lấy Thiểm Điện Lôi."

Y Cuồng Thiên ừ một tiếng rồi nói:

"Người này có thể bắt một con thần thú như vậy. Nếu không phải cao nhân trong võ lâm như khanh thì hẳn cũng phải là một Đại Ma Đạo Sư."

Hắc y nhân gật đầu một cái rồi đáp:

"Bệ hạ đoán không sai. Người kia chính là Cửu Long, Quảng Mục Thiên. Kẻ từng gây kinh sợ cho cả võ lâm trong một khoảng thời gian dài."

Y Cuồng Thiên tuy có chút giật mình kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại hỏi:

"À... Người này lúc trước ta có nghe Phi lão kể qua rồi. Quả đúng là một kẻ lợi hại. Bất quá, nếu Phi lão so với hắn thì ai hơn!?"

Hắc Y nhân trên khóe miệng nở một nụ cười kiêu ngạo, đáp:

"Nếu là mười lăm năm trước, ta thừa nhận ta không bằng hắn. Nhưng đến bây giờ... thì chưa chắc được."

Y Cuồng Thiên trầm ngâm, lát sau nói:

"Đánh là thế, nhưng chuyện xuất chinh xử lý sao bây giờ?"

Phi lão bèn nói:

"Chuyện này cần điều tra một cách rõ ràng hơn. Ta sẽ phái một số võ sĩ cấp Võ Vương đi. Nếu quả là thực, chúng ta phát ra một loạt Dong Bình bài. Chiêu mộ dong binh hội, lấy cớ là thu thập tài nguyên để dùng lực lượng đó tiêu trừ bớt ma thú trong Vạn Thú Sơn. Mở đường cho quân đội Cuồng Long tiến lên trước. Còn nếu Quảng Mục Thiên ra tay khiến ta vướng tay vướng chân, cứ ném ra một Hoàng Kim lệnh, dù hắn tài cao bằng trời cũng không thoát được dưới tay bầy đại cao thủ đương thời. Sau đó, nếu như Y Phụng công chúa thành công lấy được Huyền Vũ Phá Thiên cung, giao hảo với Tinh Linh Tộc thành công. Chúng ta sẽ tổng toàn lực tấn công Tuyệt Nguyệt thành. Mã đáo thành công."

"Kế sách hay lắm, không hổ là Phi lão. Quả thực là thần cơ diệu toán."

Y Cuồng Thiên vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Quay lại Hắc Vân Thành

Trong chốn giang hồ rộng lớn, Đại Hội Võ Lâm luôn là giải đấu tối cao và được đông đảo cao thủ quan tâm, mong đợi nhất. Đó không những là nơi để cao thủ thể hiện bản lĩnh, mà còn là nơi tranh tài đoạt bảo. Mỗi kỳ đại hội luôn dẫn đến những trận đấu võ nảy lửa nhất, cũng là thứ mà giang hồ võ sĩ cực kỳ trông đợi.

...

Mặt trời vừa ngả về tây, trên con đường lớn dẫn đến Hắc Vân thành, xuất hiện một cỗ xe ngựa, bên trong chính là ba người Quảng Mục Thiên, Xích Yến Hân cùng Tuyệt Nhi.

Từ thời điểm ba người giao thủ cùng Huyền Năng, sau đó chạy trốn khỏi sự truy đuổi của giang hồ võ sĩ, đến nay cũng đã tầm hơn một tháng trôi qua. Đối với Quảng Mục Thiên cũng như Xích Yến Hân mà nói, giải quyết ba bốn cái nhóm truy tung không có vấn đề gì.

Thời gian diễn ra Đại Hội Võ Lâm cũng đã tới gần, Xích Yến Hân sửa sửa một chút đồ đạc, rồi tiện tay thuê luôn một chiếc xe ngựa chở cả ba cùng quay trở lại Hắc Vân Thành. Xe ngựa càng đến gần Hắc Vân thành bao nhiêu thì khách bộ hành càng đông bấy nhiêu.

Đến giờ này, con ngựa kéo xe cũng đã thấm mệt nên bước chân dần dần chậm lại. Nên phải mất một lúc lâu sau cả ba mới đến trước cổng của Hắc Vân.

Quảng Mục Thiên mở cửa bước ra khỏi xe, nhìn cổng thành rồi lại chui vào, nhứ mảy hỏi:

"Sao lại là cổng này?"

Xích Yến Hân thân nhiên hỏi lại:

"Cổng này thì sao?"

"Đây là cổng Nam, là chỗ của tên Không Trí kia. Hư Thiên Điện kia ở đâu vậy? Sao lại quay lại đây làm chi. Lỡ may gặp mấy con lừa trọc kia chẳng phải rắc rối lớn ư?"

Xích Yến Hàn mặt tỉnh bơ, đáp:

"À... chuyện này ngươi chưa biết? Hư Thiên Điện thực chất mà nói, chính là nội thành của Hắc Vân Thành này thôi. Muốn tiến vào phải đi qua hai cái môn khẩu. Chúng ta sẽ đi vào từ cửa này."

Quảng Mục Thiên nhíu mày:

"Cái gì? Chẳng phải nơi đó là chỗ quân hạt của Thiếu Lâm tự à? Lần trước mới đánh nhau một châu xong, chẳng lẽ lại quay lại đánh tiếp?"

Xích Yến Hàn lấy tay day day huyệt thái dương, ngao ngán hỏi:

"Vậy ngươi nghĩ chỗ nào tốt hơn ư?"

Đoạn nàng giải thích:

"Nói cho ngươi biết, ở cửa phía Tây chính là chỗ của Ma giáo, phía Bắc là Thanh Phong môn, còn cửa phía Đông là Thiên Đạo môn quản lý. Những chỗ đó đều không phải dễ chơi. Tùy tiện lấy một người ra cũng là cao thủ một phương. Lại nói, ta không quen thuộc ai trong số ba chương môn ba phái đó. Nếu đi ba hướng kia, dù có lấy ra Hoàng Kim lệnh, ai sẽ đảm bảo ngươi chắc chắn sẽ an toàn tuyệt đối?"

"Nhưng Thiếu Lâm cũng chắc gì đã tốt hơn?"

"Ta đương nhiên biết điều đó. Nhưng chọn ở cửa này, chính là đánh cuộc vào nhân phẩm của Không Trí đại sư vậy."

Nghe nàng giải thích, Quảng Mục Thiên liền hiểu ra. Mặc dù có Hoàng Kim lệnh, nhưng xem ra mọi việc không hề đơn giản như hần nghĩ. Trầm tư chốc lát, hần bèn nói:

"Ngược lại, ta nghĩ nên đi cửa phía Bắc thì hơn. Ta quen biết chương môn Thanh Phong Môn, Tự Không Thiên. Lão có nợ ta một món nhân tình, ta tin lão sẽ giúp đỡ chuyện này."

Xích Yến Hàn kinh nghi. Tự Không Thiên chương môn, không phải nàng không biết. Đó chính là một cao thủ trên cả cao thủ, tuy nhiên tính tình đậm mực, ít xuất hiện ra bên ngoài. Ngay cả nàng muốn gặp cũng khó, chứ nói gì kết giao?

"Nhưng sao ngươi không đi cùng?"

Quảng Mục Thiên liền đáp:

"Lần trước ta tới Thanh Phong môn có gây chút rắc rối. Ta sợ đến đó rồi bọn họ lại tìm có gây khó dễ thì chuyện vào điện lại càng khó hơn. Còn chỗ này tính ra thì cũng không có người quen. Ta ở đây tùy tiện làm việc cũng được."

Xích Yến Hàn không hiểu hau chữ người quen trong lời của hần là gì. Nhưng hần nói vậy rồi thì cũng không thắc mắc thêm nữa. Chỉ ừ rồi gật đầu một cái. Đoạn hỏi:

"Thế làm sao để Tự Không Thiên chương môn nhận biết hai người bọn ta?"

"Chỉ cần đưa cái này cho lão, kèm theo một câu nói: Ân oán trước nay đã hóa giải, nay đồng hữu có việc cần giúp, coi như ta nợ lão một nhân tình. Chắc hẳn lão ta sẽ không từ chối." Nói đoạn móc trong túi ra một tấm lệnh bài màu vàng khác, chính là Hồ Uy Lệnh của Hoàng Bá Đạo. Chỉ cần có tấm lệnh bài này, khẳng định Tự Không Thiên sẽ biết hần đang ở đây.

Mặc dù có điều nghi hoặc, nhưng Xích Yến Hàn thấy hần quả quyết như thế thì vẫn tiếp lấy lệnh, gật đầu, nói:

"Thôi, nếu ngươi đã chắc chắn như vậy thì hai người bọn ta sẽ đi cửa Bắc vào vậy. Mong là sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra."

Quảng Mục Thiên ừm một tiếng, đoạn quay sang thấy Lệ Nhã đang đứng thấp thỏm một bên, bèn an ủi:

"Tiểu Nhã, muội cứ yên tâm, nhất định ta sẽ lấy được cây cung đó. Cho dù phải cướp ra, ta cũng sẽ cướp cho muội."

Nói đến hai người, từ mấy ngày hôm trước học tập ma pháp đã có chút quen thuộc lẫn nhau. Mặc dù Lệ Nhã nhìn bề ngoài như thiếu nữ mười tám, nhưng thực chất đã trên một trăm tuổi. Bất quá tuổi tác của linh tộc và nhân tộc khác nhau. Một trăm tuổi của linh tộc cũng tương đương mười tám tuổi của nhân loại mà thôi. Nàng lần đầu nghe Quảng Mục Thiên gọi mình "Tiểu Nhã" như vậy thì không khỏi thẹn thùng. Hai má đỏ bừng lên. Nhưng lại nghĩ đến nhưng nguy hiểm sắp tới thì không tự chủ được mà rung mình một cái, thở dài than thầm:

"Không biết mọi chuyện sẽ như thế nào đây? Quảng Mục Thiên ca ca tốt như thế mà ta trước giờ cứ nghĩ huynh ấy là dâm tặc. Xem ra phải tìm cơ hội xin lỗi mới được."

Chỉ trong chốc lát, hình tượng Quảng Mục Thiên trong lòng nàng dâng cao vạn trượng. Nếu hấn mà biết được điều này, kiểu gì cũng ngoác miệng ra cười cả ngày. "Xem ra không uổng một phen công phu nha."

Từ biệt hai người Lệ Nhã và Xích Yến Hàn, Quảng Mục Thiên liền đi vào cửa Nam của Hắc Vân Thành.

Từ khi giao thủ với Huyền Năng lần trước, cổng này đã bị tàn phá nặng nề. Dường như một nửa tường thành đã bị sụp đổ, đến bây giờ mới chỉ trùng tu được vài lớp đá bên ngoài. Tường thành này được xây bằng những tảng đá có kết cấu tương đối chắc. Tuy cần được sức công phá của ma thuật, nhưng đối với khí công thì cũng chẳng hơn kém gì một tờ giấy mà thôi. Mặc dù phá là dễ là thế, nhưng để xây lại mọi kỳ thực là khó.

Nhân sĩ giang hồ từng đoàn người ra vào tấp nập, cò xí rộn ràng. Đi theo chỉ dẫn, chẳng mấy chốc Quảng Mục Thiên liền tìm được cửa khẩu dẫn vào Hư Thiên Điện.

Thực chất mà nói, Hư Thiên Điện bao gồm toàn bộ một tòa thành trì cỡ nhỏ, nằm trọn bên trong Hắc Vân thành. Tòa thành này Nơi đây được canh giữ cực kỳ nghiêm mật. Bởi vì là cửa khẩu do Thiếu Lâm quản lý, nên những người canh gác đa phần là đệ tử thiếu lâm. Người nào người nấy trung khí sung mãn, hơi thở trầm ổn, khẳng định đều đã nhập học qua sơ đẳng khí công.

Đi thêm một đoạn khá dài nữa là lối vào Hư Thiên Điện. Ở phía lối vào xuất hiện hai cánh cổng. Trên mỗi cổng đều được treo một tấm biển lớn, phía bên phải đề bảy chữ:

"Tỷ thí đoạt bảo đi hướng này."

Phía bên trái lại viết:

"Thiết, Đồng kim lệnh đi hướng này."

Theo chỉ dẫn đó, nhân sĩ võ lâm tự động chia thành hai hàng, theo tứ tự lần lượt đi vào. Người nào có Bạch Kim lệnh, mà muốn tỷ thí đoạt bảo thì đều dồn sang phía cổng phải.

Những kẻ còn lại thì đa phần đều là lệnh bài cấp bậc thấp hơn không được tham gia. Tuy nhiên, vẫn có đôi người có Bạch Kim lệnh nhưng vẫn đi về cổng bên trái. Ấu cũng là giữ tính mạng cho chính mình vậy. Bảo vật tuy hiếm có, nhưng mạng sống cũng chỉ có một mà thôi.

Chính vì thế mà số người bên trái sắp hàng dài thành một quãng ngắn, so với phía bên phải, số lượng cũng hơn gấp năm lần.

Quảng Mục Thiên tặc lưỡi một cái cảm thán, cũng lấy ra tấm Bạch Kim lệnh trong người, hướng bên phải mà đi tới.

Vừa đến sát cửa, một lão giả bên cạnh đứng ra, chấp tay, nói:

"Vị thiếu hiệp này, ta là người khảo hạch (kiểm tra) ở đây. Người có thể đưa lệnh bài và thư mời cho chúng ta xem hay không?"

Quảng Mục Thiên ừ một tiếng, rồi đưa tấm Bạch Kim lệnh cùng thư mời tham gia Đại Hội sang cho lão. Lão giả kia kiểm tra một lát xong, rồi gật đầu:

"Tốt, đúng là Bạch Kim lệnh rồi. Còn thư mời cũng là đồ thật."

Đoạn, lão trong người lấy ra một quyển trục cùng một cây bút lông, hỏi:

"Danh tự là gì?"

"Quảng Mục Thiên."

"Tuổi?"

"Hai mươi."

...

"Có đồng đội hay không?"

"Không có."

"À... Vậy có thể tham gia đấu đơn. Nhưng song, tam đấu không thể. Phần thưởng cũng có giới hạn."

"Ặc!"

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, vội hỏi lại:

"Phần thưởng giới hạn là những gì vậy?"

Lão già bèn giải thích:

"Lần thi đấu này tính điểm dựa trên đơn đấu cùng song đấu và tam đấu. Phần thưởng chưa được tiết lộ cụ thể. Tuy nhiên ta khẳng định, người nếu muốn có bảo vật như Huyền Vũ Phá Thiên cung hay là bí kíp thì phải tham gia hai mục song đấu và tam đấu mới được. Vì thế nếu không có đồng đội thì cho dù vô địch ở hạng đơn đấu cũng không ăn thua gì."

Quảng Mục Thiên miệng méo xệch. Hắn không hề biết đến điều này. Xích Yên Hàn chẳng nhắc gì tới song đấu cùng tam đấu cả. Bây giờ kiếm đâu ra đồng đội đi cùng đây? Không có đồng đội, dù hắn có vô địch đơn đấu cũng không ăn thua.

Đương lúc Quảng Mục Thiên bần thần suy nghĩ, chợt sau lưng truyền đến tiếng bước chân cùng lời nói:

"À há, xem ra vị huynh đài này vẫn chưa tìm được đồng đội đi?"

Quảng Mục Thiên giật mình quay lại xem, thì thấy đó là một người thanh niên. Tuổi ước chừng khoảng hai mươi hai mốt, bận một thân áo trắng toát, dáng người cao ráo, mái tóc màu đen dài mà mềm mại. Toàn thân toát lên một vẻ trắng thanh mà cao nhã của bậc cao nhân thi sĩ. Quảng Mục Thiên nhìn lát, liền đoán chừng người thanh niên trước mặt này chắc hẳn phải là công tử của một thế gia (gia tộc) nào đó, mới có phong phạm như vậy.

Nhưng điều đặc biệt nhất, khiến Quảng Mục Thiên chú ý, chính là bàn tay của y. Ngón tay thon nhỏ mà dài, bàn tay trắng nõn không hiện lên dù chỉ là một vết chai xước, thoạt nhìn giống như tay của nữ nhân vậy. Điều này đối với người thường xuyên luyện võ mà nói, chính là không thể.

Có thể hiểu sơ lược như thế này, người học võ ngoại trừ luyện tâm, luyện khí, luyện cốt ra thì không thể thiếu chính là luyện võ. Tâm dù cao, khí dù ngạo như thế nào, nếu không có võ cũng chỉ là một kẻ vô dụng mà thôi. Nhưng luyện võ mà tay không vết chai xước như thế này quả là điều bất khả thi. Cho dù đó chỉ là luyện quyền cước đi chăng nữa.

Trong lòng Quảng Mục Thiên giật mình, thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ y tu luyện là độc môn ám khí? Bàn tay này chính là Thiên Sinh Thủ (Bàn tay trời sinh) trong truyền thuyết. Dùng để tu luyện ám khí thì phải nói là tuyệt đỉnh, giết người không thấy máu! Coi chừng là người của một gia tộc sát thủ nào đây!?"

Thấy Quảng Mục Thiên chưa trả lời, thanh niên kia lại nói tiếp:

"Tại hạ Đường Vãn Tâm, hiện cũng chưa thể vào trong Hư Thiên Điện do thiếu đồng đội. Thật trùng hợp thay, gặp huynh đài ở đây. Liệu tại hạ có thể vinh dự được làm đồng đội của huynh hay không?"

Quảng Mục Thiên cũng không ngạc nhiên quá lâu, chỉ gật đầu nói:

"Được. Bất quá còn thiếu một người nữa thì tính sao?"

Trong lúc hai người đang trò chuyện, thì cách đó không xa nổi lên một tràng náo nhiệt.

Mọi người xung quanh liền nhao nhao bàn tán:

"Nhìn kia, nhìn kia... là đại tiểu thư của Triệu gia gia tộc kia."

"Là gia tộc nổi tiếng Triệu gia đấy ư!? Tuổi trẻ như thế mà lợi hại thật. Đúng là nhân trung chi long..."

"Đúng đó, đây chính là Ma Vũ Song Tu gia tộc, Triệu gia. Ngay cả Ngũ Thánh cũng phải nhường chút mặt mũi cơ mà..."

"Ặc... Tiểu thư Triệu gia quả nhiên là mỹ nhân. Không biết ta có cơ hội được làm quen với nàng hay không."

Đáp lời của gã này chính là vô số ánh mắt khinh thường, rồi tất cả không hẹn mà cùng nói:

"Đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!"

Một bên, Đường Vãn Tâm cũng thờ dài cảm thán:

"Ài... Hôm nay ra cửa gặp lão thầy bói, bảo hôm nay gặp được quý nhân. Quả nhiên đúng mười phần. Ma Vũ Song tu gia tộc, không nhỏ không nhỏ..."

Quảng Mục Thiên đầu to như cái đầu:

"Ma Vũ Song Tu là cái thể loại gì?"

Đường Vãn Tâm ặc một tiếng, mắt tròn tròn lên, nhìn Quảng Mục Thiên như con quái vật ở đâu chui ra. Lát sau, hắn mới gian nan lắm mới hỏi được một câu:

"Huynh. Đừng nói với ta là không biết đến Triệu gia đi?"

Quảng Mục Thiên gật đầu thừa nhận. Hắn mới đến đây chưa trong hai tháng, đừng nói là Ma Vũ song tu gì gì đó. Ngay đến cả võ lâm tình hình hiện tại

như thế nào hẳn còn chẳng rõ nữa là...

Đường Văn Tâm lắc đầu, ngao ngán hồi lâu rồi mới giải thích:

"Ta nói cho huynh đài rõ vậy. Triệu gia, chính là một gia tộc lớn nhất ở Thương Lan đế quốc. Nghe nói vị tiên bối lập ra gia tộc này chính là một cao thủ nhất đẳng của võ lâm, nhưng lại xuyên không đến thế giới này sớm hơn trăm năm. Trong khoảng thời gian đó, vị tiên bối kia sáng tạo ra một bộ tuyệt học. Lấy sở trường của võ thuật kết hợp tinh hoa của ma thuật. Hai thứ bổ trợ lẫn nhau, làm tăng khả năng tấn công lẫn phòng thủ. Chỉ bằng một bộ tuyệt học như thế, vị tiên bối đó đã tạo nên một truyền kỳ tại Thương Lan đế quốc. Lại nói, hậu nhân của vị này mang dòng máu lai của cả hai thế giới. Thành ra chỉ những người đó mới học được thôi. Mặt khác, bộ công pháp đó cũng chỉ lưu truyền trong tộc. Cho đến hiện tại, người trong võ lâm đều gọi người của Triệu gia là Ma Vũ Song tu. Ma chính là Ma pháp, Vũ chính là võ học. Cùng luyện cả hai, gọi là song tu. Mà cô nương trước mặt này, lại là người sáng giá nhất trong đám hậu bối của Triệu gia vòng năm mươi năm trở lại đây. Ma Vũ Song Tuyệt."

Nói đến đây, Đường Văn Tâm lại cảm khái một tiếng:

"Nếu không phải đám người võ lâm ở đây ghét ma pháp sư như cừu địch. Thì hẳn giờ này, giang hồ sẽ có thêm một thánh nữ, trở thành Lục Thánh rồi."

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên hỏi:

"Cái gì? Chẳng lẽ Triệu gia tiểu thư lợi hại như vậy sao?"

Đường Văn Tâm lắc đầu đáp:

"Ý của ta nói là nói gia chủ Triệu gia hiện tại cơ. Triệu Văn Phong, trình độ võ thuật cũng như Ma Pháp đều đạt cấp tông sư. Nếu thật đánh nhau với Ngũ Thánh cũng là ngang tài ngang sức."

Trong lúc hai người đang âm thầm đàm luận thì Triệu gia tiểu thư đã tiến về hướng này. Đám giang hồ xung quanh đang định bu lại xem thì bị hai tên hộ vệ bên cạnh nàng đuổi đi.

Lúc này Quảng Mục Thiên mới nhìn rõ cô gái trước mặt này. Nàng đeo một mạng che mặt, mặc trên người bộ trường bào màu xanh lục bích, thân hình nàng phải nói là hoàn mỹ đến cực điểm. Nếu không phải cái khí chất băng lãnh trên người thì hẳn nam nhân nào chỉ nhìn qua thân hình nàng cũng phải chết mê chết mệt rồi.

Nàng tiến đến trước lão giả hồi nãy, lấy ra tấm lệnh bài màu Bạch Kim, lạnh nhạt nói:

"Triệu Nhã Hình, mười tám tuổi. Muốn đăng ký tham gia tỷ võ đoạt bảo."

Lão giả không dám lơ là, đón lấy lệnh bài kiểm tra kỹ càng rồi nói:

"Tốt, là Bạch Kim lệnh. Không biết tiểu thư có đồng đội đi cùng hay không?"

Triệu Nhã Hình đáp:

"Không có, chỉ mình ta."

Lão giả vội giải thích những lời lúc nãy thêm một lần nữa.

Triệu Nhã Hình nghe xong chỉ ậm ừ một tiếng.

Đường Văn Tâm lấy khủy tay hích Quảng Mục Thiên một cái, nói:

"Người thứ ba đây rồi."

Quảng Mục Thiên khóc mắt giật giật mấy cái, trầm nghĩ:

"Người đừng nói với ta là mời cái khối băng này đi cùng một nhóm đấy nhé."

Còn chưa kịp nói ra thì Đường Văn Tâm đã tiến lên trước chấp tay, khoan thai nói:

"Tại hạ Đường Văn Tâm, bái kiến Triệu gia tiểu thư. Hình như tiểu thư vẫn chưa tìm được đồng đội a. Tại hạ cùng vị huynh đài này..."

Đoạn chỉ Quảng Mục Thiên.

"Hừm, là Quảng Mục Thiên."

Quảng Mục Thiên hừm một tiếng.

"À, à... Là Quảng huynh đây... cũng đang thiếu một người nữa là đủ đội. Mạo muội hỏi xem, không biết Triệu tiểu thư có nhã hứng tham gia cùng chúng ta hay không?"

Khi Đường Vấn Tâm có nói tên của mình ra, Triệu Nhã Hình có hơi giật mình một chút, bắt quá rất nhanh lấy lại bình tĩnh, đáp:

"Thì ra các hạ chính thiên tài gần đây của Đường gia. Đường Vấn Tâm thiếu gia?"

Đường Vấn Tâm cười nhẹ, nói:

"Không dám, không dám. So với Băng Tâm Liệt Diễm, Triệu Nhã Hình tiểu thư thì còn cách một khoảng khá xa."

Triệu Nhã Hình hừ một tiếng rồi quay sang nhìn Quảng Mục Thiên, hỏi:

"Còn vị này là thuộc gia tộc nào?"

Quảng Mục Thiên ghét cái thái độ của nàng, không thèm đáp lại. Đường Vấn Tâm chỉ đành cười khỏ, nói:

"Vị huynh đài này ta cũng vừa mới gặp, cũng xem như là có duyên. Vừa hay cả hai người bọn ta đều không có đội. Nên mới lập một đội cùng huynh ấy. Xem ra tiểu thư cũng chưa có đồng đội. Hay là cùng chúng ta vào một đội xem sao?"

Không đợi cho Quảng Mục Thiên có ý kiến gì thêm. Triệu Nhã Hình ừ một tiếng, rồi nói:

"Vậy được, ta cũng tham gia."

Đường Vấn Tâm hướng đến Quảng Mục Thiên, khước miệng nhếch lên nụ cười đắc ý.

Rất nhanh, cả ba người đều điền danh tự của mình vào bảng thông tin.

Lão giả cầm bút lên, chấm chấm mực rồi lại hỏi:

"Tên nhóm của ba người là gì đây?"

Đường Vấn Tâm quay lại, nói:

"Quảng huynh là người đầu tiên của đội. Ta cũng chỉ là xin huynh ấy gia nhập mà thôi. Về phần tên đội, tùy ý Quảng huynh đặt vậy. Triệu tiểu thư không có ý kiến gì chứ?"

Triệu Nhã Hình chỉ ừ một tiếng.

Quảng Mục Thiên cũng chẳng quá quan trọng chuyện này, không thèm suy nghĩ, lập tức nói:

"Lấy bừa tên gì cũng được!"

Lão giả nghe thế khước miệng giật giật mấy cái. Lão ngồi chỗ này kiểm tra cũng được hơn mấy ngày rồi, thế loại người nào cũng từng gặp. Nhưng chưa bao giờ gặp cái tên nào tùy tiện như tên trước mặt này. Người ta là đi đại hội chứ có phải đi chợ đâu mà tên gì cũng được. Lão giả hai mép rung rung, hậm hực hồi lâu cuối cùng cũng cắn răng ghi vào bốn chữ:

"Đội: Gì cũng được."

Sau khi hoàn thành mấy thủ tục tại cửa vào, lão giả liền dẫn cả ba vào một gian phòng khác. Tại đây có chừng hơn trăm người khác nhau. Đa phần đều là những võ sĩ có bạch kim lệnh. Phần còn lại là một số người ghi ghi chép chép. Chắc là đáng viết lại thành tích khảo hạch của những kẻ vừa qua.

Đám người nghe thấy tiếng bước chân cũng ngoảnh lại xem. Nhưng khi thấy Đường Vấn Tâm cùng Triệu Nhã Hình thì trong mắt lộ ra vài phần úy kỵ.

Lão giả dừng lại giới thiệu qua:

"Đây là trắc thí phòng. Để ngừa kẻ quấy rối trà trộn vào, nên mọi người phải tuân tự tuân theo quy định."

Lão định nói là để ngừa mấy tên ma pháp sư... Bất quá khi thấy Triệu gia tiểu thư thì không dám nói đến. Người ta là Ma Vũ song tu, tức là cũng học qua ma pháp. Nói như thế chẳng phải đắc tội đến Triệu gia ư. Vậy nên lão chỉ nói là "mấy kẻ quấy rối" mà thôi. Ba người ngoại trừ Quảng Mục Thiên ra thì cũng chẳng phải là bậc lão luyện gì nên cũng không để ý lắm lời lão.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Khảo thí vào điện

Dưới sự dẫn đạo của lão giả quản lý, đám người Quảng Mục Thiên, Đường Văn Tâm, Triệu Nhã Hình... đang đứng tụ tập trên khoảng sân rộng đều lục tục kéo vào trong đại sảnh của một giáo đường gần đó.

Trong giáo đường đại sảnh.

Toàn bộ nền của đại sảnh rực rỡ ánh sáng của những phiến đá hoa cương được lát dưới chân, nhưng khi ngược nhìn lên đỉnh đầu lại thấy trần nhà là một mảnh tối tăm, phản chiếu hoàn toàn ngược lại với nền đất. Loáng thoáng còn xuất hiện vài ánh kim le lói, ngấm chùng đó đều là cơ quan phòng thủ của tòa nhà này.

Toàn bộ mấy trăm người khi bước vào đại sảnh đều không biết chê vào đâu được.

Tại phía trước đại sảnh, chính phòng đã bày sẵn một loạt ghế. Ngồi trên ghế gồm năm người. Trong đó ngồi chính giữa là một vị hòa thượng. Trái phải ngồi bốn người khác, đều tuổi trạc ngũ tuần. Khí công nội liễn, nhìn qua chẳng khác nào năm người bình thường.

Một lão giả trong đó, mặc hắc bào bước ra trước, thoá ng cười:

"Lão hủ Trương Văn thuộc Thần Kiếm môn, phụ trách hướng dẫn khảo thí tại cửa Nam của Hắc Vân thành. Bây giờ các vị đã tiến một bước vào cửa của Hư Thiên Điện. Muốn vào thì dễ, nhưng tham gia tỷ thí đoạt bảo mới là khó. Để tránh mất thời gian, các môn chủ đã họp bàn và định ra. Chỉ có võ giả cấp Đấu Sư trở lên mới được tỷ võ. Ai dưới Đấu Sư, xin vui lòng quay trở ra."

Lão giả vừa dứt lời phía dưới liền nổi lên một tràng phản đối.

"Hoang đường, tại sao Đấu Sư lại không được tỷ thí? Các người khinh ta có phải không?"

"Đấu Sư ở đây hơn trăm người, nếu không cho vào chẳng lẽ đuổi đi hết!"

(Nhắc lại cấp bậc chia làm Giả - Sư - Vương - Linh - Tông - Thánh.)

...

Lão giả khuôn mặt đang tươi cười chợt sầm xuống, quát lớn:

"Câm hết cho ta!"

Tiếng quát của lão có kèm theo khí công thượng thừa, chẳng khác nào một cây chùy vô hình nện thẳng vào tai mỗi người. Toàn trường hơn ba trăm người thì gần hai trăm người chịu không nổi, phải khụy một chân xuống hít thở. Thậm chí đôi kẻ còn khoa trương hơn, học máu ngất ngay tại đương trường.

Lão giả lạnh lùng, hừ một tiếng:

"Hừ! Đấu Sư mà còn có những kẻ yếu ớt như vậy sao? Nếu cho các ngươi lên tỷ thí chẳng phải làm trò cười cho toàn võ lâm ư? Hơn nữa, Đấu Sư đông như vậy, mà thời gian của các tiền bối hạn hẹp. Đầu rảnh công mà xem bọn nhóc các ngươi múa may nhảy nhót."

Mỗi lời của lão đều truyền thêm khí công vào, khiến cho đám võ lâm nhân sĩ chịu không ít đau khổ. Cuối cùng một đám chịu không nổi cũng lục đục chạy ra, tiện tay còn khiêng thêm mấy kẻ bị dọa ngất theo nữa. Chỉ thoáng chốc, hơn ba trăm người trong đại sảnh đã chỉ còn lại đúng một trăm người.

Thấy tình hình đã có vẻ ổn định, lão giả cầm tờ giấy lên đọc tiếp:

"Tuổi trên ba mươi, cũng trở ra đi."

"Fặc! Úc hiếp người quá đáng."

"Muốn đuổi hết anh hùng thiên hạ để dành bảo vật cho riêng mình sao?"

"Ta chỉ mới ba mốt tuổi, không có ngoại lệ sao?"

"..."

"Lời ta đã báo, các vị dù có bức xúc gì ta cũng mặc kệ. Quy định đã đưa ra, những người trên ba mươi tuổi mau quay ra. Nếu không, đừng trách Trương mỗ không nói lời khách sáo!"

Lão giả lạnh lùng phát tay một cái, một luồng kinh phong phá không bay đập thẳng vào một cột đá gần đó. Chỉ nghe "Bính" một tiếng lớn. Tầng đá vỡ ra, chia năm xẻ bảy, mảnh vụn bay tán loạn khắp nơi.

Đám nhân sĩ võ lâm còn lại sợ xanh mặt. Bọn họ tuy bức xúc thật, nhưng cũng chẳng ai dám đứng ra làm liều. Võ công của lão giả trước mặt này ít nhất cũng phải Đấu Linh cấp bậc. Chỉ một đám chơi chơi thì làm sao mà chống lại được? Hơn nữa, ngồi chỗ chủ vị là năm người của năm đại tông môn. Trừ

khi kẻ nào không muốn sống mới dám nói câu phản đối.

Lục đục một hồi lâu, lại thêm một toán người đi ra. Trong sảnh đường giờ chỉ còn lại mười người. Tất cả đều là nam thanh nữ tú, tuổi không quá hai lăm chứ đừng nói là ba mươi. Bằng chừng này tuổi mà đạt đến trình độ này có thể gọi là thiên tài rồi. (Tính cả Quảng Mục Thiên trong đó. Bởi vì bề ngoài hắn còn trẻ nên không ai nghĩ người này đã trên trăm tuổi rồi.)

Lão giả hắc bào gật đầu hài lòng, đoạn nói:

"Địa điểm thi kiểm tra chính là tại trung tâm sảnh đường này luôn. Các vị vui lòng theo thứ tự lần lượt kiểm tra. Còn những người chuẩn bị thi mời đứng xếp thành hàng."

Lời lão nói lần này lại có vài phần khách sáo hẳn lên. Mười người này đều không phải dạng tầm thường. Nói không xa, trước mắt đã thấy Triệu Nhã Hình của Triệu gia. Còn có Đường gia, Đường công tử... Đều là hồn ngọc quý của các đại thế gia. Lão đều không thể đắc tội được. Nói ít lời thân mật cũng chẳng mất gì, lại lấy nhiều hơn vài phần thiện cảm.

Vòng tròn trung tâm có đường kính chừng mười thước, bên trong có hai người khác, một người mặc lam bào phụ trách kiểm tra, còn một người thì lo phần ghi chép. Công cụ thi kiểm tra là một viên huyết hồng ngọc cùng một tảng đá màu đen ngòm.

"Người thứ nhất."

Lão nhân mặc lam bào trong vòng tròn kia trực tiếp chỉ vào huyết hồng ngọc nói:

"Trước hết hãy đặt tay lên trên thủy tinh cầu, thi kiểm tra lại trình độ khí công."

Người đầu tiên là một thanh niên tầm hai bảy tuổi. Trông bề ngoài có vẻ chừng chạc hơn thanh niên đồng lứa, gã tiến tới đưa tay đặt lên trên thủy tinh cầu, nhất thời toàn bộ thủy tinh cầu bắt đầu phát ra những làn hồng sắc nhàn nhạt.

Lão giả lam bào nhìn lướt qua mảnh giấy cầm trong tay rồi lạnh lùng nói:

"Tuổi: Hai bảy, khí công rất sung mãn. Đã vượt cấp Đấu Vương, dưới cấp Đấu Linh. Phán đoán: Đinh Cấp Đấu Vương."

"Ồ..."

Những người còn lại nghe lão giả phán đoán như vậy đều ồ lên một tiếng kinh ngạc. Đinh Cấp Đấu Vương, tức là sắp tấn cấp lên Đấu Linh rồi. Chỉ chờ tích đủ khí công. Trùng huyết, phá mạch là chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Bây giờ hãy bước vào trong vòng tròn. Dùng công kích mạnh nhất của mình đánh vào tảng đá kia. Ta nói trước, đó là Hắc Vân thạch, dùng để xây dựng tường thành của Hắc Vân, tuy hơi mềm, nhưng đừng khinh thị chút nào."

Giọng lão giả lam bào đã có phần hài lòng hơn trước. Gã thanh niên kia gật gật đầu rồi tiến đến trước tảng đá màu đen kia.

Hắc Vân thạch nằm ở trung tâm sảnh là một khối thạch đầu cự đại, toàn thân đen ngòm, tuy là cùng màu nhưng chất lượng lại tốt hơn gấp nhiều lần so với tường đá thông thường của Hắc Vân thành. Lão giả lam bào cố ý nói giảm đi, âu cũng là để thử nghiệm tính tình của gã thanh niên mà thôi.

Gã thanh niên đứng vào thế trung bình tấn. Không hề khinh thị một chút nào, gã hít sâu một hơi tụ khí, rồi oanh kích một quyền trên Hắc Vân thạch.

"Oanh!"

Sau một tiếng nổ lớn, trên Hắc Vân thạch nhất thời xuất hiện một lỗ tròn, rộng phải bằng hai bàn tay gộp lại, xuyên thấu từ trước ra sau.

Lão giả lam bào vuốt râu, hài lòng nói:

"Tâm tính không tệ, không vì câu nói của ta mà chủ quan. Lực lượng mười phần, dùng cả mười. Đinh Cấp Đấu Vương, sức chiến đấu sánh ngang sơ cấp Đấu Linh. Thông qua!"

Quảng Mục Thiên nhìn màn kiểm tra trước mắt mà suýt bật cười thành tiếng. Trong chiến đấu thực sự, có kẻ ngu nào mà đứng yên nhìn cho người hít hơi tụ khí hay không? Chỉ đứng tấn rồi đâm quyền là xác định trình độ võ học của một người, hoàn toàn là điều vớ vẩn. Nếu nói khí công của gã vừa rồi là Đấu Vương gì gì đó thì hắn còn chấp nhận được. Bởi đó là chỉ nói riêng về khí công mà thôi. Nhưng thực chiến lại hoàn toàn khác, nó phải thông qua nhiều trận tử chiến mới có thể xác nhận được. Mà cũng chưa chắc về điều đó, trong giang hồ ai biết trước được điều gì xảy ra? Một con bài chưa lật? Một tên vô danh tiểu tốt, đôi khi cũng có thể giết chết một cao thủ nhất lưu... Mọi sự đều không thể đoán trước được. Đứng yên đánh quyền là có thể xác định thực lực toàn bộ của một người chính là điều bất khả thi.

Đường Văn Tâm một bên thấy hẳn như vậy thì vội nói:

"Quảng huynh đừng quá khinh thị người này. Gã là cao thủ trẻ tuổi nhất của Bắc Văn gia tộc phía tây đó. Kêu là Bắc Văn Minh, mới chỉ hai bảy tuổi mà đã thông thạo hết bộ Bạch Hồ quyền độc môn bí kỹ. Xem ra lần này tham gia đại hội toàn là cao thủ trong cao thủ a."

Triệu Nhã Hình một bên cũng bày ra bộ dáng nghiêm trọng.

"Người tiếp theo!"

Lão già lam bào lại lên tiếng.

...

Thời gian trôi đi, người vào kiểm tra liên tục đã được năm người.

Cho đến khi lão già kia hô lên:

"Người tiếp theo! Đường Vấn Tâm công tử. Mời!"

"Hà, đến phiên ta rồi!"

Đường Vấn Tâm bước lên trước, đặt một tay vào huyết hồng ngọc. Hiện tượng so với người đầu tiên cũng không khác là mấy. Đều là Đấu Vương cấp bậc.

Lão già ừ một tiếng, chỉ táng đá rồi nói:

"Thử đánh vào xem?"

Đường Vấn Tâm gật đầu rồi thủ thế. Chỉ thấy nơi bàn tay hắn từng đường tơ khí mỏng như chỉ uốn lượn xung quanh. Hắn nhẹ nhàng phẩy một chém xuống.

Đừng nhìn bề ngoài đơn giản như vậy, ẩn chứa trong một chiêu đó là vô số đạo kinh khí mỏng manh. Nhưng khi tụ tập lại thì chẳng khác gì một lưỡi đao sắc bén mà vô hình. Ngay cả những cao thủ như năm người đại diện Ngũ đại tông môn cũng không nhìn ra thủ pháp mà Đường Vấn Tâm sử dụng là gì.

Xoạt! Hắc Vân thạch bị kinh khí chém qua thành một đường sâu hoắm.

"Quả nhiên là ám thủ của Đường gia!"

Lão già lam bào thở dài một hơi cảm thán, đoạn hô:

"Đường Vấn Tâm công tử, khí công Đỉnh Cấp Đấu Vương. Lực chiến sánh ngang sơ cấp Đấu Linh."

Đường Vấn Tâm có vẻ như rất hài lòng với màn thể hiện của mình. Khóe miệng nở nụ cười tươi rồi bước về chỗ.

Khi đi qua chỗ Triệu Nhã Hình, chỉ nghe nàng lạnh nhạt nói:

"Thiên Sinh Vô Khuyết, Ám Thủ Lưu Vân. Cao thủ Đường gia. Quả nhiên lợi hại."

(Thiên Sinh Vô Khuyết ám chỉ bàn tay của Đường Vấn Tâm)

Lời vừa dứt, ánh mắt Đường Vấn Tâm chợt trở nên sáng quắc như dao quét đến. Bất quá hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cười nhẹ, đáp:

"Triệu tiểu thư quá khen rồi. Chỉ là ba môn tạp học mà thôi. Cái gì là Thiên Sinh Vô Khuyết chứ... hahaha..."

Triệu Nhã Hình hừm một tiếng, nói:

"Nếu Ám Thủ Lưu Vân của Đường gia là môn tạp nham. Thì Băng Tâm Liệt Diễm chương của Triệu gia ta cũng chẳng đáng nhắc đến rồi... À, Đến phiên ta rồi!"

Đoạn không để Đường Vấn Tâm kịp phản bác. Triệu Nhã Hình đã đi đến phía vòng kiểm tra.

Cũng tương tự như những lần trước, đa số người ở đây đều đã là cấp Đấu Vương. Chỉ lúc đó hai ba người đã đến Đỉnh Cấp Đấu Vương mà thôi. Tất cả đều là thiên tài trong thiên tài.

Triệu Nhã Hình cũng không ngoại lệ, đều đạt đến Đỉnh Cấp.

Tuy nhiên về phần lực chiến...

Bùm!

Phía trước là tảng đá Hắc Vân thạch mới được thay mới.

Nhưng sau tiếng nổ vừa rồi, chỉ thấy trên nó xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, đủ chỗ cho hai người cùng chui vào. Phía bên phải đồng kết một tầng băng mỏng khí lạnh xộc ra bức người. Còn phía bên trái nóng hừng hực, thi thoảng còn nổi lên vài tia hỏa diễm.

Kết quả này khiến những người ngồi trong sảnh đường đều một phen khiếp vía. Ma Vũ Song Tu quả nhiên danh bất hư truyền. Kết hợp Hòa hệ ma pháp cùng Hàn Băng chân khí của nội gia khí công. Tạo nên một kiệt tác ngay trước mặt mọi người.

Đường Vắn Tâm khoe miệng co giật mấy cái. Hồi nãy đang cùng nàng đấu khẩu vài câu. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, coi như có thêm một Đường Vắn Tâm nữa may ra mới thắng nổi nàng a, quả đúng là thiên ngoại hữu thiên.

Không chỉ có đám người, mà ngay cả Quảng Mục Thiên cũng kinh ngạc vô cùng. Thủy, Hỏa vốn là hai hệ tương khắc với nhau. Theo lý không thể nào tồn tại được trong một cơ thể được. Nhưng khi ma pháp cùng khí công kết hợp có thể loại bỏ rào cản này. Đây chính là một phát hiện mang tính đột phá!

(Người ta phát hiện từ mấy chục năm trước rồi con.)

Sau một hồi lấy lại được bình tĩnh, (nó vô bùm cho quả, thắng nào mà chẳng sợ) lão già mặc lam bào lại cảm tò giấy lên, hô lớn:

"Người cuối cùng, Quảng Mục Thiên."

Cả sảnh đường đều dời ánh mắt về một thanh niên cuối cùng. Người này tuy trông vẻ ngoài bình thường, nhưng lại đi cùng Đường Vắn Tâm cùng Triệu Nhã Hình. Ai có thể tin hẳn không phải người tầm thường chứ.

Bị nhiều ánh mắt chiếu đến như thế, Quảng Mục Thiên có hơi e ngại chút xíu.

Lão già lam bào thấy thế thì có hơi bất mãn, gắt:

"Tiến lên đây! Người trẻ tuổi phải có ngạo khí. Hà có gì mà phải rụt rè e sợ!"

Quảng Mục Thiên gật đầu cười khổ, bị một đám già khom cứ nhòm mình hoài ai mà không nổi da gà?

"Nào, thử trình độ khí công xem?"

Quảng Mục Thiên ừ một tiếng, toan đặt tay lên huyết hồng ngọc thì sức nhớ ra. Lần trước ở chỗ Tư Không Thiên cũng thử trình độ khí công. Nhưng khí của hắn quá mạnh khiến huyết hồng ngọc bị vỡ ra.

"Bây giờ phải cẩn thận truyền ít khí vào thôi, nếu không bị lộ ra thì mệt."

Thầm nhủ một tiếng, Quảng Mục Thiên đặt tay lên huyết hồng ngọc. Nhưng khí công lại chẳng hề vận chuyển. Chỉ có đầu ngón tay hắn khẽ rung lên một cái. Một đường tơ khí nhỏ xíu truyền vào trong quả cầu.

"Ừm. Rất khá, Đinh Cấp Đầu Vương. Tiếp theo thử công kích Hắc Vân thạch xem!"

Quảng Mục Thiên gật đầu, rồi từ từ tiến lại gần Hắc Vân thạch, bàn tay của hắn nhẹ nhàng đặt lên mặt tảng đá.

Lão già áo lam thấy trên người Quảng Mục Thiên khí không tụ mà tán, còn tưởng là hắn định chơi trội. Trong lòng có hơi bức bối, hừ lạnh:

"Hừ, đúng là ngựa non háu đá. Chưa tụ khí mà đòi ra chiêu ư!? Xem ngươi làm được đến đâu!"

Ngay cả mấy người ngồi ở phía chín phòng cũng âm thầm lắc đầu. Bọn họ tuy nội công cao thâm cũng không dám đứng trước Hắc Vân thạch không tụ khí, chỉ dùng sức lực cánh tay mà phá vỡ được nó.

Một người trong năm người đại diện Ngũ Phái ngồi phía trên, quay sang truyền âm với mấy người còn lại:

"Nhìn xem, thanh niên này tuy căn cơ thật tốt. Nhưng tính tình kiêu ngạo. Ất trên con đường võ học sẽ hạn chế."

Nhưng mọi người còn chưa kịp bàn tán xong thì điều không thể đã xảy ra. Chỉ thấy Quảng Mục Thiên nhẹ nhàng bóp tay lại. Hắc Vân thạch chẳng khác gì bông mềm, bị long chảo của hắn bóp thành bột mịn.

Cứ thử tưởng tượng bề mặt của Hắc Vân thạch là cát. Thì cảnh tượng vừa diễn ra chẳng khác gì là Quảng Mục Thiên đưa tay ra vốc một nắm cát lên vậy.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hư Thiên

Mọi người trong sảnh đường nhìn nhau kinh hãi, một trào này của Quảng Mục Thiên thực là lợi hại vô cùng. Nhìn bề ngoài có vẻ như hấn thi triển cực kỳ đơn giản, nhưng bất kỳ ai ngồi ở đây đều là đại hành gia về võ học, dĩ nhiên cũng có thể hiểu được cái khó mấu chốt ở bên trong.

Lão giả lam bào sắc mặt thoáng chút khó coi, hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

"Hừ, có gì hay ho chứ. Một trào này bất kỳ ai ở đây đều có thể làm được."

Lão nói quả thực không hề sai, một trào này ai trong số những người ở đây đều có thể làm được. Nhưng để có thể dễ dàng như Quảng Mục Thiên thì.. không ai dám tự tin.

Quảng Mục Thiên cũng không đòi co làm gì, cảm tạ một tiếng rồi lui xuống.

Khảo thí cũng cùng cùng đã đi đến hồi kết, vị hòa thượng ngồi chính giữa đại điện lúc này mới đứng lên, hướng mười người trước mặt, chấp tay lễ độ nói:

"Các vị, lão nạp pháp danh Huyền Khô. Khảo thí các vị đều đạt cả. Vậy coi như đã xong. Bây giờ sẽ có người đưa các vị vào bên trong."

Cả mười người đều đồng loạt cảm tạ.

Chỉ trong chốc lát, có ba người từ trong hành lang bước ra, phân biệt các đội mà đi tới.

Một người hướng dẫn tiến đến trước mặt Đường Vấn Tâm hành lễ, cung kính nói:

"Mời ba vị đi hướng này!"

Nói rồi đi trước dẫn đường.

Ba người được dẫn theo một thông đạo nhỏ, đi được một quãng ngắn thì ánh sáng phía trước đã hiện lên lò mờ.

Người hướng dẫn giơ tay lên chỉ về trước, rồi đứng sang một bên nhường đường cho ba người đi vào, nói:

"Phía trước là cổng vào rồi. Tiến qua đó là sẽ có người khác hướng dẫn ba vị đi tiếp."

Ba người cảm tạ vài câu rồi theo chỉ dẫn mà tiến lên phía trước.

Vừa bước ra khỏi thông đạo, ánh sáng bên ngoài đập vào mắt cả ba người.

Như đã nói, Hư Thiên điện thực chất chính là Hư Thiên thành, là một tòa nội thành. Cũng giống như một thành trì thông thường mà thôi. Có tường thành, có nhà cửa,... Nhưng điều khiến nó đặc biệt hơn cả, chính là toàn bộ Hư Thiên thành (Từ giờ gọi Hư Thiên điện là Hư Thiên thành) được bao bọc bởi một luồng năng lượng sáng kỳ lạ.

Quảng Mục Thiên nhìn lên bầu trời, giật mình thầm nghĩ:

"Lúc ta đi vào Hắc Vân thành rõ ràng là vào lúc hoàng hôn. Tính đến bây giờ đáng lý ra phải là buổi tối mới đúng chứ. Tại sao trời lại sáng trưng thế này? Chẳng lẽ khảo thí mất hết một ngày hay sao?"

Nhưng hấn tính đi tính lại ở trong kia cũng không lâu đến như vậy. Điều này khiến hấn nghi hoặc không thôi.

Đường Vấn Tâm cười nhẹ, hỏi:

"Chắc Quảng huynh đang vô cùng ngạc nhiên?"

Quảng Mục Thiên đang chăm chú quan sát, không trả lời mà chỉ gật đầu mấy cái.

Đường Vấn Tâm cũng không để ý, hỏi tiếp:

"Huynh biết ý nghĩa của từ Hư Thiên hay chăng?"

Quảng Mục Thiên hơi hiểu ra điều gì đó, hít sâu một hơi lương khí, hỏi:

"Hư Thiên, Hư Thiên... Chẳng lẽ bầu trời ở đây là giả?"

Đường Vấn Tâm đáp:

"Huynh thử quan sát xem có gì đặc biệt ở trung tâm thành hay không?"

Quảng Mục Thiên theo lời, dời ánh mắt về phía trung tâm Hư Thiên thành. Chỉ thấy nơi đó một cột sáng chọc thẳng lên trời. Tại nơi tiếp xúc giữa bầu trời và cột sáng xuất hiện những ký tự kỳ lạ, được sắp xếp thành một vòng tròn bao quanh cột sáng.

Quảng Mục Thiên mấy ngày trước có học qua chút ít ma pháp cơ bản với Lệ Nhã, nên những ký tự này hắn đều biết. Chúng đều là Ma Pháp Chú Ngữ, nhưng Ma Pháp Chú Ngữ này phức tạp và khó hiểu hơn nhiều. Hơn nữa, hắn chỉ học sơ qua nên những kiến thức về trận pháp không hề tìm hiểu đến.

Quảng Mục Thiên lúc này mới hiểu ra, nói:

"Đây là ma pháp trận sao? Kẻ nào mà bày ra được một Hư Thiên trận to cỡ này?"

Đường Văn Tâm lắc đầu, giải thích:

"Đây không phải là ma pháp trận tầm thường do con người bố trí đâu. Huynh nghĩ nhầm lẫn mà chịu hợp tác với ma pháp sư, mời bọn họ về bày đại trận hộ thành hay sao?"

Quảng Mục Thiên nghi hoặc, hỏi:

"Vây..."

Đường Văn Tâm liền đáp:

"Đây chính là Ma Pháp Long Ngữ Trận, do một con Thổ Long bày ra đấy. Minh chủ phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể bắt được một con Thổ Long, đem nó thuần hóa rồi dùng ma pháp chú ngữ của nó, bày ra đại thủ trận này, bảo vệ toàn bộ Hư Thiên Điện."

Quảng Mục Thiên hôm nay đã nhiều lần nghe điều khó tin rồi, nhưng đến khi Đường Văn Tâm nói hết thì hắn vẫn ngạc nhiên thêm một lần nữa.

Theo như Quảng Mục Thiên đọc trong "Bách Khoa Ma Thú toàn thư", có ghi qua về loài Long (Rồng) như sau:

Long (Rồng) có hình dáng giống với thần lân. Một con trưởng thành cao hơn một trăm trượng (10 trượng = 33.3m), đi bằng bốn chân, có cặp sừng nhọn, đôi cánh ở sau lưng lớn và rộng đủ sức nâng trọng lượng của nó lên không trung, có vảy lưng dài đến tận đuôi và có thể phun ra các nguyên tố ma pháp từ miệng của nó.

Da của nó rắn chắc và dẻo dai, không loại vũ khí nào có thể sát thương được nhưng lại có điểm yếu nằm ở mắt và lưỡi, thường sống nơi hẻo lánh, con người ít đặt chân đến.

Long trên cơ bản có bốn loại mang bốn loại ma pháp của thiên nhiên: Hỏa, Phong, Thổ và Thủy.

Thổ Long sống trong những hang động sâu thẳm trong núi hoặc thung lũng. Thủy Long sống ở bờ biển, dưới biển, đầm lầy. Hỏa Long sống ở các hang động của núi lửa. Cuồng Long (Phong) sống ở các vách đá, đỉnh núi cao.

Một con Long trưởng thành có sức mạnh cực kỳ to lớn, ma pháp của nó là nguyên bản của ma lực, thậm chí có thể đánh bại được cả một gã Đại Ma Đạo Sư đồng hệ. Móng vuốt nó sắc bén có thể cắt đứt cả kim thiết cứng nhất. Một con cự long thừa sức càn quét cả một vương quốc. Tóm lại, đây là chủng loài đầy quyền năng nhất trên thế giới này.

Bất quá, trong Ma Thú toàn thư còn có một ghi chép nhỏ như sau:

"Long tuy đầy quyền năng như vậy, nhưng chúng cũng là một con 'ma thú', tất nhiên có thể thuần hóa được. Bất quá, Long khác với các ma thú thông thường, không thể nhận chủ thông qua ký kết Huyết Ước (trích máu nhận chủ). Mà bọn chúng có một quy tắc từ xa xưa, muốn một con Rồng thuần phục một sinh vật khác, phải thông qua một nghi thức, gọi là 'Quyết Đấu'. Cụ thể là không dùng ma pháp hay bất cứ vũ khí nào, chỉ dùng sức mạnh vốn có của bản thân đánh bại được một con rồng, khiến nó can tâm thuần phục..."

Nghĩ đến đây, Quảng Mục Thiên mới thấm hiểu ra, chắc hẳn Lâm Ngọc Quân đã đánh tỷ thí tay đôi một trận với con Thổ Long kia, rồi đem nó thuần phục.

Đối với người thế giới này, cái quy tắc "Quyết Đấu" kia đúng là bất khả thắng. Bởi không một loài sinh vật nào to lớn bằng loài Rồng, chưa kể đến lớp vảy phòng thủ của chúng còn rất dày, thậm chí còn dày gấp hai ba lần khi giáp thông thường. Muốn đấu tay đôi với chúng chẳng khác gì một con thỏ con đòi tỷ thí với một con sư tử vậy.

Nhưng đối với người như Lâm Ngọc Quân hay người võ lâm mà nói, khi học võ đến một trình độ nhất định. Cơ thể con người cũng rắn chắc chẳng khác gì kim thiết. Lại dùng khí công đánh sâu vào cơ thể, coi như lớp vảy phía ngoài của con Rồng kia như vô dụng vậy. Còn có, tốc độ được khí công gia trì, chẳng khác nào một con gián đập mũi không trúng. Với cái cơ thể to lớn cồng kềnh như một con Thổ Long, muốn đánh trúng Lâm Ngọc Quân thì còn khó hơn lên trời. Với lại, dựa vào cái thể thức Quyết Đấu kia, hắn chỉ cần du đấu, liên tục đánh vào các điểm yếu... khiến con Thổ Long mệt lử, vậy là thắng rồi.

Phải nói, Quảng Mục Thiên suy đoán toàn bộ không hề sai chút nào. Lâm Ngọc Quân phải dùng phương thức du đấu, quần chiến với con Thổ Long kia bốn ngày bốn đêm mới triệt để đem nó đánh bại. Nhưng lúc đó, lão cũng gần như sức tàn lực kiệt rồi. Bất quá, hiện tại Quảng Mục Thiên cũng chưa biết suy đoán của mình lại chuẩn như thế, dù sao đó cũng chỉ là "đoán" mà thôi.

Đường Văn Tâm thấy hần suy tư, thì cười nói:

"Trong bốn loại rồng thì Thổ Long có sức phòng thủ tốt nhất. Đại trận do nó bày ra thủ hộ cho Hư Thiên thành, khiến nơi này trở nên nội bất xuất, ngoại bất nhập. Ngay cả Thất Đại Pháp Sư huyền thoại cũng không thể công phá nổi. Thế nên võ lâm mới tồn tại cho đến bây giờ đó vậy. Chỉ đáng tiếc, đại trận này còn có một điểm không hoàn mỹ, chính là bầu trời luôn sáng như vậy, không hề có ban đêm."

...

Hai người cả đi cả trò chuyện. Thực chất là có ba người, nhưng Triệu Nhã Hình không thèm nói chuyện nên thành ra chỉ có Quảng Mục Thiên cùng Đường Văn Tâm nói với nhau mà thôi. Trong chốc lát ba người đã đi về phía một trạm gác gần đó.

Đột nhiên, một lão già từ bên trong trạm bước ra.

Ba người nhìn kỹ lại thì hóa ra là Trương Văn của Thần Kiếm môn, lúc này chỉ một câu nói dọa ngắt mấy tên võ sĩ ở trong đại điện.

Chỉ thấy y bước nhanh về phía ba người, vừa đi vừa hớn hờ nói:

"Đã ngưỡng mộ đại danh của Âm Thủ của Đường môn, cùng Băng Tâm Liệt Diễm chương của Triệu gia từ lâu, hôm nay được gặp cao hiền thực quả là vinh hạnh."

Nói xong y vòng tay ôm quyền hướng về phía Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hình hành lễ. Y nghĩ bụng hai người này đều là thiên tài tuyệt điểm của cả hai gia tộc lớn, sau này rất có thể trở thành gia chủ, hùng bá một phương. Hiện tại y hành đại lễ như vậy so sánh thân phận tuy có nói là không hợp cách, nhưng xét về sau này thì còn chưa biết được.

Triệu Nhã Hình khuôn mặt vẫn lạnh băng, ý tứ cách xa người ngoài ngàn dặm. Đường Văn Tâm chỉ biết cười khỏ một tiếng, vội vàng hoàn lễ nói:

"Uy danh Văn tiên bối vang xa, gia phụ vẫn hay nhắc tới. Bảo là, Thần Kiếm môn ngoài môn chủ ra thì còn một tay kiếm cự phách khác tên là Trương Văn võ công trác tuyệt. Văn bối vốn đã mong có dịp gặp mặt một phen, hôm nay mới được thỏa lòng mong ước."

Đường Văn Tâm sinh ra trong gia tộc học võ, nên mấy câu giao tiếp xã giao của võ lâm thuộc lòng như cháo cháo, nên không hề làm khó được hần.

Trương Văn biết trong câu này thì nửa phần là giả, nhưng được nghe đối phương ca tụng mình thì trong lòng cũng hả hê lắm, đoạn quay sang nhìn Quảng Mục Thiên rồi nói:

"Văn thường nghe tiếng trong võ lâm đồn rằng, Tồi Kiên Thần Trảo của Đông Lai Thánh Thủ là thần kỹ. Quả nhiên là danh bất hư truyền. Hôm nay đồ đệ của y giá lâm tại đây, lại sánh vai cùng Đường công tử và Triệu tiểu thư. Lão phu có dịp diện kiến cả ba vị quả đúng là tam sinh hữu hạnh! Ha ha ha..."

Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hình nghe xong thì giật mình kinh ngạc.

Đường Văn Tâm liền hỏi:

"Tiền bối có gì nhầm lẫn rồi chăng? Ở đây chỉ có ba người bọn văn bối. Lấy đâu ra đồ đệ của vị tiền bối Đông Lai Thánh Thủ kia?"

Trương Văn a một tiếng, nghĩ thầm: "Chắc có lẽ y chưa nhìn thấu rồi!"

Đoạn chỉ Quảng Mục Thiên rồi nói:

"Chẳng phải vị thiếu hiệp đi theo hai người đây ư?"

Quảng Mục Thiên thấy lão chỉ đích danh mình thì cũng kinh ngạc vô cùng, lòng thầm nghĩ, sao lão lại kêu ta là đồ đệ của Đông Lai Thánh Thủ nào kia? Coi chừng lão Trương Văn này kiến thức quá nhiều mà sinh ra nhầm lẫn rồi đây.

Hần bèn giả bộ thán nhiên, hỏi lại:

"Sao tiền bối lại khẳng định như vậy?"

Trương Văn thấy dáng vẻ giả bộ của hần thì càng chắc chắn thêm mười phần, vuốt râu ra dáng cao nhân, đáp:

"Đông Lai Thánh Thủ am hiểu nhất là cận thân bác đầu, một thời nổi danh nhờ bộ Tồi Kiên Thần Trảo. Đôi song trảo của y tung hoành giang hồ mấy năm, phải nói là vô kiên bất phá, chưa hề có địch thủ. Sở dĩ, lão phu đoán thiếu hiệp là đệ tử của y, cũng là bởi lúc này thiếu hiệp đánh ra một trảo vào Hắc Vân Thạch. Nếu lão phu nhìn không lầm, chắc hẳn đó là chiêu Thủy Vân Sơn Bác trong bộ Tồi Kiên Thần Trảo đi?"

"Chiêu lúc này, thủ trảo ra nhanh mà không ngắt quãng, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng như làn nước, nhưng khi tiếp xúc với hắc thạch thì lại cứng rắn tựa thiết sơn. Đó không phải chiêu Thủy Vân Sơn Bác thì còn là gì!"

Lão nói vô cùng đắc ý, tựa như rất tự tin với suy đoán của chính mình. Riêng Quảng Mục Thiên vốn là trà trộn vào đây để cướp thần cung, nên cũng đang lo ngại về thân phận của chính mình. Nay có người tự xưng lỗi đầu ra đặt cho một cái, ngu gì mà không lấy. Hần trong lòng mừng không để đầu cho hết, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ thán phục, giờ ngón tay cái lên nói:

"Tiền bối ánh mắt thật tinh tường, vẫn bối bối phục."

Trương Văn cười ha hả, đáp:

"Chẳng bỏ cười! Lão phu được cái lịch duyệt giang hồ khá lâu, nên biết nhiều hơn chút ít mà thôi."

Quảng Mục Thiên tức cười mà nghĩ thầm: "Vì biết nhiều nên mới lù lù vậy đấy."

"Thôi thôi, tán chuyện đủ rồi. Mời các vị đi tiếp đi thôi."

Nói rồi y dẫn ba người đi sâu vào trong thành.

Quảng Mục Thiên vừa đi vừa chăm chú quan sát. Hư Thiên thành quả thực khác hẳn với ngoại thành bên ngoài. Đi dọc đường thỉnh thoảng mới thấy đôi ba người, nhưng đều là tinh anh cao thủ. Tuy vắng vẻ nhưng tạo cho hắn cảm giác đầy rẫy nguy hiểm.

Trương Văn đưa ba người đến một lữ điểm gần đó, y lấy ra ba chiếc chìa khóa giao cho từng người, rồi bảo:

"Đây là chìa khóa phòng của mỗi người, phía trên có ghi số phòng đó. Ta chỉ dẫn các vị đến đây được mà thôi, mọi chuyện tiếp theo sẽ có người khác thông báo."

Đường Văn Tâm thay hai người cảm tạ y. Trương Văn cũng khách sáo đôi ba câu rồi lập tức cáo từ.

Triệu Nhã Hình vừa cầm được chìa khóa, không nói một lời liền lặng lẽ lên phòng.

Đường Văn Tâm cười cười, nói:

"Quảng huynh chúng ta đi uống rượu đi thôi, đừng để ý đến nàng ta. Người Triệu gia ai cũng lạnh như băng vậy đó."

"Được!"

Quảng Mục Thiên cũng sáng khoái đáp.

-o0o-

Nói đến Trương Văn, sau khi từ biệt ba người Quảng Mục Thiên liền lật đật quay trở về.

Ở trong Hư Thiên thành, mỗi một môn phái đều được phân cho một trụ sở riêng. Trong đó, Thần Kiếm môn do Ngũ Thánh, Thần Kiếm Thiết Liên Đàm đứng ra thành lập, cũng coi như là một môn phái lớn. Trương Văn tốn chút thời gian, đi qua vài con đường liền tiến đến trước đại môn của Thần Kiếm môn. Người giữ cửa vừa thấy gã liền cung kính cúi người chào. Trương Văn gật đầu một cái rồi tiến thẳng về phía đại điện, đám đệ tử thấy trưởng lão đi tới đều cúi người hành lễ rồi dạt sang một bên nhường đường.

Khi Trương Văn vừa bước vào trong đại điện, liền thấy trước mặt có ba người.

Trong đó, ngoài môn chủ Thần Kiếm môn là Thiết Liên Đàm ra thì còn có một vị hòa thượng ngồi bên phải, chính là Không Văn đại sư. Còn phía bên trái, là một ông già đầu hói cao to, mi dài trắng như tuyết, râu xuống một bên khóe mắt, mũi khoằm khoằm trông như mỏ ưng, dáng vẻ trông uy vũ vô cùng.

Trương Văn vừa tiến vào liền cung kính hành lễ:

"Đệ nhất trưởng lão Trương Văn tham kiến môn chủ. Bái kiến Không Văn đại sư. Môn chủ an hảo! Đại sư an hảo!"

Đến đây, Trương Văn ngập ngừng trong giây lát, toan chào cả người ngồi phía bên trái, nhưng chưa biết danh tính của y nên đành thôi.

Thiết Liên Đàm liền xua tay nói:

"Miễn lễ. Khảo thí hôm nay tốt cả chứ? Có thấy được nhân tài nào xuất sắc không?"

Trương Văn đáp:

"Bẩm môn chủ, khảo thí ngày hôm nay rất là suôn sẻ. Riêng nói đến nhân tài thì chủ yếu là con cháu các đại thế gia mà thôi. Cũng không có nhiều điều mới mẻ."

Thiết Liên Đàm gật gù, nói:

"Ừm, thế cũng được rồi. Trưởng lão mời an tọa."

Trương Văn đáp:

"Vâng!"

Đợi cho Trường Văn ngồi xuống ghế rồi, Thiết Liên Đam bấy giờ mới chỉ người ngồi phía bên trái, cười nói:

"Chắc Trường lão không biết vị này là ai đi?"

Trường Văn từ lúc bước vào nhìn thấy người này đã cố suy đoán danh tính của y, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra, đành lắc đầu.

Người ngồi bên trái kia đột nhiên đứng dậy, cười ha hả, nói:

"Đàm huynh đừng làm khó Trường trưởng lão nữa. Tại hạ mai danh ẩn tích cũng năm năm rồi, không biết có gì đâu mà lạ."

Đoạn tiến đến vòng tay ôm quyền chào Trường Văn, rồi nói:

"Tại hạ tên chỉ có hai chữ, thượng 'Đông' hạ 'Lai'. Luyện trao pháp từ nhỏ, giang hồ mền mộ đặt cho biệt hiệu Thánh Thủ. Chắc trưởng lão có nghe qua chứ?"

Trường Văn giật thót mình, a lên một tiếng, ấp úng nói:

"A... Nguyên lai là Đông Lai Thánh Thủ tiền bối. Tại hạ có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, thật có lỗi."

Đông Lai Thánh Thủ cười đáp:

"Trường lão không cần áy náy làm gì, ta ẩn danh cũng khá lâu rồi nên nhiều người không nhớ mặt đây thôi."

Trường Văn mừng rỡ nói:

"Quả thực quá trùng hợp, vừa nãy tại hạ còn đang gặp đồ đệ của ngài. Vậy mà chỉ trong chốc lát lại gặp chính ngài tại đây."

Đông Lai Thánh Thủ sắc mặt chợt trầm xuống, nói:

"Trường lão không đùa ta đây chứ?"

Trường Văn cảm thấy vẻ mặt bất thiện của y, tuy không hiểu tại sao nhưng vẫn nói:

"Quả thực đúng vậy. Lúc nãy tại hạ mới gặp đồ đệ ngài xong..."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thúy Lâm các

Đông Lai Thánh Thủ nghe xong câu đó, nguyên khuôn mặt đang tươi cười chợt sầm lại, giận lắm, quát lớn:

"Thật khinh người quá đáng!"

Vừa quát xong, tay phải của lão hóa thành trào, liền vuron ra chụp vào luân bả vai của Trường Văn. Thế công chớp nhoáng khiến những người xung quanh đều không kịp phản ứng.

Mặc dù không hiểu vì sao mà Đông Lai Thánh Thủ lại nổi giận như thế, nhưng xét cho cùng lão vẫn là bậc trưởng bối. Một trào này tung ra cốt chỉ để giáo huấn Trường Văn mà thôi. Nên chiêu thế quang minh chính đại, không hề âm hiểm độc địa.

Trường Văn khuôn mặt tái mét, trong lúc nguy cấp nghiêng người sang một bên, khéo léo sao tránh được. Chỉ nghe bộp một tiếng, Đông Lai Thánh Thủ thu chiêu về không kịp, năm ngón tay phải đã cắm vào cột trong đại điện, sâu đến mấy tấc.

Đông Lai Thánh Thủ thấy chiêu đầu của mình bị né được, hừ một tiếng, tay trái lập tức xuyên qua bên dưới tả chưởng, lại chụp tới.

Trường Văn lần đầu tránh được có thể nói là do may mắn, lần thứ hai thì không tốt như vậy. Lão vốn là kiếm tu, nếu như đánh nhau công bình trên võ trường thì đâu dễ dàng thua chỉ sau hai chiêu như thế.

Mắt thấy một trào của Đông Lai Thánh Thủ sắp cắm phập vào vai mình, thì đột nhiên một luồng khí nhu hòa không biết từ đâu ập tới, kéo dạt cơ thể của Trường Văn ra một đoạn. Móc trào của Đông Lai vì thế mà chụp hụt vào không khí, nghe "Phành" một tiếng rõ to. Trường Văn bấy giờ mới định thần nhìn lại, hóa ra người vừa cứu mình chính là Không Văn đại sư.

Lúc này đây Thiết Liên Đàm mới kịp phản ứng, lão hừ lạnh, nói:

"Đông Lai kia, chớ có khinh thường Thần Kiếm môn của ta."

Rồi nghe soẹt một tiếng, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh như điện quang.

Không Văn đại sư vừa kéo được Trường Văn ra thì lại thấy hai người kia lao vào nhau động thủ. Lão không kịp nghỉ ngơi, nhanh như chớp vớ lấy ngay vỏ kiếm bên cạnh, cũng nhảy xổ vào vòng chiến. Cũng may là hai người mới chỉ giao thủ được đôi ba chiêu, nên chưa có đòn nào là thí mạng cả.

Không Văn vừa vào, liền nhắm thật kỹ, tả chưởng đang cầm bao kiếm đảo ngược lại. Lúc đó, kiếm của Thiết Liên Đàm đang trên đà đâm tới, nghe soẹt một tiếng, bao kiếm đã chụp luôn vào lưỡi kiếm, thật chính xác vô cùng. Đồng thời, hữu chưởng hóa thành chi điểm ngay vào lòng bàn tay của Đông Lai Thánh Thủ. Chiêu này của Không Văn thật là hung hiểm vô cùng, lại cũng thật là khéo léo, giả tỷ lão chỉ sai lệch một tý như nhắm lệch bao kiếm hay điểm chỉ sai huyệt thôi thì cũng toi mạng rồi.

Đông Lai Thánh Thủ chỉ thấy bàn tay của mình tê rần lên, run sợ mà nghĩ thầm:

"Chà... lão Không Văn này võ công thật lợi hại. Nếu một chỉ kia lão gia tri thêm nội lực vào đó thì chẳng phải bàn tay của ta đã bị phế rồi sao? Thiếu Lâm quả là nơi ngọa hổ tàng long, cao thủ nhiều vô kể."

Nghĩ đến đây không tự chủ được mà rung mình một cái. Lão vốn tự phụ về tài cận chiến của mình, nghĩ rằng trong thiên hạ ngoài Ngũ Thánh ra không ai có thể là đối thủ. Nay gặp một người trên cơ như thế mới thấm ngấm câu Thiên ngoại hữu thiên.

Không Văn thấy hai người dường như đã hạ hỏa, lúc này mới nói:

"A di đà phật, Đàm thí chủ cứ bình tĩnh lại đã, có gì từ từ hẵng nói. Để lão nạp hỏi rõ nguyên do."

Đông Lai Thánh Thủ mới chỉ nguôi giận, vừa nghe xong lại hừ một tiếng, nói:

"Người của Thần Kiếm môn thật khinh ta quá lắm. Năm năm trước ta chỉ thu duy nhất một môn đồ, để truyền lại tuyệt học, ngờ đâu bị một tên Ma Đạo Sư giết mất. Nay gã Trường Văn kia lại lấy đó ra mà nhạo báng ta, nếu không có lời giải thích phù hợp thì đừng trách ta không nói lời khách sáo!"

Lão nói xong giận quá, vỗ bàn nghe cái bành, chiếc bàn gỗ bên cạnh lập tức hóa thành bụi phấn.

Ba người vừa nghe xong liền a lên một tiếng kinh ngạc, nhưng tuyệt nhiên lại không nghi ngờ lời của lão. Dù sao Đông Lai Thánh Thủ cũng là bậc cao nhân, không thể lấy chuyện đó ra mà đùa được.

"Chuyện này... chuyện này..."

Thiết Liên Đàm tâm nghi bất định, ánh mắt liếc sang chỗ Trường Văn áp a ập ứng.

Không Văn đại sư chấp tay lại, lắc đầu nói:

"A di đà phật, Trường Văn trưởng lão tại sao lại làm như thế? Lấy người đã khuất ra để làm trò đùa chính là đại kỵ trong võ lâm đấy!"

Trường Văn ngẩn người ra, đầu ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này. Trong lòng y thầm hiểu ra mọi chuyện, đồng thời cũng cảm hận Quảng Mục Thiên không biết bao nhiêu mà kể.

Trường Văn bèn chấp tay cúi người thành khẩn xin lỗi, rồi mới kể hết mọi chuyện ra.

"Chuyện là thế này,..."

Đội y kể xong, lúc này cả ba người mới nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Đông Lai Thánh Thủ cười khẩy, nói:

"Hừ, chỉ dựa vào hai ba chiêu thức mà phán đoán lung tung như thế. Trường lão quả là kiến thức sâu rộng nha..."

Trường Văn nghe thế thì khuôn mặt già nua đỏ lên, cúi gằm mặt xuống đất, xấu hổ đến nỗi muốn tìm lỗ nào mà chui vào luôn. Mới đó lão còn khoe khoang kiến thức giang hồ sâu rộng... Nào ngờ đâu lại nhìn gà hóa cuốc, lầm lẫn tai hại đến như thế.

Đông Lai Thánh Thủ lại nói:

"Tại hạ hôm nay đã có phần đắc tội, ngày sau sẽ bù đắp lại sau. Nay có việc, xin cáo từ."

Thiết Liên Đàm đáp:

"Không tiến."

Đông Lai Thánh Thủ nói cáo từ rồi toan đi luôn, thì Không Văn đại sư lại lên tiếng gọi:

"Thánh Thủ xin chậm bước đã. Phải chăng ngài bây giờ đi tìm người thanh niên kia tính sổ?"

Đông Lai Thánh Thủ hừ một tiếng, nói:

"Tên kia mạo danh đồ đệ quý nhất của ta. Nếu khi y còn sống, ta cũng chẳng tính toán làm gì. Nhưng y đã mất được năm năm rồi, kẻ kia lấy danh nghĩa của người đã khuất ra làm trò đùa. Nếu ta không hỏi tội hắn thì chẳng phải có lỗi với đệ tử của ta lắm ru?"

Không Văn đại sư thờ dài một cái, nói:

"Nếu người thanh niên kia mạo danh người đã khuất, đúng thực không phải đạo. Tuy nhiên, gã cũng chưa làm việc gì quá quắt, ảnh hưởng đến danh dự của đồ đệ ngài. Nể mặt lão nạp, có thể nhẹ tay với y được hay chăng?"

Đông Lai Thánh Thủ chân chừ một lát rồi nói:

"Nếu đại sư đã có lời như vậy, tại hạ đây đầu dấm không tuân theo. Chỉ cần hắn cúi đầu xin lỗi, thừa nhận tội danh giả mạo thì tại hạ sẽ tha hắn một mạng. Cùng lắm chỉ phê đi một cánh tay mà thôi. Đại sư thấy thế nào?"

Không Văn nghĩ thầm, dù sao đối phương cũng đã nhường mình đến thế rồi. Nếu yêu cầu hơn nữa e rằng lại xảy ra xích mích không đáng có. Bèn gật đầu, nói:

"Vậy xin Thánh Thủ nhớ kỹ cho."

Đông Lai Thánh Thủ vừa nãy bị thua mất một chiêu dưới tay Không Văn. Nay lại nghe Không Văn một câu Thánh Thủ, hai câu Thánh Thủ, nghe thì rất thành kính lắm. Nhưng vào tai Đông Lai thì chẳng khác gì chế nhạo sở trường của y. Y hừ một tiếng chứ không thèm đáp lại, tung người lên nóc nhà thi triển khinh công chạy đi.

Cùng lúc đó, phía trên nóc nhà nghe vài tiếng "bịch bịch", kèm theo mấy tiếng quát:

"Kẻ nào đó, địa phận Thần Kiếm môn cấm người thi triển khinh công. Xuống ngay kéo chết."

Đông Lai Thánh Thủ mặt hầm hầm, đánh ra vài trảo, lập tức mấy tiếng kêu ú ớ vang lên. Những đệ tử của Thần Kiếm môn canh gác phía trên đều bị đánh rơi xuống sân hết, nằm bất động cả lũ. Trường Văn vội chạy ra xem xét thì thấy những người này vẫn còn sống, chẳng qua bị đánh trúng huyệt đạo nên bất tỉnh mà thôi. Lão bèn truyền lệnh cho đệ tử rút về, không dám ngăn cản Đông Lai Thánh Thủ nữa.

Thiết Liên Đàm thấy gã đi rồi, mới thăm nói:

"Kẻ này thực là kiêu ngạo."

Đoạn quay sang vái Không Văn đại sư vái một cái, nói:

"Chuyện hôm nay may nhờ đại sư giảng hòa. Tại hạ cảm kích vô cùng."

Không Văn đại sư đáp:

"Mọi chuyện chẳng qua là hiểu lầm mà thôi, ngài cũng đừng để trong lòng. Đông Lai Thánh Thủ là vì đồ đệ của y bị mạo danh nên nhất thời mới nóng giận đến thế."

Thiết Liên Đàm chỉ gật đầu chứ cũng chẳng nói gì. Đoạn lại hỏi:

"À, mà hôm nay đại sư giá lâm tề phái, không biết là có chuyện lớn gì xảy ra chăng?"

Không Văn gật đầu nói:

"Thực lão nạp ghé qua đây là có chuyện quan trọng muốn báo với ngài. Sự kiện này rất có thể sẽ gây ra một hồi sóng gió cho võ lâm..

Thiết Liên Đàm căng thẳng hỏi lại:

"Chuyện gì là lớn lao đến thế?"

Không Văn đáp:

"Chính là, người đó đã quay lại rồi."

Đường Vắn Tâm dẫn Quảng Mục Thiên đến tửu quán Thúy Lâm Các ở gần phía Đông của Hư Thiên thành. Thúy Lâm Các này cao chỉ có hai tầng, khách khứa cũng khá đông. Nhưng chủ yếu là những cao thủ trẻ tuổi đăng ký tham gia thi đấu. Phần còn lại là một số tán tu được võ lâm mệnh chủ mời tới. Chung quy lại, những người ở đây không có ai không phải là cao thủ.

Hư Thiên Thành được chia làm hai khu vực, phía Tây với phía Bắc là dành cho những người không tham gia tỷ thí và những người có lệnh bạch kim trở xuống. Còn những người còn lại thì ở hướng Đông và hướng Nam. Vậy nên trong tửu quán này mới nhiều cao thủ như thế.

Khi hai người vừa đi vào, tửu quán có vẻ như rất ồn ào náo nhiệt. Một gã áo trắng ngồi bàn sát cửa chính, thấy có người vào liền nhỏ giọng đàm luận với đồng bọn:

"Xem kia, lại có hai tên đi vào. Người đoán xem hai tên đó có uống được rượu không nào?"

Người ngồi đối diện liếc mắt nhìn một cái rồi ra vẻ cao thâm, nói:

"Cái tên cầm quạt kia dáng vẻ như là đệ tử thế gia nào đó. Chắc có chút nghề giấu tay, uống rượu có thể. Còn như tên đi bên cạnh, dáng vẻ rách rưới như thế... Khó lắm, khó lắm..."

Hai người kia đàm luận không phải nhỏ, ai nấy trong tửu quán đều nghe hết. Tuy nhiên không hề ai có ý phản bác câu nói này, mà đều âm thầm gật đầu thừa nhận.

Riêng Quảng Mục Thiên cùng Đường Vắn Tâm thì chẳng thèm quan tâm mấy lời bình luận. Hai người chọn một bàn trống cạnh cửa sổ mà ngồi xuống. Nơi này vừa thoáng mát vừa sạch sẽ, lại có thể phóng mắt quan sát toàn bộ tầng một của tửu quán.

"Mang hai hũ rượu trắng lên đây!"

Đường Vắn Tâm vừa ngồi xuống lập tức đập bàn, lên tiếng gọi. Vừa gọi xong liền ngoảnh sang nhìn Quảng Mục Thiên cười giải thích:

"Trước đây ta hay nghe phụ thân ta bảo rằng, rượu trắng chính là loại rượu mà người trong giang hồ chúng ta hay uống. Vị ngon lắm... Nhưng từ trước tới giờ lại không hề cho ta uống tý nào. Nay được hôm ra khỏi nhà, trốn uống thử một hớp vậy."

Thúy Vân Các này không có tiểu nhị, nhưng lại có đến hai lão chủ quán. Bất quá, cả hai lão đều đang ngủ gà ngủ gật ở đằng sau quầy. Chợt nghe có người gọi thì giật mình tỉnh dậy.

Một người ra vẻ ngái ngủ, dụi dụi mắt vài cái rồi lấy từ dưới gầm bàn ra hai cái hũ. Lão ngáp dài một cái rồi ưỡn oải nói:

"Tiền thì một đồng vàng một hũ. Nhưng muốn uống thì phải xem bản lĩnh đến đâu đã."

Mọi người trong tửu quán xôn xao cả lên:

"Đến rồi, đến rồi. Đến đoạn hay rồi..."

Đường Vắn Tâm khước miệng nhắc lên, lấy từ trong người ra hai đồng tiền vàng. Đoạn nói:

"Thế này được uống chứ?"

Nói xong bàn tay vung lên, hai đồng tiền bay ra nhanh như chớp đánh nát hai cái. Tiếp theo chỉ nghe hai tiếng "cạch cạch" nắp đậy hai hũ rượu đã bị hai đồng tiền cắt phăng đi, rơi xuống đất. Chưa dừng lại tại đó, hai đồng tiền kia sau khi đánh rơi nắp rượu lại tiếp tục bay tới hai lão chủ quán.

Hai lão chủ quán thì một người khi nãy đã tỉnh ngủ, người kia vẫn đang còn say giấc. Lão chủ quán đã tỉnh ngủ kia vừa thấy hai đồng tiền bay đến thì nhủ này rồi vung tay chụp lấy cả hai.

Cả tửu quán cùng ồ lên kinh ngạc.

Thủ pháp ném đồng xu của Đường Vắn Tâm cũng chỉ xoàng xĩnh, không có gì đặc biệt. Nhưng điều khiến mọi người ở đây chấn phục chính là vết cắt trên miệng hũ rượu kia, cùng với quỹ đạo bay kỳ dị của đồng tiền vàng. Ném rơi nắp hũ rượu không phải là khó, nhưng để vừa đánh rơi nắp rồi quay sang tấn công hai lão chủ quán thì nhất định không ai ở đây có thể làm được.

Lão chủ quán kia chụp được hai đồng tiền, bàn tay bị ám kinh làm cho hơi rung rung. Lão vận khí lên mới có thể kìm nén được, lòng kinh dị mà thầm nghĩ:

"Là Ám thủ của Đường gia đây sao!? Quả nhiên lợi hại."

Tuy bên trong nghĩ như vậy, nhưng lão bề ngoài vẫn cố giữ lấy phong độ của bậc tiền bối, cố gắng tỏ ra lạnh nhạt, nói:

"Hai đồng hai hũ, nhưng mới chỉ được một người uống."

Nói đoạn ánh mắt liếc sang nhìn Quảng Mục Thiên. Ý là "Mới chỉ một người đủ trình độ mà thôi, người kia vẫn chưa biết được."

Đương lúc mọi người hồi hộp chờ đợi Quảng Mục Thiên sẽ chứng minh như thế nào thì một giọng nói ồm ồm vang lên:

"Không cần kiểm tra đâu, hai người hai hũ. Mang ra đi."

Ai nấy ngạc nhiên quay lại nhìn người vừa nói, hóa ra lại là lão chủ quán còn lại kia. Chỉ thấy người này tuy nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn nhắm kịt lại như thế, trông thật là kỳ dị.

Lão chủ quán (đã tỉnh) vội hỏi:

"Đại ca, không kiểm tra y sao?"

Lão chủ quán (đang ngủ) không trả lời, mắt vẫn nhắm. Đường như lão chưa hề tỉnh dậy vậy.

Lão chủ quán (đã tỉnh) không hiểu ý của đại ca y là gì, nhưng lệnh đã ra cũng chỉ biết làm theo. Y bèn lấy hai hũ rượu kia cùng hai cái chén đưa ra bàn của Đường Văn Tâm cùng Quảng Mục Thiên.

Người xung quanh cũng ngạc nhiên chẳng kém. Từ trước tới nay để được uống rượu trong Thụy Lâm Các, đều phải thông qua khảo nghiệm của hai bậc tiền bối này. Người được uống rượu do hai người rót cực kỳ ít. Nếu không phải cao thủ trẻ tuổi xuất sắc thì cũng là võ giả cấp Đấu Linh trở lên. Vốn để xem hai người trẻ tuổi này sẽ được một phen bẽ mặt, nào ngờ lại xảy ra chuyện kỳ dị như thế.

Bất quá, chuyện trong giang hồ không hiếm thứ lạ. Mọi người rất nhanh đều quên đi tiếp tục cuộc trò chuyện của chính mình.

Đường Văn Tâm nhận được rượu liền thử rót ra chén rồi làm một ngụm, vừa uống xong liền lè lưỡi kêu:

"Cay quá."

Quảng Mục Thiên cười một tiếng, cầm chén của mình uống cạn, rồi nói:

"Uống rượu là phải uống cạn chén. Đó mới thể hiện tính hào sảng của người võ lâm. Uống như người chẳng khác gì đàn bà con gái, thật không sang khoái tí nào."

Đường Văn Tâm gật gù đầu, đáp:

"Huynh nói thật giống phụ thân của ta quá."

Hai người nói rồi cười rộ cả lên.

Vừa ngồi được một lúc, lại có thêm dăm ba tốp đi vào. Nhưng không một ai dám gọi rượu lên uống cả. Người nào khát quá thì cầm chén tự đi pha trà uống.

Gần bàn của Quảng Mục Thiên là ba gã nam tử, cũng mới vừa đi vào. Ba người này mình mặc áo xám đen, lưng đeo binh khí. Ba người đó chỉ ngồi uống trà nói chuyện với nhau:

Gã nam tử nhỏ tuổi nhất nói:

"Này, hai người có nghe chuyện xảy ra ở cổng phía Nam của Hắc Vân thành hay không? Nghe nói Thiếu Lâm xuất động tất cả tăng nhân trong giới luật viện ra hết đấy? Ngay cả Không Văn đại sư như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi nay cũng lộ diện rồi."

Một gã nam tử có vết sẹo bên mắt, nói:

"Chuyện lớn như thế đương nhiên là ta biết rồi. Nghe đâu có kẻ đánh nhau với vị cao tăng hàng chữ Huyền của Thiếu Lâm tự. Vì thế mà Không Trí đại sư mới phải thêm người đến tiếp viện. Nhưng kẻ kia cũng thật ghê gớm, lại có thể thoát giữ vòng vây của bao nhiêu cao thủ như thế."

Một người nữa ngồi đối diện, có chòm râu lơ lơ liền lên tiếng:

"Chưa hết đâu nhé, nghe đồn kẻ kia vì cứu một nữ ma đạo sư nên mới chống lại cả võ lâm đấy. Chà chà, anh hùng cứu mỹ nhân, trên đời này vẫn còn chuyện như thế sao?"

Gã tuổi trẻ hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

"Lại là đám pháp sư à? Sao không thịt con ả kia luôn đi. Pháp sư mà dám bén mảng tới đây làm trò. Lớn mật thật!"

Lão có chòm râu lơ lơ cười nhạt hỏi:

"Sao huynh để lại ghét ma pháp sư gớm thế?"

Gã tuổi trẻ đáp:

"Ta ghét thì ghét thôi!"

Gã có vết sẹo bèn cười khẩy một tiếng rồi chêm vào:

"Ghét!? Chứ không phải nguoi không có ma pháp lực bị đuổi đi. Nên mới đi tìm học võ công à?"

Gã trẻ tuổi bị nói trúng tim đen, hừ một tiếng chứ không đáp lại.

Lão râu lơ xơ kia hắng giọng một tiếng, ngồi lẳng lẳng hồi lâu mới lên tiếng:

"Bỏ qua chuyện pháp sư đi. Nói đến vấn đề cao tăng hàng chữ Huyền cùng người kia giao đấu, dường như đã phá nát mắt cổng Nam của Hắc Vân Thành mất rồi. Thật là kinh khủng."

"Cái gì!? Không thể nào!"

Hai người kia nghe xong đều thốt lên, dường như không tin nổi vào tai mình nữa.

Bỗng phía sau ba người có người lên tiếng:

"Không phải giả đâu, là thật đấy. Hôm đó tại hạ cũng ở đó chứng kiến hết mọi chuyện."

Ai nấy trong tửu quán nghe xong đều hít một hơi lương khí, lòng tự hỏi:

"Trên đời này có loại võ công ghê gớm đến thế ư?"

Một lão già ngồi cách đó không xa khàn khàn nói:

"Võ công luyện đến mức tuyệt đỉnh thì cũng chẳng kém cạnh gì pháp thuật của bọn ma 'đạo' sư đâu."

Nếu lời này lão nói cách đây không lâu, chắc chẳng ai thêm tin. Nhưng hiện tại mọi người đều âm thầm thừa nhận lời này.

Đột nhiên ở đầu mé tả có một nam tử trung niên lưng đeo trường đao, mình mặc áo màu đen, đứng lên nói:

"Tại hạ hôm đó chính ở trong tửu quán kia, chứng kiến toàn bộ sự việc."

Gã có vết sẹo trên mặt quay lại hỏi:

"Chuyện thực trong đó là như thế nào? Tôn giá có thể cho nghe được chăng?"

Người kia cười đáp:

"Chuyện cũng chẳng mới mẻ là mấy, cũng giống mấy lần kia có ma pháp sư trà trộn vào mà thôi. Chẳng qua lần này không chỉ là ma đạo sư mà còn là một ma đạo sư mỹ nữ."

Một gã khác thấp lùn, giọng nói thô lỗ lên tiếng hỏi:

"Là mỹ nữ à? Chẳng lẽ cao tăng chữ Huyền kia của Thiếu Lâm tự cũng đi tranh giành mỹ nữ?"

Nhiều người đồng thanh phản bác:

"Nói thái lắm, người ta là cao tăng, ai lại đi tranh giành mỹ nữ."

"Phải đấy, chắc chắn nguoi nói lảm. Nói lảm ăn tát đấy."

Gã nam tử thấp lùn dương dương đắc ý đáp:

"Trên đời này có nhiều chuyện không thể ngờ tới được đâu."

Có người lên tiếng nói:

"Huynh đệ cẩn thận lời nói, họa từ miệng mà ra đấy."

Gã lùn mập chỉ tùm tùm cười, nói:

"Sợ quá! Bớ mày lại sợ mày quá cơ."

Một người gầy nhom ngồi cách đó mấy bàn lạnh lùng nói:

"Thật sao!?"

Nói rồi rút kiếm nghe xoạt một tiếng, rồi lại tra kiếm vào vỏ.

Mọi người còn chưa kịp hiểu gì thì nghe cách một tiếng nhỏ. Chén trà trên bàn người kia đã bị cắt làm đôi. Thủ pháp rút kiếm của người này vừa nhanh, ra kiếm lại chuẩn. Đúng thật là một cao thủ về kiếm đạo.

Gã lùn mặt mặt tái mét, không dám hé răng nửa lời nữa, im lặng ngồi xuống. Mọi người trong tửu quán thấy thế thì cười rộ cả lên, khiến tên lùn mặt mặt đỏ lên như gấc.

Gã nam tử đeo trường đao kia lại kể tiếp:

"Cao tăng hàng chữ Huyền đương nhiên sẽ không tranh giành nữ nhân rồi. Chuyện hôm đó là chúng tại hạ tình cờ phát hiện ma đạo sư đang cố đánh cắp Hư Thiên lệnh..."

Y đang nói giữa chừng thì có người cắt ngang:

"Nói káo rồi! Ma đạo sư thì cần đểch gì đi trộm. Rình rình bên ngoài rồi đánh cái bùng là chết cả đám rồi. Cần gì lén la lén lút như thế?"

Nam tử đeo trường đao cười lạt, nói:

"Theo như lời vị huynh đài đây cũng đúng. Tuy nhiên, ma đạo sư kia lại là một cung tiễn ma đạo sư. Vậy huynh nói đánh cướp như thế nào được?"

Người kia hiểu ra, à một tiếng nói:

"À... thì ra là thế."

Mấy người khác liền gất lên:

"Không biết thì im lặng cho nước nó trong. Người ta đang kể mà cứ cắt ngang vậy, mất hết cả hứng!"

Nam tử đeo trường đao giờ tay ra hiệu im lặng rồi lại nói:

"Hôm đó, một đệ tử của Thiên Đạo môn phát hiện ra. Phải nói nữ ma đạo sư kia dung mạo thật đẹp vô cùng. Tại hạ nhìn mà cũng phải thán thán phục sự kỳ diệu của tạo hóa. Nhưng người ta vẫn có câu: Mỹ nhân họa thủy. Quả nhiên chẳng sai. Nào là Huyết Sát Liêm Đao Bách Vô Ý, rồi thì Hắc Bạch Song Quái, cho đến cả Đoạt Kiếm Thư Sinh Trương Ngọc Liên cũng lao vào tranh đoạt mỹ nhân."

Y kể đến đây, mọi người trong tửu quán đều ồ lên. Dường như ba cái tên này rất có tiếng tăm trong giới võ lâm.

"Cũng đáng tiếc cho Đoạt Kiếm Thư Sinh, đoạt mỹ nhân tới tay rồi mà còn để mất. Lại bị mỹ nhân đoạt đi một bên mắt. Thật đáng tiếc thay..."

Mọi người nghe xong đều cười rộ cả lên.

Nam tử kia lại tiếp:

"Mỹ nhân chạy thoát, vậy là Trương thư sinh ra giá một ngàn đồng vàng cho ai bắt được thì. Thì nào ngờ từ đâu nhảy ra một đồng cao thủ. Người cuối cùng bắt được hình như là Bạch Hồ Nộ Hồng Mặc Từ Kỳ thì phải. Chỗ này đánh nhau loạn xì ngầu, ta cũng mơ hồ lắm. Nhưng sau đó lại có một người thanh niên cùng một nữ nhân không biết từ đâu nhảy ra. Người thanh niên kia trông có vẻ bình thường, nhưng nữ nhân bên cạnh y thân phận không hề nhỏ. Sau này ta mới biết đó chính là Bạch Ngọc Phiến Đế Xích Yến Hân, một trong Ngũ Thánh đấy!"

Y nói đến đây không đề ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà tiếp tục kể:

"Nói đến người thanh niên kia, chỉ một chiêu là đánh bại Mặc Từ Kỳ đoạt lấy mỹ nữ. Nhưng đáng tiếc là vừa lúc đó Huyền Năng đại sư của Thiếu Lâm tự tới nơi. Đại sư giảng lòng từ bi, thấy sát khí trên người thanh niên kia quá nặng. Đại sư muốn đổi tự do cho thiếu nữ, nhưng bù lại thanh niên kia phải lên chùa tu hành mười năm. Người thanh niên kia đương nhiên là không chịu, thế là hai người động thủ. Đại sư thân phận cao quý, tự dưng là phải nhường trước. Nên mỗi khi ra chiêu, ngài đều sẽ đọc tên chiêu trước cho bên kia biết đường mà phòng tránh."

Đến đây, có người vỗ đùi kêu lên:

"Thế chẳng phải thiệt thòi rồi sao!?"

Nam tử đeo đao kia không đáp mà nói tiếp:

"Đại sư đánh ra ba chiêu trong bộ Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Chương. Các vị biết đấy, bộ chương pháp này tuy không lấy mạng người. Nhưng trong này đây có ai tự tin mặt đối mặt chống đỡ ba chiêu ấy mà toàn mạng hay không?"

Người trong túr quán đều lâm vào trầm tư. Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Chương, tuy nói là không lấy mạng. Nhưng nguyên do chính là người đánh ra chương không muốn lấy mạng đó thôi. Chứ với uy lực như thế, dù không đánh vào kinh mạch gây nội thương nghiêm trọng. Thì chi với ngoại thương (vết thương bên ngoài) cũng đủ chết người rồi.

Gã có vết sẹo kia háng hái hỏi:

"Rồi sao nữa!? Thanh niên kia có đỡ được không?"

Người kia thở hắt ra một hơi, đáp:

"Phải nói đó là trận chiến kinh tâm động phách nhất mà ta từng chứng kiến. Thanh niên kia chẳng những thắng từng đỡ hết ba chiêu của Huyền Năng đại sư mà còn không hề thất thế. Đúng thật là khó mà tin nổi trên đời này lại có người trẻ tuổi mà nội công thâm hậu như vậy đây."

Trong lúc mọi người đang bàn luận sôi nổi, Đường Văn Tâm cười hỏi Quảng Mục Thiên:

"Quảng huynh thấy người thanh niên mà đám kia bình luận có thật sự lợi hại như thế không?"

Quảng Mục Thiên nức một chén rượu xong, đáp:

"Trời mới biết!?"

Đường Văn Tâm không để ý, cười nhẹ nói:

"Mặc kệ người thanh niên kia đi. Ta muốn hỏi chuyện của huynh hơn. Theo ta đoán, huynh chắc không phải đệ tử của Đông Lai Thánh Thủ chứ?"

Quảng Mục Thiên chén rượu mới nhắc lên giữa chừng, nghe thế thì kinh ngạc, hỏi lại:

"Sao lại đoán như thế?"

Đường Văn Tâm cái quạt đập phành phạch trong tay, cười đáp:

"Cái gì cũng phải có nguyên do của nó. Đầu tiên, lúc mà huynh nói đến tên của sư phụ mình. Trên mặt không hề có dáng vẻ cung kính. Mặc dù mới quen nhau không lâu nhưng ta khẳng định, điều này trái ngược hoàn toàn với tính cách của huynh... Thứ hai, những người luyện trào pháp ngón tay bình thường hay co lại do thói quen. Nhưng của huynh lại duỗi ra. Điều này chứng tỏ huynh không hay dùng trào; mà là do huynh am hiểu chương pháp hơn cả. Hai lý do này đã đủ hay chưa?"

Quảng Mục Thiên không giấu nổi thán phục, gật đầu nói:

"Cao minh lắm!"

Đường Văn Tâm cười khẩy, đáp:

"Chẳng bỏ cười!"

Khẩu khí rất giống với Trường Văn lúc trước. Hai người cùng nói rồi cười ha hả lên.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cầm Tiên Lâm Ngọc Tình

Đường Văn Tâm vừa mới uống được ba chén bạch tửu thì khuôn mặt đã đỏ phừng phừng, trông chẳng khác gì quả cà chua chín. Loại bạch tửu này tuy chỉ nằm vào hạng trung nhưng mà vị lại rất nồng, chỉ một chén thôi cũng nặng hơn gấp mấy lần so với loại rượu thường dùng ở dị giới này. Đường Văn Tâm vốn là công tử của Đường gia, bình thường cũng chỉ được uống dăm ba chén rượu ngọt là gớm lắm rồi. Nên bây giờ uống loại rượu vừa cay vừa nồng như thế đương nhiên là chống đỡ không nổi.

Đường Văn Tâm chỉ thử cho biết, không còn dám uống thêm; gã bèn tự mình đi pha một chén trà riêng rồi ngồi xuống nhấp nhí, để cho Quảng Mục Thiên tự mình xử lý hai vò rượu còn đầy ắp. Quảng Mục Thiên đương nhiên là không từ chối điều này. Hắn mấy chục năm chưa uống qua một hớp rượu nào. Bây giờ xuất hiện hai vò ở ngay trước mắt thì làm sao bỏ qua cho được. Vậy là hai người, một người ngồi nhâm nhi trà, một người nức rượu như kẻ sắp chết vì khát.

Đám vô lâm nhân sĩ thấy tình cảnh như thế thì chắc lưỡi tiếc hận không thôi. Bọn họ vốn là một đám nghiện rượu. Thấy một kẻ bình thường như Quảng Mục Thiên mà một mình uống tận hai vô thì sao không lấy làm tiếc. Vốn là, ai cũng nghĩ rằng Quảng Mục Thiên được uống rượu là do hưởng ké của Đường Ván Tâm mà thôi.

Vài kẻ chép chép miệng, nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ:

"Con mẹ nó, thằng kia số hên thật. Đúng là nhất nhân đắc đạo, kẻ khuyến thăng thiên mà!"

Quảng Mục Thiên không quan tâm ánh mắt thèm muốn của đám người xung quanh. Hắn cứ thế mà uống cạn một vô bạch tửu.

Tĩnh Tĩnh Tang...🎼🎶

Đột nhiên, bên tai hắn vang vẳng lên những tiếng đàn du dương, tiếng đàn ngân dài lại rất êm tai. Quảng Mục Thiên hơi ngạc nhiên, lập tức ngừng uống, tai hơi ngẩng lên nghe ngóng.

Trên lầu hai, tiếng đàn lại tiếp tục ngân lên, mang cho người nghe cảm giác thanh thuần mà thoát tục. Không gian xung quang tửu quán cũng theo từng tiếng "tĩnh tang" mà xuất hiện những dị động bất thường. Chỉ những cao thủ về khí công mới có thể cảm nhận được thay đổi trong không gian này. Quảng Mục Thiên lòng kinh ngạc mà nghĩ thầm:

"Là âm công!? Không ngờ được là có người luyện được đến trình độ thế này đây!"

Đường Ván Tâm khuôn mặt lúc này đã bớt hồng hào hơn, chợt thấy biểu hiện kinh nghi của Quảng Mục Thiên thì liền hỏi:

"Quảng huynh có chuyện gì à? Sao trông huynh có vẻ kinh ngạc đến thế?"

Quảng Mục Thiên không đáp vội, mà quay sang quan sát xung quanh một lượt. Thấy người nào người nấy đều đang bàn tán sôi nổi, dường như tiếng đàn êm tai vừa rồi không lọt tai của họ vậy. Thấy thế hắn liền hỏi:

"Người có nghe thấy tiếng đàn hay không?"

Lời hắn vừa dứt, tiếng đàn đang du dương bỗng nhiên im bất lại. Điều này càng khẳng định suy đoán trong lòng của Quảng Mục Thiên, người này chắc hẳn là một cao thủ nội gia, chuyên về âm công.

Đồng thời cùng lúc đó, lão chủ quán đang ngủ kia chợt mở mắt đứng bật dậy, xung quanh đang ồn ào lập tức yên lặng lại. Trước ánh mắt kinh nghi của bao nhiêu người, lão già kia cứ thế mà đi thẳng lên lầu hai. Mọi người thấy lão đi rồi lúc đó mới thở phào một hơi, tiếp tục đàm luận chuyện của mình.

Đường Ván Tâm nghe Quảng Mục Thiên hỏi thì lấy làm ngạc nhiên, đáp:

"Có phải huynh uống đến choáng váng đầu rồi hay không? Làm gì có tiếng đàn nào ở đây?"

Quảng Mục Thiên biết rằng tiếng đàn đã bị người kia dùng khí công che lấp đi. Nên chỉ những cao thủ nội công thâm hậu như hắn mới có thể nghe thấy được.

Biết thế rồi nên hắn cũng không hỏi gì thêm về tiếng đàn nữa, mà quay sang nói:

"Trên lầu hai này có cái gì vậy? Còn lão già kia là ai mà mọi người trông có vẻ sợ lão thế?"

Đường Ván Tâm mỉm cười, nói:

"Quả nhiên Quảng huynh chẳng biết gì về nơi này cả. Thúy Lâm các nguyên là do tiểu thư Lâm Ngọc Tĩnh mở ra nhằm chiêu đãi anh hùng các lộ tụ họp về đây. Cũng chính là từ lâu duy nhất ở trong Hư Thiên thành này đây. Lầu một là chỗ để chiêu đãi khách nhân, cũng là chỗ mà ta và huynh đang ngồi đây! Còn như hai vị tiền bối lúc này, vị vừa đi lên kia chính là Vạn Ảnh Thoái Pháp Trương Trọng Khoái. Người còn lại là Long Tượng Phan Thiên Bính. Cả hai đều là trợ thủ đắc lực dưới trướng của mình chủ đó."

(Vạn Ảnh Thoái Pháp cùng Long Tượng là biệt hiệu chứ không phải tên.)

"Thế còn lầu hai?"

Đường Ván Tâm cười khỏ đáp:

"Câu này huynh hỏi khó rồi, ta đã cố lái đi để né tránh câu hỏi..."

Đoạn y ghé sát, lấy tay che miệng, nói nhỏ:

"Lầu hai chính ta cũng không nắm rõ được. Bởi vì chưa từng có ai được đích thân Tĩnh tiểu thư mời lên trên cả..."

Quảng Mục Thiên à một tiếng, hắn cảm thấy cái tên "Lâm Ngọc Tĩnh" hơi có vẻ quen quen, bèn hỏi tiếp:

"Mà Lâm Ngọc Tình là ai thế?"

Đường Văn Tâm suýt ngất vì câu hỏi ngỡ ngàng này, cơ mặt hắn hơi run run, hỏi:

"Huynh có thật là người trong võ lâm không vậy? Đến cả con gái của võ lâm mình chủ mà cũng không biết ư? Nếu để đám người trong này nghe huynh hỏi câu đó, bọn họ không tìm huynh liều mạng mới là lạ đó!"

Quảng Mục Thiên nghe xong tròn mắt há miệng, trầm nghĩ:

"Lão già Lâm Ngọc Quân lấy vợ sinh con rồi ư!? Khốn nạn thật, ta vẫn đang còn zin mà lão dám lấy vợ trước cả ta ư!"

Hắn cố áp chế sự đồ kị trong lòng, hỏi:

"Cô ta lợi hại như thế thật à?"

Đường Văn Tâm gật gù, trong ánh mắt lóe lên vẻ say mê nói:

"Đương nhiên rồi, Tình tiểu thư không những dung mạo kiệt xuất. Mà còn am hiểu cầm kỳ thư họa, chính là một trong những thiên tài ở thế hệ trẻ hiện tại của võ lâm. Nhưng nàng thích lánh đời, thành ra trong giang hồ danh tiếng không được nổi cho lắm. Nhưng những người biết về nàng đều tỏ ra khâm phục, không chỉ tài sắc vẹn toàn mà còn thanh trần thoát tục. Chính là tiên tử trong mắt phàm nhân!"

Quảng Mục Thiên để cho Đường Văn Tâm xàm xí hồi lâu, rồi mới hỏi:

"Có phải nàng luyện chính là cầm âm hay không?"

Đường Văn Tâm nghe xong thì kinh ngạc vô cùng, nói:

"Ồ, sao huynh biết?"

-o0o-

Trong lúc đám người đang hăng hái đàm luận, lão già kia đã đi lên lầu hai, lão bước đến trước một cánh cửa, nhẹ nhàng gõ lên ba cái rồi nói:

"Khoái lão bá kiến tiểu thư, tiểu thư cho gọi!?"

Bên trong liền cất lên tiếng nói thanh thúy của một nữ nhân:

"Khoái thúc thúc cứ vào đi, con có chuyện thắc mắc muốn được thỉnh giáo."

Khoái lão đáp "vâng" một tiếng rồi mở cửa bước vào.

Cánh cửa vừa mở ra, chỉ thấy bên trong phòng, ngay cạnh cửa sổ là hình dáng của một nữ nhân. Nàng toàn thân mặc áo váy màu xanh, vòng eo hoàn mỹ đến cực điểm. Bên cạnh nàng là một cây cô cầm, có thể phần nào đoán được người đánh đàn lúc này chính là thiếu nữ trước mặt này. Nàng nghe tiếng mở cửa liền quay lại, để lộ gương mặt tinh mỹ trắng nõn, mắt phượng mày ngài, đôi mi thanh tú hiện lộ vẻ quyến rũ động lòng người, kết hợp với đôi môi đỏ mọng như hoa hồng nở rộ kia, tản ra nét dịu hoặc vô cùng.

Trương Trọng Khoái vừa vào liền cung kính cúi người, nói:

"Khoái lão ra mắt tiểu thư, không biết tiểu thư có điều gì phân phó?"

Thiếu nữ trước mặt này chính là con gái độc nhất của Lâm Ngọc Quân. Ngoại hiệu Cầm Tiên, Lâm Ngọc Tình.

Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng hỏi:

"Khoái thúc không cần đa lễ. Ở dưới kia có cao nhân giá lâm, không biết Khoái thúc có nhận thức hay không? Lúc này con đang đánh đàn, dùng 'Tòa Hồn Âm' nhưng vẫn bị người này phát hiện được. Hiện y đang ngồi bên bàn cạnh cửa sổ tầng dưới đó!"

Khoái lão nghe xong cũng chẳng tỏ vẻ gì quá ngạc nhiên. Người mà tiểu thư vừa nói kia, lão cũng nhận thức được. Trình độ khí công của y thuộc vào hàng nhất đẳng, nghe được tiếng đàn phát ra từ "Tòa Hồn Âm" đương nhiên cũng chẳng có gì khó khăn, nghĩ một hồi lâu lão mới áp ứng nói:

"Lão đương nhiên là biết y, nhưng người này... người này..."

Thấy dáng vẻ áp ứng của Khoái lão, Lâm Ngọc Tình hơi ngạc nhiên, hỏi:

"Người này như thế nào? Chẳng lẽ y là người của tà phái ư?"

Khoái lão bất đắc dĩ đáp:

"Nói y là người của tà phái cũng có phần đúng, nhưng cũng có phần không đúng."

Lâm Ngọc Tinh khó hiểu hỏi lại:

"Lời này của thúc là có ý gì?"

Khoái lão liền đáp:

"Nguyên y trước đây là người tà phái, nhưng sau này lại rời đi. Vậy nên lão cũng chẳng rõ là y có liên hệ gì với tà phái nữa hay là không. Tuy nhiên, kể cả y không phải người của tà phái thì cũng không thể khinh thường được."

Lâm Ngọc Tinh từ trước đến nay, chưa hề thấy Khoái thúc thúc của mình coi trọng ai khác ngoại trừ cha mình cả. Nhưng nay trước mắt lại thấy biểu hiện của Khoái thúc thúc đề phòng vị cao nhân phía dưới kia đến như thế thì rất lấy làm tò mò, nói:

"Khoái thúc, rốt cuộc y có thân phận như thế nào vậy? Không lẽ là một trưởng lão cũ của tà phái hay sao? Mà cũng không đúng, lúc này nghe thấy giọng của y thì dường tuổi còn rất trẻ, làm sao mà có thể lên làm trưởng lão cho được? Cuối cùng thì y là người như thế nào mà thúc đề phòng đến vậy."

Khoái lão trầm nghĩ, chuyện này mình nói ra thì cũng chẳng có gì to tát. Dù sao đây cũng là giang hồ, cho tiểu thư biết một chút mà đề phòng kéo sau này lại rước phải phiền phức không đáng có. Lão vốn là người dứt khoát, nghĩ được vậy bèn nói luôn:

"Bẩm tiểu thư! Người kia tên thật là Quảng Mục Thiên, hay cũng chính là Cửu Long của tà phái vậy!"

Lâm Ngọc Tinh miệng đảo nhắc lên, khẽ ồ một tiếng. Nàng từng nghe cha mình kể rất nhiều chuyện hồi xưa của võ lâm từ chính phái đến tà phái, đến cả thiếu lâm... Nhưng cái tên Cửu Long lại khiến nàng khá ấn tượng. Bất quá, nàng chưa hề nghe qua tên thật của hắn bao giờ.

Hồi lâu sau, Lâm Ngọc Tinh mới lấy lại được bình tĩnh, vội nói:

"Tại sao con nghe cái tên Quảng Mục Thiên nghe lạ thế?"

Khoái lão đáp:

"Chuyện này kể ra cũng thực là khôi hài, người trong giang hồ kể từ lần cuối cùng kia đều trở nên cực kỳ sợ hãi Quảng Mục Thiên. Một phần là do sợ, phần còn lại là thành kính, thành ra không một ai dám kêu tên thật của hắn ra bên ngoài cả. Lâu dần về sau mọi người cũng quên mất tên thật của hắn."

Lâm Ngọc Tinh nghe vậy cũng phải bật cười thành tiếng, nói:

"Nếu vậy, bây giờ Khoái thúc có thể mời người kia lên cho con gặp mặt được hay không?"

Khoái lão nghe xong tỏ vẻ khó xử, lát sau mới thưa:

"Bẩm tiểu thư, chuyện này... không được đâu, kẻ này cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa chưa biết y là chính hay tà, nhưng với tính cách của tà môn của y mà nói, gặp mặt nhân như tiểu thư đây không động tâm mới là lạ đó."

Lâm Ngọc Tinh nghe vậy thì mỉm cười duyên dáng, nói:

"Không lẽ y lợi hại như thế thật hay sao? Khoái thúc chẳng lẽ không kiếm chế được y?"

Khoái lão suy nghĩ chút rồi tự tin đáp:

"Nếu là mười năm trước ta quyết không đánh lại y, nhưng mấy năm trở lại đây, lão được minh chủ cho phục dụng qua một số thiên tài địa bảo, nên bây giờ động thủ thực sự thì lão cũng có bốn phần nắm chắc đánh thắng. Tuy nhiên lão không thể vừa phải đánh nhau vừa chiếu cố cho tiểu thư được."

Lâm Ngọc Tinh nghĩ một chút rồi lấy từ dưới bàn ra một cái hộp nhỏ màu bạc, đặt lên bàn sau đó nói:

"Khoái thúc cứ yên tâm, con tự có cách bảo vệ mình. Đây là một ma pháp cụ phòng ngự cấp Đại ma đạo sư - Thánh Long Đại Địa Thủ Hộ. Là do Kiệt Nham đại nhận tặng con vào sinh nhật năm ngoái đấy."

Khoái lão nhìn chiếc hộp nhỏ trên bàn thì lấy làm kinh ngạc mà hít sâu một ngụm khí lạnh. Tên Kiệt Nham kia chẳng hề lạ lẫm, chính là con thỏ long mà do mình chủ tự mình thu phục được.

Còn cái hộp nhỏ kia nhìn bề ngoài cực kỳ đơn giản, nhưng ẩn chứa trong đó là một đại ma pháp trận cho chính "thỏ long" Kiệt Nham ép vào. Thánh Long Đại Địa Thủ Hộ một khi xuất ra thì toàn bộ cơ thể người dùng được bao bọc bởi các lớp khiên ma thuật, trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng đều được phòng ngự, không thể tấn công được.

Thấy tiểu thư mình có báu vật này trên người rồi, Khoái lão cũng yên tâm hơn phần nào. Ngay cả lão gia muốn phá được lớp phòng ngự này cũng chẳng hề dễ dàng chút nào cả. Lão bèn nói:

"Vậy xin tiểu thư chờ một lát, lão sẽ xuống mời y lên ngay!"

(Chương này hơi ngắn chút vì đạo này mình bận)

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Rắc rối lại đến

Trương Trọng Khoái vừa bước xuống tầng một, liền quay sang nói nhỏ với sư đệ của y vài câu, hai người nhìn nhau rồi gật gật đầu, dường như vừa thống nhất điều gì đó.

Đám người trong tửu quán mặc dù rất tò mò, nhưng chẳng một ai dám vận công để nghe lén cả. Nên biết, hai vị này là cao thủ đỉnh cấp dưới tay mình chủ, võ công đương nhiên không hề tầm thường chút nào. Nếu nghe lén mà bị bắt được chẳng phải rắc rối lớn hay sao? Nên cuộc đối thoại đó không ai biết được hai người kia nói với nhau chuyện gì cả.

Chỉ thấy ngay sau đó, Trương Trọng Khoái quay ra bước đến bàn cạnh cửa sổ, chính là chiếc bàn mà Quảng Mục Thiên cùng Đường Văn Tâm đang ngồi.

Quảng Mục Thiên ngồi uống rượu trông có vẻ như rất tùy tiện, nhưng mọi giác quan của hắn vẫn luôn nhạy bén như thường.

Tuy không biết ở trên lầu hai Lâm Ngọc Tình nói những gì, bắt quả cuộc đối thoại vừa rồi của Trương Trọng Khoái với Phan Thiên Bình hắn lại nghe thấy được. Lại thấy lão tiến đến đây, hắn cười thầm trong bụng mà nghĩ:

"Cuối cùng trong võ lâm cũng có người nhận ra ta!"

Quảng Mục Thiên tuy không thích hư danh, nhưng hành tẩu võ lâm cũng được mấy tuần nay rồi. Bên người lại dẫn theo hai tuyệt thế mỹ nhân, nên suốt ngày cứ luôn bị mấy tên tôm tép chạy đến làm phiền. Đánh hoài thành ra cũng phải thấy phiền. Nên đôi lúc Quảng Mục Thiên nghĩ nếu như ai cũng biết hắn là đệ nhất tà phái chục năm trước, thì còn ai dám bén mảng lại gần nữa. Như thế có phải yên tĩnh hơn phần nào không?

Nhưng rất nhanh, Quảng Mục Thiên lại sực nhớ:

"Không được rồi, bây giờ chưa tiện tiết lộ thân phận được. Võ lâm nhiều điều bí mật ta vẫn còn chưa biết lắm. Nếu tất cả mọi người đều nhận thức ta là Cửu Long thì chẳng phải cướp lấy Thiên Cung cho Tuyết Nhi khó càng thêm khó hay sao? Phải làm cho lão kia không nói ra mới được."

Quảng Mục Thiên vẫn chưa cuồng vọng đến nỗi, nghĩ mình có thể địch lại toàn bộ người học võ trong thiên hạ.

Trong lúc hắn đang nghĩ cách, thì Trương Trọng Khoái đã tiến lại gần. Lão khom mình hành lễ, nói:

"Tại hạ Trương Trọng Khoái, không biết tiền..."

Hai chữ "tiền bối" của lão sắp thốt ra tới nơi, thì Quảng Mục Thiên nhanh miệng ho khan lên ba tiếng.

Trương Trọng Khoái giật mình, ngờ ngác không hiểu ý của hắn là gì. Nguyên xét về bối phận, quả thực Quảng Mục Thiên là ngang hàng với Lâm Ngọc Quân, thậm chí là cả Phương trượng đại sư của chùa Thiếu Lâm. Vậy nên Trương Trọng Khoái gọi hắn là tiền bối cũng chẳng lấy gì làm lạ. Nhưng y lại không cho mình gọi tiền bối là có ý gì?

Quảng Mục Thiên vội dùng Thiên Lý Truyền Âm rót vào tai của lão:

"Gọi là thiếu hiệp!"

Trương Trọng Khoái a một tiếng, liền hiểu ra, lòng thầm nghĩ:

"Người này quả nhiên tính tình cổ quái. Coi y đi theo công tử của Đường gia, nhưng có vẻ như đang dấu diếm thân phận thì phải. Ta gọi y là tiền bối lỡ như phá hỏng việc y đang làm chẳng phải là hỏng bét hay sao? Cứ như y nói, gọi y là thiếu hiệp cũng không can gì."

Nghĩ rồi lão bèn sửa:

"À... là thiếu hiệp... Không biết, đây có phải là Quảng thiếu hiệp hay không!?"

Vừa nói lão vừa quan sát Đường Văn Tâm, thấy y ngoài vẻ ngạc nhiên ra không lấy gì làm kinh sợ cả, thầm nghĩ:

"Quả nhiên Đường gia công tử chưa biết gì về Cửu Long tà phái cả! Nếu không y sẽ không bình tĩnh được như vậy đâu."

Quảng Mục Thiên thấy Trương Trọng Khoái phối hợp ăn ý thì mừng thầm, vội đứng dậy hoàn lễ, đáp:

"Chính thị. Tại hạ họ Quảng, đệm là Mục. Tên một chữ Thiên. Không biết tiền bối có gì chỉ giáo?"

Trương Trọng Khoái kính cẩn nói:

"Vây Quảng thiếu hiệp! Tiểu thư nhà ta có lời mời thiếu hiệp lên thưởng cảm. Mong thiếu hiệp có thể dời bước được chăng?"

Nhưng lời kia vào tai những người trong tửu quán chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Lâm Ngọc Tinh tiểu thư là ai? Nàng là con gái độc nhất của Minh Chủ, không những sắc nước hương trời, mà võ công cũng thuộc hàng đỉnh cấp. Từ trước đến nay có biết bao nhiêu thanh thiếu niên thiên tài của các đại gia tộc muốn được nàng mời lên lầu hai. Nhưng trước sau đều bị cự tuyệt.

Vây mà hôm nay, nàng lại mời một kẻ lạ mặt lên thưởng cảm?

Nhất thời trong tửu quán một trận xôn xao tán loạn. Nhiều kẻ hâm mộ Lâm Ngọc Tinh thì lấy làm uất hận, trong lòng lăm rủa xả Quảng Mục Thiên không ngớt. Còn như những kẻ có đầu óc thì bắt đầu suy luận thân phận của hai người.

Riêng Đường Vãn Tâm tuy trong lòng có chút ghen tỵ, nhưng bên ngoài vẫn giữ nguyên phong độ của bậc danh gia, cười hướng Quảng Mục Thiên mà chúc mừng:

"Tiểu đệ chúc mừng đại ca nhé. Từ trước đến nay huynh là người đầu tiên được Cẩm Tiên mời lên lầu đấy. Coi bộ từ hôm nay trở đi, huynh là kẻ thù số một trong mắt nam nhân toàn bộ võ lâm này rồi!"

Quảng Mục Thiên cười nói:

"Chưa biết nàng gặp ta có chuyện gì? Làm sao mà ghê đến thế?"

Đường Vãn Tâm ngao ngán thở dài, trong bụng nghĩ:

"Người này chẳng biết gì về võ lâm này hết. Có giải thích cho y xem ra cũng vô dụng thôi. Để y tự mình trải nghiệm là biết."

Nghĩ vậy hắn chỉ cười rồi đáp:

"Quảng huynh cứ yên tâm mà đàm đạo với Cẩm Tiên thôi. Mọi chuyện không cần lo lắng. Bất quá hai người nói chuyện lâu quá thì tiểu đệ phải đi về trước đó!"

Nói rồi nở một nụ cười ám muội.

Quảng Mục Thiên chẳng hiểu gì cũng lắc đầu cho qua, đoạn quay sang nói với Trương Trọng Khoái:

"Được thôi, nếu Cẩm Tiên đã có lời mời. Văn bối nào dám chối từ!"

Trương Trọng Khoái gật đầu rồi đi trước dẫn đường. Hai người kẻ trước người sau cứ thế mà đi lên tầng hai dưới biết bao nhiêu ánh mắt đầy xúc cảm, ghen tỵ có, hâm mộ có. nghĩ ngờ có...

...

Cách chỗ ngồi của Đường Vãn Tâm không xa là một chiếc bàn khác, có hai người đang ngồi, trong đó một người là thanh niên tuổi hai mươi, hai mốt. Mày kiếm mắt đao, trên trán điểm một ấn ký màu đen hình thù kỳ lạ. Bên cạnh gã là một người khác, người này mặc áo dài bằng vải gai màu đen trùm kín đầu, lại đeo mặt nạ che mất một nửa mặt, tay thì cầm cung trượng dài ngoằng, coi phục sức trông thật thần bí vô cùng.

Nhưng điều kỳ lạ là trong quán chẳng một ai dám ngồi gần hai người nọ cả. Không những thế, mọi người dường như còn cố gắng tránh xa như tránh ôn dịch vậy.

Chỉ thấy người thanh niên cầm chén rượu trên bàn mình, uống một hơi rồi cầm trên tay văn ve, mắt nhìn vào miệng chén lăm bằm:

"Quảng Mục Thiên... Quảng Mục Thiên... Sao ta nghe cái tên này quen thế nhỉ? Tứ thúc, ngài có biết cái tên này không?"

Người bên cạnh ồm ồm đáp:

"Bẩm thiếu gia, ta cũng không nhớ được."

Người thanh niên ồ một tiếng rồi nói:

"Ồ, tứ thúc cũng không biết thì thực là kỳ lạ rồi. Lát nữa về lập tức cho người điều tra thân phận người này. Đi theo công tử Đường gia, lại được Cẩm Tiên mời lên thưởng nhạc. Hừm, đúng là không phải dạng vừa đâu."

Người bên cạnh đáp:

"Vâng, ta sẽ điều tra kỹ."

-o0o-

Nói đến Quảng Mục Thiên sau khi bước lên tầng hai thì được dẫn tới một căn phòng. Càng đi tới gần, hần lại càng nghe tiếng đàn ngày càng rõ hơn.

Trên cửa phòng đề hai chữ "Cầm Tâm" bằng thủy tinh ngọc thạch.

Quảng Mục Thiên thoáng nhìn qua hai chữ rồi nghĩ:

"Đã Cầm Tiên lại còn Cầm Tâm? Trước nghe bảo rằng luyện âm công lên đến bậc tông sư có thể dùng tiếng đàn để thao túng tâm trí con người. Hoặc như giết người từ xa mà không cần động thủ. Hai từ Cầm Tâm này quả là hay lắm."

Nguyên trước đây trên giang hồ cũ, cũng chẳng có mấy ai luyện âm công. Nên truyền thuyết về những bậc cao nhân tuyệt đỉnh chỉ dùng tiếng đàn là có thể thao túng con người, chỉ là thêm dệt lên mà thôi. Quảng Mục Thiên sống lâu vậy rồi mà vẫn chưa thấy qua một ai luyện môn này đến mức cao siêu như lời đồn đại. Bất quá, hôm nay nghe qua tiếng đàn của Lâm Ngọc Tinh, hần cũng đã dần tin được truyền thuyết đó vài phần. Quả nhiên giang hồ không thiếu những thứ kỳ lạ...

Trương Trọng Khoái đẩy cửa nhẹ nhàng, khẽ bảo Quảng Mục Thiên:

"Mời tiền bối vào."

Lúc này ở phía dưới, vì dấu điểm thân phận thật nên lão mới gọi Quảng Mục Thiên bằng thiếu hiệp. Nhưng lên đến đây rồi thì lão liền thay đổi cách xưng hô.

Quảng Mục Thiên ừ một tiếng, liền bước chân qua cửa. vừa vào, hần đã ngửi thấy một hương thơm ngào ngạt.

Trương Trọng Khoái kính cẩn lên tiếng:

"Bẩm tiểu thư, Quảng tiền bối đã tới."

Lâm Ngọc Tinh không đáp mà vẫn tiếp tục gảy đàn. Trương Trọng Khoái hiểu ý, vãi thêm cái nữa rồi lui sang một bên đứng hộ vệ.

Quảng Mục Thiên nương theo tiếng đàn nhìn sang, thì thấy một thiếu nữ đang ngồi kế bên cửa sổ gảy cầm. Vừa thấy nàng hần không khỏi quá đỗi kinh ngạc.

Phải nói, lúc này Quảng Mục Thiên chỉ nghe thấy tiếng đàn không thấy bóng người. Không như lần này, hần nhìn nàng ngồi đánh đàn, tà áo tung bay trông thật đẹp.

Vừa thấy, hần cảm thấy Lâm Ngọc Tinh càng kinh diễm thêm vài phần. Nói như Đường Văn Tâm, chính là tiên tử trong mắt phàm nhân. Mùi hương trong phòng, cộng với tiếng đàn du dương mang đến cho hần một cảm giác thuần khiết mà lại gột rửa lòng người. Quảng Mục Thiên ngơ ngác. Lúc này khí chất của nàng thanh thuần không nhiễm một hạt bụi. Nếu so sánh, hần dám cả những mỹ nhân hần từng gặp qua ở thế giới này, không ai có thể sánh được với khí chất này của Lâm Ngọc Tinh. Nếu có thì may ra chỉ có Tuyết Nhi mà thôi, bất quá Tuyết Nhi lại không phải là con người, mà là một tinh linh, tộc tiên.

Trong lòng Quảng Mục Thiên thán kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng, ánh mắt cũng dần di động theo ngón tay của Lâm Ngọc Tinh.

Lâm Ngọc Tinh nguyên bản đang đánh đàn, một mực chú tâm vào đó. Khi cảm giác có một ánh mắt cứ luôn dõi vào mình lúc đó mới tỉnh ra, vội dừng lại ngước mắt lên nhìn. Chỉ thấy trước mắt nàng là một thanh niên tuổi tầm hai mươi, trông không có vẻ gì đặc biệt.

Trong lòng nàng khó hiểu nghĩ thầm

"Người này là ai? Trương Khoái thúc bảo y là Cửu Long tà phái cơ mà?"

Vốn nàng vẫn nghĩ rằng, Quảng Mục Thiên cùng thời với cha mình. Chắc hần cũng phải bảy mươi, tám mươi tuổi. Đâu có phải trẻ như vậy!

Nàng liền quay sang nhìn Khoái thúc, dùng ánh mắt nghi hoặc khó hiểu.

Trương Trọng Khoái vội đứng ra giải thích:

"Bẩm tiểu thư, vị này đích thị là Quảng Mục Thiên tiền bối đấy."

Lâm Ngọc Tinh lúc này mới ồ lên kinh ngạc, nghĩ:

"Không nghĩ rằng Cửu Long tà phái lại trẻ như vậy. Chắc hần y luyện công phu cải lão hoàn đồng trong truyền thuyết rồi. Nên mới giữ được nhan sắc!"

Nàng vội đứng lên hành lễ theo bậc hậu bối, nói:

"Tiểu nữ Lâm Ngọc Tinh ra mắt tiền bối. Mãi đánh đàn không biết tiền bối đã tới, thật thất lễ quá."

Quảng Mục Thiên nghe nàng chào, bấy giờ mới tỉnh mộng, lập tức khen:

"Nàng quả thực rất đẹp đó!"

Lâm Ngọc Tinh lần đầu được người khác khen trực tiếp như thế, hai má phỉm hồng, đáp:

"Đầu đám, tiền bối xin mời ngồi."

Quảng Mục Thiên theo lời ngồi xuống tám bề đoàn đối diện, đoạn hần hỏi:

"Nàng gọi ta lên đây có việc gì?"

Lâm Ngọc Tinh nghe hần xưng "ta" gọi "nàng" thì suýt đánh rơi cả chén trà mới rót trên tay, tim đập thình thịch. Đoạn nói:

"Tiền bối quá lời rồi. Tiểu nữ vì lý do đặc biệt nên không thể xuống đó. Nên mới mạo muội mời tiền bối lên đây trò chuyện. Nếu như vậy mà khiến tiền bối khó chịu, vậy tiểu nữ đành xin lỗi vậy."

Quảng Mục Thiên cười nói:

"Cũng chẳng sao, chỉ có điều ta khó hiểu là tại sao nàng mời ta lên đây xong. Cứ thấy người khác nhìn ta bằng ánh mắt như thế nào ấy? Đường như là kẻ thù không đội trời chung không bằng!"

Lâm Ngọc Tinh nghe xong vội lấy tay che miệng cười khúc khích. Tiếng cười như chuông bạc, thật thánh thót vô cùng. Đoạn nàng nói:

"Chuyện đó cũng khó trách, tiền bối là người đầu tiên tiểu nữ mời lên đây. Trông ngài còn trẻ như vậy, khó trách bọn họ có chút hiểu lầm không đáng có."

Quảng Mục Thiên hiểu ra, cười tủm tỉm nói:

"Thì ra là thế, hóa ra bọn họ tưởng ta và nàng là quan hệ bất chính chứ gì? Thảo nào cả đám cứ nhìn ta như muốn ăn tươi nuốt sống."

Lâm Ngọc Tinh nghe đến câu "quan hệ bất chính" thì khuôn mặt vốn hồng lại càng hồng hơn. Nàng vốn từ xưa tới nay chỉ giao du với những nhân vật thuộc chính phái, thường thường thì gặp người nào cũng ăn nói lễ độ, câu trước câu sau đều giữ lễ giữ nghĩa. Nên khi gặp Quảng Mục Thiên là tà phái, ăn nói tầm bậy tầm bạ thì lấy làm bối ngỡ, không biết đáp thế nào. Áp ứng mãi mới nói:

"Tiền bối lại đùa rồi."

Quảng Mục Thiên thấy mặt nàng hồng hồng trông rất đáng yêu, chỉ muốn tiến lên véo một cái. Nhưng may thay, định lực mấy trăm năm của hần không phải nói cho suông. Rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, mặt cổ tỏ ra lạnh nhạt nói:

"Nói đi, mời ta lên đây có việc gì? Đừng nói là thương cảm, ta chẳng biết chút gì về âm luật đâu nhé."

Lâm Ngọc Tinh đáp:

"Chuyện kể ra xin tiền bối chớ cười chê. Ở nhà, tiểu nữ thường hay nghe gia phụ nhắc tới tiền bối và những chuyện trước đây trong giang hồ. Tiểu nữ vẫn thường hay tưởng tượng cảnh năm xưa một người đồ sát chín con rồng của chính phái. Một tay địch lại bảy cao thủ nhất lưu - Thất tuyệt. Càng nghĩ càng bội phục vô cùng. Nay có dịp tiền bối ghé thăm, vì tò mò nên mới muốn gặp xem Cửu Long của tà phái là như thế nào đấy thôi."

Quảng Mục Thiên thấy nàng tuổi còn trẻ mà ăn nói lưu loát, lại rất tự tin thì lấy làm kinh ngạc. Hần cười bông đùa:

"Vậy bây giờ gặp rồi thì thấy thế nào?"

Lâm Ngọc Tinh hít nhẹ một hơi, đối diện song nhãn của Quảng Mục Thiên rồi nói:

"Không nhìn ra được!"

Quảng Mục Thiên cười đáp:

"Lâm Ngọc Quân quả có phúc lớn... Nàng âm công nay đã luyện đến mức này rồi. Chẳng bao lâu nữa cũng sẽ vượt qua cả lão thôi. Đến lúc đó rồi hẳn đánh giá ta cũng được. Chứ như bây giờ..."

Hần chưa nói xong thì Trương Trọng Khoái đứng một bên đã hừ lạnh, nói:

"Người đừng nói xằng bậy, mình chủ bây giờ đã lợi hại hơn lúc trước rất nhiều. Người không còn là đối thủ của ngài ấy nữa đâu! Đừng có ở đây mà hồ ngôn loạn ngữ."

Lâm Ngọc Tinh thấy Khoái thúc đứng ra nói, sợ lão chọc Quảng Mục Thiên nổi giận. Vội móc trong ngăn bàn ra Thánh Long Đại Địa thủ hộ, nắm sẵn trong lòng bàn tay. Chỉ chờ hấn động thủ liền kích hoạt ma pháp đại trận bảo vệ. Nhưng cuối cùng chỉ thấy Quảng Mục Thiên cười trừ một cái, lúc đó nàng mới thở phào một hơi, lên tiếng can ngăn:

"Thúc thúc bớt giận..."

Khoái lão thấy tiểu thư có vẻ căng thẳng, không dám làm quá lên, chỉ hừ một tiếng rồi liền ngoảnh mặt đi.

Lâm Ngọc Tinh chuyển sang nhẹ nhàng nói:

"Tiền bối chớ trách, Khoái lão lúc nào cũng nóng nảy như vậy. Nếu có xúc phạm..."

Quảng Mục Thiên khoát tay nói:

"Cũng chẳng có gì, ta chưa bao giờ xem thường đối thủ của mình cả. Ngay cả một con sư tử vô thố cũng phải dùng hết sức. Huống hồ lão cha ngươi không phải là thỏ mà là một con cọp!"

Lâm Ngọc Tinh thở phào một hơi, nói tiếp:

"Tiểu nữ ngoài việc mời tiền bối lên đây gặp mặt còn có một việc khác muốn nói."

Đoạn lấy trong hộc bàn ra một tấm thẻ, nói:

"Sắp tới đây trong thành có mở một hội đấu giá. Nếu tiền bối có hứng thú xin mời xa giá tới chơi. Còn đây là vé vào, xin tiền bối giữ kỹ trong người."

Quảng Mục Thiên đón lấy tấm thẻ, lòng nghĩ:

"Chết chửa, ta làm gì có tiền đâu mà tham gia đấu giá! Người như ta đi đấu giá mà không mua thứ gì chắc lão Lâm Ngọc Quân rồi Tư Không Thiên, Hoàng Bá Đạo cười ta thối mũi mất. Nhưng lỡ nhận rồi chẳng lẽ lại chối từ?"

Nghĩ lát, hấn bèn nói:

"Hừm, đấu giá thì phải là thiên tài địa bảo đó nha. Còn nếu không thì ta không đi đâu."

Lâm Ngọc Tinh gật đầu đáp:

"Vâng, lần đấu giá này đều là thiên tài địa bảo cả. Có bốn gốc Tuyết Liên Từ tuổi thọ một trăm năm. Tám kiện thần khí do tộc người lùn rèn ra. Một bộ khinh thân pháp thượng thừa. Và một vài loại thảo dược khác."

Nàng vừa nói xong, nhìn lên thì thấy Quảng Mục Thiên tròn tròn mắt. Đờ như trời trồng.

Nàng lên tiếng gọi:

"Tiền bối... tiền bối...?"

Quảng Mục Thiên nuốt ực một ngụm nước bọt, run run giọng hỏi:

"Tuyết... tuyết... liên từ... một trăm năm? Có thật không?"

Lâm Ngọc Tinh thấy biểu hiện kỳ quái của hấn thì ngạc nhiên, áy náy đáp:

"Đúng vậy, đáng tiếc lần này hơi ít, chỉ có bốn gốc mà thôi, lần trước còn đấu giá bảy gốc cơ mà. Nếu như chừng đó mà không lọt pháp nhãn của tiền bối, thì xin ngài chớ trách."

Quảng Mục Thiên trong lòng thầm mắng, vãi nồn, bốn gốc mà còn ít? Nên biết, võ lâm ở thế giới cũ cực kỳ ít thiên tài địa bảo. Đừng nói là Tuyết Liên Từ chục năm. Ngay cả nhân sâm năm trăm năm cũng đã rất khó tìm rồi. Nay lại gặp đến tập bốn gốc Tuyết Liên Từ một trăm năm thì làm sao không kinh hoàng cho được.

Lại nói Tuyết Liên Từ sinh trưởng ở nơi cực hàn, tích tụ hàn khí khắp thiên địa. Chỉ cần ăn một hạt ngũ sen thôi cũng đủ cho một kẻ bình thường đóng thành băng mà chết. Bất quá, thứ này đối với người luyện khí công lại cực kỳ bổ dưỡng.

Nhưng điều này càng khiến Quảng Mục Thiên càng thêm nghi ngờ. Thế giới này chẳng lẽ lại nhiều thiên tài địa bảo đến thế?

Nghĩ rồi hấn hỏi:

"Chẳng lẽ Lâm Ngọc Quân không để bốn gốc kia cho người của mình dùng à, mà lại mang đi đấu giá là thế nào?"

Lâm Ngọc Tinh đáp:

"Tuyệt Liên Tử tuy bỏ đường cho người học võ, nhưng ở đây cũng không quá quý hiếm. Lại nói, một gốc trên trăm năm chỉ có những tiền bối cấp bậc tông sư (Đầu Tông) mới có thể dùng được. Còn nếu chưa đủ công lực mà cứ phục dụng thì nguy cơ bạo thể mà chết rất cao. Gia phụ đem ra đấu giá cũng chỉ là nghĩ cho tương lai của võ lâm mà thôi. Với lại, mấy vị thúc thúc cũng được gia phụ cho dùng qua rồi."

Câu cuối nàng nói hơi quá đà, vốn đây là chuyện bí mật nội bộ. Nhưng nàng lần đầu trò chuyện dài hơi như thế, nên không khỏi có chút khinh xuất. Đem chuyện người trong nhà cũng dùng thiên tài địa bảo nói ra. Khoái thúc đứng một bên toan lên tiếng can ngăn, nhưng thấy nàng nói nhanh quá với lại cũng chưa tiết lộ loại quả đó là gì nên đành thôi.

Quảng Mục Thiên nghe xong từ từ quay lại ngó chăm chăm Trương Trọng Khoái hỏi:

"Người có dùng qua thiên tài địa bảo hay không?"

Khoái lão đối diện ánh mắt của hắn, đồng dạng đáp:

"Có dùng qua!"

Quảng Mục Thiên lại hỏi:

"Cho ta xem đan điền của người được không?"

Trương Trọng Khoái đáp:

"Đan điền là mạng sống của võ sĩ, muốn xem thì coi bản lãnh của người đến đâu."

Quảng Mục Thiên cười khẩy nói:

"Được lắm!"

Đột nhiên Quảng Mục Thiên đứng phắt dậy, lạng người đi một cái vọt đến trước mặt Trương Trọng Khoái. Tay phải hắn thò ra nhắm chụp vào cổ họng đối phương. Trương Trọng Khoái giật mình. Cước trái vung lên đá vòng vào xương sườn Quảng Mục Thiên. Đồng thời, khuỷu tay trái đưa lên che đỡ cổ họng.

Trương Trọng Khoái ngoại hiệu là Vạn Ảnh Thoái Pháp, đương nhiên các chiêu cước pháp lợi hại vô cùng. Vừa rồi lão ra một chiêu thủ và một chiêu phản công chỉ trong nháy mắt. Thế thủ rất nghiêm mật mà thế công cũng lợi hại vô bì. Đúng là thủ pháp của bậc cao nhân.

Nhưng Quảng Mục Thiên phóng tay phải còn lẹ hơn hắn một bước. Cước của Trương Trọng Khoái chưa đá tới hắn đã nắm được trước ngực đối phương.

Rồi nghe bịch một tiếng, Quảng Mục Thiên đã gạt được cước trái của lão, hắn xoay tay mặt lại đồng thời nắm luôn được cổ tay trái Trương Trọng Khoái.

Ba chiêu qua rồi, Trương Trọng Khoái đã hoàn toàn bị Quảng Mục Thiên kiềm chế.

Quảng Mục Thiên cười nói:

"Ta có bản lãnh để xem rồi chứ gì?"

Trương Trọng Khoái bị áp chế huyết đạo, miệng ừ ớ không nói được câu nào. Trong lòng kinh dị mà nghĩ thầm:

"Kẻ này võ công thực lợi hại ngoài dự đoán. Nực cười thay ta còn nghĩ bốn phần đánh thắng. Nay một phần cũng chưa chắc đã đỡ nổi một chiêu của y. Minh chủ luôn ngợi ca võ công của Cửu Long, quả nhiên không phải là lừa dối."

Lão vốn là người thẳng tính, không phải vì thua mà ghi hận trong lòng.

Quảng Mục Thiên không thèm quan tâm lão nghĩ gì, nội lực trên tay truyền vào thăm dò đan điền của Trương Trọng Khoái. Hắn đột nhiên cảm nhận được, ở vị trí đan điền của lão một dòng năng lượng thuần khiết thật lớn. Dòng nội lực của hắn liên tục bị bài xích ra. Quảng Mục Thiên nương theo dòng khí mà quan sát, thì thấy chính giữa xuất hiện một con rồng màu tím đang giương nanh múa vuốt. Muốn đuổi dòng khí lạ của hắn ra ngoài.

Quảng Mục Thiên xem xong rồi liền thả Trương Trọng Khoái ra, đoạn nói:

"Thứ người phục dụng là Tử Long Quả, đan điền hình thành nên một con Tử Long. Nhưng lão Lâm Ngọc Quân cũng thật hồ đồ, cho người ăn nó khi chưa đủ công lực. Thành ra con Tử Long kia chẳng khác gì dã thú chưa được thuần phục. Sau này rất khó để tiến thêm bước nữa."

Lời hắn nói ra đến ngay cả Lâm Ngọc Tinh cũng phải kinh ngạc. Chỉ cần chạm tay là biết đối phương đã dùng qua loại dược liệu nào. Bản lãnh này thật là cao minh.

Trương Trọng Khoái sau khi thua một chiêu thì không dám khinh thường nữa, vái người kính cẩn nói:

"Tiền bối dạy phải lắm, mình chủ lúc đó cũng nói với ta những lời này. Nhưng khi đó ta hiểu thấu nên mới đem ra dùng. Không nghĩ hậu quả lại sâu xa đến vậy."

Quảng Mục Thiên không đáp mà trầm tư suy nghĩ. Hắn rút cuộc hẳn cũng hiểu vì sao mà Tư Không Thiên hay Hoàng Bá Đạo tiến bộ vượt bậc như vậy. Hóa ra là có thiên tài địa bảo hỗ trợ. Nếu vậy thì không bao lâu nữa, tương lai của võ lâm sẽ ở một tầm cao mới. Đương nhiên, hắn chưa nghĩ đến đối thủ của võ thuật, chính là ma thuật.

Rồi hắn quay sang bảo Lâm Ngọc Tinh:

"Nếu vậy thì hôm đó ta sẽ tới thử xem. Mà về nói với lão cha của nàng, tạm thời đừng cho mọi người biết về thân phận của ta. Ta ghét rắc rối lắm."

Đúng lúc này...

Bùm!

Một tiếng nổ từ xa vọng đến.

Cả ba người kinh nghi mà nhìn nhau.

Quảng Mục Thiên vội tản khí ra cảm nhận phương hướng vụ nổ. Nhưng thật kỳ lạ, khí của hắn không thể ra khỏi căn phòng này được.

Lâm Ngọc Tinh thấy vậy liền giải thích:

"Căn phòng này được làm từ gỗ đặc biệt. Khí công không thể xuyên qua được."

Quảng Mục Thiên nghe rồi cũng gật đầu, nói:

"Vậy thôi, nếu không có chuyện gì ta về đây."

Lâm Ngọc Tinh mỉm cười, đáp "Dạ" một tiếng.

Quảng Mục Thiên thấy nàng cười rất đẹp, cũng cười theo nói:

"Lúc nàng cười trông rất đẹp đó!"

Nói xong cười ha hả rồi quay đi, để lại Lâm Ngọc Tinh mặt còn đỏ như gấc.

-o0o-

Nói đến Đông Lai Thánh Thủ vừa bước ra khỏi Thần Kiếm môn liền chạy thẳng một mạch về phía trước. Trong lòng lão vừa bực vừa tức nên cũng chưa đưa ra được chủ định gì cả, cứ vô thần mà thi triển khinh công. Dưới chân lão là con đường lát đầy đá xanh, hai bên nhà cửa san sát cứ vùn vụt lướt qua.

Đi được một quãng thì dừng lại, lão lúc này mới sực nhớ ra mình quên mất hỏi tên người thanh niên kia cùng chỗ ở của y. Lão bực quá liền văng tục:

"Mẹ nó, cái quan trọng nhất lại quên hỏi mất rồi."

Nói đến đây, Đông Lai Thánh Thủ toan quay lại hỏi rõ, nhưng lại chợt nghĩ. Mình vừa đã thương đệ tử của Thần Kiếm môn, hai bên tình trạng cực kỳ căng thẳng. Lão không thể mặt dày mà quay lại lần nữa được. Mà quay lại chắc gì Thiết Liên Đàm đã niệm nỡ đón tiếp.

Đông Lai bụng bảo dạ:

"Hừ, nếu là người của Thần Kiếm môn kiểm tra, chắc hẳn phải đi từ cửa phía Nam của Hư Thiên rồi. Ta cứ thử đến đó hỏi là biết ngay."

Thế là lão quay lại hướng cửa phía Nam mà chạy. Chạy được một lúc thì đã đến cửa phía Nam của Hư Thiên thành. Nơi này từ sau khi khảo thí kết thúc đã được lệnh đóng cửa, nên đường rất ít người qua lại. Lão vừa dừng chân, liền đưa mắt quét một vòng xung quanh. Bỗng lão thấy một bóng người thấp thoáng từ đằng xa, cách chỗ lão đứng cũng tầm vài ba chục trượng.

Đột nhiên Đông Lai Thánh Thủ lạng người đi một cái, nhanh như chớp đã vọt đến chỗ của người nọ. Tay trái của lão thò ra chụp thẳng vào sau ót của đối phương.

Người nọ bị tập kích bất ngờ, sợ đến tái xạm cả mặt mày. Vô công của gã tuy không tính là cao, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà bị kẻ khác chụp vào sau ót mà không hề phát giác được thì đây là lần đầu tiên. Gã cố gắng giãy dụa muốn thoát khỏi gong kim phía sau; nhưng càng cố bao nhiêu thì huyết đạo trên cổ lại càng đau đớn bấy nhiêu. Y biết hôm nay mình gặp phải cao thủ đáng gờm rồi, bèn liên tiếng cầu xin:

"Tiền bối xin hạ thủ lưu tình, tha cho tiểu nhân một mạng."

Không biết là do vận may hay là do trùng hợp, người mà Đông Lai vừa bắt được lại chính là kẻ dẫn đường cho ba người Quảng Mục Thiên lúc trước.

Đông Lai thấy kẻ này cứ lè là lè nhều luôn miệng xin tha thì tức quá, trợn mắt quát:

"Câm mồm cho ta, chỉ có ta hỏi ngươi đáp. Nếu mà dám nói dối thì ta bóp một phát là đầu ngươi nát như tương đấy. Rõ chứ!"

Người nọ thấy Đông Lai như hung thần ác sát, mặt càng tái hơn. Vội vã nói:

"Tiền bối cứ hỏi, tiểu nhân quyết không dám nói dối nửa lời."

Đông Lai Thánh Thủ hừ một tiếng, lúc này mới nói lỏng trào ra cho gã thõ, rồi hỏi:

"Ngươi có biết ở gần đây có giám khảo hay kẻ nào tham gia đợt khảo thí lúc này không?"

Người nọ đáp:

"Thưa tiền bối, giám khảo đều quay trở về môn phái hết cả rồi. Còn các thí sinh cũng được phân vào các lữ điểm trong thành rồi. Hiện giờ chỉ có người quét dọn với một ít phục dịch ở đây mà thôi."

Đông Lai Thánh Thủ nghe xong thì nhú mày, thâm nghĩ:

"Trong thành này biết bao nhiêu lữ điểm. Ta làm sao mà tìm được tên giả mạo kia đây."

Rồi lão sực nghĩ ra điều gì đó, từ từ túm người nọ đưa lên cao rồi ngó chăm chăm vào trang phục của gã.

Đông Lai Thánh Thủ thân hình cao lớn vạm vỡ, một tay nắm lấy người kia rồi giơ lên chẳng khác gì người lớn với trẻ con cả. Lão nhìn hồi lâu rồi cười ha hả trợn mắt, gầm giọng quát hỏi:

"Ngươi là phục dịch ở đây hay sao?"

Người nọ hai tai ù lên, lòng run lên sợ hãi, vội đáp:

"Vâng, tiểu nhân là phục dịch ở cổng này. Chuyên dẫn đường cho mọi người ra vào điện."

Đông Lai Thánh Thủ nghe xong thì mừng như vấp phải cục vàng trên đường, vội vàng hỏi tiếp:

"Ngươi có biết trong những kẻ tham gia khảo thí, có ai sử dụng xảo pháp không? Nếu nói dối cẩn thận ta bóp một phát, đầu nát ra như tương đấy!"

Người nọ liền đáp:

"Vâng, tiểu nhân nào dám nói dối. Trong những người vừa nãy, có một thanh niên tầm hai mươi tuổi. Tên là Quảng Mục Thiên, đi với y là công tử của đường gia, cùng Triệu gia tiểu thư."

Đông Lai Thánh Thủ vừa nghe hai từ Triệu gia thì máu nóng lại dồn lên. Hai mắt đỏ lừ lừ, bàn tay đang bóp cổ người kia lại gia tăng thêm kinh lực, khiến gã la lên oai oái.

Đoạn lão nghiêng răng gầm gừ:

"Mẹ nó, Triệu gia? Cái gia tộc thông dâm cùng bọn cầu pháp sư kia à! Quả nhiên trùng hợp, thù mới nợ cũ chờ ta đến báo đây mà!"

Nguyên lai, đồ đệ đắc ý nhất của Đông Lai Thánh Thủ vài năm trước bị chết dưới tay một gã ma đạo sư. Khiến công sức tài bồi bao nhiêu năm của lão đổ sông đổ bể, không có người kế thừa tuyệt học. Thành ra lão cực kỳ căm hận ma pháp sư, hễ cứ thấy một tên là giết một tên. Trong lòng Đông Lai thâm nghĩ:

"Triệu gia tuy không phải hoàn toàn là ma pháp, nhưng chi thông đồng với lũ ma pháp sư là đáng chết lắm rồi. Ta giết một tên rồi mai danh ẩn tích thì bọn chúng làm sao mà tìm ra được! Cùng lắm thì gia nhập tà phái thôi!"

Nghĩ đến chuyện báo thù rồi, Đông Lai liền ngẩng mặt lên trời cười ha hả.

Đoạn quay sang thì thấy người kia bị mình bóp cổ quá chặt, đã lừ đừ như gà sắp chết rồi. Đông Lai liền đặt người nọ xuống, sau đó vỗ một chưởng vào hậu tâm của gã. Một luồng khí ấm nóng theo cú vỗ truyền vào khiến người kia tỉnh dậy, Đông Lai tâm trạng đang tốt, liền mỉm cười nói:

"Ngươi nói chỗ của người kia cho ta biết đi. Ta sẽ tha cho ngươi một mạng!"

Người nọ vừa lượn một vòng quanh quỹ môn quan, còn chưa hết run sợ. Nghe giọng của Đông Lai chẳng khác chi Diêm Vương lệnh, ấp úng nói:

"Y... y... hiện đang ở lữ quán... Phong Nguyệt."

Y vừa dứt lời đã thấy cơ thể nhẹ bẫng, ngoảnh lại nhìn trước nhìn sau thì không thấy lão già vừa rồi ở đâu nữa. Sờ lên cổ thấy vẫn còn ngăm ngăm đau,

nghĩ bụng:

"Mẹ nó, không phải mơ mà cũng thực thể chứ!"

OVA-Windows

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đôi mắt

Quảng Mục Thiên vừa ra khỏi cửa liền gặp ngay Phan Thiên Bính đã đứng ngoài chờ sẵn từ trước.

Vừa thấy hần bước ra, Phan Thiên Bính liền tiến tới cúi người hành lễ, kính cẩn nói:

"Vân bối là Long Tượng Phan Thiên Bính. Làm hạ nhân trong phủ mệnh chủ. Lúc này vì không biết tiền bối giá lâm, nên mới mạo phạm thiên uy. Mong được tiền bối rộng lượng hải hà mà tha cho."

Quảng Mục Thiên biết lỗi xin lỗi chuyện lúc này do dự không chịu mang rượu ra rót cho hần. Quảng Mục Thiên vốn cũng chẳng để tâm chuyện đó lắm, gật gù nói:

"Không có chi, ta cũng đang che giấu thân phận. Nên người không biết là phải rồi."

Phan Thiên Bính khác với sư huynh Trương Trọng Khoái của y. Lão là một người cẩn trọng, không hề bốc đồng nóng nảy. Lão thấy Quảng Mục Thiên không truy cứu chuyện trước đó nữa thì cũng thờ phào một hơi, rồi nói:

"Thưa tiền bối, đồng hữu đi cùng tiền bối là Đường công tử vừa này đã quay về rồi. Trước khi đi có chuyển lời. Bảo là có kẻ địch tìm tới quán trọ chỗ tiền bối đang ở. Hiện y đã quay về chống đỡ. Dẫu là nếu tiền bối quay ra thì thông báo lại một tiếng."

"Có địch!?"

Quảng Mục Thiên nghe xong thì nhú mày nghi hoặc. Hần lúc ở trong phòng kia nghe thấy ngoài này có tiếng nổ lớn, chẳng lẽ là Đường Văn Tâm giao thủ cùng ai khác? Nghĩ vậy, hần liền thử nhắm mắt lại, cảm nhận từng luồng khí dao động trong Hư Thiên Thành. (Truyện này không viết về thần thức hay linh hồn... viết mấy cái đó đau não lắm.) Ngay hướng vị nổ lúc này, Quảng Mục Thiên mơ hồ cảm nhận được ba luồng khí đang dao động kịch liệt. Trong đó, một luồng khí thuộc tính âm hàn, chắc hẳn là của một nữ nhân. Hai luồng khí còn lại, một thì thanh mảnh uyển chuyển nhưng lại sắc bén vô bị, chính là Đường Văn Tâm. Còn luồng khí thứ ba kia thì cực kỳ kỳ dị, cảm giác rất cứng cáp mà hung mãnh tuyệt luân... Không biết là của cao thủ nào?

Đoạn hần quay ra hỏi:

"Ta trường trong này cầm võ giả giao thủ cùng nhau? Mà đánh nhau lớn thế mà không ai can thiệp là sao?"

Phan Thiên Bính kính cẩn đáp:

"Thưa tiền bối, quy tắc trong này không khác gì bên ngoài cả. Chỉ có điều đối với một số người thì... không bị giới hạn."

Quảng Mục Thiên ồ lên kinh ngạc, hỏi:

"Những người nào mà không bị giới hạn thế?"

Phan Thiên Bính không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh đáp:

"Tất nhiên là những vị có trình độ từ Đẩu Tông trở lên."

Quảng Mục Thiên nghe xong chỉ trầm ngâm một lúc, lát sau quay ra nói:

"Được rồi, ta phải quay về xem xét sự tình. Chuyện về thân phận Cửu Long, ngoài các người ra, ta không muốn thêm người nào biết được."

"Vâng, bọn vân bối sẽ giữ kín chuyện này. Tuyệt không cho người 'ngoài' biết được."

Phan Thiên Bính gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Quảng Mục Thiên nghe xong chân mày hơi nhíu lại.

Phan Thiên Bính thấy thế thì tim đánh thót lên một cái, trong lòng nổi lên một tia sợ hãi bất an, càng cúi thấp đầu hơn, không dám ngẩng cao lên. Bất quá đợi hồi lâu mà không thấy Quảng Mục Thiên có hành động gì thêm thì hơi an tâm một chút. Lão thử ngẩng đầu lên xem thì phía trước trở nên trống không. Quảng Mục Thiên không biết từ khi nào đã biến mất, không thấy bóng dáng.

Phan Thiên Bính thở phào một hơi, vội vàng đi vào một căn phòng khác. Viết nhanh một phong thư, sau đó cuộn tròn lại. Nhét vào trong ống trúc nhỏ, cột vào sau chân của một con ung điều. Lão làm xong mọi chuyện rồi mở cửa sổ ra. Ưng điều vừa thấy ánh sáng lóe lên, liền kêu to vài tiếng rồi vỗ cánh bay đi mất. Phan Thiên Bính nhìn hướng điều bay mà thở dài thườn thượt, hồi lâu sau mới lẩm bầm vài tiếng:

"Cửu Long xuất thế, xem ra giang hồ lại thêm một hồi đại loạn nữa đây!"

...

Nói đến Quảng Mục Thiên sau khi không từ mà biệt. Liền chạy một mạch đến khách điểm nọ. Hắn không muốn bị mấy ánh mắt ghen tuông cứ nhìn chằm chằm vào mình. Nên khi vừa bước xuống lầu một liền thi triển khinh công, loáng một cái đã mất hút tại chỗ. Người trong tửu quán chỉ thấy hơi gió thổi đến, ngoảnh lại xem không thấy gì cũng bỏ qua không thèm để ý đến.

Quảng Mục Thiên chạy một mạch không dừng, chẳng mấy chốc đã dừng lại ở một vách nhà gần quán trọ kia. Chỉ thấy xung quanh khách điểm Phong Nguyệt tụ tập rất nhiều võ lâm nhân sĩ. Kẻ ngồi người đứng la liệt khắp nơi, nhất là trên các mái nhà, ai nấy mục quang đều dán sát cuộc chiến phía dưới.

Quảng Mục Thiên cũng vội nhảy sang một nóc nhà bên cạnh để xem. Quả nhiên, hắn liền thấy ở ngay trước cửa khách điểm có ba nhân ảnh đang bay qua xẹt lại vô cùng nhanh. Kèm theo đó là từng đợt tiếng nổ vang lên động trời. Chỉ thấy trong đó có hai người là Đường Ván Tâm cùng Triệu Nhã Hinh. Còn đối thủ của hai người là một lão già đầu hói, tuổi tầm năm mươi, thân hình cao lớn hùng dũng. Trên mặt lão, hai hàng mi dài trắng như tuyết, rủ xuống một bên khóe mắt. Mũi thì khoằm khoằm như mỏ chim ưng, kết hợp với bộ dáng tiên phong đạo cốt kia thì chẳng hợp tý nào.

Nhưng điều khiến Quảng Mục Thiên kinh ngạc, là khí công của lão này đã đạt đến cảnh giới tông sư rồi. (Tông Sư = Đẩu Tông). Một kẻ như vậy mà muốn giết hai người Đường Ván Tâm thì quả thực quá dễ dàng. Nhưng dường như lão già kia vẫn chưa muốn hạ đòn sát thủ mà chỉ vờn hai người Đường Ván Tâm như mèo vờn chuột vậy!

Bỗng thấy lão già mi trắng kia lách người một cái đã tránh khỏi thế công của Triệu Nhã Hinh. Rồi nhanh chóng áp sát tới chỗ Đường Ván Tâm để tấn công.

Lão nhận thấy Đường Ván Tâm chuyên về môn ám khí. Tuy rằng chưa đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, nhưng cứ để cho hắn phóng hoành thì cũng cực kỳ rắc rối. Vậy nên lão mới có ý tấn công, hòng chế trụ hắn đầu tiên.

Đường Ván Tâm vội lùi lại, liệng ám khí ra vù vù. Nào là phi châm, phi đao... đều được hắn liệng ra nhanh như chớp.

Thủ pháp phóng ám khí của Đường gia cốt ở ba chữ "Chuẩn", "Nhanh" và "Tĩnh". Tuy phóng ra một lượt nhiều như thế nhưng lại không hề nghe tiếng gió. Trong giang hồ được mệnh danh là "Vô thanh tuyệt sát thủ", giết người một cách vô thanh vô tức.

Nếu mà bây giờ trời tối, thì cho dù Đông Lai Thánh Thủ tài cao hơn đi chăng nữa cũng chẳng tài nào mà né được.

Bất quá, trong Hư Thiên thành không có ban đêm.

Đông Lai thầm khen một tiếng lợi hại. Thân hình lão trên không đột nhiên xoay chuyển, vù vù đánh ra ba bốn trảo. Ám khí phóng đến, mũi thì bị lão né được. Mũi thì bị đôi song trảo kia chụp rồi bóp nát đi, rồi lạch cạch xuống đất.

Đường Ván Tâm kinh hoàng, nghĩ thầm:

"Tay lão này làm bằng sắt hay sao!?"

Đông Lai cười lớn, quát:

"Đường tiểu nhi, ta với ngươi không thù không oán. Nếu không muốn ném mũi đứt gân gãy cốt thì hãy biến đi khỏi đây. Nếu không lão cha ngươi tới đây ta cũng chẳng thêm nề mặt nữa đâu."

Đường Ván Tâm lần đầu xuất đạo, còn chưa nếm qua lời sỉ nhục nào. Bấy giờ nghe người ta quát mắng thì làm sao mà chịu được. Liền quát lên:

"Hay cho lão hói kia, ngươi chưa chạm được vào ta thì lấy gì làm đắc ý!"

Đông Lai Thánh Thủ ngửa mặt cười lớn, nói:

"Ha ha ha, ngươi tự phụ về tài khinh công của mình. Chẳng lẽ ta không có!?"

Nói rồi, Đông Lai thoát một cái đã biến mất tại chỗ. Lão nhô lên hụp xuống mấy cái đã áp sát lại gần Đường Ván Tâm. Chân trái vừa đặt xuống, song trảo của lão lại một lần nữa phóng ra, lần lượt chụp vào hai bả vai của Đường Ván Tâm. Phép đánh này là lão chất lọc ra từ Ưng Trảo công. Thế chiêu linh hoạt biến ảo mà bên trong có phần mạnh bạo.

Nguyên Đông Lai Thánh Thủ chỉ giỏi môn đánh xáp lá cà (cận chiến). Nên khi đối đầu với những cao thủ chuyên du đấu, lão rất khó tiếp cận gần. Vậy nên Đông Lai dành hơn ba năm, sáng chế ra một bộ khinh công để bù vào cái thiếu sót của mình.

Khinh công của Đường Văn Tâm là món gia truyền của Đường gia, vốn rất cao minh. Nhưng nội lực của hắn còn thấp chưa thể phát huy được toàn bộ, thì làm sao mà so sánh lại với Đông Lai. Chỉ trong chớp mắt, song trào của Đông Lai đã vồ tới, chụp gãy hai bả vai của hắn.

Đột nhiên bên mé sườn nghe tiếng gió rất gấp!

Trảo của Đông Lai sắp chụp tới, thì một luồng khí âm hàn mang theo hơi nóng phóng đến bức cho lão phải lùi về.

Tiếp theo chỉ nghe "Bình!" một tiếng lớn. Ngay chỗ Đông Lai Thánh Thủ vừa đứng xuất hiện một cái hố sâu hoắm, rộng phải chừng ba bốn trượng, nông sâu chẳng rõ. Chỉ biết là bề mặt hố một nửa thì đen xì, khói um lên, mùi lửa cháy khét lẹt. Nửa còn lại đông kết một tảng băng mỏng, tỏa ra hàn khí lạnh buốt. Trông kỳ dị vô cùng.

Toàn bộ những người đứng quan chiến, thấy một chường kinh khủng như thế thì đều hò reo vang dội.

"Triệu tiểu thư thật lợi hại. Quả nhiên là thiên tài trong thế hệ trẻ của Triệu gia!"

"Băng Tâm Liệt Diễm quả nhiên đúng như cái tên của nó."

Thì ra, lúc vừa rồi khi Đường Văn Tâm gặp nguy nan thì Triệu Nhã Hinh đứng một bên trong lúc nguy cấp đã đánh ra một chường, cứu nguy cho hắn.

Đông Lai kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ:

"Băng Tâm Liệt Diễm chường là đây hay sao!? Quả nhiên lợi hại. Đến cả ta cũng chưa dám chắc trực diện đỡ được một chường này đâu!"

Đoạn lão phát hiện ra điều gì, sắc mặt trầm xuống, cười gằn nói:

"Ái chà... Âm hàn nội công cùng hòa hệ ma pháp à. Hay cho gia tộc Triệu gia, hay cho ma pháp hòa hệ!"

Lão nói rồi mặt đỏ phừng phừng, lửa giận bốc lên, nghe vù một tiếng hư không đánh ra một chường nhắm vào đầu Triệu Nhã Hinh, kinh lực thật là lợi hại.

Triệu Nhã Hinh không dám khinh thường, hít sâu một hơi chân khí. Nội lực dồn vào tay trái. Đồng thời cùng lúc đó tay phải nàng lóe sáng, xuất hiện đồ hình vòng tròn ma pháp màu đỏ chuech.

Uỳnh!

Một tiếng nổ vang dội.

Tia lửa cùng với mảnh băng bắn ra tung tóe, khói bụi mịt mù, khiến cho đám người vây xem phải lùi ra xa hơn.

Triệu Nhã Hinh sắc mặt trắng bệch, lùi liên tiếp về sau hơn năm bước. Nàng tuy là Ma Vũ song tu, nhưng xét riêng về trình độ khí công, thì làm sao mà sánh bằng Đông Lai đã đạt tới bậc tông sư?

Một chường vừa rồi Đông Lai chỉ là hơi hợt đánh ra. Mà nàng thì phải tung hết sức... Đủ thấy chênh lệch đôi bên lớn đến như thế nào.

Đông Lai Thánh Thủ không thừa cơ truy kích mà sừng sững đứng đó, cười khẩy nói:

"Con nhãi Triệu gia kia, ta vốn cùng ngươi không thù oán. Nhưng chỉ tiếc là ngươi lại đi học cái ma pháp hòa hệ rắm thúi đó. Thành ra nếu ta không giết ngươi thì lại càng thấy ảm ức trong lòng. Nếu ngươi chịu nói ra cái tên Quảng Mục Thiên kia ở đâu, đôi khi ta còn cho ngươi chết dễ chịu một chút. Không cần trải qua nỗi đau của đứt gân gãy cốt!"

Triệu Nhã Hinh vốn lạnh lùng cao ngạo, nào chịu lép vế, chỉ lạnh nhạt nói:

"Tiền bối là bậc cao nhân, nếu muốn giết tiểu nữ thì cứ việc ra tay. Cần gì phải lăm lòi. Bất quá, trước khi đó, tiền bối nên nói ra danh tự của mình. Để sau này Triệu gia còn biết kẻ thù là ai mà tìm đến thanh toán!"

Đông Lai nghe nàng hăm dọa thì ngẩng mặt lên trời cười ha hả, rồi nói:

"Ngươi dọa ta đấy sao!? Được lắm, ta cũng chẳng sợ lão già Triệu Văn Phong đâu. Nói cho ngươi rõ, ta chính là Đông Lai Thánh Thủ đây."

Mọi người đương trường nghe lão đọc tên của mình ra, thì kinh hoàng la lên:

"Kia chính là Đông Lai Thánh Thủ tiền bối!"

Đường Văn Tâm nghe xong thì rùng mình, hít sâu một hơi khí lạnh. Chuyện hắn đoán được Quảng Mục Thiên giả dạng đệ tử lão hắn cũng biết. Nhưng

không ngờ người này tìm đến cửa nhanh như thế!

Triệu Nhã Hình thì lại nhú mảy khó hiểu, thầm nghĩ:

"Chẳng phải lão này là sư phụ của tên kia hay sao!?"

Đông Lai Thánh Thủ thấy hai người im lặng, hừ lạnh một tiếng, nói:

"Nếu các ngươi không chịu nói thì ta cứ giết con nha đầu Triệu gia này trước. Rồi từ từ tìm tên kia tính sổ sau vậy!"

Đông Lai nói rồi bước về phía Triệu Nhã Hình. Triệu Nhã Hình sắc mặt tái đi, ho lên vài tiếng lại học ra một ngụm máu tươi. Trông có vẻ thụ thương rất là nặng.

Đường Ván Tâm thấy tình cảnh càng lúc càng hung hiểm, trong lòng thầm tính:

"Triệu Nhã Hình không thể chết ở đây được!? Cô ta mà chết rồi thì đi đâu mà tìm ra đồng đội nữa bây giờ. Hơn nữa, lão già kia nhất định là cao thủ Đấu Tông. Nếu như Triệu gia không bắt được lão chẳng phải sẽ trút giận lên Đường gia hay sao! Không được, bằng mọi giá phải ngăn cản lão điên này lại."

Nghĩ rồi, bàn tay hần đột nhiên chuyển sang mảy xanh ngọc. Đồng thời lấy từ trong túi ra một vật lấp lánh màu vàng, trông chẳng khác gì một búp sen.

Đông Lai cảm giác không ổn, vội quay lại xem vừa thấy vật trong tay Đường Ván Tâm liền kinh hoàng la lên:

"Là Phật Nộ Đường Liên! Tiểu tử ngươi cũng thật là chịu chơi."

Đường Ván Tâm đắc ý, cười khẩy nói:

"Hắc hắc. Lão trọc ngươi cũng..."

Đông Lai Thánh thủ không để cho Đường Ván Tâm kịp nói hết câu. Tay phải đột ngột giơ lên nhanh như chớp, ngón giữa co lại, búng một cái, một tia khí công theo đó bắn ra. Chỉ nghe "bụp" một tiếng nhỏ, trúng ngay vào cổ tay của Đường Ván Tâm. Khiến cho Phật Nộ Đường Liên trên tay hần còn chưa kịp kích hoạt thì đã rơi leng keng xuống đất.

Đường Ván Tâm mặt mảy tái mét, gào lên:

"Lão tặc khốn kiếp! Dám ra tay đánh lén!"

Quảng Mục Thiên đứng xem trên nóc nhà cũng âm thầm lắc đầu cười trộm. Đông Lai Thánh Thủ vừa rồi nếu không chớp thời cơ ra tay, chẳng lẽ để thời gian cho người kích hoạt ám khí kia hay sao. Đây không phải là đánh lén, mà chính là chiếm lấy tiên cơ. Đối với những bậc cao thủ như hần mà nói, khi hai bên giao thủ chỉ cần sơ sẩy một chút thôi cũng nắm thất bại trong tích tắc. Vậy nên không bao giờ được trách đối thủ đánh lén, nếu trách thì chỉ nên trách mình quá sơ suất thôi.

Quả nhiên, Đông Lai không thêm đề ý, mỉm cười nói:

"Đường tiểu nhi, nằm yên đó đi!"

Lão nói rồi xoay mình bước tiếp đến chỗ Triệu Nhã Hình. Không thêm ngoảnh lại, tay phải phát một cái, kinh phong kêu vút một tiếng, bốn mũi phi đao mới rồi Đường Ván Tâm ném vào lão còn nằm dưới đất cùng bay vọt lên. Thế nhanh như chớp nhoáng.

Đường Ván Tâm chỉ kêu được một tiếng "Ái chà!" nhưng nào tránh kịp?

Bốn mũi phi đao phân biệt theo hai bả vai, bắp đùi, nghe lịch bạch cùng trúng cả. May thay vừa rồi mũi đao nào cũng bị oằn đi, nên không có cái nào đâm sâu được vào da thịt. Mà chỉ đánh trúng huyết đạo trên tay và chân Đường Ván Tâm mà thôi, khiến hần không thể cử động được.

Mặt mảy Đường Ván Tâm tái mét, trong lòng run sợ vô cùng, nghĩ thầm:

"Quả nhiên chênh lệch về võ công của hai bên quá lớn. Với thực lực hiện tại của ta, muốn quang minh chính đại mà đánh thắng một Đấu Tông chính là điều bất khả thi!"

Đông Lai tiến lại gần Triệu Nhã Hình, trừng mắt nói:

"Thế nào!? Chịu nói ra chưa?"

Triệu Nhã Hình sắc mặt nhợt nhạt, lạnh lùng đáp:

"Ta không biết!"

Vốn Đông Lai cả ngày hôm nay đã ôm một bụng lửa giận, bấy giờ nghe nàng không chịu nói ra thì tức lắm, liền quát lên:

"Được lắm! Mi đã không nói thì ta phải đập chết quân nha đầu thói tha này rồi sẽ liệu sau."

Nói xong lão vỗ ngay một chưởng xuống đầu Triệu Nhã Hình. Một chưởng này cách đầu nàng chưa đầy một thước, lực đạo lại vô cùng mãnh liệt, nếu đánh trúng thì đầu óc Triệu Nhã Hình phải nát ra như cám.

Mọi người xung quanh "Ồi!" lên một tiếng, không nghĩ Đông Lai Thánh thủ lại thực sự dám hạ sát chất nữ của Triệu gia! Ai nấy đều thờ dài lắc đầu, tiếc thương số cho số phận của một thiếu nữ thiên tài...

Đột nhiên Đông Lai Thánh Thủ rung người, một cảm giác ớn lạnh dồn lên tận óc. Dù lão là người thân kinh bách chiến cũng phải lấy làm khiếp sợ. Chưởng vừa ra được nửa đường vội thu nhanh về, đoạn dậm chân một cái đã tung người nhảy ra ngoài cả mấy trượng. Lúc này lão mới lấy lại được bình tĩnh, vội ngoảnh ra phía sau xem thứ gì mà có thể khiến mình có cảm giác ớn lạnh như vậy.

Hiện lên trước mắt lão là một chàng thanh niên, tuổi chừng hai mươi, khoác trên người bộ trường bào sẫm màu, trông rất gọn gàng sạch sẽ. Khuôn mặt trông không có gì nổi trội. Bất quá nếu cố gắng nhìn kỹ hơn thì thấy đôi mắt người này lấp lánh như sao đêm.

Đông Lai Thánh Thủ không nhìn rõ trình độ khí công của người này, hiển nhiên đối phương dùng linh khí công. Bất quá với chừng đó niên kỷ (tuổi) cũng không khiến lão tỏ vẻ kiêng kỵ.

Nhưng cảm giác ớn lạnh vừa rồi lại đến từ người thanh niên trước mặt này. Điều đó càng khiến Đông Lai nghi hoặc không thôi. Đoạn lão hừ lạnh một tiếng, quát lên:

"Tiểu tử ngươi là ai!?"

Người thanh niên kia chẳng ai khác, chính là Quảng Mục Thiên. Hắn tuy không có cảm tình gì với Triệu gia tiểu thư. Nhưng tình cảnh thấy chết không cứu thì hắn cũng không làm được. Dù sao ba người bọn họ cũng tính là đồng đội tạm thời. Vậy nên lúc Đông Lai vỗ một chưởng vào đầu nàng thì Quảng Mục Thiên nhân cơ hội phóng ra sát khí. Khiến Đông Lai kinh hoàng mà nhảy ra xa. Vậy nên mới cứu được Triệu Nhã Hình một mạng.

Nghe thấy lão hỏi, Quảng Mục Thiên bất động thanh sắc, đáp:

"Chẳng phải ngươi đang tìm ra hay sao mà còn hỏi!?"

Đông Lai vừa nghe xong hai mắt tròn trũng, cười ha hả, quát:

"Ha ha ha... Ta còn tưởng là con chuột nhắt nào, hóa ra lại là ngươi. Ta còn tưởng ngươi nhát gan không dám lò mạt ra đây đây. Nếu đã xuất hiện thì chịu chết đi!"

Lão nói xong, nhưng lại chợt nhớ ra điều gì, lại nói tiếp:

"Bất quá... ta đã hứa với một người sẽ không giết ngươi. Bất quá tội ngươi khó tha. Nếu ngươi chịu phé đi một cánh tay rồi rút khỏi đây. Ta sẽ không truy cứu chuyện đó nữa!"

Quảng Mục Thiên không nhanh không chậm, đáp:

"Xin thứ cho, tại hạ khó lòng tòng mệnh!"

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đả bại Đông Lai

Tình quang trong mắt Đông Lai đại thịnh, sát khí nổi lên, gằn giọng nói:

"Được lắm, ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

Lời lão vừa dứt, nghe tiếng gió vù một cái, thân ảnh chớp lóà liền biến mất tại chỗ. Mọi người xung quanh thấy mắt hoa cả lên, chẳng biết từ khi nào mà Đông Lai đã vọt đến trước mặt Quảng Mục Thiên. Hai người vốn cách xa nhau đến hơn hai mươi trượng, vậy mà thoát một cái Đông Lai Thánh Thủ đã tới nơi.

Lão vừa áp sát, tay phải hóa thành thủ trào vờn ra chụp ngay vào bả vai của Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên khẽ nghiêng người sang phải tránh qua.

Đông Lai Thánh Thủ cười lạnh, tay còn lại hóa thành Hồ trảo, lòn qua bên dưới hữu trảo chụp vào đan điền Quảng Mục Thiên. Thế chiêu tuy linh hoạt nhưng đầy vẻ âm hiểm độc địa. Chiêu này có tên là Xuyên Vân Phân Thủ. Trong nguy hiểm còn ẩn thêm cạm bẫy khác khiến địch nhân khó lòng ngờ tới.

Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hinh ở bên ngoài thấy một màn như vậy thì kinh hoảng, đồng thời la lên:

"Quảng huynh cẩn thận!"

Nào ngờ, Quảng Mục Thiên vẫn bình tĩnh đứng đó, không tránh cũng không né, mục quang xoay chuyển nhìn vào huyết Chương Môn ở bên sườn của Đông Lai Thánh Thủ. Đồng thời chân trái hơi nhấc lên một chút, tựa như sắp thi triển thối pháp.

Đông Lai Thánh Thủ nhìn thấy mục quang (ánh mắt) của Quảng Mục Thiên như điện chiếu vào chỗ xương sườn của mình. Trong lòng lão run lên, không kịp nghĩ ngợi, song trảo vừa đánh được giữa chừng vội thu về. Hữu chưởng lật lại, vòng qua án ngữ huyết Chương Môn, lòng bàn tay ngửa ra ngoài, các ngón tay co lại thành thế của chiêu "Triệt Hồ Thiên Tự" đồng thời chưởng lực đẩy ra. Tạo thành một bức tường chắn, bảo vệ sườn. Thủ pháp cực kỳ xảo diệu.

Nguyên lai chiêu Xuyên Vân Phân Thủ khi thi triển ra thì có một điểm yếu trí mạng chính là mạn sườn. Chỉ cần đối phương nhanh hơn, cho một cước vào điểm yếu này. Tất chiêu Xuyên Vân Phân Thủ bị phá ngay tức thì. Bởi vì chân dài hơn tay, nên khi trảo chưa đánh được vào đan điền thì chân của đối phương đã đá trúng vào sườn Đông Lai rồi.

Vậy nên Đông Lai Thánh Thủ mới hoảng sợ vội thu chiêu về phòng thủ. Nhưng nào ngờ, Quảng Mục Thiên không hề đá ra mà chỉ giơ chân như mà thôi.

Đông Lai Thánh Thủ mặt mày xám ngoét, giận lắm. Đoạn gầm lên:

"Hay cho tên tiểu tặc, dám đùa giỡn ta sao!?"

Lão quát rồi xoay chuyển cước bộ, thân hình chỉ nhấp nháy đã thi triển thân pháp đến mức cùng cực. Hai tay khua lên đánh liên ra mấy mươi đường trảo pháp độc địa.

Quảng Mục Thiên mặt không biểu lộ cảm xúc, nước đến đất ngăn, hoặc là né tránh hoặc là đón đỡ. Nhưng tuyệt không hề phản công.

Nhất thời hai người quện vào nhau thành một đoàn, kinh phong kêu vuu vuu khiến những người quan chiến cũng phải xanh mặt sợ hãi.

Chỉ qua mấy chiêu, tốc độ của Đông Lai càng nhanh dần, trảo pháp mỗi lúc một thêm mạnh mẽ. Hào quang trên tay chớp lóa. Chính là đang thi triển tuyệt kỹ Tội Kiến Thần Trảo.

Những người quan chiến xung quanh ít nhiều đều nghe qua danh tính của Đông Lai Thánh Thủ, nhưng chưa hề được tận mắt chứng kiến công phu của lão. Nên khi thấy Đông Lai thi triển Tội Kiến Thần Trảo, mười ngón tay cong lại chẳng khác chi mười cái móc sắt, lúc chụp bên đông, lúc chụp bên tây. Kinh phong kêu vuu vuu trông thật lợi hại vô cùng, chiêu nào cũng nhằm đánh vào nơi hiểm yếu. Quả nhiên không hổ danh hai chữ "Thánh Thủ".

Bất quá ai nấy cũng phải khâm phục người thanh niên đối mặt với lão. Nhìn hấn tuy đang ở thế hạ phong, nhưng thực ra từ đầu đến cuối Đông Lai chưa hề đánh được trúng hấn phát nào. Trong lòng mọi người đều nổi lên một tia nghi vấn, không biết là Đông Lai đang vòng đối phương hay là thanh niên kia võ công cao cường nên mới tránh được. Tuy vậy, ai cũng tin vào phương án thứ nhất hơn. Dù sao xét về niên kỷ (tuổi) thì gã thanh niên kia còn quá trẻ để xứng với hai chữ "cao thủ".

Nói đến trận chiến phía dưới, Đông Lai vừa đánh thêm mười chiêu nữa. Thì đột nhiên Quảng Mục Thiên cười lớn, nói:

"Ta không đánh nữa, có giỏi đi theo ta!"

Nói rồi quay phắt lại phóng người chạy đi.

"Tiểu tặc! Chạy đi đâu."

Đông Lai Thánh Thủ gầm lên một tiếng, cũng tung người rượt theo.

Hai người bóng trước bóng sau chỉ nhô lên hụp xuống mấy lần đã mất hút.

Đám nhân sĩ võ lâm đang đứng xem bị hành động ấy làm cho ngẩn tò te, hai người kia nói chạy là chạy liền khiến bọn họ không kịp phản ứng.

Chợt có gã reo lên:

"Còn đợi gì nữa, đuổi theo hai người kia xem sao!"

Nói rồi thi triển khinh công đuổi theo dấu vết của hai người nọ. Cả đám xung quanh cũng ừ một tiếng rồi lục đục nhảy đi.

Nhưng ngay lúc này, trong không khí chợt vang vọng lên âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng của một nữ nhân:

"Vâng lệnh mệnh chủ tiếp nhận nơi này. Kẻ nào đuổi theo. Giết!"

Lời nói vừa dứt, một loạt bóng người không biết từ đâu nhảy ra. Bao vây đám nhân sĩ võ lâm nọ vào trong.

Những người này ăn mặc giống nhau như đúc, đều đội khăn trùm che kín đầu, mặt nạ hình thú, trước áo thêu hình huyết lang (sói màu đỏ). Bên hông giắt đoản kiếm, sát khí đằng đằng.

Đám người võ lâm vừa thấy nhóm người này đều hoảng sợ, ai nấy vội cung kính thi lễ, rồi chột một kẻ trong đám vội bước ra nói:

"Nếu Ảnh Vệ quân đã tiếp nhận nơi này vậy bọn tại hạ cũng không dám quá phận."

Quảng Mục Thiên thi triển khinh công không nhanh không chậm, luôn cách Đông Lai tầm mười trượng. Thông thả chạy đến một chỗ trống trải mà ít người ngay cạnh tường thành.

Khi hắn dừng lại thì Đông Lai phía sau cũng đã đáp xuống.

Quảng Mục Thiên hai tai chấp sau lưng bộ dáng rất nhàn hạ, không thèm ngoảnh lại, tỏ vẻ không hề quan tâm.

Đông Lai hừ lạnh, cười hắc hắc nói:

"Tiểu tử chết đến nơi rồi còn giả vờ giả vịt."

Quảng Mục Thiên không đáp, ánh mắt vô định liếc qua xung quanh. Đoạn cười nhẹ, nói:

"Mấy vị đuổi theo này giờ rồi, cũng nên lộ mặt đi!"

Đông Lai Thánh Thủ nghe vậy, trên mặt cũng chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên. Lão từ lúc động thủ với Đường Vấn Tâm cùng Triệu Nhã Hình thì đã phát hiện ra có ba kẻ theo dõi mình rồi. Bất quá Đông Lai biết rõ thân phận của những người này nên cũng chẳng lấy gì làm quan tâm.

Nhưng điều làm lão thực không ngờ tới chính là người thanh niên trước mặt này cũng có thể phát hiện ra. Phải biết rằng, thuật tiềm hành ẩn nặc của mấy người kia chẳng thua kém gì sát thủ của Âu Dương gia tộc. Để phát hiện ra hành tung của họ, thính lực của thanh niên này phải đạt đến cỡ nào cơ chứ?

Đáp lại câu nói của Quảng Mục Thiên là một loạt tiếng sột soạt. Lập tức, ở một số ngôi nhà cách đó không xa xuất hiện ba bóng người. Nhìn cách ăn mặc không ngờ lại giống đúc với Ảnh Vệ quân lúc này. Chỉ thấy ba người kia nhìn nhau rồi cùng gật đầu một cái, dường như đang ngầm trao đổi với nhau điều gì. Một thoáng sau ba người đồng thời tung mình, nhảy ra đứng đối diện với Quảng Mục Thiên cùng Đông Lai Thánh Thủ. Nhất thời, cả năm người tạo thành thế đứng chân vạc.

Một người cầm đầu trong đó vội tiến lên hành lễ, nói:

"Vân bối Liễu Thanh Nhi, đội trưởng Ảnh Vệ. Ra mắt... nhị vị tiền bối!"

Tiếng nói trong trẻo như chuông bạc, hóa ra lại là một nữ nhân.

Khi nàng nói đến câu "nhị vị tiền bối" thì ánh mắt hơi liếc sang đánh giá Quảng Mục Thiên. Chỉ thấy đó đâu phải là một vị tiền bối đầu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt như trong tưởng tượng của nàng. Mà thay vào đó là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, dáng vẻ đơn sơ mộc mạc, thuần túy chỉ là một người bình thường mà thôi. Thân tình Liễu Thanh Nhi đầy vẻ nghi hoặc, may thay nàng đeo mặt nạ hình thú nên không ai thấy rõ biểu cảm vừa rồi cả.

Đông Lai Thánh Thủ nghe nàng xưng hô kỳ lạ như vậy thì không khỏi nhú mày, trầm nghĩ:

"Ồ đây có mỗi mình ta lớn tuổi nhất. Nha đầu này sao lại kêu là nhị vị tiền bối!? Chẳng lẽ lúc này giờ có kẻ nào theo dõi ta nữa sao?"

Đông Lai nghĩ ngợi rồi vội lắng tai nghe ngóng xung quanh. Nhưng đợi hồi lâu mà vẫn không thấy động tĩnh thì mới có vài phần yên tâm.

Đúng lúc này, Quảng Mục Thiên lên tiếng:

"Là lão Lâm Ngọc Quân bảo các người đến đây bắt ta hay sao?"

Liễu Thanh Nhi đang ngần ngại đánh giá, bị hắn hỏi liền giật mình, vội nói:

"Thưa tiền bối, mình chủ không có ý đó."

Quảng Mục Thiên nhú mày, hỏi lại:

"Vậy lão ta phái các người đến đây là có ý gì?"

Liễu Thanh Nhi không lập tức trả lời ngay, mà nói:

"Tiền bối chắc không biết điều này. Hư Thiên thành đây là nơi trú ngụ cuối cùng cho võ lâm nhân sĩ... Vậy nên, mình chủ hy vọng rằng... tiền bối nếu có giao thủ trong này xin hãy nhẹ tay một chút. Kéo..."

Quảng Mục Thiên không nghĩ Lâm Ngọc Quân lại dạn dỏ như vậy, đoạn khoát khoát tay, nói:

"Điều đó ta biết rồi, ta sẽ có chừng mực. Bây giờ vị Thánh Thủ đây cùng ta có chút khúc mắc cần giải quyết. Các ngươi không ai ngăn cản chứ!?"

Liễu Thanh Nhi đáp:

"Đương nhiên là không rồi. Với cấp bậc như các vị, bọn vãn bối ra tay cũng không ngăn cản được gì. Chỉ mong hai vị cho ba người bọn vãn bối đứng đây quan chiến. Để lấy thêm kinh nghiệm thực đấu."

Quảng Mục Thiên gạt đầu, đoạn quay sao nhìn Đông Lai Thánh Thủ; một tay chấp đằng sau lưng, còn tay kia giơ ra thủ thế, đoạn vẫy vẫy tay, nói:

"Thỉnh!"

Đông Lai Thánh Thủ sắc mặt âm trầm bất định. Đoạn đối thoại của hai người, vừa rồi lão nghe rõ mồn một. Trong lòng nghi vấn chồng chất. Lão hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

"Ngươi rút cục là kẻ nào!?"

Quảng Mục Thiên cười mỉm, nói:

"Tên ta mà nói ra chắc ngươi cũng chẳng nhớ nổi đâu. Muốn biết thì phải tự mình tìm hiểu đi thôi."

Đông Lai Thánh Thủ cười lạnh, nói:

"Hừ, dù ngươi có quen biết mình chủ thì đã sao! Đừng tưởng có mình chủ chống lưng mà lão phu không dám động thủ."

Quảng Mục Thiên nghe vậy, không nổi giận mà chỉ nói:

"Ta biết ngươi tức giận vì đã giả mạo đồ đệ của ngươi. Tuy không biết hẳn ta đã gặp phải chuyện gì. Nhưng đoán chừng chín phần mười thì đã vong mạng."

Nói đến đây chỉ nghe Đông Lai Thánh Thủ hừ lạnh một tiếng.

Quảng Mục Thiên lại tiếp:

"Vậy nên xét cho cùng ta cũng có lỗi với y. Thế này đi, ta nhường ngươi đánh trước ba chiêu, coi như là cáo lỗi. Còn sau đó thì phải tùy vào số mệnh của ngươi mà thôi!"

Đông Lai nghe xong nhỏ toẹt một bãi nước bọt, gầm lên:

"Thật ngông cuồng quá lắm!"

Lão vừa dứt lời đã nhảy xổ đến, tay trái liền vươn ra, năm ngón tay chộp vào ngực Quảng Mục Thiên. Một trào này đánh thẳng trực diện. Tuy chiêu thế nhanh lắm, nhưng đối với Quảng Mục Thiên thì chẳng khác nào trẻ con so với người lớn. Lúc này chỉ cần hấn vung tay phải, gạt một trào này ra, rồi bồi thêm một quyền vào huyệt Nhân Nghênh ở yết hầu của lão thì Đông Lai sẽ bại ngay tức thì.

Nhưng Quảng Mục Thiên y lời, không hề phản kháng.

Đông Lai thấy trào đó chộp tới ngực đối phương ắt phải vỡ tung. Vậy mà thanh niên kia không hề có ý định phòng thủ. Lão vẻ mặt trở nên hung dữ nhe răng ra mà cười.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, năm ngón tay của Đông Lai đã xé rách áo Quảng Mục Thiên, để lộ da thịt trên ngực.

Nhưng điều kỳ lạ là, một trào lợi hại như thế mà chẳng hề lưu lại một vết thương nào trên ngực của Quảng Mục Thiên cả.

Đông Lai Thánh Thủ sắc mặt đại biến, kinh hoàng là lên:

"Là hộ thể thần công!?"

Quảng Mục Thiên hai tay vẫn để sau lưng, nghe lão hét lên như vậy thì cười thầm, đoạn nói:

"Thế nào!? Tội Kiên Thân Trào của lão không phá được hộ thể thần công của ta à?"

Phải biết rằng, phạm là những hộ thể thần công, khi vận lên thì không thể mở miệng nói năng. Nếu không thần công sẽ bị tán đi. Đông Lai Thánh Thủ biết điều này, chộp thời cơ đó liền quát lên:

"Tiểu tặc, để cho ngươi biết tuyệt nghệ của Đông Lai ta lợi hại như thế nào."

Nói rồi tay còn lại vụt lên, năm ngón tay như năm cái móc câu, vung ra chộp vào huyết Uyên Dịch nơi nách Quảng Mục Thiên. Y thấy ngũ trảo chộp xuống, Quảng Mục Thiên hoàn toàn không phản kháng, nhưng nơi đụng vào trơn tuột chẳng khác gì một con cá, không sao sử được một chút kinh đạo nào cả.

Nguyên Kim Cang Bát Hoại Thân của Quảng Mục Thiên, là một bộ kỳ công của võ lâm, khác hẳn với những hộ thể thần công khác. Luyện cơ thể đến mức đao thương bất nhập thủy hỏa bất xâm, thậm chí không cần dùng khí công để gia trì. Đông Lai Thánh Thủ không biết điều này. Tưởng chừng như gặp phải quỷ, vội đánh thêm ra một chiêu nữa nhưng cũng chẳng ăn nhằm gì.

Đông Lai kinh hoàng nhảy lùi về sau hơn chục trượng. Ánh mắt hoang mang đầy vẻ sợ hãi. Bình sinh lão chưa gặp điều gì kỳ dị hơn thế nữa. Hai mắt tròn trũng, ngón tay chỉ vào Quảng Mục Thiên, miệng run rẩy lắp bắp:

"Quỷ... Quỷ! Ngươi nhất định là ma quỷ!"

Không chỉ riêng Đông Lai, mà ngay cả ba người Ảnh Vệ bên kia cũng sợ hãi chẳng kém. Không thể ngờ được rằng, một vị "Đầu Tông" thanh danh lừng lẫy khắp võ lâm. Nay lại bị bại trận một cách quỷ dị như thế.

Chỉ nghe Quảng Mục Thiên nói:

"Ba chiêu đã qua, đến lượt ta rồi. Ngươi hãy chuẩn bị đi!"

Đông Lai nghe hán nói, tâm thần chấn động. Tuy trong lòng đầy sợ hãi nhưng vẫn giữ tay thủ thế. Hai mắt lão mở tròn trũng, chỉ sợ nháy một cái thôi thì lập tức sẽ chết dưới tay của đối phương. Dường như toàn bộ tâm thần của Đông Lai đều dồn hết vào thanh niên trước mặt.

Tưởng chừng như Quảng Mục Thiên sẽ ngay lập tức động thủ. Nhưng hán hai tay vẫn chấp sau lưng, không nhanh không chậm tiến lại chỗ Đông Lai Thánh Thủ. Lúc này, hai người đứng cách nhau tầm mười trượng.

Quảng Mục Thiên đột nhiên trừng mắt một cái, khí thế trên người bùng bạc tuôn ra như muốn quét sạch hết thảy chướng ngại trước mặt.

Đông Lai Thánh Thủ lòng đang hoang mang sợ hãi, liền sơ sẩy, bị khí thế kia quán nhập vào. Lúc đó, lão chỉ thấy thiên địa là một mảnh huyết quang. Rồi một âm thanh long khiếu vang vọng khắp trời đất, chỉ thấy trên khoảng không xuất hiện chín con rồng dài mấy vạn trượng. Hình ảnh nó che phủ bầu trời, từng trận long khiếu long trời lở đất không ngừng truyền ra.

Đông Lai bị dọa đến tái mét mặt mày, không chịu được liền ọc ra một ngụm máu tươi. Ngất ngay đương trường.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chiêu Mộ

Sử khí thế hù Đông Lai vỡ mặt,

Dùng "Thần Đan" thu phục một nhân tài.

-o0o-

Đông Lai Thánh Thủ biết đây chỉ là ảo giác hiện lên, nhưng cũng không ngăn nổi sợ hãi trong lòng. Y chỉ cảm thấy mình như rơi vào hầm băng sâu vạn trượng. Xung quanh đầy thi cốt cô hồn chẳng khác chi địa ngục giới.

Đông Lai Thánh Thủ tuy trải nhiều cố sự, nhưng bình sinh y chưa bao giờ thấy điều gì kinh khủng hơn thế nữa. Rồi y chỉ kịp hự lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã gục xuống, ngất ngay đương trường.

Điều này khiến cho ba người Ảnh Vệ đứng bên kia quan chiến đều hít sâu một ngụm khí lạnh, mặt mày xanh lét, đầy vẻ sợ hãi. Bọn họ tuy là người ngoài, nhưng đứng gần như thế nên cũng bị khí thế kia tràn qua, nghiền ép ba người đến mức tức ngực khó thở, suýt phun máu tươi.

Bất quá khí thế của Quảng Mục Thiên mục tiêu không phải là ba người các nàng, nên sự khó chịu phần nào so với Đông Lai Thánh Thủ còn đỡ hơn gấp bội. Nhưng chừng đó vẫn không che giấu nổi nỗi kinh sợ trong mắt ba người Liễu Thanh Nhi. Một màn chiến đấu quá kinh thế hãi tục. Mà nói chiến đấu thực chất cũng chưa đúng, bởi từ đầu chí cuối hai tay Quảng Mục Thiên vẫn chấp phía sau lưng. Chưa hề ra tay động thủ. Vậy mà Đông Lai bị hán dọa đến mức ngất xỉu. Đủ hiểu hai bên trình độ chênh lệch đến như thế nào!

Quảng Mục Thiên thu hồi khí thể, thở dài một cái, lắc đầu lẩm bẩm:

"Chỉ mới dọa một chút vậy mà đã ngất rồi. Võ công tuy lợi hại, nhưng tâm cảnh lại quá yếu nhược. Xem ra phục dụng ngoại vật (thiên tài địa bảo) để tăng tiến khí công. Khiến tâm cảnh lại không theo kịp! Hẳn cũng là một cái thiếu sót không nhỏ."

Hắn vừa nói xong, quay sang thấy ba người Ảnh Vệ đang đứng đờ như trời trồng, bèn cất tiếng nói:

"Ở đây không có chuyện của mấy người nữa. Mau mau đi đi. Về báo với Lâm Ngọc Quân rằng, ta sẽ không gây rắc rối trong địa phận của lão đầu. Nhưng cũng đừng cử người theo dõi là được, ta sẽ khó chịu lắm đấy."

Dứt lời, tay phải vung lên một cái, một luồng khí lạnh tràn qua khiến ba người Ảnh Vệ từ trong nỗi sợ tỉnh dậy.

Liễu Thanh Nhi giật mình choàng tỉnh. Nàng nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh hãi mà nuốt ực một ngụm nước bọt. Sau lưng không biết từ khi nào đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng chợt nhận ra rằng, tất cả những gì từ trước tới giờ mình trải qua. Tất cả những quái vật, ma thú, hay ma pháp sư hoặc thậm chí là cả những cao thủ đệ nhất giang hồ mà nàng từng gặp. Nếu so sánh với thanh niên trước mặt này cũng không thể kinh khủng bằng. Khí thể đó, sát khí đó, như muốn nghiền ép hết thảy.

"Thảo nào mình chủ khi nhắc đến tên y thì đột nhiên trịnh trọng như vậy. Âu cũng là một cái lý do."

Đoạn, Liễu Thanh Nhi cúi người, chắp tay hành lễ, nhẹ đáp:

"Vâng thưa tiền bối. Bọn vãn bối sẽ chuyển lời lại cho mình chủ. Mình chủ cũng rất mong sớm được hội ngộ với tiền bối. Nếu có thời gian rảnh rỗi, kính xin tiền bối ghé qua phủ mệnh chủ. Vãn bối sẽ thay mặt mọi người trong phủ nghênh tiếp thật chu đáo."

Lời nói của nàng tuy vẫn còn chút run rẩy do sợ hãi, nhưng trong đó phần nào cũng có ý kính cẩn bên trong.

Quảng Mục Thiên chỉ ừ một tiếng rồi không nói gì thêm.

Liễu Thanh Nhi hiểu ý, cúi chào thêm cái nữa rồi cùng hai người đồng bọn quay người rời khỏi.

Quảng Mục Thiên thấy ba người kia đã đi rồi, ánh mắt chợt chuyển sang thân hình Đông Lai đang nằm bất động, lòng chợt tỉnh:

"Bây giờ có nên hạ sát lão già này luôn không? Lúc này cả đám võ lâm đều thấy ta dẫn dụ lão già này đi. Nếu tin lão ta chết được truyền ra, ắt hẳn mọi người sẽ suy đoán ra là ta làm. Tuy nói là ta không sợ hãi bọn chúng, nhưng hiện tại đang làm việc mờ ám. Cứ thế ắt hẳn sẽ gây ra không ít lời qua tiếng lại, rồi dẫn đến mưu đồ bất thành. Chẳng phải sẽ khiến cho Lệ Nhã thất vọng buồn bực hay sao? Hơn nữa lúc này Lâm Ngọc Quân cũng đã có lời, xin ta ở trong này không gây chuyện thị phi rồi. Nếu giờ cứ thẳng tay mà giết người này chẳng phải sẽ rắc rối lắm ru."

Đoạn hắn ngẩng đầu lên trời, thở dài một cái, lẩm bẩm:

"Từ khi nào mà Quảng Mục Thiên ta giết người mà còn phải do dự như thế này đây. Khi rời khỏi Tà Phái cho đến giờ, tính hiếu sát của ta cũng theo đó mà giảm dần. Không còn cứ đánh đánh giết giết suốt ngày nữa. Đây có phải dấu hiệu tốt hay không?"

Quảng Mục Thiên lại nhìn Đông Lai thêm cái nữa, chặc lưỡi một cái rồi lập tức quả quyết:

"Thôi vậy, tha cho người này một mạng. Giữ y lại làm chân sai vặt xem thế nào?"

Hắn vừa nói, tay phải điểm ra vài chỉ trúng ngay huyệt đạo sau lưng Đông Lai.

Đông Lai bật rên hừ hừ vài tiếng rồi tỉnh dậy. Y ho khan hai tiếng rồi mơ hồ hỏi:

"Ha... Ta chết rồi hay sao? Đây phải chăng là Địa ngục?"

Quảng Mục Thiên hai tay thu về chắp sau lưng, đợi Đông Lai nói sáng một hồi xong rồi, mới lắc đầu, hừ nhẹ nói:

"Hắn là chưa chết được đâu. Nhưng những lời tiếp theo đây của ta mà ngươi không tiếp thụ được. Lúc đó sẽ chết thật đấy!"

Đông Lai lúc này mới biết là mình chưa chết. Y lại nghe giọng nói của Quảng Mục Thiên thì kinh hoàng vô cùng, đoạn lùi lại vài bước, giọng ấp úng:

"Ta, ta..."

Đột nhiên Đông Lai không hề báo trước, quay người lại nhún chân nhảy phót ra ngoài, ý đồ muốn tẩu thoát. Hành động mau lẹ vô cùng.

Quảng Mục Thiên cười khẩy một tiếng. Hắn không thêm ngăn cản, chờ cho Đông Lai chuẩn được một đoạn rồi mới phát tay một cái. Khí của hắn phóng ra huyền hóa thành một bàn tay khổng lồ chụp nhanh xuống.

Đông Lai thân hình không dừng, hữu chưởng xoay lại phản kích đánh vào chưởng thủ phía sau. Y phóng chiêu ra mà không hề quay đầu lại, dường như sau lưng tựa hồ cũng có mắt, phát chưởng nhắm bộ vị rất chuẩn xác.

Hai chưởng đụng nhau nghe "Bùm" một tiếng vang dội.

Quảng Mục Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

"Người nghĩ chỉ dễ như vậy thôi sao?"

Lời vừa dứt bỗng Đông Lai Thánh Thủ liền kêu "Ồi" lên một tiếng, đâm sầm xuống đất.

Chẳng biết từ khi nào Quảng Mục Thiên đã xuất hiện trước người Đông Lai. Lúc này, đầu Đông Lai chỉ cách chân Quảng Mục Thiên chưa đầy một thước. Chỉ cần hất gió lên đâm một phát, chắc chắn đầu y phải nát ra như trứng.

Đông Lai sợ hãi không kè đầu cho xiết, lòng thầm than:

"Thôi, Đông Lai ta hôm nay thế là xong rồi!"

Nào ngờ Quảng Mục Thiên không hề ra tay động thủ, mà chỉ đứng đó, lạnh nhạt nói:

"Người nghĩ thực sự có thể trốn thoát dưới tay ta dễ dàng như vậy hay sao?"

Đông Lai là một tay từng trải việc đời, lại biết nhiều hiểu rộng. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, y đã nghĩ ngay tới tình trạng này mà không đầu hàng thì ắt phải uổng mạng, chứ chẳng còn đường lối nào khác.

Nhưng y tính tình vốn thẳng thắn cương trực. Nay chịu sự nhục nhã như vậy thì làm sao không ức chế cho được. Đoạn mặt giận hầm hầm, quát lên:

"Người muốn chém muốn giết như thế nào thì tùy. Nhưng lão phu đây không phục!"

Quảng Mục Thiên không ngờ trước điều này, liền a lên một tiếng kinh ngạc, cười hỏi:

"Chết đến nơi rồi mà còn cứng mồm cứng miệng. Xem ra người già nhưng gân cốt vẫn còn dai lắm. Nói xem, tại sao người không phục!?"

Đông Lai hừ một tiếng, đáp:

"Người nhân cơ hội lão phu sơ suất nên dùng khí thế để trấn áp. Còn nếu như chiến đấu bằng chân tài thực học thì lão phu không thể nào thua một kẻ như người được!"

Lời của Đông Lai Thánh Thủ quả thực rất vô lý, bởi các cao thủ khi giao đấu thì thua khí thế tức là thua đến bảy, tám phần rồi. Mà lão lại hoàn toàn bị khí thế đối phương áp chế, thử hỏi nếu đánh nhau thực sự thì ai thắng ai thua?

Nhưng Quảng Mục Thiên cũng chẳng thêm để ý, cười hỏi:

"Người đến đây chính là muốn xả giận chuyện đệ tử kia lên người ta. Nhưng mà người rút cục có tìm hiểu xem, ta đây là ai hay không?"

Đông Lai hừ đáp:

"Là một tên giả mạo, có gì mà cần phải tìm hiểu."

Nhưng lão vừa nói xong, trong lòng lại chợt nghĩ khác:

"Người này tuổi trẻ như vậy nhưng khí thế trên người lại cực kỳ kinh khủng. Sát khí vô cùng vô tận. Xem ra không phải một kẻ vô danh tiểu tốt. Tại sao lại muốn đi giả mạo một tên đệ tử như vậy? Chắc bên trong có mưu đồ gì đây."

Thực chất Đông Lai đoán quả này đúng đến chín phần. Quảng Mục Thiên trà trộn vào đây chính là có mưu đồ lấy đi Thần Vũ Phá Thiên Cung. Nhưng chuyện hắt giả mạo đệ tử của lão lại chỉ là trùng hợp mà thôi. Bất quá, Quảng Mục Thiên cũng lờ đi giải thích, đoạn lại bước lên trước một bước. Thân hình hắt tuy không to cao vạm vỡ, nhưng tạo cho người khác cảm giác sừng sững như trời trồng.

Bàn tay Đông Lai toát mồ hôi lạnh ngắt, lòng rất rối loạn hoang mang, y vội la lên:

"Người, người đừng có mà tiến thêm. Lão phu không..."

Ý muốn nói: "Lão phu không sợ người đâu".

Nhưng y lại nghĩ nói vậy chẳng khác nào công nhận mình sợ hắt hay sao? Y liền đổi giọng:

"Các hạ rốt cuộc là ai!? Tại sao lại giả trang tiến vào Hư Thiên Thành. Rốt cuộc có ý đồ gì."

Quảng Mục Thiên dừng lại, khước miệng nhấc lên, không nhanh không chậm đáp:

"Tên ta ư? Là, Quảng Mục Thiên. Ngươi có nhận thức được hay không?"

"Quảng Mục Thiên..."

Đông Lai Thánh Thủ vừa nghe xong thì a lên một tiếng rồi ngã huych xuống đất. Đôi đồng tử của y co rút lại vì kinh ngạc lẫn hoảng sợ. Y thậm chí còn không tin nổi vào tai mình nữa.

"Quảng Mục Thiên..."

Giang hồ bây giờ có thể đã quên đi ba từ này, nhưng Đông Lai không thể không nhớ. Bởi vì nó đã hằn sâu vào tâm trí của y rồi. Cảnh tượng một người một kiếm bế ghế thiên hạ, nhất kiếm chém nát bầu trời. Mờ ra thông đạo kéo toàn bộ võ lâm vào một thế giới khác.

Một cái tên đã từng đi vào huyền thoại của cả Võ Lâm. Một cái tên mà võ sĩ Chính Phái nghe tới, phải run mình vì sợ hãi. Còn Tà Phái nhắc đến cũng phải kính cẩn mà cúi người.

Nói tóm lại, Chính Tà lưỡng phái đối với Quảng Mục Thiên đều là ba phần kính, còn bảy phần là sợ.

Cũng chính vì thế mà giang hồ quá kiêng kỵ, thành thử không một ai dám gọi thẳng tên thật của hắn ra cả. Đám hậu bối có thể không nhớ hoặc thậm chí là không biết... Nhưng những tay giang hồ lão đời như Đông Lai thì nhớ rất rõ. Cửu Long của Tà Phái, tên thật của hắn cũng chính là Quảng Mục Thiên đó vậy.

"Không thể nào, ngươi, ngươi lừa lão phu..."

Hai hàm răng của Đông Lai chấn vào nhau cạch cạch. Y bây giờ đã không thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

Quảng Mục Thiên tay vẫn chấp sau lưng, nhàn nhả đáp:

"Ta cũng chẳng rảnh rồi đi lừa ngươi làm gì. Vừa nãy ta dùng khí thế của mình huyền hóa thành ảo cảnh chẳng lẽ ngươi còn chưa rõ hay sao?"

Đông Lai nghe vậy mới giật mình choàng tỉnh. Y thầm hồ sao mình quá ngu ngốc, tại sao không nhận ra chuyện này sớm hơn?

Luồng sát khí khủng bố như vậy làm sao một võ sĩ bình thường có thể sở hữu?

Đông Lai vừa nhớ lại vừa hít sâu một hơi hàn khí. Y dám chắc rằng, ngay cả thống lĩnh Tà Phái đương thời nếu độ khí thế cùng sát khí với thanh niên trước mặt này... E rằng, cũng phải lép vế hơn mấy phần. Hơn nữa, lúc này Ảnh Vệ có gọi người này là tiền bối. Chẳng lẽ Minh Chủ cũng đã nhận ra rồi hay sao?

Mà một bậc cao nhân tiền bối cỡ này cần gì phải giả trang làm đồ đệ của lão? Chắc hẳn lão già Trường Văn ngu dốt kia tự mình bịa chuyện. Để cho Đông Lai ta giờ phải chịu khổ thế này đây.

Đông Lai lồm cồm bò dậy, vội quỳ xuống đất phục lạy:

"Văn bối quá ngu muội, có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn. Tội đáng muôn chết, kính xin tiền bối..."

Quảng Mục Thiên hừ một tiếng ngắt lời lão, đoạn nói:

"Ngươi có biết tại sao lúc nãy, ta không nhân cơ hội ngươi đang bất tỉnh mà ra tay hạ sát hay không?"

Đông Lai rung mình, cổ nén sợ hãi trong lòng, cung kính đáp:

"Tiền bối võ công trác tuyệt, là bậc cao nhân trong chốn giang hồ. Dĩ nhiên khinh thường những việc giết người như thế."

Nghe Đông Lai trả lời mà Quảng Mục Thiên suýt bật cười thành tiếng. Thái độ của lão ta sau khi nghe xong tên hắn thì quay ngoắt sang một trăm tám mươi độ. Biểu hiện chẳng khác nào kẻ dưới so với người trên. Bất quá, điều này khiến hắn cũng có chút mừng thầm vì giang hồ chỉ ít vẫn còn nhớ đến hai chữ Cửu Long.

Hắn bèn nói:

"Đúng thực là lúc đó ta định một chiêu tiễn người về với ông bà vài rồi. Nhưng nghĩ lại thì ta bể quan nơi cùng cốc lâu năm, hiện mới tái xuất giang hồ. Nên đối với giang hồ có chút lạ lẫm. Bây giờ cần một người hướng dẫn, hay đúng hơn là một trợ thủ dưới tay. Nếu ngươi làm ta hài lòng, có khi ta lại tha cho ngươi một mạng."

Đông Lai mừng rỡ, đề được một người như Quảng Mục Thiên thu làm trợ thủ là vinh dự biết nhường nào. Y vội đáp:

"Đa tạ tiền bối rộng lượng bao dung. Dừng nói là hướng dẫn, dù tiền bối bảo ta lên rừng đao xuống biển lửa. Văn bối cũng quyết chẳng từ."

Quảng Mục Thiên hài lòng, ừ một tiếng, lại nói tiếp:

"Hiện bây giờ ta cũng chưa cần lắm. Nhưng trước đó ta muốn nghe chuyện tên đệ tử kia của ngươi trước. Tại sao khi nghe đến Ma Pháp Sư, ngươi lại nổi giận như vậy?"

Đông Lai vừa nghe đến đệ tử của mình, khuôn mặt bỗng trở nên đau thương, đoạn lại lạy thêm một cái rồi đáp:

"Xin tiên bối minh xét. Văn bối không cố ý đổ lỗi cho tiên bối tội giả mạo. Chẳng qua tên Trường Văn của Thần Kiếm môn kiến thức nông cạn mà tưởng nhầm. Lúc đó văn bối cũng nóng nảy nên không hỏi rõ sự việc. Thành ra dẫn đến chuyện như bây giờ."

Quảng Mục Thiên gật đầu, nói:

"Ừ, chuyện đó ta biết. Nhưng lúc đó ta cũng lâm vào thế bị động. Nên không thể mở miệng giải thích."

Đông Lai lại nói:

"Còn tên đệ tử mà Trường Văn nhầm lẫn với tiên bối. Tên của y là Lục Thành. Năm đó, văn bối đi qua một địa phương mà thu nhận được. Người này căn cơ võ học rất tốt. Tuy là mang cả hai dòng máu Ma Pháp lẫn Võ Sĩ nhưng văn bối vẫn rất ưng ý, nguyện thu y làm đệ tử chân truyền. Dốc lòng truyền thụ một đời sở học."

Đến đây, Đông Lai thở dài một cái, nói tiếp:

"Nào ngờ vào năm năm trước, không biết y xích mích chuyện gì ở Thương Lan đế quốc. Dẫn đến bị Huyết Thệ Kỵ Sĩ đoàn đuổi giết. Lúc đó, văn bối được lệnh triệu tập bắt ngờ của mình chủ, nên không thể phân thân mà giúp đỡ được. Bất quá đám phạm phu tục tử kia làm sao mà có thể là đối thủ của một Võ Vương chân chính! Cuối cùng chuyện này phát triển to ra. Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn phái ra Đại Ma Đạo Sư hòa hệ, Kim Bối Khắc. Dùng ma pháp Thánh Cấp giam cầm Lục Thành lại mà tru diệt. Khiến y tro cốt cũng chẳng còn."

Đông Lai vừa nói xong, hai bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm nện mạnh xuống đất. Gầm lên:

"Thù diệt môn này thế nhất định phải báo."

Quảng Mục Thiên trầm ngâm, hẳn không nghĩ chuyện lại rắc rối hơn mình tưởng. Hóa Ma Đạo Sư, Kim Bối Khắc trong lời Đông Lai kia chính là một trong bảy ma đạo sư huyền thoại của đại lục này. Trước nghe Hoàng Bá Đạo kể rằng, kẻ đó từng giao chiến với Đan Tâm và giành chiến thắng.

Mặt khác, hẳn cũng nghe qua Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn. Là một dòng binh đoàn lớn nhất ở Thương Lan đế quốc. Tên Lục Thành này quả thực cũng quá lớn mật. Chỉ đơn giản là một Võ Vương nhỏ nhoi mà đi khiêu chiến với thế lực lớn như thế. Y mà chết cũng không phải chuyện gì quá ngạc nhiên.

Đoạn hần quay ra hỏi:

"Sau đó ngươi có báo được thù hay không?"

Đông Lai ủ rũ lắc đầu, đáp:

"Văn bối nghe tin đệ tử bỏ mạng, trong lúc nóng giận chạy thẳng một mạch đến Thương Lan đế quốc tìm Kim Bối Khắc quyết một trận tử chiến. Nào ngờ, ma pháp của hắn ta mạnh mẽ vô cùng. Đừng nói là giao đầu, văn bối muốn tiếp cận bán kín mười thước quanh người y cũng thập phần khó khăn rồi. Vậy nên đến tận bây giờ thù kia vẫn chưa báo được. Văn bối vì quá uất hận, nên khi nghe đến mấy từ Ma Pháp Sư thì sẽ nổi hung lên. Không làm chủ được bản thân."

Nói rồi phục lạy xuống đất.

Quảng Mục Thiên nói:

"Ta đã hiểu. Chuyện đệ tử Lục Thành của ngươi. Nếu có cơ hội, ta sẽ thử giúp một tay. Bất quá hiện tại ở trong này thân phận có chút quá mức, nên ta muốn thử dùng thân phận đệ tử ngươi dùng tạm. Nếu có ai hỏi tới cứ bảo ta là Quảng Mục Thiên, đệ tử ngươi mới thu nhận là được."

Quảng Mục Thiên không dám lấy tên giả là Lục Thành luôn. Bởi vì trong tờ ghi báo danh trước khi vào đây hắn đã báo tên thật của mình luôn rồi. Mà cho dù có người nhận ra được thì ai dám phanh phui?

Đông Lai hoảng sợ, vội nói:

"Thân phận tiên bối cao quý, làm sao văn bối dám nhận làm sư phụ ngài?"

Quảng Mục Thiên ngắt lời lão, nói:

"Không sao. Ngươi cứ tùy thời mà ứng phó. Còn như có kẻ nhận ra thì cũng chẳng cần gấp làm gì. Ta tự có cách giải quyết."

Đoạn hần lấy trong người ra một lá thư cùng một viên thuốc màu đen, ném cho Đông Lai rồi nói:

"Ta trước đây là người của Tà Phái. Đương nhiên khi thu trợ thủ sẽ có vài cái quy định. Người uống nó vào rồi xem bức danh thiếp này đi."

Đông Lai cầm viên thuốc màu đen lên, trong lòng một mảnh kinh hãi. Y nhận ra được, đây là một trong những tuyệt thế độc đan của Tà Phái. Có tên là "Tiên Niên Cứu Thần Đan."

Đan dược này gọi là "Thần Đan" bởi vì khi uống vào giúp cường thân kiện thể, lại tăng tốc độ di chuyển của khí khi vận công. Nhưng nó có điểm chí mạng là, trong lõi của đan dược có một loại ấu trùng, khi uống vào sẽ tìm đến tim của võ giả. Cứ cách một năm nó sẽ tỉnh dậy. Nếu không có thuốc áp chế, ấu trùng này sẽ nổi điên ăn sạch tim lẫn nội tạng. Phải nói là một trong những đan dược độc ác vô cùng. Nhưng dùng để áp chế cấp dưới lại rất hiệu dụng. Chính vì thế mà "Tiên Niên Cứu Thần Đan" rất được cao tăng Tà Phái ưa chuộng mà sử dụng.

Đông Lai thờ dài một cái, không do dự mà bỏ ngay đan dược vào miệng. Tuy nói là bị ép uống Thần Đan, nhưng xét cho cùng đó cũng chỉ là một thủ đoạn để phòng phản bội mà thôi. Đông Lai cũng không nổi lên lòng oán trách.

Vì nuốt đan dược nhanh quá nên y cũng chẳng để ý xem vị của nó như thế nào, chỉ thấy hơi hơi mềm nhũn là do đặc thù của đan dược nên cũng chẳng để ý. Vừa uống xong liền lật tấm danh thiếp kia ra xem.

Quảng Mục Thiên thấy hán quyết đoán như vậy thì rất hài lòng, nói:

"Danh thiếp này là Lâm Ngọc Tinh tiểu thư mời ta tham gia đấu giá đại hội. Hai ngày sau, người chờ ta tại đây. Chúng ta sẽ đi thử xem một chút."

Đông Lai liền đáp:

"Vâng, thưa tiền bối. Nhưng không biết tiền bối bây giờ thuộc..."

Y định hỏi là "Tiền bối bây giờ thuộc Chính Phái hay Tà Phái?"

Nhưng đây vốn là vấn đề nhạy cảm. Nên lời vừa ra đến miệng thì im bật lại. Không dám nói gì thêm.

Quảng Mục Thiên bật cười, nói:

"Người hỏi ta bây giờ thuộc phái nào hay sao?"

Đông Lai giọng có chút run run, đáp:

"Vâng, ý của văn bối là vậy."

Quảng Mục Thiên ngẩng mặt lên trời, thờ dài một hơi rồi đáp:

"Ài... Chính với Tà. Thế nào là Chính? Thế nào là Tà? Nếu mà chính phái giết người, cướp bóc, thì có phải là "Chính" nữa hay không? Còn nếu tà mà tâm chính thì phải chăng vẫn gọi là "Tà"? Quảng Mục Thiên ta bây giờ không phải Chính mà cũng chẳng phải Tà. Hãy nhớ lấy."

Lời nói chưa dứt mà thân hình Quảng Mục Thiên đã biến mất. Nhưng câu nói của hán vẫn lưu lại trong không gian.

Đông Lai đáp "Dạ" một tiếng rồi lạy thêm một cái. Đợi khi câu nói kia dừng hẳn, lúc đó lão mới chống tay đứng dậy.

Ánh mắt Đông Lai bây giờ đầy vẻ kích động không thôi, miệng lẩm bẩm liên hồi:

"Rốt cuộc ta cũng đã được gặp Cửu Long rồi. Xem ra sống một đời này không uổng."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thể Lệ Thi Đấu

Nơi khách điểm, ba người cùng bàn luận.

Hội võ lâm, mưu đoạt Phá Thiên Cung.

-o0o-

Ngay khi Đông Lai vừa rời khỏi được một lúc. Cách đó không xa, một thân ảnh màu đen vụt tới, nhanh như cắt.

Người này mặc áo dài bằng vải gai màu đen trùm kín đầu, đeo mặt nạ che mắt một nửa mặt, tay phải cầm cung trượng dài ngoằng, chính là người ngồi kế bên thanh niên kỳ lạ ở trong Thủy Lâm các lúc trước.

Chỉ thấy y chạy nhanh đến chỗ Quảng Mục Thiên cùng Đông Lai lúc nãy đứng thì đột ngột dừng lại, rồi ngoảnh đầu quan sát xung quanh một hồi.

Đoạn y nhìn xuống đất thấy một vũng máu lênh láng, sờ tay vào thì cảm giác còn ấm. Y liền đưa lên mũi ngửi một hơi rồi lẩm bẩm:

"Máu này đặc sệt, lại có mùi nồng, chắc hẳn là có kẻ bị trọng thương đến thổ huyết. Không biết có liên quan tới luồng khí phát ra vừa rồi không nhỉ?"

Rồi y lại hừ một tiếng, cảm giận nói:

"Mẹ nó, nếu không phải bọn Ảnh Vệ ngăn cản thì ta đã đến sớm hơn một chút rồi."

Y giận quá giơ tay đánh ra một chưởng phát tiết, khiến đất đá bay tóe bụi. Đồng thời trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hoắm.

Đột nhiên lúc đó, bên mé tả có tiếng người cười khanh khách, rồi có giọng the thé cất lên:

"Tam Cực Ma Nhân, Châu Âm Tổ không ngờ lại gặp người ở đây. Thật hạnh hội hạnh hội, đã vài năm chưa gặp, mà công lực của người vẫn chẳng tịnh tiến lên chút nào. Chẳng lẽ mấy năm nay không chịu khó tu luyện hay sao?"

Thì ra hắc y nhân này tên là Châu Âm Tổ, chỉ nghe y hừ lạnh một tiếng, đáp:

"Không cần lão giàc thói nhà người quan tâm."

Người kia cười khẩy một tiếng rồi từ trong bụi rậm mé tả bước ra. Chỉ thấy đó là một lão già mặc báo bào xám, dáng người cao gầy, khuôn mặt đầy nếp nhăn. Lão vừa bước ra, liền ngẩng mặt lên trời, nói:

"Các vị bằng hữu đã đến rồi cũng nên ra đi."

Lời lão nghe chói tai, chẳng khác gì tiếng ve kêu giữa trời hè. Khiến tâm thần Châu Âm Tổ cực kỳ chấn động.

Chỉ một giây sau, xung quanh nghe tiếng sột soạt vang lên. Tiếp theo đó một loạt nhân ảnh từ mọi góc ngách quanh đó dần dần hiện ra. Người nào cũng tinh khí nội liễm, hi vọng không hiện lên mặt, đoán chừng đều là cao thủ một phương.

Châu Âm Tổ âm thầm hít sâu một hơi khí lạnh. Lão chỉ nhận thức được hơn phân nửa số người ở đây. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, toàn bộ cao thủ trong Hư Thiên Thành đều tụ tập lại một chỗ. Chẳng lẽ khí thế vừa rồi có thể phát tán rộng như thế hay sao?

Trong lúc lão đang suy nghĩ thì một người trong đó đứng ra, chấp tay hành lễ, cất tiếng hỏi:

"Châu Âm Tổ lão tiên sinh, vừa rồi khí thế kia là của người phát ra ư?"

Người bước ra hỏi này là một người đàn ông trung niên, trên mặt và cổ có hai vết sẹo lớn, sau lưng gá đeo một cây đại đao bọc cháng. Cán đao có hình một đầu hổ đang nhe nanh gầm gừ trông thật kinh tợn.

Châu Âm Tổ hoàn lễ, đoạn đáp:

"Hổ Đầu Đao Bạch hiền đệ không cần khách sáo vậy đâu. Tại hạ với hiền đệ tuổi không chênh nhau là mấy, đâu cần phải xưng hô lão tiên sinh."

Dừng một chút, y lại nói tiếp:

"Khí thế vừa rồi thực không phải do tại hạ mà ra."

Hổ Đầu Đao Bạch Vân Đế ồ một tiếng, hỏi lại:

"Vậy tiên sinh có thấy người đó hay không?"

Châu Âm Tổ cười khỏ một tiếng, đáp:

"Vừa rồi tại hạ cũng định tới xem đây là tiền bối cao nhân nào. Bất quá bị đám Ảnh Vệ của mình chủ ngăn cản nên tới chậm một bước. Người phát ra khí thế đó tại hạ cũng vô duyên gặp mặt."

Những người xung quanh nghe vậy thì đều ồ lên một tiếng.

Châu Âm Tổ kinh nghi, bèn hỏi:

"Không lẽ các vị cũng bị Ảnh Vệ chặn lại hay sao?"

Mọi người đều đồng thời gật đầu, đoạn có kẻ bước ra nói:

"Mọi người thử tìm kiếm xung quanh một phen. Lỡ tìm được manh mối gì chẳng?"

"Đứng đây, đứng đây."

Mọi người gật đầu cho là phải, bèn tản ra tìm kiếm. Nhưng tất cả bọn họ sau khi quan sát tìm tòi một phen, thấy không có gì nữa, lúc đó mới bắt đầu bỏ đi.

-o0o-

Còn nói tới Quảng Mục Thiên, sau khi truyền đạt lời cuối cùng kia, hắn liền chạy thẳng một mạch tới quán trọ của mình.

Vừa đi Quảng Mục Thiên trong bụng tức cười, thầm nghĩ:

"Không ngờ lão Đông Lai này lại dễ bị lừa như vậy. Ta hái một quả đại trên đường mà lão lại nhầm với Tiên Niên Cửu Thần Đan. Đúng thực là quá nhạy cảm! Bất quá, đây cũng là biện pháp thứ yếu, đề phòng mồm miệng lão ta mà thôi. Đợi lấy được Huyền Vũ Phá Thiên Cung rồi tha cho lão cũng được."

Tiên Niên Cửu Thần Đan vốn là đan dược độc môn của Tà Phái. Chỉ có cao tăng trong đó mới hiểu rõ đan phương cùng thuốc giải. Quảng Mục Thiên đương nhiên cũng biết, bất quá hắn mới đến thế giới này không được bao lâu, đương nhiên là không có nguyên liệu để phối chế.

Nhưng hên xui ở chỗ là, lần trước hắn đi lạc vào Mê Vụ sâm lâm, trong lúc đói liền hái tạm dăm ba quả đại ăn tạm, còn thừa lại thì nhét vào túi. Không ngờ lúc này lại có cơ hội đưa ra sử dụng.

Quảng Mục Thiên vừa chạy được một lúc thì đã quay lại quán trọ.

Xung quanh chỗ này, lúc này vì xảy ra tranh chấp nên người đứng xem đầy la liệt. Bất quá, hiện tại đã được một nhóm Ảnh Vệ đứng ra giải tán. Nên lượng người qua lại tương đối ít. Điều này khiến Quảng Mục Thiên cũng phần nào tránh được tai mắt bên ngoài.

Quảng Mục Thiên vừa bước vào phòng trọ liền thấy hai người Đường Vãn Tâm cùng Triệu Nhã Hình đang ngồi chờ sẵn từ trước.

Vừa thấy hắn bước vào, Đường Vãn Tâm trong mắt lóe lên một tia dị sắc. Nhưng rất nhanh được hắn thu liễm lại. Đoạn bước lên, mỉm cười thân thiện, nói:

"Quảng huynh cùng sư phụ đàm đạo, chắc không xảy ra chuyện gì chứ?"

Quảng Mục Thiên cũng cười, chấp tay vái hai cái, nói:

"Thực xin lỗi hai vị, sư phụ ta tính tình cổ quái, thường hay nóng giận vô thường. Làm liên lụy đến hai người rồi."

Triệu Nhã Hình tính tình vốn lạnh lùng, nhưng bị ăn hành vô lý như vậy thì cũng bất mãn lắm. Vốn định phát tác, nhưng do đợi lâu quá nên cơn giận cũng đã nguôi đi vài phần. Nghe Quảng Mục Thiên xin lỗi thì cũng chỉ hừ một tiếng chứ không đáp lại.

Quảng Mục Thiên thấy lúc này hai người bị thương. Nhưng bây giờ tinh thần mình mất, trong lòng thầm khen sức hồi phục của tuổi trẻ thật mãnh liệt. Đoạn hắn hỏi:

"Hai người vào phòng ta chắc là có chuyện gì quan trọng lắm chẳng?"

Đường Vãn Tâm đáp:

"Quảng huynh đoán không sai. Chúng ta đợi huynh này giờ là muốn bàn chuyện thi đấu ngày mai đây."

Quảng Mục Thiên a lên một tiếng kinh ngạc, hỏi lại:

"Ngày mai bắt đầu thi đấu rồi sao? Ta còn chưa đọc thể lệ thi như thế nào. Hai người các người có ai biết hay không?"

Đường Vãn Tâm thở dài, cảm quát gõ gõ lên trán, cười khổ một tiếng, đáp:

"Ài... Ta thực sự không nghĩ rằng huynh lại cập nhật thông tin chậm chạp như vậy đấy. Chẳng lẽ trước khi vào đây, huynh không hề đọc rõ hay sao?"

Quảng Mục Thiên ái ngại đáp:

"Thực xin lỗi, ta quên mất!"

Đường Vãn Tâm hai tay day huyệt thái dương, lên tiếng giải thích:

"Đại hội Võ Lâm lần này thi đấu gồm có hai mục. Đơn đấu và đội đấu, chia ra làm hai mục riêng biệt, với hai mức giải thưởng khác nhau. Thể lệ thi đấu là loại trực tiếp (playoff). So với các lần đại hội mấy năm trước đặc biệt hơn rất nhiều. Nhưng luật lệ thi cũng chẳng thay đổi là mấy."

Quảng Mục Thiên nghe tới hai từ giải thưởng, con mắt bỗng sáng lên, đoạn hỏi:

"Hai mục giải thưởng là những gì thế?"

Đường Văn Tâm liền đáp:

"Phải thừa nhận rằng, giải thưởng lần Đại Hội này quả thực rất hấp dẫn. Ngay cả những gia tộc đã ẩn cư cũng lò mò đưa đệ tử tông môn ra để tham gia đoạt bảo."

Đoạn hắn lấy ngón tay tự chỉ vào mình rồi mỉm cười, nói:

"Như Đường gia của ta vậy. Bất quá bảo vật khiến Đường gia động tâm cũng không phải là nhiều."

Quảng Mục Thiên khước mắt giật giật vài cái. Đường Văn Tâm nói vòng nói vo không đi vào trọng tâm khiến hắn khá khó chịu. Nếu bình thường chắc hẳn hắn đã nổi xung lên rồi. Nhưng hiện tại thì không tiện phát tác ra, dù sao mình cũng là người hỏi còn y là người trả lời.

Lại nghe Đường Văn Tâm nói tiếp:

"Nói đến phần thưởng thì chia làm hai mục. Đầu tiên là đơn đấu. Đơn đấu chia làm ba hạng với ba mức độ; hạng một, hạng hai, hạng ba. Hạng một, đứng đầu đơn đấu sẽ được một bộ bí kỹ khí công thượng thừa "Hàn Tâm Thiên Linh quyết", cộng thêm một vạn đồng vàng. Hạng hai được một bộ quyền pháp "Thiên Sương quyền", với năm trăm ngàn đồng vàng. Riêng hạng ba chỉ được một bộ khinh thân pháp siêu đẳng mà thôi."

Quảng Mục Thiên vốn mục tiêu tham gia đại hội lần này chỉ là lấy được Huyền Vũ Phá Thiên cung mà thôi. Nhưng khi nghe đến phần thưởng của đơn đấu thì cũng khá ngạc nhiên.

Ta nên biết rằng, trong võ lâm có được một tuyệt thế võ công nào đều do cơ duyên hội ngộ. Nếu may mắn được cao nhân rủ lòng thương yêu truyền thụ cho vài ba chiêu tuyệt học thì chung thân hưởng thụ cũng không hết. Tiếng tăm lẫy lừng trong thiên hạ, tính mạng được bảo đảm đều do đó mà ra.

Bất quá, võ sĩ giang hồ từ trước đến nay đều coi trọng gia môn. Không muốn tuyệt học mình tu luyện cả đời bị truyền ra cho ngoại nhân. Thành thử lúc tuyển chọn đệ tử cực kỳ kỹ lưỡng.

Hơn nữa, "Hàn Tâm Thiên Linh quyết" nghe qua biết ngay là một bộ tu luyện khí công âm hàn. So với bí kíp võ công còn quý báu hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng điều không thể ngờ được là, đến thế giới này những tuyệt học vốn dĩ là bí mật như thế lại được lưu truyền bằng hình thức trao giải công khai. Chẳng phải là đã phá đi nguyên tắc vốn có của nó?

Quảng Mục Thiên không hề biết rằng, những người ở thế giới này vô duyên với tu luyện khí công lẫn võ công. Vì thế mà tìm được người có căn cơ để truyền nghệ chẳng phải dễ dàng. Cứ như Đông Lai đó chẳng hạn, hắn mất tới tận bảy, tám năm đi du lịch khắp nơi mới tìm được một đệ tử ưng ý mà thu nhận. Cho nên, sau khi nghe tin tên Lục Thành kia bị giết, Đông Lai mới tức giận như vậy.

Trong lúc hắn đang vẫn vơ nghĩ ngợi thì Đường Văn Tâm vẫn đang tiếp tục ba hoa:

"Nói đến bộ Hàn Tâm Thiên Linh quyết kia là do một vị tiền bối cao nhân sáng tạo ra. Nghe đồn rằng vị ấy từng giao thủ với một con thần thú, tuy giành chiến thắng nhưng lại bị thương rất nặng. Trước lúc lâm chung, vị tiền bối ấy bèn trao bộ bí kíp mà mình giành cả đời sáng tạo cho Minh Chủ. Ý nguyện muốn truyền thụ lại cho kẻ có duyên. Vì thế nên đại hội võ lâm lần này, Minh Chủ lấy bộ bí kíp khí công đó làm phần thưởng. Ấu cũng là thực hiện di nguyện cuối cùng của vị tiền bối nọ. Tuy nói là vật để trao thưởng nhưng cũng có quy định. Người nhận được bộ bí kíp này phải thề rằng không bao giờ tiết lộ nội dung bên trong bí kíp ra bên ngoài, đồng thời chấp nhận làm đệ tử trên danh nghĩa của vị tiền bối ấy."

Quảng Mục Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Chuyện đó cũng không có gì là lạ cả, nếu nội dung của bí kíp bị truyền ra ngoài thì còn gì gọi là mật tịch nữa. Gọi là củ cải trắng thì đúng hơn. Còn đệ tử danh nghĩa thì cũng chỉ là hình thức mà thôi, để người giang hồ hiểu rằng, Bí kíp khí công kia vốn dĩ là của tiền bối nọ sau đó truyền thụ qua. Ất cũng là giữ lại chút danh tiếng cho hậu bối về sau nhớ đến.

Đoạn hắn hỏi:

"Thế còn phần thưởng của đấu đội là những gì?"

Đường Văn Tâm đặt mông ngồi xuống ghế, đưa tách trà lên uống một ngụm rồi mới nói tiếp:

"Phần thưởng của đấu đội gồm có ba món. Chỉ dành cho đội vô địch. Cụ thể là một mảnh Huyền Tinh Thần Thiết, một kiện ma pháp thuật phòng ngự Thánh Cấp, và cuối cùng là một trong *thập đại chí bảo của võ lâm: Huyền Vũ Phá Thiên Cung."

(Tại sao lúc thì bát đại kỳ bảo, lúc thì Thập đại chí bảo. Đã nhắc ở mấy chương trước.)

Quảng Mục Thiên nghe xong thì mừng thầm trong lòng, phần thưởng này rốt cuộc cũng có Huyền Vũ Phá Thiên cung. Quả không uổng một phen hấn lao tâm khổ tứ. Nếu vậy hẳn chỉ cần vô địch ở đấu đội là được. Còn như đơn đấu bỏ qua cũng chẳng sao. Nghĩ vậy hắn quay qua hỏi:

"Thế như mục tiêu của Đường Gia lần này là gì?"

Quảng Mục Thiên hỏi như vậy bởi vì sợ rằng mục tiêu của Đường Gia cũng là Huyền Vũ Pháp Thiên cũng. Nếu như thế cuối cùng hai bên cũng phải có một phen trở mặt. Hắn không thể nào để cây cung đó tuột khỏi tầm tay được. Cho dù là bằng hữu cũng phải làm rõ chuyện này, hơn nữa hắn cùng Đường Văn Tâm vẫn chưa thân thiết đến mức gọi nhau là bằng hữu.

Đường Văn Tâm trầm tư chốc lát, rồi nhìn Quảng Mục Thiên một cách thâm thúy, mỉm cười nói:

"Ta không biết tại sao huynh lại tò mò tới chuyện phần thưởng như vậy. Nhưng ta cũng không muốn hỏi sâu vào chuyện này, dù sao mỗi người đều có một bí mật."

Dừng một lát, hắn nói tiếp:

"Thật ra mà nói, Đường gia chúng ta mục tiêu đến đây lần này chính là mảnh Huyền Tinh Thần Thiết kia. Tương truyền rằng, trên thế giới này tồn tại một thứ kim loại có thể tùy ý thay hình đổi dạng, cương nhu tùy ý. Trước ai cũng cho rằng đó chỉ là hư ngôn. Nhưng dạo gần đây, một thám hiểm giả cấp vàng không biết từ đâu tìm được một mảnh kim loại kỳ dị, tính chất so với miêu tả trên giống y như nhau. Minh chủ thông qua Đông Bình công hội, tốn một số tiền lớn mua lại kim loại này mới biết được nó có tên là Huyền Tinh Thần Thiết. Đó cũng chính là mục tiêu của ta lần này. Chắc không trùng với của huynh chứ?"

Quảng Mục Thiên gật đầu, nói:

"Quả nhiên là gia tộc chuyên về ám khí. Nếu ta đoán không nhầm, thứ kim loại đó Đường gia ngời muốn, ắt hẳn là có cách rèn nó thành một thứ ám khí lợi hại lắm đúng không?"

Đường Văn Tâm cười đáp:

"Đúng vậy, chuyện này không nói ra thì chắc mọi người cũng thừa sức suy đoán được. Tuy nhiên, chi tiết sâu hơn về Huyền Tinh Thần Thiết e rằng ta cũng không thể tiết lộ gì thêm. Nếu biết quá nhiều, chắc hẳn hai người sẽ bị liệt vào Huyết Sát Bảng của Đường Gia mất."

Huyết Sát bảng của Đường gia, là danh sách những người bị Đường gia xem là kẻ thù phải diệt sát bằng mọi giá. Đường Văn Tâm nói điều này cũng chỉ là nhắc nhở hai người đồng bạn mà thôi.

Quảng Mục Thiên ừ một tiếng, đoạn quay sang Triệu Nhã Hình hỏi:

"Còn như Triệu tiểu thư đây thì sao? Mục tiêu lần này của cô là gì?"

Triệu Nhã Hình không mặn không nhạt, đáp:

"Ngày mai mới bắt đầu thi đấu, mà bây giờ hai người đã bàn chuyện giải thưởng. Không phải là sớm quá hay sao?"

Đường Văn Tâm ngồi rung đùi, cười khà khà, đáp:

"Không sớm, không sớm. Nếu cả ba người chúng ta cùng ra tay. Chắc hẳn không có đội nào có thể địch lại được. Đối thủ lần này chỉ có tên tiểu tử của Bắc Vãn gia tộc, thiếu môn chủ của Thiên Đạo Môn cùng tiểu hòa thượng Huyền Từ là khó chơi hơn mà thôi. Tuy nhiên ba người này không thể nào cùng ở một đội được. Vậy nên phần thắng của ba người chúng ta lại cao hơn năm thành."

Triệu Nhã Hình hừ một tiếng, đáp:

"Hừ, đấu đội vô địch thì ổn rồi. Nhưng mục tiêu của ta không nằm ở đó. Ta chỉ cần bộ bí kỹ Hàn Tâm Thiên Linh Quyết."

Thấy hai người không nói gì, nàng liền lên tiếng giải thích:

"Vô công ta tu luyện là Ma Vũ Song tu. Trong đó thì một nửa là ma pháp hỏa hệ, nửa còn lại là khí công thuộc tính âm hàn. Để cân bằng hai loại nguyên tố thì uy lực của ma lực và khí công phải ngang nhau. Nhưng gia tộc ta trước giờ không có bí kỹ khí công thuộc tính âm hàn. Thành ra mấy năm nay Ma Pháp hỏa hệ của ta tu luyện ngày càng mạnh. Hai nguyên tố trong cơ thể bắt đầu xung đột lẫn nhau. Hiện tại cần một bộ khí công âm hàn cao cường hơn để áp chế. Mà Hàn Tâm Thiên Linh quyết chính là giải pháp."

Lời vừa nói xong, nhất thời hai người đều lâm vào trầm tư.

Đột nhiên, Đường Văn Tâm lên tiếng hỏi:

"Triệu tiểu thư nếu như giao thủ với một trong ba người ta kể trên thì nắm chắc được bao nhiêu thành thắng lợi?"

Triệu Nhã Hình nghĩ chút rồi đáp:

"Nếu là Bắc Vãn Minh thì nắm chắc bốn thành. Hòa thượng Huyền Từ thì nhiều hơn hai thành. Chứ riêng Lưu Hàn Diệp thì, không nổi ba thành chiến thắng."

Đường Văn Tâm gật gù, nói:

"Luu Hàn Diệp luyện Thiên Đạo Huyền Công đến tầng thứ sáu, quả là một thiên tài trong lớp trẻ chúng ta. Triệu tiểu thư không là đối thủ của y cũng là chuyện dễ hiểu mà thôi."

Triệu Nhã Hình nghe vậy chỉ hừ một tiếng chứ không đáp lại.

Đường Văn Tâm lại hỏi:

"Vậy bây giờ tính sao? Mục tiêu của chúng ta quá khác nhau..."

Chưa đợi hần nói xong, Triệu Nhã Hình liền ngắt lời, đáp:

"Ta muốn làm một cuộc giao dịch. Ta sẽ giúp hai người đứng đầu trong phần đấu đội, đổi lại hai người loại bỏ bớt đối thủ trong đơn đấu giúp ta, đặc biệt là Lưu Hàn Diệp cùng Bắc Văn Minh. Như thế có được không?"

Đường Văn Tâm nghe xong thì không nói gì, chỉ đưa tay lên vuốt cằm đáng vẻ trầm tư. Đoạn ánh mắt y chuyển đến người Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên này giờ vẫn đứng dựa lưng vào tường nghe hai người bàn luận. Khi ánh mắt của Đường Văn Tâm chuyển đến hần mới đứng thẳng dậy, lạnh nhạt nói:

"Mục tiêu của ta chỉ là đấu đội mà thôi. Ta không thích những trận chiến vô nghĩa."

Triệu Nhã Hình mày phượng nhíu lại, lạnh lùng nói:

"Nếu không có ta giúp đỡ, các hạ nghĩ có thể vượt qua các vòng đấu đội một cách dễ dàng được hay sao?"

Quảng Mục Thiên ồ một tiếng, không chút khách khí nói:

"Ta thực sự nghĩ như vậy đấy."

Lời vừa dứt, không khí trong phòng bỗng nhiên căng thẳng lên. Hai mắt Triệu Nhã Hình trừng trừng mà nhìn Quảng Mục Thiên.

Nàng vốn từ nhỏ được gia tộc nuông chiều, muốn gì được nấy, đâu đã phải cầu xin ai thứ gì? Nay mở lời đến vậy rồi mà vẫn bị người khác từ chối thẳng thừng như thế thì trong lòng bức tức lắm.

Bất quá, bộ bí kíp trên nàng nhất định phải có được, nếu không chưa đến bốn năm nữa. Ma lực trong người nàng vượt mức cho phép. Đến lúc đó muốn cứu cũng không kịp nữa rồi.

Triệu Nhã Hình cố gắng hít sâu một hơi lương khí, bình tĩnh nói:

"Các hạ thực sự không muốn giúp ta sao?"

Quảng Mục Thiên quả quyết:

"Phải, đấu đơn ta sẽ không tham gia vào. Triệu tiểu thư hãy tự mình xoay sở đi thôi."

Đối với hần mà nói, đoạt được Huyền Vũ Phá Thiên cung mới là việc trọng yếu. Còn như tham gia đơn đấu thì chỉ khiến mọi chuyện càng phức tạp hơn mà thôi.

Triệu Nhã Hình hừ một tiếng, nói:

"Vậy được, phần thưởng đấu đội với ta không quan trọng. Xem như không tham gia cũng không sao. Đội của chúng ta cũng nên giải tán đi thôi."

Đường Văn Tâm đang nhâm nhi tách trà trên tay, nghe nàng nói như vậy thì ặc một tiếng, nước trà phun tung tóe lên bàn. Đoạn khó khăn lắm mới nói được:

"Triệu tiểu thư, xin nàng hãy bình tĩnh đi đã. Đội của chúng ta đã được đăng ký rồi. Bây giờ nếu tiểu thư rời đi chẳng phải là đội của chúng ta không hợp cách. Sẽ bị loại đi hay sao. Như thế còn thi đấu cái gì nữa?"

Quảng Mục Thiên đồng tử chăm rằm co lại giống như một thanh kiếm sắc bén, sáng quắc như điện, liếc sang Triệu Nhã Hình, trầm giọng nói:

"Ngươi đây là đang uy hiếp ta hay sao?"

Triệu Nhã Hình cùng Đường Văn Tâm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, đối diện với song nhãn kia chẳng khác gì bị kim đâm vào mắt. Khiến hai người không dám nhìn thẳng vào.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Gặp gỡ Triệu Văn Phong

Dùng pháp thuật, Triệu Văn Phong thắng nửa chiêu.

Đổi bí pháp, Quảng Mục Thiên dự đòn đầu.

-o0o-

Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hình đối diện với song nhãn kia không dám nhìn thẳng, đành phải quay mặt đi chỗ khác. Trong lòng hai người đều một mảng kinh sợ mà nghĩ thầm:

"Người này không tu luyện kiếm đạo, mà sao nhãn lực của y thật sắc bén."

Cảm thấy mình có hơi thất thố, Quảng Mục Thiên vội thu hồi ánh mắt. Bất quá trên khuôn mặt vẫn tỏ vẻ không vui.

Khi đó, Đường Văn Tâm mới ho khan hai tiếng, đứng dậy nói:

"Quảng huynh cứ bình tĩnh suy nghĩ đã. Hai người chúng ta tham dự đòn đầu, loại bỏ đi một số đối thủ khó nhằn cho Triệu tiểu thư cũng không phải chuyện khó khăn gì. Nếu thành công, đôi bên đều vui vẻ có lợi. Đầu cần phải làm quá lên như vậy."

Quảng Mục Thiên không để ý những lời kia, mà trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, đoạn hỏi:

"Ta thực tò mò, tại sao hai người lại xem trọng ta như thế? Nếu ta tham gia đòn đầu, chắc gì đã chạm trán với ba kẻ mà lúc này các người kể ra. Mà cho dù có gặp đi chăng nữa thì cơ sở nào mà hai người nghĩ, ta sẽ là đối thủ xứng tầm của bọn họ?"

Hắn vừa dứt lời, Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hình đưa mắt nhìn nhau. Chỉ thấy sau đó, Đường Văn Tâm cười khỏ một tiếng, nói:

"Thôi để ta thay Triệu tiểu thư nói luôn vậy. Thực ra thì lúc này khi huynh còn chưa trở về, hai người bọn ta đã cùng nhau thảo luận một chút về trình độ võ công của huynh. Cho nên ta mới suy đoán rồi đưa ra một kết luận."

Quảng Mục Thiên ồ một tiếng, trong con ngươi lóe lên một tia kinh ngạc. Đoạn hắn hỏi:

"Thế trình độ của ta như thế nào mà lọt vào mắt xanh của hai vị đây?"

Đường Văn Tâm đáp:

"Cái này rất khó diễn tả bằng lời. Nhưng phải kể từ lần đầu gặp huynh, ta đã có một cảm giác cực kỳ ấn tượng. Bất quá lúc đó, cảm giác này không chân thực cho lắm. Ngay đến ngày hôm nay dựa vào một số chi tiết, thì cơ bản là ta đã có thể khẳng định..."

Chưa đợi Đường Văn Tâm nói xong, Quảng Mục Thiên đã hừ một tiếng ngắt lời gã, khó chịu nói:

"Thôi thôi, người đi thẳng vào vấn đề luôn đi. Đường gia các người, người nào cũng lắm lời thế sao?"

Đường Văn Tâm miệng méo xệch, hồi lâu mới lên tiếng:

"Ý của ta muốn nói là, à không. Ta có thể khẳng định là, cho dù cả Triệu tiểu thư cùng ta hợp lực cũng chưa chắc đã là đối thủ của huynh. Suy đoán này, không biết đúng được bao nhiêu phần?"

Quảng Mục Thiên vừa nghe xong, trên khuôn mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên. Đoạn hắn quay sang nhìn Triệu Nhã Hình. Chỉ thấy nàng hừ nhẹ một tiếng rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác. Đường như cũng không hề phản bác câu nói vừa rồi của Đường Văn Tâm.

Thấy Quảng Mục Thiên dường như có ý thắc mắc, muốn đặt câu hỏi. Đường Văn Tâm liền nói:

"Chắc là bây giờ huynh muốn hỏi rằng, làm sao ta đoán ra chuyện này?"

Quảng Mục Thiên trầm ngâm trong chốc lát rồi gật đầu. Hắn không thể không thừa nhận, đầu óc của Đường Văn Tâm cực kỳ nhạy bén, khác xa so với vẻ ngoài lắm lời của gã. Nếu hắn đã suy đoán được, Quảng Mục Thiên cũng rất vui lòng được nghe giải thích.

Chỉ nghe Đường Văn Tâm nói:

"Đầu tiên, phải kể đến từ lần đầu gặp huynh. Thứ ta ấn tượng nhất chính là đôi mắt. Cũng giống như vừa nãy, khi đó, ta chỉ nhìn vào ánh mắt kia cũng đã

có một cảm giác áp lực vừa sắc bén vừa trầm trọng. Cảm giác này đứng ra chỉ có thể phát ra từ các vị tiền bối tu luyện kiếm đạo hoặc tỷ như một ma đầu giết người không ghê tay. Nhưng không ngờ lại xuất hiện ở một thanh niên trẻ tuổi như vậy. Lúc đó, ta tò mò bên thử dùng bí pháp độc môn của Đường gia thử thăm dò huynh. Bí pháp này chính dùng khí công của mình tản ra, cộng hưởng với khí công của đối phương. Thông qua đó có thể nhìn rõ trình độ khí công nông sâu của một võ giả. Nào ngờ, ta thử dùng bí pháp này nhưng lại chẳng thể nào thăm dò được trình độ của huynh. Đó chính là cái lạ thứ nhất."

Quảng Mục Thiên vừa nghe vừa gật đầu thâm hiểu ra. Bí pháp này của Đường gia không khác Thiên Nhân của hắn là mấy. Chẳng qua là có biến ảo đôi chút. Bất quá, nếu khí công đối phương cao thâm hơn, phương pháp này sẽ vô dụng. Cũng tương tự như Đường Vãn Tâm dùng bí pháp thăm dò hắn vậy.

Đoạn nghe Đường Vãn Tâm tiếp tục:

"Thứ hai, đó là lúc khảo hạch vào Hư Thiên Thành. Huynh chỉ dùng một trảo bóp nát Hắc Vân thạch rất cứng. Tuy nhìn bề ngoài không hề phô trương, nhưng ít ai biết được một trảo đó không hề sử dụng một tia khí công nào. Đơn giản chỉ là sức mạnh của bàn tay mà thôi. Người luyện ngoại công đến trình độ trảo thủ rắn chắc hơn cương thiết như vậy, thử hỏi xem trong lớp trẻ hiện tại có bao nhiêu?"

"Tuy nhiên, hai điều trên vẫn chưa đủ để hai người bọn ta kết luận. Cũng may là lúc này, Đông Lai Thánh Thủ tiền bối đột nhiên nổi hung, tấn công vào đây. Tuy nói là cuối cùng huynh đơn thương độc mã dẫn dụ Thánh Thủ chạy đi, bất quá sau một hồi lại an toàn trở về. Trên người lại không hề nhiễm một hạt bụi. Chuyện huynh giả mạo đệ tử của lão ta cũng biết. Chắc hẳn là Thánh Thủ lúc đó cực kỳ tức giận. Nhưng ta chưa từng thấy một người nào, đối mặt với cơn giận của một cao thủ cấp bậc Đẩu Tông mà vẫn trở về an toàn, hơn nữa về mặt ung dung nhàn nhã như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Khi đó, ta mới thực sự cảm nhận được. Huynh... không hề đơn giản."

Quảng Mục Thiên nghe xong thì ngẩn người, đoạn ngẩng mặt lên cười khà khà, nói:

"Sao người không đoán rằng, ta là có cao thủ đi theo hộ vệ hay sao?"

Đường Vãn Tâm đáp:

"Cho dù là cao thủ đi theo hộ vệ đi chăng nữa thì cũng không làm cho suy nghĩ của ta thay đổi. Thường thì muốn hạ một Đẩu Tông phải có trên hai Đẩu Tông khác cùng hợp lực mới có thể tiêu diệt. Mà hiện trên đại lục này, không có mấy thế lực nào đủ lớn để thuê hai vị Đẩu Tông cường giả đi làm hộ vệ. Vậy nên ta mới khẳng định thân phận của huynh không hề đơn giản. Đó còn chưa kể tới chuyện Cẩm Tiên mời huynh lên lầu trò chuyện đầu đấy."

Quảng Mục Thiên nghe ba lý do vừa kể, trong lòng không khỏi một trận chấn động. Đường Vãn Tâm trí óc nhạy bén, chú ý từng chi tiết nhỏ nhất để suy luận ra. Đường gia có người này, về sau không biết sẽ phát triển đến mức độ nào đây? Bất quá, bề ngoài Quảng Mục Thiên vẫn tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi:

"Tuy là vậy nhưng nói cho cùng thì đó cũng chỉ là suy đoán. Hai người đặt ván cược này, chẳng phải là hên xui lắm ư?"

Đường Vãn Tâm đáp:

"Điều này thì còn chưa biết được. Nhiều hơn một người thì lại có thêm một cơ hội chiến thắng."

Quảng Mục Thiên nhìn Đường Vãn Tâm cười khẩy, nói:

"Tuy nói là phần đơn đầu thuộc về Triệu tiểu thư, nhưng có vẻ như người tốn không ít công sức vào đó nhỉ? Chẳng lẽ là có ý gì khác?"

Đường Vãn Tâm nghe vậy thì khuôn mặt hiện lên vẻ lúng túng. Còn Triệu Nhã Hình thì hai má hơi đỏ lên. Hai người chỉ im lặng nhìn nhau chứ không đáp gì.

Quảng Mục Thiên thấy thế liền đoán thăm hai người này chắc là có tình ý với nhau rồi đây. Đoạn hắn định ưng thuận cùng giúp sức, nhưng lòng lại chột tính:

"Triệu gia vốn là gia tộc Ma Vũ song tu từ mấy trăm năm trước. Chắc hẳn trong gia tộc nghiên cứu không ít công pháp hướng dẫn tu luyện cả khí công lẫn ma pháp. Ta thử nhân cơ hội này mượn một cuốn để tham khảo xem sao! Dù sao ta cũng là một kẻ mang hai dòng máu võ sĩ lẫn pháp sư."

Nghĩ vậy, hắn bèn nói:

"Thôi được rồi. Ta có thể tham gia đấu đơn đồng thời loại bỏ đi vài đối thủ khó nhằn cho hai người. Chẳng qua, ta muốn thêm một yêu cầu nữa. Bí kíp Ma Vũ song tu, kết hợp khí công lẫn ma pháp. Ta rất hứng thú, muốn mượn một quyển để xem..."

Hắn chưa kịp nói xong, Triệu Nhã Hình đã ngắt lời, quả quyết:

"Không thể được, Ma Vũ song tu bí kíp là bảo vật trấn phái của gia tộc Triệu gia. Không thể truyền ra cho người ngoài."

Quảng Mục Thiên khi nói ra những lời như trên thì đã phần nào đoán được đáp án. Nhưng không vì thế mà hắn nổi giận hay bất mãn, đoạn nói:

"Hai người không cần hấp tấp làm chi. Dù sao ngày mai mới thi đấu. Triệu tiểu thư hãy nói điều kiện này với người nhà xem sao. Ta đợi ở đây, nếu ngày mai có câu trả lời hợp lý, ta ở ra tay giúp đỡ. Còn nếu không thì đành cáo lỗi vậy."

Nói rồi bước ra mở cửa, giơ tay ra điều bộ muốn tiễn khách.

Thấy Triệu Nhã Hinh dường như sắp nổi cáu, Đường Vắn Tâm liền giơ tay ra hiệu bảo nàng im lặng, rồi hần chấp tay hành lễ, nói:

"Nếu Quảng huynh đã quyết như vậy. Bọn ta cũng không tiện nói thêm. Nhưng chuyện bí kíp không phải là hai người bọn ta có thể quyết. Đợi ngày mai khi Triệu tiểu thư đã tham khảo ý kiến của gia tộc, lúc đó sẽ trả lời huynh sau. Mong rằng hai bên sẽ đều vui vẻ. Cáo từ!"

Nói rồi cùng Triệu Nhã Hinh đi ra ngoài.

Quảng Mục Thiên vừa tiễn hai người xong thì đóng cửa rồi nhảy lên giường đánh một giấc.

Trong Hư Thiên Thành tuy rằng không có ban đêm, nhưng để tạo cảm giác về thời gian cho võ giả. Mỗi phòng trọ đều được bày một ma pháp trận cỡ nhỏ. Cứ mỗi khi bên ngoài thành trời chuyển về đêm thì pháp trận trong này sẽ được kích phát, phòng trọ ngay lập tức tối sầm lại. Khiến người khác có cảm giác về thời gian chân thực hơn. Đương nhiên, nếu có ai không thích cũng có thể tắt ma pháp trận này đi, âu cũng là tùy vào sở thích mỗi người vậy.

Quảng Mục Thiên đánh một giấc tới tận sáng ngày hôm sau. Đúng lúc pháp trận vừa tắt thì hần cũng vừa tỉnh dậy.

Cốc cốc cốc...

Đột nhiên ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

Quảng Mục Thiên ngái ngủ ngáp vài cái rồi bật dậy. Hần thử tỏa khí công ra cảm nhận. Thì thấy phía bên ngoài có hơi thở của ba người. Trong đó là Đường Vắn Tâm cùng Triệu Nhã Hinh. Còn một người khác thì hơi thở trầm ổn.

Dường như cảm thấy có luồng khí lạ đang dò xét mình, người bên ngoài khẽ ồ một tiếng rồi lập tức ngưng thần bế khí khiến Quảng Mục Thiên không cảm nhận được nữa.

Quảng Mục Thiên cười mỉm, trong lòng thầm nhủ xem chừng là trưởng bối của Triệu gia tới rồi đây.

Hần liền đứng dậy ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, hiện lên trước mắt Quảng Mục Thiên là khuôn mặt của một lão già đầu râu tóc bạc, tuổi ngoài lục tuần. Mặc một bộ đồ màu xanh rộng thùng thình.

Quảng Mục Thiên thấy người này tuy già nhưng ánh mắt sắc bén, vẻ mặt không nộ mà uy thì đoán chừng đây chắc hẳn là một người có địa vị rất cao.

Chỉ nghe lão già kia nhìn thẳng Quảng Mục Thiên rồi ồm ồm nói:

"Thiếu hiệp đây chắc hẳn là người mà tiểu tử Đường gia kia kể ư? Lão phu gia chủ Triệu gia, Triệu Văn Phong. Hân hạnh được gặp."

Quảng Mục Thiên trong lòng kinh ngạc không thôi. Hần không ngờ được rằng, đích thân gia chủ Triệu gia lại hạ thấp thân phận tới đây gặp gỡ mình như thế. Phải biết rằng, hần hiện tại thân phận chỉ là một tên đệ tử thuộc hàng hậu bối mà thôi. Còn Triệu Văn Phong lại là gia chủ một gia tộc đã phát triển trên trăm năm.

Nếu để người ngoài nghe được gia chủ Triệu gia đích thân tới thăm một hậu bối, không biết sẽ kinh động đến cỡ nào đây?

Thấy Quảng Mục Thiên ngẩn ngơ suy nghĩ không đáp lại. Triệu Văn Phong nghĩ chắc là do lão đích thân đến đây nên khiến hần kinh động. Đoạn cười nhẹ, nói:

"Thiếu hiệp không định để lão phu đứng ngoài này chứ? Lão phu mới từ phương Bắc xa xôi tới Hư Thiên Thành. Nghe Đường gia tiểu tử kể chuyện liền chạy một mạch đến để gặp thiếu hiệp. Ngay cả một cốc nước cũng chưa được uống đâu đó."

Quảng Mục Thiên giật mình từ trong kinh ngạc tỉnh lại, đoạn nhường chỗ đứng sang một bên, nói:

"Mời tiền bối vào trong ngồi nghỉ. Để văn bối đi pha trà."

Triệu Văn Phong vuốt vuốt râu ồm ồm một tiếng, rồi quay sang nói với hai người Đường Vắn Tâm cùng Triệu Nhã Hinh:

"Hai đứa kiếm chỗ nào mà đi dạo đi, ta với thiếu hiệp đây nói chuyện một chút."

Đường Vắn Tâm cùng Triệu Nhã Hinh nghe vậy khuôn mặt hơi phấp hờng, ngượng ngùng khẽ dạ một tiếng rồi lui xuống.

Hai người kia vừa rời đi, Quảng Mục Thiên liền vào trong pha một ấm trà nóng rồi mời Triệu Văn Phong an tọa, thưởng trà.

Qua một tuần trà, Triệu Văn Phong liền mở miệng nói chuyện trước:

"Lão phu hôm nay đến đây, chính là muốn đa tạ việc thiếu hiệp cứu con gái ta một mạng. Chuyện Đông Lai Thánh Thủ nổi hung hành sự lỗ mãng, Vắn Tâm đã kể lại hết cho lão phu nghe. Thực ngày hôm qua, nếu không phải thiếu hiệp ra tay thì ắt Tiểu Hinh nhà ta khó thoát khỏi cái chết. Lão phu cũng ân"

hận suốt một đời. Lần nữa cảm tạ thiếu hiệp"

Nói rồi đứng dậy chấp tay vái một cái thật sâu.

Nói đến Triệu Văn Phong ngày hôm qua còn cách Hư Thiên Thành đến mấy chục dặm đường. Dĩ nhiên là còn chưa biết được vụ lộn xộn kia. Cho đến hôm nay, lão mới vừa chân ướt chân ráo bước vào thành thì đã nghe tin động trời này.

Lúc đó, Triệu Văn Phong thấy con gái mình bị trọng thương thì hồn vía lên mây. Nỗi giận bùng bùng, suýt chút nữa là đi tìm Đông Lai Thánh Thủ để liều mạng.

Nhưng sau khi được Đường Văn Tâm tỉ mỉ kể lại tình tiết câu chuyện thì cũng bình tâm lại. Bất quá, Đường Văn Tâm lại không nói rõ vì sao mà Đông Lai lại nổi hung như thế. Chỉ biết là Đông Lai kia rất căm hận ma pháp sư, cho nên sau khi nghe Triệu Nhã Hinh là Ma Vũ Song Tu thì trở nên nổi giận đến mức mất kiểm soát. Rồi Quảng Mục Thiên dựa vào khinh công siêu việt mà dẫn dụ Đông Lai chạy đi, cứu hai người.

Triệu Văn Phong trong lòng thầm suy đoán ra. Chuyện tên đệ tử ưa thích của Đông Lai bị Huyết Thệ kỵ sĩ đoàn đuổi giết cũng không phải là một vụ ẩu đả nhỏ. Một gia tộc lớn như Triệu gia đương nhiên cũng nắm chút tin tức. Chỉ biết là sau vụ đó, Đông Lai Thánh Thủ mai danh ẩn tích. Không nghĩ được rằng, sau bao nhiêu năm mà lão ta vẫn bị ám ảnh bởi mối thù cũ.

Quảng Mục Thiên thấy lão ta sử dụng lễ thì trong lòng nổi lên một tia kính trọng. Lão già Triệu Văn Phong này yêu thương con cái không khác gì chương môn Tử Nhất Dững của Thanh Phong môn. Cả hai người sẵn sàng hạ mình, cúi đầu trước một văn bối chỉ để cảm ơn. Dù hiểu lòng yêu thương của cha mẹ là lớn đến cỡ nào.

Đoạn Quảng Mục Thiên nâng tay lão dậy rồi đáp:

"Triệu tiên bối quá khách khí rồi. Văn bối và hai người họ dù sao cũng là đồng hũu. Tuy rằng chưa đến mức thân thiết. Nhưng thấy chết không cứu thì cũng không được. Đại lễ của tiên bối như thế, văn bối làm sao dám nhận chứ."

Triệu Văn Phong cũng cười nói:

"Thiếu hiệp nói vậy là không được rồi. Người trong giang hồ, ân oán phân minh. Nếu đã chịu ơn thì phải trả, gia tộc của lão tuy là Ma Vũ Song tu gia tộc. Nhưng nguồn cội cũng là từ võ lâm mà ra. Đạo lý này không thể không ghi, không thể không nhớ."

Nói rồi lại vái thêm một cái nữa.

Quảng Mục Thiên nghe thế cũng không ra ray ngăn cản. Đợi Triệu Văn Phong vái xong ba cái lúc đó mới dừng.

Quảng Mục Thiên vừa châm trà vừa nói:

"Tiền bối hôm nay tới đây không hẳn là vì chuyện cảm ơn mà thôi chứ. Nếu còn chuyện khác xin cứ nói ra. Thời gian Đại Hội diễn ra cũng sắp tới rồi. Văn bối cũng không thể ngồi đây tiếp người được nữa."

Triệu Văn Phong đưa tay lên vuốt râu, ánh mắt chợt lóe lên một tia khác thường. Xét trong lớp trẻ hiện tại, người có thể ngồi trước mặt lão mà vẫn giữ bình tĩnh như thế không có mấy ai. Vậy mà thanh niên này mặt vẫn bất động thanh sắc, dù hiểu đảm lượng cao đến cỡ nào. Quả nhiên không thể lấy đạo của người thường để so sánh với bậc cao nhân.

Đoạn lão nói:

"À, được rồi. Ta thực ra tới đây ngoài việc cảm ơn ra thì còn muốn bàn chuyện thi đấu ở Đại Hội cùng với thiếu hiệp. Bất quá, yêu cầu của thiếu hiệp thực sự quá cao. Triệu gia từ trước tới nay vững chân trên đại lục này, một phần là nhờ những bí kíp đó. Nếu được truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ loạn lắm ư?"

Quảng Mục Thiên chậm chậm đáp:

"Văn bối chỉ tò mò muốn tin hiểu đôi chút. Cũng không có nói là sẽ tiết lộ ra bên ngoài. Tiền bối có thể tin tưởng. Hơn nữa nhìn vào mặt mũi của Đường Văn Tâm. Tiền bối nghĩ văn bối dám có lòng bất chính hay sao? Thử nghĩ xem một chút công phu của văn bối nào có thể thoát khỏi cao thủ của Đường gia lẫn Triệu gia truy sát?"

Triệu Văn Phong trầm tư suy nghĩ, một lát sau lão nói:

"Ta muốn kiểm tra công phu của thiếu hiệp trước. Để xem những lời mà Đường tiểu tử kia nói đúng được mấy phần."

Quảng Mục Thiên cười nhẹ, bình tĩnh đáp:

"Xin tiền bối cứ tự nhiên."

Triệu Văn Phong thấy đáng về bình tĩnh của hắn thì hơi nhủ mảy. Tuy nói là có chút đảm lượng, nhưng thanh niên này xem chừng hơi quá tự phụ rồi đây. Phải dạy cho hắn một bài học, để hắn biết rằng trên đời này thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Nghĩ rồi khí thế trên người Triệu Văn Phong chợt đổi. Hai ống tay áo của lão được nội lực thổi căng phồng lên như hai cánh bướm no gió. Kết hợp với

râu tóc bạc phơ, trông đáng vẻ hiện tại thật giống với câu "Tiên phong đạo cốt" vô cùng.

Cũng may là trong phòng trọ này ngoài cái giường cùng bộ bàn ghế mà hai người đang ngồi ra thì không còn gì cả. Nếu không cũng sẽ bị kinh phong phát ra từ người Triệu Văn Phong thôi bay mất. Bất quá, cả căn phòng đối chọi với khí thế của lão cũng liên tục rung động không ngớt. Đủ hiểu uy thế của một bậc cao thủ tiếp cận Ngũ Thánh là lợi hại đến nhường nào.

Tiếp theo, chỉ nghe Triệu Văn Phong nói:

"Thiếu hiệp thử tiếp của lão phu một chỉ!"

Nói rồi tay phải giơ ra, điểm ngay một chỉ vào mi tâm của Quảng Mục Thiên. Tốc độ của chỉ này tuy không tính là nhanh, nhưng kết hợp với khí thế nghiền ép, khiến đối thủ không thể nào kháng cự.

Nhưng nào ngờ, Quảng Mục Thiên mặt không biểu tình, đối diện với khí thế kia thì như có như không.

Triệu Văn Phong khẽ ồ một tiếng đầy kinh ngạc, lão không ngờ rằng khí thế của mình lại vô dụng với thanh niên trước mặt này. Bất quá không vì thế mà lão lùi bước, ngón trở tay phải gia tăng tốc lực, cứ thế mà điểm tới.

Quảng Mục Thiên đợi tay của Triệu Văn Phong còn cách đầu mình chừng nửa thước, tay trái đang cầm chén trà liền thả ra, rồi cũng hóa thành chỉ pháp, điểm ngay vào huyệt Thái Uyên trên cổ tay phải Triệu Văn Phong.

Đòn đánh này ra sau mà đến trước, lại dùng cách thức vây Ngụy cứu Triệu. Nếu chiêu của Triệu Văn Phong mà cứ tiếp tục đánh tới, chắc chắn sẽ bị chỉ của Quảng Mục Thiên điểm trúng, khiến bàn tay lão bị lệch đi.

Triệu Văn Phong trong lòng thầm tán thưởng. Phản chiêu của Quảng Mục Thiên vừa liều lĩnh cũng vừa thông minh vô cùng.

Khỏe miệng lão chợt nổi lên một nụ cười gian, chẳng hề để ý tới chỉ của Quảng Mục Thiên. Bàn tay đang đánh ra giữa chừng, chợt lập lòe rồi phát ra vài tia lôi quang.

Lúc này, ngón tay của Quảng Mục Thiên đã điểm trúng nhưng lại chẳng khiến bàn tay của Triệu Văn Phong lệch đi chút nào.

Trong lòng Quảng Mục Thiên kinh hoàng, một chỉ kia của hắn tuy không dùng nhiều công lực, nhưng để dùng một chiêu kia thì quá đủ. Không nghĩ tới, khi ngón tay của hắn vừa điểm trúng bàn tay Triệu Văn Phong thì lôi quang chợt hiện lên, khiến bàn tay hắn một chập tê rần khó chịu.

Trong sát na đó, Quảng Mục Thiên lấy lại bình tĩnh, đầu khẽ nghiêng sang bên phải thật nhanh. Một chỉ của Triệu Văn Phong điểm hụt vào không khí nghe "vút" một tiếng nhỏ. Một đoàn khí phóng ra, đâm thủng cả vách tường phía đằng sau hắn.

Hai người kẻ công người thủ diễn ra chỉ trong chớp mắt mà thôi. Nhưng trong chớp mắt đó lại khiến lòng Quảng Mục Thiên dậy sóng. Hắn từ khi hành tẩu giang hồ đến nay, đây là lần đầu tiên thua một cách quang minh chính đại như thế. Hắn thua không phải thua về khí công, cũng không phải thua về chiêu thức. Mà chính là thua về trí tuệ lẫn kinh nghiệm. Trong võ học, khai thác sự kinh suất của địch làm mấu chốt để dành chiến thắng.

Quảng Mục Thiên thua chính là thua ở điểm này.

Triệu Văn Phong thấy Quảng Mục Thiên dờ dẩn thì vuốt râu cười, rồi nói:

"Vừa rồi thiếu hiệp thấy gì!?"

Quảng Mục Thiên giật mình đáp:

"Là ta vừa rồi quá khinh suất. Lôi điện kia, ắt hẳn là ma pháp thuật."

Triệu Văn Phong gật đầu, đáp:

"Lão phu Ma Vũ Song tu, lấy cường khí làm chủ tu, Lôi hệ pháp thuật là đệ nhị tu. Cái thiếu hiệp vừa thấy chính là một phần trong đó."

Quảng Mục Thiên toan nói tiếp thì bỗng dừng..

Coong, coong...

Một hồi tiếng chuông vang lên.

Triệu Văn Phong ngược đầu nhìn về hướng trung tâm Hư Thiên Thành, cười nói:

"Xem ra Đại Hội đã bắt đầu diễn ra rồi. Thiếu hiệp nếu thực sự giúp Tiểu Hinh nhà ta đoạt được Hàn Tâm Thiên Linh Quyết thì yêu cầu trước đó của thiếu hiệp, ta chấp thuận."

Nói rồi bước chân ra khỏi cửa, để lại Quảng Mục Thiên vẫn đang thần thờ ngồi đó.

Đoạn vừa ra đến cửa, Triệu Văn Phong chợt quay người lại, vái thêm một cái thật sâu rồi nói:

"Ba vái lần trước chính là lão phu cảm tạ thiếu hiệp ra tay cứu con gái ta. Còn một vái này chính là của một văn bối ra mắt tiền bối. Xin thiếu hiệp nhận lấy."

Quảng Mục Thiên tìm đánh thót một cái, con ngươi co rút lại, giật mình nói:

"Lão nhận ra ta sao!?"

Triệu Văn Phong mỉm cười, không trả lời mà nói:

"Ba tháng sau thiếu hiệp đích thân tới Triệu gia một chuyến. Lão phu sẽ giữ lời hứa, cho thiếu hiệp thời gian ba ngày nghiên cứu bí kíp. Bất quá phải có sự giám sát của gia tộc. Mong thiếu hiệp thông cảm cho."

Nói rồi quay người rời đi luôn.

Triệu Văn Phong đi rồi nhưng Quảng Mục Thiên vẫn ngồi đó, hai mày của hắn nhú chặt. Triệu gia gia chủ này thật không đơn giản như vẻ ngoài của lão.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Trận đấu đầu tiên

Một lúc lâu sau, Quảng Mục Thiên được hai người Đường Văn Tâm, Triệu Nhã Hình dẫn tới trung tâm của Hư Thiên Thành.

Hư Thiên Thành tuy nói là nội thành, nhưng lại rất rộng rãi thoáng mát. Cộng thêm chỗ đứng hiện tại của bọn họ chỉ dành cho võ sĩ cấp bạch kim, tham gia tỷ võ nên hoàn toàn được cách ly riêng biệt, ít người qua lại. Thành thử không ồn ào náo nhiệt giống như ngoại thành. Ai nấy đi trên đường đều có cảm giác sáng khoái lạ thường, nhẹ nhàng tựa hồ bay bổng lên tít tầng mây. Khiến sự hồi hộp khi đối diện với trận đấu trước mắt cũng phần nào được giảm đi.

Ở những công phía Nam, phía Đông của Hư Thiên Thành, đều là những cao thủ đăng ký tham gia tỷ đấu. Nên võ sĩ không cần đứng xếp hàng mà trực tiếp mà đi vào, tới thẳng một quảng trường lớn. Chỗ này trước đây vốn dĩ là một đấu trường thời trung cổ, thuộc tàn dư của thành trì cũ, tức Hắc Vân thành. Sau khi võ lâm tới đây, lấy thành trì này làm căn cứ thì đấu trường cũng được tu bổ lại. Nhằm phục vụ cho những kỳ đại hội lớn như thế này.

Quảng Mục Thiên vừa bước đi, vừa ngược đầu lên chiêm ngưỡng khung cảnh bên trong. Hắn không khỏi âm thầm hít sâu một hơi lương khí. Phải công nhận một điều rằng, Lâm Ngọc Quân lần này thực rất chịu chơi. Cảnh kiến trúc trong đấu trường nhìn qua có vẻ như không có gì là nổi trội, nhưng nó vẫn có thể xem như là một công trình đầy kiệt tác. Tuy nói chỗ này là tàn dư của thành trì cũ, kiến trúc đã lâu ngày nên có nhiều chỗ hư hại. Nhưng Lâm Ngọc Quân vẫn biết cách lợi dụng rồi cho người tu sửa, khiến đấu trường này trở nên mới toanh, càng tinh mỹ hơn trước. Những phiến đá hoa được đeo gọt vuông vắn, phẳng phiu, gắn liền vào nhau bằng những tay thợ rất tinh xảo và tỉ mỉ. Đó còn chưa nói đến độ lớn của nó, đấu trường này rộng phải đến mấy trăm ngàn trượng, đủ để chứa hơn năm nghìn võ giả.

Ở chốn võ lâm cũ làm gì có cái đại hội nào mà quy mô lớn như thế? Có đi chăng nữa cũng chỉ tổ chức ở đất bằng hoặc lãnh địa của một giáo phái nào đấy. Làm gì đủ tiền bạc hay nhân lực để kiến tạo riêng một đấu trường tổ chức Võ Lâm Đại Hội? Không ngờ được rằng, ở thế giới này những điều tưởng như không thể cũng biến thành có thể.

Quảng Mục Thiên thấy phía Tây Nam quảng trường nhô ra một cái bình đài tương đối lớn. Xung quanh đó án ngữ nhiều cao thủ trông coi, lại đặt rất nhiều ghế. Nhìn sắc phục những người này bất đồng, ắt hẳn là đến từ các môn phái khác nhau. Nếu hắn đoán không lầm, chỗ kia chính là nơi ngự tọa của các bậc chương môn tiền bối.

Nói đến đấu trường này, được thiết kế theo hình lòng chảo, nó bao gồm một không gian mở rộng lớn bao quanh là các tầng ghế ngồi cho võ giả. Được chia làm ba phần, phần cao nhất là bình đài nằm ở hướng Tây Nam, là chỗ mà lúc này Quảng Mục Thiên trông thấy. Hai phần còn lại được chia làm hai hướng, Đông Nam dành cho các võ giả có Bạch Kim Lệnh đến tham gia tỷ thí. Còn hướng Tây Bắc đều là những người tới để quan chiến.

Chỉ trong thoáng chốc, quảng trường đã ngồi chi chít không biết bao nhiêu là người. Đếm đi đếm lại cũng phải hơn bốn ngàn. Nhất thời tiếng nói chuyện râm ran, tiếng cười đùa vang vọng khắp nơi.

Quảng Mục Thiên, Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hình được phân ngồi vào hàng ghế thứ mười, tính từ trên xuống. Ngồi từ trên cao nhìn xuống lôi đài rất dễ quan sát toàn cảnh.

Ở chính giữa đấu trường là không gian lôi đài (chỗ tỷ võ), là điểm thấp nhất, để những võ giả ngồi trên quan chiến có tầm nhìn tối đa. Lôi Đài có hình tròn rất dễ phân biệt, bán kính tầm mấy trăm trượng. Xung quanh có hào sâu, phía trên được cắm cờ màu đỏ bay phấp phới. Ở góc lôi đài bố trí hai quả trống

cực lớn, không biết dùng làm gì.

Đường Văn Tâm ngồi nhàn nhã, đem hết lai lịch các nhân vật kiệt xuất nói cho Quảng Mục Thiên hay.

Sau khi đám võ lâm nhân sĩ đã ổn định chỗ ngồi rồi, phía bình đài kia mới lần lượt có người xuất hiện.

Đầu tiên là tăng nhân của chùa Thiếu Lâm. Gồm có hai người đi đầu, phía sau có chín lão tăng thuộc Cháp Pháp Đường hộ tống. Tiếp theo đó, chương môn các phái cũng lần lượt đi ra, tầm mấy trăm người. Trong đó có cả Tứ Không Thiên lẫn Hoàng Bá Đạo.

Chỉ thấy tiếp theo đó, Không Văn bước ra trước bình đài, chấp tay hành lễ, miệng niệm Phật hiệu, nói lớn:

"Hôm nay được chư vị anh hùng thiên hạ nể mặt giảng lâm, quả thật là vinh hạnh lớn. Có điều Minh chủ võ lâm hôm nay chúng ta đột nhiên trong người mang bệnh nặng, không có duyên được gặp các bậc hiền tài, nên sai lão nạp ra khẩn khoản xin lỗi quý vị."

Lời lão nói hàm chứa nội lực sung mãn, oang oang vang vọng khắp cả quảng trường, lần át luôn cả tiếng nói chuyện huyên náo, như chọc thẳng vào tai mỗi người.

Những người đã từng nghe tiếng Không Văn Thần Tăng của chùa Thiếu Lâm thì không nói làm gì. Nhưng mấy kẻ mới gia nhập võ đạo, lần đầu bước trên con đường giang hồ, thấy lão nói một hơi to mà rành mạch như thế thì đều lấy làm khiếp sợ. Trong lòng nghĩ thầm:

"Lão già kia trông gầy nhom thế kia mà sao giọng nói to thế?"

Chỉ nghe Trường Văn lại tiếp:

"Vậy nên hôm nay, Minh chủ có lời gửi gắm. Ý muốn Thiếu Lâm tư chủ trì buổi Đại Hội Võ Lâm lần này. Quý vị có dị nghị gì không?"

Toàn trường chợt trở nên tĩnh lặng. Một đại hội tầm cỡ như thế này, Lâm Ngọc Quân thân là người lãnh đạo, lại lấy lý do mang bệnh mà không ra mặt tiếp đón anh hùng thiên hạ. Quả thực là không phải phép. Tuy nhiên, nếu phái Thiếu Lâm đã thay mặt minh chủ có lời, bọn họ cũng không thể không bỏ qua.

Bỗng đâu đó có người hô lên:

"Thiếu Lâm là đệ nhất phái chính tông, trụ cột của võ lâm. Thay mặt minh chủ, chủ trì đại hội cũng là chuyện bình thường. Có gì đâu mà phải nổi lòng dị nghị?"

"Đúng đấy, đúng đấy..."

Mọi người xung quanh cũng xôn xao gật đầu đồng ý.

Trường Văn giờ hay tay ra hiệu mọi người im lặng, rồi lão tiếp lời:

"Mục tiêu của đại hội lần này chắc quý vị cũng đã biết. Hôm nay là ngày khai mạc, đồng thời cũng là ngày tỷ võ đoạt bảo. Các anh tài khắp nơi tụ hội về đây không chỉ là trao đổi võ nghệ, mà còn là mở mang tầm mắt lấy thêm kinh nghiệm. Hay là để kết thêm bạn hữu. Ấu cũng là chuyện thường trong võ lâm đó vậy."

Đoạn lão nghỉ một hơi rồi nói tiếp:

"Thôi, lão nạp cũng không lảm nhảm nữa. Buổi hôm nay tỷ thí chính là đơn đấu, năm ngày sau sẽ tiếp tục thi thố phần Đấu Đới. Các bậc chương môn đã bốc thăm phân loại ra từng cặp đấu một. Sau đây mời Ngũ Thánh Hộ Uy Hoàng Bá Đạo lên làm trọng tài, đồng thời công bố các cặp đấu."

Hoàng Bá Đạo gật đầu, hùng hổ bước ra giữa lôi đài. Lão cầm một quyển trục, giở ra rồi đọc lớn:

"Cặp đầu đầu tiên, Long gia đệ tử, Long Tuấn. Huyền Cơ Môn đệ tử, Ngọc Khánh. Mời hai vị bước lên Lôi Đài!"

Lời Hoàng Bá Đạo vừa dứt. Ở chỗ ngồi phía Đông Nam hàng thứ ba, thứ tư có tiếng hai người đồng thời hô lên:

"Có văn bói!"

Nói xong, thân hình hai người kia nhảy lên, thoát một cái đã đứng ra giữa lôi đài.

Chỉ thấy hai người này đều là thanh niên, tuổi chừng hai sáu, hai bảy. Trong đó một người mặc đồ màu nâu, diện mực cương chính, mày rậm mắt to; cầm trên tay một cái bọc dài, nhìn qua có thể đoán được đó là một thanh trường thương.

Người còn lại thì mặc đồ màu trắng toát, còn trẻ mà mặt mày đầy vẻ đăm chiêu khổ sở, sau lưng đeo hai cây bừa kiếm kỳ lạ.

Hoàng Bá Đạo lên tiếng hỏi:

"Hai người ai là Long Tuấn, ai là Ngọc Khánh?"

Người cầm trường thương, chấp tay hành lễ nói:

"Văn bối Long Tuấn ra mắt tiền bối."

Người còn lại cũng cúi người, giọng nể:

"Văn bối Ngọc Khánh."

Hoàng Bá Đạo gật đầu ừ một tiếng rồi nói:

"Hai người sẽ là cặp tỷ thí đầu tiên. Luận võ cốt ở chiêu số lẫn kinh nghiệm. Điểm tới là dừng, không nên dùng sát chiêu gây nguy hiểm tới đối phương. Các người nên nhớ điều đó, bây giờ bắt đầu đi thôi."

Hai người cùng đáp "ạ" một tiếng rồi bước ra xa, các nhau tầm chục trượng.

Long Tuấn bấy giờ mới cởi bọc lấy trường thương của mình ra. Chỉ thấy đó là một thanh Tổ Anh thương, cán thương thuần một màu đen tuyền. Mang đến cho người khác cảm giác âm u mà quý dị.

(Tổ Anh thương: Thương có tua chỉ màu đen.)

Vài người nhận ra lai lịch của cây thương này liền la lên:

"Nhìn kia, đó chính là Truy Hồn Ngũ Tinh Giáo. Là Thập Đại Kỳ Binh, không ngờ Long Đình Thiên gia chủ Long gia lại trao nó cho Long Tuấn. Nhưng sao lại chỉ có một thanh?"

Mọi người nghe vậy thì cùng ồ lên, nhìn về Long Tuấn đầy vẻ kinh ngạc.

Đồng thời cùng lúc đó, Ngọc Khánh cũng rút song kiếm của mình ra. Hai thanh kiếm của người này cũng rất kỳ lạ. Một thanh dài, mỏng, mũi nhọn trông rất u nhã. Thanh kia thì hơi cong, bản nhỏ, chỉ có một lưỡi sắc bén (katana).

Chợt lại có người reo lên:

"Kìa kìa, hai thanh kiếm đó. Là Lưu Tinh và Trần Ai. Tuyệt bộ song kiếm trong kiếm phổ, xếp hàng thứ năm."

Cả đám người quan chiến lẫn tỷ thí đều kinh ngạc không thôi. Không ai ngờ rằng, ngay trận đấu đầu tiên đã có thể chứng kiến những binh khí trong thần thoại như thế này. Quả là dịp may hiếm gặp.

Riêng Quảng Mục Thiên cũng không khỏi ngạc nhiên. Hắn có thể cảm nhận được huyết khí sôi sục đang tản ra từ ngọn giáo mà Long Tuấn đang cầm. Truy Hồn Ngũ Tinh giáo vốn là bảo vật của võ lâm thời trước. Nhuộm máu huyết của không biết bao nhiêu nhân mạng, trên thân mỗi ngọn giáo đều mang huyết khí nặng nề. Chỉ có những chiến binh trải qua trăm ngàn trận chiến, đối mặt với tử vong như cơm bữa mới có thể sử dụng được nắm ngọn giáo đó. Long gia này, ắt hẳn phải là một gia tộc chuyên chinh chiến nơi sa trường đầm máu.

Long Tuấn chống trường thương lên mặt đất, ánh mắt nhìn sang thấy Ngọc Khánh tay phải cầm thanh "Lưu Tinh" kiếm đưa lên ngang trước ngực, tay trái cầm ngược "Trần Ai" giấu sau lưng, tựa hồ như không dùng đến, liền đoán được đây là cách chào hỏi của đối phương. Gã cũng không chần chừ, chân trái bước lên trước một bước, trường thương đưa lên ngang đầu, mũi thương hơi chếch xuống mặt đất, biểu lộ kính ý.

Hai người cùng hô một tiếng "Thỉnh" rồi lao vào nhau.

Chỉ thấy lúc đó, Ngọc Khánh chân điểm nhẹ, thân hình vọt tới trước Long Tuấn. Y vừa phóng được nửa đường, bỗng dừng xoay người qua bên phải một vòng thật nhanh.

Tay phải Ngọc Khánh đang cầm thanh "Lưu Tinh" kiếm, từ phía dưới chém xiết lên, nhắm vào cổ Long Tuấn. Đồng thời tay trái cầm thanh kiếm "Trần Ai" luôn qua bên dưới đâm nhanh ra, thành thế của chiêu song kiếm, một chém một đâm lợi hại vô bì.

Trời là dương, trăng là âm, cùng nhau di chuyển, liên miên bất tuyệt. Đây chính là chiêu "Nhật Nguyệt Đồng Chuyển." Trong bộ Nhật Nguyệt Đồng Luân kiếm của phái Huyền Cơ.

Long Tuấn thấy y xuất thủ bất phàm, thoáng hoảng sợ, vội đưa trường thương ra gạt đỡ "Lưu Tinh" kiếm. Đồng thời nghiêng người sang trái tránh khỏi thanh kiếm "Trần Ai" đang đâm tới. Trường thương khoa lên một vòng rồi rút lên hai tiếng veo veo nhằm đâm vào bụng dưới và trên đầu Ngọc Khánh.

Nào ngờ Ngọc Khánh kia chiêu số rất mau lẹ, không đợi cho Long Tuấn sử hết chiêu. Trần Ai đang đâm tới liền chém ngang một cái. Đồng thời Lưu Tinh từ phía trên cũng chém xuống khiến Long Tuấn trước mặt trên đầu đều có hàn quang bao phủ, hai chiêu giáp kích một trước một sau nhưng lại đồng thời chém tới, rất khó tránh khỏi.

Long Tuấn điểm chân phải một cái, thân hình như tên rời cung vọt lại phía sau biến chiêu cứu nguy, thân thủ rất mau lẹ phi thường. Ngọc Khánh kêu lên một tiếng:

"Giỏi lắm Nhanh lắm!"

Nói rồi liền phi thẳng tới ra chiêu, không chờ cho hai chân Long Tuấn chạm đất đã tiếp tục phóng Trần Ai đâm tới.

Long Tuấn đang trên không liền cầm pháp trường thương xuống đất. Rồi nắm chặt cán thương, dùng sức uốn cong đi, đợi Ngọc Khánh phi tới liền buông ra, cho cán thương đập vào mặt y. Đó là lối lấy thủ làm công, khiến đối phương bất ngờ.

Ngọc Khánh không ngờ Long Tuấn ứng biến kỳ lạ như thế, khi cán thương đập tới liền giơ chéo song kiếm lên đón đỡ. Chỉ nghe "choang" một tiếng vang dội. Ngọc Khánh bị bật ngược trở lại, loạng choạng lùi về sau năm sáu bước bấy giờ mới đứng vững.

Ngọc Khánh đánh ra ba chiêu mau lẹ phi thường, mà Long Tuấn ra ba chiêu tránh né, ứng biến cũng mười phần linh hoạt, người nào cũng ngấm ngấm khám phục đối phương, đưa mắt nhìn nhau một cái.

Toàn trường chứng kiến cảnh hai người so đấu đầy kịch tính, không nhịn được mà hò reo cổ vũ trợ uy.

Long Tuấn huyết khí trong người sục sôi, giờ thương lên hết lớn:

"Các hạ thử đỡ thêm một chiêu này của ta."

Nói rồi vũ động Truy Hồn Ngũ Tinh giáo (đây mới chỉ 1 thanh trong 5 thanh trường thương thôi) thành hàng nghìn đạo ngân quang, từ từ ép tới. Trường thương đó dài đã hơn hai trượng, bây giờ múa lên, kết hợp với khí công, uy lực bao trùm phải chín mười trượng chung quanh.

Long gia thương pháp sở trường ở chỗ khí thế mãnh liệt, hùng hồn như thiên binh vạn mã chạy ầm ầm. Ở trên sa trường dùng để giết kẻ thù. Nên những chiêu thức sử dụng đều nhắm vào trung và thượng bản, cốt sao cho gây sát thương lên địch nhân là lớn nhất.

Còn "song kiếm pháp" của Huyền Cơ môn lại tuyệt diệu ở chỗ, nhẹ nhàng như cánh én, nhưng lại liên miên bất tuyệt. Chiêu này vừa xong chiêu khác lại tới, khiến đối phương không kịp trở tay thay quần áo.

Thấy Long Tuấn múa thương lao tới, Ngọc Khánh cũng hừ một tiếng, đáp:

"Đề ta cho các hạ biết, Lưu Tinh Trần Ai này sắc bén đến cỡ nào!"

Nói rồi giơ kiếm lên đón đỡ.

Nhất thời, Long Tuấn và Ngọc Khánh tỷ đấu trên đài mỗi lúc một hào hứng. Cả hai người đều thi triển hết tài năng cùng những chỗ kỳ diệu trong kiếm pháp lẫn thương pháp của bản phái để chống chọi với đối phương.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ma Thú Bí Quyền

Hồn khí hợp thể, Long Tuấn đánh bại Ngọc Khánh.

Ma thú bí quyền, Mục Thiên đối chiến Đồng Huyền.

-o0o-

Nói tới hai người ở trên đài đã đánh đến chỗ gay go.

Chỉ thấy Long Tuấn sấn tới liên tiếp đâm ra mấy chiêu, mũi thương của y thuần một màu đen tuyền. Dưới ánh sáng chiếu vào chẳng khác gì hàng trăm đạo hắc quang cùng nhau phóng tới. Trông thật thập phần quý dị.

Nên biết rằng, luyện thương pháp thì theo thứ tự "Nhất tiết, nhị tiến, tam lan, tứ triển, ngũ nã, lục trực". Long Tuấn đã luyện thương pháp luyện đến chỗ tinh diệu, kết hợp với thân pháp mau lẹ uyển chuyển. So với Ngọc Khánh thì trên cơ một bậc.

Tuy nhiên Ngọc Khánh cũng chẳng phải dạng vừa. Gã múa song kiếm của mình lên, theo lối lấy công làm thủ, chỉ nghe tiếng ong ong vang lên hồi lâu không dứt. Kẻ đó thanh kiếm Trần Ai ở bên tay trái của y như một đầu hỏa Phượng rít lên, vù vù véo véo đâm nhanh ra chín đường, đều nhắm vào cổ họng và bụng đối phương. Đồng thời Lưu Tinh kiếm bên tay phải lại như Giao Long uốn lượn, kiếm trên kiếm dưới, kiếm phải kiếm trái, chém ra liên tiếp chín nhất kiếm nhanh không tưởng. Đây chính là chiêu Đằng Giao Khởi Phụng, được xem là lợi hại bậc nhất trong song kiếm pháp của phái Huyền Cơ.

Long Tuấn bắt gác lên tiếng khen ngợi:

"Hay lắm!"

Đối diện với chiêu thức lợi hại như thế, Long Tuấn không dám chủ quan, thế chiêu đang ra vội hồi thương về đỡ gạt. Trong khoảnh khắc đó, ba binh khí cùng chạm vào nhau bật lên tiếng leng keng vang dội. Cả hai người không hện mà cùng nhún chân, nhảy lùi cách xa nhau ra.

Toàn trường thấy một màn công thủ trên lời đài tuyệt đẹp như thế đều hưng phấn tột độ. Thậm chí nhiều kẻ còn đứng bật cả dậy reo hò ầm ĩ.

Xét trong thế hệ trẻ của võ lâm đương thời, Ngọc Khánh cùng Long Tuấn tuy không sánh lại được với những thiên tài như Đường Vãn Tâm hay Triệu Nhã Hình, nhưng vẫn có thể xem như là những nhân vật kiệt xuất. Bất quá, tuổi trẻ khí thịnh đương nhiên là không thoát khỏi tính tranh cường hão thắng. Hơn nữa, đây mới chỉ là trận đấu đầu tiên. Thành thử cả Long Tuấn lẫn Ngọc Khánh không ai chịu nhường ai, đều muốn phô diễn tài nghệ của bản thân trước ánh mắt toàn võ giả thiên hạ.

Chỉ thấy trên lời đài, Long Tuấn không vội tấn công mà thu trường thương ra sau lưng, rồi nói:

"Nhất kiếm Long, nhất kiếm Phụng. Giang hồ đồn đãi Long Phụng song tuyệt kiếm của Ngọc Khánh phái Huyền Cơ lợi hại lắm. Quả nhiên không sai. Bái phục, bái phục."

Ngọc Khánh khinh khinh, đáp:

"Cái danh Từ Huyền Truy Mệnh thương của ngươi cũng chẳng phải hảo huyền!"

Long Tuấn lắc đầu, ngẩng mặt lên trời cười ha hả rồi nói:

"Người ta thường nói trong thập bát ban vũ khí thì kiếm chính là Vương. Giờ nghĩ lại quả là không sai. Song kiếm của ngươi lợi hại hơn ta tưởng. Tuy trường thương lợi thế về độ dài, nhưng lại không hề tạo được một chút áp lực nào đối với ngươi. Nếu như đánh thêm vài hồi nữa, người bại chắc hẳn phải là ta."

Ngọc Khánh được đối phương tăng bốc khen ngợi thì mừng thầm trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ điềm đạm. Toàn mở miệng nói chuyện thì đột nhiên Long Tuấn lại cất ngang, nói:

"Bất quá, ngày hôm nay người bại lại chính là ngươi!"

Ngọc Khánh mới được khen, tâm trạng đang lơ lửng trên mây tầng trời. Thì câu nói vừa rồi của Long Tuấn lại khiến tâm tình hắn đột ngột rơi bịch xuống đất. Đoạn giận lắm, hừ một tiếng, đáp:

"Lời này có ý gì?"

Long Tuấn đưa trường thương ra trước mặt, lấy tay vuốt ve nó rồi bảo:

"Bởi vì hôm nay ta không thể thua được. Ta có cây thương Ngũ Hồn Truy Tinh này. Ta không thể nào thua được!"

Ngọc Khánh hai mày nhíu lại, lạnh giọng hỏi:

"Thế thì đã sao? Trên tay ta là Lưu Tinh Trần Ai, tuyệt bộ song kiếm trong thần kiếm phổ. Tuy không sánh lại với kỳ binh thần khí trên tay ngươi nhưng cũng chẳng chênh lệch là mấy. Hà có gì mà nhà ngươi dám chắc là có thể đã bại Ngọc Khánh ta!?"

Long Tuấn đáp:

"Ngươi rút cục vẫn chưa hiểu. Kỳ binh vốn được gọi là bảo khí. Khác xa với vũ khí thông thường. Trong bảo khí chưa đựng linh hồn, chính là vũ khí đã sở hữu linh tính. Khi chủ nhân bảo khí kết hợp với hồn khí. Sức mạnh có thể tăng vọt lên gấp mấy chục lần. Vốn ta ém nhem chiêu này là đợi tới trận quyết đấu cùng Lưu Hân Diệp mới dùng. Nhưng nào ngờ ngay trận đánh đầu tiên đã gặp đối thủ khó nhằn như thế này. Nếu bây giờ không sử ra thì còn đợi đến bao giờ!?"

Lời Long Tuấn không lớn, nhưng lại khiến tâm thần Ngọc Khánh chấn động. Trước gã cũng từng nghe phụ thân mình nói qua về điều này.

Chuyện kể là, trong Thập Đại Kỳ Binh tồn tại một số binh khí cực kỳ đặc biệt. Nghe đồn rằng là lấy từ võ lâm thời trước. Điểm kỳ dị của chúng chính là chứa đựng linh hồn ở bên trong. Linh hồn này có thể là tự binh khí kiến tạo nên. Cũng có thể là thông qua tàn sát trăm vạn sinh mệnh mà hình thành. Những linh hồn đó án ngữ bên trong binh khí đó, tồn tại đặc biệt như một người gác cổng. Chọn ra chủ nhân tương thích với Bảo Khí. Tạm gọi là "Hồn Khí."

Còn "Hồn Khí Hợp Thể." chính là chủ nhân của Bảo Khí kết hợp với Hồn Khí.

Tỷ như Bích Ngọc Hàn Kiếm của Ngọc Ngưng Nhi khi nàng thi triển chiêu Sương Lãnh Trường Thiên có thể đóng băng nguyên cả một vùng rộng lớn (chương 4). Hồn khí chứa đựng sức mạnh của Bảo khí. Thử hỏi nếu cả hai cùng kết hợp, sức mạnh sẽ bá đạo cỡ nào? Chỉ nghĩ thôi cũng đã khó tưởng tượng rồi.

Ngọc Khánh nhớ lại những lời căn dặn của phụ thân mà tâm hoảng khí loạn. Nhưng y tới đây với dã tâm lấy danh hiệu đệ nhất, há lại có thể bỏ cuộc ngay liền được. Đoạn nổi giận, quát lớn:

"Bớ Long Tuấn kia, đừng có đứng đó hoa ngôn xảo ngữ. Ngươi chỉ có một thanh trong năm thanh thần thương. Làm sao có thể thi triển Hồn Khí Hợp Thể. Thật là hoang đường quá lắm!"

Nói dứt lời liền múa song kiếm nhảy xổ tới tấn công.

Long Tuấn cười khẩy một tiếng, nói:

"Ngươi đã không tin thì đừng trách ta mũi thương vô tình! Hồn Khí, hợp!"

Lời y vừa dứt, trường thương trên tay lóe lên màu hắc quang. Kế đó hai mắt của y cũng chuyển sang một màu đen. Lấy Long Tuấn làm trung tâm, một luồng khí kinh khủng phát tán ra. Khiến Ngọc Khánh đang trên đà lao tới cũng bị bật ngược trở về.

Không đợi cho Ngọc Khánh kịp trấn định tinh thần. Trường thương trên tay Long Tuấn xoáy tít lên, như một đầu mũi khoan đâm thẳng tới. Trong khoảnh khắc đó, mũi Truy Hồn thương phát ra hắc quang đen xì xì che khuất một nửa lồi đài. Đồng thời cuồng phong nổi lên không dứt. Trông Long Tuấn hiện tại chẳng khác gì thiên thần quỷ dữ, đang ôm một vòi rồng lớn mà đâm thẳng về phía đối thủ.

Xung quanh lồi đài, tất cả võ giả đều trợn mắt há hốc mồm, bị thần kỳ của Long Tuấn thi triển triệt để chấn kinh. Ai cũng thử tự hỏi lòng mình, nếu trực diện đỡ một chiêu kia thì liệu mình có sống nổi hay không?

Ngọc Khánh chân vừa chạm đất liền thấy một cột khí xoáy lớn nhằm mình mà phóng đến. Ánh mắt gã trợn trừng, đầu còn đáng vẻ điềm đạm như mới đầu nữa. Thay vào đó là kinh sợ không thôi. Ngọc Khánh liên tục tránh né, tuy nhảy nhót đã nhanh, nhưng cũng không thể nào chạy thoát, chỉ có cách liên tiếp lùi về sau, lùi một hồi đã đến mép của lồi đài. Phía sau chính là hào sâu chực trượng.

Ngọc Khánh kinh hoàng la lên:

"Ta đầu hàng, ta đầu hàng! Mau dừng lại."

Nhưng dường như những lời của gã không lọt vào tai Long Tuấn. Trường thương kia vẫn tiếp tục đâm tới. Nếu Ngọc Khánh bị trúng đòn này, ắt bị lóc xoáy kia cắt ra thành bánh thịt không thể nghĩ ngờ.

Ngọc Khánh mặt xanh lè không còn một giọt máu, lại lùi về sau một bước. Nào ngờ phía sau đã là hào sâu. Chân y dẫm vào khoảng không liền ngã nhào xuống dưới.

Lúc này đây mũi thương của Long Tuấn cách mũi Ngọc Khánh chưa đầy một thước. Cho dù là bình thời thì Ngọc Khánh cũng chẳng tài nào mà đỡ được. Nay lại bị sẩy chân mất thăng bằng thì còn làm sao mà né tránh?

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên hai bàn tay không biết từ đâu hiện ra. Một chụp ngay vào đầu cán thương của Long Tuấn. Tay còn lại níu lấy cổ áo Ngọc Khánh khiến y không bị rơi xuống hào sâu.

Hành động của người này mau lẹ vô bì, nhìn từ lúc Long Tuấn hợp thể với Hồn Khí tấn công Ngọc Khánh. Kể thì lâu chứ thực ra mọi chuyện diễn ra chỉ trong tích tắc mà thôi. Dưới áp lực của Hồn Khí mà người kia vẫn có thể xông vào chụp lấy đầu thương ngăn chặn đòn đánh, đồng thời giữ lấy Ngọc Khánh khỏi rơi vào hào sâu. Võ công người kia quả là siêu việt.

Hơn nữa, Truy Hồn Thương của Long Tuấn đang xoáy tít như thế. Mà tay người kia vừa mới chụp vào liền ngừng ngay lập tức. Vòi rồng khí công cũng lập tức tắt ngúm, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Cả hai người kinh hoàng mà nhìn lại, thì hóa ra người kia lại chính là Hồ Uy Hoàng Bá Đạo.

Chỉ thấy mặt Hoàng Bá Đạo cười cười, nói:

"Hai người các ngươi giỏi lắm, giỏi lắm. Dám bỏ cả lời ta ngoài tai hay sao?"

Y nói mà cười trông có vẻ rất vui, nhưng Long Tuấn nghe được lại thấy trong lòng hoảng sợ. Vội thu thương về kính cẩn nói:

"Văn bối ngu muội, không biết suy nghĩ trước sau gây nên phiền phức. Mong tiền bối rộng lòng bao dung mà bỏ quá cho!"

Hoàng Bá Đạo hừm một tiếng, cao giọng nói:

"Trận này Long Tuấn của Long gia dành chiến thắng. Hai người quay về nghỉ ngơi đi!"

Cả Long Tuấn lẫn Ngọc Khánh đều đáp dạ một tiếng rồi lui xuống.

Trước khi đi, Ngọc Khánh quay qua nói với Long Tuấn:

"Long Tuấn kia, ngươi thắng hôm nay chính là nhờ Bảo Khí. Nếu đánh bằng chân tài thực học thì ngươi chắc gì đã thắng được ta?"

Long Tuấn nghe thế quay qua, gật đầu, nói:

"Tuy không muốn thừa nhận, nhưng lời người nói thực không sai. Nếu không có Bảo Khí thì ta chắc sẽ thua."

Ngọc Khánh được đối phương thừa nhận không bằng mình, bực tức trong lòng cũng có chút nguôi ngoai. Đoạn đáp:

"Lá bài tây của người hôm nay đã bị lộ ra rồi. Nếu người nghĩ tiếp tục dùng Bảo Khí mà đánh thắng được Lưu Hàn Diệp thì cũng rất khó khăn đấy."

Long Tuấn cười ha hả đáp:

"Thắng thì sao mà thua thì sao? Điều đó không quan trọng. Ta chỉ muốn có một trận đấu thật sảng khoái mà thôi. Nhưng cũng phải thừa nhận, trận đánh ngày hôm nay thực khoái!"

Ngọc Khánh nghe y nói thế cũng chỉ cười mỉm một cái chứ không đáp. Hai người vừa đi vừa trò chuyện đã ra khỏi lối dài. Hoàng Bá Đạo lại bước ra hồ thêm hai cái tên nữa. Lại có hai người khác nhảy ra.

Những trận tỷ thí tiếp theo cũng diễn ra thập phần hồi hộp.

Nói ít cũng chẳng ít, nhiều cũng chẳng nhiều. Vòng đầu tiên có hai chín cặp đấu. Đường Văn Tâm cũng Triệu Nhã Hình đấu ở cặp thứ mười và mười ba. Đối thủ của hai người cũng tương đối dễ chơi. Chỉ chưa tới nửa nén nhang đã đánh bại đối thủ và dành chiến thắng. Đến trận thứ mười chín thì Hoàng Bá Đạo hô lên:

"Trận mười chín, Đồng Huyền và Quảng Mục Thiên. Mời hai người bước ra lối dài."

Lời lão vừa dứt, phía chỗ thượng đài nghe vài lịch bạch vài tiếng. Nhìn lại thì hóa ra có vài vị chương môn đang ngồi yên ổn trên ghế đột nhiên té ngã. Ngay cả Không Văn Thần Tăng cũng không ngoại lệ.

Mọi người vội chạy lại đỡ lão dậy. Không Văn cười khan vài tiếng, nói:

"Lạ thật lạ thật, cái ghế này yếu ớt quá. Ngay cả lão nạp cũng chẳng chứa được. Lại hất ta xuống. Quả là kỳ quái."

Lão liền tiếp nói mấy câu "lạ thật lạ thật" rồi từ từ đứng dậy.

Mọi người ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Bọn họ vội nhìn xem chiếc ghế Không Văn vừa ngồi thì thấy nó không hề bị hư hại gì cả. Tuy nói cái ghế này không lớn, nhưng cho dù là hai tráng sĩ lực lưỡng ngồi trên cũng chưa chắc đã gãy. Vậy mà Không Văn thần tăng lại hô là nó yếu ớt. Chẳng hiểu ra làm sao?

Ngồi bên cạnh, Tư Không Thiên cũng lắc đầu cười khò. Phản ứng của Không Văn thần tăng tuy không nằm ngoài dự đoán, nhưng cũng thật là khoa trương quá mức. May thay ở đây không có mấy ai nhớ đến cái tên Quảng Mục Thiên kia cả. Nếu không thì chắc hẳn giờ này, cả Quảng trường này phải rung động mới thôi.

Chỉ thấy Không Văn sai sử đệ tử thay ghế, sau đó lão bình tĩnh ngồi xuống vừa bấm tràng hạt vừa liên tục niệm kinh. Trông dáng vẻ hoành hốt lúc này đã biến mất không thấy đâu. Đám người chương môn xung quanh thấy vậy mới yên ổn quay lại chỗ của mình, tiếp tục quan sát trận đấu.

Phía dưới lối dài Quảng Mục Thiên đã bước ra. Đối diện với hắn là một gã thanh niên, áo quần lam lũ. Mặt mày bôi nhọ đen xì, trông chẳng khác gì một gã khất cái. Nhưng Quảng Mục Thiên lại thấy đồng tử người này thanh minh như mắt sói, sắc bén tuyệt luân. Dáng đứng của y hơi chúc về phía trước, tựa như một con báo đang vào thế vồ mồi. Quảng Mục Thiên nhìn thế đoán thầm chắc hẳn gã Đồng Huyền này đã luyện một môn võ công nào đó mô phỏng cách tấn công của các loài dã thú.

Đương lúc hắn đang âm thầm đánh giá thì Đồng Huyền ở bên kia cũng không ngoại lệ, y giương cặp mắt sáng quắc của mình lên nhìn Quảng Mục Thiên, hồi lâu mới mở miệng nói trước:

"Tại hạ Đồng Huyền, thuộc Đồng gia. Hân hạnh được gặp mặt các hạ."

Quảng Mục Thiên mỉm cười, đáp:

"Tên người nói ra thì nghe đẹp lắm, nhưng lại chẳng hợp với dáng vẻ chút nào."

Đồng Huyền cười khò, nói:

"Tại hạ từ nhỏ nhác nhón, thân lại luyện công phu đặc biệt. Nên bừa bọn thành tính, không thể nào sửa được."

Quảng Mục Thiên ừ một tiếng, hỏi:

"Công phu người luyện chắc hẳn là Ma Thú Bí Quyền?"

Ma Thú Bí Quyền, ở giang hồ cũ được gọi là Thuần Thú Bí Quyền. Môn môn công phu kỳ dị bậc nhất của võ lâm. Chuyên môn phòng theo các thế tấn

công lẫn phòng thủ của các loài dã thú. Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì đáng nói. Nhưng điều làm nên sự đặc biệt chính là những người tu tập môn kỳ võ này còn dùng trăm phương ngàn cách để cải biến cơ thể mình trở thành một con thú trên chiến trường đích thực, theo nghĩa đen. Thử hỏi xem, nếu bạn đánh nhau với một con hổ, mà con hổ đó lại có trí óc của một con người thì sẽ đáng sợ đến cỡ nào?

Quảng Mục Thiên phần nào đoán được chính là nhờ vào cặp đồng nhân của Đồng Huyền cùng với thể đứng của gã. Thường thì những người theo học môn công phu này ngoài học võ, vô tình học luôn tập tính của những loài dã thú đó. Tính bừa bộn ở bản của Đồng Huyền chắc cũng từ đó mà ra. Vốn tên của môn võ này là Thuần Thú Bí Quyết, nhưng Quảng Mục Thiên lại nghĩ, ở thế giới này làm gì có dã thú? Vì thế nên lời vừa ra đến miệng, Quảng Mục Thiên liền sửa hai chữ "Thuần Thú" thành "Ma Thú".

Đồng Huyền nghe đối phương đoán đúng công phu mình tập luyện, trên mặt chẳng tỏ vẻ gì làm ngạc nhiên. Đồng gia từ trước tới nay nổi tiếng cũng nhờ Ma Thú Bí Quyết, người đi lại trong giang hồ ai nghe cũng lấy làm kinh sợ.

Bất quá, khi đối diện với Quảng Mục Thiên, tâm thần Đồng Huyền lại rung động không ngớt. Đây chính là linh tính, cảm nhận của ma thú khi đối diện với mối nguy hiểm cực lớn. Chính vì thế mà Đồng Huyền ăn nói cực kỳ khách sáo.

Đoạn gã hướng Quảng Mục Thiên chấp tay thi lễ, nói:

"Tại hạ tuy không muốn đánh trận này, nhưng áp lực gia tộc quá lớn, không thể không đánh. Ma Thú Bí Quyết của tại hạ khi thi triển ra, tâm thần sẽ mất kiểm soát, trở nên điên loạn. Mong các hạ châm chước mà nhệ tay cho."

Đồng Huyền ăn mặc một thân rách rưới bẩn thỉu, lại tỏ vẻ nho nhã thật không hợp tý nào. Quảng Mục Thiên trông mà buồn cười, nói:

"Người chưa đánh mà đã đầu hàng rồi ư? Cứ phóng mạnh tay đi, tới đây ta chấp hết."

Hai người ở trên lời dài nói chuyện hồi lâu, võ giả xung quanh đều nổi lòng bất mãn. Nhiều kẻ đứng lên hò hét kêu hai người mau mau động thủ. Tuy bất mãn là vậy, nhưng Hoàng Bá Đạo hay thậm chí là Không Văn... chỉ dám đứng nhìn chứ không dám mở mồm thúc giục.

Cần góp ý của độc giả:

info tác giả: <https://www.facebook.com/cu.chuoi.9773>

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bức lui Đồng Huyền

Dùng sát khí, bức lui Đồng Huyền.

Bốc thăm đấu, may mắn luân không.

-o0o-

Đồng Huyền nghe đối phương mở lời khiêu khích mà không lấy gì làm tức giận. Y từ nhỏ theo học môn Ma Thú Bí Quyết, thành ra trực giác chẳng kém gì so ma thú, nhạy bén vô cùng. Y cảm nhận được rằng, người thanh niên trước mặt này nguy hiểm hơn vẻ bề ngoài của hắn.

Từ khi xuất đạo đến giờ, cho dù là đối mặt với Thần Thú, y cũng chưa hề có cảm giác run sợ thế này.

Chỉ thấy tiếp đó, Đồng Huyền cẩn thận lùi về sau một bước. Rồi gã lấy từ trong người ra một con dao nhỏ, tự cắt vào cổ tay mình.

Quảng Mục Thiên đứng ngoài nhú mày, không hiểu Đồng Huyền đang định làm gì.

Đồng Huyền sau khi tự cắt tay mình xong, gã đưa vết thương lên miệng. Để cho máu chảy thẳng vào trong cổ họng.

Tuy đứng từ xa, nhưng Quảng Mục Thiên vẫn mơ hồ ngửi được một cỗ huyết khí pha tạp, phảng phất quanh người Đồng Huyền. Chắc hẳn là từ vết thương trên cổ tay mà ra.

Hoàng Bá Đạo đứng bên ngoài thấy thế vội truyền âm, nói:

"Y đang chuẩn bị biến thân đấy! Ma Thú Bí Quyết là bí pháp của Đồng gia. Ở thế giới này có không ít cải biến, so với Thuần Thú Bí Quyết thì lợi hại hơn gấp bội."

Lời của lão là dùng thiên lý truyền mà nói, nên những cao thủ ngồi phía trên không thể phát hiện được.

Quảng Mục Thiên nghe vậy, trên mặt nổi lên một tia hồ nghi. Nhiều năm trước, khi hắn vẫn đang còn vật lộn trên giang hồ, cũng từng chạm mặt với vài cao thủ sử dụng bí pháp này. Nhưng đáng vẻ hay là diệu bộ lại không hề giống như Đồng Huyền đang làm.

Nên biết, để luyện được môn công phu Ma Thú Bí Quyền là một quá trình vô cùng dài. Người luyện từ nhỏ phải uống máu của các loài dã thú để tích trữ huyết khí. Khi giao chiến cơ thể của họ bị biến đổi, các cơ tay cơ chân gồng lên, cả kích thước và trọng lượng tăng đến mức cực đại.

Tuy nhiên, hắn chưa từng thấy ai trong số đó biến thân mà phải tự uống máu của chính mình cả. Hơn nữa, máu huyết trong người Đồng Huyền dường như đã bị pha trộn, không phải là máu của con người nữa.

Chỉ mất nửa phút, cơ thể Đồng Huyền đã rục rịch muốn biến hình.

Bằng mắt thường, Quảng Mục Thiên có thể thấy các gân tay gân chân của Đồng Huyền nổi lên rõ ràng. Đôi đồng tử của y đã giống mắt sói, nay lại xuất hiện đầy tơ máu, càng ngày càng rõ rệt hơn. Chỉ thấy Đồng Huyền khẽ rên gừ gừ vài tiếng, bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

Toàn thân y bắt đầu run rẩy không ngừng, trên người bắp thịt cũng chầm chậm nổi lên, áo trên khắp người y theo đó mà hoàn toàn rách toạc ra, chỉ còn mỗi chiếc quần.

Đứng tại chỗ, Quảng Mục Thiên chỉ cảm thấy một mùi huyết tinh bốc lên nồng nặc. Trong lòng hắn tự hỏi, không biết gã Đồng Huyền phải uống hết bao nhiêu máu huyết của Ma Thú mới có thể biến thân được như thế?

Ở giang hồ cũ, cho dù là bậc thầy về môn công phu này. Giới lâm cũng chỉ khiến cơ thịt trong người biến dạng, để tăng thêm sức mạnh tỷ lệ mà thôi. Chưa từng có ai đủ khả năng để thay hình đổi dạng, hóa thành một đầu dã thú cả.

Nhưng tại đây, Đồng Huyền lại có thể hoàn toàn hóa thành một bán nhân bán thú. Quả thực quá ảo diệu! Chẳng lẽ, ở thế giới này Ma Thú Bí Quyền lại có thể phát triển đến mức như vậy?

Bất quá rất nhanh, Quảng Mục Thiên lấy lại bình tĩnh. Lòng chợt nghĩ: "Nếu như thế giới này có ma pháp, có ma thú... nhiều không gian phát triển cho võ giả như thế, võ thuật phát triển lên cũng không là điều quá ngạc nhiên."

Trong lúc Quảng Mục Thiên đang còn kinh ngạc ngẩn người, Thì Đồng Huyền phía bên kia, bộ lông trên người không ngừng mọc đậm lên. Miệng của gã cũng đồng thời dài ra, lộ hẳn những chiếc răng nanh nhọn hoắt, trông thật dữ tợn.

Khoảng chừng thời gian uống cạn một chén trà, Đồng Huyền đã hoàn toàn biến thành một đầu sói, đứng thẳng như một con người, cao gần hai mét. Mà thứ làm người khác kinh sợ hơn, chính là trên mười ngón tay của Đồng Huyền mọc ra mười cái vuốt màu trắng ngà, dài chừng bảy tấc, tựa như mười cái móc câu, sắc bén vô cùng.

Phía trên khán đài, chừng môn các phái chứng kiến màn biến thân vừa rồi của Đồng Huyền đều âm thầm hít sâu một hơi khí lạnh. Ai nấy không tự chủ được mà quay mặt, hướng gia chủ Đồng gia Đồng Thừa Ân mà gật đầu, cười thân thiện lấy lòng một cái.

Nhiều kẻ ngồi gần đó, còn vỗ tay, liên tục đối với Đồng Thừa Ân mà nói lời chúc mừng:

"Cung hỷ Đồng chương môn, dưới trướng gia môn xuất hiện thêm một nhân tài kiệt xuất, có thể hóa hình thành Ma Lang. Đồng gia từ nay trong giang hồ, danh tiếng sẽ không ngừng vang xa."

Đồng Thừa Ân đắc chí, cười sảng sặc, vừa đáp lễ vừa khiêm tốn, nói:

"Không dám, không dám. Các vị cứ quá lời. Khuyển tử tuổi còn nhỏ, cần phải học hỏi nhiều lắm."

Mọi người đều kinh ngạc, giật mình a lên một tiếng, không ngờ rằng Đồng Huyền lại là con của lão.

Bỗng đâu đó có tiếng người cười khẩy vài cái, rồi có tiếng khinh khỉnh cất lên:

"Thì ra đó là thiếu chủ của Đồng gia. Quả nhiên là súc... à, không giống với người thường."

Đồng Thừa Ân vốn đang tươi cười hơn hớn, nghe xong lời kia thì chợt biến sắc.

Như đã nói từ trước, trên đời này không có bất kỳ điều gì hoàn mỹ. Ma Thú Bí Quyền tuy lợi hại là thế, nhưng nhược điểm khi thi triển ra cũng không phải là nhỏ. Nếu tinh thần người dùng chưa được tôi luyện qua, khả năng cao sẽ bị mất lý trí tạm thời. Cái này theo nghĩa đen mà hiểu, chính là tâm thần phân liệt.

Thành thử, nhiều cao thủ của Đồng gia hóa thú thường mất hết nhân tính, không chỉ giết địch nhân, mà còn quay qua giết cả đồng bạn của chính mình.

Thử hỏi xem, khi người vừa phải chiến đấu với kẻ địch, vừa phải phải nơm nớp đề phòng đồng bạn phía sau lưng. Thì có ai mà lấy làm an tâm cho nổi? Bởi vậy, trong giang hồ đương thời, cả chính lẫn tà đều không ai muốn kết minh với một gia tộc như vậy cả. Vậy nên từ trước tới nay, Đồng gia vẫn luôn nằm ở thế trung lập, không theo chính cũng không theo tà.

Đồng Huyền tuy luyện được môn này tới mức có thể hóa hình, nhưng hiển nhiên tinh thần của gã vẫn chưa được củng cố vững chắc. Khả năng loạn trí là rất cao.

Người kia nói ra câu "Quả nhiên không giống người" chính là muốn ám chỉ Đồng Huyền chỉ là một con dã thú mất hết lý trí mà thôi. Hiểu theo nghĩa nặng hơn, thì chính là một con súc sinh không có nhân tính. Mặc dù người kia không có nói hai chữ "súc sinh" ra khỏi miệng. Nhưng chỉ với cái câu "không phải người" cũng đã là những từ kiêng kỵ nhất trong lòng Đồng Thừa Ân rồi.

Đồng Thừa Ân sầm mặt, hừ lạnh một tiếng, nhãn quang lạnh như băng quét sang xem kẻ vừa rồi nói là ai. Thì hóa ra người vừa nói chính là Lưu Đạo Nhân, chương môn Thiên Đạo Môn.

Nhất thời hai người trừng mắt mà nhìn nhau, không khí xung quanh cũng vì thế mà trở nên lạnh lẽo, sắc mùi thuốc súng. Đám người xung quanh vì kiêng kỵ thân phận của hai gia chủ mà không dám hé răng khuyên bảo một lời.

Đồng Thừa Ân tuy giận lắm, nhưng lão làm gia chủ một phương thế lực, đầu óc cũng chẳng phải dạng hồ đồ. Thế lực của Thiên Đạo môn so với Đồng gia thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Nên Đồng Thừa Ân cũng không ngu đến mức, chỉ vì cái giận nhất thời mà nguy hiểm đến toàn gia. Bất quá, cái nhục của nhi tử bị người chửi mắng đầu thế dễ dàng bỏ qua, nếu không sau này đi lại trong giang hồ, Đồng gia sẽ bị coi thường lắm sao? Nhất thời, Đồng Thừa Ân tiến cũng chẳng được, lùi cũng không xong.

Đúng lúc này, tiếng tụng niệm "A di đà phật" của Không Văn vang vọng bên tai mỗi người. Cả Đồng Thừa Ân lẫn Lưu Đạo Nhân đều biết đây là Không Văn đang cảnh cáo hai người không nên gây sự.

Đồng Thừa Ân trong lòng thầm cảm tạ Không Văn đại sư. Lão liếc Lưu Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, không thèm quan tâm nữa, vội quay sang quan sát trận chiến trên lôi đài.

Phía dưới lôi đài, Quảng Mục Thiên và Đồng Huyền đang đứng đối mặt với nhau. Bấy giờ, thân hình Đồng Huyền đã hóa thành một lang nhân cao lớn. Toàn thân lông lá rậm rạp, kết hợp với bộ móng vuốt sắc bén. Trông thật ghê rợn vô cùng.

Nhiều người xung quanh quan chiến thấy cảnh này đều lấy làm sợ hãi, da gà nổi lên toàn thân. Ai nấy đều thử tưởng tượng xem bộ móng vuốt kia nếu mà cào lên da thịt, không biết sẽ kinh khủng tới cỡ nào.

Nhưng thứ khiến mọi người khó hiểu hơn, chính là khi Đồng Huyền biến hình thành Ma Lang rồi vẫn không hề tấn công đối thủ. Mà chỉ dám đứng từ xa gầm gừ đe dọa. Dường như đang sợ hãi Quảng Mục Thiên. Cục diện trên lôi đài bỗng trở nên rất kì quặc, một người một sói cứ đứng vậy nhìn nhau. Không ai tiến động thủ trước cả.

Ngay cả Đồng Thừa Ân ngồi phía trên bình đài cũng nhíu mày, nội tâm đầy căng thẳng. Mặc dù cách xa, nhưng lão vẫn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi đang dâng trào lên trong nội tâm Đồng Huyền. Đây là nỗi sợ theo bản năng, nỗi sợ khi đối mặt với tử vong. Lão rất hiếm khi thấy Đồng Huyền sợ hãi như vậy.

Theo lý thuyết mà nói, Đồng Huyền tâm thần bất ổn, hóa thân thành Ma Lang sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, điên cuồng mà tấn công. Nhưng cảnh tượng trước mặt lại không hề giống như những gì mà Đồng Thừa Ân hay tất cả mọi người xung quanh đều nghĩ.

Đồng Thừa Ân tâm trạng bồn chồn, đầy kinh nghi. Lão ngay lập tức kích phát huyết mạch trong cơ thể nhìn xuống dưới lôi đài. Thông qua đó, lão có thể cảm nhận được những gì mà Đồng Huyền đang nhìn thấy. Đây là một bí thuật mang tên Thông Thiên Nhãn Pháp trong Ma Thủ Bí Quyết. Chỉ những người cùng chung dòng máu mới có thể thi triển được. Bí thuật này có thể thông qua kích phát huyết mạch, những người tu luyện Ma Thủ Bí Quyết có thể chia sẻ tầm nhìn với nhau. Trong quần chiến rất thực dụng.

Đồng Thừa Ân hai mắt lấp lánh tinh quang. Huyết mạch vừa kích phát, thông qua mắt của Đồng Huyền, lão có thể nhìn thấy một thanh niên xuất hiện ngay phía trước mặt, chính là Quảng Mục Thiên.

Chỉ thấy trên lôi đài, Quảng Mục Thiên vẫn đứng đó, thân hình hần tuy không cao lớn, nhưng mang lại cho người ta cảm giác thâm sâu khó lường. Mắt Đồng Thừa Ân chớp chớp liên tục, lão mơ hồ có thể thấy được một luồng khói đen đang bốc lên ngay phía sau lưng Quảng Mục Thiên. Luồng khói đen này mơ hồ, dường như ảo như thật, bay lên cao rồi huyền hóa thành một khuôn mặt quỷ, đầy ma mị. Chỉ nhìn vào thôi cũng khiến Đồng Thừa Ân toàn thân run rẩy, tức ngực khó thở.

Xung quanh không một ai nhận ra sát khí này cả, dường như chỉ có Đồng Huyền mới có thể nhìn thấy được.

Tim Đồng Thừa Ân đánh bộp một cái, trong lòng đầy sợ hãi, thậm chí la lên:

"Đây, đây... Là sát khí!"

Từ trong luồng khói đen kia, Đồng Thừa Ân có thể cảm nhận được một luồng sát khí vô cùng kinh khủng đang bốc lên từ người thanh niên kia. Sắc mặt Đồng Thừa Ân trắng bệch, luồng sát khí khủng bố như vậy ngay cả thủ lĩnh đương thời của Tà Phái cũng không tài nào sánh được. Trong lòng lão tự hỏi, rút cục cái tên Quảng Mục Thiên này phải giết bao nhiêu nhân mạng mới có luồng sát khí kinh khủng tới như vậy?

Đồng Thừa Ân tâm thần bồn chồn, trong đầu lão tự tra lại tên của tất cả các cao thủ trẻ tuổi đương thời. Cái tên Quảng Mục Thiên này cực kỳ mới mẻ, nhưng lão lại có cảm giác dường như đã nghe thấy ở đâu đó rồi. Bất quá nhất thời không thể nhớ ra được.

Quảng Mục Thiên thấy trong mắt Đồng Huyền chợt xuất hiện thêm một tròng mắt khác liền giật mình, cười nhẹ nói:

"Đây hẳn là Thông Thiên Nhân Pháp?"

Đồng Huyền bấy giờ hóa thành Ma Lang đã mất hết lý trí, không thể trả lời được chỉ liên tục gầm gừ đe dọa.

Võ giả xung quanh đợi hồi lâu mà vẫn chưa thấy hai người động thủ thì nổi lòng bất mãn, liên tục chửi bới.

Quảng Mục Thiên lắc đầu cười khở, hẳn vốn muốn nhường cho Đồng Huyền ra tay trước. Nhưng chẳng hiểu tại sao mà gã lại không dám tấn công. Chẳng phải nói là Ma Thú Bí Quyết khi biến thân thì mất hết lý trí hay sao?

Nếu hai bên cứ dây dưa như vậy thì rất tốn thời gian, Quảng Mục Thiên đành nói:

"Này Đồng Huyền, nếu ngươi không tấn công thì ta tấn công trước đó!"

Nói rồi khí thế trên người bộc phát.

Đồng Huyền vốn đã bị sát khí bốc lên từ người Quảng Mục Thiên dọa. Nay kết hợp thêm khí thế bộc phát thì làm sao mà chịu nổi.

Gã như sói bị giẫm phải đuôi, hai tai cụp xuống rên ư ừ vài tiếng rồi đột nhiên nhún chân, bật phót bay ra khỏi quảng trường.

Quảng trường này rất rộng lớn, vậy mà Đồng Huyền nhảy một phát là bay ra hơn mấy trăm trượng. Dù hiểu sức lực của gã sau khi hóa thành Ma Lang là lớn như thế nào.

Mọi người xung quanh trợn mắt há mồm đầy kinh ngạc. Chẳng ai hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra, biểu tình trên mặt mỗi người đều đặc sắc. Đây là trận đấu kỳ lạ nhất mà bọn họ từng chứng kiến. Hai đối thủ chỉ trừng mắt nhìn nhau, rồi một kẻ trong đó không nói không rằng quay đầu bỏ chạy.

"Đây là chuyện gì?"

"Đồng Huyền kia bị làm sao vậy? Sao không đánh mà chạy?"

"Cái tên Quảng Mục Thiên kia thật may mắn, không làm gì cũng thắng một trận rồi!"

...

Không một ai lý giải được màn vừa rồi.

May ra chỉ có mấy người như Hoàng Bá Đạo, Tư Không Thiên, Đồng Thừa Ân và Không Văn đại sư mới hiểu rõ ẩn tình bên trong.

Hoàng Bá Đạo ho khan vài tiếng, rồi bước ra nói lớn:

"Trận này Đồng Huyền chạy ra khỏi lôi đài, mất tư cách thi đấu. Quảng Mục Thiên dành chiến thắng. Mời cặp đấu tiếp theo..."

Quảng Mục Thiên cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn mang tâm trạng mờ mịt quay về chỗ ngồi. Tưởng rằng với Ma Thú Bí Quyết kia, Đồng Huyền có thể chiến ngang tầm với hắn một trận. Nào ngờ, chưa gì gã đã bỏ chạy. Thực làm hắn mười phần thất vọng.

Một lúc lâu sau, khi các trận đấu khởi màn kết thúc, chỉ có bốn một người được lựa chọn vào vòng trong. Đây một phần cũng là do có mấy người bỏ, không đến. Ngay cả Lưu Hàn Diệp, Trương Ngọc Liên cũng không xuất hiện. Điều này gây bất ngờ cho toàn thể võ lâm.

Phải biết là thanh danh hai người này cực lớn. Một là thiếu chủ của Thiên Đạo môn, một người còn lại là đệ tử đắc ý nhất của Thần Kiếm Thiết Liên Đàm. Cả hai đều sử kiếm, võ công cực kỳ xuất chúng. Vốn là ứng cử viên cao nhất cho chức vô địch lần này. Nhưng hiện tại, cả hai người lại không một ai xuất hiện.

Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hinh nghe xong thì đầy vui mừng. Hy vọng lấy được Hàn Tâm Thiên Linh Quyết lại cao hơn vài thành.

Nào có ai biết được rằng, Lưu Hàn Diệp bị Quảng Mục Thiên phé mất cái chân giữa. Không mười ngày nữa tháng đừng mong xuống giường đi lại. Còn như Trương Ngọc Liên thì hôm ở Hắc Vân Thành bị dọa cho sợ hãi, bỏ trốn đi đâu giờ vẫn chưa tìm thấy. Nói tóm lại, hai người này không tham dự được Đại Hội Võ Lâm cũng là do Quảng Mục Thiên mà ra.

Đúng lúc này, Hoàng Bá Đạo bước ra cất tiếng, âm thanh vang vọng khắp Võ Trường:

"Được rồi, mấy trận tỷ thí đã qua, hiện giờ có bốn mươi một thí sinh. Nếu sắp xếp chia cặp thì lẻ ra một người. Vậy nên chúng chương môn đã thương nghị, cứ như vậy bốc thăm để tìm ra đối thủ. Người nào bốc được số một thì sẽ được quyền luân không (miễn đấu)."

Bốn mươi một người theo lệnh đứng ra bốc thăm. Đường Văn Tâm cùng Triệu Nhã Hinh cũng ở trong số đó.

Khi mọi người đã cầm hết thăm trong tay, Hoàng Bá Đạo bèn lên tiếng hỏi:

"Trong mấy người ai cầm thăm có số một?"

Nghe thế, Quảng Mục Thiên liền thử mở tờ giấy trong tay ra xem. Thật trùng hợp, số hấn bốc được cũng chính là số một. Theo quy định, hấn chính là người được miễn thi đầu vòng này.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Phật tướng xuất thế!

Phật tướng xuất thế, đệ nhất nhân Thiếu Lâm

-o0o-

Quảng Mục Thiên bất trúng luân không, khiến đáy lòng của mọi người bốn phía phức tạp. Ngay cả Đường Vấn Tâm cùng Triệu Nhã Hinh cũng phải trầm than vận khí của hấn quá tốt. Đó còn là chưa kể đến những thí sinh khác đang nhìn Quảng Mục Thiên với con mắt ghen ghét đố kỵ.

Đám người xung quanh quan chiến cũng nghĩ như thế. Vốn là, ai cũng tưởng rằng tiểu tử Đồng gia hóa thành Ma Thú bị phát rồ, mất hết lý trí. Không tấn công mà quay đầu bỏ chạy. Nên trận thắng của Quảng Mục Thiên hoàn toàn là do may mắn. Chứ từ đầu tới cuối hấn chưa ra một chiêu nửa thức nào cả.

Bây giờ Quảng Mục Thiên lại cảm trúng thăm luân không miễn chiến. Nếu không phải là Hoàng Bá Đạo làm trọng tài chủ trì, thì chắc hấn ở đây, ai cũng sẽ nghĩ rằng có người gian lận.

Lúc này, Quảng Mục Thiên nhần nhả ngồi trên khán đài quan sát hai mươi cặp đấu diễn ra.

Cũng may là Lưu Hàn Diệp cùng Trương Ngọc Liên không tới, nên những đối thủ tiếp theo cũng không uy hiếp được Triệu Nhã Hinh cùng Đường Vấn Tâm.

Bất quá, điều khiến mọi người không ngờ tới. Chính là Đường Vấn Tâm lại thua dưới tay Bắc Văn Minh của Bắc Văn gia tộc.

Nguyên lai Bắc Văn Minh từ nhỏ luyện Bạch Hổ quyền, thành thử nội công cương mãnh. Đánh nhau trực diện trên đất bằng nên nắm nhiều lợi thế, chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh.

Còn như Đường Vấn Tâm thì luyện ám khí, lấy xuất kỳ bất ý làm cơ sở. Đánh nhau quang minh chính đại không phải là sở trường. Cộng thêm tuổi của hấn thua Bắc Văn Minh tới bảy năm, khí công tu tập chênh lệch cũng không hề nhỏ. Nên trận thua này cũng không nằm ngoài dự đoán của Quảng Mục Thiên. Nếu có trách thì chỉ trách vận khí của Đường Vấn Tâm quá đen mà thôi.

Còn phía đối thủ của Triệu Nhã Hinh chính là Huyền Từ của Thiếu Lâm tự.

Lúc trước Quảng Mục Thiên cũng từng nghe Triệu Nhã Hinh nói qua về người này. Bảo rằng Huyền Từ chính là cao thủ trẻ tuổi nhất của Thiếu Lâm tự, đồng thời cũng là đệ tử chân truyền của Không Trí đại sư.

Nếu xét ra, võ công của y còn lợi hại hơn Lưu Hàn Diệp hay là Trương Ngọc Liên... Nhưng từ xưa tới nay, đệ tử Thiếu Lâm vốn không tranh cường hão thắng với các thế lực giang hồ. Nên chưa có trận đấu nào khiến Huyền Từ phải tung ra hết sức lực cả. Thành thử, cả giang hồ đều biết Huyền Từ rất mạnh, nhưng mạnh tới nhường nào thì còn là một bí ẩn chưa giải đáp.

Bất quá, Triệu Nhã Hinh thân là nữ nhân, rất biết cách để khắc chế Huyền Từ, dành lấy phần thắng. Chuyện đó là từ chính miệng nàng nói ra.

Quảng Mục Thiên chú ý quan sát, thấy tiểu hòa thượng này tầm hai mươi tư tuổi. Có khuôn mặt tròn, hai tròng mắt màu lam nhạt. Lông mày dài, thẳng mà rậm. Hai tai thông dài xuống dưới, thoát nhìn bề ngoài có vẻ phúc hậu. Giữa khoảng chót trán trên đỉnh đầu tiểu hòa thượng nổi lên một cục tròn rất kỳ dị, theo Phật môn gọi là "ô sắc nị ca" (Nhục Kê) là tướng thứ ba mươi hai của Thế Tôn.

Người ngoài nhìn vào đều thấy đáng vẽ tiểu hòa thượng này rất kỳ lạ, tưởng chừng như Phật Như Lai hóa thành.

Bất quá, trong lòng Quảng Mục Thiên lại một mảnh kinh ngạc, thầm nghĩ:

"Phật tướng xuất thế! Từ khi nào mà Thiếu Lâm tự lại xuất hiện một nhân vật bậc này."

Trong lúc hấn đang ngạc nhiên thì phía dưới này hai người kia đã bắt đầu động thủ.

Triệu Nhã Hinh cùng Huyền Từ đều là cao thủ khí công, nên cả hai người đều không ai sử dụng binh khí.

Chỉ thấy, Huyền Từ vừa sấn tới gần liền lập tức dùng cảm nã thủ cùng quyền cước áp chế đối phương. Y không hổ là một tay võ công cao cường, vừa ra chiêu là cực nhanh. Tay trái y vụt ra như ánh chớp, sử một chiêu trong Niêm Hoa Cẩm Nã Thủ, tay phải tung một quyền trong La Hán Phục Hồ Quyền.

Phía bên Triệu Nhã Hình lại am hiểu chiêu pháp hơn cả, võ công không sánh lại Huyền Từ, dĩ nhiên là đánh không lại. Nàng phải liên tục thối lui về sau. Lúc cấp bách, nếu không may thất thủ, Triệu Nhã Hình liền đưa bộ vị nhạy cảm của mình ra hứng đòn của đối phương.

Tỉ như Huyền Từ dùng Bát Nhã Chỉ toan điểm vào huyệt Trung Phủ bên vùng vai. Thì Triệu Nhã Hình lại cố nhích người lên, sao cho y điểm trúng huyệt Kỳ Môn hoặc huyệt Nhũ Căn của mình. (Hai huyệt này nằm ở ngực.)

Phải hiểu là, Phật môn nói chung hay Thiếu Lâm tự nói riêng có "tam đại giới luật". Trong đó, dâm giới cùng sát giới là hai giới luật khắc nghiệt nhất. Tuy nói là giao thủ trên lời đài. Nhưng nếu Huyền Từ chạm phải bộ vị nhạy cảm của Triệu Nhã Hình hoặc không may diệt sát nàng, thì cũng coi như là đã vi phạm một trong hai giới luật nọ.

Vậy nên chiêu thức của Huyền Từ còn chưa kịp sử hết thì đã hoảng hốt vội thu tay về. Các sát chiêu cũng không tài nào mà đánh ra được.

Đây chính là kế sách của Triệu Nhã Hình, khai thác điểm yếu của đối phương. Hay cũng chính là lấy giới luật của Thiếu Lâm ra làm tấm chắn cho mình vậy. Tuy hành động này của nàng có chút không quang minh chính đại, nhưng để dành chiến thắng không thể không sử dụng biện pháp này.

Huyền Từ bất đắc dĩ, thấy quyền cước đánh không được, đành nhảy lùi về sau, đoạn niệm phật hiệu rồi nói lớn:

"Đắc tội rồi!"

Dứt lời, hai tay Huyền Từ như múa như vẽ trên không trung. Nào là Kim Cương Chưởng, Long Tượng Bàn Nhược Chưởng, Đại Lực Kim Cang Chưởng.

Chỉ trong một hồi, Huyền Từ đánh liên hoàn ba chưởng liền, phá không phóng tới, chẳng khác gì ba làn sóng liên nhau, sóng sau xô sóng trước, chưởng nọ đè chưởng kia khiến sức mạnh tăng lên gấp bội. Hơn nữa, nội lực của y hùng hậu, chưởng lực đánh ra tiếng vang ầm ầm như sấm nổ, khiến mọi người xung quanh quan chiến đều tái xẩm mặt mày. Ai nấy đều nghĩ bụng:

"Huyền Từ này là cao thủ trẻ tuổi nhất của Thiếu Lâm quả không có sai. Nếu đánh lộn với Lưu Hàn Diệp của Thiên Đạo môn thì chưa biết ai thắng ai bại đâu."

Bất quá, dường như Triệu Nhã Hình cũng đã lường trước điều này. Nàng vũ động Băng Tâm Liệt Diễm chưởng của mình để đối lại tam chưởng của đối phương.

Tuy là khí công của Huyền Từ cao cường hơn. Nhưng Triệu Nhã Hình là khí công cùng ma pháp kết hợp. Ma pháp của nàng bù vào chỗ thiếu sót của khí công.

Ầm ầm ầm..

Từ chưởng đụng nhau phát ra từng chập tiếng nổ rùng rợn. Hỏa diễm cùng băng tuyết như những cánh bướm phấp phới bay đầy trời.

Cảnh tượng trên lời đài trông thật hoa lệ vô cùng. Ai nấy không nhìn được mà cùng Ồ lên đầy kinh ngạc.

Trong tiếng kêu la kinh ngạc của đám người, phía dưới lời đài Huyền Từ cùng Triệu Nhã Hình đã đứng cách xa nhau ra.

Chỉ thấy, Huyền Từ khẽ cúi đầu, lễ độ nói:

"Nữ thí chủ đây là làm khó tiểu tăng hay sao?"

Triệu Nhã Hình không mặn không nhạt, đáp:

"Ý của đại sư là gì? Thứ cho ta không hiểu?"

Huyền Từ đáp:

"Thí chủ lấy giới luật của Thiếu Lâm làm tấm chắn cho chính mình. Đó không phải là làm khó tiểu tăng hay sao?"

Triệu Nhã Hình ồ lên một tiếng, đoạn nói:

"Huyền Từ đại sư nói như vậy là không đúng rồi. Trong chiến đấu thực sự, khai thác điểm yếu của đối phương mới là cốt lõi của chiến thắng. Chẳng lẽ không ai nói điều này với các hạ hay sao?"

Huyền Từ lắc đầu, đáp:

"Tuy là vậy, nhưng đây chỉ là tỷ thí thông thường. Đâu cần dùng đến mưu kế như thế?"

Triệu Nhã Hình lạnh nhạt đáp:

"Các hạ coi đây là tỷ thí thông thường, nhưng tiểu nữ lại không xem như vậy. Trận đấu này, nhất định ta phải thắng."

Huyền Từ thấy đối phương cương quyết như vậy. Hiểu là dù có đánh tiếp mình cũng chỉ bó chân bó tay không dám ra đòn nặng. Hơn nữa, trận đấu này đối với y cũng chỉ là tỷ thí bình thường mà thôi, không quá quan trọng.

Còn như Triệu Nhã Hinh thì Huyền Từ dám chắc rằng, mục tiêu của nàng chính là dành lấy đệ nhất, đoạt cuốn Hàn Tâm Thiên Linh quyết. Bởi lúc này khi đối chướng, hẳn có thể cảm nhận được rằng ma pháp cùng khí công của Triệu Nhã Hinh đang mất cân bằng. Nếu không chữa khỏi sớm, rất có nguy cơ bị tàn phế cả đời.

Nghĩ vậy, Huyền Từ bèn lên tiếng:

"A đi đà phạt, nếu nữ thí chủ đã có quyết tâm như vậy. Tiểu tăng cũng không dám ngăn cản. Trận đấu này... tiểu tăng nhận thua."

Huyền Từ vừa nói xong câu này khiến cho toàn trường nhốn nháo cả lên.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Lại trùng luân không

Sau hậu đài, sư thúc căn dặn.

Dưới sân đấu, song phương quyết chiến.

-o0o-

Phần lớn những người ở đây đều không mấy ai nghĩ rằng Huyền Từ lại dễ dàng nhận thua như vậy.

Tuy nói là Thiếu Lâm tự không xem trọng phần thưởng. Nhưng bọn họ lại rất chú ý tới mặt mũi. Nếu cứ dễ dàng nhận thua như thế, chẳng phải uy danh bấy lâu nay của Huyền Từ hay thậm chí là của Thiếu Lâm tự sẽ mất đi hay sao?

Thân là người trong cuộc, Huyền Từ cũng không đứng ra giải thích gì thêm. Gã chỉ nói một câu xin hàng, thi lễ với đối phương rồi quay người bỏ đi.

Từ đầu chí cuối khuôn mặt vẫn không biểu lộ tí cảm xúc nào. Dường như đối với Huyền Từ mà nói, thắng thua trong cuộc tỷ thí này không hề quan trọng đó vậy.

Mấy chương môn ngồi phía trên bình đài đương nhiên là hiểu rõ nguyên do bên trong. Về mặt bên ngoài của bọn họ không biểu lộ ý tứ gì, nhưng bên trong không ngừng tán dương hai người phía dưới.

Triệu Nhã Hinh lấy giới luật Thiếu Lâm ra làm tấm chắn cho mình, khiến đối thủ không tài nào tiến công được, ấy chính là mưu kế hơn người. Còn Huyền Từ tuy là tỷ võ giao lưu, nhưng không vì thế mà ra tay phạm giới luật của môn phái, ấy cũng chính là phẩm hạnh đức độ.

Trong thời buổi giang hồ loạn lạc như thế này mà tìm kiếm được những nhân tài kiệt xuất như thế. Quả thực là mười phần khó khăn.

Hoàng Bá Đạo lúc này đây tiến lên phía trước, mỉm cười, đồng dạng hô lên:

"Trận đấu này Triệu Nhã Hinh thắng."

Quần hùng xung quanh mặc dù thắc mắc khó hiểu vì sao Huyền Từ không đánh mà hàng, nhưng dù sao kết quả cũng chẳng ảnh hưởng gì tới bọn họ. Vậy nên khi Hoàng Bá Đạo vừa tuyên bố người thắng thì ai nấy đều đứng dậy vỗ tay cổ vũ, hò reo vang dội.

Huyền Từ rời khỏi lôi đài, vừa bước đi được một quãng thì nghe tiếng mọi người hoan hô tên Triệu Nhã Hinh. Y bên ngoài chỉ mỉm cười một cái, trong lòng vẫn trầm lặng như nước. Đoạn vừa bước một chân ra đại môn, cước bộ Huyền Từ chợt dừng lại, trông mắt màu lam khẽ đảo sang, quan sát toàn bộ thí sinh tham gia tỷ thí lôi đài một lượt.

Trong đầu Huyền Từ lúc này hiện lên câu nói của Không Văn trước lúc lên đài:

"Tiểu Từ, ta dặn con nghe đây! Đấu lôi đài kỳ này có cao nhân mạo danh tham dự. Thân phận người này đặc thù, tốt nhất không đụng chạm đến y thì hơn."

Lúc đó, hắn rất ngạc nhiên, bèn hỏi lại:

"Người này đáng về thế nào, con chưa từng gặp mặt y thì làm sao mà nhận biết được?"

Không Văn cười khẽ, đáp:

"Thiên cơ bất khả lộ. Đến lúc đó chắc con sẽ tự nhận ra."

Nói đến đây trên mặt Không Văn hiện lên chút đắc ý, nói tiếp:

"Con trời sinh pháp tướng Thế Tôn, là thiên tài có một không hai của Phật môn. Nếu người kia thấy được chắc hẳn sẽ một phen kinh ngạc lắm đây!"

Huyền Từ lắc đầu không cho là phải, đáp:

"Phật nói: Thân người chỉ là một túi da hôi thối. Lại nói, bản chất của sắc tướng là vô ngã. Nếu như rũ bỏ được những thứ này mới chân chính hóa thành Phật."

Không Văn giật mình, cười đáp:

"Đúng thế, đúng thế... Xem ra ta tu hành lâu như vậy rồi, nhưng đạo hạnh vẫn còn thua xa con. Thật là hổ thẹn."

Huyền Từ cười nhẹ, nói:

"Sự thúc quá lời rồi."

Dừng một lát, Huyền Từ chợt hỏi:

"Người mà sự thúc nói, có biết y đến đây với mục đích gì không?"

Không Văn trầm ngâm chốc lát rồi đáp:

"Y tính đến nay thì cũng mấy trăm tuổi rồi. Những người như thế thường có tình tình quái đản, suy nghĩ cùng hành động khó mà đoán trước được. Đôi khi y chỉ tình tình trẻ con, muốn dạo chơi đôi chút cho khuây khỏa mà thôi. Bất quá điều kỳ lạ là mấy ngày trước, Huyền Nạn có đụng chạm với y ở cửa Nam Hắc Vân Thành. Lúc đó y bạo lộ thân phận để cứu một cung tiễn ma pháp sư của Tinh Linh tộc. Theo như điều tra thì nữ ma pháp sư kia tới đây mưu đồ trộm lấy Huyền Vũ Phá Thiên cung. Cái ta lo chính là, y nhìn trúng nữ pháp sư đó, muốn trộm lấy thần cung để làm lễ vật lắm đây!"

Huyền Từ nghe nửa hiểu nửa không. Nhưng đoạn "Y tính đến nay thì cũng mấy trăm tuổi rồi" thì trong lòng không khỏi một phen kinh ngạc. Huyền Từ còn tưởng rằng, người kia trong lời của sự thúc mình, cùng lắm cũng tầm bốn mươi tuổi trở xuống mà thôi. Nhưng ai ngờ được tuổi y cao niên như thế. Bất quá, trong giang hồ không hiếm những cao thủ lão thành có công phu dịch dung, trú nhan. Dung mạo so với thanh niên hai mươi hai một thì còn trẻ hơn nhiều. Vậy nên, Huyền Từ cũng chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Đoạn hỏi:

"Nếu như thế, lúc y cướp lấy thần cung. Chúng ta phải làm thế nào?"

Không Văn thở dài một hơi rồi đáp:

"Người này ta đã nói từ trước rồi. Thân phận của y rất đặc thù, hơn nữa đối với Không Trí sư huynh còn có chút giao tình. Nếu y không mạnh tay cưỡng đoạt thì chúng ta cứ mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi. Tận lực không gây thù chuốc oán với người này."

Huyền Từ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Đoạn lại nghe Không Văn dặn dò:

"Thiếu Lâm chúng ta vốn từ xưa tới nay không tranh với đời. Ta biết con không muốn tham dự trận tỷ thí này. Nếu thế thì con có thể xin đầu hàng sớm. Sự thúc với sự phụ sẽ không trách con đâu."

...

Huyền Từ vừa nhớ lại mấy lời kia, khuôn mặt hơi tỏ vẻ nghi ngờ, bấy giờ mới nghĩ thầm trong bụng:

"Người này rút cục là ai? Y đã mấy trăm tuổi, là cùng thời với sự phụ. Võ công tích lũy mấy trăm năm chắc hẳn rất cao cường. Mong là y nghĩ thoáng một chút, không mạnh tay cướp đoạt thần cung. Nếu không... ài... Thiện tai, thiện tai."

Huyền Từ nghĩ ngợi hồi lâu, đoạn thở dài một tiếng rồi phất áo rời đi.

Bốn mươi người, hai mươi cặp đấu dần dần diễn ra hết. Sau một lúc lâu sau, chọn ra được mười người, cộng thêm cả Quảng Mục Thiên luân không nữa là mười một người. Toàn bộ tiến vào vòng trong của đơn đấu.

Lúc này đây, lại tiếp tục lẻ ra một người. Các chương môn thương nghị trong chốc lát, tiếp đó lại lấy hình thức bốc thăm như lần trước để tìm ra người

luân không.

Lần này, Quảng Mục Thiên tiếp tục bắt trúng thăm số một. Theo lý mà nói, hắn tiếp tục luân không. Điều này khiến toàn trường lão xảo vô số lời bàn tán. Gần hai ngàn ánh mắt hoài nghi, chất vấn đều hướng về Quảng Mục Thiên. Ai nấy đều hoài nghi mà nghĩ thầm rằng:

"Phải chăng tên tiểu tử này giờ trò gian lận!?"

Tuy là nghĩ thế, nhưng cũng chẳng ai dám nói ra thành lời. Trọng tài là Hồ Uy Hoàng Bá Đạo. Lại có hơn mấy chục vị chương môn quan sát gắt gao. Muốn gian lận trong đó còn khó hơn lên trời. Nếu muốn than thì phải than là vận khí của Quảng Mục Thiên quá mạnh mẽ mà thôi. Hai lần luân không! Thật là dell thế tin được.

Đường Văn Tâm ngồi một bên cũng phải cười khổ không ngớt, quay sang cười rồi lắc đầu, nói:

"Không nghĩ rằng, nhờ huynh loại bỏ một số đối thủ khó. Huynh lại bắt trúng luân không hai bận, nhân hạ ngồi từ đầu chí cuối. Trận giao dịch này, Triệu gia lỗ vốn rồi đây!"

Quảng Mục Thiên chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì. Hắn ngồi ngoài xem mỗi cặp tỷ đấu càng ngày càng gay cấn. Trong lòng không khỏi một trận húng thú, chỉ hận mình không được thế chỗ cho một hai người phía dưới. Để cảm nhận lại cái cảm giác chiến đấu là như thế nào.

Nếu được giờ tay phát biểu ý kiến, hắn sẵn sàng xung phong từ bỏ luân không để tham gia tỷ đấu. Nhưng nếu làm như thế thì quá lộ liễu, mình chủ yếu tới đây là để đi trộm chứ không phải đi oánh lộn. Nên kiềm chế thì tốt hơn.

Nguyên những người học võ như Quảng Mục Thiên cũng đồng một dạng. Khi mà một cao thủ võ học, thấy có hai người khác tỷ thí võ nghệ. Sẽ đều có cảm giác hứng thú tốt độ, nếu không mở miệng chỉ điểm một hai câu là không được. Có câu: "Trong ngô chưa tỏ, ngoài ngô đã tường". Thân là người quan chiến, đương nhiên sẽ thấy rõ được yếu điểm mà hai người bên trong không phát hiện ra được. Nhưng miệng lại không được nói, tay không được chỉ, cảm giác đó sẽ khó chịu đến cực nào?

Việc đó cũng chẳng khác gì như hai người đang đánh cò. Mà có thêm một người thứ ba đứng ngoài xem. Nếu mà chỉ đứng xem mà không mở miệng chỉ điểm một hai câu như: "Đi nước này... chiều tướng nước này..." thì cảm giác ngứa ngáy cực kỳ khó chịu.

Bỏ qua cảm giác của hắn. Phía dưới trận đấu của năm cặp đấu lại chuẩn bị được tổ chức. Mỗi người được cho thời gian một nén nhang để hồi khí và ổn định khí tức.

Trận đấu đầu tiên là của hai gã thanh niên. Trong đó một người là Long Tuấn, trước đó sử thương đã bại Ngọc Khánh. Người còn lại bên kia là một gã mặc đồ đạo nhân, cầm trên tay một thanh đạo kiếm mỏng. Nghe lảng máng hình như tên là Đạo Thanh.

Nói tới thương hay còn gọi là giáo, vừa dài vừa nhọn, vốn là khắc tinh của kiếm. Hai người vừa giao thủ chưa tới một trăm chiêu, Long Tuấn chợt quay đầu đánh ra một chiêu hồi mã. Khiến đối phương không kịp phòng bị, thua trong tích tắc.

Mấy trận sau cũng diễn ra trôi chảy. Duy chỉ có trận đấu cuối cùng là của Triệu Nhã Hinh cùng Bắc Văn Minh mới là kinh khủng nhất.

Bắc Văn Minh tinh thông Bạch Hồ Quyền, thuộc dương cương khí. Triệu Nhã Hinh ma pháp song tu, uy lực cũng không phải yếu.

Ầm ầm ầm..

Hai người không có chiêu thức hoa mỹ, hoàn toàn là dùng lực đấu lực, cương đấu cương. Cả hai đều sử ra quyền kinh cùng chương pháp mạnh mẽ nhất. Khiến tiếng nổ trên lôi đài ầm ầm không ngớt, khói bụi mù mù. Nếu không phải gạch đá ở đây đều chọn loại cứng nhất để xây dựng thì chắc hẳn giờ này lôi đài đã là một mảnh tan hoang từ lâu.

Bất quá cục diện trên lôi đài cũng không dừng lại ở mức ngang tay quá lâu. Triệu Nhã Hinh vốn tu luyện ma pháp hỏa hệ đã lần áp khí công. Luồng ma lực trong người không ngừng bành trướng. Rất nhanh sau đó, toàn thân Triệu Nhã Hinh đã trở nên đỏ hồng như lửa. Kết hợp với trang phục màu đỏ mà nàng đang mang trên người khiến nàng trở nên thập phần nổi bật.

Khoảng chừng nửa nén nhang sau, đột nhiên Triệu Nhã Hinh dừng lại, hô lớn:

"Bắc Văn Minh, trận này dừng lại ở đây thôi. Ta không phải là đối thủ của ngươi."

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Hắc Yến Tử

Giả vờ nhận thua, Triệu Nhã Hình phản kích.

Võ học vạn pháp, Hắc Yên Tử trở thành uy.

-o0o-

Triệu Nhã Hình về mặt nhăn nhó, khẽ nói:

"Bác Văn Minh, dừng lại đi. Trận này ta nhận thua."

Bác Văn Minh thấy nàng đề nén thanh âm thật nhỏ tựa như chỉ để mình hần nghe thấy, trong bụng đã có mấy phần nghi ngờ, thầm nghĩ:

"À này mưu kế đa đoan. Trận trước dùng mưu thủ thắng Huyền Tử của Thiếu Lâm tự. Nay không dùng chỉ tự nhiên đầu hàng ta. Ất là có nguy hiểm ẩn tàng bên trong lắm đây!"

Nghĩ vậy, Bác Văn Minh thu hai tay về sau lưng, tựa hồ như thả lỏng. Nhưng song quyền vẫn gắt gao nắm chặt, không dám buông lơi chút nào. Khí công không tán mà tụ. Hiên nhiên đối với lời đầu hàng của đối phương không hề tin tưởng chút nào.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán. Triệu Nhã Hình chỉ đợi gã thu quyền. Nhân cơ hội đó liền một chương phóng đến.

Phát chương này phóng ra trông có vẻ rất tầm thường, nhưng tới nửa vởi chột dao động rồi biến đổi từ một chương hóa thành hai. Chỉ thấy giữa không trung, một luồng hỏa quang và bạch quang quện vào nhau thành một đoàn. Tựa như hai con giao long uốn lượn, bằng một tốc độ kinh người phóng tới chỗ Bác Văn Minh.

Những người vốn vẫn có ý không phục Triệu Nhã Hình dùng mưu thủ thắng, nhưng bây giờ thấy nàng sử ra một chương lợi hại như vậy cũng phải tự nhủ:

"May mà người tỷ đấu với Triệu Nhã Hình ở trên lôi đài là Bác Văn Minh chứ không phải ta. Giả tỷ ta gặp nàng mà dính một chương này, nếu không bị thiêu thành cùi khô thì cũng phải hóa thành tượng băng."

Chỉ thấy phía dưới, Bác Văn Minh cười ha hả, hô lên:

"Nhã Hình muội thật kinh ta không biết đề phòng lắm ư!"

Nói rồi hai ống tay áo trên người của gã phồng lên, bay phấp phới như hai cánh bướm no gió. Đây là do nãy giờ Bác Văn Minh tích nội lực vào song quyền đã đến đỉnh điểm.

Ngay lúc đó, Bác Văn Minh hai quyền song song cùng đánh ra. Kinh khí xoắn tít lại phá không phóng tới, thật giống như Phách Không Thần Quyền bình thường mà thôi. Nhưng trong cái bình thường đó lại có cái không tầm thường chút nào. Điểm đặc biệt của chiêu này là xoáy khí bên quyền phải thì ngược chiều kim đồng hồ, còn xoáy khí bên quyền trái lại thuận chiều kim đồng hồ.

Nếu như tượng tượng, thì hai luồng quyền khí này tựa hồ như hai luồng khí nghịch lưu, một thuận một ngược. Nhưng lại tương hỗ lẫn nhau, khiến quyền phong mạnh lên gấp bội. Đây chính là chiêu "Song Thủ Hồ Bác" trong bộ Bạch Hồ Quyền của Bác Văn gia tộc.

Úi chà!

Toàn bộ những người quan chiến thấy một màn đối chiến kinh tâm động phách như thế thì không khỏi ngơ ngẩn xuất thần, số đông bật lên những tiếng hoan hô vang dội.

Ầm!

Song quyền cùng song chương chạm nhau giữa không trung tạo nên một tiếng nổ vang rùng rợn.

Triệu Nhã Hình tuy chương lực bao gồm cả âm lẫn dương, âm là khí công, dương là ma pháp. Bất quá, ma pháp của nàng tu luyện vượt trội hơn, một chiêu vừa rồi đa phần là ma pháp hóa hệ bù vào bên trong. Nên chương lực mạnh mẽ thật nhưng lại thiếu đi phần tinh tế.

Còn như Bác Văn Minh thì quyền kinh không còn dừng lại chiêu thức tầm thường, kỹ xảo tương hỗ trong song quyền đã đạt tới mức cân bằng nhất định.

Điều khó khăn nhất ở đây chính là, muốn phá một chiêu "Song Thủ Hồ Bác" này nhất định phải đồng thời hóa giải kinh khí của cả hai quyền. Nếu như chỉ hóa giải được một quyền, thì kinh khí ở quyền thứ hai lại bổ trợ cho quyền vừa bị phá, từ đó lại tạo thành thế của song quyền nhất kích. Quả là không thẹn với hai từ "Hồ Bác".

Lúc này đây Băng Tâm Liệt Diễm chương của Triệu Nhã Hình bị kẹp giữa song quyền khí của đối phương. Chương lực của nàng đang không ngừng bị triệt tiêu. Cứ tưởng tượng chương lực của nàng như một miếng thịt lọt vào một cái máy xay. Được kẹp giữa bởi hai lưỡi dao sắc bén không ngừng xoáy tít, chính là song quyền của Bác Văn Minh. Miếng thịt kia chắc chắn sẽ bị cắt thành từng miếng vụn.

Lại nghe "Bình!" một tiếng lớn.

Nhất phách song chương của Triệu Nhã Hình đã bị phá. Song quyền của Bác Văn Minh liền thừa thắng xông đến.

Trên đài, Đường Ván Tâm thấy thế, kinh hoàng la lên:

"Nhã Hinh, cẩn thận. Mau lui lại đi!"

Nhưng hiện tại Triệu Nhã Hinh nào còn sức để di chuyển đâu? Lúc này, nàng bị ma pháp bành trướng trong cơ thể hoàn toàn không phải là giả vờ. Nhưng vì tính tình kiên cường bất khuất nên mới nhân cơ hội đánh ra một kích toàn lực mà thôi. Một chương đó rút đi toàn bộ ma lực cùng khí công trong người nàng nên bây giờ nàng không hề có một tia khí lực nào cả. Nếu muốn phục hồi ít nhất phải mất mấy ngày mới được. Triệu Nhã Hinh gắng gượng muốn đứng dậy, nhưng hai chân lại nhũn ra rồi ngồi bệt xuống đất.

Nào ngờ song quyền của Bắc Văn Minh sắp đánh tới, dường như đụng phải một vách ngăn vô hình. Nghe "Bình!" một tiếng lớn, không tài nào phóng tiếp được.

Mọi người đều ồ lên một hơi, hóa ra vừa rồi là Hoàng Bá Đạo đã kịp xông tới ngăn cản.

Hoàng Bá Đạo đứng giữa lôi đài, ánh mắt khẽ liếc hai người, trong đó toát lên một ý tán thưởng, đoạn đồng dục hô lên:

"Trận này Bắc Văn Minh thắng."

Nguyên Hoàng Bá Đạo chỉ đọc tên người thắng mà không kể tên người bại. Ấu cũng là giữ thể diện cho Triệu Nhã Hinh đó vậy.

Triệu Nhã Hinh cung kính đáp "Dạ". Rồi vội hít sâu một hơi chân khí. Nội lực từ đan điền chuyển xuống hai chân, khi đó hai chân mới có lực, liền đứng dậy quay về chỗ ngồi.

Lúc đi qua chỗ Quảng Mục Thiên, ánh mắt Triệu Nhã Hinh khẽ liếc một cái. Dùng thuật truyền âm nói:

"Ta đã cố hết sức rồi, chỉ đến được mức này mà thôi. Mong rằng các hạ có thể hoàn thành giao dịch này."

Quảng Mục Thiên không đáp mà chỉ cười mỉm một cái.

Sau năm cặp đấu, tổng cả thầy chọn ra được năm người. Theo thứ tự là Long Tuấn, Đạm Khinh Nhu, Hắc Yên Từ, Mộc Yến Hòa, và Bắc Văn Minh. Thêm Quảng Mục Thiên trúng luân không nữa là sáu người. Bây giờ số người đã là chẵn nên không cần phải bốc thăm luân không nữa. Chỉ cần phân cặp đấu mà thôi.

Quảng Mục Thiên được phân vào trận đấu thứ hai. Đối thủ của hắn là một nữ nhân, tên Đạm Khinh Nhu.

Sau khoảng thời gian một nén nhang nghỉ ngơi. Trận đầu tiên của ba cặp đấu lại được diễn ra. Đứng trên lôi đài hiện là hai người Mộc Yến Hòa cùng Hắc Yên Từ.

Chỉ thấy hai người này đều sử kiếm. Trong đó một người mặc áo màu lục, tuổi tầm hai tám, lông mày xéch ngược, dáng vẻ thập phần kiêu ngạo vô cùng.

Đường Ván Tâm chợt lấy tay chỉ vào người kia rồi quay ra hỏi:

"Tên kia là Mộc Yến Hòa, đệ tử của Thần Kiếm Môn. Quảng huynh có nghe nói qua chưa?"

Quảng Mục Thiên chậm chậm lắc đầu.

Đường Ván Tâm tắc lưỡi, ngón tay lại chỉ sang người tiếp theo. Đó cũng là một thanh niên trẻ tuổi, mặc trường bào màu tím. Mày kiếm mắt đao, trên trán điểm một ấn ký màu đen hình thù kỳ lạ. Chính là thanh niên đã từng phá người theo dõi Quảng Mục Thiên trước đó. (Chương 47)

Đường Ván Tâm lên tiếng hỏi:

"Thế còn người này? Hắc Yên Từ."

Quảng Mục Thiên lại tiếp tục lắc đầu, đáp:

"Chưa nghe qua bao giờ."

Đường Ván Tâm cười khỏ, nghĩ bụng:

"Người này tính tình chủ quan quá! Thi đấu mà không thèm tìm hiểu đối phương gì cả."

Tuy nghĩ vậy, nhưng hắn bên ngoài vẫn mỉm cười, giới thiệu:

"Thế để ta nói qua về tay Mộc Yến Hòa trước vậy. Nghe nói người này là một cao thủ trẻ tuổi của Thần Kiếm môn, trước đó thanh danh không có gì nổi bật. Bất quá bởi vì lần này Trương Ngọc Liên cáo bệnh không đến, nên gã Mộc Yến Hòa mới được dịp trở tài. Gã này tinh thông kiếm thuật, từng cải trang tham gia vào các dong binh đoàn đi chiến đấu với ma thú. Chiến đấu sành sỏi, so với các bậc cùng lứa thì gan dạ hơn một chút."

Quảng Mục Thiên hỏi:

"Thế còn gã Hắc Yên Từ thì sao?"

Đường Văn Tâm âm à một hơi dài, rồi mới nói:

"Gã này... nghe bảo là con nuôi của Quý Y tiên sinh. Tuổi tuy trẻ nhưng võ công trong thiên hạ biết nhiều hiểu rộng, nghe đồn là có thể thi triển nhiều chiêu thức của các môn phái khác nhau. Tuy nhiên chưa có chứng thực. Người này ân ân hiện hiện như ma quỷ, không ai nắm rõ hết tư liệu về y. Nhưng ta dám chắc rằng, y là một đối thủ đáng gờm."

Quảng Mục Thiên nghe vậy thì ngạc nhiên, nghĩ thầm:

"Quý Y tiên sinh. Đó chẳng phải là gã tính tình cổ quái, thích cắt thịt xẻ người của Tà Phái hay sao? Không ngờ y cũng bị đưa tới đây."

Nhưng hần lại chợt nhớ ra điều gì đó, đoạn lại nghĩ:

"À phải rồi, lúc trận chiến cuối cùng kia. Người ném thanh Thiên Diệt kiếm cho Lãnh Mạc Tà chẳng phải là Quý Y hay sao? Nếu thế thì cũng không quá ngạc nhiên lắm."

Chỉ thấy phía dưới lời dài, hai người kia đã bước ra đứng đối diện nhau. Mộc Yến Hòa cười nhẹ, theo đúng phong độ của bậc quân tử, thu kiếm về sau lưng, đoạn nói:

"Tại hạ Mộc Yến Hòa, đệ tử hàng thứ hai của Thần Kiếm Môn. Xin được các hạ chỉ giáo."

Nói rồi khẽ gạt đầu đợi đối phương đáp lời.

Nào ngờ Hắc Yên Từ hừ lạnh một tiếng. Tiếp đó, gã đột nhiên cong người về sau rồi chợt phóng về phía trước như một mũi tên rời cung. Mũi kiếm lóe sáng, nhắm vào mi tâm của Mộc Yến Hòa mà đâm tới rất là mau.

Chợt có người kinh ngạc hô lên:

"Là Cung Thân Ảnh Đạn của Thanh Phong Môn."

Mộc Yến Hòa thấy đối phương không thèm chào hỏi mà vung kiếm tấn công thì vừa kinh hãi vừa tức giận. Trong sát na đó, hần bèn vung kiếm lên gạt đỡ. Nghe chát một tiếng, kiếm cả hai người cùng bị đánh bật ra. Nhưng Hắc Yên Từ phóng chiêu đầu chiếm được tiên cơ rồi làm sao để cho đối phương kịp phòng bị. Tay phải đang cầm kiếm liên xoay nhẹ, rồi bổ từ trên xuống một cái, uy thế thật mãnh liệt.

Trên bình đài có vài người không nhìn được mà đứng bật cả dậy, hít sâu một hơi, khẽ hô:

"Là chiêu Ma Thiểm Đoạn Hồn của Bá Đạo Trần Trung!"

Mộc Yến Hòa tức đến đỏ mặt, muốn mở miệng chửi bới nhưng ngặt nỗi đối phương huy kiếm tới quá sát, không kịp nghĩ liền nghiêng người sang tránh khỏi.

Ngay lúc đó, Hắc Yên Từ xoay người thật nhanh, chân phải đá mạnh ra trúng ngay bụng của Mộc Yến Hòa.

Mộc Yến Hòa kêu hự một tiếng liền bị hát văng ra. May thay, lúc ở trên không trung, gã lạnh trí, liền thi triển Thiên Cân Trụ. Thân hình rơi bịch một phát xuống sát mép lời dài. Hắc Yên Từ lười đánh "Chặc" một tiếng. Có vẻ như liên chiêu vừa rồi không bức được Mộc Yến Hòa rút khỏi lời dài, khiến hần hơi thất vọng.

Bất quá mọi chuyện vẫn chưa đơn giản dừng lại, Hắc Yên Từ không để cho đối phương kịp định thần. Thân hình nhún cái vọt tới trước mặt Mộc Yến Hòa. Mọi người quan chiến chỉ thấy bóng tím lóe lên, hai người kia vốn cách nhau cả chục trượng, không biết Hắc Yên Từ làm thế nào mà loáng một cái đã tới nơi.

Đến giờ này thì ngay cả Hoàng Bá Đạo cũng phải kinh sợ mà thốt lên:

"Duy Linh Bộ Pháp của ta. Làm sao tiểu tử này học lóm được."

Chỉ thấy tiếp đó, Hắc Yên Từ phóng người lên không trung, kiếm của hần vẽ nên một hình tròn trong không khí. Khí của hần phóng ra theo hình tròn ốc, khiến khí phong xung quanh tụ lại thành một con ốc nhỏ đánh xuống đầu Mộc Yến Hòa.

Toàn trường thấy một chiêu này đều trầm trồ, hô lên đầy vẻ kinh dị:

"Đây chẳng phải là chiêu Phong Lôi Kích Đỉnh. Mai Hoa Bát Phiến nhị thức của Phiến Đế hay sao?"

Điều đáng sợ ở đây là, chiêu Phong Lôi Kích Đỉnh này vốn là dùng thiết phiến để đánh ra. Nhưng Hắc Yên Từ chỉ dùng một mũi kiếm cũng có thể đánh ra một con cuồng phong đến bậc này. Nếu để cho Xích Yên Hần đứng ở đây chắc hần cũng không thể nào tin được. Gã Hắc Yên Từ khiến tâm thần mọi người đi từ kinh động này đến kinh động khác. Chỉ trong vòng nửa nén nhang, y đã thi triển tới bốn tuyệt kỹ thành danh của các bậc tiền bối trên

giang hồ.

Cung Thân Ảnh Đạn của Thanh Phong Môn.

Duy Linh bộ pháp của Hoàng Bá Đạo.

Ma Thiêm Đoạn Hồn của Bá Đạo Trần Trung.

Phong Lôi Kích Đỉnh của Bạch Ngọc Phiến Đế.

Ta nên biết rằng, võ công trong thiên hạ nhiều vô số kể. Nhưng chung quy lại vẫn tồn tại dưới dạng "Hình" và "Khí". Hình chính là chiêu thức bên ngoài. Còn Khí chính là nội lực cốt lõi bên trong.

Các môn các phái trong giang hồ, vì không muốn tuyệt nghệ của bốn môn bị truyền ra bên ngoài. Nên họ tách Hình và Khí làm hai mục khác nhau.

Từ bao đời nay, Hình luôn phải đi song song với Khí. Nếu có Hình mà không có Khí thì chiêu thức chỉ là làm cảnh cho vui, không có tí sát thương nào cả.

Trên lý thuyết mà nói, việc lấy Hình của môn võ này chấp vào Khí của môn võ khác, đều xảy ra hiện tượng xung khắc. Nhẹ thì tức ngực khó thở, khí huyết công tâm. Nặng thì đứt gân gãy cốt, kinh mạch bị phế. Vì thế nên các chiêu thức trong võ lâm nhiều lắm, nhưng không một ai trong đó có gan lấy Khí của mình ra mà thử cả.

Tỷ dụ như chiêu Cung Thân Ảnh Đạn của Thanh Phong Môn. Nếu không có lộ tuyến vận khí phù hợp, thì chỉ uốn người nhẹ một cái thôi kinh mạch cũng bị đứt đoạn mất rồi; chứ đừng nói phóng kiếm tới phía đối thủ.

Điều muốn nói ở đây chính là, Hắc Yên Tử không có nội lực của Thanh Phong phái, không có nội lực của Phiến Đế, hay Hoàng Bá Đạo... Nhưng hắn vẫn có thể thi triển chiêu thức của mấy người bọn họ mà không bị vấn đề gì. Tuy uy lực có chút thấp, nhưng về kỹ xảo vận hành hay kết hợp đều hoàn mỹ tuyệt đối. Đây mới chính là điểm nghi vấn thực sự.

Trong khi đó, Mộc Yến Hòa vừa sợ vừa giận, gã biết ngay đối thủ lần này của mình cực khó nhằn. Nếu không ra tay hết sức, người bại chắc chắn là mình chứ chẳng ai khác. Gã không tiếc hết thảy liên đảo ngược dòng chảy của nội lực, kích phát tiềm hạn cơ thể đến cùng cực. Đoạn găm lên giận dữ:

"Tên khốn kiếp, thật khinh ta quá lắm."

Nói rồi thân hình cấp tốc xoay tròn như chong chóng, tay phải cầm kiếm múa lên hộ vệ toàn thân. Gã tụ nội lực vào đầu mũi kiếm, khiến kiếm mang sơ hiện. Đợi Hắc Yên Tử tiếp cận lại gần liền đâm ra mấy phát. Nội lực Mộc Yến Hòa bùng nổ, kiếm phong tua tủa đâm ra như hàng trăm nghìn đầu phi bạc hướng về Hắc Yên Tử mà phóng tới.

Phải nói Mộc Yến Hòa không hổ là một tay kiếm thuật cừ khôi. Trong tình thế cấp bách như vậy vẫn có thể vừa thủ vừa công.

Vòng bảo hộ được tạo bởi kiếm khí bao bọc Mộc Yến Hòa phía bên trong. Trong khi đó kiếm mang lại đâm ra tua tủa. Nếu không phải là người thân kinh bách chiến, trong trường hợp kia khó lòng nào mà phản ứng được tương tự như gã vậy.

Nào ngờ, Hắc Yên Tử chẳng thèm thoái lui. Chiêu Phong Lôi Kích Đỉnh vừa đánh ra, lại bồi thêm vào một chiêu khác nữa. Chỉ thấy mũi kiếm của Hắc Yên Tử khê điểm liên ra chín phát kiếm, dưới ánh sáng mặt trời chẳng khác nào chín con thần long không ngừng lồng lộn trên không trung, khuấy đảo rồi lao thẳng đến người Mộc Yến Hòa.

Mộc Yến Hòa vừa thấy đối thủ sử ra một chiêu này thì tức đến nổ phổi, mặt đỏ như bấc, găm lên:

"Tên chó má này, dám lấy võ công của Thần Kiếm môn ra để đối phó ta ư? Thật khinh người quá đáng."

Nguyên lai chiêu vừa rồi có tên là Cửu Long Lôi Thần Kích. Một sát chiêu của Thần Kiếm môn.

Hắc Yên Tử đánh ra chiêu này vừa là để khiêu khích vừa chọc giận đối phương.

Quả nhiên, Mộc Yến Hòa khí giận công tâm, ọc lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Ngất ngay đương trường.

Đã edit.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tỷ thí chiêu thức

Trận đầu thứ nhất vừa kết thúc thì trận thứ hai cũng được bắt đầu.

Tiêu điểm của trận này chính là một tên gia hỏa siêu cấp may mắn, chẳng ai khác chính là Quảng Mục Thiên. Hắn trúng ba vòng luân không liên tiếp, không phải một sức, nhọc lòng chiến đấu. So với các thí sinh khác thì nhàn nhả hơn gấp bội.

Đối thủ của hắn là một nữ tử thuộc Ngọc Nữ Cung. Nguyên Ngọc Nữ Cung cũng giống như Bách Hoa Môn thời trước, chuyên thu nhận nữ đệ tử. Nhưng điều kỳ lạ là chưa một ai có duyên gặp mặt chương môn phái này cả. Ngay cả Minh Chủ cũng không có phúc phận đó. Quả là một môn phái vừa bí ẩn vừa kỳ lạ bậc nhất giang hồ.

Quảng Mục Thiên vừa bước lên lôi đài, thấy phía trước mình là một nữ tử mặc áo dài màu lục. Tuổi tác không rõ, bởi nàng ta đeo khăn che mặt chỉ lộ ra đôi mắt lấp lánh như ánh kim.

Quảng Mục Thiên chấp tay, thi lễ rồi nói:

"Tại hạ Quảng Mục Thiên. Cựu đệ tử Tà Phái. Xin được thỉnh giáo!"

Hắn nói "cựu đệ tử" ở đây ngụ ý là mình đã rời khỏi Tà Phái rồi. Nhưng lúc đánh nhau đôi khi vẫn có thể sử dụng võ công của Tà Phái. Ấu cũng là để đối phương khỏi ngạc nhiên đó vậy.

Đạm Khinh Nhu cũng hoàn lễ, nhẹ nhàng nói:

"Tiểu nữ Khinh Nhu thuộc Ngọc Nữ Cung."

Hoàng Bá Đạo thấy hai người chào hỏi đã xong liền phát tay một cái, ra hiệu có thể bắt đầu.

Nào ngờ đúng lúc đó, Đạm Khinh Nhu lên tiếng:

"Khoan đã, tiểu nữ không muốn đánh trận này. Xin hàng có được chăng?"

Lại đầu hàng!?

Quảng Mục Thiên kinh ngạc đến ngẩn người, đoạn chớp chớp mắt hỏi lại:

"Tại sao lại đầu hàng?"

Không chỉ mình hắn kinh ngạc mà toàn bộ những người ở đây đều có chung tình trạng như vậy.

Chỉ nghe Đạm Khinh Nhu nhẹ nhàng nói:

"Tiểu nữ đã đánh mấy trận liền, tuy là có thời gian ba nén nhang để khôi phục khí lực, nhưng chẳng ăn nhằm gì. Nếu đấu tiếp há chẳng phải sẽ rước lấy thất bại hay sao?"

Nàng vừa nói vừa hướng Hoàng Bá Đạo cùng giải thích.

Quảng Mục Thiên cau mày nghĩ thầm:

"Ta vốn muốn giúp Triệu gia lấy được cuốn bí kíp kia. Mục tiêu đã có, những trận đánh vô nghĩa cũng không nên tiếp tục. Nếu cô ta đã mở lời đầu hàng thì ta cũng nên chấp nhận thôi."

Nghĩ vậy, hắn toan mở miệng đồng ý thì xung quanh lôi đài chợt nổi tiếng xì xào bàn tán.

Quảng Mục Thiên ngạc nhiên, thử lắng tai nghe ngóng thì hóa ra đó đều là những lời chửi rủa mình cả. Nào là "Con rùa đen may mắn...", "Tên cút chó gặp vận hên..." vô số lời tục tĩu đều xối xả lên người Quảng Mục Thiên. Một đám người ghen ăn tức ở, chửi toan những từ nghe không lọt tai chút nào.

Hắn trong lòng bức tức, thầm nghĩ:

"Bọn láo lếu này. Nếu không phải ông chúng mày đang giả dạng thì ông đây cho mỗi đứa một chương rồi."

Nhưng nhiều lời khích bác xung quanh như vậy, khiến lòng Quảng Mục Thiên xao động. Chợt tính hiếu thắng của hắn lại nổi lên, nghĩ thầm:

"Nếu ta không thi triển chút tài năng xem chừng không có kẻ nể phục."

Nghĩ vậy, Quảng Mục Thiên cười nói:

"Đã ngưỡng mộ võ học của Khinh Nhu cô nương từ lâu, giang hồ vẫn thường hay ca ngợi. Thế nhưng lúc này cô nương đã đấu với mấy trận liền, chắc đã hao tổn khí lực. Bây giờ mà giao đấu với nhau thì không công bình chút nào. Thôi mình chỉ so sánh chiêu số, không thi đấu nội lực vậy. Không biết ý cô nương thế nào?"

Đạm Kinh Nhu chần chờ một lúc, lâu sau mới nói:

"Nếu như vậy thì tiểu nữ nào dám không phụng bồi. Nhưng đầu như vậy, làm sao để phân biệt thắng thua?"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Đánh chiêu chí mạng, không có đường lùi, vậy tức là thua."

Đạm Kinh Nhu gật đầu ừ một tiếng rồi quay ra hỏi Hoàng Bá Đạo:

"Không biết điều này có được cho phép không ạ?"

Hoàng Bá Đạo liền đáp:

"Tỷ đầu là giữa hai người các người, các người quy ước như thế nào thì theo thế đó. Chỉ cần không phạm quy là được."

Đạm Kinh Nhu liền vâng một tiếng rồi giơ tay ra thế, đoạn hai người cùng nói "Mời", rồi lập tức xông vào nhau.

Quảng Mục Thiên ra chiêu đầu, chân phải quét ngang một cái, rồi hô:

"Cô nương cẩn thận. Tại hạ sử dụng là võ công Tà Phái."

Đạm Kinh Nhu thấy chân phải đối phương quét ngang, đang suy nghĩ không biết đây là lộ võ công gì, biến chiêu tiếp theo sẽ ra làm sao. Chợt nghe hân hét lên như vậy thì nghĩ bụng:

"Võ công của Tà Phái. Một cước này hẳn là Ma Kiếm Chi Cước. Lấy cước làm kiếm, có thể đá ra kiếm khí sắc bén vô hình."

Nói thì lâu chứ nàng nghĩ rất là nhanh. Hai người vốn đang ở cách nhau xa tới năm trượng. Nếu đây là Ma Kiếm Chi Cước có sử nội kinh (Khí công) thì kiếm khí sẽ bay tạt ngang. Đạm Kinh Nhu liền ngã người về sau tránh thoát.

Đám người quan chiến không nghe rõ màn đối thoại kia. Nhưng chợt thấy hai người phía dưới đã động thủ thì đều lấy làm phấn khích. Bất quá, bọn họ thấy một chiêu vừa rồi của Quảng Mục Thiên không hề sử dụng nội lực, vậy mà Đạm Kinh Nhu vẫn ngã người né tránh. Điều này khiến ai nấy đều lấy làm khó hiểu.

Chợt có người hiểu ra hô lớn:

"À, ta hiểu rồi. Bọn họ đây là đang tỷ thí chiêu thức."

Một người truyền tai mười người, mười người truyền trăm, trăm truyền ngàn. Chẳng mấy chốc toàn bộ những người ở đây đã hiểu ra. Vốn lúc đầu ai cũng đều khinh thường Quảng Mục Thiên gặp vận hên mới vào được vòng trong. Nhưng tới bây giờ, hẳn không nhân cơ hội đối phương cạn khí mà đánh tiếp. Thay vào đó là tỷ thí chiêu thức, thắng thua công bình. Khí độ cao thượng tới bậc này có ai mà sánh kịp? Bởi thế nên những lời chửi bới Quảng Mục Thiên cũng bớt dần.

Chỉ thấy phía dưới, Đạm Kinh Nhu sau khi tránh được Ma Kiếm Chi Cước thì đột ngột ra chiêu phản công. Tay phải của nàng nắm lại, chỉ chừa ngón trỏ và ngón giữa hóa thành chỉ chém xiết từ dưới lên, đồng thời hô:

"Ngọc Nữ Vô Ảnh Kiếm Khí. Hóa chỉ thành kiếm, sắc bén tuyệt luân."

Hai người lúc này cách nhau ngót hai trượng. Đừng nói là tay không, cho dù là cầm kiếm hay cầm giáo, thương đi chăng nữa cũng chắc gì chạm tới người đối phương?

Nhưng Quảng Mục Thiên ở trên đài quan sát mấy trận liền, nhìn chiêu này đã rõ. Hắn biết rằng Ngọc Nữ Vô Ảnh Kiếm Khí của Đạm Kinh Nhu vốn cũng chẳng khác gì chỉ pháp thông thường cả. Bất quá điều khác biệt ở đây chính là kiếm khí trong một chỉ kia không phóng ra bên ngoài. Mà thay vào đó tụ lại trên đầu ngón tay, tạo thành một lưỡi kiếm khí vô hình, dài tầm hai trượng rưỡi. Nếu kẻ nào chủ quan không đề ý, ắt bị kiếm khí kia chém làm đôi. Chiêu này hóa hư vi thực, trong gang hồ cũng chính là Hóa Khí Thành Kiếm đó vậy.

Quảng Mục Thiên nghe thế cũng múa chưởng tiếp ứng. Hai người theo chiêu mà đỡ gạt, khi thủ khi công, chẳng mấy chốc đánh giao thủ với nhau trên chục chiêu.

Quảng Mục Thiên vốn là môn đồ thuộc Tà Phái. Võ công của Tà Phái nắm gần như trong lòng bàn tay. Nhưng càng dần dà về sau, nội công hắn càng cao thì đối thủ xứng tầm lại càng ít. Bởi đối với những cao thủ như Quảng Mục Thiên mà nói, họ thường phân cao thấp bằng khí công. Võ thuật khi đó chỉ là thứ yếu mà thôi. Vì một khi chiêu thức bình thường lọt vào trong tay một cao thủ "khí" công. Thì nó cũng có thể trở thành một chiêu chí mạng. Bởi thế nên những chiêu thức hoa mỹ, bay bổng... dường như không còn chỗ đứng trong một cuộc chiến cấp độ cao như vậy nữa. Vậy nên xét về chiêu thức võ học mà nói, Quảng Mục Thiên chỉ mới dừng lại ở Tà Phái mà thôi. Còn như võ thuật các môn các phái trong thiên hạ thì hắn nắm chưa đến được ba phần.

Còn như Đạm Kinh Nhu thì lại khác. Nàng tuy là nội công cạn kiệt, nhưng vốn kiến thức về võ thuật lại cực sâu. Không chỉ võ thuật bốn môn, mà còn các chiêu số của phái khác cũng từng tham khảo qua. Tuy là không thi triển được, nhưng cách chiết giải hay phá chiêu thức của đối phương thì lại nắm rõ

tới tám, chín phần.

Bất quá trong trận chiến chiêu thức này, Quảng Mục Thiên hành tẩu giang hồ lâu năm nên ứng biến cực kỳ linh hoạt. Nếu thấy chiêu thức của mình bị phá giải thì không dám tiến công mà lui về, đợi đối phương sơ hở mới ra chiêu phản công. Thành thử hai người trên lôi đài đánh với nhau trên chục chiêu mà vẫn bất phân thắng bại.

Chợt Đạm Kinh Nhu tay phải hóa thành chỉ phát một cái, điểm ngay vào huyệt Kiên Trinh nơi vai của Quảng Mục Thiên. Hai người vốn ép sát gần nhau đánh xáp lá cà cách nhau không quá một trượng, cái điểm này luôn qua ống tay áo bên trái mà điểm ra. Tà áo của Đạm Kinh Nhu rộng thùng thình, che mắt tay phải khiến đối phương không thể nhìn thấy.

Quảng Mục Thiên thấy tay áo trái của đối phương phát lên che khuất một nửa thân trên thì chắc mẩm bên trong phải giấu huyền cơ. Nghĩ vậy hắn ngưng thần quan sát. Quả nhiên từ trong tà áo trái của Đạm Kinh Nhu, một chỉ bất thành linh phóng ra, nhắm điểm vào vai hắn.

Quảng Mục Thiên bất chợt lên tiếng khen ngợi:

"Một chiêu Tụ Lý Càn Khôn này của cô nương hay lắm!"

Chiêu "Tụ Lý Càn Khôn" này vốn là từ Thiếu Lâm tự mà ra. Tên chiêu nghe rất uy thế, nhưng Đạm Kinh Nhu thi triển thì trông thật là thanh nhã dễ coi. Tay áo trái của nàng là Tụ Lý, phát lên che dấu được Càn Khôn bên trong. Địch nhân không thể nào biết được đường đi nước bước của chiêu thức ra sao mà chiết giải. Vốn một chiêu này nếu sử dụng nội lực vào đó sẽ khiến cánh tay áo trái phồng lên như cánh bướm, chứa đầy kinh lực. Nếu kẻ địch toàn tâm toàn ý để hết vào việc sách giải Càn Khôn dấu bên trong thì Đạm Kinh Nhu sẽ dùng Tụ Lý bên ngoài vùng lên đá thương đối thủ. Tuy nhiên giữa hai người đã có quy ước không sử dụng nội lực, thành ra chiêu này sử ra chỉ giấu được Càn Khôn chứ không dùng được Tụ Lý.

Ở trong Ngọc Nữ Cung, chiêu này còn có một tên gọi khác, chính là Xuyên Vân Phát Huyệt Thủ.

(*Xuyên Vân Phát Huyệt Thủ: Cánh tay áo trái là mây. Tay phải xuyên qua điểm huyệt đối phương. Chính là Xuyên qua mây điểm huyệt.)

(*Tụ Lý Càn Khôn: Tụ Lý là cánh tay áo. Càn Khôn ở đây ám chỉ chiêu thức ẩn phía sau, nếu tung ra có thể thay đổi cục diện trận đấu. Thay đổi càn khôn.)

Quảng Mục Thiên thấy chiêu này thì trong đầu hiện lên hơn mười cách phá giải, nhưng trong đó đa phần đều phải sử tới nội lực. Hắn trầm nghĩ:

"Nếu cô ta không sử dụng được Tụ Lý phát ra đá thương ta thì việc gì phải dùng nội công mà trấn áp. Ta tương kế tựu kế, bắt lấy Càn Khôn chuyển bại thành thắng thì cực dễ dàng."

Nghĩ rồi hơi nghiêng người xuống, hai tay hóa thành trảo bắt chéo nhau cùng đánh ra. Vừa lúc đó, Càn Khôn từ trong tay áo của Đạm Kinh Nhu cũng phóng tới. Quảng Mục Thiên không chần chừ, hữu trảo chop ngay cổ tay phải của Đạm Kinh Nhu, còn tả trảo lại nhắm ngay vào yết hầu của nàng.

Đạm Kinh Nhu hừ nhẹ một tiếng, biết ngay đối phương đang dựa vào chỗ sơ hở của mình mà tấn công. Tay trái nàng không thèm che nữa, hóa thành chỉ vòng qua điểm luân vào giữa lòng bàn tay trái của hắn. Đồng thời tay phải cũng biến thành trảo chop lấy hữu trảo đối phương.

Quảng Mục Thiên chỉ cảm thấy tay phải đột nhiên truyền đến một cảm giác mềm mại.

Song trảo của hai người lúc này chạm vào nhau, đều lơ lửng trên không, cùng đứng như trời trồng. Hai người sử đến chiêu này, trừ việc "Đấu khí đối quyết" ra không còn cách nào khác.

(*Đấu khí đối quyết: Tỷ đấu nội lực.)

Thế nhưng hai người đã định liệu chỉ đấu bằng chiêu thức mà thôi, nên chưởng lực không hề phóng ra. Trông có vẻ quái lạ, nhưng nếu mà đánh nhau thực sự thì đòn thế vừa rồi uy lực phải kinh khủng lắm.

Đám người quan chiến không nhịn được mà đứng bật cả dậy. Tiếng ồ, chà, tiếng xuyết xoa bật lên không ngớt. Dường như một màn kịch đấu vừa rồi của hai người khiến bọn họ được mở rộng tầm mắt. Ai nấy đều thử tưởng tượng, nếu cả hai người phía dưới đều sử ra nội công thượng thượng, thì pha đấu khí đối quyết này chẳng phải sẽ kịch tính lắm ư?

Vốn công lực của Quảng Mục Thiên hơn Đạm Kinh Nhu xa lạ xa lắc. Cho dù là lúc bình thời thì nàng ta cũng chẳng thể nào là đối thủ. Nhưng hiện tại ngoại trừ mấy vị môn chủ phía trên thì không một ai biết đến điều đó. Thành thử ai nấy đều cho rằng công lực của hai người tương đương nhau. Pha "đấu khí đối quyết" vừa rồi nếu mà xảy ra thực sự thì cũng chỉ có kết quả hòa mà thôi.

Hai người nhìn nhau gật đầu, cùng hô một tiếng "Thôi" rồi cùng nhảy cách xa nhau ra.

Đạm Kinh Nhu vừa đáp xuống, tâm trạng có hơi xao động, khuôn mặt phấp hờn, hừ nhẹ nói:

"Người vừa rồi là cô ý phải không?"

Thì ra vừa nãy, khi song trảo của hai người chạm vào nhau, Quảng Mục Thiên không biết là vô tình hay cố ý, ở trên tay nàng niết niết nhẹ vài cái.

Quảng Mục Thiên ngây ngô hỏi lại:

"Cố ý chuyện gì? Ta không hiểu."

Đạm Khanh Nhu lại hừ một tiếng, nói:

"Một chỉ vừa rồi nếu đánh thật ra, ta mà thi triển *Dĩ Chỉ Vi Kiếm thì tay trái của ngươi đã bị phế rồi."

Vốn nàng chỉ cho rằng công lực Quảng Mục Thiên cũng chỉ ngang tầm với mình mà thôi. Nếu lúc nãy một chỉ kia của nàng điểm vào tả trảo của hắn, chắc chắn kiếm khí của mình sẽ đột phá kinh lực của đối phương. Đâm xuyên từ bàn tay đến vai, khiến tay trái của Quảng Mục Thiên bị phế đi.

(*Dĩ Chỉ Vi Kiếm Hóa Chỉ Thành Kiếm.)

Quảng Mục Thiên a lên một tiếng, nghĩ thầm trong bụng:

"Công lực của ta hơn cô xa lắm, một chiêu vừa rồi nếu ta sử mười thành lực lượng thì cô hẳn đã thành bánh thịt rồi còn đâu?"

Nhưng tỉnh tỉnh trề trầu của hắn nổi lên, đoạn cười khi khi đáp:

"Tay phế nhưng vẫn chưa thua. Cứ xem như cánh tay này của ta tạm không dùng được nữa vậy."

Nói rồi thu tay trái về sau.

Đạm Khanh Nhu thấy vậy tưởng đối phương khinh thường mình, ý bảo là chỉ một tay cũng có thể địch lại thì không khỏi tức giận, đoạn nói:

"Để xem các hạ còn chịu được đến bao lâu."

Quảng Mục Thiên không đợi cho nàng kịp nói xong, chợt sấn lên trước một bước, quyền phải tung ra nhắm ngay vào huyết Cưu Vĩ của đối phương. Quyền này trông có vẻ như rất dỗi tầm thường, nhưng dưới tay cao thủ như hắn thì triển ra đáng vẻ rất trầm hùng vững chắc, tựa hồ như núi nặng ngàn cân. Đạm Khanh Nhu bất giác thấy sợ, không biết nên đỡ hay nên tránh, đợi khi quyền đến rồi mới giật mình tỉnh lại, vội bước lùi về sau.

Nào ngờ Quảng Mục Thiên chiêu đầu chiếm được tiên cơ, cước bộ lập tức xoay chuyển, lại bước lên một bước nữa, đồng thời tay phải tung liền hai quyền vào giữa ngực và bụng đối phương.

Đạm Khanh Nhu mới hoàn hồn, thấy Quảng Mục Thiên đánh tới hai quyền lúc đó mới giật mình, bất giác hô lên:

"Đây, đây là Thất Bộ Hắc Tinh Quyền."

Thất Bộ Hắc Tinh Quyền chính là quyền pháp của Tà Phái, theo lần lượt bước bảy bước chân. Bước đầu tiên đánh ra một quyền, bước thứ hai đánh ra hai quyền, bước ba đánh ra bốn quyền, bước bốn đánh ra tám quyền... cứ gấp đôi lên như thế. Đợi đến bước thứ bảy chính là sáu mươi tư quyền. Đây là quyền thuật cơ bản và nhập môn của Tà Phái, hề là người trong phái không ai không biết.

Nên biết rằng, Thất Bộ Hắc Tinh Quyền không đơn giản chỉ là tung quyền như vậy. Các tiền bối của Tà Phái mất mấy chục năm mới sáng tạo ra lộ quyền pháp này, công sức dồn vào đó không phải nhỏ. Cả chính tà song phương đều hiểu rõ uy lực của nó. Nếu kết hợp Thất Bộ Hắc Tinh Quyền với khí công có thể dùng quyền phong cuốn đối thủ bước theo bộ pháp của mình. Ở trong đó, đối thủ ngoại trừ việc ngạnh kháng ra không còn cách trốn tránh nào khác. Tuy Quảng Mục Thiên không dùng đến nội lực, nhưng hắn bước đầu chớp được tiên cơ. Khiến Đạm Khanh Nhu lùi về sau, tiếp đó nhân cơ hội bước lên bước thứ hai. Cứ như vậy, hắn không cần dùng đến khí công cũng có thể cuốn Đạm Khanh Nhu theo bước chân của mình. Chỉ có cao thủ về quyền pháp mới hiểu rõ điểm tinh diệu trong mấy quyền này của Quảng Mục Thiên.

Giả tí như vừa rồi mà Đạm Khanh Nhu không thất thần lùi về sau một bước, thì bây giờ Quảng Mục Thiên cũng không đơn giản mà cuốn được lấy đối phương. Đây âu cũng là do Đạm Khanh Nhu sơ suất mà dẫn đến đó vậy.

Đợi tới khi Quảng Mục Thiên tiến lên được ba bước thì Đạm Khanh Nhu cũng đã lùi về sau được ba bước.

Đạm Khanh Nhu biết rằng nếu mình chần chừ, lùi thêm một bước nữa thì bốn quyền sẽ hóa thành tám, rồi tám hóa thành mười sáu... Nàng toan bước sang né tránh bộ quyền của Quảng Mục Thiên. Nhưng lại thấy bốn quyền tiếp theo của hắn nhắm vào ngực, bụng, và hai vai của mình. Nếu miễn cưỡng né tránh ắt hai vai hoặc bụng sẽ bị thương. Đạm Khanh Nhu bất đắc dĩ lại lùi tiếp về sau một bước.

Quả nhiên, Quảng Mục Thiên lại tiến thêm một bước, quyền phải lại đánh ra từ bốn hóa thành tám. Đầu nhắm vào các bộ vị hiểm yếu của đối thủ.

Đạm Khanh Nhu không cách nào tránh né, trong lúc cấp bách cũng đánh ra liên tiếp tám chưởng, chỉ nghe bình bình bình bình bình bình bình tám tiếng ròn rã, chưởng nào cũng đánh trúng một quyền của Quảng Mục Thiên. Chưởng pháp như vẽ như múa, ra sau mà đến trước, trông thật tinh diệu vô cùng, chính là công phu Bát Nhã Chưởng pháp của Thiếu Lâm tự.

Hai người đều không dùng nội lực, hiển nhiên chiêu thức vừa rồi có Hình mà không có Khí. Nếu là đánh nhau thực thì Đạm Khanh Nhu không biết dùng Bát Nhã chưởng, nên không tài nào tiết khí công ra để đối địch cả. Hai tay ắt bị quyền của đối phương đánh nát. Hơn nữa, ngay từ đầu Quảng Mục Thiên chỉ dùng võ công của Tà Phái. Đạm Khanh Nhu dùng võ công của Ngọc Nữ Cung. Nhưng hiện tại, nàng lại sử một chiêu trong Bát Nhã Chưởng của Thiếu Lâm Tự. Nếu đặt mười phần làm điểm so sánh thì Đạm Khanh Nhu đã thua tới sáu, bảy phần rồi.

Quảng Mục Thiên đạt được mục đích, không tiếp tục bước thêm mà nhảy lùi về sau, cười ha hả, nói:

"Nếu vừa rồi nếu là đánh nhau thực sự, thì hai tay của cô nương sẽ bị quyền phong của ta đánh nát rồi."

Hắn nói như vậy, thật giống lời lúc nãy nàng nói với hắn:

"Một chỉ vừa rồi nếu đánh thật ra, ta mà thi triển Di Khí Vi Kiếm thì tay trái của ngươi đã bị phế rồi."

Đạm Kinh Nhu giận đến nổi ngực phập phồng lên xuống, chỉ Quảng Mục Thiên áp a áp úng mãi mới nói được:

"Ngươi, ngươi ức hiếp ta!"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Vậy cô nương chịu thua chưa nào?"

Đạm Kinh Nhu khề hừ hừ mấy tiếng trong cổ họng, đoạn nói:

"Hai tay bị phế, nhưng vẫn chưa thua. Cứ xem như hai tay của ta tạm không dùng được nữa vậy."

Lời nói của nàng cũng nhái lại câu nói trước của Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên bất giác bật tiếng cười vang, nói:

"Hay lắm, hay lắm, thế tiếp theo chiêu này cô nương đỡ thử xem sao."

Lời vừa dứt thân hình Quảng Mục Thiên đã nhảy về phía Đạm Kinh Nhu. Tay phải hắn hóa thành trào Chop ngay vào giữa mặt nàng. Thân hình hắn vốn đã cao lớn nay nhảy từ trên xuống chẳng khác gì chim ưng vỗ mồi. Trào của hắn xòe ra ba ngón tựa như vuốt ưng cực kỳ sắc bén.

Đạm Kinh Nhu không nghĩ đối phương vừa nói liền đánh, toan giơ tay hoàn thủ. Nào ngờ lúc này nàng đã tự nhận hai tay của mình tạm thời không dùng tới, nếu bây giờ đưa lên đón đỡ chẳng phải là đã thất tín hay sao? Đang lúc Đạm Kinh Nhu chần chờ chưa quyết thì Quảng Mục Thiên đã phóng tới, lúc này trào của hắn chỉ cách mặt nàng chưa tới hai tấc. Đạm Kinh Nhu cho dù võ học hiểu rõ đến đâu thì giờ này cũng chẳng còn cách chiết giải nào khác đành lùi về sau. Nhưng Quảng Mục Thiên thế công quá nhanh, nàng lùi về không kịp.

Chỉ nghe "Phật" một tiếng nhỏ. Quảng Mục Thiên đã Chop được khăn che mặt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Vương tơ tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói tới Quảng Mục Thiên vừa Chop được khăn che mặt của Đạm Kinh Nhu. Không gian xung quanh lời dài chợt tĩnh lặng.

Lúc đó, hiện lên trước mắt Quảng Mục Thiên chính là một khuôn mặt đầy đặn, thanh khiết như ánh dương mùa xuân, xinh đẹp vô cùng. Làn da trắng nõn như ngọc, có điều hai má hơi chút xanh xao, hẳn là vì lâu nay dùng khăn che mặt, không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Đôi môi chúm chím như hoa anh đào mới nở. Khi đó, tâm trạng Đạm Kinh Nhu dường như đang bối rối, miệng đào hơi hé, để lộ hàm răng trắng tinh mỹ, kết hợp với khuôn mặt, càng nhìn càng toát lên vẻ xinh đẹp quyến rũ tận xương.

Quảng Mục Thiên thơ thẩn mà nhìn, miệng bất giác lẩm bầm một câu:

"Nhất điểm anh đào khởi giáng thần.

Lưỡng hàng toái ngọc phún dương xuân."

(*Câu này lấy trong bài Vịnh Điêu Thuyền. Tam Quốc Chí.

Nguyên văn:

- Nhất điểm anh đào khởi giáng thần.

Lưỡng hàng toái ngọc phún dương xuân.

Đinh hương thôn thổ hành cương kiếm.

Yêu trăm gian tà loạn quốc thần.

- Một đoá anh đào chớm chớm môi.

Đôi hàm răng ngọc rạng xuân tươi.

Hương đưa đầu lười tàn hơi kiếm.

Chém chết gian thần có lúc thôi.)

Đạm Khanh Nhu bị giật lấy khăn che mặt, nhất thời không biết phải làm gì tiếp theo, cứ thất thần mà đứng đó như trời trồng. Nguyên là, chiếc khăn che mặt đó đối với Đạm Khanh Nhu rất quan trọng, nó liên quan tới một lời thề có thể ảnh hưởng tới cuộc sống sau này của chính nàng. Nay trong lúc mải hăng đấu mà bị giật mất, tâm trạng nàng vừa tức giận vừa buồn bực lại có chút hối hận... Một đồng cảm xúc ủa đến khiến nàng lòng rối như tơ vò, tâm hoảng ý loạn. Trong sát na đó, sát khí của nàng chợt nổi lên, bụng nghĩ thầm:

"Kẻ này đã nhìn thấy dung nhan của ta, tuy là vô ý nhưng cũng đã phạm phải lời thề kia. Nếu như... nếu như bây giờ ra tay giết y liệu có..."

Nàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Quảng Mục Thiên thốt lên hai câu thơ khen ngợi dung mạo của mình. Trái tim bất giác đập thình thịch, hai má ửng hồng trông thật là kiều diễm, khuôn mặt vốn xanh xao không một chút máu nay thêm ba phần xinh tươi. Sát khí của nàng theo hai câu thơ đó mà cũng mất dần.

Nhưng Quảng Mục Thiên tâm linh nhạy cảm, sát khí kia tuy nhỏ nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được, lòng chợt nghĩ thầm:

"Cô ta vừa nổi lên sát ý đối với ta, chắc hẳn là do ta không may chộp trúng cái khăn này. Chiếc khăn này có gì đặc biệt hay sao? Ài, chuyện này nguyên do cũng từ ta mà ra. Nếu không phải ta máu quá, kìm không nổi cảm xúc mà xông tới đột ngột, thì cũng không giật mất được cái khăn này ra khỏi mặt nàng."

Rồi hắn lại nghĩ:

"Không hiểu sao kể từ khi tới thế giới này, định lực của ta kém hẳn so với lúc trước. Cứ thấy nữ nhân đẹp là lại thất thần, tâm tà ý loạn. Hơn nữa tính tình nhiều lúc hăng máu. Điều này thật kỳ lạ!"

Quảng Mục Thiên nào biết được rằng, hắn vốn là thuộc dòng dõi Tinh Linh tộc. Tuy chỉ là bán Tinh Linh, nhưng tuổi thọ được thừa hưởng từ huyết thống cũng rất lớn. Hắn cho tới nay đã sống được một trăm mấy chục năm. Nếu xét theo tiêu chuẩn của Tinh Linh tại thế giới này thì với chừng đó tuổi mới chỉ được xếp vào hàng thanh niên mà thôi. So với tuổi thọ con người chính là khoảng tầm từ hai mươi tới ba mươi. Chính vì thế mà đáng vẻ bề ngoài của Quảng Mục Thiên mới chỉ có hai mươi tuổi. Giang hồ cứ ngỡ là hắn luyện qua công phu cải lão hoàn đồng nên mới trẻ mãi như vậy, nhưng nào ai biết được rõ cái nguyên do bên trong? Ngay cả Quảng Mục Thiên cũng chỉ mới biết sự thực thân phận của mình gần đây. Tuy đã sống thật lâu, nhưng Quảng Mục Thiên ngoại trừ đánh nhau, luyện công... thì cuộc sống cũng chỉ diễn ra ở hang sơn cùng cốc, rất đơn thuần. Số người mà hắn giao tiếp qua có khi cũng chưa bằng số tuổi của chính hắn. Vì thế nên võ công của Quảng Mục Thiên lợi hại thật, nhưng định lực lẫn tâm cảnh cũng mới chỉ dừng lại ở mức thanh niên bình thường mà thôi. Mà một thanh niên bình thường thì đương nhiên cũng có cái ham muốn đối với người khác giới. Điều đó cũng giải thích cho việc nhiều khi Quảng Mục Thiên chợt lên nổi tính tình ham chơi, háo thắng...

Tạm bỏ qua chuyện đó. Chỉ thấy ở trên lời đài, Đạm Khanh Nhu vừa định thần lại, ấp úng hỏi:

"Người, người thấy hết rồi sao?"

Quảng Mục Thiên thấy hai mắt nàng ngân ngấn nước dưới ánh sáng lấp lánh như châu ngọc, chỉ trực trào ra. Hắn trong lòng đánh bộp một cái, thầm hiểu là mình vướng phải một rắc rối tình cảm không hề nhỏ. Đoạn tặc lưỡi nghe chặc một tiếng, không đáp mà chỉ gật gật đầu.

Đạm Khanh Nhu lại hỏi:

"Người có biết ta là ai không?"

Quảng Mục Thiên tuy khó hiểu, nhưng vẫn đáp:

"Chẳng phải cô nương tên là Đạm Khanh Nhu. Đệ tử của Ngọc Nữ Cung hay sao?"

Đạm Khanh Nhu ừm một tiếng, khuôn mặt vẫn đầy vẻ thờ thần. Nàng chần chừ một chút rồi lại hỏi tiếp:

"Người... có biết đến lời thề của ta..."

Nàng nói đến đây thì hai má hơi đỏ lên, thẹn thùng không dám nói tiếp nữa.

Quảng Mục Thiên biết ngay điều này sẽ đến. Nhưng hắn quả thật không biết lời thề kia là gì. Đoạn thật thà đáp:

"Xin cô nương thứ lỗi cho. Tại hạ lần đầu xuất sơn, đối với võ lâm còn lạ nước lạ cái. Lời thề của cô nương..."

Nói đến đây ném cái khăn che mặt sang cho nàng. Chiếc khăn được hất quán chú nội lực, lơ lửng trên không trung nhẹ nhàng bay tới chỗ Đạm Kinh Nhu. Đoạn hất chấp tay thi lễ một cái rồi nói tiếp:

"Chiếc khăn này là tại hạ lúc sơ ý đoạt được. Mong cô nương đừng trách. Còn chuyện lời thề đó... Tại hạ quả thực không biết. Mong cô nương thứ cho tội vô lễ này!"

Công phu cách khí ngự vật của hắn vừa thi triển ra khiến toàn trường ồ lên đầy vẻ kinh dị. Phải hiểu là ngay cả Thập Đại Đẩu Tông cũng chưa chắc có vị nào đã làm được như thế. Vậy mà một thanh niên chỉ hai mươi tuổi lại có khả năng sử ra cách không ngự vật. Đến bây giờ thì những kẻ vốn khinh thường Quảng Mục Thiên cũng phải cẩn thận mà soi xét lại.

Nhưng Đạm Kinh Nhu dường như không để ý tới điều đó. Khuôn mặt nàng chợt hồng chợt trắng. Hàng mắt ngấn lệ như sắp rơi, nàng lại hỏi tiếp:

"Đời ta đã bị cuốn theo một trào vừa rồi của ngươi. Chẳng lẽ ngươi không biết?"

Quảng Mục Thiên hít sâu một hơi, không dám trả lời mà chỉ ấp úng:

"Ta, ta... thực không biết."

Quảng Mục Thiên lần này đau não thật rồi. Cả cuộc đời của hắn chưa bao giờ trải qua mấy chuyện như thế này cả. Lịch duyệt giang hồ của hắn vốn chỉ có ân, oán, cừ, thù mà thôi. Tất cả chỉ dùng một nắm đấm là giải quyết được hết sảy. Nhưng chuyện này...

Quảng Mục Thiên, hắn trong giang hồ không sợ kẻ thù dùng nắm đấm chĩa về phía mình. Cái hắn sợ nhất, chính mắc nợ người khác.

Triệu Văn Phong từng cảnh tỉnh hắn, giang hồ lắm thứ tình kỳ quái dị. Đường Văn Tâm từng nói hắn chủ quan, không tìm hiểu đối thủ của mình. Đến bây giờ Quảng Mục Thiên mới thấm ân hận không nghe lời giáo huấn của hai người nọ.

Chỉ thấy Đạm Kinh Nhu trầm mặc không nói, hai mắt nàng chăm chăm nhìn vào tấm khăn nơi tay. Đoạn nàng thở dài một tiếng đầy não ruột.

Quảng Mục Thiên nhìn mặt nàng, trông thật đẹp nhưng lại đầy vẻ đáng thương. Chợt tìm Quảng Mục Thiên như thất lại, sợi tơ tình này không biết tự bao giờ đã cuốn lấy trái tim hắn mất rồi.

Đạm Kinh Nhu sau khi thở dài xong, liền liệng chiếc khăn kia về hướng Quảng Mục Thiên. Nàng không biết vận dụng công phu cách khí ngự vật, nên cái ném đó chỉ là một cái ném đơn thuần mà thôi. Chiếc khăn bay vút một tiếng đã nằm yên trong lòng bàn tay của Quảng Mục Thiên.

Đạm Kinh Nhu chậm chạp nói:

"Ngươi... Chẳng lẽ lấy nó rồi thì giờ nó thuộc về chàng."

Cách xưng hô của nàng cũng thay đổi từ "Ngươi" thành "Chàng" rồi. Tới bây giờ kẻ ngu cũng phải hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Quảng Mục Thiên nhận lấy khăn, khuôn mặt như ăn phải trái khổ qua, chợt hắn hỏi:

"Nàng không sợ ta có ý xấu với nàng hay sao?"

(Trái khổ qua: Mướp đắng.)

Đạm Kinh Nhu thấy hắn khó xử như thế bất giác mỉm cười, bao nhiêu khổ não này giờ tiêu tán hết. Chợt hai má lại ửng đỏ, đáp:

"Nếu như chàng có ý xấu thì đã sao? Lời đã thề, nhân duyên đã định. Thật khó mà làm trái."

Quảng Mục Thiên lắc đầu, nói:

"Nàng quả thật phải dựa theo lời thề đó mới được sao? Hơn nữa, ta, ta là người của tà phái."

Đạm Kinh Nhu đáp:

"Chàng chẳng phải lúc trước đã nói là cự đệ từ tà phái hay sao? Mà bây giờ tà phái thì sao cơ chứ. Thiếp, thiếp không quan tâm điều đó."

Đạm Kinh Nhu nói hết câu thì khuôn mặt cúi gằm xuống, đã đỏ như cà chua chín mọng, trông thật kiều diễm vô cùng.

Quảng Mục Thiên thấy nàng cười trông thật đẹp, nhưng hắn cố dằn lòng lại, đoạn nói:

"Đó chỉ là lời thề của nàng. Không phải tình yêu thật sự, hà cớ gì phải theo lời ước thề? Ta nghĩ nàng nên bỏ lời thề đó, đi tìm tới tình yêu chân chính thì đúng hơn."

Đạm Kinh Nhu không đáp, mà hỏi lại:

"Chẳng lẽ chàng chê thiếp xấu hay sao? Hay thiếp không xứng với chàng?"

Câu hỏi này chứa vài phần u oán, Quảng Mục Thiên nghe xong thì hốt hoảng, lập tức phản bác:

"Không. Ta không hề có ý đó. Nếu nàng mà xấu thì trên đời này chắc chẳng còn ai xinh đẹp nữa. Còn nói về xuất thân của ta tầm tởi, chỉ có chém giết mới sống sót qua ngày. Nàng là cành vàng lá ngọc... Ta mới không xứng với nàng mới đúng."

Đạm Kinh Nhu nghe Quảng Mục Thiên ca tụng nhan sắc mình, trong lòng hoan hỉ. Lại nghe tiếp những câu sau thì ấm lòng, nghĩ thầm:

"Người này hình mạo tuy bình thường, tuy trước gia nhập tà phái nhưng bản chất không xấu. Mình đem chung thân đại sự gửi gắm cho chàng, xem như cũng thỏa nguyện."

Rồi nàng lại nghĩ:

"Không hiểu sao, từ trước tới giờ ta không ưa thích giao thiệp với nam nhân. Nhưng ngay từ lần đầu gặp người này. Ta đã cảm thấy có điều gì đó rất đặc biệt toát lên từ chàng. Chẳng lẽ đây là duyên số hay sao?"

Tuy nghĩ vậy nhưng Đạm Kinh Nhu không hề nói ra, mà chỉ nói:

"Ý thiếp đã quyết. Nếu chàng không chê tâm thân này thì kết thúc đơn đấu đại hội, chúng mình gặp nhau ở trà quán của Cẩm Tiên tiểu thư. Mong chàng giữ đúng hẹn."

Nói rồi quay người bỏ đi. Quảng Mục Thiên toan gọi nàng quay lại, nhưng chẳng biết phải nói gì nên đành thôi.

Hoàng Bá Đạo thấy Đạm Kinh Nhu rời đi rồi. Liên tuyên bố trận chiến này Quảng Mục Thiên thắng cuộc.

Mọi người quan chiến xung quanh đều không nghe được màn đối thoại vừa rồi. Nhưng cảnh Quảng Mục Thiên chớp lấy được khăn che mặt của Đạm Kinh Nhu khiến ai nấy đều phải trầm trồ kinh hô cả lên. Bọn họ ít nhiều đều biết tới lời thề của Đạm Kinh Nhu. Nàng từ lúc mười bốn tuổi đã đeo khăn che mặt, thề rằng chỉ có kẻ nào đủ khả năng đánh bại nàng. Tước đi tấm khăn che mặt kia, nhìn thấy dung mạo của nàng mới xứng đáng làm phu quân của Đạm Kinh Nhu.

Người đời không một ai thấy rõ khuôn mặt của nàng cả. Hơn nữa vừa rồi khoảng cách từ lối đài tới chỗ khán giả cũng tương đối xa. Nên diện mạo thực sự của Đạm Kinh Nhu ngoài Quảng Mục Thiên ra thì không ai thấu được. Vậy nên mọi người chỉ thoáng kinh ngạc trong chốc lát rồi cũng không để trong lòng chuyện đó. Duy chỉ có việc công phu Quảng Mục Thiên cao thâm khó lường là điều mà ai cũng âm thầm thừa nhận. Mặc dù vận khí của hắn đúng thật là quá mức khoa trương.

Quảng Mục Thiên vừa quay về chỗ, còn chưa kịp đặt mông vào chỗ ngồi thì Đường Văn Tâm đã chạy tới hoan hỉ chúc mừng:

"Chúc mừng Quảng huynh nhân duyên thâm hậu. Vừa xuất đài liền chớp ngay được Thánh Nữ của Ngọc Nữ cung. Tài của gái này quả là cao thâm mật trắc. Tiểu đệ bái phục, bái phục."

Triệu Nhã Hình đứng một bên nghe Đường Văn Tâm luận thuyên một tràng như vậy thì khẽ hừ một tiếng. Đường Văn Tâm chỉ biết lắc đầu cười khỏ.

Quảng Mục Thiên chẳng nói gì, chỉ ngơ ngẩn ngồi yên một chỗ. Dường như cả thế giới của hắn bỗng chốc thu bé lại vừa bằng một cô gái. □

...

Trận đấu thứ ba cũng rất nhanh được diễn ra. Chính là Bắc Văn Minh cùng với Long Tuấn.

Mặc dù Long Tuấn có thần binh trong tay, nhưng so với Bắc Văn Minh còn thua kém một bậc nhỏ. Trận đó Bắc Văn Minh dành chiến thắng, nhưng lại là thắng hiểm. Dự là trận tiếp theo khó mà ứng chiến được tiếp.

Sau ba trận đấu chọn ra được ba người xuất sắc nhất, chính là Hắc Yên Từ, Quảng Mục Thiên cùng Bắc Văn Minh.

Bấy giờ số người lại tiếp tục lẻ, phải bốc thăm luân không thêm một lần nữa.

Tuy nhiên lần bốc thăm này Bắc Văn Minh may mắn hơn cả, trở thành người được luân không. Điều này khiến cho mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều thầm nhủ trong lòng:

"May thay không phải tên gia hỏa Quảng Mục Thiên luân không nữa. Nếu không hắn ta chẳng làm gì cũng giành chiến thắng. Như vậy thật dễ dàng quá."

Bắc Văn Minh trong lòng cũng mừng thầm. Vốn gã định đầu hàng ngay lập tức. Bởi sau trận chiến vừa rồi với Long Tuấn khiến toàn thân gã không còn tí sức lực nào cả, nếu đấu tiếp ắt bại ngay tức thì. Bắc Văn Minh cũng không muốn rước lấy cái nhục bị người đề đầu cười cổ bắt đầu hàng. Bất quá, hắn may mắn bất trúng thăm luân không nên thời gian để nghỉ ngơi cũng tăng lên đáng kể.

Sau ba canh giờ tiêu chuẩn để hồi khí. Quảng Mục Thiên cùng Hắc Yên Từ được gọi lên lối đài.

Quảng Mục Thiên vô thần mà bước, trong lòng hắn vẫn đang canh cánh chuyện vừa rồi. Đến khi Hắc Yên Từ mở miệng chào hỏi, hắn mới giật mình, buột miệng nói:

"Ta không muốn động thủ. Ngươi đầu hàng đi."

Lời này là Quảng Mục Thiên trong lúc giật mình mà thốt ra, tuy là vô ý nhưng thần thái bên ngoài kết hợp với giọng nói thản nhiên khiến một câu đơn giản như vậy cũng đầy vẻ khí khái.

Hắc Yên Từ khuôn mặt xám ngoét như chàm đồ. Hai hàm răng nghiến vào nhau bật tiếng ken két rùng rợn.

Đám người xung quanh thấy thế đều cho rằng Quảng Mục Thiên dùng kế khích tướng, mới xuống đài liền mở lời khiêu khích đối phương. Hắc Yên Từ tiếp theo rất có thể khí giận công tâm mà trúng kế.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cửu long tà phái, thiên thủ giáng ma

Vô địch đơn đầu, Quảng Mục Thiên lên đài nhận thưởng.

Tải ngộ cao nhân, Không Vãn thần tăng muốn thi tài.

-o0o-

Quảng Mục Thiên vừa bước lên đài liền thốt ra một câu bá đạo như thế. Khiến toàn trường ai nấy đều ồ lên đầy vẻ kinh ngạc. Tuy nói là Quảng Mục Thiên luân không ba vòng liền tiếp quá may mắn, làm nhiều người không nề phục. Nhưng hiện tại, chỉ với một câu nói đầy khí khái vừa rồi cũng đủ để xua tan hết thấy những lời bàn tán dị nghị lúc trước.

Tưởng chừng như Hắc Yên Từ sẽ vì thế mà khí giận công tâm. Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới chính là, Hắc Yên Từ chỉ thờ dài rồi cười mỉm một cái. Tiếp theo đó, gã cúi mình hành lễ rồi thẳng thừng bước xuống khỏi đài.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch.

Hành động này của Hắc Yên Từ chính là tự động nhận thua, đầu hàng đối phương.

Ai nấy đều thất thần, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc, khó hiểu đều hướng tới bóng lưng của Hắc Yên Từ.

Bọn họ đều bị hành động đầu hàng này của gã làm cho kinh ngạc tốt độ. Một cao thủ trẻ tuổi như Hắc Yên Từ vì có gì lại hàng? Vô số câu hỏi quanh đi quẩn lại xung quanh việc đầu hàng của Hắc Yên Từ. Nhưng cũng chính vì mãi mê suy luận như thế, nên ít ai để ý rằng, cái vái người vừa rồi của Hắc Yên Từ không giống như đối với những người đồng bậc. Mà nó tương tự như lễ tiết của một văn bối cúi mình trước một vị tiền bối thì hơn.

Quảng Mục Thiên cũng ngỡ ngàng, không nghĩ chỉ một câu nói của mình mà ép được đối phương bỏ cuộc như vậy. Nhưng đợi đến khi Hắc Yên Từ sử dụng lễ, hắn mới phần nào hiểu ra, bụng nghĩ thầm

"À, thì ra tên này cũng nhận thức được ta, nên mới xin hàng. Không biết là có người báo cho y biết, hay là tự chính y nhớ được?"

(*Thường thì một văn bối hành lễ với một tiền bối theo thông tục là cúi người thấp ~90° để bày tỏ lòng thành kính.)

Hắc Yên Từ bước đi, nhìn bóng lưng gã có chút quanh hiu, trông tà áo bay bay có vẻ như rất tiêu sái. Nhưng nếu kẻ nào đứng đối diện với hắn sẽ phát hiện ra, hai mắt của Hắc Yên Từ lóe ra quang mang như hai tia điện chớp, cực sắc bén. Trong bụng gã hiện tại đầy một đoàn nộ khí.

Hắc Yên Từ hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt, quyền đầu nắm chặt. Gã thầm giận Quảng Mục Thiên khinh thường mình. Tuy giận là thế, nhưng Hắc Yên Từ lại không dám biểu hiện ra sát khí bên ngoài. Thường nói, các bậc cao thủ trình độ đến tầm cỡ như thế, đối với sát khí cực kỳ nhạy cảm. Hắc Yên Từ tuy giận lắm nhưng không dám làm liều. Gã tự lượng sức mình không phải là đối thủ của Quảng Mục Thiên. Hơn nữa lúc vừa rồi, Hắc Yên Từ chỉ nhìn thoáng qua ánh mắt của Quảng Mục Thiên thôi cũng đã thấy rùng mình, tưởng chừng như một luồng khí lạnh lạnh thổi qua sống lưng khiến da gà hắn nổi lên từng chập. Kẻ tình ý sẽ nhận ra đây chính là sát khí.

Đến lúc bước ra khỏi đấu trường, Hắc Yên Từ mới thở hắt ra một hơi, bụng bảo dạ:

"May là nghĩa phụ mách chước cho ta trước. Nếu không trận này ta khí giận công tâm, dẫn đến mất kiểm soát, ra tay quá trớn. Không biết kết quả sẽ ra làm sao nữa. Bí mật Bách Biến Quỷ Thể sẽ bị phanh phui hết. Lúc đó, Chính - Tà vây công, biết đường nào mà tẩu thoát!"

Rồi hắn lại nghĩ đến câu nói của Quảng Mục Thiên, nộ khí xung thiên, thầm nghĩ:

"Hừ! Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Đợi đến khi nghĩa phụ ta nghiên cứu chế tạo thành công Phần Hồn Ma Nhân rồi. Lúc đó cho dù là Cửu Long đệ nhất Tà Phái đi chăng nữa cũng phải chết!"

Trong lúc gã đang thất thần suy nghĩ, chợt có hai nhân ảnh không biết từ đâu đột nhiên nhảy ra. Lúc này Hắc Yên Từ đã ở bên ngoài, cách xa đấu trường. Xung quanh hân trống trải không hề có một bóng người. Vậy mà hai người kia đột ngột xuất hiện, dường như đã nấp sẵn đâu đó từ trước. Tài ẩn nấp đó thật là có một không hai.

Chỉ thấy hai gã kia đều mặc áo choàng bằng vải gai màu đen, đầu đội nón lá che kín đầu, khó có thể trông thấy diện mục. Cả hai người vừa đáp xuống liền cung kính thi lễ. Hắc Yên Từ gật gật đầu, phất tay một cái rồi lạnh nhạt hỏi:

"Công việc ổn thỏa cả chứ?"

Người bên mé tả tiến lên một bước, chắp tay nói:

"Bẩm thiếu chủ. Bọn thuộc hạ hiện vẫn đang thực hiện theo kế hoạch. Số lượng... tài nguyên, sắp đủ rồi. Bất quá, chúng ta giết một lúc nhiều Ma Pháp Sư như vậy đã đánh động đến đám pháp sư ở Hiệp Hội. Bây giờ bọn chúng đã có cảnh giác rất cao, ngay cả Dong Bình Công Hội cũng lần mò vào cuộc. E là sau này khó lòng mà hạ thủ được. Vậy nên bọn thuộc hạ tới đây xin ý kiến thiếu chủ nên làm gì tiếp theo?"

Hắc Yên Từ vuốt cằm, trầm ngâm chốc lát rồi nói:

"Hiện tại nên hạn chế những hành động phô trương thanh thế. Chúng ta bây giờ chỉ cần số lượng cho đủ. Các người hãy tách nhau ra mà hành sự. Tốt nhất nên hạ thủ đối với những Ma Pháp Sư đi lẻ tẻ. Còn về phía Hiệp Hội Ma Pháp Sư cùng Dong Bình Công Hội thì cứ yên tâm đi. Bọn chúng muốn tra cũng tra không ra đâu."

Hai người kia nghe lệnh, thoáng nhìn nhau rồi đồng thanh đáp "Dạ" một tiếng. Lời vừa dứt thì thân ảnh cũng liền mất hút.

...

Nói tới Quảng Mục Thiên đang đứng trên lời đài. Sau khi Hắc Yên Từ rời đi rồi, Hoàng Bá Đạo lập tức tuyên bố hắn là người thắng cuộc.

Vậy là trận chung kết đã xác định hai người là Quảng Mục Thiên cùng Bắc Văn Minh. Bây giờ họ chỉ cần chiến với nhau một trận là sẽ tìm ra người đạt giải vô địch đơn đấu.

Bắc Văn Minh vì chiến một trận với Long Tuấn, bị nội thương khá nặng. Nếu không có thời gian năm đến sáu canh giờ thì khó mà phục hồi được nguyên trạng. Tưởng chừng như trận bán kết sẽ kéo dài thêm cho gã chút thời gian. Nào ai ngờ được, Hắc Yên Từ lại chủ động nhận thua quá dễ dàng như thế. Điều đó khiến cho Bắc Văn Minh không tài nào mà hồi đầy đủ khí lực được. Gã chỉ đành cười khổ một tiếng, đợi khi Hoàng Bá Đạo kêu tên mình ra. Lúc đó, Bắc Văn Minh mới đứng dậy bước lên lời đài. Chợt phía sau hắn có tiếng người vang lên:

"Thiếu chủ chậm đã."

Bắc Văn Minh giật mình, quay lại nhìn xem là ai, thì hóa ra đó là một lão bộc thường hay ở bên cạnh cha mình. Tên đầy đủ là Cao Thừa Hòa. Hắn bèn hỏi:

"Cao lão gọi ta có chuyện gì chăng?"

Lão bộc họ Cao vừa chạy tới liền kính cẩn vái người hành lễ, rồi ghé tai nói nhỏ với Bắc Văn Minh:

"Bẩm thiếu chủ. Lão gia bảo người trận này không được đánh. Người... người kia kinh khủng lắm. Không thể mạo phạm y được."

Bắc Văn Minh hai mắt nhú lại không biết là trong đầu đang nghĩ gì, lát sau hắn hỏi nhỏ:

"Thế cha ta có nói y là ai hay không?"

Lão họ Cao đáp:

"Cái này... cái này, Thiếu Chủ phải hỏi lão gia mới biết được. Lão nô chỉ chuyển lời mà thôi, còn chuyện đó cũng không rõ lắm."

Bắc Văn Minh ừm một tiếng trong cổ họng, rồi nói:

"Được rồi. Ta sẽ đầu hàng trận này. Giải thưởng này đối với gia tộc chúng ta cũng không có mấy phần hấp dẫn. Chỉ là nếu đầu hàng như thế thì có chút nhục nhã mà thôi."

Cao Thừa Hòa cười đáp:

"Lão gia biết ngay là cậu sẽ nói như vậy. Nên ông ấy nhấn mạnh, nói đi nói lại một câu là: Không thể mạo phạm người kia được."

Bắc Văn Minh nghe vậy thì hiểu ngay rằng Quảng Mục Thiên nếu không phải võ công hơn người thì chắc chắn bối cảnh sau lưng phải cực cao thì cha

mình mới kiêng kỵ đến như vậy. Nghĩ vậy, hắn quay ra nói:

"Thôi, Cao lão hãy về đi. Ta tự biết có chừng mực."

Nói rồi bước lên lôi đài.

Hoàng Bá Đạo thấy hai người đã chuẩn bị ổn thỏa. Đang định phát tay ra hiệu thì Bắc Văn Minh đột nhiên lên tiếng:

"Tiền bối từ đây. Trận này văn bối xin đầu hàng."

Lời hắn vừa nói ra khiến toàn trường lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

"..."

Đây có lẽ là trận tỷ võ kỳ lạ nhất từ trước đến nay.

Tên Quảng Mục Thiên, một mình luân không ba vòng liên tiếp. Không những thế, đối thủ của hắn lại liên tiếp đầu hàng. Ngoại trừ trận tỷ thí chiêu thức với Đạm Khanh Nhu ra thì những trận khác hắn chưa một lần nào phải ra tay động thủ cả.

Trên đời này đâu có cái nào còn dễ hơn thế nữa?

Vậy là kẻ la, người mắng, tiếng chửi... vang vọng khắp nơi. Ai ai cũng ghen tị với cái đệ nhất đơn đầu này của hắn.

Riêng Quảng Mục Thiên thì giả ngu, chẳng thèm để tâm đến. Nếu là cách đây vài canh giờ trước, thì có lẽ hắn sẽ nổi giận. Nhưng hiện tại, Quảng Mục Thiên đã rút kinh nghiệm từ lần trước. Không chỉ vì vài ba câu thóa mạ mà nổi nóng mất kiểm soát.

Mặc cho tiếng ồn ào vang vọng khắp nơi, Quảng Mục Thiên bước lên phía trước bình đài. Nơi mà các vị chương môn an tọa để nhận phần thưởng. Không Văn đại sư dẫn theo một số đệ tử Thiếu Lâm, lục đục đi xuống phía dưới.

Quảng Mục Thiên quan sát Không Văn, biết ngay lão là sư đệ của Không Trí. Ở giang hồ cũ có cái ngoại hiệu kêu rất uy phong là Thiên Thủ Giáng Ma.

Sở dĩ Quảng Mục Thiên biết rõ như thế, bởi vì Không Văn từng bại một lần dưới tay hắn. Phải nói, lão Không Văn quả thực là một người si mê võ thuật. Luyện thành công đệ nhị chiêu: "Thiên Thủ Quán Âm" (Quán Âm Một Ngàn Tay) trong bộ "Như Lai Thần Chương" của Thiếu Lâm tự. Như Lai Thần Chương được mệnh danh là đệ nhất chương pháp toàn thiên hạ. Chiêu này một khi đánh ra, chương thủ bao phủ một vùng rộng lớn, đâu đâu cũng thấy. Tưởng chừng như Phật Như Lai hiện hình, hóa thành nghìn tay. Uy thế kinh khủng vô cùng. Lão Không Văn dùng một chiêu đó đã bại không biết bao nhiêu cao thủ của Tà Phái đương thời. Bởi thế nên người giang hồ mới đặt biệt hiệu cho lão là "Thiên Thủ Giáng Ma".

Khi đó thanh danh của Không Văn lên như điều gặp gió. Nhưng chỉ vài tháng tiếp theo, không hiểu tại sao mà lão đột nhiên mất tích. Chính phái lúc đó cử người tới Thiếu Lâm hỏi mới rõ, thì ra là Không Văn bẻ quan ở ẩn. Không đoái hoài gì tới chuyện võ lâm giang hồ nữa. Tin đó tung ra khiến toàn bộ Chính phái thất vọng nuối tiếc, còn Tà Phái thì phấn khởi vui mừng. Nhưng chung quy lại, một vị cao thủ tầm cỡ như vậy lại đi ở ẩn, âu cũng là một điều hối tiếc cho võ lâm thời đấy vậy.

Nhưng không một ai biết rằng, trước lúc Không Văn quyết định bẻ quan ở ẩn, thì lão đã gặp một người. Người đó... không ai khác, chính là Quảng Mục Thiên.

Nay gặp lại người xưa khiến Không Văn không khỏi bồi hồi xúc động. Dù cho định lực lão có cao cỡ nào đi chăng nữa, khi đối diện với con người trước mặt này, Không Văn vẫn có cảm giác rợn cả người. Lão vội hít sâu một hơi chân khí, đoạn quay qua vẫy tay một cái. Một tên đệ tử bung một chiếc khay gỗ dâng lên. Không Văn thò tay lấy một cuốn sách cùng một cái túi vải phía trong khay ra, rồi quay qua nhủ với tên đệ tử:

"Người dẫn mấy sư đệ quay về đi. Ta có đôi lời cần nói với người phía dưới."

Tên đệ tử cung kính đáp "Dạ" một tiếng rồi cùng những người khác lùi về sau.

Không Văn cầm hai vật kia đi tới chỗ Quảng Mục Thiên. Lão vung tay một cái, một luồng khí tỏa ra thành hình cầu, bao bọc hai người vào trong.

Quảng Mục Thiên biết đây là "Cách Âm Tráo" độc môn của Thiếu Lâm tự. Tạo nên một vòng cầu bằng khí cách ly với ngoại giới, người bên ngoài không thể nghe thấy hai người bên trong trò chuyện được.

Chỉ nghe Không Văn niệm một tiếng Phật hiệu, chắp tay hành lễ rồi nói:

"Cửu Long đệ nhất Tà Phái đại giá quang lâm. Lại không tới đàm đạo cùng chư vị chương môn các phái, mà đứng ở đây chơi đùa với đám nhỏ hậu bối... Uy phong đó... Thật khiến lão nạp đây được mở rộng tầm mắt."

Quảng Mục Thiên cười khẩy vài tiếng, khinh khỉnh nói:

"Đã lâu không gặp, xem ra Thiên Thủ Giáng Ma tính tình vẫn hay chọc mớ người khác như ngày nào."

Không Văn cười mỉm, đáp:

"Thiên Thủ thì đúng, nhưng Giáng Ma thì không nữa rồi... Chính - Tà hợp lực, cùng chung một chiến tuyến. Hai chữ Giáng Ma còn để lại làm gì?"

Nói rồi liệng cuốn sách cùng với cả cái túi tới chỗ Quảng Mục Thiên rồi nói tiếp:

"Cuốn bí kíp Hàn Tâm Thiên Linh quyết ở đây. Phía trong cái túi là *một ngàn đồng vàng. Chính là phần thưởng của trận tỷ thí này đó."

(Chương trước ghi 1 vạn. Sau nghĩ lại thấy hơi nhiều nên sửa thành 1 ngàn.)

Quảng Mục Thiên ừm một tiếng rồi nhét cuốn sách vào ngực, kiểm tra túi vàng rồi buộc ra sau lưng. Đoạn nói:

"Đa tạ."

Nói rồi toan trở gót đi luôn.

Đột nhiên, Không Văn lên tiếng gọi lại:

"Quảng Mục Thiên, chậm đã."

Quảng Mục Thiên hỏi:

"Còn có chuyện gì?"

Không Văn mỉm cười, chậm chậm đáp:

"Đã lâu ngày không gặp, hiếm khi có dịp như thế này. Chúng ta tỷ thí chút xem thế nào. Không biết Cửu Long ngài, có đồng ý hay chẳng?"

Quảng Mục Thiên nghĩ thầm:

"Giang hồ bây giờ đối với ta không khác gì trang giấy trắng. Không Văn này là cao thủ số một số hai của Phật môn, so sánh trên giang hồ cũng thuộc hàng đỉnh cấp. Nếu so tài với lão ta có thể biết được trình độ ta hiện tại thuộc vào top nào. Tuy nhiên, nếu đánh nhau ở đây thì không tiện cho lắm..."

Trong lúc hần đang suy nghĩ thì Không Văn giờ một tay ra trước, chỉ nghe lão nói:

"Ở đây không tiện động võ, chúng mình tỷ đấu nội lực đi thôi!"

Quảng Mục Thiên thầm khen Không Văn cơ trí, đoạn cũng giờ tay ra bắt lấy tay lão rồi cười nói:

"Vây được. Để ta xem lão có còn giữ được uy phong như ngày xưa nữa không nào."

Hai người song thủ cùng giờ lên. Cả hai không hện mà cùng vận khí lên đối chọi lẫn nhau.

Ở trong giang hồ, nhiều chuyện tưởng chừng như phức tạp nhưng đôi lúc cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Cũng giống như hai người Quảng Mục Thiên và Không Văn, bọn họ chỉ nói một câu tỷ thí rồi đứng trước mặt anh hùng thiên hạ mà "Đấu khí đối quyết" với nhau. Nói ra thì tưởng chừng như là điều *kinh kỳ khó hiểu, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ ngọn ngành mà thôi.

(*kinh kỳ: vừa kinh ngạc vừa kỳ lạ.)

Người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy Không Văn cùng Quảng Mục Thiên bắt tay nhau rồi đứng ngậy ra như trời trồng. Tiếp đó bộ tăng bào của Không Văn thien sư không có gió mà căng lên như hai cánh bướm, toàn thân pháp phôi như có sóng dập dồn. Hiển nhiên là do nội lực bùng phát mà tạo thành.

Quần hào võ lâm xung quanh thấy hai người "Đấu khí đối quyết" thì đều lấy làm kinh ngạc. Không khí trở nên lặng ngắt như tờ.

Nói về khí công của hai người đều thuộc vào hàng đỉnh cấp trong giang hồ. Nhưng Không Văn lấy chuyện tham thiền học Phật làm gốc, cội nguồn của nội lực cốt yếu ở hai từ "Tĩnh Tâm". Nên khí của ông nhu hòa mà uyển chuyển. Còn Quảng Mục Thiên theo Tà Phái, lấy sát phạt quả quyết làm cơ sở để hình thành nên khí công. Nên dòng "khí" của hắn mạnh bạo tự thiên quân vạn mã. Người ngoài quan chiến đương nhiên là không hiểu rõ những điểm tinh yếu ở bên trong. Nhưng nếu cứ thử tưởng tượng thì khí của Không Văn tựa như một chiếc lá, nương theo con lốc cuộn cuộn, chính là dòng khí của Quảng Mục Thiên. Tuy gió lốc mạnh lắm, nhưng lại chẳng thể phá hủy nổi được một chiếc lá mỏng manh.

Năm xưa, Không Văn từng bại một lần dưới tay của Quảng Mục Thiên. Lúc đó ông còn trẻ, nóng lòng muốn lập công, diệt trừ tà ma ngoại đạo giương cao lá cờ chính phái. Nên khi gặp Quảng Mục Thiên là người của Tà Phái tất nhiên sẽ nổi nóng. Mà nóng giận chính là phạm vào đại kỵ của người tu tập thiền ý. Vậy nên trận đó Không Văn thua liểng xiểng. Mãi tới sau này, khi ông tĩnh tâm lại suy nghĩ mới hiểu rõ nguyên nhân. Nay gặp dịp hiếm có như vậy, Chính Tà cùng chung một phía, nếu bây giờ không so tài thêm lần nữa thì chẳng phải uổng phí bấy nhiêu năm luyện tập hay sao?

Nghĩ vậy, Không Văn lại gia tăng thêm nội lực, mở miệng nói:

"Nếu chúng ta không quyết thắng thua ngay bây giờ, mà cứ đấu công bình như thế. Chẳng phải đến sang năm mới kết thúc hay sao? Cửu Long ngài hãy xuất toàn lực đi!"

Nên biết rằng, hễ là cao thủ tỷ đấu nội lực mà mở miệng nói chuyện át khí trong đan điền sẽ bị tán đi ngay lập tức. Vậy mà Không Văn thân nhiên mở miệng nói chuyện như thường. Dù hiểu trình độ khí công thu phát tùy ý của lão đã đạt đến mức thượng thừa.

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt đáp:

"Theo ý lão thôi."

Nói rồi cũng gia tăng mười phần công lực.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tứ Đế So Tài

Nên hiểu là đấu khí công với đấu võ công thì khác nhau rất nhiều.

Trong võ lâm, các cao thủ võ học rất ít khi sử dụng phương thức "Đấu Khí Đối Quyết" để phân thắng bại. Bởi một khi sử dụng tới nó rồi thì đồng nghĩa với việc là cả hai người đó đã dần đi tới chỗ... không chết không dừng.

Nói tới, tổn thương do đấu võ với tổn thương do đấu khí cũng khác biệt lẫn nhau. Có câu: "Khí Tồn Người Tàn, Khí Cạn Người Vong." Người luyện võ lấy khí làm tâm, khí tuy vô hình nhưng cũng hữu hình. Có thể nhẹ, nhưng cũng có thể rất nặng. Phạm trù "Khí" trong võ học cực kỳ sâu xa. Ngay cả một tay cao thủ lão luyện cũng chưa chắc đã hiểu rõ được hết. Bởi thế nên, hai cao thủ khi đấu khí, nếu không may để khí đối phương lấn át rồi tiến thẳng vào tâm mạch. Khi đó, không chết thì cũng sẽ tàn phế trọn đời.

Nếu không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ, ai lại muốn đi tới trường hợp thí mạng như "Đấu Khí Đối Quyết" như vậy. Hơn nữa nếu gặp đối thủ cùng cấp bậc thì còn được, chứ nếu gặp phải kẻ khác mạnh hơn mình, thì "Đấu Khí" như thế chẳng phải ngu ngốc lắm sao?

Không giống như tỷ võ bằng đường quyền ngọn cước thông thường, muốn dừng một trận đấu khí quả thực là một nan đề. Lúc đó chỉ là trận chiến của những người trong cuộc, người bên ngoài rất khó để can thiệp vào.

Không Văn cùng Quảng Mục Thiên nói tỷ thí dường như hơi hợt, nhưng mấy ai biết được rõ sự nguy hiểm ẩn tàng bên trong. Hai người đều cẩn trọng, ngưng thần tụ khí đứng sừng sững như trời trồng. Bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt với nhau. Xung quanh họ, mặt đất cũng dần dần nổi lên gợn sóng, tựa như đang đứng trên mặt nước. Đây là do hai luồng khí áp súc tổng vào nhau gây ra áp lực xuống dưới. Nhìn thế thôi cũng đủ hiểu cuộc tỷ thí này hung hiểm đến cỡ nào.

May thay, từ lúc hai người bắt đầu tỷ thí, bọn đệ tử Thiếu Lâm, Thanh Phong môn, đã sớm rời khỏi đấu trường. Giờ đây xung quanh chỉ còn lại Hoàng Bá Đạo, cùng một số chương môn chính phái. Nên tình cảnh "Đấu Khí" của Không Văn cùng Quảng Mục Thiên không có mấy người chứng kiến được. Nếu không chỉ cần một ngày, danh tự Quảng Mục Thiên ở trong giang hồ, nhất định sẽ nổi lên như cồn. Đường nhiên, bọn họ còn chưa biết rằng, cái tên Quảng Mục Thiên với Cửu Long, chính là một.

Chỉ tầm thời gian một tuần trà qua đi, mặt hai người Không Văn và Quảng Mục Thiên đều đỏ lên như gấc. Phía trên đầu nhiệt khí bốc lên thành hai đám mây nho nhỏ.

Đúng lúc này, một tiếng hú dài từ xa không biết là ở đâu, đột nhiên vang vọng đến. Tiếng hú này như rỗng ngâm cộp rỗng, chấn động toàn bộ võ sĩ trong Hư Thiên điện. Ai nấy không nhận được mà phải đưa hai tay bịt chặt lỗ tai lại.

Quảng Mục Thiên cùng Không Văn trong lòng rung động. Tiếng hú ấy ngày càng gần, nhưng dư âm lại lan tràn khắp nơi, đủ hiểu công lực của người sắp tới này không thua kém gì mình.

Tiếng hú kia vừa dứt, một tiếng "Hừ" khác lại vang lên. Tiếng hừ này tuy âm điệu cụt ngủn, nhưng bên trong lại chứa sát khí trùng thiên. Hiển nhiên, người này dùng khí công thượng thặng, kết hợp âm công cùng sát khí khuếch đại khí thế của mình lên.

Đám võ sĩ trong Hư Thiên điện không hiểu chuyện gì xảy ra, bị hai tiếng hú rồi hừ này dọa cho mặt mày xanh lét. Nhiều kẻ mới nhập võ đạo, tâm tính chưa kiên nghị, còn sợ hãi cả ra quần. May là quân chế trong Hư Thiên điện cực kỳ nghiêm ngặt, nếu không cũng chỉ sợ là sẽ dẫn đến một hồi đại loạn.

Quảng Mục Thiên cùng Không Văn đều biết hai tiếng kia đều là xuất phát từ hai cao thủ võ lâm. Hướng nơi này phát ra khí thế, thị uy mà tới.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, một bóng trắng xuất hiện từ trên thành của Đấu Trường rồi vọt xuống, nhanh như bóng câu. Cái bóng trắng đó vừa đáp xuống lõi đài, không thèm nói một lời, liền nhún chân một phát, phốt ra ngay sau lưng của lão hòa thượng Không Văn; đồng thời một trảo phóng tới, chụp ngay vào vai phải của lão.

Lúc này, Không Văn tay phải đang bận "Đấu Khí" với Quảng Mục Thiên. Lão đột nhiên cảm nhận thấy một luồng khí sau lưng ủa đến, biết ngay là có kẻ

ra tay đánh lên. Tay trái Không Văn liền hóa thành chỉ điểm xéo lên. Lão ra tay mà tựa hồ như sau lưng cũng có mắt, một chỉ này điểm ra bộ vị hay phương hướng đều rất đúng. Nếu trao đổi phương cứ thế mà chộp tới, ắt bị chỉ pháp của lão điểm trúng một lỗ trên bàn tay. Chỉ tiếc một điều là hai chân Không Văn hiện không thể di chuyển, nếu không pha đó, lão bồi thêm một cước về sau, kẻ đánh lên nào không thể không bị thương?

Chợt người áo trắng cười ha hả rồi hô lên:

"Không Văn thiên sư. Là tại hạ đây, thiên sư chớ hoảng sợ."

Không Văn nghe giọng đoán người. Tay trái vừa ra được nửa chừng liền thu lại.

Người áo trắng chụp được vào vai của Không Văn rồi, bấy giờ mới nhẹ nhàng bước ra trước mặt Quảng Mục Thiên cười nói:

"Cửu Long đã lâu không gặp."

Không Văn cảm thấy cơ thể mình bỗng dưng nhẹ bẫng, hiểu ngay là Lâm Ngọc Quân một trào vừa rồi chụp tới là cố ý truyền khí vào giúp lão chống chọi với khí của Quảng Mục Thiên. Trong lòng có ý cảm kích, nhưng ngoài miệng lại không dám nói ra.

Quảng Mục Thiên vừa trông thấy diện mục người áo trắng này thì kinh ngạc vô cùng. Đó chẳng ai khác chính là Minh Chủ Vô Lâm, Lâm Ngọc Quân đây ư!?

Chỉ thấy tiếp đó, Lâm Ngọc Quân hướng ra ngoài đấu trường cười lớn rồi nói:

"Ha hả. Phi Hoàng huynh đệ, đã tới rồi thì nên ra đi thôi. Để xem Thống Lĩnh Tà Phái đương thời với Cửu Long ai hơn ai kém nào!"

Bên ngoài một giọng ồm ồm đáp lại:

"Hay lắm!"

Lời vừa dứt, một bóng đen khác cũng từ ngoài nhảy xổ vào, thân pháp so với Lâm Ngọc Quân lúc trước chỉ có hơn chứ không kém.

Quảng Mục Thiên trong lòng chợt động, nghĩ thầm:

"Thống Lĩnh Tà Phái cũng tới đây rồi sao? Xem ra ngày hôm nay không thoát khỏi một trận hỗn chiến."

Tuy nghĩ thế, nhưng hắn lại không để tâm trong lòng. Cuộc đời của Quảng Mục Thiên trải qua chiến trận còn nhiều hơn cơm bữa, sớm đã thành quen. Phen này tuy đối đầu với ba cao thủ hàng đầu vô lâm, nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh. Bất quá, kẻ mới đến này là Thống Lĩnh Tà Phái đương thời, hắn chưa từng gặp mặt qua. Xét cho cùng thì cũng là một kinh địch đáng gờm.

Người áo đen vừa đáp xuống, thấy tình cảnh của ba người, liền cười ha hả rồi nói:

"Lấy hai đấu một. Đây mà là phong phạm của hai bậc cao thủ chính phái đây ư? Để tại hạ lĩnh giáo chút cao chiêu của Minh Chủ xem thế nào!"

Lâm Ngọc Quân cười hề hề đáp:

"Cửu Long uy danh hiển hách, từ xưa tới nay đều lấy ít địch nhiều. Mới chỉ một đánh hai thôi thì đâu có gì là lạ. Phi Hoàng huynh đệ nếu có hứng thì tham gia góp vui."

Phi Hoàng không thèm đáp, hừ một tiếng rồi cũng huy chương xung trận. Hữu chương chộp tới Lâm Ngọc Quân, tả chương lại nhắm vào vai của Quảng Mục Thiên. Nhanh như chớp.

Quảng Mục Thiên trong lòng thầm mừng Lâm Ngọc Quân vô si. Mắt thấy tay trái của Phi Hoàng sắp chạm vào vai mình, Quảng Mục Thiên thầm nghĩ:

"Ta và người này không quen không biết. Nếu để y chạm được vào vai, há chẳng phải nguy hiểm lắm ư!?"

Không biết là Phi Hoàng xuất phát từ ý tốt hay xấu, nhưng Quảng Mục Thiên ở trong hiểm cảnh sớm đã có lòng đề phòng, nào có thể dễ dàng để kẻ khác nắm trúng yếu huyệt. Nghĩ thế, không đợi cho chương của Phi Hoàng chụp tới, Quảng Mục Thiên liền vũ động chương trái, giơ lên nghênh tiếp chương phải của đối phương.

Chỉ nghe "Bình Bình" hai tiếng lớn. Tả chương cùng hữu chương của Phi Hoàng đều bị chặn lại. Nhất thời bốn người đứng thành bốn góc như chân bàn, tạo thành một vòng tuần hoàn.

Xung quanh bán kính tầm mấy trăm trượng, vụn đất đá nổi lên, lơ lửng trên không trung, dường như bị một lực vô hình nắm lấy. Không gian chung quanh cũng bị vặn vẹo tạo thành từng vòng xoáy khí, tựa như hóa thành thực chất. Đồng thời cùng lúc đó, cả trong lẫn ngoài Hắc Vân thành, toàn bộ võ sĩ đều cảm thấy cơ thể nặng nề. Tựa như mang phải tảng đá trên người.

Hoàng Bá Đạo, Tư Không Thiên... Đứng ngoài quan chiến cũng kinh sợ không thôi. Bọn họ trên tạo nghệ võ thuật không phải tầm thường, hơn nữa đến với dị giới này có nhiều tài nguyên tầm bố, khí công lẫn võ công đã đạt tới mức siêu việt. Nhưng chứng kiến một cảnh bốn đại cao thủ đối chiến với nhau như thế cũng khiến họ lấy làm hổ thẹn, tự cho là không bằng.

Rồi theo đó, bên ngoài Hư Thiên điện, thiên địa dị biến chợt nổi lên. Bầu trời trong thoáng chốc đã bị mây đen che phủ kín. Sấm chớp ùng ùng, mang theo một chút khí tức uy áp thiên địa. Toàn bộ võ sĩ Hắc Vân Thành cả trong lẫn ngoài đều kinh sợ, rút khí giới phòng thân, lăm lăm nhìn lên trời. Ai nấy đều cho rằng có Ma Pháp Sư tới khiêu chiến, bố trí thiên địa dị biến trận pháp, tinh thần bọn họ đều lâm vào trạng thái cảnh giác cực độ. Chỉ chực chờ tên Ma Pháp Sư kia lộ diện liền đồng loạt tấn công, băm nát kẻ đó ra như tương.

Trung tâm Hư Thiên điện, phía sâu dưới lòng đất. Một con thần lân cự đại đang cuộn mình ngủ say, điểm kỳ lạ chính là sau lưng con thần lân này có một đôi cánh cực lớn, khắp người nó từng lớp vảy màu nâu vàng theo từng đợt hồ hấp mà nổi lên. Nếu có một võ sĩ ở đây chứng kiến, nhất định sẽ trợn mắt há mồm. Bởi đây chính là con thổ long mà Minh Chủ tự tay thu thập được. Tên là Kiệt Nham.

Chỉ thấy con thổ long Kiệt Nham đột nhiên mở mắt. Hai mắt nó óng ánh màu vàng, phát sáng giữa căn phòng tối om, trông thật giống như hai tia điện chớp.

Kiệt Nham vừa tỉnh dậy, đầu hướng về Đấu Trường, mũi hít hít vài cái rồi lăm bậm:

"Quái thật, tên Lâm Ngọc Quân kia đối đầu với ai mà uy thế kinh khủng thật. Trận pháp ta bố trí sắp bị họ làm vỡ rồi. Ta phải đi bổ sung thêm ma lực duy trì trận pháp mới được."

Nói rồi phát đuôi rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thế cục

Phủ võ lâm ninh, Tứ Đế hội họp

Thế cục võ lâm, Chính Tà phân tranh.

-o0o-

Bốn người Không Văn, Quảng Mục Thiên, Lâm Ngọc Quân, Phi Hoàng đều là cao thủ hạng nhất trên đời. Tuy xuất thân Chính Tà đối nghịch, nhưng võ học trăm sông đều đổ về một mối. Luyện đến mức lô hỏa thuần thanh thì Chính hay Tà cũng chẳng khác gì nhau?

Quảng Mục Thiên vốn khí công cao cường hơn ba người kia, nhưng hắn bị triệu hồi tới thế giới này muộn hơn. Bỏ lỡ mất mấy chục năm tu tập nội lực. Hơn nữa, ở thế giới này có nhiều thiên địa dị bảo tăng cường thực lực. Cao thủ như bọn họ so chiêu thì cốt ở công lực, mà một tiến một thoái như thế thì dùng hồi là vì sao mà Quảng Mục Thiên lại đấu ngang tay với ba người Không Văn, Lâm Ngọc Quân, Phi Hoàng.

Đấu thêm hồi nữa, chợt phía trên không trung vang lên vài ba tiếng lách cách.

Đám người Hoàng Bá Đạo vội ngẩng đầu lên nhìn lên. Chỉ thấy phía trên không trung, ma pháp trận bảo hộ Hư Thiên Điện xuất hiện từng đạo vết nứt chằng chịt như mạng nhện, bị khí áp xoắn quýt lại, dường như muốn nứt toạc ra. Hoàng Bá Đạo trong lòng mười phần kinh sợ, vội quay sang nói với Tư Không Thiên:

"Tư lão huynh, sao không mau vào ngăn cản bốn người họ? Nếu cứ để như thế, Hư Thiên điện này xong mất!"

Tư Không Thiên sắc mặt trầm xuống, lắc đầu đáp:

"Ta không được. Nếu lúc này chỉ có hai người Quảng Mục Thiên cùng Không Văn thì ta may ra còn can dự được. Nhưng bây giờ..."

Đoạn, lão thở hắt ra một hơi rồi tiếp:

"Bây giờ... Cho dù là thần tiên hạ phàm cũng vô pháp can ngăn."

Hoàng Bá Đạo trong lòng vừa kinh sợ vừa nghi hoặc. Lão tuy võ công thuộc vào hàng cao thủ, nhưng lý luận về khí công so ra còn kém hơn Tư Không Thiên. Nếu Tư Không Thiên không có cách giải quyết thì lão cũng đành bó tay.

Đột nhiên, nghe vù một tiếng, một bóng vàng thấp thoáng trước mặt hai người.

Tư Không Thiên cùng Hoàng Bá Đạo giật mình, cả hai đồng thời tiến lên, chấp tay thi lễ, nói:

"Tham kiến Không Trí đại sư."

Người vừa xuất hiện chính là Không Trí đại sư, phương trượng của chùa Thiếu Lâm.

Tư Không Thiên thấy lão xuất hiện, trong lòng cả mừng, vội hỏi:

"Đại sư có cách nào ngăn cản bốn người bọn họ hay chăng?"

Không Trí đại sư trầm ngâm chốc lát rồi lắc đầu đáp:

"Lão nạp cũng vô pháp can thiệp. Hiện chỉ trông chờ bốn người họ đủ tỉnh táo thu tay lại mà thôi."

Bốn đỉnh cấp tông sư võ học đấu khí đối quyết, cho dù Không Trí có mạnh tới đâu cũng không dám làm liều xông vào can ngăn. Nếu Không Trí dùng nội lực của mình cưỡng ép ngăn cản, ắt bị khí của bốn người kia cản trả. Lực cản trả này không phải thứ mà lão có thể gánh chịu được. Không nói tới ba người Lâm Ngọc Quân, Phi Hoảng, Không Văn, mà chỉ riêng Cửu Long Quảng Mục Thiên thôi là đã kinh khủng lắm rồi. Lão nói "Chỉ trông trông chờ bốn người tỉnh táo dừng lại", cũng không phải là lời nói suông.

Quả nhiên, Lâm Ngọc Quân chợt mở miệng nói:

"Ba vị, chúng ta chỉ là thử tài lẫn nhau. Đến nước này rồi cũng nên thu tay lại đi thôi. Đấu tiếp nữa e là chỗ này của bốn tọa cũng chẳng giữ được nữa."

Lâm Ngọc Quân cùng Phi Hoảng tới sau, nội lực chưa tiêu hao nhiều lắm nên vẫn mở miệng nói chuyện được. Chứ như Không Văn đại sư mặt mày đều đỏ như gấc, chỉ gật đầu chứ không đáp.

Quảng Mục Thiên cùng Phi Hoảng cùng đáp:

"Phải."

Dứt lời, cả bốn người đồng thời thu khí về. Nghe "Linh bình" bốn tiếng liên tiếp, cả bốn người không hẹn mà cùng nhảy lùi về sau. Đồng thời hít sâu một hơi rồi thở mạnh ra, dồn toàn bộ dư kinh xuống mặt đất. Nhất thời vô số vụn đất đá trên không trung lúc này bị khí áp nâng lên, bấy giờ mới loạt xoạt rơi xuống đất như mưa. Từng vết nứt xung quanh trận pháp cũng từ từ liền lại, toàn bộ thiên địa dị biến cũng theo đó mà biến mất. Không gian quanh Hư Thiên điện trở nên yên tĩnh lạ thường.

Đám người Hoảng Bá Đạo, Tư Không Thiên đều thở dài một hơi, bụng nghĩ thầm:

"Không ngờ được trình độ bốn người lại đạt tới cảnh giới này. Xem ra bấy lâu nay ta tu luyện vẫn chưa đến nơi đến chốn."

Lâm Ngọc Quân vừa điều tức xong, liền cười ha hả, chấp tay hướng Quảng Mục Thiên rồi nói:

"Cửu Long đại giá quang lâm, tại hạ không đón tiếp từ sớm. Thật là thất lễ quá."

Phi Hoảng cũng bước ra, hai tay chấp sau lưng, cười trừ, nói:

"Vị này là Quảng Mục Thiên nổi danh võ lâm thời trước đây ư. Chà chà, tại hạ Phi Hoảng, hiện là Thống Lĩnh Tà Phái xin được bái kiến."

Lão nói bái kiến nhưng không thềm thi lễ.

Lúc này Quảng Mục Thiên mới quay qua, chú ý quan sát Phi Hoảng. Chỉ thấy đó là một lão già tuổi trạc ngũ tuần, thân hình vạm vỡ quá thước, râu hùm xéch ngược, tướng mạo coi bộ rất hung. Bất quá, đôi mắt lão lại lấp lánh tinh quang, toát lên đầy vẻ tri thức của một bậc trí giả. Kết hợp với khuôn mặt dữ dằn, trông thật là đối nghịch. Nhưng nếu tổng kết toàn bộ lại, có thể xem Phi Hoảng này chính là một ngoan nhân điển hình.

Quảng Mục Thiên xem tướng, lòng thầm đánh giá:

"Xét trên tiêu chuẩn của Tà Phái, lão già này làm tới chức "Thống Lĩnh" quả nhiên có chút môn đạo."

Bất quá, Quảng Mục Thiên thấy thái độ của lão như thế, trong lòng cười thầm. Phi Hoảng vừa mở miệng là nói hấn tiền bối thời trước. Xin bái kiến nhưng lại không thi lễ, đó chẳng phải là khinh thường hấn lắm ư. Hơn nữa, hấn từng là cao thủ đời trước của Tà Phái. Tuy đã rời khỏi, nhưng luật lệ của Tà Phái khi đệ tử thế hệ sau thấy hấn vẫn phải kêu hai chữ "Tiền bối". Vậy mà Phi Hoảng lại xưng là tại hạ, các hạ, ý muốn biểu thị thân phận đứng ngang hàng với hấn.

Tuy nhiên Quảng Mục Thiên cũng chẳng thềm để ý. Phi Hoảng thái độ làm người thâm trầm, nhìn bề ngoài thật khó mà tưởng tượng được. Nếu lúc này hấn để cho lão chụp một chưởng vào vai, không cần nghĩ cũng biết kết quả sẽ ra làm sao.

Không Trí bấy giờ mới niệm một câu Phật hiệu, chấp tay nói:

"Cửu Long Quảng Mục Thiên, đã lâu không gặp. Xem ra, ngài vẫn khỏe mạnh như xưa."

Quảng Mục Thiên phì phì áo, cười đáp:

"Ta đương nhiên vẫn khỏe. Bất quá mấy hôm trước còn có kẻ muốn bắt ta về Thiếu Lâm tự để tán đi sát khí trên người đấy."

Không Trí cười nói:

"Cửu Long ngài đã lâu không xuất thế giang hồ. Đám tiểu bối không có mắt nhìn, mạo phạm uy nghiêm. Lão nạp thay mặt Thiếu Lâm tự, xin lỗi ngài vậy."

Không đề cho Quảng Mục Thiên kịp nói, Lâm Ngọc Quân liền cướp lời:

"Thôi thôi, chư vị đều là bậc cao nhân của võ lâm. Chẳng lẽ vì chuyện nhỏ nhỏ này mà tranh chấp ư. Theo ý bổn tọa, mời mọi người xa giả tới phủ Minh Chủ đàm đạo, thưởng trà. Không biết ý của chư vị như thế nào?"

Quảng Mục Thiên thở dài một cái, hẳn vốn ý định âm thầm thông qua đại hộ võ lâm để đoạt lấy Huyền Vũ Pháp Thiên Cung. Trước cứ nghĩ là dễ dàng, nhưng xem ra ai nấy đều đã phát hiện, đều nhìn chăm chăm vào hắn. Quảng Mục Thiên trước nay hành tẩu giang hồ chưa mấy khi dùng đầu óc suy nghĩ, chuyện giả mạo này xem như thất bại. Bây giờ chỉ còn hai cách, một là trao đổi với Lâm Ngọc Quân, hai là cường thế cướp đồ. Tuy nhiên, qua lần tỷ thí vừa rồi, hẳn hiểu được mình muốn cướp đồ cũng chẳng dễ. Đám Lâm Ngọc Quân công lực hơn xưa rất nhiều, chắc hẳn phục dụng không ít dị bảo. Tuy đối với hắn không tính là gì, nhưng bốn năm người chụm lại thì thật khó mà giải quyết. Suy đi nghĩ lại cũng chỉ còn cách trao đổi mà thôi.

Nghĩ vậy hắn bèn nói:

"Nếu Minh Chủ đã có lời mời, tại hạ đành mặt dày tới làm phiền vậy."

Phi Hoàng cũng chấp tay nói:

"Tại hạ cũng muốn tham quan phủ Minh Chủ một phen xem như thế nào!"

Lâm Ngọc Quân vuốt râu, cười ha hả, nói:

"Vậy xin chư vị đi theo ta."

Nói rồi phóng người rời đi.

Quảng Mục Thiên, Không Trí, Phi Hoàng cũng phóng người đi theo.

Cuối cùng chỉ còn lại một đám người chừng môn các phái ngầy ngốc đứng ở đó. Tuy Lâm Ngọc Quân không nói mời những ai, nhưng mấy người ở đây trong lòng đều tự hiểu. Tu luyện tới cấp bậc như vậy, trong giang hồ chỉ có bốn người như thế mới xứng ngồi đàm đạo với nhau. Ngay cả Tư Không Thiên và Hoàng Bá Đạo cũng không dám đi, đám người còn lại cũng chưa đủ tư cách.

P phủ Minh Chủ nằm ở giữa Hư Thiên Thành. Là một tòa nhà khá to, diện tích rộng rãi. So với phủ tướng quân của Hoàng Bá Đạo thì rộng hơn đến vài chục lần. Hơn nữa xung quanh án ngữ rất nhiều cao thủ.

Ba người được Lâm Ngọc Quân dẫn vào hoa viên hậu viện. Nơi đây có một góc đình, phía trong bày bộ bàn ghế bằng đá cẩm thạch. Bên cạnh đình viện là một thác nước nhỏ; giả sơn, non bộ nằm rải rác khắp nơi, khiến cảnh vật bội phần kỳ tú.

Quảng Mục Thiên không nhìn được mà cảm thán:

"Chắc chắc, lão Lâm, người tính tình xưa nay hào sảng. Không nghĩ rằng cũng bày biện được một cái hoa viên sơn thủy hữu tình như vậy đó."

Quảng Mục Thiên ở giang hồ cũ chạm mặt Lâm Ngọc Quân khá nhiều. Thường nói không ai hiểu mình bằng địch nhân. Quảng Mục Thiên biết lão là một người tính tình hào sảng, tuy làm mình chủ cũng phải có chút tâm cơ thủ đoạn. Nhưng xét cho cùng thì cũng là một nam nhân thô lỗ. Nếu nói cái đình viện này do lão bày ra thì Quảng Mục Thiên cũng thật khó mà tin được.

Lâm Ngọc Quân cười, nói:

"Quảng huynh đệ chớ hiểu lầm. Hoa viên này không phải do ta sắp xếp đâu. Mà do Ngọc Tĩnh, con gái ta làm ra đấy. Nguyên là nơi đây chỉ dành cho ta tiếp những cao nhân tiền bối võ lâm trong giang hồ mà thôi, nên thật ít người biết tới."

Không Trí đại sư cũng nói:

"Cầm Tiên tiểu thư không chỉ giỏi phương diện âm luật. Mà nhiều phương diện khác cũng am hiểu, thật là một thiên tài trong giới võ lâm."

Lâm Ngọc Quân mặt mày hớn hở, cười nói:

"Đa tạ đại sư có lời khen."

Bốn người đi vào trong cái đình nhỏ kia, phân chia phương vị mà ngồi xuống. Lâm Ngọc Quân thân là chủ nhà, đích thân lão đi pha trà mời ba người.

Qua khoảng một tuần trà, chợt Lâm Ngọc Quân mở miệng cảm thán:

"Ài... Thật hiếm khi có dịp mà bốn người uy vọng nhất võ lâm lại tụ hội về một chỗ như thế này. Bổn tọa thân là Minh Chủ võ lâm, sứ mệnh bảo vệ võ sĩ

toàn thiên hạ. Không Trí thiên sư là phương trượng chùa Thiếu Lâm tự, là tông môn mạnh nhất trong giới giang hồ. Còn Phi Hoàng lão huynh lại là Thống Lĩnh Tà Phái, dẫn dắt Cửu Ngục Tà Ma..."

Đoạn, lão ngoảnh qua nhìn Quảng Mục Thiên rồi nói tiếp:

"Cửu Long, Quảng Mục Thiên lại là cao thủ đệ nhất giang hồ... Bốn người chúng ta võ công tuy có kẻ mạnh, người yếu. Nhưng uy vọng trong giang hồ lại cao không tưởng. Nay tất cả đều tụ tập về đây, khiến bốn tọa thập phần cao hứng."

Không Trí cũng thờ dài một hơi, đáp:

"Giang hồ bấy giờ cao thủ tuy nhiều, nhưng chất lượng lại chẳng có bao nhiêu. Thêm nữa, dân chúng tại đây đều coi chúng ta là dị giáo. Xung đột xảy ra liên miên, nhiều cao thủ võ lâm cũng vì đây mà tuyệt mệnh. Thật khiến lão nạp đau buồn không thôi."

Phi Hoàng cười khẩy một tiếng, nói:

"Thiên sư thật quá lo lắng rồi. Theo như ý của bốn thống lĩnh, tông môn quý vị nên dựa vào một quốc gia nào đấy mà sinh hoạt. Chứ ở mãi cái xứ xinh này cũng không an toàn được mãi đâu. Chúng ta phải hòa nhập vào thế giới này đi thôi."

Lâm Ngọc Quân cùng Không Trí liếc mắt nhìn nhau, tuy lời của Phi Hoàng có chút chói tai. Nhưng theo thực tế mà nói cũng có phần hợp lý. Cứ như Tà Phái đó mà nói, bọn họ dựa vào Cửu Long đế quốc mà sinh sống. Tuy là dưới trướng người ta, nhưng cũng là dưới một người mà trên vạn người. Hơn nữa, đám Ma Pháp sư cũng không thể nào quấy nhiễu. Nhưng đối với Thiếu Lâm tự thì điều này thật không dễ. Bọn họ là thiên tu, tôn thờ Phật. Còn dân chúng ở đây lại thờ Quang Minh thần. Tôn giáo khác nhau, không phải nói nhập là nhập được. Chính vì thế mà môn đồ Thiếu Lâm tự càng ngày càng ít. Để tìm được một đệ tử truyền nghề, khó khăn hơn võ sĩ thông thường gấp mười lần.

Quảng Mục Thiên ngồi một bên nhìn ba người đàm luận, chỉ trầm mặc chứ không chêm lời vào. Hắn đến thế giới này muộn hơn mấy chục năm, thế sự giang hồ chẳng khác nào trang giấy trắng. Nghe ba người nói chuyện, tính tò mò của hắn ngày càng tăng, chợt mở miệng hỏi:

"Lâm lão, xin hỏi thế cục giang hồ hiện tại như thế nào?"

Lâm Ngọc Quân a một tiếng, đáp:

"Ta nghe lão Hoàng nói qua. Quảng huynh đệ bị đưa đến đây chậm hơn bọn ta. Hẳn là sự việc trong giang hồ không nắm rõ. Là ta quên mất chuyện này, thật thứ lỗi."

Phi Hoàng cùng Không Trí nghe xong đều thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc. Cả hai đều không nghĩ được rằng Quảng Mục Thiên mới xuyên tới đây. Không Trí thiên sư quen biết Cửu Long từ trước thì không nói làm chi. Nhưng Phi Hoàng thì lại khác. Trong mắt lão bắn ra một tia dị sắc, lòng nghĩ thầm:

"Cửu Long mới bị dịch chuyển tới thế giới này chưa lâu. Vậy mà công lực lại cao cường như thế. Nếu hắn tới đây cùng thời điểm với Lâm Ngọc Quân, thì không biết bây giờ đã đạt tới cảnh giới gì rồi."

Chỉ nghe Lâm Ngọc Quân từ từ nói:

"Võ lâm bây giờ tuy Chính Tà hợp lực, bất quá sở học hai bên khác nhau nên vẫn phải phân chia như cũ. Chính phái gồm có "Nhất tự, Nhị cung, Tam tông, Tứ kiếm". Nhất tự, chính là Thiếu Lâm Tự. Nhị cung gồm: Ngọc Nữ Cung và Thiên Huyền Cung. Tam tông thì có: Đường Môn, Thiên Đạo Môn, Bạch Hổ Tông. Cuối cùng Tứ kiếm chính là bốn môn phái sử kiếm, phân biệt là: Thần Kiếm Môn, Huyền Cơ Kiếm phái, Thanh Phong phái, Dịch Kiếm sơn trang."

Lâm Ngọc Quân nói xong, uống một hớp trà rồi tiếp:

"Tà Phái gồm chín môn phái khác nhau gộp lại. Gọi tắt là "Cửu Ngục Tà Ma". Chính do Phi Hoàng thống lĩnh chỉ huy đó. Ngoài ra có một số gia tộc không thành lập môn phái, nhưng tổ tiên cũng là người trong võ lâm. Tuy nhiên bọn họ không tham dự vào Chính Tà song phái, tự nhận vào thế trung lập. Gồm có Ma Thủ Bí Quyền Đồng gia, Ma Vũ Song Tu Triệu gia. Thần Thương Long gia. À... Ngoài ra còn một chuyện hết sức trọng yếu. Thế giới này ngoài nhân tộc ra còn một số chủng tộc khác. Chắc Quảng huynh đệ cũng từng nghe qua chứ?"

Quảng Mục Thiên gật đầu, đáp:

"Cái đó ta cũng đã tìm hiểu. Cơ bản đã nắm rõ. Tuy nhiên, ta chưa tận mắt chứng kiến hình dáng của những chủng tộc đó."

Lâm Ngọc Quân ừm một tiếng, lại nói:

"Ừm, Chuyện ta muốn nói chính là vấn đề chiến tranh giữa các chủng tộc với nhau. Tinh Linh tộc, cùng tộc Người Lùn không thì không nói làm gì. Hai chủng tộc này đều yêu thích an bình mà sống. Chỉ có tộc Yêu Tinh (Goblin) hay huy động quân đội, gây chiến tranh khắp nơi. Tuy chúng ta từ dị giới mà đến, nhưng chung quy lại cũng là một thành phần của nhân tộc. Vì thế nên khi nào có chiến tranh với dị tộc, võ lâm nhân sĩ đều cải trang thành binh lính, tham gia chiến sự. Góp một phần công sức bảo vệ lãnh thổ nhân tộc. Mấy năm gần đây nhờ có võ sĩ của chúng ta, nên Yêu Tinh tộc mấy trận đại bại. Cũng vì thế nên uy danh võ sĩ được nâng cao. Ma Pháp sư dần dà ít tới đây gây gỗ đánh nhau."

Lâm Ngọc Quân nói thật nhẹ nhàng, nhưng mấy ai nghe hiểu được chỉ một câu "Tham gia chiến sự" đó thôi. Mà biết bao nhiêu tính mạng giang hồ võ sĩ phải ngã xuống. Không Trí thiên sư liền thờ dài một cái, miệng niệm một câu phật hiệu.

Quảng Mục Thiên trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu. Hắn không nghĩ rằng ở thế giới này nhiều thứ phức tạp như thế. Đoạn lắc đầu tặc lưỡi, nghĩ bụng:

"Ài... Không nghĩ rằng thế cục võ lâm lại thay đổi lớn như vậy. Xem ra ta bỏ lỡ không ít chuyện."

Lâm Ngọc Quân nói xong hết thấy, đoạn mỉm cười hỏi:

"Bỏ qua chuyện đó, không biết Quảng huynh đệ mục đích tới đây là để làm gì? Đừng nói với ta là ngươi tới chỉ để trêu đùa đám nhóc hậu bối thôi đấy."

Quảng Mục Thiên đáp:

"Không giấu gì chư vị, tại hạ tới đây chính là muốn lấy đi bảo khí Huyền Vũ Phá Thiên Cung."

Lời hắn vừa dứt, ba người kia triệt để im lặng.

Hồi lâu sau Phi Hoàng mới cười lạnh một tiếng, nói:

"Khẩu vị Cửu Long ngài cũng thật lớn. Vừa mở miệng là muốn ngay bảo khí võ lâm."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Trao Đổi

Lời Quảng Mục Thiên vừa dứt, nhất thời bầu không khí trở nên trầm mặc.

Lát sau, Phi Hoàng hừ lạnh một tiếng, nói:

"Khẩu vị Cửu Long ngài cũng thật lớn. Chúng ta tân tân khổ khổ từ trong hiểm địa mới lấy được Huyền Vũ Phá Thiên Cung. Ngài vừa mở miệng là muốn ngay kỳ bảo. Thật xem chúng ta là bảo khố muốn lấy lúc nào thì lấy hay sao?"

Không Trí thiền sư niệm một câu Phật hiệu, rồi nói:

"Phi Thống Lĩnh cứ bình tĩnh, các vị đều là bậc cao nhân. Há chỉ vì một cây thần cung không dùng đến mà tranh chấp lẫn nhau. Theo như lão nạp biết, các vị ngồi đây thân mang tuyệt học, tuy nhiên không có ai sở trường dùng cung tiễn. Nếu Cửu Long muốn nó, ắt có chuyện khó nói trong lòng hay chăng?"

Quảng Mục Thiên gật đầu, đáp:

"Phải, tại hạ có chuyện cần gấp Thần Cung. Mong chư vị nể chút mặt mũi mà nhượng lại nó. Tại hạ ắt có báo đáp."

Không Trí đại sư không đáp ngay mà trầm ngâm chốc lát, đoạn thở dài một hơi rồi nói:

"Ài... Bất đại kỳ bảo vốn là tám chủng binh khí ở võ lâm thời đấy, uy lực cực kỳ to lớn. Nay đến dị giới tưởng chừng như sẽ không bao giờ nghe thấy tên chúng nữa. Nhưng thật không ngờ được, tại đây lại phát hiện tung tích của kỳ bảo. Thật khiến lão nạp vui mừng không thôi."

Dừng một chút để tưởng niệm, lão nhìn Quảng Mục Thiên rồi tiếp:

"Thiên Diệt Kiếm, Hàn Băng Ngọc Kiếm, tuy xuất hiện ở trận chiến cuối cùng kia, nhưng lại mất tích tới giờ vẫn chưa tìm được."

Truy Hồn Ngũ Tinh Giáo ở trong tay Long Đình Thiên, gia chủ Long gia.

Nói tới Long gia, vốn là gia tộc thuộc dòng dõi võ lâm, nhưng lại tham gia vào quân đội đế quốc. Khi đó xích mích giữa dân chúng ở đây và võ sĩ tăng cao. Truy Hồn Ngũ Tinh Giáo chính là kỳ bảo của võ lâm, Long gia lại đầu gối vào đế quốc, lý ra phải tịch thu kỳ bảo về.

Nhưng ngặt một nỗi, Long gia ở chiến trường dị tộc chiến đấu quyết liệt, đẩy lùi nhiều đợt tấn công của dị tộc nhân.

Vậy nên Minh Chủ mới soi xét lại, không tịch thu kỳ bảo nữa. Vậy nên Long gia mới giữ được Truy Hồn Ngũ Tinh Giáo cho tới bây giờ.

Còn Hòa Long Dao hiện là binh khí của Bá Dao, Trần Trung. Trần Trung này là đồ đệ của Tả Sứ Tả Phái, Hòa Phán Quan Xích Diệm. Chắc ngài cũng từng nghe qua cái tên này chứ?"

Quảng Mục Thiên biết lão đang dãi bày tung tích tám bảo vật, trong lòng tuy gấp nhưng cũng không quấy rối. Đoạn gật đầu, nói:

"Cũng từng nghe người nói qua, kẻ này trước dưới trướng Lãnh Mạc Tà. Nghe đồn tính tình rất hung tàn. Trận chiến cuối cùng kia còn tự tay hạ sát Hữu Sứ, Thủy Phán Quan."

Không Trí ừm một tiếng rồi nói tiếp:

"Ừm, Xích Diệm tính tình ngoan độc cả võ lâm ai cũng biết, tuy nhiên đồ đệ y thì lại khác. Bá Đạo, Trần Trung học được một thân tuyệt nghệ Hóa Dương Thần Công rất lợi hại, tính cách nóng nảy thẳng thắn bộc trực, không biết vụ lợi. Mấy năm trước không hiểu vì chuyện gì mà bị Tà Phái trục xuất ra khỏi sư môn. Bất quá, điều này cũng khiến người ta thở dài nhẹ nhõm. Nếu đề y cứ tiếp tục sinh hoạt trong Tà Phái, giang hồ không biết sẽ xuất hiện thêm một Xích Diệm thứ hai nữa hay là không?"

Lão nói rồi ánh mắt thâm thúy liếc sang nhìn Phi Hoàng.

Phi Hoàng hừ lạnh một tiếng, nói:

"Điều đó thì bốn tọa làm sao biết được. Một tên phản đồ mà thôi, nếu ta gặp được nhất định một chưởng chụp chết hắn."

Không Trí mỉm cười, không đáp mà nói tiếp:

"Lục Chi Cầm Ma là một cây đàn cầm sáu dây, được Minh Chủ tặng cho "Cầm Tiên" tiểu thư. Cả giang hồ này chỉ duy nhất Cầm Tiên biết vận dụng nó, nên cũng chẳng ai dị nghị gì.

Còn lại hai món, Bích Ngọc Thiên Tượng bị ngộ nhận là Quang Minh Pháp Trượng, hiện do Giáo Chủ Quang Minh giáo đình giữ lấy.

Bá Vương Quỷ Diện Giáp thì nghe đồn ở đâu đó trong địa vực tộc Thú Nhân.

Bát Đại Kỳ Bảo tám món, nếu tính cả Huyền Vũ Phá Thiên Cung nữa thì hiện đã xác định tung tích sáu món rồi."

Quảng Mục Thiên nghe xong trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Bích Ngọc Thiên Tượng cùng Bá Vương Quỷ Diện Giáp hắn chưa từng thấy qua. Nhưng không ngờ lại bị Thú Nhân tộc cùng Quang Minh giáo đình gì ấy chiếm lấy. Chẳng lẽ hai vật đó cũng có quan hệ với thế giới này, tương tự như Huyền Vũ Phá Thiên Cung hay sao? Nghĩ lại điều này thật cũng có khả năng. Bất quá hắn không chú ý tới được, đoạn nói:

"Bát Đại Kỳ Bảo phân tán khắp thiên hạ, thật khó mà tụ họp được về. Tuy vậy, nói cho cùng thì vũ khí cũng chỉ là vật ngoại thân. Võ giả tung hoành giang hồ đều dựa vào võ lực bản thân là chính, nếu cứ đề cao ngoại vật quá sẽ khiến võ đạo bị cản trở, không tiến sâu trên con đường võ học được."

Lâm Ngọc Quân cùng Không Trí gật đầu, đồng thanh nói:

"Phải lắm. Phải lắm."

Thấy mình dẫn dắt thành công, Quảng Mục Thiên lại nói tiếp:

"Tại hạ hôm nay tới đây chính là muốn lấy đi Huyền Vũ Phá Thiên Cung. Nói thật, vật này chính là dị bảo trong dị bảo, người giang hồ từ xưa tới nay đều dùng đao dùng kiếm, lạ lắm chẳng nữa cũng là thương, kích, nhuyễn tiên... Có mấy ai dùng cung tiễn bao giờ đâu. Nếu lấy ra làm phần thưởng cũng như gân gà, ăn thì khó mà bỏ thì tiếc. Theo ý của tại hạ cứ lấy vật khác ra thay thế, đổi Thần Cung cho tại hạ. Như vậy có được hay chăng?"

Quảng Mục Thiên vốn không giỏi ăn nói, những câu này vừa thốt ra có thể gọi là "Ngu bẫm sinh mà thông minh nhất thời". Hắn tuôn một tràng dài dài đặc, mặt không đỏ tím không loạn, xuất thần nhập hóa. Ngay cả Lâm Ngọc Quân cùng Không Trí nghe xong cũng thấy có lý.

Nhưng Phi Hoàng nghe lại không lọt tai, liền hừ một tiếng, nói:

"Cửu Long nói hay lắm nhỉ. Ngài lấy thứ gì để đổi lại kỳ bảo này đây? Tuy nó là gân gà, nhưng cũng là bảo vật hiếm có trên đời đấy."

Quảng Mục Thiên trầm ngâm, ngón tay đặt trên bàn gỗ cách cách. Hồi lâu sau mới nói:

"Nếu ta đổi một lần xuất thủ, lấy kỳ bảo này? Thì tính sao?"

Hắn vừa nói xong, ba người kia cùng hít sâu một hơi lương khí. Câu nói này tuy nhẹ, nhưng phân lượng bên trong lại rất lớn. "Một lần xuất thủ" của võ sĩ không phải điều đơn giản. Cứ thử tưởng tượng nếu người ta dùng một lượt xuất thủ này, bắt người xông vào giữa thiên quân vạn mã lấy đầu tướng địch, thì cho dù võ công có cao cường đến mấy cũng phải bỏ mạng? Vậy nên võ sĩ giang hồ ít khi lấy việc hứa hẹn xuất thủ để giao dịch cả. Nay Quảng Mục Thiên nói như thế đã biểu hiện quyết tâm lấy Huyền Vũ Phá Thiên Cung của hắn rồi.

Lâm Ngọc Quân lắc đầu, nói:

"Quảng huynh đệ không cần đi tới nước này đâu. Nhớ năm đó đại chiến Chính Tà song phái, một mình người cản trở thế công của đôi bên. Bảo vệ võ sĩ hai bên khỏi thiệt hại. Đó cũng xem như là một ân đức khó quên. Nay người yêu cầu Huyền Vũ Phá Thiên Cung cũng không phải điều gì quá đáng."

Không Trí đại sư ngồi bên cũng nói:

"Phải lắm, Minh Chủ nói đúng lắm."

Chợt Phi Hoàng nổi lên một tràng cười the thé, tiếng cười làm rung động cả mái ngói đình viện. Lão cười xong rồi vuốt râu, lạnh lùng nói:

"Hai vị thân là Chính Phái thủ lĩnh, trước đây có ơn với Cửu Long thì đó là chuyện của các vị. Tại hạ là Tà Phái có can hệ gì tới nhân quả trong này đâu? Hơn nữa, Huyền Vũ Phá Thiên Cung thuộc chí bảo của võ lâm, há chỉ vì chút ơn huệ này mà hai tay dâng lên cho người khác. Làm thế không khiến người giang hồ chê cười lắm ru?"

"Cái này..."

Lâm Ngọc Quân cùng Không Trí á khẩu, không biết nói sao cho phải.

Quảng Mục Thiên cười khẩy một tiếng, hai mắt sáng quắc như điện quét sang, lạnh nhạt hỏi:

"Vốn ta muốn nói chuyện trong hòa bình. Nhưng Phi Thống Lĩnh cứ mấy bận gây khó dễ. Không biết ngài có yêu cầu gì mới cho ta lấy Huyền Vũ Phá Thiên Cung đây?"

Phi Hoàng bị ánh mắt kia chiếu đến, toàn thân rùng mình một cái. Lão thân là người trong Tà Phái, sự tích về "Cửu Long" thuộc như nằm lòng. Cao thủ giang hồ đã chết trong tay hắn nhiều vô số kể. Hồ bệnh vẫn còn uy, huống hồ Quảng Mục Thiên không phải hồ bệnh.

Phi Hoàng gian nan nuốt một ngụm nước bọt, lòng trầm nghĩ:

"Người này trước đây uy danh vang vọng khắp góc ngách võ lâm, quả nhiên chẳng sai. Chỉ một ánh mắt vậy thôi mà sát khí cũng thật kinh khủng."

Bất quá rất nhanh, Phi Hoàng liền lấy lại được bình tĩnh. Lão lên được địa vị Thống Lĩnh này cũng phải có chút bản lĩnh. Đoạn mở miệng nói:

"Cửu Long ngài đang uy hiếp bốn tọa đấy ư?"

Quảng Mục Thiên thu hồi ánh mắt, mỉm cười đáp:

"Ta chỉ hỏi yêu cầu của Thống Lĩnh là gì đấy thôi? Chứ nào đâu dám uy hiếp!"

Phi Hoàng hừ một tiếng, nghĩ bụng:

"Thật ngông cuồng quá lắm. Nếu đã vậy, ta phải cho người yêu cầu nào thật khó vào mới được. Xem gan của người lớn tới đâu?"

Nghĩ vậy, đoạn cười lạnh, nói:

"Cửu Long đã hứa hẹn một lượt xuất thủ. Nếu như vậy, bốn tọa đề nghị ngài xông vào lãnh địa Yêu Tộc, lấy thủ cấp của Yêu Tinh Vương. Không biết ý của Minh Chủ cùng thiên sư như thế nào?"

Lâm Ngọc Quân cùng Không Trí nhìn nhau tỏ vẻ khó xử. Không Trí toan mở miệng nói chuyện, Phi Hoàng liền cướp lời, nói:

"Chắc các vị cũng nhớ mười năm trước, khi chúng ta bắt đầu tạo dựng Hắc Vân Thành. Thời điểm đó, Yêu Tinh Vương suất lĩnh quân đội tấn công Hắc Vân Thành. Mặc dù trận chiến đó chúng ta phòng thủ thành công, nhưng cũng là tử thủ. Không biết bao nhiêu võ lâm nhân sĩ mất mạng. Mấy năm trở lại đây Yêu Tinh Vương vẫn không từ bỏ, liên tục gây chiến khắp nơi. Ta yêu cầu việc này chính là nghĩ cho võ sĩ cùng thương dân toàn thiên hạ, âu cũng chẳng phải là gì quá đáng."

"Ai... Thiện tai, thiện tai..."

Không Trí đại sư nghe xong vừa lắc đầu vừa liên tục niệm Phật hiệu.

Lâm Ngọc Quân xua xua tay nói:

"Nhưng việc này quá khó khăn. Mấy năm trước ta cũng từng thử xông pha ám sát Yêu Tinh Vương mấy bận. Nhưng đều thất bại... Bên cạnh hắn có cao thủ hộ vệ, những cao thủ này cực kỳ dị võ cùng. Võ sĩ không ra võ sĩ, pháp sư cũng không ra pháp sư. Không hiểu tại sao cứ nghĩ đến chuyện đó là trong lòng ta lại thấy bất an."

Phi Hoàng ngắt lời, cười lớn rồi đáp:

"Minh Chủ chẳng lẽ không tin tưởng vào thực lực của Giang hồ đệ nhất nhân hay sao?"

Nói rồi ngoảnh sang nhìn Quảng Mục Thiên, hỏi:

"Không biết ý của Cửu Long như thế nào?"

Quảng Mục Thiên tuy không biết Yêu Tinh Vương trông như thế nào. Nhưng nếu Lâm Ngọc Quân cũng phải hạ mình đi ám sát, ắt hẳn cũng chẳng phải dạng gì tốt đẹp. Nếu không thì Không Trí đại sư cũng sẽ ra tay can ngăn. Nghĩ vậy, hắn liền dứt khoát đáp:

"Được. Thủ cấp của Yêu Tinh Vương này, ta quyết lấy kỳ được mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ước Định

Quả nhiên, Không Trí đại sư liền nói:

"A di đà phật, Yêu Tinh Vương tuy lãnh đạo Yêu Tộc một phương. Nhưng dã tâm thật lớn, làm liên lụy biết bao nhiêu nhân mạng. Lão nạp mặc dù là người chốn thanh tu cũng không thể nào mặc kệ đề y hoành hành được. Nếu Cửu Long có ý muốn thay trời vạ đạo, lão nạp cũng xin được góp chút sức mọn vào. Ấu cũng là ngăn chặn tai ương tới thế giới này đó vậy."

Lâm Ngọc Quân cũng tiếp lời:

"Phải đấy, ta nghĩ có thêm người thì hành động sẽ dễ dàng hơn chút ít..."

Quảng Mục Thiên nhíu mày, hần chưa bao giờ thấy Không Trí đại sư cùng Lâm Ngọc Quân tỏ vẻ nghiêm trọng như thế. Trong lòng đoán chừng Yêu Tinh Vương này ắt hẳn phải ghê gớm lắm, mới khiến hai bậc cao thủ đương thời cẩn trọng đến vậy. Nhưng tính hần từ xưa tới nay không thích mắc nợ kẻ khác, tuy có hơi chột dạ nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ vững vàng như bàn thạch, đoạn đáp:

"Cảm tạ tấm lòng của Không Trí đại sư. Bất quá Quảng Mục Thiên ta nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ý ta đã quyết. Cho dù Yêu Tinh Vương có chạy đằng trời cũng chẳng thoát khỏi tay ta đâu."

Phi Hoàng hừ một tiếng, cười khẩy nói:

"Thật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đây không phải giang hồ cũ mà ngài từng biết nữa đâu. Đến lúc đó đừng trách bốn tọa không nhắc nhở trước."

Lâm Ngọc Quân cùng Không Trí thấy Quảng Mục Thiên đã quyết ý có khuyên thêm cũng vô dụng, bèn không mở miệng can ngăn nữa. Đoạn hỏi:

"Vậy không biết lúc nào ngài khởi hành. Có cần chuẩn bị gì không? Dù sao lãnh địa Yêu Tộc cũng nguy hiểm trùng trùng. Ngay cả cao thủ bình thường cũng khó mà tiếp cận."

Quảng Mục Thiên chấp tay, đáp:

"Hiện tại thì chưa làm ngay được, bất quá ta muốn lấy Huyền Vũ Phá Thiên Cung trước. Còn đầu của Yêu Tinh Vương hạn trong vòng một năm, nhất định ta sẽ mang tới đây. Nếu trái lời, nguyện lấy cái chết đề tạ tội."

Tuy hần chỉ nói suông như thế, nhưng cả ba người đều tin tưởng. Mặc dù không biết Quảng Mục Thiên làm thế nào, có thành công hay không? Nhưng lời hứa của một võ sĩ một khi đã nói ra thì nặng tựa ngàn cân. Quảng Mục Thiên đã nói một năm, nhất định trong vòng một năm sẽ lấy được đầu Yêu Tinh Vương về. Nếu không đến lúc đó, hần cũng chỉ có nước lấy cái chết đề chuộc tội.

Lâm Ngọc Quân nghe xong thì gật đầu, xong quay sang nhìn Phi Hoàng rồi nói:

"Nếu Cửu Long đã nói như vậy, không biết Thống Lĩnh đã vừa lòng hay chưa?"

Phi Hoàng khó chịu hừ một tiếng, rồi đứng bật dậy bước ra khỏi đình, trước khi đi còn lạnh lùng nói:

"Mong là Cửu Long nói lời giữ lời. Nếu không đến lúc đó cũng đừng trách bốn tọa không khách khí."

Quảng Mục Thiên chỉ cười mỉm chứ không đáp lại, ánh mắt sáng lập lòe hướng ra ngoài đình nhìn theo bóng lưng của Phi Hoàng. Bất chợt trong lòng hần nổi lên một dự cảm bất lành, nhưng lại không rõ đó là cái gì.

Lâm Ngọc Quân vuốt râu, vẻ mặt bất đắc dĩ, nói:

"Chắc, Phi Hoàng không có thiện cảm với Quảng huynh đệ, ắt cũng là vì chuyện đại chiến Chính Tà lúc trước người không đứng về phía Tà Phái. Ài, xem ra làm người tốt thật khó khăn a."

Quảng Mục Thiên lắc đầu, hần dĩ nhiên thấy được Phi Hoàng không có thiện cảm với mình. Thậm chí trong một sát na, hần còn cảm thấy một chút sát khí nổi lên trong mắt lão. Nếu nói đơn giản là thiện cảm thì không đúng a. Đoạn hần cười nhạt đáp:

"Ta chưa bao giờ nhận mình là người tốt hết."

Lâm Ngọc Quân nói:

"Về Huyền Vũ Phá Thiên Cung chắc phải tầm năm ngày sau bọn ta mới lấy ra đưa cho Quảng huynh đệ được. Dù sao đây cũng chỉ là bốn người chúng ta ngồi mặt đàm với nhau, tuy ta và Không Trí đại sư có uy vọng trong võ lâm cực cao. Nhưng cũng không thể vì thế mà ra lệnh độc đoán. Đợi năm ngày này để ta dàn xếp ổn thỏa. Lúc đó sẽ đưa Huyền Vũ Phá Thiên Cung tới chỗ của ngài vậy."

Quảng Mục Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hắn biết dù sao thì Huyền Vũ Phá Thiên Cung tuy là binh khí ít cao thủ đoái hoài tới, nhưng cũng được công nhận là kỳ bảo của võ lâm. Đột nhiên mất tung mất tích không rõ nguyên do, có thể sẽ gây nên một trận sóng gió không hề nhỏ cho giang hồ. Hắn liền trao đổi với Lâm Ngọc Quân một số vấn đề khác xong liền quay về quán trọ nghỉ ngơi.

Hai ngày sau hắn lại có ước hẹn với Lâm Ngọc Tinh sẽ tham dự đấu giá hội. Bất quá điều khiến Quảng Mục Thiên khổ não chính là trên người hắn bây giờ không có tiền. Thậm chí số tiền mà Hoàng Bá Đạo cho hắn mượn cũng đã tiêu xài hết sạch. Chính vì thế nên mấy hôm nay hắn không dám ra ngoài ăn uống. Bất quá dù sao võ sĩ đạt tới cảnh giới như hắn nhìn ăn dăm ba bữa cũng chẳng đáng gì. Quảng Mục Thiên nằm trên giường ủ rũ chau mày. Bây giờ không có tiền chẳng lẽ không đi? Nhưng nghĩ kỹ lại thì đây là đấu giá hội chứ không phải chợ xá mà có thể ép mua ép bán. Ta không mua chẳng lẽ không được ngắm? Cùng lắm là bị mấy lão già kia chê cười mà thôi. Nghĩ vậy tâm trạng Quảng Mục Thiên khá hơn một chút.

Ngày hôm đó, Quảng Mục Thiên đang nằm nghỉ trong phòng, chợt nghe vài tiếng lạch cạch ở phía Tây Bắc, nghe như tiếng ngói va chạm, biết ngay là có cao thủ đang chạy trên nóc nhà. Kế tiếp hai hướng Đông Nam, Tây Nam cũng đều nghe tiếng động rất nhỏ, người thường khó mà phát hiện được. Mấy người này khinh công rất khá, tuy nhiên vẫn không thoát khỏi lỗ tai của Quảng Mục Thiên.

Chỉ nghe người ở phía Tây Bắc dừng lại trên một nóc nhà, cách quán trọ của Quảng Mục Thiên chưa tới hai trăm bộ, rồi gã huyết lên một hồi sáo, vì vút như tiếng chim sẽ kêu. Hai người hướng còn lại kia cũng chụm môi huyết sáo đáp lại. Quảng Mục Thiên biết đây là ám hiệu liên lạc độc môn của Tà Phái, tuy lòng có chút ngờ vực nhưng cũng chẳng thêm để ý.

Chợt nghe người phía Tây Bắc cười nói:

"Có phải Độc Ma Lão Quái - Bắc Kỳ Tâm cùng Tam Cực Ma Nhân - Châu Âm Tổ đấy hay chẳng?"

Hai người kia đồng thời đáp:

"Chính thị. Còn huynh đài đây là người phương nào? Xin cho biết danh tánh."

Người phía Tây Bắc giờ ra một tấm lệnh bài, đáp:

"Tại hạ là Tà Hộ Pháp mới nhậm chức của *Cửu Ngục Tà Ma, hai vị không biết đến là phải rồi."

Bắc Kỳ Tâm cùng Châu Âm Tổ thấy lệnh bài kia thì kinh sợ, vội quỳ xuống hành lễ, cung kính nói:

"Chúng thuộc hạ bái kiến Tà Sứ đại nhân."

Tà Hộ Pháp cười nói:

"Thôi, hai vị đều là cao tăng của Tà Phái, bất tất phải đa lễ. Ta vốn có việc cần thông báo gấp, muốn tới bái phỏng hai vị đây, nhưng không ngờ lại hội ngộ chỗ này. Thật là trùng hợp quá."

Bắc Kỳ Tâm hỏi:

"Không biết là việc gì mà phải phiền tới Tà Sứ đại nhân đích thân tới đây thế?"

Tà Hộ Pháp đáp:

"Là mật lệnh của Thống Lĩnh. Chúng ta đứng thế này không tiện nói chuyện, sợ người nghe lén. Hai vị mau tới gần đây để ta bố trí một chút."

Ba người hiện đang đứng trên ba nóc nhà khác nhau. Y vừa nói xong câu đấy, hai người kia cùng đáp: "Hay lắm." rồi lần lượt phi thân tới chỗ Tà Hộ Pháp.

Tà Hộ Pháp thấy hai người đã tới gần, liền tung ra một cách âm trảo, ngăn trở người ngoài nghe lén. Xong y lấy từ trong người ra một hai cuộn trục lần lượt đưa cho hai người, rồi nói:

"Thống Lĩnh cần các vị bắt cóc người này. Thông tin đầy đủ đều có ở đây."

Cách âm trảo của Tà Hộ Pháp vốn là một môn công phu bình thường, tạo nội lực thành một khối cầu bao bọc ba người lại, ngăn trở không cho âm thanh ở trong phát ra bên ngoài. Dùng để cách âm khi mặt đàm.

Tuy nhiên độ dày mỏng của trảo này tùy thuộc vào lượng nội công của người thi triển. Tà Hộ Pháp vừa bố trí xong, lập tức ở bên ngoài liền không nghe thấy một âm thanh nào của ba người bên trong nữa. Bất quá, điểm yếu của môn công phu này là vô dụng đối với người có khí công cao cường hơn.

Chỉ thấy hai người kia vội cầm cuốn trục xong liền cẩn thận mở ra xem.

Hồi lâu sau, chợt Bắc Kỳ Tâm cầm cuốn trục cười âm vang tiếng rồi xuyết xoa:

"Khắc khắc, cô bé này là ai xinh thật. Nếu đặt lên giường chắc chắn là tuyệt phẩm à nha..."

Lời hân chưa nói xong thì Tà Hộ Pháp liền hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

"Thống Lĩnh hạ lệnh, chỉ được bắt cô ta. Cấm không được động vào làm ô nhục. Hơn nữa, chúng ta bắt cô gái này chính là để uy hiếp một cao thủ võ lâm, trình độ cỡ Không Trí đại sư. Nếu người có gan thì cứ thử đưa cô ta lên giường xem."

Bắc Kỳ Tâm nghe đến câu "Trình độ cỡ Không Trí đại sư." thì sợ vỡ mật, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, meo meo đáp:

"Thuộc, thuộc hạ nào dám... Nếu Thống Lĩnh đã có lệnh như vậy, nhất định thuộc hạ sẽ tận lực làm theo."

Châu Âm Tổ đứng bên cạnh chợt nhíu mày, giơ lên một tờ giấy. Trong tờ giấy đó có phác họa hình ảnh của một nữ nhân, đoạn nói:

"Nhưng bây giờ có một vấn đề nan giải khác. Bên cạnh cô ta còn có một cao thủ hộ vệ như này. Làm sao mà bắt cóc cho được. Đến lúc đó chẳng phải bứt dây động rừng lắm sao?"

Bắc Kỳ Tâm vừa thấy cô gái trong tranh xong thì ngạc nhiên lắm, đoạn cười hề hề, nói:

"Tướng gì chứ việc này dễ mà thôi. Cô gái trong hình này tuy lợi hại thật, nhưng lần trước tỷ thí với ta bị đánh Bắc Huyết Độc Chương. Chắc bây giờ vẫn đang ôm hận lắm. Nếu ta tới chủ động khiêu khích, nhất định y thị sẽ đuối sức diệt tận để hả mối thù. Đến lúc đó huynh đệ nhân cơ hội vào bắt cóc cô gái kia đi là được. Còn ta tuy võ công không bằng người, nhưng công phu chạy trốn vẫn còn bá đạo lắm."

Châu Âm Tổ sáng mắt lên, gật đầu nói:

"Nếu thế thì hay lắm."

Tà Hộ Pháp thấy hai người đã bàn bạc xong, gật đầu tỏ vẻ hài lòng, nói:

"Nếu đã vậy, khi bắt xong. Các vị cứ đưa hàng tới điểm hẹn là được. Đợi khi chúng ta giao thủ với người kia rồi, Thống Lĩnh sẽ đích thân tới lược trận. Con hàng này nhất định sẽ là một mẩu chốt quan trọng không thể thiếu. Hai người phải nhớ kỹ, chớ làm Thống Lĩnh phật lòng."

Nói rồi phẩy tay một cái đánh tan cách âm trảo, quay người rời đi.

Bắc Kỳ Tâm cùng Châu Âm Tổ cung kính thi lễ, đồng thanh nói:

"Cung tiễn Tà Sứ đại nhân. Đại nhân đi thông thả."

Hai người đợi Tà Hộ Pháp đi rồi mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đoạn cũng rủ nhau rời đi.

Mặc dù ba người trò chuyện rất cẩn trọng, thậm chí Tà Hộ Pháp còn mở cách âm trảo. Tuy nhiên, Quảng Mục Thiên khí công cao cường. Hơn nữa tại hân có một ít huyết thống của Tinh Linh Tộc nên nghe thính hơn cao thủ bình thường gấp mấy lần. Lời ba người đàm luận phía trên, hân đều nghe được hết. Trong lòng chợt nổi lên nhiều nghi vấn. Trên đời này, ngoài bốn người là hân, Không Trí, Phi Hoàng, Lâm Ngọc Quân ra. Chẳng lẽ lại tồn tại một cao thủ khác nữa, thực lực bằng cỡ Không Trí đại sư?

Theo như trong lời của tên Tà Hộ Pháp đó, ngay cả Thống Lĩnh cũng chưa chắc đã đánh lại người này, nên mới dùng tới kế bắt con tin.

Phi Hoàng, Thống Lĩnh Cửu Ngục Tà Ma. Người này tuy Quảng Mục Thiên mới chỉ giao thủ sơ qua với y, nhưng trong cảm nhận của hân. Người này thực sự rất mạnh. Nhưng mạnh tới đâu thì hân còn chưa dám khẳng định. Nhưng Quảng Mục Thiên dám chắc một điều rằng, Phi Hoàng lợi hại hơn cả Tư Không Thiên lẫn Hoàng Bá Đạo rất nhiều. Thậm chí hân không tự tin rằng có thể đã bại người này trong vòng một ngàn chiêu. Vậy mà kẻ nào lại khiến cho Phi Hoàng cẩn trọng đến như thế?

Quảng Mục Thiên tuy không tán thành với việc bắt con tin. Bởi đó không phải là hành động của một bậc đại cao nhân võ thuật. Bất quá hân xuất thân Tà Phái, nghĩ làm như vậy cũng chẳng sao. Không nắm chắc đánh bại kẻ thù thì phải dùng mọi mưu kế khác nhau, đến khi diệt được kẻ thù kỳ được mới thôi. Chỉ là hân nghe cái tên Bắc Kỳ Tâm có chút quen quen, nếu đúng hơn công phu Bắc Huyết Độc Chương của người này nghe có chút quen tai. Nhưng nhất thời lại không nhớ là đã nghe ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đấu giá hội

Hai ngày sau, Đông Lai quả nhiên y như lời dặn tới tìm hắn. Quảng Mục Thiên tuy biết rõ lão sẽ tới, nhưng trong lòng vẫn có chút ngạc nhiên. Người này trước hùng hùng hổ hổ trông uy nghi dữ dội lắm, nay lại chẳng khác gì một cô gái nhà lành sợ bị người ức hiếp.

Nhưng Quảng Mục Thiên cũng chỉ cười thầm trong lòng, đoạn đưa tấm thiệp mời của Lâm Ngọc Tinh ra, nói:

"Người biết Đấu Giá Hội ở đâu thì dẫn đường, chúng ta đi tới đó thôi."

Đông Lai cung kính đáp "Dạ" một tiếng rồi đi trước dẫn đường. Chẳng mấy chốc hai người đã đi tới một con đường lớn. Trên đường bây giờ vắng hoe, không một bóng người. Hư Thiên Thành tuy rộng lớn là thế, nhưng chỉ có những võ sĩ cao cấp, dù tư cách mới được ở định kỳ trong này. Nên những ngày bình thường rất ít người qua lại, vắng vẻ thế cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Vừa đi được một quãng, chợt Đông Lai dừng lại, nhú mày nhìn xung quanh rồi tiến sát Quảng Mục Thiên, nói nhỏ:

"Bám đại nhân, có kẻ theo dõi chúng ta. Nghe tiếng bước chân lộn xộn lắm. Nhưng hẳn không phải là Ảnh Vệ của Minh Chủ."

Quảng Mục Thiên ồ một tiếng, không nghĩ rằng Đông Lai mới chỉ nghe tiếng bước chân thôi là đã có thể phân biệt được người nào ra người nào rồi, đoạn hỏi lại:

"Thế là người phương nào người có biết hay không?"

Đông Lai bấm đốt tay tính toán rồi đáp:

"Mấy người này nhiều môn nhiều phái lộn xộn quá. Có kẻ thân pháp nhẹ nhàng không ngắt quãng, hẳn là Tiêu Dao Du Bộ của Thiên Đạo Môn. Còn có kẻ cước bộ bình thường nhưng lại chứa kiếm ý bên trong, hẳn là Thiên Kiếm Bộ Pháp của Thần Kiếm môn. Còn có..."

Quảng Mục Thiên thấy Đông Lai phán đoán chuẩn xác như thế thì kinh ngạc lắm. Bất quá thấy lão ta cứ lăm bà lăm bầm hồi lâu thì nổi lòng bức dọc, liền ngắt lời, nói:

"Sao người biết nhiều như thế? Chẳng lẽ người từng trộm xem bí kíp thân pháp của bọn họ à?"

Đông Lai khuôn mặt già nua chợt đỏ lên, cười ngại ngùng, đáp:

"Kỳ thực ba năm trước tiểu nhân tu luyện bộ cước. Có từng... "tham khảo" qua bí kíp thân pháp của mấy môn phái nên hiểu khá rõ."

Lão nói "Tham khảo" nhưng thực chất là trộm đi. Quảng Mục Thiên nghe nào không hiểu chỗ đó, đoạn bật cười, nói:

"Thú vị lắm."

Đông Lai nói:

"Thế mấy người kia xử lý như thế nào? Hay để tiểu nhân giết hết luôn đi?"

Quảng Mục Thiên lắc đầu đáp:

"Kệ bọn chúng, đây là thành trì của lão Lâm. Ta không tin bọn chúng có cái gan làm loạn. Hơn nữa danh tính của ta đã lộ, cho dù bọn chúng có ăn gan hùm, mật báo cũng không dám làm gì ta."

Nói rồi cứ thông thả bước đi.

Đông Lai giật mình, hai mắt sáng lên, miệng lẩm bẩm: "Phải lắm, Cửu Long xuất thế, *thùy dữ tranh phong?*" nói rồi cũng lật đật đi theo. (Ai dám tranh phong?)

Hai người đi thêm quãng ngắn nữa thì đến trước một tòa nhà lớn. Phía trước trang hoàng khá hoành tráng.

Quảng Mục Thiên bước vào, đưa thiệp mời cho tên gác cổng.

Tên gác cổng là một gã trung niên, râu tóc xồm xoàm. Gã vừa thấy tấm thiệp mời trong tay Quảng Mục Thiên thì thoáng có chút ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh gã lấy lại bình tĩnh, chấp tay, nói:

"Xin công tử xin để tại hạ lục soát một chút. Trong này cấm mang binh khí gây gổ đánh nhau."

Quảng Mục Thiên vốn có Hàn Băng Ngọc Kiếm, nhưng lại để tại phòng trọ. Đoạn ừm một tiếng rồi để gã râu xồm kia lục soát. Một lát sau, gã kia chấp tay nói:

"Công tử không có binh khí trên người. Bây giờ xin mời đi theo ta."

Gã nói rồi đi trước dẫn đường đưa hai người Quảng Mục Thiên cùng Đông Lai vào trong đại điện.

Bấy giờ Đấu Giá Hội sắp bắt đầu, cả đại điện đã ngồi chật ních người. Quảng Mục Thiên cùng Đông Lai tìm một chỗ cạnh góc khuất thông thả ngồi xuống.

Đúng lúc đó phía trên bình đài một lão giả từ trong rèm bước ra. Quảng Mục Thiên vừa nhìn liền biết ngay đó là Vạn Ảnh Thoái Pháp, Trương Trọng Khoái. Chỉ thấy, lão đảo mắt nhìn toàn trường một lượt, sau đó đồng dặc nói:

"Tại hạ Trương Trọng Khoái là người chủ trì hôm nay, xin cảm tạ chư vị đã nể mặt tới dự buổi đấu giá này của Minh Chủ. Tiện thể cũng xin nhắc nhở quý vị một điều rằng: Ở đây không cho phép người đấu đá lẫn nhau. Nếu chư vị trái lời chớ trách tại hạ không nhắc nhở trước."

Y nói đến đây, đưa đôi mắt sáng quắc quét từ tả qua hữu khắp một lượt toàn trường. Thân hình y không to lớn, nhưng tiếng nói hừng hực, mục quang sắc bén, khiến cái uy nghiêm làm mọi người đều e sợ. Y ngừng lại một chút, nói tiếp:

"Lần này đấu giá, có hai mươi kiện bảo vật. Trong đó binh khí chín thanh. Còn lại đều là kỳ trân dị bảo hiếm có trên đời. Chư vị nên soi xét thật kỹ. Kẻo lại ôm hận hối tiếc. Thôi, chúng ta bắt đầu đi."

Trương Trọng Khoái vừa nói xong, không kịp để mọi người kịp phản bác hay có ý kiến gì. Lão phẩy tay một cái, từ trong rèm một thiếu nữ bung một cái khay ra. Trương Trọng Khoái chỉ vào khay rồi nói:

"Bảo vật đầu tiên chính là một viên Thông Tê Địa Long Hoàn. Chính do Bá Đạo, Trần Trung chặt đầu một con mãng xà dài mấy trăm trượng mà lấy được. Đeo bên người có thể tỵ bách độc, nhất là độc của các loại độc xà. Giá khởi điểm một ngàn đồng vàng."

Lão vừa dứt lời, chợt một người ngồi phía dưới hừ lạnh một tiếng, giận dữ mắng:

"Tên phản đồ Trần Trung này thật kinh chúng ta quá lắm. Ta không chặt hẳn ra làm trăm mảnh thì không nguôi được cơn giận này."

Mọi người kinh ngạc nhìn lại thì thấy đó là một lão giả mặt mày vàng vọt, hai mắt hí lại như mắt rắn. Nhiều người liền lập tức nhận ra, đây là chương môn của Linh Xà tông, gọi là Lục Linh Lão Quái. Thuộc một phái trong Cửu Ngục Tà Ma, tông môn này lấy độc của các loại rắn làm chủ yếu. Thường bôi lên binh khí, một khi chém trúng người thì độc phát công tâm, cửu tử nhất sinh. Quả là một môn phái ghê gớm.

Bá Đạo Trần Trung vốn trước thuộc Tà Phái. Nhưng không hiểu vì sao lại bị trục xuất. Nay thấy món đồ đấu giá lại là bảo vật có thể khắc chế độc rắn thì lão già kia tức giận lắm. Đây chẳng phải là tên Trần Trung kia đang thách thức uy nghiêm của Tà Phái ư? Những món đồ thuộc Tà Phái hiểu rõ điều này. Ai nấy đều hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Trương Trọng Khoái thấy thế liền cười, đáp:

"Lục Linh lão quái, đây chỉ là món đồ Trần Trung gửi để Minh Chủ đem ra đấu giá mà thôi. Cũng không phải là hướng đến Linh Xà Tông khiêu khích. Chớ nên hiểu lầm chỗ đó."

Lục Linh Lão Quái hừ một tiếng, tuy trong lòng bất mãn nhưng cũng không dám phản bác. Liền ngồi im một chỗ.

Mọi người xung quanh thấy vẻ mặt lão âm trầm trông thật đáng sợ. Nhưng viên Thông Tê Địa Long Hoàn này quá mức hấp dẫn. Nhiều người không nhịn được bắt đầu hô giá. Cuối cùng Thông Tê Địa Long Hoàn được mua bởi Thiên Đạo Môn với giá năm ngàn đồng vàng.

Trương Trọng Khoái tươi cười hơn hớn, lại tiếp tục đấu giá thêm một số món nữa. Trong đó cũng có Tuyệt Liên năm trăm năm tuổi mà Lâm Ngọc Tinh từng kể với Quảng Mục Thiên.

Trương Trọng Khoái thấy bảo vật đã ra hết, chỉ còn lại chín thanh binh khí. Liền tiến lên chấp tay, nói với toàn trường:

"Các vị, chín thanh binh khí tiếp theo đây tuy không phải là thần binh lợi khí gì. Nhưng lai lịch của nó không hề nhỏ. Các vị muốn nghe qua chứ?"

Dưới đài mấy người không nhịn được hô lên:

"Mau kể đi."

Trương Trọng Khoái cười, đáp:

"Trước tiên phải kể về thế giới võ lâm lúc trước. Các vị ở đây tuy là thế hệ sau này, nhưng chắc hẳn cũng được nghe các tiền bối kể lại sử tích chứ?"

Lão nói rồi vỗ tay, lập tức chín người từ trong rèm bước ra. Mỗi người cầm theo một chiếc hộp dài. Trương Trọng Khoái mở từng chiếc hộp ra, bên mỗi hộp đều chứa một thanh kiếm. Hình dạng chín thanh kiếm này khác nhau, nhưng điểm chung chính là huyết khí tỏa ra bức người. Nhiều kẻ nhìn vào, không tự chủ được mà ngửi thắm:

"Chủ nhân thanh bửu kiếm này phải giết bao nhiêu nhân mạng mới khiến binh khí mang theo huyết khí nặng nề như vậy chứ?"

Chợt thấy Trương Trọng Khoái chỉ vào thanh kiếm đầu tiên, nói:

"Chín thanh bửu kiếm này có tên nghe rất dữ dội. Đây là thanh Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm, tiếp theo là Xích Hỏa Viêm Long Kiếm,... Cuối cùng là Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm."

Lão chỉ lần lượt từng thanh kiếm một, đồng thời nêu rõ danh tự ra. Mọi người nghe xong thì đều lấy làm ngạc nhiên. Trong tên của mỗi thanh kiếm đều có một chữ "Long".

Chợt trong đám có kẻ đứng bật dậy, nhìn chín thanh kiếm mà không giấu nổi vẻ kinh hoàng, run rẩy nói:

"Là, là... Cửu Thần Long!"

Trương Trọng Khoái gật đầu, nói:

"Vị huynh đệ này đoán thật không sai. Chín thanh kiếm này chủ sở hữu chính là Cửu Thần Long rất nổi danh trước đây. Nhưng sau này bị Cửu Long Tà Phái đánh bại, chín thanh binh khí vì thế cũng mất tung mất tích. Nào ngờ ngày hôm nay ở dị giới lại tìm được trở về. Quả thật là may mắn không thôi."

Lão nói có vẻ như rất đơn giản, nhưng ai cũng cảm nhận được máu trong người đang sục sôi. Cửu Thần Long trước đây hung danh uy chấn bát phương, nhưng sau cùng lại bị Cửu Long đánh bại. Tà Phái liền bỏ chữ "Thần" trong Cửu Thần Long, đặt thành ngoại hiệu Cửu Long. Từ đó, một huyền thoại sống của võ lâm bắt đầu nổi lên. "Diệt Cửu Thần Long, một mình chiến Võ Lâm Thất Tuyệt." Trang sử giang hồ hào hùng đó, các tiền bối không ngừng kể lại. Khiến nhân sĩ võ lâm thời bấy giờ tuy chưa gặp Cửu Long bao giờ, nhưng trong thâm tâm lại vừa kính vừa sợ.

Chợt có người hỏi:

"Minh Chủ đem chín thanh kiếm này ra là có ý gì?"

Trương Trọng Khoái hai tay chấp sau lưng, lạnh nhạt đáp:

"Minh Chủ chỉ muốn gửi đến chư vị một thông điệp mà thôi."

Ai nấy đều ngờ ngác không hiểu lời này có ý gì. Ngay cả những bậc tiền bối cao nhân cũng chau mày suy nghĩ.

Quảng Mục Thiên ngồi bên trên cười thâm trong lòng. Lâm Ngọc Quân làm như vậy, chẳng phải ý muốn bày tỏ với giang hồ rằng: "Cửu Long xuất thế." rồi hay sao? Hắn thấy Đấu Giá Hội tuy nhiều bảo vật thật, nhưng thứ mình cần thì lại không có. Xem tới đây cũng không còn thú vị nữa. Nghĩ vậy liền đứng lên rời khỏi đại điện. Đông Lai Thánh Thủ cũng vội vã chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Âm mưu to lớn

Quảng Mục Thiên cùng Đông Lai vừa bước ra khỏi Đấu Giá Hội, một cảm giác quý dị khó hiểu chợt ủa tới. Trên con đường vốn vắng tanh không một bóng người, những cơn gió nhẹ chợt thoảng qua mang theo một mùi nguy hiểm nhẹ nhẹ. Quảng Mục Thiên mày kiếm nhíu chặt, sự im ắng tới quý dị này trỗi lên một nỗi lo sợ vô hình trong tâm trí hắn...

Đông Lai thấy Quảng Mục Thiên ngờ ngẩn xuất thần, liền hỏi:

"Đại nhân có chuyện gì sao?"

Quảng Mục Thiên giật mình a một tiếng, lắc đầu đáp:

"Không có chuyện gì, chúng ta quay về thôi."

Nói rồi trở gót đi luôn. Đông Lai không dám nhiều lời, cũng lật đật chạy theo.

Hai người cứ lẳng lặng vậy mà đi, vừa đi được một đoạn. Chợt phía đằng trước thấy một toán người đứng chặn đường. Đám người này sau lưng đều đeo kiếm, phục sức thanh nhã, trông khí độ chẳng phải dạng tầm thường. Coi bộ không phải con nhà phú quý thì cũng là đệ tử đại phái nào đó.

Quảng Mục Thiên vừa thấy đám người này, bụng nghĩ thầm:

"Bọn này không nhận được muốn động thủ rồi đây."

Quả nhiên, trong đám người một gã thanh niên đứng ra, chỉ mặt Đông Lai cùng Quảng Mục Thiên mà nói:

"Hai tên gian tặc này, dám ở trong Hư Thiên Thành trộm đồ. Thế mà còn dám nhàn nhả tản bộ nơi đây. Thật là vô pháp vô thiên. Mau theo chúng ta về chấp pháp. Nếu trái lời chờ trách chúng ta động thủ!"

Đông Lai thấy thái độ đối phương ngông nghênh, trong lòng bức tức lắm. Lão tuy làm thuộc hạ cho Quảng Mục Thiên, nhưng tâm cường giả thì vẫn còn đó. Thấy một đám tiểu bối miệng còn hôi sữa mà hung hăng can quấy như thế thì làm sao nhịn cho được, đang toan tiến lên và miệng, Quảng Mục Thiên vội can lão lại, hỏi:

"Đám này là đệ tử phái nào?"

Đông Lai bức dọc đáp:

"Bẩm đại nhân, đám người này là đệ tử Thiên Đạo Môn. Một đám oắt con mà thôi. Lại dám trước mặt đại nhân hô to gọi nhỏ. Thật ngu xuẩn lắm, để tiểu nhân dạy bọn chúng một bài học."

Quảng Mục Thiên trong lòng thầm cười lạnh, hẳn cảm nhận được xung quanh đây ẩn ẩn rất nhiều cao thủ. Ít nhất cũng phải từ ba trăm đến bốn trăm người. Nhưng không chỉ riêng đệ tử Thiên Đạo Môn, còn rất nhiều môn phái khác nữa. Trong đó nhân thủ của Tà Phái chiếm số đông. Nếu Quảng Mục Thiên đoán không lầm, lần này Cửu Ngục Tà Ma xuất động hết thầy các cao thủ cao tăng, bao gồm chương môn, trưởng lão... Đám người chặn đường trước mặt này mới chỉ là mở màn mà thôi. Dự cảm bất lành hồi nãy của hắn chẳng lẽ là chuyện này?

Trong lúc Quảng Mục Thiên đang trầm mặc suy nghĩ thì tên đệ tử Thiên Đạo Môn kia quát lớn một tiếng, rút kiếm ra, tiến tới toan động thủ. Đông Lai ở bên cạnh vốn đã chúng mắt, liền tung ngay một trào. Tên đệ tử kia nào phải là đối thủ của lão, né tránh không kịp liền bị trúng chiêu. Thân hình bay vọt ra cả chục trượng, hộc một phát nôn ra ngụm máu tươi, ngã ngay đương trường. Đám đệ tử còn lại kinh sợ, hô toáng loạn xạ cả lên. Một tên trong đó vội lấy ra một cây pháo hiệu, rồi bắn lên không trung. Nổ oành một tiếng rõ to.

.....

Ở một căn phòng nhỏ trong Hư Thiên Thành, Phi Hoàng đang ngồi bên cửa sổ. Chợt, lão thấy một vệt sáng bay thẳng lên trời nổ oành một tiếng, phân tán thành vô số tia sáng rơi rũ xuống. Chính là tín hiệu cầu viện vừa rồi của Thiên Đạo Môn. Phi Hoàng khòe miệng nhếch lên một nụ cười âm hiểm, lẩm bẫm:

"Kế hoạch bắt đầu rồi. Ngày hôm nay Cửu Long chết. Chính Phái tất diệt!"

.....

Chỉ trong chốc lát, đệ tử Thiên Đạo Môn nghe tiếng cầu viện đã tụ tập đến, hay nói một cách chính xác hơn thì là hiện thân. Bởi bọn chúng đã nấp sẵn quanh đây từ trước. Chỉ chờ một trong hai người Quảng Mục Thiên và Đông Lai ra tay đã thương người bên mình. Lấy cái cớ đề xuất hiện mà thôi.

Đông Lai cũng nhận thấy có điểm kỳ lạ, quay lại hỏi ý kiến Quảng Mục Thiên. Chỉ thấy Quảng Mục Thiên lắc đầu nói:

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Cứ đợi xem sao!"

Chẳng mấy chốc, xung quanh đệ tử Thiên Đạo Môn đã vây chặt hai người lại. Nghe loạt xoạt liên tiếp, ánh sáng lập lòe, rất đông người đã rút binh khí ra cầm trên tay. Không khí xung quanh theo đó mà trở nên nặng nề vô cùng.

Chợt trong đám người, một giọng nói trầm trầm vang lên:

"Các ngươi làm gì thế? Ta chỉ bảo là mang người về, chứ có bảo các ngươi động thủ đâu nào?"

Lời kia vừa dứt, toàn bộ đệ tử Thiên Đạo Môn đều thu binh khí lại, cung kính hô lên:

"Chúng đệ tử bái kiến Chương Môn."

Từ trong đám đông, một đạo nhân nhàn nhả bước ra. Mỗi bước của lão nhìn rất bình thường nhưng lại bước xa được hơn vài trượng. Công phu khinh công sức địa thành thốn quả nhiên lợi hại vô cùng. Đám đệ tử thấy vậy đều ồ lên, mặt mày đầy vẻ sùng bái.

Đông Lai hừ một tiếng, lẩm bẫm:

"Già thần giả quỷ. Sức địa thành thốn, bốn Thánh Thủ cũng làm được. Có gì lạ đâu."

Người vừa xuất hiện chính là Chương Môn Thiên Đạo Môn, Lưu Đạo Nhân.

Chỉ thấy Lưu Đạo Nhân đi đến trước mặt Quảng Mục Thiên liền chấp tay, cúi người hành lễ, nói:

"Bổn tọa Lưu Đạo Nhân, chấp chương Thiên Đạo Môn. Vốn đã nghe uy danh Cửu Long bấy lâu. Nay mới có dịp gặp mặt, thật khiến bổn tọa kinh hỷ không thôi."

Lão tuy toàn thân trông thật thanh nhả dễ coi, nhưng vừa mở miệng lại xưng hô "Bổn tọa". Ý tứ muốn đứng ngang hàng với bậc tiền bối như hắn. Điều này khiến Quảng Mục Thiên khó chịu, nghĩ thầm:

"Giang hồ bấy giờ bối phận thật loạn hết rồi sao? Hết tên Phi Hoàng bây giờ lại mọc thêm một tên nữa."

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn cả, chính là đám đệ tử này nghe danh tự Cửu Long của hắn rồi. Nhưng lại chẳng lấy gì làm run sợ. Hơn thế nữa nhiều tên đệ tử hai mắt long sòng sọc, lóe lên tinh quang, dường như chỉ muốn băm hắn ra thành nhiều mảnh.

Quảng Mục Thiên tuy kinh ngạc, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Đoạn, hừ một tiếng nói:

"Không dám. Ngài cho đệ tử cản đường của ta. Đây là có ý gì?"

Lưu Đạo Nhân cười lạnh, đáp:

"Chuyện là thế này, trong Hư Thiên Thành có một món đồ vật cực kỳ quan trọng. Theo mọi manh mối điều tra đều dẫn đến ngài là hung thủ. Nên ta mới đệ tử đến dẫn ngài về để thẩm án. Nào ngờ ngài không nói một lời liền động thủ. Cái này phải là ta hỏi mới đúng. Ngài đây rút cục là có ý gì?"

Đông Lai Thánh Thủ giận quá, lão từ xưa tới nay hâm mộ Cửu Long. Nay thấy người đồ oan cho thân tượng của mình, nào không giận cho nổi. Khi đó, liền đứng ra mắng lớn:

"Một đám mặt dày này. Các ngươi dám đồ oan cho đại nhân ư? Cửu Long thanh danh trong võ lâm vang dội, thêm trộm đồ của ai bao giờ?"

Lưu Đạo Nhân cười khẩy, đáp:

"Chưa điều tra làm sao biết được?"

Đông Lai giận tím mặt, nói:

"Cửu, cửu..."

Lưu Đạo Nhân không để cho Đông Lai kịp nói, cười lạnh một tiếng, ngắt lời, nói:

"Không cần biết các ngươi là ai. Dám ở trong lãnh địa võ lâm trộm đồ vật thì cho dù là Không Trí đại sư cũng phải theo bọn ta về chấp pháp. Chứ đừng nói là Cửu Long."

Chợt trong đám người Thiên Đạo Môn. Một ai đó hét lên một tiếng "ah..." rõ to. Nghe thanh âm chua chát, đầy âm dương quái khí, chất chứa phẫn hận bên trong. Nhiều người xung quanh không nhận nổi mà rung mình, da gà nổi lên từng chập. Lưu Đạo Nhân kinh nghi, vội quay ra xem là ai. Hóa ra là con trai lão Lưu Hàn Diệp. Lưu Đạo Nhân vội tiến đến ân cần hỏi:

"Diệp Nhi có chuyện gì thế?"

Lưu Hàn Diệp sắc mặt vốn đã trắng bệch, gã vừa thấy Quảng Mục Thiên lại càng tái hơn, hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt, một tay chỉ vào Quảng Mục Thiên oán hận nói:

"Phụ thân, là hắn. Là hắn phé hải nhi! Thủ này bắt cộng đại thiên. Phụ thân mau báo thù giúp ta!"

Lưu Đạo Nhân nghe thế, dáng vẻ vốn hiền đạm chợt biến mất, thay vào đó là một bộ dạng dữ tợn, hướng Quảng Mục Thiên lăm lăm

"Hào, hào... Đi tìm mòn gót dày không thấy, nay tìm được lại chẳng tốn công phu. Hôm nay bản tọa không băm vằm người này làm trăm vạn mảnh thì chẳng hả được mối thù kia!"

Quảng Mục Thiên này giờ nhận đã đủ, đoạn liếc mắt, khinh thường nói:

"Ngươi nghĩ ngươi là ai? Chỉ một Thiên Đạo Môn nhỏ nhỏ mà đòi băm vằm ta ra làm trăm ngàn mảnh..."

Hắn vừa dứt lời, một giọng nói sang sảng không biết từ đâu vọng tới:

"Một Thiên Đạo Môn không làm được gì. Vậy thêm Thần Kiếm Môn, Thiên Huyền Cung, cùng Cửu Ngục Tà Ma nữa thì sao?"

Lời vừa dứt, một loạt thân ảnh từ trên không trung hạ xuống. Cùng lúc đó, toàn bộ những người ẩn nấp xung quanh đều hiện thân. Quảng Mục Thiên ngược đầu lên nhìn, thấy xung quanh mình, phía trên nóc nhà đứng lít nhá lít nhít không biết bao nhiêu người. Đếm đi đếm lại cũng phải tầm bốn trăm. Quả nhiên những kẻ ẩn nấp xung quanh đều nhắm về hắn. Quảng Mục Thiên chú ý quan sát, thấy trong bốn trăm người này, kẻ nào kẻ nấy mặt mày dữ tợn, đằng đằng sát khí. Hiên nhiên đều là người liều mạng, sống trên đầu đao mũi kiếm. Hơn nữa, những người này không vì danh tự Cửu Long của hắn mà e sợ. Hiên nhiên là những tử sĩ được các môn phái tự tay bồi dưỡng ra. Những tử sĩ này xác định liều mạng với kẻ địch, uy danh hay danh dự đối với bọn họ chẳng đáng gì.

Đông Lai đứng một bên đã sớm mặt mày trắng bệch. Lão bình sinh cũng từng bị người vây công đuổi giết, nhưng thanh thế kinh khủng như thế này, đây là lần đầu tiên chứng kiến.

Lưu Đạo Nhân vội lấy lại bình tĩnh, vội chấp tay hướng hai người mới đến, nói:

"Đàm đạo huynh hảo. Thiên Huyền Đạo Nhân hảo."

Hai người vừa đến chính là Thiết Liên Đàm chương môn Thần Kiếm Môn cùng Thiên Huyền Cung, Thiên Huyền đạo nhân.

Quảng Mục Thiên từng nghe danh Thiên Huyền Cung. Nhưng chưa thấy mặt mũi đệ tử phái này ra làm sao. Nay thấy đích thân chủ Thiên Huyền đạo nhân giá lâm không khỏi lấy làm kỳ. Chỉ thấy đó là một lão nhân đầu râu tóc bạc, rất có phong phạm của bậc cao nhân. Bất quá hắn không để ý được nhiều, khi thấy đối phương đã xuất động toàn bộ nhân thủ ẩn nấp xung quanh. Liền bật cười một tiếng, nói:

"Các ngươi quả thật tôn không ít tâm tư. Quảng Mục Thiên ta đây thật vinh hạnh lắm."

Thiên Huyền Đạo Nhân chấp tay thi lễ, đáp:

"Cửu Long ngài là bậc tiền bối võ lâm lâu đời. Bọn tại hạ vốn không nên đắc tội là phải. Nhưng Minh Chủ để mắt chỉ bảo võ lâm. Điều này chính là đại sự, không thể vì ngài là tiền bối cao nhân mà để cho qua được. Mong ngài theo chúng ta về điều tra làm rõ. Nếu..."

Quảng Mục Thiên mơ hồ cảm nhận được điều gì, trái tim bất giác đập liên hồi, vội ngắt lời, hỏi:

"Lâm Ngọc Quân làm mất vật gì?"

Thiên Huyền Đạo Nhân nhíu mày trong bụng nghĩ thầm:

"Chính ngươi trộm đồ mà còn giả bộ."

Bất quá lão không nói toạc ra suy nghĩ của mình, chỉ hít một hơi, lạnh nhạt đáp:

"Chính là Huyền Vũ Phá Thiên Cung."

Quảng Mục Thiên giật mình, hai mắt tóe lửa, gầm giọng hỏi:

"Ngươi vừa nói cái gì? Huyền Vũ Phá Thiên Cung bị mất? Là kẻ nào làm!?"

Thiên Huyền đạo nhân bị khí thế của Quảng Mục Thiên chấn nhiếp, trong lòng kinh sợ, bất giác lùi về sau hai bước. Lòng nghĩ thầm:

"Sát khí kia kinh khủng thật!"

Thấy Thiên Huyền đạo nhân không đáp, Quảng Mục Thiên trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Hắn tần tần khổ khổ trà trộn chơi đùa cùng đám hậu bối mất hết mặt mũi, chỉ để tìm tới Huyền Vũ Phá Thiên Cung. Hơn nữa cây cung đó cũng chính là chìa khóa để xâm nhập Tinh Linh Tộc, tìm hiểu rõ thân phận của hắn. Nay bị mất trộm thì làm sao không tức cho nổi. Đoạn giận lắm, gầm lên:

"Lâm Ngọc Quân! Đi ra đây cho ta. Nếu hôm nay không có lời giải thích rõ ràng. Đừng trách ta phá nát cái thành trì này!"

Lời của hắn kèm theo nội lực hùng hồn, vang vọng khắp Hư Thiên Thành. Đám người xung quanh bị âm thanh chấn cho đầu óc choáng váng. Cả đám vội lấy hai tay bịt chặt lỗ tai tại.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Vòng xoáy quyền lực

Nhưng Quảng Mục Thiên gọi mãi mà không thấy có người phản hồi. Trong lòng chợt động, nghĩ thầm: Chẳng lẽ đây là một cái bẫy? Là toàn bộ âm mưu của Lâm Ngọc Quân hay sao? Hắn muốn ta làm tội nhân của toàn bộ võ lâm ư!? Quảng Mục Thiên đứng trơ ra như tượng gỗ mà ngơ ngẩn xuất thần, hắn cùng với Lâm Ngọc Quân tuy trước đây là địch nhân. Nhưng sự tín nhiệm, tin tưởng với đối phương còn hơn cả thân huynh đệ. Nay bị người phản bội trong lòng vừa ảm ức, vừa tức giận, lại buồn bã. Vô số cảm xúc chợt ào đến, đan xen vào nhau khiến tâm thần hắn trở nên khó chịu.

Lưu Đạo Nhân cười gằn, nói:

"Cửu Long a Cửu Long... Một tên trộm cắp thôi mà dám hô loạn cái gì. Không buông tay chịu trói ngay, chẳng lẽ muốn phản kháng hay sao?"

Quảng Mục Thiên tâm trạng đang hỗn loạn. Nghe Lưu Đạo Nhân buông lời xia xói thì lửa giận trong lòng bốc lên, liếc xéo lão một cái, nói:

"Cái thứ như ngươi mà muốn bắt ta ư? Có giỏi xuống đây ném thư của ta một chưởng."

Nói rồi vùng tay đánh ra một Phách Không Chưởng. Kinh lực nhả ra nhanh như chớp, hướng Lưu Đạo Nhân phóng tới.

Lưu Đạo Nhân cảm nhận được chưởng lực đối phương hùng hồn tựa sóng cả ào ào, kinh khí chưa tới mà đã thấy tức ngực khó thở, toàn thân không thể di động. Nếu không phản kháng ngay ắt thể nào cũng bị đánh thành bánh thịt. Lúc đó lão không kịp suy nghĩ, vận khí vào song chưởng rồi đẩy ra đằng trước, ngạnh kháng với một phách không chưởng của Quảng Mục Thiên. Nghe "Ầm" một tiếng lớn, thân hình Lưu Đạo Nhân bay vút về phía sau, đụng ngay vào một ngôi nhà khiến nó đổ sụp xuống, khói bụi mịt mù. Trông có vẻ như đã bị trọng thương.

Thiên Huyền đạo nhân âm thầm hít sâu một hơi khí lạnh. Quảng Mục Thiên nội công thâm hậu, ông cũng từng nghe các tiền bối kể qua. Nhưng không ngờ lại cường hoành đến như thế. Nay tận mắt chứng kiến thật khó mà tin được, liền khi đó vội lấy lại bình tĩnh, hô lớn:

"Người này ra tay đã thương chúng ta vô số. Tội lại càng thêm tội. Cho phép dùng vũ lực bắt lấy, nếu tiếp tục phản kháng giết không tha!"

Lời lão vừa dứt, gần bốn trăm người xung quanh không hẹn mà đồng thời rút ám khí liệng về Quảng Mục Thiên. Bọn họ biết rằng công phu quyền cước bình thường thật khó mà đánh bại được người này. Vậy nên chơi tiêu hao chiến mới có cơ may dành thắng lợi. Vô số ám khí, nào là phi đao, phi câu, tụ tiễn, nổ tiễn, lôi hoa châm, thiết liên tử... Toàn bộ đều nhắm Quảng Mục Thiên mà phóng đến. Bầu trời trong thoáng chốc bị ám khí vây kín, đầu đầu cũng trông thấy ánh sáng lấp lóe của kim loại. Đông Lai kinh hoàng, ngã phịch xuống đất đầy vẻ hoảng sợ, tâm thần âm thầm niệm: "Đây chẳng lẽ là tử kỳ của ta!?"

Quảng Mục Thiên thấy thái độ của những người này, trong lòng đoán chừng hôm nay không thoát khỏi một trận tử chiến. Nhưng trong lòng bất chợt nhớ lại điều gì, nghĩ thầm:

"Những tên này lúc trước hô hào muốn bắt ta về thẩm án, sao bây giờ lại nổi lên sát khí? Chẳng lẽ Lâm Ngọc Quân muốn ta tự chết nơi này hay sao. Hay đây lại là một cái âm mưu nào khác? Giết ta có ích lợi gì cho lão?"

Vô số câu hỏi bất chợt hiện lên trong đầu Quảng Mục Thiên. Nhưng thời gian không cho hắn suy nghĩ, rất nhiều ám khí từ bốn phương phóng tới. Quảng Mục Thiên hít sâu một hơi chân khí, nội lực mạnh mẽ bùng lên. Tả chưởng lật ra vùng về phía trước, hữu chưởng án ngữ huyệt Can Du phía sau lưng, chưởng tâm ngửa ra ngoài, đồng thời khẽ xoay người một cái. Lấy Quảng Mục Thiên làm tâm, một luồng nội lực hùng hồn theo song chưởng quạt ra, hóa thành một cơn lốc xoáy hất văng toàn bộ, lít nha lít nhít không biết bao nhiêu ám khí bay ngược trở về. Trong bốn trăm người ở đây, cao thủ tuy nhiều nhưng kẻ có võ công bình thường cũng chẳng phải ít. Những ám khí bị nội lực hùng hồn của Quảng Mục Thiên phản chấn bay ngược trở về, khiến một loạt đệ tử yếu hơn bị dính đòn. Lập tức một đoàn mười mấy người ngã lăn ra, miệng sùi bọt mép chết ngay tức tức. Hiện nhiên tất cả những ám khí vừa rồi đều được tẩm độc, khiến những đệ tử kia vừa trúng ám khí thôi là chết ngay lập tức.

Đông Lai sợ hãi, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, than:

"Hảo thủ đoạn, hảo độc dược, không ngờ môn đồ Chính Phái cũng dám sử dụng tà môn này!"

Nên biết là võ lâm sở dĩ phân chia Chính - Tà, bởi vì một bên hành động chính nhân quân tử, một bên luôn luôn xảo trá độc địa. Cái để người ta nhận biết rõ ràng nhất chính là vũ khí mỗi bên sử dụng. Chính phái cũng dùng ám khí, nhưng không bôi độc dược. Còn Tà Phái thì kiếm, đao, thương, ám khí... tất cả đều được bôi độc dược. Nay Thiết Liên Đàm, Lưu Đạo Nhân, Thiên Huyền đạo nhân đều cho đệ tử bôi độc vào ám khí của mình. Hiện nhiên là đi lại quy tắc từ trước tới nay của Chính Phái, phá hư quy củ võ lâm.

Quảng Mục Thiên chợt nhíu mày nói:

"Các ngươi thật muốn cùng ta không chết không thôi hay sao?"

Thiên Huyền đạo nhân cười đáp:

"Ngài chắc hẳn cũng nhận ra điểm kì lạ. Đúng thế đấy, ý đồ ngày hôm nay của bọn ta chính là muốn Đồ Long rồi!"

Quảng Mục Thiên hừ một tiếng, hỏi:

"Các ngươi muốn diệt ta, nhưng đã nghĩ tới cái giá phải trả hay chưa? Lâm Ngọc Quân tuy là Minh Chủ đấy, nhưng các ngươi không cần phải nghe lời lão đến mức bán đi cái mạng của mình chứ?"

Thiên Huyền đạo nhân bật cười ha hả, đáp:

"Lâm Ngọc Quân ư? Lão còn chưa đủ tài đức để ra lệnh cho bọn ta. Chỉ sợ là lão cũng sống không nổi qua ngày hôm nay đâu."

Quảng Mục Thiên giật mình kinh ngạc, thì ra hắn đã hiểu lầm mọi việc. Lâm Ngọc Quân không hề ra lệnh cho bọn này cản đường giết hắn. Nghĩ tới điều đó, tâm trạng hắn có chút thả lỏng hơn. Đoạn hỏi:

"Vậy các ngươi giết ta rút cuộc là muốn điều gì?"

Thiên Huyền đạo nhân ngẩng đầu lên trời cuồng tiếu, đáp:

"Chính là danh tiếng! Bọn ta muốn danh tiếng."

Quảng Mục Thiên ngẩn người, không nghĩ rằng một đám người cản đường muốn giết mình chỉ vì danh tiếng. Chỉ vì một thứ hư vô mờ mịt mà đánh đổi cả

mạng sống của mình, thật khó mà hiểu nổi.

Thiên Huyền đạo nhân thấy vẻ mặt khó hiểu của Quảng Mục Thiên liền lên tiếng giải thích:

"Ngài chắc hẳn mới nhập giang hồ không lâu. Chưa hiểu rõ đây chẳng mới nhợ phía trong đó. Bọn ta tồn công tồn sức như thế này cũng chỉ vì cái chức Minh Chủ. Cái ghế Hoàng Đế cũng là thay nhau ngồi, hưởng hồ cái chức vị Minh Chủ Vô Lâm? Nhưng bọn ta danh tiếng còn quá thấp, chưa hội đủ điều kiện. Nhưng bây giờ, chỉ cần giết được Cửu Long ngài, danh tiếng bọn ta ở trong võ lâm sẽ uy vọng hơn trước rất nhiều. Lại thêm Thống Lãnh Tà Phái ủng hộ, đến lúc đó, cái chức vị này chắc chắn sẽ nằm trong tay ta rồi..."

Lão vừa nói xong, Thiết Liên Đàm đứng bên liền hừ lạnh một tiếng, nói:

"Thiên Huyền đạo huynh có vẻ như nói điều này hơi sớm a. Chức vị kia thuộc về ai còn chưa biết được đâu."

Thiên Huyền đạo nhân hai mắt phát ra những tia sáng lấp lờ, nhưng rất nhanh lão liền thu lại, cười huề đáp:

"Đúng vậy. Chúng ta cứ làm cho xong việc đã rồi tranh chấp cũng chưa muộn."

Quảng Mục Thiên rút cuộc cũng biết nguyên do. Nhưng hắn vẫn tò mò vài chuyện, đoạn hỏi tiếp:

"Người nói Lâm Ngọc Quân không sống qua nổi ngày hôm nay nữa, có nghĩa là sao? Mặt khác, các người âm mưu làm chuyện này chẳng lẽ Không Trí đại sư cùng Chính Phái đồng đạo không ai biết ư?"

Thiên Huyền đạo nhân lắc đầu, đáp:

"Thống Lãnh Tà Phái đã hứa hẹn với ba người bọn ta. Nội trong ngày hôm nay, chỉ cần giết được ngài, lão ta cũng sẽ dốc toàn bộ sức lực, ra tay tiêu diệt Lâm Ngọc Quân. Mở đường cho bọn ta ngồi vào chức vị Minh Chủ. Còn về lão Không Trí cùng đồng đạo chính phái ư... Ha ha ha, chỉ sợ bây giờ bọn họ cũng đang bận rộn trở về cứ địa, ngăn trở Yêu Tộc tấn công nha. Làm gì còn sức mà phân tâm chiếu cố Hắc Vân Thành nữa! Đợi khi mọi chuyện xong xuôi cả thì chức Minh Chủ này đã đổi vị rồi. Lúc đó có thêm cả Thống Lãnh ủng hộ nữa, thì làm gì còn ai dám phản bác. Thôi nói như vậy đủ rồi, chúng ta động thủ đi thôi."

Nói đoạn cùng Thiết Liên Đàm đồng thời tung mình nhảy xuống, đứng đối diện với Quảng Mục Thiên. Đám đệ tử xung quanh ai nấy trông ngực đánh thình thình, tuy biết rằng bên mình người đông thế mạnh, tất cả cùng xông cả lên thì chỉ chớp mắt đã băm vằm hai kẻ dưới kia ra thành trăm mảnh. Nhưng nên nhớ rằng, uy danh Cửu Long không phải tự dung mà có.

"Các vị, không hợp lực giết người này. Kẻ chết sẽ là chúng ta. Không động thủ ngay, còn đợi đến khi nào?"

Lưu Đạo Nhân chẳng biết từ khi nào đã bước ra khỏi đóng đồ nát. Lão gầm lên đầy vẻ giận dữ, hai mắt bắn ra tinh quang trông thật kinh khiếp. Lão vốn chỉ có duy nhất một đứa con trai, chính là Lưu Hàn Diệp. Nay bị Quảng Mục Thiên phế mất dương căn (của quý) thì làm sao không giận cho nổi. Chỉ hận tài mình chưa bằng người, chứ nếu không lão đã xông lên liều mạng từ sớm.

Người trong võ lâm đều có một cái tâm của cường giả. Tuy ai nấy đều biết Quảng Mục Thiên lợi hại thật, nhưng đám người Lưu Đạo Nhân, Thiết Liên Đàm rất tự tin với võ công của chính mình. Nếu đơn đả độc đấu không lại, chẳng lẽ quần công cũng thắng không được?

Thiết Liên Đàm hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

"Các vị chờ giấu điểm thực lực. Nếu không lật thuyền trong mương cũng đừng oán hận."

Nói đoạn đưa tay vòng sau lưng lấy ra một thanh kiếm màu đen tuyền. Lão cong ngón trỏ lại khê búng vào sống kiếm, phát ra một tiếng "Oong" ngân nga kéo dài. Coi bộ chẳng phải là phàm vật.

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, bất giác hô lên:

"Đây là Thiên Diệt Kiếm!"

Sở dĩ Quảng Mục Thiên nhận ra thanh kiếm này chính là vì một trận chiến cuối cùng với Lãnh Mạc Tà kia. Thanh Thiên Diệt Kiếm này uy lực cực kỳ kinh khủng, có thể hấp thu mọi ngoại lực tác động vào nó rồi phản chấn lại với lực đạo lớn hơn gấp bội. Điều đó cho hắn cảm nhận thật sâu nhận thức. Tuy vậy Quảng Mục Thiên chẳng hề sợ hãi, nhưng muốn phá bỏ thanh kiếm này hắn cũng phải tiêu hao tám, chín thành công lực. Đối diện với một cuộc quần chiến như vậy, tiêu hao nửa thành công lực thôi cũng đã hung hiểm lắm rồi chứ đừng bảo là chín thành.

Chỉ nghe, Thiết Liên Đàm hô "Thình" xong, nghe vù một tiếng đã đâm ra một kiếm thẳng vào ngực Quảng Mục Thiên. Quảng Mục Thiên vừa toan tránh né, bỗng thấy sau lưng có hơi gió ủa đến, biết ngay có người đánh lén, nghe kiếm phong rít lên veo veo, hiển nhiên công lực người này cũng cao thâm lắm. Quảng Mục Thiên tuy có ngoại công cường hoành, kiếm này đâm trúng cũng chưa chắc đã khiến hắn bị thương. Bất quá, vô cớ ăn một kiếm ngay từ đầu cũng khá mất mặt. Nghĩ vậy, chân trái điểm một cái đã nhẹ nhàng vọt ra xa hơn ba trượng. Quả nhiên, Lưu Đạo Nhân ở phía sau đâm một kiếm ám toán kia liền hệt vào quãng không.

Lưu Đạo Nhân cùng Thiết Liên Đàm thấy Quảng Mục Thiên dùng khinh công tránh được ai nấy lộ vẻ kinh dị.

Chợt một thân ảnh bay vút lên, đứng chắn trước Quảng Mục Thiên, chính là Thiên Huyền đạo nhân. Chỉ thấy lão song chưởng từ bên ngoài đánh vòng

vào, rồi đẩy ra thật nhanh, theo thế của chiêu "Hoành Đao Trục Long". Đồng thời hét lớn:

"Chạy đi đâu!?"

Thiên Huyền đạo nhân tuy bên ngoài hô hào mạnh mẽ, nhưng cũng biết mình không phải là đối thủ của Quảng Mục Thiên. Nên chiêu này đánh ra chỉ sử dụng ba thành công lực, bảy thành còn lại lưu về giữ gìn đan điền cùng lục phủ ngũ tạng thật chặt. Khiến cho đối phương nếu có phản công cũng chưa thể ngay lập tức giết chết mình luôn được. Mặt khác, lão tu luyện chính là môn Huyền Băng Ly Hỏa công. Ở trên giang hồ vốn được xem là một môn công phu đặc dị, lấy Băng Phách Hàn Công làm chủ tu, Ly Hỏa Âm Ma Công làm phụ trợ. Người bên ngoài chỉ thấy hai bàn tay của Thiên Huyền đạo nhân tỏa ra khói xanh, xộc ra khí lạnh bức người. Nhưng nào biết rằng ẩn trong song chiêu kia là một tia Ly Hỏa ám kinh. Một khi đánh trúng, tia ám kinh kia lập tức chui vào cơ thể đối phương, như như giòi trong xương khó có thể thanh trừ hóa giải, nhưng lại hội không ngừng thiêu đốt đối phương chân khí.

Quảng Mục Thiên một hơi địch với ba tay hảo thủ mà không hoang mang chút nào. Mắt thấy địch nhân lảng không phóng tới liền đưa song chiêu của mình lên nghênh tiếp song chiêu của đối phương. Nghe "Bình" một tiếng vang dội, Thiên Huyền đạo nhân bị bắn ngược về sau, muốn gắng gượng đứng lên nhưng toàn thân chấn động như không còn hơi sức lao đảo vài bước rồi ngã phịch xuống đất, đồng thời miệng liên tục nôn ra vài ngụm máu tươi, sắc mặt vàng như nghệ. May là lão đã sớm đề phòng, lưu lại bảy thành công lực thủ hộ bản thân, chứ nếu không một chiêu vừa rồi hẳn là đã mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Phong Hỏa Ma Đạn

Tuy Quảng Mục Thiên cản được thế công Thiên Huyền đạo nhân nhưng hắn cũng bị hụt mất một nhịp, bất giác phải lùi về sau ba bước. Vội nhìn xuống thì đã thấy hai bàn tay của mình bị hàn khí bao phủ trở nên trắng buốt, tỏa ra từng đợt khói màu xanh. Bất quá, Quảng Mục Thiên có ngoại công Kim Cang Bất Hoại thân hộ thể, chút hàn khí này không ăn nhằm gì. Nhưng điểm kỳ quái chính là trong lớp hàn khí này có một điểm màu đỏ sáng rực, đến khi Quảng Mục Thiên chú ý thì nó đã chui tọt vào trong cơ thể của hắn rồi.

Quảng Mục Thiên kinh sợ, vội âm thầm nội thị xem xét. Chỉ thấy ở vị trí đan điền của mình, một luồng dị chủng chân khí cực nóng không biết từ đâu xuất hiện, đang hội không ngừng thiêu đốt chân khí của hắn. Mỗi một tia khí công bị tiêu hao, luồng dị chủng chân khí này lại càng bành trướng hơn gấp bội. Nếu không nhanh chóng trục xuất ngay, chẳng mấy chốc toàn bộ khí công Quảng Mục Thiên cố gắng tu tập bao lâu nay sẽ bị luồng dị chủng chân khí này thôn phệ. Đến lúc đó, hắn chắc chắn sẽ bị "Chân Hỏa Phệ Tâm", chết đến không thể chết hơn.

Nói về Huyền Băng Ly Hỏa thần công của Thiên Huyền đạo nhân khác xa so với Băng Thiên Liệt Diễm chiêu của Triệu gia. Băng Thiên Liệt Diễm chiêu là sự kết hợp giữa ma pháp và khí công, lấy sự cường hoành của ma pháp kết hợp cùng biến ảo kỳ diệu của nội lực, tạo nên sức công phá mãnh liệt. Còn Huyền Băng Ly Hỏa công thì dùng dị chủng chân khí Ly Hỏa ám kinh, không ngừng ám vào chân khí thôn phệ công lực của kẻ địch để lớn mạnh. Đối phương càng lợi hại, tia ám kinh này lại càng kinh khủng hơn, cho đến khi toàn bộ cơ thể địch nhân bị chân hỏa thiêu cháy chết mới thôi. Tuy môn công phu này được mệnh danh là thần công, nhưng những tay hảo thủ trong giang hồ vẫn âm thầm gọi đó là ma công. Quảng Mục Thiên dụng phải một tia ám kinh này, tuy rằng rất nhỏ. Nhưng Thiên Huyền đạo nhân phải mất tận hai mươi năm mới bồi dưỡng ra được, tất cả cũng chỉ vì ngày hôm nay.

Thiên Huyền Đạo Nhân sắc mặt trắng bệch, cổ nhện đau, hô lên:

"Các vị, ta đã gieo Ly Hỏa ám kinh vào cơ thể hắn. Mau mau động thủ, đừng cho hắn vận công thanh trừ."

Lưu Đạo Nhân cười một cách dữ tợn, gầm lớn:

"Cửu Long, hôm nay bốn tọa liễu mạng với ngươi."

Nói rồi chum môi huyết lên một hồi sáo. Đám đệ tử Thiên Đạo Môn xung quanh nghe thấy âm lệnh của chiêu môn, thò tay vào trong túi lấy ra một nhúm quả cầu màu đỏ, không biết là vậy gì. Cả đám cùng hô hào lên vài tiếng làm hiệu rồi đồng loạt liệng về phía Quảng Mục Thiên. Một đám quả cầu bé tý này không có góc cạnh sắc nhọn, làm ám khí thì chẳng thể đã thương người.

Đồng Lai thấy đám đệ tử kia cầm ra một đám tiểu cầu nhỏ, hai mắt trừng lên, đẩy về kinh hãi, miệng lắp bắp:

"Là Phong Hỏa Ma Đạn. Đại... đại nhân, mau chuẩn thôi. Cái này ném ra sẽ phát nổ đấy!"

Lưu Đạo Nhân cười sang sảng, hét lên:

"Muốn chạy đâu có dễ như thế! Mau ném đi."

Lão vừa dứt, mười mấy tên đệ tử vung tay vút một đám Phong Hỏa Ma Đạn về phía hai người. Khi đám Ma Đạn kia lảng không phóng tới, Quảng Mục Thiên liền hừ lạnh một tiếng, song chiêu giơ lên thủ thế, toan dùng chiêu lúc này đánh bật ám khí kia thêm một lần nữa. Nhưng Đồng Lai đứng bên cạnh hoảng sợ, vội hô:

"Đại nhân không thể. Kinh khí không quật lui đám Phong Hỏa Ma Đạn này được đâu!"

Đông Lai mặc dầu nói rất nhanh, nhưng tốc độ bắn tới của Phong Hỏa Ma Đạn quá mau lẹ. Lúc này cho dù Quảng Mục Thiên có dùng chiêu cũ đi chăng nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Đột nhiên, hắn quay phắt người lại thật nhanh, tả chưởng hóa thành trào chụp ngay sau ót Đông Lai. Đông Lai vốn tâm thần đang hoảng loạn không kịp đề phòng. Bị Quảng Mục Thiên nắm ngay trúng yếu huyệt, chỉ kịp kêu "Ồi" một tiếng, toàn thân liền rã rời không còn chút hơi sức. Trong lòng lão đầy vẻ kinh sợ lẫn hối hận, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Cửu Long muốn đưa ta ra làm tấm lá chắn hay sao? Đông Lai ta một đời tung hoành giang hồ, khoáy ý ân cừu đủ cả. Nay... Nay được chết dưới tay Cửu Long cũng chẳng lấy làm hối tiếc. Chỉ có điều... Ài"

Nhưng không ngờ, Quảng Mục Thiên cười lớn, nói:

"Ta ở đây động thủ, ngươi đứng bên cạnh thật vững chân vững tay. Mau mau đi tìm lão Không Trí, kể cho lão rõ ràng chuyện ngày hôm nay."

Dứt lời liền gầm lên một tiếng, tay phải vận thần lực, lập tức ném Đông Lai về hướng cổng của Hư Thiên Thành.

Kể thì lâu chứ mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt mà thôi. Quảng Mục Thiên khi vận lực ném Đông Lai đi thì đồng thời gầm lên một tiếng. Tiếng gầm này là hắn chủ đích, nén tới sáu thành công lực vào đó. Ngay cả những bậc cao thủ như Thiết Liên Đàm, Lưu Đạo Nhân, Thiên Huyền đạo nhân đều ù tai cả lên, đầu vầng mắt hoa, phải cố gắng lắm mới vận công trấn tĩnh được lại. Nhưng cũng nhờ thế mà hành động Quảng Mục Thiên ném Đông Lai tẩu thoát đi không một ai có thể trông thấy được.

Chỉ thấy tiếp theo, một loạt tiếng nổ "Ầm Ầm" vang lên dữ dội, khiến toàn bộ Hư Thiên Thành, Hắc Vân Thành đều chao đảo, rung lắc như muốn sụp đổ. Tiếng nổ kia diễn ra một hồi lâu mới chấm dứt. Theo đó, một cột khói hình nấm màu đen bốc lên nghi ngút. Đám Phong Hỏa Ma Đạn này sức công phá thật mãnh liệt, cũng may là Lưu Đạo Nhân chỉ cho đám đệ tử tập trung ném vào một chỗ. Chứ nếu không không cẩn thận ném lệch ra thì những người xung quanh cũng phải chịu vạ lây bị nổ chết.

.....

Tại cổng phía Nam của Hư Thiên Điện, một thân ảnh bước ra từ đồng đồ nát của một tòa nhà, chính là Đông Lai bị Quảng Mục Thiên ném tới đây. Lúc này lão mới chập vật đứng dậy, cùng khi đó tiếng nổ kia vừa dứt. Hai mắt Đông Lai tỏa ra sát khí kinh người, hai nắm đấm siết chặt, gầm nhẹ trong cổ họng:

"Phong Hỏa Ma Đạn! Kim Bối Khắc, ta với ngươi đời này không đội trời chung!"

Phong Hỏa Ma Đạn này chính là của Hỏa Long Đại Ma Đạo Sư - Kim Bối Khắc. Nếu Quảng Mục Thiên nhớ ra thì đám châu này cũng tương tự như Phá Diệt Lôi Châu của Đan Tâm - Diệt Thế Lôi Đại Ma Đạo Sư từng cho Tiểu Lôi (Thiểm Điện Lôi) ăn qua. Mỗi Đại Ma Đạo Sư đều có thể chế tạo một loại khóa châu như thế, dùng để phòng thân. Tuy sức công phá đều giống nhau, nhưng tính chất lại hoàn toàn khác biệt.

.....

Khi khói đen vừa tan, một cái hố sâu hoắm hiện lên trước mắt ba người Lưu Đạo Nhân. Cái hố này sâu không thấy đáy, hiển nhiên do cú oanh tạc vừa rồi quá khủng bố. Thiên Huyền đạo nhân nhíu mày, hỏi:

"Hắn chết rồi sao?"

Lưu Đạo Nhân hừ một tiếng, nói:

"Phong Hỏa Ma Đạn của bốn tọa phải mất rất nhiều tiền bạc mới mua lại được. Uy lực cường hoành như thế thì hắn sống sao nổi! Hừ hừ, công lao diệt Cửu Long ngày hôm nay về tay bốn tọa rồi. Các ngươi muốn húp cháo cũng chẳng được nữa đâu."

Thiết Liên Đàm đứng khoanh tay chỉ trầm mặc chứ không thêm đáp. Thiên Huyền đạo nhân khuôn mặt từ lâu đã trầm xuống, chợt lão vung tay chụp ngay một tên đệ tử đứng gần đó, nói:

"Ngươi xuống coi thử hắn sống hay đã chết! Nhớ là sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Dứt lời tay phải liền vận lực, quăng tên đệ tử kia xuống hố.

Tên đệ tử kia chỉ kịp kêu một tiếng "ahhh..." đầy hoảng sợ.

.....

Cùng lúc đó, tại phủ võ lâm minh chủ. Một mảnh tan hoang, chỉ thấy chính giữa sân có hai thân ảnh đang quỳ vào nhau thành một đoàn, xung quanh kinh phong rít lên veo veo, hiển nhiên hai người này đang có một trận tử đấu thật hung hiểm. Nếu cố gắng nhìn kỹ hơn thì hai thân ảnh, một người trong đó chính là Minh Chủ Võ Lâm, Lâm Ngọc Quân. Người còn lại kia là Thống Lĩnh Tà Phái Phi Hoàng.

Chỉ nghe Lâm Ngọc Quân vừa sử ra một đả chính là tuyệt học bình sinh của y, Phá Thần Quyền. Miệng đồng thời hét lên đầy vẻ giận dữ, mắng:

"Phi Hoàng lão tặc! Ngươi đây là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi tự muốn giết ta hay sao? Nếu ngươi cứ ép ta như thế, cũng đừng trách ta tuyệt tình không nể mặt."

Phi Hoàng cười lạnh, nghiêng người né chiêu rồi phản kích một chiêu thật hiểm độc, đoạn đáp:

"Ha ha ha... Bồn Thống Lĩnh lại sợ quá cơ! Bất quá hôm nay tâm tình ta khá tốt nên sẽ không giết ngươi đâu. Nhưng sẽ có người khác thay ta làm chuyện đó."

Àm!

Đúng lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Lâm Ngọc Quân bất giác kinh sợ, không dám ham chiến vội thối lui về sau, tâm thần hướng vụ nổ kia mà cảm ứng đến. Chợt lão giật bản mình, thốt lên:

"Là Cửu Long ư!?"

Phi Hoàng cười ha hả, nói:

"Đúng thế đây! Chính phái tồn tại cũng do Cửu Long. Diệt cũng tại Cửu Long."

Lâm Ngọc Quân giờ này mà còn không nhận ra âm mưu của Phi Hoàng nữa thì cũng uống với cái chức vị Minh Chủ Võ Lâm. Lão bất giác cười lớn, nói:

"Ngày xưa Cửu Long bị Chính Tà vây công, một ngàn người còn chẳng thấm vào đâu. Bây giờ chỉ có ba trăm, bốn trăm tên tép riu thì làm sao thắng cho nổi."

Phi Hoàng đáp:

"Bồn tọa cũng chẳng trông chờ vào ba tên phế vật kia làm gì. Hậu chiêu thực sự còn ở phía sau. Chỉ đáng tiếc ngươi không có cơ hội nhìn thấy được."

Lâm Ngọc Quân hỏi:

"Quả nhiên Thống Lĩnh Tà Phái trí tuệ hơn người. Ngay cả đệ tử Chính Phái cũng mưu toan cho được. Thật khiến bồn tọa khâm phục không thôi. Bất quá ngươi dựa vào đâu mà dám khẳng định Cửu Long sẽ ra tay với bồn tọa?"

Phi Hoàng cười lạnh, đáp:

"Con người sinh ra đều có dục vọng. Đám Lưu Đạo Nhân, Thiết Liên Đàm kia... Bên ngoài đều tỏ vẻ thanh nhã, nhưng ai biết trong thâm tâm bọn họ nghĩ gì? Ta chỉ mớ vài lời dụ dỗ, cho bọn hán cái chức Minh Chủ làm thù lao. Bọn hán liền đồng ý bán mạng cho ta rồi. Ha ha ha... Còn về chuyện Cửu Long ư? Ngươi biết hán muốn lấy Huyền Vũ Phá Thiên Cung về làm gì không?"

Lâm Ngọc Quân trầm mặc suy nghĩ chút rồi nói:

"Ta có nghe được, lúc ở ngoài Hắc Vân Thành hán có cứu một Tinh Linh Tộc khỏi tay võ sĩ. Sau đó cách vài hôm thì hán tham dự Đại Hội Võ Lâm. Hán là muốn lấy cây thần cung kia về tặng người kia đi."

Phi Hoàng gật đầu, đáp:

"Chính thế, người mà hán muốn tặng thần cung. Hiện đang nằm trong tay ta. Nếu ta dùng người kia uy hiếp hán thì liệu sẽ như thế nào?"

Lâm Ngọc Quân không cho là đúng, nói:

"Ngươi nghĩ Quảng Mục Thiên sẽ vì một nữ nhân mới quen biết mà bán đi danh dự của chính hán ư? Coi bộ Phi Hoàng ngươi quá xem trọng chuyện kia rồi đấy. Cần thận không kéo lại lật thuyền trong mương."

Phi Hoàng ngẩng đầu cười ha hả, nói:

"Không không, ngươi nói sai rồi. Cơ bản lúc đầu ta cũng chẳng có ý định bắt cô ta uy hiếp gì đâu. Nhưng khi dùng thuật *sưu hồn tra hỏi thì mới phát hiện ra một bí mật động trời. Ta dám khẳng định với ngươi rằng, nếu ta lấy tính mệnh cô gái kia uy hiếp Cửu Long. Cho dù là bảo hán ăn cứt hán cũng phải mở miệng mà ăn."

(Sưu hồn ở đây không phải là sưu hồn thuật giống như trong tiên hiệp đâu nhé!)

Lâm Ngọc Quân thấy Phi Hoàng khẳng định tự tin như thế, trong lòng đã bắt đầu dao động.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đồ Long kiểm trận

Tên đệ tử xấu số bị Thiên Huyền đạo nhân không hề thương tiếc, túm lấy gáy rồi quăng xuống phía dưới. Đám người xung quanh đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, không ai ngờ được rằng một lão đạo nhân đáng vẻ bên ngoài tiên phong đạo cốt mà bên trong lại âm hiểm độc địa như thế. Chỉ có Thiết Liên Đàm cùng Lưu Đạo Nhân mới thâm hiểu rằng, nếu không làm như vậy, người chết rất có thể sẽ là bọn hắn.

Bất quá, tên đệ tử kia rớt xuống hồ một hồi lâu cũng không thấy có động tĩnh gì. Khiến Lưu Đạo Nhân sắc mặt chợt trở nên khó coi, lão vừa nãy lời nói vô cùng tự tin, đỉnh ninh rằng Phong Hỏa Ma Đạn của mình rất lợi hại. Nếu Cửu Long còn sống sau pha vừa rồi, chẳng phải lão sẽ mất mặt với các đồng đạo lắm sao? Nghĩ thế, Lưu Đạo Nhân cắn răng, bèn đánh bạo một phen, men men tiến sát lại gần cái hồ. Những tay hảo thủ vô lâm như Lưu Đạo Nhân tâm thần vốn rất cẩn mật. Khi lão tiến lại sát cái hồ thì đã âm thầm quán chú khí công vào trường kiếm của mình, phòng thủ môn hộ thật chặt, đề phòng Quảng Mục Thiên ở dưới đột nhiên ám toán.

Bỗng nhiên, một vật to lù lù màu trắng bóc từ dưới hồ vọt lên, thế bay cực kỳ mau lẹ. Lưu Đạo Nhân tuy tâm thần hoảng hốt, nhưng lão đã sớm có đề phòng, vội giơ kiếm lên bổ liền năm sáu nhát về phía trước. Mấy cú bổ này của lão tích sức nội lực này giờ, nên kinh phong bắn ra ghê gớm lắm. Cái vật màu trắng kia như đậu hũ, bị kiếm phong chém đứt làm mấy chục mảnh, đồng thời một chất dịch màu đỏ bắn ra tung tóe. Lưu Đạo Nhân vốn cách vật kia không xa, bị chất dịch kia văng trúng mắt. Lão trong bụng hoảng sợ không thôi, còn tưởng là Quảng Mục Thiên tung độc dược, liền la toáng lên:

"Chết tiệt, ta bị ám toán. Mau mau đem giải..."

Nhưng lời của lão còn chưa nói xong thì một vật khác, kích cỡ khoảng bằng quả dưa leo (dài tầm 6 - 7cm, đường kính 3cm) đột nhiên bay vọt thật nhanh, nhét tòng vào miệng Lưu Đạo Nhân, khiến lão ứ ớ không phát thành tiếng. Lưu Đạo Nhân chỉ cảm thấy vật trong miệng mình mềm mềm, nhưng mùi xú khí cùng huyết tanh bốc lên nồng nặc. Hiển nhiên vật này là một bộ phận bản thủ nào đó trên cơ thể người.

Lúc này, Lưu Đạo Nhân cảm thấy hai tròng mắt không đau nhức như trong tưởng tượng. Liền hiểu ngay đây không phải độc dược gì sất, hơn nữa có mùi tanh tươi, hẳn là máu huyết của người nào đó bắn trúng mắt mình. Lão khi đó mới định thần bình tĩnh lại, vội khạc nhổ vật trong miệng ra, rồi lấy tay áo lau chùi đi chất dịch trên mặt.

Thiết Liên Đàm cùng Thiên Huyền đạo nhân chứng kiến toàn bộ tràng cảnh vừa rồi. Trên khuôn mặt khế co giật vài cái, biểu tình trông thật khó coi. Bọn họ nãy giờ không phải không ra tay trợ giúp, mà tốc độ bắn tới của vật kia quá nhanh, Lưu Đạo Nhân cũng chưa xem đó là vật gì thì đã chém bừa rồi. Hơn nữa, biến cố xảy ra cũng thập phần bất ngờ, cho dù bọn họ là hảo thủ số một số hai vô lâm đi nữa cũng chắc gì phản ứng kịp.

Lưu Đạo Nhân hai mắt sáng tỏ trở lại rồi, vội quay ra nhìn xem người bị mình chém vừa rồi là ai. Chỉ thấy đó là một người toàn thân be bét máu, do bị mấy nhát chém vừa rồi nên cơ thể đã không còn nguyên vẹn, lòng phổi tim cật lòi tuột hết cả ra. Lưu Đạo Nhân cố quan sát mặt người nọ thì chợt nhận ra, đó chính là tên đệ tử vừa nãy bị Thiên Huyền đạo nhân ném xuống. Đoạn lão quay ra, vừa lúc thấy một khúc thịt dài dài, chính là vật mà mình vừa khạc nhổ ra. Khuôn mặt Lưu Đạo Nhân chợt đen như đít nòi, tâm trạng uất ức phần hận đến cực điểm. Thì ra cái vật mà Lưu Đạo Nhân vừa nhổ ra, chính là một cái dương căn...))) (T/g: Biến thái vl)

Đột nhiên, bên mé tả một giọng cười chế giễu vang lên:

"Thật là không ngờ được, Chương Môn Thiên Đạo Môn uy danh lừng lẫy khắp vô lâm, mà lại có sở thích kỳ quái như vậy. Tại hạ bái phục, bái phục nha."

"Kẻ nào!"

Lưu Đạo Nhân hai mắt như tóe lửa, vội quay sang nhìn xem là ai. Thì hóa ra đó chẳng phải Quảng Mục Thiên hay sao? Chỉ thấy lúc này Quảng Mục Thiên mặc trên người một bộ trường bào màu xanh nhạt, chính là của tên đệ tử lúc nãy bị Thiên Huyền đạo nhân ném xuống hồ.

Thì ra, khi Quảng Mục Thiên bị Phong Hỏa Ma Đạn oanh tạc xuống hồ sau. Hắn tuy là có thần công Kim Cang Bất Hoại hộ thể trên người, nhưng đối mặt với một lượng lớn Phong Hỏa Ma Đạn lợi hại như thế. Nói không bị thương cũng chỉ là lừa người mà thôi. Chỉ thấy vết thương trên cơ thể hắn chẳng chịt, khiến bộ trường bào vốn một màu xanh nhạt nay lấm tẩm từng mảng màu đỏ màu hồng, trông thật quý dị lắm sao.

Nói tới chuyện khi Quảng Mục Thiên rớt xuống hồ, quần áo trên người cũng bị đốt thành tro bụi. Đang lúc luống cuống chẳng biết làm sao thì đúng lúc này từ trên lại rơi xuống một tên đệ tử của Thiên Huyền Cung. Quảng Mục Thiên trong lòng mừng rỡ, vội đánh ngất tên kia rồi tráo lấy quần áo. Xong rồi vận lực ném tên đệ tử kia lên trên. Ý hắn vốn chỉ là muốn làm mất mặt Thiên Huyền Cung một phen cho đã con tức mà thôi. Nào ngờ mọi chuyện lại xảy ra tốt hơn dự liệu của hắn gấp nhiều lần. Hơn nữa, cái quả Lưu Đạo Nhân ngậm cái dương vật kia trong miệng quả đúng là cực phẩm trên cực phẩm. Khiến hắn đang bị trọng thương cũng không nhịn nổi mà bật cười thành tiếng.

Lưu Đạo Nhân khí giận công tâm, mặt mũi mất hết trước mặt bao nhiêu người như vậy. "Ọc" một tiếng, liền phun ra một ngụm tiên huyết, đoạn gầm lên:

"Cửu Long, bốn tọa không giết chết ngươi thì không thỏa được mối hận này. Hôm nay nếu không phải ta chết thì ngươi vong!"

Nói rồi trường kiếm soạt một tiếng đâm thẳng tới.

Thường có câu "Giận quá mất khôn." Lưu Đạo Nhân một đời anh minh thần võ, nay bị khí giận công tâm mất kiểm soát. Thậm chí lão cũng không thèm phòng thủ, chiêu nào chiêu nấy đánh tới đều là sát chiêu, quyết liều mạng với đối phương.

Chỉ thấy một vùng kiếm mang lập lòe, ánh sáng bắn ra bốn phía, kinh phong rít lên veo veo. Xung quanh chín, mười trượng đều bị kiếm phong bao phủ.

Lưu Đạo Nhân lúc này giận quá rồi, nào quan tâm ai ở bên cạnh nữa đâu. Chỉ nhìn chăm chăm Quảng Mục Thiên mà chém loạn, đâm đẽ từ phụ cận xung quanh đánh và lấy tránh không kịp liền bị kiếm của lão chặt làm mấy trăm mảnh. Lưu Đạo Nhân mặc dù kiếm thuật tinh diệu, nhưng tâm thần nổi nóng làm mất cái khôn của người học võ. Chiêu thế của lão đầy vẻ lãng lẹ mà không hề biết biến ảo, chỉ quyết lấy linh mạng đối phương. Còn Quảng Mục Thiên tuy bị Phong Hỏa Ma Đan oanh tạc trọng thương. Nhưng ứng đối với một Lưu Đạo Nhân nổi điên chém bừa như này còn đủ sức dư giả.

Đột nhiên, Lưu Đạo Nhân hơi cúi người xuống, kiếm chiêu đột nhiên biến đổi, từng vầng kiếm quang vùn vụt như một con linh xà sống động, huyền ảo vô định. Quảng Mục Thiên thấy kiếm pháp đối phương âm hiểm độc địa quá mức, vội dùng khinh công nhảy lùi về sau né tránh. Chợt thanh kiếm trong tay Lưu Đạo Nhân uốn lượn một vòng, dường như dài thêm ra ba, bốn trượng tiếp tục đâm đến. Quảng Mục Thiên cho dù võ công giỏi đến mấy cũng đâu ngờ được biến cố này xảy ra.

Thanh kiếm kia đột nhiên dài ra, lại uốn lượn mềm dẻo như nhuyễn tiên, quả là binh khí kỳ lạ nhất mà Quảng Mục Thiên từng thấy. Bất chợt, hắn nhớ tới một chuyện, tâm thần kinh ngạc bất giác hô lên:

"Kim loại có thể biến ảo đa dạng, là Huyền Tinh Thần Thiết đấy sao?"

Lưu Đạo Nhân cười lạnh, đáp:

"Hừ, ánh mắt không tệ, kiếm này có tên Huyền Linh Tinh Thần Kiếm. Chính là binh khí độc môn của bản tọa, được rèn từ Huyền Tinh Thần Thiết. Có thể biến ảo đa dạng. Muốn dài muốn ngắn, muốn cong muốn thẳng đều tùy tâm sở dục. Hôm nay Cửu Long ngươi nhất định phải chết dưới kiếm của bản tọa!"

Nói tới Huyền Tinh Thần Thiết, đó là một thứ kim thiết kỳ dị bậc nhất trên đời. Dẻo không ra dẻo, cứng không ra cứng. Dùng để chế tạo binh khí thập phần khó khăn. Tuy nhiên loại kim thiết này còn có một đặc tính kỳ dị, khiến người trong võ lâm ưa chuộng. Chính là khả năng biến ảo khôn lường. Bởi thế nên Đường gia mới tìm mọi cách mua kim thiết này về chế tạo ám khí giấu trong người. Lúc bình thường có thể hóa thành nội giáp mặc trên người, lúc cần thiết thì hóa ra kiếm tấn công địch nhân, thực lợi dụng vô cùng.

Quảng Mục Thiên hai mắt ngưng trọng nhìn thẳng vào mũi kiếm đối phương, ngón tay khẽ co lại, đợi mũi kiếm sắp phóng tới liền bùng một phát. Chỉ nghe "bùng" một tiếng vang dội. Hồ khẩu Lưu Đạo Nhân rách toạc, máu chảy ra đầm đìa. Lão đau quá liền kêu lên một tiếng "ah..." rồi lùi liền năm bước về sau.

Thiết Liên Đàm thấy Lưu Đạo Nhân đến vật này cũng đã đem ra dùng rồi mà không làm gì được đối phương. Trong lòng âm thầm sợ hãi. Thiên Huyền đạo nhân đứng một bên cũng tỏ vẻ ngưng trọng. Thiết Liên Đàm hít sâu một hơi, hiểu ngay là mình cũng chẳng thể giấu được con át chủ bài nữa. Đoạn ngắt đầu hô lên:

"Mau ra đây đi!"

Lão vừa dứt lời, từ trên mái nhà nhảy xuống chín người. Chín người này phục sức y hệt nhau, tướng mạo như đúc ra từ một khối. Điểm đặc biệt là trên tay mỗi người đều cầm một thanh kiếm, huyết khí tỏa ra nồng nặc vô cùng.

Quảng Mục Thiên vừa thấy chín người này liền giật mình, ánh mắt có chút mê mang bất định. Nhưng lát sau, hắn chợt ngừng đầu lên trời cười lớn, nói:

"Hay cho Thần Kiếm Môn. Hay cho Đồ Long Kiếp Kiếm Trận. Thiết Liên Đàm ngươi thật giỏi lắm!"

Thiết Liên Đàm sắc mặt không đổi, đáp:

"Được Cửu Long mở lời khen ngợi, ngày hôm nay tại hạ có chết tại đây cũng không nuối tiếc."

Quảng Mục Thiên ánh mắt sáng quắc, liếc sang hỏi:

"Thế là người học được công phu của mấy tên kia rồi?"

Thiết Liên Đàm gật đầu đáp:

"Cũng xem như vậy đi. Tại hạ một thân công phu cũng từ đó mà học được. Đồng thời cũng nhận lời ủy thác báo thù. Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, Cửu Long chớ trách."

Thì ra chín thanh kiếm mà chín người vừa rồi cầm trên tay chính là binh khí của Cửu Thần Long, được bán đấu giá lúc trước. Xem ra đã được Thần Kiếm Môn mua lại với giá tiền cao. Vốn là chín thanh Long kiếm này mua về cũng vô dụng. Nhưng Thiết Liên Đàm không biết từ đâu nhặt được một cuốn bí kíp kiếm trận, có tên là "Đồ Long Kiếm Trận". Uy lực cực cao, kết hợp với chín thanh kiếm này phải nói là thiên y vô phùng.

Người đời đều biết Quảng Mục Thiên diệt Cửu Thần Long, nhưng lại không biết rõ diễn biến bên trong như thế nào.

Bất quá, Thiết Liên Đàm lại hiểu rất rõ. Bởi vì trong cuốn bí kíp Kiếm Trận kia, có một đoạn di thư được viết bằng máu như sau:

"Ta họ Hoàng, tự Mặc Linh, chính là một vị trong Cửu Thần Long. Nay sa cơ lỡ vận, bị một tên tiểu tử Tà Phái hạ độc thủ. Trước khi quy thiên liền để lại một ít đồ vật, hậu thế nếu ai nhặt được cũng xem như là người hữu duyên."

Trong đây có bí kíp kiếm trận, cùng sở học một đời của chín huynh đệ bọn ta. Nếu tu luyện thành, xưng bá võ lâm cũng chẳng phải nói chơi. Đáng tiếc

một điều rằng, tư chất chín huynh đệ bọn ta có hạn, mỗi người chỉ luyện được một phần trong đó. Tuy vậy, bọn ta vẫn có thể uy chấn giang hồ, lập ra danh hiệu Cửa Thần Long khiến người người kính sợ.

Tên tiểu tử Quảng Mục Thiên kia biết điều đó, nếu đối chiến trực diện ắt bị chín người bọn ta sử Kiếm Trận băm hán nát ra như tương. Tên chó chết kia liền âm thầm hạ thủ từng người, khiến Cửu Thần Long tâm thần rối, không phát huy được thực lực chân chính. Người đời chỉ biết hán đánh bại chín huynh đệ bọn ta, nhưng lại không biết rằng huynh đệ bọn ta có Kiếm Trận siêu việt. Ngay cả con lừa trọc Không Trí cũng có thể diệt sát trong chớp mắt. Tên chó chết kia làm sao mà có thể xứng làm đối thủ? Ta không cam tâm a...

Thôi, viết đến đây ta đã kiệt lực. Nếu kẻ nào nhặt được những vật này, có thể xem như là đồ đệ của chín huynh đệ bọn ta. Hãy thay chúng ta báo thù, nếu không trời tru đất diệt, vạn kiếp bất phục. Nhớ lấy, nhớ lấy!"

Nhớ lại những lời viết trong di thư, Thiết Liên Đàm lại thở dài một hơi. Hắn thực sự không muốn gây chiến với Cửu Long, Quảng Mục Thiên. Nhưng hán nổi danh như bây giờ, hoàn toàn là nhờ vào những bí kíp kia. Tuy biết Cửu Thần Long chẳng phải dạng gì tốt đẹp, nhưng võ công của bọn họ thật lợi hại vô cùng. Nay đã học thành tài, nghĩ lại những lời nguyện rủa phía dưới lại khiến tâm can Thiết Liên Đàm không an tâm. Thế nên lão âm thầm đào tạo một chi lực lượng trung tâm, cũng chính là vì ngày hôm nay. Chỉ cần giết được Quảng Mục Thiên thì lời nguyện kia cũng sẽ theo đó mà biến mất. Hơn nữa với võ công hiện tại của lão, cộng thêm Đồ Long Kiếm Trận này, xưng bá trong hàng ngũ môn đồ Chính Phái cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi. Đây cũng chính là dã tâm mà Thiết Liên Đàm ấp ủ bấy nhiêu năm.

Cửu Thần Long gồm có chín người, mỗi người một tài một vẻ. Dung nhập vào kiếm trận, lấy tài của mình mà khắc chế địch nhân. Ở trong kiếm trận, Quảng Mục Thiên chỉ thấy cơ thể trầm xuống, tựa như đeo cả ngọn núi sau lưng, hành động càng ngày càng chậm chạp. Hơn nữa vừa rồi hán bị Phong Hỏa Ma Đan oanh trọng thương, bây giờ lại đối đầu với kiếm trận lợi hại như thế này nữa. Tình thế đã dẫn dắt đầu đi vào thế hung hiểm. Chín thanh Long Kiếm trong tay chín tên đệ tử kia thúc sử mỗi lúc lại càng gấp, trên thân kiếm càng là tuôn ra khôn cùng kiếm khí, tử sắc, bạch sắc, kim sắc, quang hoa lóe lên chói mắt, chung quanh mọi nơi chỉ nhìn thấy chín đoàn ánh sáng lộn xáo, hoành quán bát phương, thậm chí ngay cả Quảng Mục Thiên ở giữa vòng chiến cũng nhìn không rõ ràng lắm.

Thiên Huyền đạo nhân đứng bên ngoài quan sát mà kinh sợ không thôi, thầm nghĩ bụng:

"Kiếm trận này thật lợi hại làm sao. Nếu thay ta vào chỗ của Cửu Long, chỉ cần thời gian nửa tách trà, hán là sẽ bị kiếm trận kia băm nát ra như tương. Cửu Thần Long trước kia xưng vương xưng bá võ lâm cũng chẳng phải nói láo."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Phá trận

Chín tên đệ tử kia mặt trở ra như tượng gỗ không có sức sống. Nếu như không phải bọn họ sử kiếm thi triển chiêu thức đánh quần công, thì có khi Quảng Mục Thiên đang còn tưởng rằng mình đầu với chín cái xác chết. Hán bị vây khốn trong kiếm trận, bốn bề kiếm khí bắn ra tán loạn, người ngoài nhìn vào đều phát khiếp. Nhưng mấy ai hiểu được trong sự rối loạn ấy ẩn hàm chín luồng sát khí kinh người. Chỉ cần tâm thần hơi yếu bước vào trong kiếm trận, lập tức bị sát khí thôn phệ mà đột tử. Quảng Mục Thiên đã từng chứng kiến qua uy lực của loại kiếm trận này rồi. Ngày đó, một cao thủ bậc nhất nhì võ lâm bị Cửu Thần Long dùng kiếm trận chỉ dùng thời gian nửa nén nhang, đương trường chém giết dễ dàng. Chính vì thế mà hán phải dùng mưu kế tiêu diệt từng người một mới có cơ may chiến thắng.

Chỉ trong chớp mắt, ánh đạo quang lóe lên, chín thanh Long kiếm đều nhắm Quảng Mục Thiên mà chém tới. Quảng Mục Thiên không dám khinh thị, vội hít sâu một hơi chân khí, nội lực nhanh chóng vận lên toan đánh về trước một chưởng. Nào ngờ khí vừa vận lên thì đan điền chợt nóng như lửa đốt, Quảng Mục Thiên khuôn mặt đỏ bừng như người say rượu. Bước chân lão đảo đường như muốn ngã.

Thiên Huyền đạo nhân đứng bên ngoài cuồng hi, la lớn:

"Thiên Hòa Phệ Tâm! Chân khí của hán bị Ly Hỏa ám kính thiêu đốt rồi. Mau mau hạ sát thủ!"

Quảng Mục Thiên đan điền bị dị hỏa thiêu đốt, nhất thời khí công không vận lên được. Trước mắt chín thanh kiếm kia chém tới không có cách gì tránh né, trong lúc vạn phần khẩn cấp Quảng Mục Thiên đành phải lộn người về sau. Lúc đó hán không vận được khí, cú lộn này không thể tung người lên không trung, nên thành thử lộn bốn năm vòng dưới đất, chẳng khác gì một trái cầu thịt. Mặc dù hành động Quảng Mục Thiên rất nhậm lẹ, nhưng vẫn bị năm thanh kiếm chém trúng, lưu lại trên lưng năm vết thương. Máu tươi trào ra, chẳng rõ nông sâu thế nào.

Những bậc cao thủ như Quảng Mục Thiên vốn rất coi trọng hình tượng bản thân, cú lộn người ba bốn vòng dưới đất vừa rồi trông thật khiêm nhã. Bất quá lúc này Quảng Mục Thiên cũng chẳng để ý được nhiều, trước cửa sinh tử chỉ còn một ý niệm sống còn mà thôi. Hình tượng lúc này đâu còn gì quan trọng.

Khi thân hình vừa dừng lại, lợi dụng một tức thời gian, Quảng Mục Thiên vội dùng một tia chân khí bao bọc lấy luồng Ly Hỏa ám kính trong người. Không cho nó loạn động tiếp tục thôn phệ chân khí của hán nữa. Bất quá đây chỉ là áp chế tạm thời, muốn trục xuất tia ám kính này, ít nhất hán cũng phải ngồi thiền hành công. Nhưng lúc này đang đánh nhau đến độ ngời chết ta sống, đám người Lưu Đạo Nhân, Thiết Liên Đàm làm gì cho hán cơ hội đó?

Quảng Mục Thiên âm thầm hít sâu một hơi, khí vận thông hành, liền đánh luôn một chưởng tới chín người nọ. Chợt có hai người, một người trong đó cầm thanh kiếm màu đen, người còn lại cầm thanh kiếm màu tím. Hai người cùng hét lên một chữ: "Tán." Rồi lưỡi kiếm khoa lên thành vòng tròn, một luồng lực đạo quỹ dị theo đó tạo ra. Chưởng kinh của Quảng Mục Thiên tập trung mà ngưng thực, nhưng khi đánh tới lại bị hai luồng lực đạo này phân tán rồi tan mất ra xung quanh dễ dàng. Hai thanh kiếm kia, một thanh màu đen có danh tự là Hắc Long Phệ Ma Kiếm. Còn thanh màu tím tên là Tử Long Thôn Thiên Kiếm. Ở trong Đồ Long kiếm trận, hai người sử hai thanh kiếm này có nhiệm vụ "tán" đi kinh lực của địch nhân. Lấy thủ làm công, để cho bảy người còn lại có cơ hội phản kích.

Quả nhiên, bảy người còn lại cùng phân ra bao vây Quảng Mục Thiên vào một chỗ. Quảng Mục Thiên chỉ cảm thấy hơi gió lạnh lạnh ủa đến. Bảy thanh trường kiếm, ba thanh trở vào sau lưng, bốn thanh còn lại chia ra hai bên cạnh sườn và bụng, còn cách không đầy một thước. Phương hướng công kích của bảy người này rất độc đáo, ở chỗ nếu Quảng Mục Thiên né được ba thanh kiếm phía sau thì bị bốn thanh phía trước đâm trúng. Còn né được bốn thanh phía trước thì lại không thoát khỏi ba thanh phía sau. Hơn nữa, vị trí đâm của bảy mũi kiếm đều nhằm vào những yếu huyệt như Hư Tụ, Hoắc Trung, Thần Khang, Cưu Vi... Những huyệt này đâm trúng tất chết!

Nếu là bình thời, hẳn có thể dùng nội công cường hoành của mình chấn bay cả bảy người luôn một thể. Nhưng khôn nổi, Ly Hòa ám kinh của Thiên Huyền đạo nhân cài vào luôn án ngữ trong đan điền. Chỉ cần sơ suất một xíu thôi thì sẽ thăng thiên ngay lập tức. Quảng Mục Thiên biết mình đang bị bảy mũi kiếm vây quanh, chỉ trong tích tắc lưng, ngực và bụng sẽ có thêm bảy cái lỗ máu.

Hắn tuy mắc nạn mà tâm thần vẫn giữ bình tĩnh, đoạn khẽ xoay người tránh khỏi bốn mũi kiếm phía trước. Đồng thời thân hình cấp tốc lùi về sau thật nhanh. Nghe pháp pháp pháp liền ba tiếng, ba thanh kiếm phía sau đã đâm trúng lưng của hắn rồi. Biến cố này khiến ai nấy kinh ngạc, bọn họ đều không ngờ được Quảng Mục Thiên lại tự đưa lưng của mình vào mũi kiếm.

Nhưng Quảng Mục Thiên biết thế công của bảy người như thiên y vô phòng, tránh né kiểu gì đi chăng nữa ắt cũng bị đâm vài lỗ. Nếu lựa chọn giữa bị đâm bốn phát và bị đâm ba phát, tất nhiên người khôn ngoan hơn sẽ chọn phương án sau. Nghĩ vậy, Quảng Mục Thiên né đi bốn chiêu kiếm phía trước mặt. Thân hình lại lùi nhanh về, khiến cho ba mũi kiếm phía sau đâm chệch tứ huyệt. Chính vì thế nên hắn mới còn sống đến bây giờ. Người ngoài xem đều không biết được sự ảo diệu lấy từ cầu sinh ở trong đó.

Cơ thịt quanh ba vết đâm sau lưng của Quảng Mục Thiên co lại, đây là do Kim Cang Bất Hoại thân tự động vận hành khép miệng vết thương. Thêm nữa, Quảng Mục Thiên cố ý gia trì chân khí, ba thanh Long kiếm chợt chấn động mạnh. Cổ tay ba tên đệ tử không chịu nổi, *hồ khẩu (điểm chính giữa ngón cái và ngón trỏ) rách toạc máu chảy đầm đìa, đành phải buông kiếm ra. Quảng Mục Thiên cảm thấy sau lưng nhẹ bẫng, biết ngay kế hoạch tìm đường sống trong chỗ chết của mình đã thành công, đoạn xoay người lại nhanh như chớp, tả chưởng vỗ liền ba phát. Ba tên đệ tử kia không có kiếm thì chẳng khác chi cao thủ bình thường, trúng chưởng đầu óc vỡ toang, máu tươi chảy ra lênh láng.

Ba thanh Long kiếm rớt xuống đất nằm y xì ở đó. Quảng Mục Thiên không quay lại mà tựa hồ như sau lưng cũng có mắt, thuận chân đá ngay vào chuôi kiếm. Nghe vút vút vút ba tiếng liền, ba thanh long kiếm hóa thành ba vết sáng hường ba tên đệ tử đằng sau mà đâm đến. Trong đó có hai thanh nhằm vào hai người lúc này sử Hắc Long Phệ Ma Kiếm cùng Tử Long Thôn Thiên Kiếm. Một thanh còn lại nhằm vào một trong bốn người kia.

Hai người sử Hắc Long Phệ Ma Kiếm cùng Tử Long Thôn Thiên Kiếm vốn thuộc hàng phòng ngự trong kiếm trận, chuyên "tán" đi kinh lực từ chưởng, chỉ, quyền, cước... của địch nhân. Cho dù địch nhân khí công có cao cường đến bao nhiêu cũng chẳng tổn thương được tới hai người nọ. Quảng Mục Thiên biết điều đó, nếu không ra tay giết hai người này trước. Đồ Long kiếm trận thật khó mà phá được! Quả nhiên, hai người kia vừa tán đi kinh lực từ một chưởng trước đó của hắn, còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy hai thanh kiếm bay đến trước mặt. Chỉ nghe pháp pháp pháp liền hai tiếng, hai thanh kiếm đâm trúng cổ hai người, lút tới tận chuôi. Còn một thanh kiếm còn lại kia lại bị một tên đệ tử khác gạt đỡ.

Hành động từ lúc đưa lưng mình vào ba mũi kiếm, cho đến khi phản công giết ngược hai tên đệ tử kia của Quảng Mục Thiên quá ư là mau lẹ. Căn bản không cho người khác kịp thời phản ứng. Hơn nữa khi bị ba mũi kiếm đâm trúng rồi, đám người Thiết Liên Đàm đang còn tưởng rằng Quảng Mục Thiên sẽ chết. Đâu có ai ngờ được biến cố tiếp theo, mãi cho đến khi chín người, thì ba người mất kiếm, hai người tử vong. Lúc đó cả đám mới kinh hồn táng đăm, sợ hãi vãi cả mồ hôi, sự kinh dị trong đó quả thật không dễ đâu cho hết. Chín người này tuy có Đồ Long kiếm trận cực kỳ lợi hại, nhưng lâm trận ứng biến còn kém xa Cửu Thần Long khi xưa. Hơn nữa trông bọn chúng không có tí cảm xúc nào, tựa như chín xác chết. Kiếm trận biến ảo đa dạng, đều dựa vào tâm trí của những người điều trận. Thiết Liên Đàm dùng bí môn xóa đi cảm xúc của chín người này, luyện họ thành những cỗ máy di động giết người, đó chính là hạn chế đi cái uy lực lớn nhất của Đồ Long kiếm trận rồi. Bởi vậy nên Quảng Mục Thiên mới dễ dàng đoạt lấy kỳ binh như thế. Ba vết thương phía sau lưng tuy không đâm trúng tứ huyệt, nhưng cũng làm sặc mặt hắn một màu trắng bệch. Máu tươi thẩm đỏ cả mảng áo, trông thật ghê rợn.

Đồ Long kiếm trận vốn dựa vào chín người cùng nhau hợp công. Nay năm người đã mất, còn đâu uy lực như trước nữa. Quảng Mục Thiên chân phải điểm một cái đã lẩn ra phía sau lưng một người, tả chưởng vỗ xuống. Đầu người đó lập tức nát tươm.

Thiết Liên Đàm mặc dầu kinh hãi, nhưng công sức tài bồi chín người này đâu phải chuyện dễ dàng. Nếu chết đi không biết đến khi nào mới huấn luyện lại được. Nghĩ vậy, lão mứa Thiên Diệt Kiếm lên, đường kiếm loáng bay vu vu, một bộ kiếm pháp "Khinh Long Trán Tiên" hướng thẳng vào lưng và vai của Quảng Mục Thiên để công kích, miệng hét lên:

"Cửu Long mau dừng tay!"

Quảng Mục Thiên cười khẩy, đáp:

"Giết ta mà còn muốn lưu lại người sống ư. Người thật mơ tưởng quá lắm."

Nói rồi không đợi cho kiếm của đối phương đâm tới, tay phải cuốn một cái hút ngay một thanh Long kiếm đang nằm dưới đất về.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Linh tộc tới

Quảng Mục Thiên sử cách không nhiếp vật, cuốn một thanh Long kiếm về, vung lên gạt phẳng đòn tấn công của Thiết Liên Đàm đi. Hai thanh kiếm này đều là thần binh lợi khí, vừa chạm vào nhau liền bùng ra những tia lửa dữ dội. Cả hai người không hện mà đều đồng thời lui về sau ba bước.

Lưu Đạo Nhân cùng Thiên Huyền đạo nhân ở bên ngoài thấy thế liền lập tức nhảy xổ vào giúp công. Mặc dù ba người bọn họ đều âm mưu tranh giành cái danh tiếng "Đồ Long" này. Nhưng trước mạng sống nguy cấp, nhất thiết phải hợp sức mới được. Nghĩ thế nên chẳng ai giấu nghề nữa, bao nhiêu thủ đoạn đều giở ra hết. Cốt sao giết cho được Quảng Mục Thiên kỳ được mới thôi. Bất quá, Thiên Huyền đạo nhân Ly Hỏa ám kinh đã mất, bây giờ chỉ giờ được món Huyền Băng chân công. Còn Lưu Đạo Nhân lửa giận vẫn đang bốc ngùn ngụt, căn bản không quan tâm ai lại ai, ra chiêu loạn xạ khiến hai người còn lại vừa bận tránh chiêu của địch, vừa chú ý chiêu thức đồng bạn mình. Bởi thế nên Quảng Mục Thiên dù lấy một chọi ba nhưng vẫn đứng ở thế công bình.

Bốn cao thủ đánh nhau, mấy con tôm con tép làm sao mà xía vào được. Xung quanh đám đệ tử tâm thần hoảng sợ, một số tìm chỗ ẩn nấp, số còn lại vì kinh hoàng quá mà đứng như trời trồng. Cho đến khi chạm vào vùng chiến của bốn người kia thì tránh không còn kịp, bị kinh phong đánh tan nát. Đám người Thiết Liên Đàm còn bận giao thủ thì làm sao còn rảnh tay mà chiếu cố người của mình nữa. Nhất thời cảnh tượng xung quanh trở nên cực kỳ hỗn loạn, nhiều tên đệ tử giầy xéo lên nhau bất chấp tất cả mà chạy trốn.

"Grào..."

Đột nhiên, ở trung tâm Hư Thiên thành một tiếng rỗng ngậm vang lên, chấn động khắp bốn phương. Theo đó, một cái bóng khổng lồ màu nâu sẫm từ dưới mặt đất bay vút lên không trung, khiến một mảng lớn Hư Thiên Thành tối sầm lại. Cái bóng này có thân hình như một con thần lân cự đại, hai cánh lớn như cánh dơi dài chừng mấy trăm trượng, toàn thân ánh kim phát ra chói lóa. Ai nấy nhìn vào đều tâm thần kinh sợ, đó chẳng phải là con Thổ Long Kiết Nham mà Minh Chủ đã thu phục được hay sao?

Chỉ thấy con thần Long Kiết Nham này vừa xuất hiện, ma pháp trận bảo hộ Hư Thiên Thành lách cách vỡ thành trăm ngàn mảnh, để lộ bầu trời chói lóa. Vốn là, những loại Ma Pháp Trận phòng thủ thuộc Thổ hệ rất đặc biệt. Tuy sức phòng ngự thuộc hàng đỉnh cấp, nhưng cấp thiết luôn luôn phải có người điều trận. Kiết Nham thổ long rời khỏi mặt trận, trợ chiến với Lâm Ngọc Quân nên Pháp Trận vỡ là điều tất nhiên.

Thiên Huyền đạo nhân hai mắt phát sáng, cười lớn nói:

"Ha ha ha... Thống Lĩnh quả nhiên không gạt chúng ta. Khiến Lâm Ngọc Quân phải gọi thủ hộ thần thú xuất chiến rồi! Phen này kế hoạch ta tất thành."

Thiết Liên Đàm hừ lạnh, nói:

"Hừ, nếu người còn chưa diệt được Cửu Long, lấy gì mà trao đổi với Thống Lĩnh. Cứ nên làm việc của chúng ta đi là hơn."

Nói rồi khua kiếm đánh càng ngày càng rát.

Ầm ầm ầm...

Cùng lúc đó, cả đám người nghe một loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên, đang ngày càng tiến sát lại đây hơn. Theo đó, trên không trung xuất hiện hai bóng người đang vờn nhau, quyền khí cuồng kinh tung hoành khắp nơi. Một trong đó là Minh Chủ võ lâm, Lâm Ngọc Quân. Người còn lại là Thống Lĩnh tà phái, Phi Hoàng.

Chỉ thấy Lâm Ngọc Quân huyết một tiếng sáo, gầm lên:

"Phi Hoàng, ngươi bức ta đến mức này cũng đừng trách! Kiết Nham, mau tới đây."

Lời lão vừa dứt, con Thổ Long đang ở tít trên không trung liền lao thẳng xuống đồng thời gầm lên một tiếng lớn, khiến đại địa chấn động, một luồng ma pháp màu vàng kim theo đó tỏa ra bao trùm khuôn viên mấy trăm trượng. Quảng Mục Thiên chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung rinh, toàn bộ cơ thể hắn như tựa dính chặt xuống không thể di động. Hắn vội nhìn sang thì thấy Thiết Liên Đàm với mấy người khác cũng bị như vậy. Quảng Mục Thiên trong lòng chấn động, nghĩ thầm:

"Đây chẳng lẽ là ma thuật ư? Thật là lợi hại."

Phi Hoàng ngẩng đầu cười ha hả, nói:

"Lâm Ngọc Quân, ngươi nghĩ chỉ mình ngươi gọi được rồng ra ư? Bản tọa cũng gọi được, đâu có gì hay ho."

Nói xong, lão hít một hơi thật sâu, khí vận vào đan điền, hướng ra phía Bắc Hắc Vân thành oang oang nói lớn:

"Các vị đã đến còn không mau mau hiện thân. Chẳng lẽ phải đợi bốn tọa đích thân ra mời nữa sao?"

Đáp lại lời của Phi Hoàng là một tiếng rỗng ngâm thanh thúy vang lên. Tiếp theo đó, từ hướng Bắc, một con cự Long lao ra, hai cánh mở ra dài không dưới trăm trượng, so với Thổ Long Kiệt Nham chỉ có hơn chứ không kém. Con cự Long này toàn thân một màu xanh, tựa như tàu lá chuối khổng lồ. Miệng cong quắp lại sắc nhọn như mỏ ưng, trên trán mọc ra hai cái sừng xanh biếc, chiếc đuôi kéo dài bành ra như lông chim công bay lên che khuất bầu trời, khiến thiên địa có chút tối sầm lại. Toàn trường thấy cảnh tượng này đều có chút kinh hoàng, bọn họ đều không ngờ được rằng Phi Hoàng cũng có viện binh, hơn nữa viện binh cũng là một con rồng khác.

Quảng Mục Thiên nhú mày ngẩng đầu lên xem thì thấy một đám mây đang bốc lên phía sau con cự Long kia, che khuất cả bầu trời. Chỉ trong khoảnh khắc, xung quanh ai nấy mặt mày bần thần, không dám hé miệng nói năng gì nữa. Chỉ nghe tiếng chim hú, rỗng ngâm âm âm chẳng khác gì sấm động.

Quảng Mục Thiên nheo mắt nhìn kỹ hơn thì phát hiện, đám mây kia chính là một đoàn ma thú đồng lít nhít, bay lững lờ, kéo theo phía sau con cự Long màu xanh kia. Nhìn hình dáng của đám ma thú này rất kỳ dị, đầu, cánh với hai chân trước giống một con đại bàng; thân, đuôi và hai chân sau thì lại giống sư tử. Mỗi con to phải bằng hai con bò mộng gộp lại mới bằng được. Quảng Mục Thiên nhìn một lát liền nhớ ra, trong Bách Khoa Ma Thú Toàn Thư có nhắc tới loài ma thú này, gọi là Điều Sư. Thường sinh sống trong Tinh Linh sâm lâm, có thể thi triển phong hệ ma pháp tựa như Bạo Phong Ma Lang. Hơn nữa Điều Sư có cánh có thể bay lượn trên không trung, so với Bạo Phong Ma Lang thì nguy hiểm hơn gấp nhiều lần.

Trên lưng mỗi con Điều Sư đều ngồi một người. Quảng Mục Thiên trông thấy, người nào người nấy thân hình yếu đuối, ngực tròn eo cong, hóa ra đều là nữ nhân. Bọn họ đều được trang bị mũ, áo giáp sáng lóa. Những điểm đặc biệt khiến Quảng Mục Thiên chú ý hơn chính là tai của bọn họ rất dài. Đó là điểm đặc trưng của *Linh tộc. Tim hắn đột nhiên đập rộn ràng, hắn cố gắng bao nhiêu chuyện như vậy chẳng phải là tìm kiếm thân phận của mình ư? Nay thấy tộc nhân Linh tộc sao không hỏi họ cho được.

Còn đám người Thiết Liên Đàm tuy không thấy được Linh tộc người, bất quá thanh thế đàn ma thú kinh khủng như này cũng là lần đầu chứng kiến. Tuy bọn họ đều là hạng to gan lớn mật, nhưng cũng không khỏi khiếp vía, toát mồ hôi lạnh.

(*Tinh Linh tộc, nhưng từ giờ mình gọi Linh tộc cho dễ viết.)

Lâm Ngọc Quân kinh sợ, miệng lắp bắp:

"Đây là một con Mộc Long... Điều Sư... Là, là *Linh tộc đến đây ư!?"

Lâm Ngọc Quân là người bình thường, không nhìn thấy người Linh tộc cũng chẳng có gì lạ. Quảng Mục Thiên trong người có huyết thống Linh tộc nên mới sớm phát hiện những binh sĩ ngồi trên Điều Sư như thế.

Phi Hoàng cười đáp:

"Phải đó. Là binh lính của Linh tộc. Ngày hôm nay có Linh tộc trợ trận giúp ta. Ta xem ngươi còn có gì để chống đối."

Lão nói rồi vô ý liếc sang nhìn Quảng Mục Thiên một cái.

Đúng lúc này, con Mộc Long phía trên kia há miệng phun ra một luồng khói xanh tới chỗ Thổ Long Kiệt Nham. Kiệt Nham trở cánh thoát khỏi, gầm lên một tiếng:

"Con thần lẩn thối Mộc Linh kia, ta với ngươi không thù không oán. Có sao tới đây gây sự?"

Mộc Linh gầm lên đáp lại:

"Kiệt Nham, nề tình chúng ta có giao tình trăm năm với nhau. Nếu ngươi rời đi bây giờ ta còn cầu xin chủ thượng nhượng ngươi một mạng. Nếu đây dựa vào tên nhân loại kia không dứt, ta cũng không thể cứu ngươi được đâu."

Kiệt Nham hừ một tiếng, nói:

"Linh tộc từ khi nào mà xen vào chuyện của nhân loại rồi. Chẳng phải từ trước tới nay Linh tộc luôn đứng ở thế trung lập sao?"

Đúng lúc này, trên lưng Mộc Linh, một thân ảnh yếu đuối bước ra, hừ lạnh một tiếng, nói:

"Chuyện của Linh tộc còn chưa đến lượt một con Thổ Long như ngươi quyết định."

Người này vừa xuất hiện, Quảng Mục Thiên hai mắt tròn trừng. Đó là một cô gái, nhìn bề ngoài như thiếu nữ đôi mươi. Nhưng khuôn mặt lại có vài phần tương tự *Lệ Nhã (Sửa tên Tuyết Nhi => Lệ Nhã). Hắn đoán chừng cô gái này hẳn phải là người thân của Lệ Nhã mới có vài phần tương tự nàng đến như vậy.

Chỉ nghe Phi Hoàng cười khoái, nói:

"Xem ra Linh Vương nói lời giữ lời. Bàn tọa ngày hôm nay quả thực mở rộng tầm mắt, chứng kiến thực lực quân sự của Linh Tộc. Quả là may mắn không thời."

Cô gái kia hai mắt phát lạnh, giải trừ Tinh Linh Chi Thể, hướng Phi Hoàng nói:

"Ta là Tuyết Ni tứ linh thần tướng dưới trướng Linh Vương, ngươi giam giữ muội muội của ta ở đâu. Còn không mau giao người ra đây!"

Phi Hoàng cười mỉm, đáp:

"Chuyện làm gì có dễ như thế. Tiền trao cháo múc, đó là luật từ xưa tới nay rồi. Các người giúp bản tọa diệt những kẻ này. Lệ Nhã tiểu công chúa lập tức sẽ xuất hiện. Đâu cần khẩn trương đến vậy."

Tuyết Ni hừ một tiếng trong cổ họng, lạnh lùng nhìn Phi Hoàng một cái thật sâu, lát sau mới nói:

"Nếu công chúa có mệnh hệ gì, đừng trách bọn ta ra tay diệt toàn bộ dị nhân các người. Cho dù ngươi là người cầm Tinh Linh Thần Cung ra cũng không thể cứu vớt nổi đâu."

Phi Hoàng hai mắt bắn ra tinh quang trông thật kinh khiếp, khiến cho Tuyết Ni đứng tít tận trên không cũng cảm thấy rùng mình. Đoạn lão cười khẩy một tiếng, đáp:

"Bản tọa nói lời giữ lời. Cơ mà ngươi muốn động đến bản tọa cũng chẳng dễ dàng đâu."

Quảng Mục Thiên nghe hai người kẻ đối người đáp, hẳn cho dù ngu đi chăng nữa cũng đã thâm hiểu ra. Thì ra Phi Hoàng đã âm thầm bắt Lệ Nhã uy hiếp Linh tộc, bắt bọn họ phải đem quân chi viện hẳn. Hơn nữa Huyền Vũ Phá Thiên Cung bị mất cũng là do Phi Hoàng lấy đi, bán cho Linh Tộc. Thảo nào chỉ với từng này nhân lực mà lão có thể tự tin như vậy đứng lên tạo phản. Nực cười thay, mấy ngày hôm trước Quảng Mục Thiên nghe Tà Sứ Tà Phái cùng hai người kia bàn luận bắt người, đang còn cho là đúng. Nay nghĩ lại thật hối hận không thôi. Nếu lúc đó hẳn biết mấy người kia nhắm vào Lệ Nhã, thì đâu có cố sự ngày hôm nay.

Quảng Mục Thiên hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt. Khí công trong đan điền vốn đã tắc nghẽn do Ly Hòa ám kinh nay lại càng nặng hơn. Nhưng hẳn không thèm chú ý, Hắc Hứa với Lệ Nhã lấy Huyền Vũ Phá Thiên Cung giúp nàng, nay vừa không lấy được, lại khiến nàng lâm vào nguy hiểm. Điều này khiến lòng Quảng Mục Thiên đầy tức giận. Sát khí quanh người hẳn bốc lên ngàn ngút, ngay cả đám người Thiết Liên Đàm này giờ giao chiến với Quảng Mục Thiên cũng phải âm thầm hoảng sợ. Luồng sát khí này dường như hóa thành thực chất, hình thành lên một bóng quỷ phía sau lưng Quảng Mục Thiên.

Phi Hoàng cảm nhận được sát khí kia hướng về mình, trong lòng kinh sợ, nghĩ thầm:

"Kẻ này bị Ly Hòa ám kinh của Thiên Huyền Đạo Nhân cấy vào người rồi mà còn kinh khủng thế này sao?"

Quảng Mục Thiên hai mắt đỏ ngầu, toàn thân bị một luồng khí màu đen bao trùm. Hắn nhìn Phi Hoàng một cái, khàn khàn nói:

"Ngươi khá lắm, so với tên Lãnh Mạc Tà kia thì âm hiểm hơn nhiều. Nhưng ngươi động vào người không nên động, bắt người không nên bắt, lấy đồ không nên lấy. Hôm nay ta không giết được ngươi thì ta không hà được mối hận này."

Lâm Ngọc Quân cùng Phi Hoàng thấy mắt hắn lập lòe màu đỏ, tựa như ma như quỷ, bất giác hô lên:

"Là ma công Huyết Khí Phệ Nhân!"

Phi Hoàng bất giác lùi về sau ba bước, lão lần này bị dọa cho sợ vỡ mật thật rồi. Nói tới Ma công Huyết Khí Phệ Nhân này vốn là độc môn công phu của Tà Phái, tựa như Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự, chỉ truyền cho người hữu duyên. Môn Ma công này hấp thụ sát khí của người sử dụng rồi hóa thành chân lực, trong khoảng thời gian chớp nhoáng có thể bộc phát ra sức mạnh kinh hồn. Với luồng sát khí mà Quảng Mục Thiên sở hữu, ai mà biết được uy lực của môn Ma Công này sẽ bộc phát ra lực lượng như thế nào?

Mặc dù Phi Hoàng rất tự tin với công phu của mình, nhưng đối diện với Huyết Khí Phệ Nhân. Lão cũng không dám đánh cược, dù sao mạng sống cũng chỉ có một mà thôi. Lão ngẩng đầu lên trời, nói lớn:

"Các vị còn không mau xuống đây giúp bản tọa diệt người này. Bản tọa mà chết thì tiểu công chúa của các người cũng không lành lặn đâu."

Lâm Ngọc Quân hừ lạnh, nói:

"Đến bây giờ mới biết sợ sao? Bản tọa hôm nay nhất định phải thanh trừng tên phản loạn nhà ngươi."

Nói rồi huyết một tiếng sáo, Kiệt Nham hiểu ý há miệng phun ra một luồng ma pháp bàng bạc, bao trùm Phi Hoàng vào trong. Ma pháp Thổ hệ vốn không nhiều đòn công kích. Một chiêu này của Kiệt Nham chỉ có thể giữ chân Phi Hoàng mà thôi. Nhưng đối với cao thủ mà nói, một chút thời gian này có thể quyết định sinh tử của một người rồi.

Tuyết Ni thấy thế liền vỗ nhẹ vào đầu Mộc Linh một cái, nói:

"Đi cản con Thổ Long kia lại."

Lời nàng vừa dứt, Mộc Linh gầm nhẹ rồi phun một luồng khói xanh tới Kiệt Nham. Luồng khói xanh hư ảo, nhưng phóng ra thật nhanh, vừa chạm vào cơ thể Kiệt Nham liền mọc ra vô số rễ cây. Bằng một tốc độ khó thể tin, đám rễ cây kia cuộn thành một đoàn bao trùm Thổ Long Kiệt Nham lại. Trong ngút

hành thì Mộc khắc Thổ, cơ thể Kiệt Nham tuy cứng rắn, nhưng ma pháp thổ hệ nồng nặc. Mà Thổ sinh Mộc, nên rễ cây mộc ra từ người Kiệt Nham cũng là điều bình thường.

Kiệt Nham rú lên một tiếng đau đớn, rồi ầm ầm rơi xuống mặt đất. Khiến một mảng kiến trúc Hư Thiên thành nát bét.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Lộ thân phận

Lâm Ngọc Quân không thể tin được Kiệt Nham lại dễ dàng bị hạ như thế. Nên biết là trước đây, lão phải mất sức chín trâu hai hổ mới thuận phục được nó. Nay chưa đánh đám chi ra trò mà đã bị một con Mộc Long phun đám khói xanh liền ngã ngửa ra. Điều này thật là khó mà tưởng tượng nổi.

Trong lúc lão đang ngẩn người thì Quảng Mục Thiên đã phóng tới trước người Phi Hoàng.

Chỉ thấy Quảng Mục Thiên trong lúc tức giận, tay phải nhắm thẳng nhắm Phi Hoàng đánh vù một chưởng. Chưởng này chân lực không tụ đủ nhiều, nhưng được sát khí bao bọc lại chẳng khác chi một bàn tay quỷ sắc nhọn chộp vào đầu địch nhân.

Chỉ trong một nháy mắt, Phi Hoàng thấy hơi thở như nghẹn lại, chưởng lực đối phương chẳng khác gì sóng triều ập tới, thể không sao đương cự nổi, lại chứa sát khí thiên, tựa như bức tường vô hình dạt vào người. Lão trong lòng kinh hãi, đầu còn thì giờ suy nghĩ cách chống đỡ, nhưng biết là nếu nghênh tiếp một chưởng này của Quảng Mục Thiên thì thể nào cũng gãy tay trật xương, có khi tệ hơn thì gân cốt nát nhừ.

Lão trong lúc vội vàng vung song chưởng vù vù, vạch ra liên tiếp ba hình bán nguyệt trước mặt hộ vệ thân mình, đồng thời gót chân nhún một cái nhảy lùi về sau. Quảng Mục Thiên đang lửa giận bốc lên, làm gì để lão chạy thoát, lại đánh thêm một chưởng nữa, chưởng lực chiêu trước chưa hết thì chiêu sau lại đến rồi.

Phi Hoàng bị bức đến mặt mày đỏ lên như bấc, nhưng trước khí thế hùng hổ của đối phương, không dám đón đỡ chiêu này một cách trực diện. Tả chưởng vung lên đánh xéo vào chưởng lực của Quảng Mục Thiên, cốt sao cho đòn đánh của đối phương lệch đi bảo hộ cái mạng. Nhưng song chưởng vừa chạm nhau, Phi Hoàng chỉ cảm thấy cánh tay trái tê đi, khí tức trong ngực nặng như chì, vội vàng mượn thể nhảy ra ngoài xa mười trượng.

Nhưng thân hình vừa chạm đất, Quảng Mục Thiên đã xuất hiện trước mặt lão rồi. Phi Hoàng đâu có ngờ được Quảng Mục Thiên tốc độ lại nhanh đến kinh khủng như vậy. Từ lúc hấn tung chưởng đến khi tiếp cận lão, toàn bộ diễn ra chỉ trong một cái nháy mắt mà thôi. Nếu lão mà biết được Quảng Mục Thiên đang còn bị thương mà có thể bộc phát ra thực lực như vậy, không biết sẽ có cảm nhận như thế nào?

Chưởng lực trong thiên hạ, cốt ở khí công, khí càng mạnh thì chưởng lực càng mạnh. Cao thủ mà khí công không chênh lệch nhau nhiều lắm, thì chủ yếu dựa vào cách thức vận khí. Khi giao thủ, người nào vận khí lên song chưởng nhanh hơn, nhiều hơn thì sẽ nắm phần thắng lợi. Ở khoảng cách không đến ba thước như thế này, cho dù Phi Hoàng có vận khí nhanh đằng nào đi chăng nữa cũng chẳng kịp, trừ phi lão có luyện công phu ngoại thân hộ thể.

Chỉ nghe "Bính" một tiếng lớn. Phi Hoàng trúng chưởng văng ra luôn mấy chục trượng, cày nát cả mặt đất tạo thành một cái rãnh dài. Biến cố tuy không bất ngờ, nhưng diễn ra thực sự quá nhanh. Ngay cả Thiết Liên Đàm, Lưu Đạo Nhân, Thiên Huyền Đạo Nhân cũng không biết chuyện gì xảy ra, cho đến khi Phi Hoàng nhảy lùi về sau mới phát hiện mục tiêu thực sự của Quảng Mục Thiên.

Tuyệt Ni đứng trên cao, hai mắt tròn trừng mắt đầy vẻ kinh ngạc. Nàng tuy từng nghe mọi người đồn đại qua về những *dị nhân này, nhưng thật không ngờ tới được mấy người kia lại lợi hại đến như vậy. Nàng vốn là ma pháp sư, những màn đấu võ cận chiến này tuy thấy nhiều rồi, nhưng diễn biến vừa nhanh vừa kinh khủng như này quả thật là lần đầu chứng kiến được. (Ý ở đây muốn chỉ là khác người nhé, không phải X-Men đâu.)

Bất quá, Tuyệt Ni không thể để Phi Hoàng chết, công chúa đang nằm trong tay lão. Nếu lão có mệnh hệ gì, Lệ Nhã làm sao sống được? Nghĩ vậy, Tuyệt Ni lấy một cây "Tù Và" từ túi bên hông ra. Nàng ghé miệng vào thổi lên một hồi tù dài, đoạn ngón tay giờ lên lần lượt chỉ vào Phi Hoàng và Quảng Mục Thiên hô:

"Binh lính Linh tộc nghe lệnh, bảo vệ tên nhân loại này. Số còn lại dùng Ma Pháp phong hệ oanh kích tên kia."

Tuyệt Ni âm thầm kêu may mắn là chứng kiến được thực lực của Quảng Mục Thiên, nên lòng thầm hiểu là mình không thể dùng cận chiến với hắn được. Nếu không phải có Phi Hoàng làm tấm đệm lưng thì không biết bao nhiêu chiến sĩ Linh tộc sẽ bị ngộ thương. Vậy phải dùng cách oanh kích ma pháp từ trên không là hợp lý nhất. Cho dù Quảng Mục Thiên có lợi hại đằng nào cũng không thể bay lên trên này mà đã thương mấy người nàng được.

Binh lính Linh tộc nghe lệnh, hơn một nửa Điều Sư bay vòng ra sau lưng Phi Hoàng. Bọn họ không dám hạ thấp xuống, chỉ dám đứng ở trên cao mà niệm chú. Một loạt rễ cây xung quanh Phi Hoàng bỗng nhiên mọc lên, tạo thành một hàng rào bao bọc lão vào trong. Số còn lại thì triển Phong Hệ ma pháp oanh kích đến chỗ Quảng Mục Thiên. Điều Sư vốn là ma thú hệ Phong, kết hợp với chủ nhân ngồi trên nữa, uy lực phải tăng gấp bội, so với Bạo Phong Ma Lang mà Quảng Mục Thiên gặp lúc trước quả là khác nhau một trời một vực. Chỉ thấy phong nhận phóng ra từ đám Điều Sư kia ngập tràn cả bầu trời, từng đạo phong nhận đan xen vào nhau như một đám mây khổng lồ kéo tới.

Đám người Thiết Liên Đàm sợ run người, không dám đón nhận món quà này từ Linh tộc. Ai nấy quay đầu bỏ chạy, mặc xác cả đám đệ tử của mình. Còn

riêng Quảng Mục Thiên tuy dùng ma công, nhưng lý trí vẫn còn đó. Hắn biết bằng cơ thể với lượng khí công ít ỏi mà mình còn sót trong người, đỡ từng này phong nhận không chết cũng là lết trái dưa. Nghĩ vậy, hắn gầm lên một tiếng, thân hình như ảo ảnh, song chường vồ ra chụp lấy đệ tử của tam phái (Thần Kiếm môn, Thiên Đạo môn, Thiên Huyền cung) toàn bộ liệng về phía phong nhận. Hành động này tuy bất nhân, nhưng đến nước này hắn cũng chẳng nghĩ nhiều được vậy.

Tại đương trường có ít nhất ba trăm người, kể cả xác chết nữa cũng gần bốn trăm. Quảng Mục Thiên như thiên nữ hái hoa, à nhầm, ác ma hái hoa. Hắn không phân biệt già trẻ gái trai, giàu sang nghèo hèn, chụp được cái gì là đều ném luôn lên trời, kể cả đất đá, gỗ nhà... Nhất thời một đồng loạn đồ vật, xác người, đệ tử tam phái... bay loạn trên không trung. Tạo thành một vòng cầu bảo vệ.

Tiếp theo chỉ nghe "Bình bình..." liên tiếp. Đám mây phong nhận ma vào loạn đồ trận của Quảng Mục Thiên, cắt phẳng thành từng mảnh vụn. Một trận mưa máu kèm theo bụi đất cứ thế mà âm âm trút xuống, cảnh tượng trông thật ghê rợn lòng người.

Quảng Mục Thiên tuy tránh được một kiếp, nhưng hắn cũng chẳng khá hơn được. Tâm trạng vốn đang tức giận, nay lại bị tộc nhân của mình oanh kích không thương tiếc, với lại cơ thể hắn bị thương nặng nay lại càng nặng hơn. Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy uất hận rồi. Quảng Mục Thiên nhin không được, ọc một tiếng, nôn ra ngụm máu tươi. Đúng lúc này, Phi Hoàng từ trong đám rễ cây kia nhảy ra, trông lão vẻ mặt trắng bệch, hắn là trúng một chưởng vừa rồi trọng thương không hề nhẹ. Chỉ thấy lão cười khoái trá, hướng Quảng Mục Thiên hô hô vài tiếng rồi nói:

"Cửu Long ơi là Cửu Long, ngươi thật không ngờ được rằng hôm nay mình lại chết một cách thật nhảm nhí như vậy chứ? Bị chính tộc nhân của mình đánh cho toe tua mà không có sức phản kháng, cảm giác đó như thế nào? Ha ha ha... Hôm nay, chính là ngày phán xét của ngươi đó!"

Quảng Mục Thiên hai mắt đỏ như máu, nghe Phi Hoàng buông lời nhục mạ, lại phun tiếp ra vài ngụm máu. Toàn bộ những người đương trường nghe Phi Hoàng nói như vậy đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Ngay cả Lâm Ngọc Quân cũng không hiểu ý của Phi Hoàng trong câu vừa rồi? Quảng Mục Thiên là người Linh Tộc?

Tuyệt Ni khuôn mặt âm trầm, quát lên:

"Lão tặc chó có nói lung tung. Tên nhân tộc kia làm sao mà có thể là người Linh tộc chúng ta được!"

Vốn là Linh tộc từ xưa đến nay rất xem trọng thân phận của mình, ghét người ngoại tộc. Chính vì thế mà bọn họ đánh giá chuyện huyết thống cực kỳ cao, xem thông giao với ngoại nhân là sự sỉ nhục. Bởi thế nên khi Tuyệt Ni nghe Phi Hoàng bảo Quảng Mục Thiên là tộc nhân của mình mới nổi giận.

Phi Hoàng cười khẩy một tiếng, nói:

"Các ngươi không ngờ được chuyện này cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Chính bản tọa cũng chỉ mới biết gần đây mà thôi. Nếu không phải Lệ Nhã công chúa nói cho ta biết thì ta cũng không thể tính kế hoạch công chiếm Hư Thiên Thành đến nước này được đâu."

Quảng Mục Thiên nghe vậy, biết ngay Phi Hoàng đã dùng "Suru Hồn Thuật" đối với Lệ Nhã, khiến nàng khai ra hết. Chuyện hắn là người mang dòng máu Linh tộc, hắn từng nói qua với nàng. Nào ngờ chỉ một câu nói như vậy lại khiến hắn lâm vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc như bây giờ.

(*Suru Hồn Thuật: Đây không phải là Tiên Hiệp nha. Trao khảo bằng cách tiêm Thuốc Sodium thiopental. Một loại thuốc an thần, khiến tâm trí hỗn loạn.)

Đến nước này có giấu cũng chẳng được, Quảng Mục Thiên đứng thẳng người dậy, thờ dài một tiếng, nói:

"Phải. Một phần trong ta là người Linh tộc."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Phải chạy thôi!

Đột nhiên, một con Điều Sư chẳng biết từ đâu hiện ra, bay đến bên cạnh Mộc Long. Con Điều Sư này to gấp đôi so với các con khác, toàn thân trang bị khi giáp sáng lóa; mỏ, móng vuốt đều được bọc hoàng kim, trông thật hấp dẫn. Bất quá mọi người còn đang kinh ngạc do lời nói vừa rồi của Quảng Mục Thiên nên không một ai chú ý đến. Ngồi trên lưng con Điều Sư đó là một bà lão, ước chừng năm mươi sáu mươi tuổi.

Tuyệt Ni thấy bà lão kia thì giật mình, vội cung kính cúi người vái chào, nói:

"Tuyệt Ni kính chào trưởng lão."

Bà lão kia ừm một tiếng trong cổ họng, ánh mắt hơi nheo lại nhìn xuống Quảng Mục Thiên, lát sau trầm giọng nói:

"Thật không ngờ được lại gặp một tên 'Máu Bùn' ở đây. Luật của Linh tộc ta không cho phép người trong tộc thông giao với ngoại nhân. Chẳng hiểu tại sao lại mọc ra từ đâu một tên 'Máu Bùn' như vậy. Hôm nay ngoại trừ cứu công chúa ra thì chúng ta phải thanh trừng kẻ này mới được."

Bà lão một câu máu bùn hai câu máu bùn, trông mặt đầy vẻ chán ghét.

Tuyết Ni hơi chán chừ, ánh mắt liếc xuống Quảng Mục Thiên một cái, lát sau mới đáp:

"Vâng trưởng lão."

Quảng Mục Thiên ở dưới, nghe bà lão kia nói vậy cười khẩy một tiếng, nghĩ thầm:

"Không ngờ được Linh tộc lại kỳ thị ngoại nhân như thế. Ta muốn nhận tổ quy tông xem ra thật phần khó khăn."

Đoạn hần lại lắc đầu, cười khổ, nghĩ:

"Hôm nay bị một đám tôm tép bức đến tình cảnh như này, muốn chạy cũng khó chứ nói gì đến nhận tổ quy tông. Xem ra mệnh ta đến hôm nay là hết!"

Quảng Mục Thiên từ khi bước chân vào giang hồ, một đường chém giết tạo nên cái danh "Cửu Long" khiến người người kinh sợ. Trước nay đối địch đều lấy một địch nhiều, nhưng tình cảnh như ngày hôm nay quả là lần đầu tiên. Hần đưa mắt nhìn bốn bề, chỉ thấy xung quanh một mảnh tan hoang, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng, đám người Thiết Liên Đàm vẫn luôn nhìn mình chòng chọc tựa như sói đói nhìn mồi. Quảng Mục Thiên vừa nhìn qua, hùng tâm hào khí trong người nổi lên, nghĩ thầm: "Quảng Mục Thiên ta rồi sẽ máu nhuộm nơi đây. Nhưng chết vào tay bọn chuột nhắt này thật không cam lòng. Ta nếu có chết cũng phải khiến các người theo cùng."

Nghĩ vậy, Quảng Mục Thiên gầm lên một tiếng, chẳng khác gì tiếng sét giữa trời không, quát lớn:

"Kẻ nào muốn lấy mạng ta. Có giỏi thì vào đây xem thử!"

Đám người xung quanh thấy hần hùng tráng hào khí ngất trời, lại thần khí uy nghi chẳng khác gì một con hùng sư. Ai nấy không hèn mà đều lùi lại ba bước.

Bà lão ngồi trên lưng Điều Sư hừ lạnh một tiếng, nói:

"Thật cuồng quá lắm. Để bà lão ta thử sức người xem nào."

Nói đoạn niệm ra một câu thần chú, ánh sáng màu xanh bao trùm xung quanh bà lão, vô số rễ cây từ trong hư không mọc ra tạo thành một khối lối bằng rễ hình người. Bà lão này là một trưởng lão trong Linh tộc, địa vị không những cao mà pháp cũng là trình độ "Ma Đạo Sư" hiếm gặp.

Khối lối rễ cây này cao tầm mười trượng (17m); toàn thân một màu xanh biếc. Nó vừa hạ xuống đất liền vung một quyền đến chỗ Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên đang bị trọng thương không dám đón đỡ vội nhún chân nhảy lùi về sau. Nào ngờ, một loạt rễ cây từ dưới đất mọc lên thật nhanh, cuốn lấy hai chân của hần. Quảng Mục Thiên bị bất ngờ, không kịp phản ứng liền bị trúng một quyền của khối lối. Thân hình văng luôn ra mấy chục trượng, vừa toan đứng lên lại lao đảo ngã xuống, hộc ra một ngụm máu tươi, sắc mặt đỏ bừng. Nếu không phải hần bị thương quá nặng, một chiêu vừa rồi của khối lối thật quá dễ dàng đón đỡ. Nhưng hiện tại khí công toàn thân bị Ly Hỏa ám kình thôn phệ lại cường hoành dùng ma công khiến cơ thể áp lực quá lớn, bây giờ hần không khác gì một người bình thường.

Quảng Mục Thiên ngồi bệt xuống đất, mắt nhìn thấy khối lối rễ cây từ từ tiến lại, trong lòng thở dài một cái, lẩm bẩm:

"Không ngờ được là ta lại chết dưới tay một cái hình nhân rễ cây như thế này."

Đột nhiên từ trên không nghe vút một tiếng, một tia kình khí phá không bắn tới khối lối rễ cây. Tia kình khí này cực kỳ mạnh mẽ, lóe ra kim quang sáng chói, nghe "Phập" một tiếng, đâm xuyên qua tâm khối lối. Chỉ trong tích tắc, bộ khối lối nổ oanh một tiếng vỡ bung ra thành từng mảnh, rễ cây rơi la tã khắp nơi.

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, bắt giác hô lên:

"Là Thiếu Lâm Phật Chi."

Đáp lại lời hần là một tiếng niệm từ xa:

"A di đà phật, tiểu tăng tiếp giá chậm trễ, mong tiền bối chớ trách."

Lời vừa dứt, một bóng vàng thấp thoáng hạ xuống bên cạnh Quảng Mục Thiên. Hóa ra người vừa xuất hiện chính là Phật Tướng, Huyền Từ.

Sự xuất hiện của Huyền Từ khiến toàn trường đầy kinh ngạc.

Phi Hoảng vẻ mặt ngưng trọng, bụng nghĩ thầm:

"Tên Huyền Từ này đến đây rồi, Không Trí cũng đang ở gần đây ư? Chẳng lẽ Yêu tộc không câu dẫn được lão đi? Lão mà đến đây thì kế hoạch của ta hỏng mất."

Nghĩ vậy, hần bèn hướng lên không trung nói lớn:

"Không Trí thần tăng đã đến sao còn không mau hiện thân? Chẳng lẽ người Phật môn hành sự ần ần giấu giấu thế này ư?"

Huyền Từ niệm a di đà phật một tiếng rồi nói:

"Thống Lĩnh chớ đa nghi. Toàn bộ Thiếu Lâm tự chỉ có một mình tiểu tăng tới đây mà thôi. Số còn lại đã theo Phụng Trọng chống lại Yêu Tộc công kích. Nên không ai có thì giờ phân tâm được. Vậy nên Phụng Trọng mới bắt đặc dĩ cử tiểu tăng đến tiếp trợ Cửu Long. Nào ngờ sự việc nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng. Quả là sơ sót lớn lắm."

Huyền Từ vừa nói xong, Quảng Mục Thiên thâm kêu không ổn. Hắn không biết là Huyền Từ là giả ngu hay ngu thật, nếu hắn nói dối rằng Không Trí đang trên đường đến đây thì Phi Hoảng còn có chút ủy kỵ. Nhưng nào ngờ Huyền Từ lại nói thật sành sạch như thế. Quảng Mục Thiên nào biết được Huyền Từ mang trên người Phật Tướng, nên tính cách chất phác thật thà, không biết nói dối.

Phi Hoảng thở phào một hơi, cười ha hả, nói:

"Vậy tiểu sư phụ nghĩ một mình ngươi có thể tiếp giá được hay sao? Hay ngươi cho là một mình ngươi có thể đánh bại được chừng này người?"

Huyền Từ đỡ Quảng Mục Thiên đứng dậy, miệng đáp:

"Tiểu tăng tiếp giá, cũng không phải là đến một mình. Các vị còn không mau hiện thân."

Lời hắn vừa dứt, hai tiếng cười sang sảng vang lên. Tiếp đó hai bóng người từ trên không hạ xuống. Quảng Mục Thiên quay đầu lại nhìn thì thấy hai người đó, một người tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc trắng, chẳng phải là Triệu Văn Phong hay sao? Người còn lại dáng vẻ cuồng dã, cơ bắp tràn đầy, chính là Đồng gia thủ lĩnh, Đồng Ân.

Triệu Văn Phong cười mỉm, hướng Quảng Mục Thiên thi lễ, nói:

"Tiền bối, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Hai người vừa xuất hiện khiến sắc mặt cả đám người Phi Hoảng, Thiết Liên Đàm... trở nên khó coi. Đồng gia cùng Triệu gia luôn đứng ở thế trung lập trong võ lâm. Nay thời điểm này lại xuất hiện, ý chính là muốn đứng về phía bên chính phái Lâm Ngọc Quân.

Quảng Mục Thiên lắc đầu, chỉ biết cười khổ một tiếng. Hắn từ xưa đến nay bạn bè thì ít mà kẻ thù thì nhiều, nay lọt vào tình cảnh hung hiểm lại xuất hiện những người này, sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm mà không nề hà. Khiến tâm trạng hắn vốn tuyệt vọng lại nổi lên một tia vui mừng.

Đúng lúc này, bà lão ở phía trên không trầm giọng nói:

"Chuyện xích mích của nhân tộc các ngươi ta không quan tâm. Nhưng kẻ này bọn ta nhất định phải tru diệt mới được. Nếu không muốn là thù với Linh tộc thì mau tránh ra."

Đồng Ân tỉnh tỉnh vốn cuồng dã, hống một tiếng, đáp:

"Linh tộc là cái đêch chi. Xuống đây lão tử đập bẹp hết."

Bà lão sầm mặt xuống, mắng một câu: "Miệng chó không mọc được ngà voi." Nói đoạn niệm chú, trong hư không hiện lên từng vòng ánh sáng pháp thuật, một loạt mũi mọc thương từ trong đó bắn ra nhắm vào đám người Đồng Ân.

Đồng Ân cười khà khà, nói:

"Xin lỗi, miệng ta là miệng hổ!"

Nói rồi toàn thân cuồng hóa, Đồng Ân khác với Đồng Huyền. Lão tử nhỏ uống máu huyết "Đao Giác Hồ Vương" thành thử luyện Ma Thủ Bí Quyền biến thân thành nửa người nửa hổ, hai cánh tay lông vàng mọc lên dày đặc, móng tay trời ra những móng vuốt vừa dai vừa dẹt, sắc bén như đao.

Đồng Ân nhún người một phát, thân hình bắn tít lên cao tầm mười lăm trượng. Nếu là một đao khách bình thường, với hai tay thì cũng chỉ cầm được hai thanh đao. Mà Đồng Ân với lợi thể thú nhân của mình, lão thì triển loạn đao thức, mười cái móng vuốt như mười thanh đao sắc bén, vừa vung lên liền cắt phẳng từng mũi thương ra từng mảnh nhỏ.

Trong lúc Đồng Ân còn đang mắc ngăn cản thế công của bà lão, Huyền Từ ghé tai nói với Quảng Mục Thiên:

"Cửu Long tiền bối, nhân lúc bọn họ còn đang phân tâm, chúng ta phải chạy đi thôi. Tiểu tăng cùng nhị vị thế gia đây không thể đối chọi với Thống Lĩnh được. Hơn nữa ngài đang còn bị thương, nếu chân chờ nữa sẽ không thoát được mất. Ba người bọn tiểu tăng sẽ cố gắng giữ chân bọn họ, ngài hay nhân cơ hội đó tẩu thoát. Nếu ngài chạy về hướng Nam chính là cứ điểm của Thiếu Lâm tự. Phiến Đế bị trọng thương đã được chuyển đến đó trị liệu. Nếu ngài kịp thời tới đó sẽ có người tiếp ứng."

Nói rồi âm thầm dúi vào tay Quảng Mục Thiên một viên đan dược.

Quảng Mục Thiên cúi đầu xem, liền nhận ra đây là "Đại Hoàn Đan" lừng danh của Thiếu Lâm. Hắn thâm nghĩ:

"Hóa ra Xích Yến Hàn bị thương, không biết là lý do gì. Chả trách bọn Tà Phái lại dễ dàng bắt người như vậy. Xem ra là ta quá chủ quan rồi."

Hắn trầm ngâm một chút rồi nuốt đan dược vào, gật đầu, đáp:

"Phải lắm."

Bốn người Phi Hoàng, Thiết Liên Đàm, Lưu Đạo Nhân, Thiên Huyền Đạo Nhân thấy hai người thì thầm to nhỏ, rồi lại thấy Quảng Mục Thiên nuốt vào một viên thuốc tròn tròn. Trong bụng đầy kinh hoàng, hô lên:

"Muốn phản kháng sao? Còn không mau mau chịu chết!"

Nói rồi cả bốn người không hẹn mà cùng lao vào giáp công.

Lâm Ngọc Quân hừ một tiếng, phóng người ra chặn Phi Hoàng lại, hô lên:

"Bớ Phi lão tặc, đỡ một quyền của ta xem nào?"

Triệu Văn Phong cũng không chịu kém, nhảy ra chặn Thiên Huyền Đạo Nhân, nói:

"Đề bôn gia xem Huyền Băng Ly Hóa Thần công của Thiên Huyền đạo trưởng lợi hại không nào?"

Huyền Từ không nói nhiều, chỉ niệm một câu "A di đà phật" rồi nhảy ra chặn Thiết Liên Đàm lại. Nhất thời sáu người tạo thành một vòng chiến, đánh nhau loạn xạ. Chỉ riêng Lưu Đạo Nhân không có người ngăn cản, lão mặc kệ những người xung quanh, chỉ một mực chú mục truy sát Quảng Mục Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tình thế nguy cấp

Nắm chút khí lực hồi lại do đan dược Huyền Từ đem cho, Quảng Mục Thiên cầm đầu cầm cổ mà bỏ chạy, hắn biết mình có chân chửi ở lại cũng vô dụng, thậm chí còn là gánh nặng cho những người khác. Đại Hoàn Đan tuy là thánh đan dược chữa thương của Thiếu Lâm tự, nhưng Quảng Mục Thiên bị cả ngoại thương lẫn nội thương, khí công lại bị ám kinh thôn phệ, cho dù ăn vào mười viên cũng chẳng ăn thua gì.

Tình cảnh hắn bây giờ chẳng khác chi rồng sa bãi cạn tôm bốn cụt, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Bất quá, Quảng Mục Thiên không thèm quan tâm, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Đợi hắn hồi phục lại trạng thái đỉnh phong thì mới thù ngày hôm nay, hắn quyết trả lại gấp mười lần.

Nghĩ lại chính mình lúc trước, khi mà đại công chưa thành, đắc tội với toàn bộ Chính - Tà song phái, bị người người đuổi giết, cao thủ truy sát hơn mấy trăm dặm. Nói về phương diện kinh nghiệm trốn chạy ở mặt này, sợ rằng Lưu Đạo Nhân còn lâu mới ngờ tới được.

Quảng Mục Thiên theo lời dẫn dò, ngừng đầu lên trông mặt trời để phân biệt phương hướng rồi nhắm hướng phía Nam mà phóng đi. Bất quá khinh công hắn không cao siêu, lại bị trọng thương trên người nên tốc độ khá chậm. Chạy được khoảng chừng tầm mười dặm thì thấy một ngọn núi lớn, phía trên đỉnh mây trắng bao quanh mịt mờ, Quảng Mục Thiên trong lòng mừng thầm, nghĩ bụng:

"Hay lắm! Đường lên núi hiểm trở thế này thì cho dù có mấy trăm người đuổi theo cũng chẳng thể nào ủa tới một lúc được. Nếu xảy ra cuộc động thủ sẽ thành thế lấy một chọi một. Như vậy ta nhất định đối phó được. Hơn nữa đỉnh núi sương mù dày đặc, nếu mà người Linh tộc bay tới cũng không thể ngay lập tức nhìn thấy ta được."

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì những tiếng hô hoán ở phía sau mỗi lúc một gần. Hiển nhiên là đám đệ tử tam phái còn sót lại cùng Lưu Đạo Nhân truy sát mình đã càng ngày càng đến gần. Quảng Mục Thiên quay đầu lại ngó thì thấy có chừng ba, bốn mươi người. Dẫn đầu cả đoàn là Lưu Đạo Nhân, chỉ thấy lão sắc mặt trắng bệch, nhưng sát khí trong mắt lập lòe. Bộ pháp của Thiên Đạo Môn vốn là đạo gia truyền thừa, có tên là "Tiêu Dao bộ pháp". Lấy hai chữ "Tiêu Dao" làm cốt yếu, nay Lưu Đạo Nhân lại lấy ra làm khinh công truy đuổi địch, đây là đi ngược lại với ý nghĩa bên trong rồi. Vậy nên sắc mặt lão mới trắng bệch như thế.

Quảng Mục Thiên ngoái nhìn một lát xong liền tiếp tục chạy lên núi. Vừa chạy thêm một hồi liền chợt thấy phía trước có một cái dốc thẳng đứng, địa hình cực kỳ hiểm trở, từng chòm đá xung quanh mọc ra chỉ chít tựa như chông. Quảng Mục Thiên hai mắt sáng lên, nghĩ thầm:

"Đây quả là một trận pháp tự nhiên đã tạo ra để giúp ta đây mà. Nếu leo lên phía trên đỉnh dốc này, đợi nhân mã của Lưu lão tặc tới, ta đứng phía trên lần cựa thạch xuống thì bọn chúng là sao tránh được?"

Nghĩ vậy, hắn sù lên khinh công "Thượng Thiên Khê" từng bước chạy lên đỉnh dốc. Khi lên tới nơi, Quảng Mục Thiên dừng lại tự đánh giá tình cảnh xung quanh. Trước mặt hắn xuất hiện một cái vực sâu, chia cắt ngọn núi thành hai nửa. Quảng Mục Thiên trong lòng thầm ngạc nhiên, hóa ra đây không phải chỉ là một ngọn núi mà có tận hai ngọn. Mà cái vực này chính là điểm chia cắt, nhìn từ bên ngoài quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đám người Lưu Đạo Nhân vừa tiến sát chân núi thì đã thấy thân ảnh Quảng Mục Thiên trên đỉnh. Lưu Đạo Nhân liền hô hào người mình đuổi theo sát nút. Khi cả đám chạy tới chỗ cái dốc thẳng đứng kia, Lưu Đạo Nhân đứng lại, ánh mắt quét một vòng, bụng nghĩ thầm:

"Chết chưa, địa hình nơi đây hiểm trở thế này. Nếu tên kia đứng trên cao lẫn đá xuống thì mấy người bọn ta làm sao mà leo lên được?"

Ngay khi lão vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên trên đỉnh núi bên phải phát ra cuồng phong mạnh mẽ, vừa tròn mắt nhìn lên thì lập tức lão kinh sợ không thôi. Vô số tảng đá nặng mấy trăm cân từ trên đó rơi xuống ngay đỉnh đầu của mình.

Lưu Đạo Nhân phần nộ kêu lên:

"Cửu Long danh tiếng võ lâm mà lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ này sao?"

Quảng Mục Thiên cười ha hả, lại đẩy một tảng đá lớn lăn xuống, đáp:

"Danh tiếng sao? Cái củi lòn đó từ lâu ta đã không chú ý tới nữa rồi. Bất quá, ngày hôm nay chứng kiến Chương môn một tông ngâm dương căn trong miệng. Lại thêm bị mấy tảng đá đập bể đầu mà chết. Đó mới thực là sàng khoái."

Lời hấn vừa dứt thì một loạt tiếng kêu thảm vang lên, gần bốn mươi tên đệ tử đuổi theo bị đá lăn trúng. Đe bẹp thành bánh thịt, máu tươi văng tung tóe khắp nơi.

Lưu Đạo Nhân mặt mày méo mó tràn đầy giận dữ, lão kêu to một tiếng rồi nhắm thẳng vào mưa đá đang rơi xuống mà bay ngược lên trên. Kiếm quang phóng ra như chớp chém vào một tảng đá đang rơi xuống khiến cho nó hóa thành một lớp bột phấn bay tán loạn, đồng thời tay còn lại hóa chương sử chiêu: "Kinh Đào Hải Lăng" đẩy một tảng đá khác ra. Chân hơi nhún một cái liền phốt lên, thân hình nhẹ nhàng lách qua, thuận thế đạp lên một tảng đá khác, khiến cho nó nổ tung mà thân thể của lão mượn lực này bay ngược lên trên như mũi tên rời cung, nhắm thẳng vào Quảng Mục Thiên đang ở trên cao. Toàn bộ hành động diễn ra cực nhanh, hơn nữa Lưu Đạo Nhân phát huy toàn bộ khinh công sở trường của mình, đó chính là một thức trong Tiêu Dao Bộ Pháp, có tên là Hóa Địa Vi Danh. (Biến Đất Thành Nhà, ý muốn chỉ là biến chỗ hiểm trở thành chỗ trong nhà mình, muốn đi đâu cũng được.)

Quảng Mục Thiên tuy phòng bị, nhưng cũng không ngờ Lưu Đạo Nhân lại liều mạng như vậy. Dưới khinh công xảo diệu của lão thì những viên đá đó trở thành bàn đạp để lão tiến lên nhanh hơn. Nhìn thấy Lưu Đạo Nhân bay lên đỉnh núi nhanh như lưu tinh, khoảng cách không còn xa lắm thì Quảng Mục Thiên tiện tay ném một hòn đá xuống rồi bỏ chạy.

"Chạy đâu cho thoát!"

Lửa giận trong lòng Lưu Đạo Nhân ngập tràn, làm gì cho Quảng Mục Thiên trốn thoát. Bàn chân lão đạp lên vách núi để mượn lực nhảy lên cao. Lúc đó, khoảng cách của y với Quảng Mục Thiên chỉ còn tầm khoảng ba bốn trượng mà thôi. Lưu Đạo Nhân sát khí thượng não, lão dồn toàn bộ khí công của mình vào một chương, không khí xung quanh xoáy tít lại như lốc xoáy.

Thân hình Quảng Mục Thiên đang bỏ chạy, đột nhiên cấp tốc quay lại, song chương thủ ra trước ngực. Chỉ nghe "Bình" một tiếng lớn, thân hình hần như điều đứt dây bay ngược về sau. Lưu Đạo Nhân tưởng rằng một chiêu của mình thành công, đang mừng thầm thì nghe vài tiếng "Véo Véo". Một loạt trái ám khí bay tới xé bầu không khí rít lên thành những tiếng rùng rợn. Hiên nhiên là một thứ ám khí rất nặng.

Lưu Đạo Nhân giật mình, vội rút Huyền Tinh Linh Thần Kiếm ra múa lên hộ vệ toàn thân.

Hóa ra, Quảng Mục Thiên trong lúc bỏ chạy đã nhanh tay nhặt một đám đá vụn, đợi Lưu Đạo Nhân đánh ra một chương kia liền thủ sẵn song chương để mượn lực đẩy, thuận thế bay sang bên kia ngọn núi. Đồng thời nhân cơ hội đó lấy đá làm ám khí phóng về phía lão. Quảng Mục Thiên lâm trận ứng biến cực tài tình, hần biết với sức mình hiện tại thật khó mà nhảy sang phía bên kia được. Vậy nên hần thủ sẵn song chương trước ngực chỉ thủ không công, cốt yếu chính là mượn lực từ chương của đối phương để đẩy mình sang bên kia bờ vực.

Lưu Đạo Nhân mặc dù kiếm thuật tinh diệu, nhưng tâm thần vốn nổi nóng nên vẫn bị một số viên đá bắn trúng người. Lão chỉ cảm thấy huyết Thái Xung ở hai bàn chân cùng huyết Tam Lý ở đầu gối chột nhói đau, thì ra là đã trúng ám khí rồi. Thái Xung cùng Tam Lý đều là huyết vị ở chân, khi cao thủ khinh công giao đấu thường nhắm vào đầu tiên. Quảng Mục Thiên tâm cơ linh động, nghĩ rằng dù mình có bay qua được bên kia thì cũng chưa chắc đã thoát khỏi truy tung của lão. Vậy nên trong số ám khí hần phóng thì một nửa bắn vào những huyết vị này. Chính là muốn phá đi khinh công của đối phương.

Lưu Đạo Nhân tuy cũng là bậc cao thủ võ lâm, nhưng cũng không thể ngờ được ý đồ của đối phương. Mãi đến khi thân hình hạ xuống đất rồi, toan nhảy lên truy sát thì mới phát hiện ra chân mình đã bị tê cứng. Nhưng khi đó thì Quảng Mục Thiên đã sắp bay sang bên kia rồi, khinh công lão bị mất thì làm sao truy đuổi. Lão tức quá, gầm lên một tiếng, hét lên:

"Cửu Long, xem Bách Bộ Phi Kiếm của bốn tọa đây!"

Nói rồi tả chương vỗ mạnh một cái xuống đầu gối ở hai chân, tạm thời đã thông Tam Lý - sáu huyết. Lưu Đạo Nhân hai hàm răng nghiến lại, bước lên trước năm, sáu bước. Nhưng mỗi một bước, thân hình lão lại như ảo ảnh bắn ra. Đột nhiên, tay phải lão đang cầm kiếm vung lên một cái rồi phóng đi, thanh Huyền Tinh Linh Thần Kiếm lóe sáng như lưu tinh, nghe vút một tiếng liền nhắm trái tim Quảng Mục Thiên mà đâm đến cực nhanh.

Bách Bộ Phi Kiếm vốn phải bước đủ một trăm bước, tích sức nội lực thật hùng hậu mới phát chiêu được. Nhưng trong tình cảnh này, Lưu Đạo Nhân làm sao bước đủ, lão bất chấp tất cả, nội lực có bao nhiêu đều dồn lên mũi kiếm hết. Nền chiêu thể hung lệ có đủ mà kỹ xảo lại thiếu sót.

Biến cố bất ngờ khiến Quảng Mục Thiên cả kinh. Hần công lực trên người gần như đã cạn kiệt, thân hình lại đang ở trên không, không tài nào né tránh

được. Kiếm này nếu phóng tới, hẳn tất phải chết!

Đúng lúc đó, một vệt sáng màu trắng lóe lên, một thanh ám khí không biết từ đâu phóng ra, đâm thẳng vào lưỡi của Huyền Tinh Linh Thần Kiếm. Thanh ám khí này khi ở trên đường bay nhưng lại không hề phát ra một tiếng xé gió nào, hiển nhiên thủ pháp phóng ám khí của người trong bóng tối cực kỳ cao minh. Bất quá, Bách Bộ Phi Kiếm của Lưu Đạo Nhân nội lực đều dồn hết về phía mũi. Người nọ lại đánh vào điểm mạnh nhất của kiếm đó, chính là sai lầm rồi. Vậy nên thanh kiếm chỉ bị chệch đi một chút mà thôi.

Bất quá, lệch một ly đi một dặm. Chỉ nghe "Phập" một tiếng nhỏ, mũi kiếm đã đâm trúng sườn của Quảng Mục Thiên, lút tới tận chuôi. Đồng thời lực đạo trong kiếm còn chưa dứt, khiến thân hình hắn vốn dĩ là bắn sang bên kia núi lại rơi thẳng xuống vực.

Quảng Mục Thiên hai mắt lơ mơ, dần dần nhắm lại. Trong mơ hồ, hắn chỉ nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Lưu Đạo Nhân, tiếng đá rơi, tiếng sóng vỗ. Rồi một cảm giác lạnh lạnh chợt ủa tới, hắn chỉ biết hự một tiếng rồi cứ thế ngất lịm đi.

(Chuẩn bị ra thêm 1 bộ truyện khác nữa =)))

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chém Gió

Vài ngày sau.

Quảng Mục Thiên tỉnh dậy, hắn chậm chậm mở mắt ra, chợt phát hiện mình đang nằm ở trong một gian phòng nhỏ, xung quanh đồ đạc bày biện khá sang trọng, hẳn phải là của một nhà quý tộc nào đó. Chính giữa gian phòng có một cái bàn, phía trên bàn có một cái ấm sứ đang bốc hơi nóng. Quảng Mục Thiên thử hít mũi ngửi liền nghe thấy mùi thuốc nồng nặc gay mũi từ trên người tỏa ra, hắn thờ dãi một cái, cười thầm:

"Vậy là ta vẫn còn sống... Không biết người nào đã cứu ta?"

Hắn thờ lười liếm láp bờ môi, chỉ cảm thấy miệng khô khát, muốn gượng dậy đi uống chút nước. Nhưng vừa chống tay toan ngồi dậy thì toàn thân truyền đến một trận đau nhức, tựa như vừa có ai giáng một chùy vào sườn. Quảng Mục Thiên hít sâu một hơi khí lạnh, lại lão đảo ngả sóng xoài lên giường, bụng thâm nghĩ:

"Một chiêu Bách Bộ Phi Kiếm của Lưu Đạo Nhân thật lợi hại. May là có người đứng trong bóng tối phóng ám khí làm chệch thanh kiếm kia đi. Chứ nếu không mạng ta lúc đó xong mất!"

Lúc này, Quảng Mục Thiên mới phát hiện ra mấy vết thương lúc trước bị Phong Hỏa Ma Đạn oanh tạc cùng ba, bốn vết kiếm bị đâm sau lưng... đều được băng bó lại cẩn thận. Bất quá, toàn bộ nội thương của hắn vẫn âm ỉ chưa khỏi, Ly Hỏa ám kinh vẫn cứ án ngữ trong đan điền. Chỉ cần hơi chút vận công liền cảm thấy toàn thân nóng rực như ngồi trong lò lửa.

Kẹt kẹt!

Lúc này, cánh cửa bị người nhẹ nhàng đẩy ra, hai bóng hình yếu điệu xuất hiện. Tiếng nói lạnh lạnh như chuông bạc truyền vào trong tai Quảng Mục Thiên:

"Ồ, người tỉnh rồi?"

Quảng Mục Thiên vội nghiêng đầu sang một bên để nhìn. Hiện lên trước mắt hắn là thân hình của hai nữ nhân. Một người trong đó vóc dáng bé nhỏ tầm khoảng mười lăm, mười sáu tuổi; trông thanh thuần thật là động lòng người, da dẻ trắng trẻo, mái tóc vàng suôn mượt tự nhiên, mắt to như nước, trong veo cực kỳ thuần khiết. Quảng Mục Thiên tuy gặp nhiều mỹ nhân rồi nhưng cũng phải ngơ ngác mà nhìn, trong bụng thâm nghĩ đây quả thực là một tiểu mỹ nhân khả ái.

Đi phía sau thiếu nữ kia là một cô gái khác, trên người khoác một bộ khải giáp bó sát thân, làm tôn lên từng đường nét cơ thể của nàng. Quảng Mục Thiên lướt qua nhìn thấy chính giữa bộ giáp có một biểu tượng thanh kiếm, tản mát ra thứ ánh sáng màu vàng lơ mơ, hẳn liền đoán chừng bộ giáp này chẳng phải là phẩm vật. Chỉ thấy, nàng cũng có mái tóc màu hoàng kim, dung mạo thật tuyệt mỹ, so với thiếu nữ trước không hơn không kém, nhưng khuôn mặt lại đầy vẻ lạnh lùng cao ngạo tạo nên một loại mị lực đặc trưng của nàng. Nàng như thể một khối băng son ngàn năm không tan, khiến người khác không dám lại gần..

Nhìn thấy Quảng Mục Thiên đã tỉnh lại, khóe miệng thiếu nữ hơi vênh lên, lộ ra nụ cười giống như tiên nữ:

"Người cuối cùng đã tỉnh lại rồi, mấy ngày hôm trước thuyền của bọn ta đang đi thì bỗng dưng người từ trên vách núi rơi xuống, máu me đầm đìa trông thật là kinh. May là có Dư lão am hiểu chút y thuật, kịp thời băng bó, chứ nếu không bây giờ người chẳng còn mạng nữa đâu."

Tiểu mỹ nữ thanh thuần mỹ lệ cười nói, trên gương mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ ngọt ngào.

Quảng Mục Thiên bất giác ngây người, hần thử lắng tai nghe thì quả nhiên nghe thấy tiếng sóng vỗ, đoạn nghĩ thầm:

"Hóa ra dưới vách núi này là một con sông. Ta không biết may rủi thế nào mà khi rơi xuống lại rơi trúng thuyền của bọn họ. Quả nhiên trời chưa tuyệt ta!"

Cô gái nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Quảng Mục Thiên, cho rằng hắn còn đang sợ hãi, liền vung vung tay nhỏ lên trước mắt hắn, lên tiếng hỏi:

"Nè nè, ngươi có nghe không đó? Ngươi tên gì? Làm sao mà lại từ trên núi kia rơi xuống. Toàn thân lại bị thương nặng như vậy?"

Quảng Mục Thiên nhất thời lấy lại tinh thần, nghe cô gái hỏi chợt trở nên trầm mặc. Đoạn nghĩ:

"Tuy hai người này cứu mạng ta, nhưng lòng người khó đoán. Hơn nữa tai mắt của võ lâm ở khắp mọi nơi. Ta trọng thương chưa khỏi, nên giữ bí mật đi là hơn."

Thường có câu: Tri nhân tri diện bất tri tâm, tuy hai cô gái này đều là mỹ nữ hết đáy, nhưng Quảng Mục Thiên không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Trong thế hung hiểm, chỉ có mình mới tự cứu lấy mình được mà thôi. Nghĩ thế hắn bèn nói:

"À, tại hạ tên là Cửu Thiên. Cửu là chín, thiên là trời. Nghĩa là chín vòm trời. Không biết tôn tánh của hai vị ân nhân là gì?"

Cô gái nhí nhảnh, vỗ tay khen:

"Tên hay thật đấy. Trông ngươi chắc tầm hai mươi tuổi. Ta mới có mười sáu, vậy ta gọi ngươi là Thiên ca ca nhé. Tiểu muội tên là Tần Linh."

Đoạn quay qua chỉ cô gái phía sau, nói:

"Còn đây là tỷ tỷ của ta, tên là Tần Nguyệt."

Quảng Mục Thiên gật đầu, toan mở miệng cảm tạ. Đột nhiên, Tần Nguyệt phía sau hừ một tiếng, nói:

"Linh nhi đừng nghịch ngợm. Người này không quen không biết, muội không nên tiếp xúc nhiều."

Tần Linh trước nay sợ tỷ tỷ, chỉ dám bĩu môi hừ một tiếng chứ không cãi lại, đoạn quay qua hỏi Quảng Mục Thiên:

"Không biết Thiên ca ca làm sao mà rơi từ trên vách núi kia xuống thế?"

Quảng Mục Thiên sớm đã soạn ra đáp án trong lòng, liền vanh vách đáp:

"À, cái đó... ta vốn dĩ là một tiểu phu. Hôm trước đi lên núi đốn củi không may gặp ma thú. Đánh không lại nó nên bỏ chạy. Nào ngờ chạy lên phía trên núi thì hết đường. Vì không muốn chết trong bụng nó nên liều mình nhảy xuống vực...nào ngờ..."

Tần Linh hai tay che miệng khẽ a lên một tiếng, còn chưa kịp nói thì Tần Nguyệt đã cướp lời, nói:

"Ngươi nói ngươi là một tiểu phu, vậy ngươi đốn củi bằng gì?"

Quảng Mục Thiên kinh ngạc, không hiểu ý nàng là gì, đoạn đáp:

"Đốn củi đương nhiên là bằng rìu rồi."

Tần Nguyệt hai mắt nhíu lại, vẻ băng hàn trên mặt ngày càng rõ hơn. Nàng hỏi tiếp:

"Thế ngươi giải thích xem thanh kiếm cùng với cây quạt rơi cùng một lúc với ngươi là gì? Thanh kiếm kia được rèn từ Huyền Tinh Thần Thiết rất hiếm có. Dáng vẻ tuy mỏng manh nhưng lại rất dẻo dai, chỉ có những võ sĩ đến từ Hắc Vân Thành mới ưa chuộng sử dụng. Không lẽ là ngươi dùng nó để đốn củi? Hơn nữa, cây quạt kia phía trên có viết một chữ Đường. Hiển nhiên là tên hoặc họ của một người. Ngươi tên là Cửu Thiên hay là Đường Cửu Thiên?"

Cô gái tuôn ra một tràng câu hỏi khiến Quảng Mục Thiên ngơ ngời. Không đợi cho hắn kịp phản ứng, nàng lại tiếp tục nói:

"Chưa nói đến hai vật này, trên người ngươi bị thương hơn một nửa là vết kiếm chém trúng. Chẳng lẽ cũng đều là do ma thú cả hay sao?"

Quảng Mục Thiên trong lòng đánh bộp một cái, thầm than cô gái này suy nghĩ thật nhạy bén. Chợt hắn nhớ lại câu nói vừa rồi: "Cây quạt kia phía trên có viết một chữ Đường."

Quảng Mục Thiên trầm hiểu, thì ra người núp trong bóng tối giúp đỡ hắn chính là người của Đường Gia. Không biết là Đường Vấn Tâm hay là một ai khác trong Đường gia? Hắn lại nghĩ đến lúc đó, thủ lĩnh người ném ám khí tuy ảo diệu, nhưng lực đạo còn khá non nớt, hiển nhiên là khí công chưa đủ. Ngoài Đường Vấn Tâm ra thì hắn không lường tượng ra được một ai khác nữa.

Thấy Quảng Mục Thiên không đáp, Tần Nguyệt cau mày, nói:

"Thế nào? Ngươi giải thích những nghi vấn của ta ra sao? Bọn ta tuy cứu ngươi, nhưng cũng phải biết rõ thân phận của người mình vừa cứu. Ta không

muốn lại vương phải một đồng rắc rỏi của người đầu."

Quảng Mục Thiên vốn dĩ nói dối rất kém, nhưng bị Tần Nguyệt thẳng thừng vạch mặt ra như vậy thì thẹn quá hóa giận, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Quảng Mục Thiên ta tung hoành giang hồ mấy mươi năm mà không lừa nổi được một đứa con gái?"

Nghĩ vậy, hắn hít sâu một hơi lấy cam đảm, trong bụng nghĩ ra một đồng tình tiết, đoạn nói ngay:

"Chuyện kể ra thì thực dài lắm, nhà ta vốn làm nghề thợ rèn lâu năm, thanh kiếm kia chính là bảo vật gia truyền. Cũng bởi vì quý hiếm như thế, nên mới bị người ta nhòm ngó tới. Ngày hôm đó, ta còn nhớ rất rõ, một đám người bịt mặt xông vào nhà ta đòi cướp lấy bảo kiếm. Gia phụ ta quyết tâm không giao ra, bèn bí mật đưa nó cho ta bảo tìm đường chạy thoát. Ta mặc dù không muốn, nhưng bọn bịt mặt kia thật lợi hại. Lúc đó nguy cấp lắm lắm, ta chẳng có thì giờ suy nghĩ gì, chỉ kịp cầm lấy cây quạt mà gia phụ yêu thích nhất bỏ vào trong người rồi bỏ chạy. Chính là cây quạt có ghi chữ Đường phía trên. Cây quạt đó vốn là vật mà một hảo hảng hữu tặng gia phụ mấy năm về trước. Ta cảm nó chính là muốn đi tìm người giúp đỡ."

Quảng Mục Thiên tuôn một tràng, mặt không đỏ, tim đập không loạn, hiển nhiên nói dối đã đạt tới cảnh giới cao siêu rồi.

Tần Nguyệt tỏ vẻ nghi ngờ, lát sau lại hỏi:

"Thế tại sao lúc người roi xuống thì cây kiếm lại cắm vào một bên sườn?"

Quảng Mục Thiên không cần nghĩ liền đáp ngay:

"Lúc đó bọn kia ép ta tới mép vực, bí quá nên ta đành hoành kiếm tự sát. Nào ngờ một tên trong đám kia cầm viên đá ném tới làm chệch lưỡi kiếm đi. Nên thanh kiếm mới đâm trúng một bên sườn. Ta cũng bị sảy chân mà rơi xuống. Cũng may là rơi trúng thuyền của hai vị mới thoát khỏi một kiếp."

Tần Nguyệt khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ, nhưng câu chuyện của Quảng Mục Thiên quả thực không có chỗ sơ hở, đoạn hừ một tiếng, nói:

"Mong những lời người nói là thật. Bất quá, bọn ta cứu người cũng chỉ là tình cờ, khi khỏi rồi thì chúng ta cũng nên từ biệt đi thôi."

Nói rồi trở gót đi ra khỏi phòng.

Tần Linh cười hi hi vài tiếng, nói:

"Thiên ca ca cứ từ từ mà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Tỷ tỷ ta tính tình vốn là như vậy, đừng để ý quá."

Quảng Mục Thiên cười thầm một tiếng, nghĩ: "Cô bé Tần Linh này cũng quả là ngây thơ."

Đoạn đáp:

"Không có gì, tỷ tỷ của muội làm như thế cũng chẳng có gì sai. Dù sao ta cũng là người lạ mặt. Nên cẩn thận đề phòng là hơn."

Hai người trò chuyện một lúc, Quảng Mục Thiên liền thăm dò được một số tin tức. Hai tỷ muội Tần Nguyệt cùng Tần Linh đều là người của Quang Minh giáo đình, hơn nữa thân phận của hai người lại không hề nhỏ. Tần Nguyệt là Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ, còn Tần Linh là Quang Minh Thánh Nữ của giáo. Còn con thuyền này đang trên đường tiến đến Học Viện Ma Pháp.

Quảng Mục Thiên nghe Tần Linh kể một hồi lâu, trong bụng thầm nghĩ:

"Tần Linh vốn là thánh nữ của giáo hội, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Chẳng trách gặp người lạ lại nhiệt tình như thế."

Tần Nguyệt sau khi rời khỏi gian phòng liền đi ra ngoài mạn thuyền. Nàng đi đến bên cạnh một người, chỉ thấy đó là một lão giả râu tóc bạc trắng, tầm khoảng năm mươi tuổi. Tần Nguyệt cung kính cúi chào một cái rồi nói:

"Bẩm Dư lão, tiểu nữ đã dò hỏi tên kia xong."

Lão giả ừm một tiếng, hỏi:

"Thế hắn trả lời ra sao?"

Tần Nguyệt lần lượt kể lại chuyện của Quảng Mục Thiên. Một lát sau, lão giả hừm một tiếng, đưa tay lên vuốt râu, đoạn trầm giọng đáp:

"Câu chuyện này, ta nghĩ bên trong thì có sáu phần là thực, bốn phần là giả. Bất quá người kia thể chất cường tráng bất thường, không thể chỉ là một kẻ tầm thường được. Hơn nữa, người không biết rằng, chữ Đường trên cây quạt kia biểu thị điều gì đâu."

Tần Nguyệt ngạc nhiên, nàng chưa thấy biểu hiện trầm trọng trên mặt lão giả này bao giờ. Đoạn hỏi:

"Chữ Đường kia có nghĩa là gì?"

Lão già đáp:

"Trong võ lâm, có một gia tộc chuyên về ám khí. Trình độ của bọn họ xuất thần nhập hóa, giết người trong chớp mắt. Ngay cả cao thủ đương thời như Lâm Ngọc Quân cũng phải dè chừng. Gia tộc đó cũng là họ Đường!"

Tần Nguyệt kinh sợ, nàng biết ba chữ Lâm Ngọc Quân này biểu thị điều gì. Đó chẳng phải là Minh Chủ Võ Lâm hay sao?"

Lão già không hề chú ý đến vẻ mặt của nàng, trầm mặc hồi lâu rồi thở dài một cái, lầm bầm:

"Võ lâm? Giang hồ? Ta ở ẩn cũng khá lâu rồi. Không biết bây giờ tình hình võ lâm như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Tỷ Thí Cái Nhẹ

Từ biệt Tần Linh, Quảng Mục Thiên liền nhắm mắt điều tức nghỉ ngơi. Nhìn bề ngoài hắn nằm vậy chứ thực chất đang tự mình nội thị, thăm dò đan điền của chính mình.

Sau trận đại chiến vừa rồi, toàn bộ ngoại thương của hắn coi như tạm ổn. Một phần cũng nhờ y thuật của "Dư lão" trong lời của Tần Linh. Nhưng còn nội thương thì tình trạng lại cực kỳ xấu. Ly hỏa ám kinh vốn chỉ to bằng nửa ngón cái, bây giờ đã lan đi hơn một phần năm toàn bộ kinh mạch của hắn. Nếu không phải nhờ cốt cách thân thể Quảng Mục Thiên vững vàng, chỉ sợ giờ này đã bị "Ly hỏa phệ tâm" mà chết rồi.

Ly hỏa ám kinh được Thiên Huyền đạo nhân nuôi dưỡng hai mươi năm hỏa hầu. Nếu nói không lợi hại thì cũng chẳng ai tin. Quảng Mục Thiên vốn không sợ loại ám kinh này, nhưng nó ám vào cơ thể hắn quá lâu. Lúc đó lại trong lúc tử chiến, không thể điều công trực xuất ngay được. Hiện tại, một phần năm "khí" đã chuyển sang màu đỏ rực như lửa. Muốn trực xuất cũng là chuyện khó hơn lên trời.

Quảng Mục Thiên thở dài một tiếng, dồn bốn thành công lực còn lại gắt gao áp chế một phần kia. Không cho nó tiếp tục lan tràn ra nữa. Nhưng áp chế này cũng chỉ được một khoảng thời gian. Nếu hắn không tìm được một thiên tài địa bảo chỉ ám chỉ hàn để chữa trị, thì chuyện "Ly hỏa phệ tâm" chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng nếu dùng khí công phong bế, thì trong một khoảng thời gian, hắn không thể sử dụng khí công được. Chẳng khác chi một người bình thường. Điều này khiến Quảng Mục Thiên buồn rầu mãi không thôi.

.....

Lại qua hai ngày, Quảng Mục Thiên cảm thấy thân thể lẫn tinh thần khôi phục có chút tiến triển. Liền cao hứng đi ra ngoài hóng gió một chút. Hắn vừa ra tới ngoài mạn thuyền liền thấy một tốp binh sĩ đang thao luyện. Chiếc thuyền này cực lớn, hơn hai mươi tên đứng dàn thành một hàng vậy mà vẫn rộng rãi. Chỉ thấy bọn họ cầm kiếm múa may trông rất có phong phạm.

Nhìn một lát, chợt Quảng Mục Thiên giật mình phát hiện ra. Đám binh sĩ này vậy mà chiêu thức thi triển rất có trật tự, thậm chí hắn còn nhìn ra chút môn đạo ở trong đó. Hiên nhiên, đám người này đều có cao nhân võ thuật chỉ dạy. Nhưng hắn lại bác bỏ suy nghĩ này, bởi từ khi đến thế giới này. Quảng Mục Thiên luôn nghe người ta đồn đãi về xích mích giữa pháp sư và võ sĩ. Cho nên không thể có chuyện một võ sĩ lại đi chỉ dạy đám người này được.

Chợt hắn thấy Tần Nguyệt cũng ở trong đó, chỉ thấy nàng đang luyện kiếm. Quảng Mục Thiên kinh ngạc, nghĩ thầm:

"Pháp sư mà cũng đi luyện võ sao?"

Chỉ thấy nàng múa một đường kiếm tuyệt đẹp, giáp vàng kết hợp với kiếm quang khiến Tần Nguyệt như một ánh sao phát sáng giữa trời đêm. Đám binh sĩ xung quanh cũng ngẩn ngơ theo dõi, dần dà ai nấy đều đứng bất động xem nàng múa kiếm.

Quảng Mục Thiên đứng xa xa quan sát một hồi, thấy chiêu thức của Tần Nguyệt tuy linh động nhưng thiếu vài phần sát phạt. Lại qua một chiêu, hắn hai mắt chợt sáng lên, nghĩ bụng:

"Tiếp theo chiêu này nếu đâm kiếm về phía trước, nhắm vào huyệt Cưu Vĩ thì đối phương chắc phải vùng kiếm lên gạt đỡ. Lúc đó nhân cơ hội mà phản..."

Hắn vừa nghĩ như vậy, quả nhiên Tần Nguyệt thu kiếm về rồi lại đâm ra thật nhanh. Từ góc độ hay vị trí đều đúng như hắn tưởng tượng. Quảng Mục Thiên âm thầm gật đầu, tán thưởng. Tiếp theo lại thấy Tần Nguyệt vùng kiếm lên rồi bổ xuống thật mạnh, tựa như chiêu: "Nhất Kiếm Khai Sơn." Đám binh sĩ đứng ngoài trầm trồ, vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Quảng Mục Thiên thấy thế liền cau mày, lắc đầu.

Chợt bên cạnh có giọng già nua vang lên, hỏi:

"Tiểu hữu thấy chiêu thức đó sai sót chỗ nào sao?"

Quảng Mục Thiên đang xem cao hứng, nghe hỏi bất giác buột miệng, đáp:

"Không phải sai sót, mà là dở, quá dở mới đúng. Sau chiêu đâm kiếm vừa rồi, đối phương chắc chắn phải vùng kiếm gạt đỡ. Nhân lúc đó, nếu Tàn Nguyệt đủ thông minh, sẽ quay một vòng rồi chém thật mạnh vào mạn sườn đối phương. Khi dư lực từ chiêu đâm kiếm đầu tiên còn chưa dứt thì kẻ địch làm sao kịp huy kiếm về đỡ gạt, ắt phải trúng chiêu. Như thế chẳng phải hoàn mỹ lắm sao? Chứ như nàng, đâm xong lại bỏ, chẳng khác chi kẻ mù học kiếm. Nếu đối phương biết cách đâm trả lại thì nàng chết chắc."

Hắn vừa nói xong thì sực tỉnh ra, thảm than mình lỗ mồm lỗ miệng. Bất quá, cũng chẳng thể trách hắn được. Khí công toàn thân bị phong bế, bây giờ Quảng Mục Thiên chẳng khác gì người bình thường. Không phát hiện người tới phía sau cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Quảng Mục Thiên ngoảnh lại xem người phía sau là ai. Chỉ thấy đó là một lão già, ước chừng năm mươi tuổi. Toàn thân khoác một bộ trường bào màu trắng, phía trước có một biểu tượng hình chữ thập. Đầu đội nón vuông, trông thập phần giống một Tế Tự. Hắn bèn nói:

"Ngài đây chắc hẳn là Dư lão trong lời của Tàn Linh hay sao? Văn bối hân hạnh được gặp."

Nói rồi nhẹ nhàng thi lễ một cái.

Lão già vuốt râu cười khê, đáp:

"Không dám, không dám. Lão già ta họ Dư, tên một chữ Hoành. Là một Tế Tự của Quang Minh Giáo Điện."

Quảng Mục Thiên a một tiếng, nói:

"Nếu vậy văn bối phải cảm tạ ân chữa bệnh của Dư lão rồi. Quả nhiên Tế Tự của Quang Minh Giáo Điện. Toàn bộ vết thương của văn bối chỉ trong hai ngày đã khỏi hẳn. Ân này quả thực không nói hết bằng lời."

Dư Hoành lắc đầu, đáp:

"Cái đó tiểu hữu nói nhầm rồi. Ta không hề dùng ma Pháp để chữa trị cho tiểu hữu. Là tiểu hữu tự mình cứu lấy mình mới đúng... Một thân nội lực hùng hậu, tuy bị ám kinh thôn phệ chân khí. Nhưng khi bất tỉnh vẫn có thể vào trạng thái Bể Tức, chân khí chia làm hai, vừa giữ ám kinh vừa tự động chữa thương. Ta dùng Ma Pháp lên người tiểu hữu cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi."

Quảng Mục Thiên nghe những lời này, bất giác bật "Ồ" lên một tiếng đầy kinh ngạc. Hắn kinh ngạc không phải chuyện chữa thương. Mà là chuyện lão già này có thể thăm dò được khí công trong cơ thể hắn, kể cả chuyện ám kinh nữa. Điều này chẳng phải nói lên rằng, lão cũng là một người trong võ lâm ư!?

Dư Hoành thấy hắn kinh ngạc, liền cười xòa, nói:

"Tiểu hữu không cần thắc mắc làm chi. Ta đúng là một người trong võ lâm đó. Nhưng đó cũng là chuyện của hai mươi lăm năm trước rồi. Bây giờ ta chỉ là một Tế Tự bình thường mà thôi. Tiểu hữu chẳng cần đề phòng đâu."

Quảng Mục Thiên trong bụng tuy ngờ vực, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt. Đoạn đáp:

"Vậy không biết nội thương của văn bối, Dư lão cũng đã xem qua rồi chứ?"

Dư Hoành trầm mặc, ánh mắt quay sang nhìn Tàn Nguyệt đang múa kiếm. Hồi lâu sau mới thở dài một cái, đáp:

"Thứ cho lão già ta nói thẳng, tiểu hữu bị thương thập phần nghiêm trọng. Chỉ riêng ngoại thương đã có hơn mười lăm vết kiếm chém trúng, toàn thân lại đầy vết bầm. Với một thân thể Kim Cang Bát Hoại đã đạt tới đại thành như thế, nếu không phải người có công phu Hóa Công đến trình độ xuất thần nhập hóa thì không thể nào đã thương người được. Trong võ lâm hiện tại, chưa một ai luyện Hóa Công được đến khả năng như vậy. Nếu ta đoán không nhầm, trên đời này cũng chỉ có Pháp Sư mới làm được. Mà xét trong thất quốc, người có Ma Pháp Hóa hệ cao nhất cũng chỉ có một, chính là Hòa Long Đại Ma Đạo Sư Kim Bối Khắc. Còn nói về nội thương, tiểu hữu trúng Ly Hóa ám kinh, là độc môn công phu của Thiên Huyền đạo nhân. Tia Ly Hóa này là chí dương chí cương trong thiên hạ, Thiên Huyền đạo nhân ắt hẳn phải mất mấy chục năm, suu tầm vô số bảo vật chí dương mới luyện thành. Lão già ta tuy tự nhận y thuật cao minh, nhưng gặp phải trường hợp như tiểu hữu cũng chỉ đành bó tay mà thôi."

Đối với y nhân như Dư Hoành mà nói, gặp một căn bệnh mà mình chữa không được, chẳng khác gì ăn cá mà gặp phải khúc xương. Khiến lão tâm thần khó chịu không thôi, bởi thế nên mới thở dài.

Quảng Mục Thiên vừa kinh ngạc vừa bội phục, bình sinh hắn phục rất ít người. Dư Hoành đoán từ đầu đến cuối không sai một tý nào, y thuật bậc này trên đời thật hiếm có. May ra cũng chỉ có Y Tiên ở giang hồ thời trước mới bì kịp.

Dư Hoành thấy Quảng Mục Thiên không nói gì, còn tưởng hắn đương thất vọng, đoạn mở lời khuyên:

"Tiểu hữu không cần vì thế mà ưu sầu, mọi chuyện đều có cách xử lý. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Chỉ cần sau này, tiểu hữu kiếm được một bảo vật chí âm chí hàn khắc chế luồng Ly Hóa kia là được.",

Quảng Mục Thiên thi lễ, đáp:

"Cảm ơn tiền bối chỉ dạy."

Dur Hoành cười ha hả, đoạn bước về phía Tần Nguyệt, xong quay đầu lại nói:

"Tiểu hữu lúc nãy chỉ điểm chỗ sai trong kiếm pháp của Nguyệt nhi. Xem ra trong phương diện kiếm đạo cũng có chút thành tựu, hiện có muốn thử so chiêu một chút với lão già này hay không?"

Đám binh lính cùng Tần Nguyệt vốn đang say sưa luyện võ, vừa lúc thấy hai người bước đến trong đó có Dur Hoành, cả đám liền cung kính cúi chào. Nhưng sau khi nghe lời lão nói thì vẻ mặt ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc., nhất là Tần Nguyệt. Nàng tra khảo Quảng Mục Thiên lúc trước, trong lòng nghĩ hẳn là một tên tiểu phu thi làm sao biết võ cho được?

Dur Hoành thấy biểu hiện kinh ngạc của mọi người, liền cười nói:

"Lúc nãy Cửu Thiên tiểu bằng hữu nhìn mấy người múa kiếm, liền chỉ điểm chỗ sai. Ta xem ra cũng thật đúng đắn, các ngươi tham khảo xem sao."

Quảng Mục Thiên lắc đầu cười khỏ, đáp:

"Dư lão cứ nói đùa, văn bối kiếm còn chưa biết cầm chứ đừng nói đến hai chữ Thành Tựu, thật là khiến văn bối xấu hổ."

Dur Hoành không đáp, chỉ vươn tay lấy hai thanh kiếm từ Tần Nguyệt, ném một thanh cho Quảng Mục Thiên rồi hô lên:

"Giỏi hay không phải thử mới biết được."

Lời vừa dứt thì đã huy kiếm đâm đến thật mau lẹ, đúng là một chiêu vừa nảy Tần Nguyệt thi triển. Bất quá, kiếm này đâm đến không hề nghe tiếng rít gió. Hiển nhiên, không hề chứa kinh lực trong đó.

Quảng Mục Thiên biết thân phận mình không giấu qua nổi mắt đối phương, cứ tiếp tục giấu diếm thì chẳng khác gì tấu hài. Nghĩ thế, hắn uốn cong lưỡi kiếm trong tay rồi bật ra khiến thanh kiếm ngân lên "Ong Ong.." từng hồi dài, đoạn vung lên gạt phăng mũi kiếm của lão già đi.

Dur Hoành bật tiếng khen: "Hay lắm."

Rồi lấy chân phải làm trụ, xoay người thật nhanh. Lưỡi kiếm vun vút kéo dài ra thành một vầng sáng màu bạc, vòng qua nhằm chém vào mé sườn bên trái hắn.

Hai chiêu liên tiếp nhau này chính là hai chiêu vừa rồi mà Quảng Mục Thiên chỉ điểm cho Tần Nguyệt. Tuy nhiên, Tần Nguyệt là một Ma Pháp Sư, tuy có học qua vài đường kiếm thuật, nhưng biến ảo trong võ thuật đâu có dễ dàng mà hiểu được? Cho dù lúc nãy nàng có nghe được những lời hắn nói, cũng không thể liền lập tức biến hóa chiêu thức trong chiến đấu.

Còn lão già Dur Hoành này lại là người học võ, chỉ chút thay đổi ấy cũng khiến chiêu thức trở nên hung hiểm độc địa hơn gấp bội.

Quảng Mục Thiên hai mắt híp lại, kiếm bên tay phải vốn còn dư âm từ chiêu thức đầu tiên. Nếu bây giờ rút về đón đỡ chiêu thứ hai thì làm sao kịp cho được? Không kịp nghĩ ngợi nhiều, hắn hơi nghiêng người, kiếm bên tay phải nhắm vào cổ lão Dur Hoành mà đâm tới. Ý muốn vây Ngụy cứu Triệu.

Nếu là bình thời mà nói, hai người khí công kẻ thấp người cao. Hắn có thể lợi dụng khí công thượng thừa để chiêu thức có thể ra sau mà đến trước. Nhưng bây giờ khí công mất hết, muốn thực hiện ý đồ vây Ngụy cứu Triệu cũng thật phần khó khăn. Bất quá, nếu xét trên kiếm chiêu, thì chiêu thức này của lão già cho dù chém trúng cũng chỉ làm hắn bị thương. Còn như hắn mà nhất kiếm phong hầu (Một kiếm trúng cổ), cho dù chiêu thức của hắn có đến sau đi chăng nữa thì lão già chắc chắn sẽ phải chết. Dur Hoành mui phần kinh ngạc, bất giác bật tiếng hô lên:

"Thật đủ hiểm! Nhưng vậy vẫn chưa đủ."

Nói rồi khẽ nghiêng cổ qua tránh khỏi.

Nào ngờ, Quảng Mục Thiên đã đoán trước điều này. Khi mũi kiếm còn cách lão chừng vài chục thốn (cm), hắn liền hạ thấp khuỷu tay xuống. Mũi kiếm hướng lên, hơi chênh lệch liền đâm vào huyệt "Cực Tuyền" dưới nách đối phương.

Tuy đòn này không chí mạng, nhưng nếu Dur Hoành không chịu tránh đi, thì cho dù kiếm kia có chém trúng sườn Quảng Mục Thiên thì thế nào tay phải lão cũng bị phế. Từ một chiêu vây "Ngụy cứu Triệu" chột lại biến thành "Ngọc đá cùng tan". Nhưng nếu mà lão tránh đi thì chiêu chém vào mạn sườn ắt cũng phải hủy.

Dur Hoành kinh sợ, không dám đánh liều, hú lên một tiếng rồi nhảy lùi về phía sau, miệng cứ liên tục lầm bầm:

"Thật tà môn! Thật là tà môn!"

Thân hình lão vừa hạ xuống, dường như vẫn chưa can tâm bởi một màn vừa rồi. Lão lại vung kiếm lên, nói lớn:

"Tiểu hữu, lại đỡ thử một kiếm của ta xem nào."

Nói rồi không thèm để cho Quảng Mục Thiên đáp thì đã nhảy xổ vào đánh tiếp. Bất quá, Dư Hoành vẫn biết phân biệt nặng nhẹ, lão biết Quảng Mục Thiên khí công đã mất. Nên chỉ thi triển kiếm chiêu, cốt so hơn kém chứ không kèm nội lực vào trong đó. Chứ nếu không Quảng Mục Thiên đã thua chóng vờ từ lâu rồi.

Lại qua thêm vài chiêu, cứ mỗi lần Dư Hoành muốn công thì Quảng Mục Thiên không hề phòng thủ, mà cứ lấy phương thức "Ngọc Đá Cùng Tan" ra tỷ thí với đối phương. Dư Hoành càng đánh càng bức, càng đánh càng âm ức. Lão công liên tiếp mấy chiêu, nhưng rồi lại phải rút về phòng thủ, chiêu chưa xuất mà đã thu về, tựa như miếng bánh ngọt đưa đến trước miệng nhưng lại không được ăn. Thử hỏi có khó chịu hay là không?

Dư Hoành bức quá, nhảy lùi về sau đồng thời vút kiếm xuống sàn, mắng:

"Tà môn, quá tà môn. Ta không đánh nữa."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Bị tập kích

Dư lão vừa dứt lời, toàn bộ đám binh sĩ xung quanh đều trở mắt cả lên. Ngay cả Tàn Nguyệt vốn dĩ lạnh lùng ít nói cũng phải trợn trừng hai mắt, đầy vẻ kinh ngạc. Trong suy nghĩ của bọn họ, Dư Hoành là một người cực kỳ lợi hại. Ngay cả những kỳ sĩ tinh nhuệ nhất trong Giáo Điện cũng không địch lại được với võ thuật của lão. Thế mà giờ đây, Dư lão lại nhận thua trước một thanh niên trẻ tuổi, thật khó mà hình dung được. Đương nhiên, chuyện Dư Hoành xuất thân là một nhân sĩ trong võ lâm ở đây ai cũng biết rõ.

Dư Hoành thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, cười xòa nói:

"Các ngươi chẳng cần ngạc nhiên làm chi. Thường có câu: Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Trong võ lâm, thắng thua là chuyện bình thường. Huynh đệ đây kỹ năng chiến đấu điêu luyện, hẳn là trải qua không ít phen sinh tử mới có thể rèn dũa được. Ta thực không bì kịp."

Quảng Mục Thiên thấy lão thắng thán nhận thua, thật đúng là một con người chính trực. Tuy thua nhưng lại không mất đi phong phạm của bậc quân tử, trong lòng bất giác nổi lên một ít hảo cảm, đoạn nói:

"Tiền bối quá lời rồi, văn bối cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi. Kiếm thế của tiền bối vốn cương mãnh, không thích hợp cho nữ tử tu luyện. Vừa nãy văn bối vô tình nhìn thấy Tàn Nguyệt tiểu thư múa kiếm, trong lúc nhất thời mới buột miệng chỉ điểm."

Tàn Nguyệt nghe vậy liền bĩu môi hừ nhẹ một tiếng, toan mở miệng cãi lại nhưng chợt thấy Dư lão gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý nên đành thôi. Bất quá, ánh mắt bất thiện vẫn trừng trừng nhìn Quảng Mục Thiên. Vừa lúc Quảng Mục Thiên vô ý liếc sang, thấy biểu hiện của Tàn Nguyệt thập phần đáng yêu, bất giác mỉm cười một cái. Tàn Nguyệt thấy thế, khuôn mặt hơi phỉm hồng, hừ nhẹ một tiếng rồi ngoảnh đi chỗ khác.

Dư Hoành cười mỉm, nói:

"Quả nhiên là thế, mấy chiêu thức vừa rồi chính là lão phu mới sáng chế ra cách đây không lâu. Hôm đó thuyền của bọn ta đi ngang qua một thác nước, thấy dòng nước từ trên cao đổ xuống. Tức cảnh sinh tình liền chế ra một bộ kiếm pháp. Chiêu bỏ kiếm từ phía trên xuống kia có danh tự là: Nhất Kiếm Đoạn Lăng. Vốn phải cương mãnh bá đạo. Để cho nữ tử tu luyện thực không hợp tình hợp lý."

Quảng Mục Thiên nghe vậy liền a lên một tiếng, vội nói:

"Thảo nào văn bối thấy chiêu thức bên trong còn sơ hở khá nhiều, hóa ra là mới chế ra cách đây không lâu. Nếu có thêm thời gian trau chuốt, văn bối chắc chắn rằng đó sẽ là một bộ kiếm pháp cao siêu."

Dư Hoành được nghe tăng bốc thì sướng run người, đoạn vuốt râu cười ha hả nói:

"Tiểu hữu tuổi trẻ, nhưng ánh mắt thật sắc sảo lắm. Nhờ một số gợi ý vừa nãy của tiểu hữu đưa ra, ta sẽ khiến bộ kiếm pháp này ngày càng hoàn thiện hơn. Đến lúc đó lại mời tiểu hữu so chiêu một hai rồi."

Đoạn lão dừng lại một chút, lát sau mới nói:

"Ta có vài chuyện muốn thỉnh giáo riêng với tiểu hữu, mời đi theo ta một chuyến được hay chăng?"

Quảng Mục Thiên không biết lão muốn nói chuyện gì, thế nhưng bây giờ đang nương tựa người, cũng không thể không cho chút mặt mũi. Nghĩ vậy bèn đáp:

"Vâng, mời tiền bối dẫn đường."

Dur Hoàng ồm một tiếng, quay qua dặn dò với đám binh lính vài câu, xong rồi bước thẳng vào khoang thuyền. Quảng Mục Thiên không chần chừ, cũng vội đi theo. Hai người vừa đi một đoạn liền tới trước một căn phòng, nhìn có vẻ như là phòng trung tâm. Dur Hoàng liền đẩy cửa bước vào. Quảng Mục Thiên cũng theo sát phía sau.

Vừa bước vào phòng, Dur Hoàng liền quay lại nói:

"Tiểu hữu cứ tự nhiên, ta đi pha tách trà đã."

Nói rồi cầm lấy bình trà quay gót rồi đi.

Đợi một lát, Dur Hoàng pha trà xong thì trở lại, hai người liền phân chủ khách mà an tọa. Khoảng qua một tuần trà, Dur Hoàng mới mở miệng nói:

"Võ công trong thiên hạ, phân biệt Chính và Tà. Thế nào là Chính, thế nào là Tà? Thật nực cười làm sao. Võ công sinh ra vốn là để bảo mệnh sát địch, ở trên chiến trường người sống ta chết. Chứ có phải múa may cho vui đầu mà phải phân biệt này nọ. Không biết tiểu hữu nghĩ thế nào?"

Quảng Mục Thiên thấy lão nói không có đầu không có đuôi, nhưng ý nghĩa trong từng câu từng chữ dường như có vẻ rất sâu xa. Bụng thầm nghĩ:

"Hắn là lão già này nghĩ ngợi ta rồi đây, không biết phải trả lời thế nào mới được?"

Đoạn hần nghĩ chút rồi đáp:

"Theo văn bối nghĩ, thắng làm vua thua làm giặc. Kẻ thắng định ra quy tắc, cho dù võ công Chính hay Tà. Người thắng mới là kẻ quyết định tất cả."

Dur Hoàng nghe xong, hai mắt nheo lại. Lão trầm tư hồi lâu sau mới thở dài một hơi, nói:

"Suy nghĩ của tiểu hữu tuy cực đoan, nhưng cũng rất chính xác. Tà ma là từ trong tâm mà ra, chỉ cần giữ thân mình chính trực thì sợ gì võ công chính tà."

Nói đoạn, lão mỉm cười, ánh mắt đầy vẻ thâm thúy liếc nhìn Quảng Mục Thiên một cái, nói:

"Nếu lão phu đoán không lầm, tiểu hữu xuất thân là môn đồ Tà Phái đi?"

Quảng Mục Thiên nghe lão đoán như vậy, trong lòng liền sáng tỏ, nghĩ thầm:

"Lão ta mở đầu liền nói về võ công hai phái Chính Tà trong võ lâm. Tiếp theo lại nói về tâm tính con người. Nêu rõ quan điểm bất chấp Chính Tà của lão, ắt hẳn lão cũng đã hiểu rõ thân phận của ta nên mới nói như thế. Đó là muốn thể hiện rằng lão không hề nghi kỵ cái thân phận Tà Phái. Nếu ta còn nói lão thì chẳng khác nào làm trò hề trước mặt kẻ khác. Cứ đi đến đâu hay đến đó vậy."

Nghĩ thế, hần bèn nói:

"Tiền bối đoán thực chính xác. Bất quá văn bối đã rời bỏ Tà Phái đã lâu. Bây giờ chính là một kẻ không môn không phái, bị người truy giết."

Dur Hoàng cười nhạt, nói:

"Bị người truy giết, mà phải huy động cả Thiên Huyền Đạo Nhân ra tay. Chắc hẳn thân phận trước đây của tiểu hữu không nhỏ..."

Quảng Mục Thiên ập ứng, đáp:

"Chuyện này... văn bối không tiện nói ra, mong ngài hiểu cho."

Dur Hoàng đáp:

"Chẳng hề chi, tiểu hữu chỉ điểm ta sơ sót của bộ kiếm pháp kia. Lão phu là người ân oán rõ ràng. Mặc dù không thể đảm bảo mười phần, nhưng nếu Thiên Huyền đạo nhân có đuổi tới, ít nhất cũng phải cho lão phu vài phần mặt mũi, không dám động thủ trên thuyền. Nhưng một khi tiểu hữu rời khỏi đây rồi thì thật khó mà nói trước được."

Dur Hoàng nói quả thực hợp tình hợp lý, lão có thể bảo vệ an toàn cho Quảng Mục Thiên khi ở trên thuyền. Nhưng nếu hần rời khỏi thì lão cũng chẳng thể bảo đảm được.

Quảng Mục Thiên gật đầu, toan nói lời cảm tạ thì đột nhiên nghe "Ầm" một tiếng lớn phát ra từ bên ngoài thuyền.

Tiếp theo là tiếng hô hoán của đám binh sĩ "Địch tập, có địch tập."

Dur Hoàng cùng Quảng Mục Thiên đều biến sắc, đồng thời đứng bật cả dậy hô lên:

"Mau ra ngoài đi thôi."

Chỉ nghe ở trên thuyền tiếng văng vẳng kêu la chém giết khắp nơi truyền đến. Quảng Mục Thiên cùng Dur Hoàng vừa ra khỏi khoang thuyền liền thấy binh sĩ đang dàn trận, cầm mâu, giáo mác đứng sát lan can thuyền mà đâm chém. Hai người nhìn nhau tỏ vẻ nghi hoặc, liền vội tiến ra xem thì thấy phía dưới

thuyền nổi lên một đám quái nhân đầu xanh, đông tựa như nấm mọc.

Quảng Mục Thiên chú ý quan sát, thấy đám quái nhân này toàn thân xanh lè, miệng rộng mũi to, hai tai bè bè như vây cá. Nguyên một đám tầm khoảng tám trăm đến một ngàn tên. Ai nấy cười trên lưng cá, toàn thân mặc khải giáp đã rỉ sét, một tay cầm dây cương, tay còn lại cầm binh khí. Trông như yêu tinh quỷ quái dưới địa ngục trời lên. Quảng Mục Thiên giật mình, liền nhớ tới đám người này là thuộc chủng tộc Yêu Tinh. Trước hắn có đọc qua trong sách. Hơn nữa, trước đó còn lập thế lấy đầu của Yêu Tinh Vương về để đổi lấy Huyền Vũ Phá Thiên cung. Nền đối với Yêu tộc hắn vẫn có tìm hiểu một chút.

Chỉ thấy đám người Yêu Tộc liên tục công kích vào thuyền, nào là cung tên, sỏi đá... tất cả đều bị bọn chúng ném lên thuyền. Cũng may kỵ sĩ ở trên thuyền đều là binh lính được Thần Điện tuyển chọn rất tinh nhuệ, cộng thêm yêu tinh tấn công từ dưới nước, muốn lên thuyền cũng rất khó khăn. Những binh lính lấy trường thương dài cùng khiên đỡ, hề có một con yêu tinh nào lại gần là huy thương đâm giết.

Chợt một tên đội trưởng trong nhóm binh lính Thần Điện cầm cờ phát phát rồi hô lên:

"Cung thủ đâu, sẵn sàng ngắm bắn."

Lời hắn vừa dứt, mấy mươi tên phía sau rút tên lấp lút ngắm xuống đám Yêu Tinh mà xạ tiễn.

Đám Yêu Tinh thấy vậy nhao nhao lui về, lại nghe bọn chúng hét lên vài tiếng quái dị, một bức tường bằng nước đột ngột dựng lên, ngăn cản mũi tên bắn tới.

Dur Hoành thấy vậy liền mồm xuýt xoa:

"Chà chà, đám Yêu Tộc này cũng có Pháp Tượng đến."

Pháp Tượng là một cách gọi Pháp Sư của Yêu tộc. Ở Yêu tộc tôn thờ Tượng Thần (Voi Thần) nên Pháp Sư cũng gọi là Pháp Tượng. Đại Ma Pháp Sư thì gọi là Đại Tượng (Con Voi lớn). Còn Ma Đạo Sư thì gọi là Ma Đạo Tượng.

Chỉ thấy Dur Hoành quay ra sau hô lên với một đám người khác:

"Thần Điện Pháp Sư cẩn thận, phòng bị ma pháp công kích của đối phương."

Quả nhiên, lời lão vừa nói xong thì bức tường bằng nước kia đột nhiên hóa thành năm cây thủy thương. Mỗi cây dài tầm năm sáu trượng, lóe lên rồi phóng thẳng tới hướng con thuyền.

Đám pháp sư của Thần Điện biểu tình nghiêm túc, nguyên cả đám đồng thời niệm chú. Một vòng cầu sáng lóe lên bao bọc cả con thuyền vào trong, năm cây thủy thương bắn tới nghe "Bành" một tiếng lớn, nước văng tung tóe khắp nơi. Quảng Mục Thiên mơ hồ có thể ngửi được một cỗ mùi hôi tanh từ từ nó, thì ra dưới mặt nước xung quanh đều đã bị nhiễm độc. Vậy nên pháp sư Yêu Tộc mới lợi dụng nước này để công kích, nếu chẳng may dính một tý vào da thịt thì cũng sẽ xong đời. May mắn là ma pháp phòng ngự của Pháp Sư Thần điện đủ mạnh mẽ, không cho một giọt nước nào bắn vào bên trong cả.

Dur Hoành đương nhiên cũng biết điều đó, lão nhìn tràng diện chiến đấu khế cau mày. Đám yêu tinh này từ xưa tới nay vốn là một bầy đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Nhưng khi tấn công lại lui tiến hợp lý, có công có thủ, tựa như binh sĩ nhân tộc được qua huấn luyện gắt gao. Lão nhìn một hồi liền mơ hồ hiểu một chút huyền cơ bên trong, nghĩ thầm:

"Đám yêu tinh này lợi thế ở số lượng, bọn ta lại vào thế bị động. Cứ phòng thủ thế này thì không đến một giờ nữa mọi người đều kiệt lực. Đến lúc đó chẳng phải nguy hiểm lắm ư? Nhìn đám này tiến lui hợp lý, chắc hẳn phải có cao nhân nào đứng phía sau giật dây. Đánh rắn phải đập đầu, ta dự hắn ra mới có cơ may thoát được."

Đoạn, lão hít sâu một hơi trung khí, nói lớn:

"Cao nhân phương nào tập kích thuyền của mỗ. Sao không ra gặp mặt một phen xem thế nào. Núp sau đám dị tộc chẳng phải hèn nhát lắm ru?"

Tiếng nói của lão trung khí sung mãn, âm thanh hưởng lượng vang vọng khắp nơi, như lọt vào tai từng người. Đám yêu tinh chưa thấy điều gì kỳ lạ như thế, cả đám đứng ngây ra như trời trồng, đều bị câu nói của Dur Hoành chấn nhiếp.

Không hề có tiếng đáp lại. Dur Hoành khuôn mặt cực kỳ âm trầm.

Đột nhiên Quảng Mục Thiên chỉ tay lên bờ, nói nhỏ:

"Có bảy tên đang núp bên bờ bên kia, ba tên sau hốc đá, bốn tên núp trên cái cây lớn."

Dur Hoành tỏ vẻ kinh ngạc, lão không ngờ Quảng Mục Thiên lại phát hiện ra mấy kẻ đang ẩn núp kia. Phải biết là ngay cả lão cũng không thể phát giác ra được. Công phu ẩn nặc của đám người này quá cao minh. Nhưng thời gian không cho Dur Hoành kịp nghĩ ngợi quá nhiều. Vội giơ tay cuốn một thanh trường thương từ trong tay một binh sĩ về, ném ra phía trước rồi quát lớn:

"Đám ba cái tên yêu tộc thì làm gì nổi ta. Không mau hiện thân, còn đợi đến bao giờ."

Lão dùng nội lực cuốn liên tiếp bảy thanh trường thương về rồi ném đi. Phải nói công phu của Dư Hoành cao thâm vô cùng. Chữ "bao giờ." vừa thốt ra khỏi miệng thì bảy thanh trường thương đã hóa thành bảy điểm sáng, bay vút về phía bảy người đang ẩn nấp. Vì ném quá nhanh nên các mũi thương dường như đều bay cùng một lúc, không thể phân biệt trước sau.

Quảng Mục Thiên cũng âm thầm gật đầu, bụng thầm nghĩ:

"Công phu nội gia của Dư Hoành này cũng khá cao. Hẳn là ngang sức ngang tài với Tư Không Thiên. Không hiểu vì sao một kẻ như lão lại đầu sức cho Thần Điện? Chẳng phải Pháp Sư cùng Võ sĩ từ trước đến nay bất hòa hay sao?"

Chỉ nghe tiếp theo đó phía trên bờ phát ra liên tiếp mấy tiếng "Ồi". Rồi từ trong hốc đá cùng bụi cây có ba bóng người phóng ra. Bọn họ lộn mình trên không trung mấy vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Chỉ thấy ba người này dáng vẻ đều trung tuổi, mặt mày đầy sẹo, sau lưng đeo kiếm. Hiển nhiên cả ba người nọ đều là kiếm khách.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Phần hồn ma nhân

Ba người kia vừa đáp xuống đất, một tên trong đó sắc mặt đầy vẻ tức giận, chỉ Quảng Mục Thiên mà mắng:

"Tên tiểu tử thú kia làm sao ngươi biết bọn ta núp trong này!"

Nguyên bảy người nọ đều là huynh đệ kết nghĩa, tương chừng như kế hoạch ẩn nấp ám toán mấy người họ cực kỳ suôn sẻ. Nhưng lại không ngờ tới, chỉ vì Quảng Mục Thiên chỉ điểm. Khiến Dư Hoành phóng thương đâm chết bốn người làm bọn họ cực kỳ nổi giận.

Dư Hoành hừ một tiếng, nói:

"Chỉ bằng bảy tên Đẩu Linh mà dám khua môi múa mép ư? Cho dù có bảy người đầy đủ cũng chắc gì đã đánh lại bốn tọa đầu."

Võ học tại dị giới hiện chia làm Đẩu Giả, Đẩu Sư, Đẩu Vương, Đẩu Linh, Đẩu Tông, Đẩu Thánh. (Đoạn này làm rõ lại cảnh giới võ học.)

Đẩu Giả chính là người vừa mới nhập khí, bắt đầu bước một chân vào con đường nội gia cao thủ. Một khi khai thông được ba mươi sáu đại huyệt khiến nội lực tăng trưởng trên một khoảng lớn, khi đó chính là bước vào cảnh giới Đẩu Sư.

Tiếp theo đã thông bảy mươi hai tiểu huyệt, cộng thêm ba mươi sáu huyệt khi ở giai đoạn Đẩu Sư. Cộng lại chính là một trăm linh tám huyệt đạo trên cơ thể khi đó sẽ là cảnh giới Đẩu Vương.

Còn Đẩu Linh là đã thông các khiếu huyệt ở mắt, tai, mũi, miệng. Có câu: "Cẩn thủ tứ môn, nhãn nhĩ tị khẩu." (Cẩn thận canh cửa, mắt tai mũi miệng) Đột phá các cửa khiếu này khiến các giác quan trở nên cực kỳ nhạy bén ở một mức độ khác hẳn. Chẳng khác nào mở ra một cánh cửa, thông ra thể giới bên ngoài. Không những làm nội lực thông suốt toàn thân, hơn nữa còn khiến sức chiến đấu tăng vọt.

Cảnh giới Đẩu Tông là cường giả Đẩu Linh đã thông hai mạch Nhâm, Đốc khiến khí huyết lưu thông, nội lực tràn trề bất tận. Có thể nói là cảnh giới cực cao của võ học. Trên đời rất hiếm người đạt được.

Chỉ riêng Đẩu Thánh, một cảnh giới cao hơn Đẩu Tông. Chỉ khi đột phá sinh tử huyền quan, đón ngộ cảnh giới võ học mới có thể đột phá được. Nhìn qua Đẩu Thánh cùng Đẩu Tông không có gì khác biệt, thế nhưng một khi giao thủ mới nhìn rõ được uy lực và khí thế riêng biệt của hai cảnh giới. Hiện nay trên giang hồ cũng chỉ lác đác được vài người mà thôi.

Chỉ riêng bốn người như Quảng Mục Thiên, Lâm Ngọc Quân, Phi Hoảng, hai vị hòa thượng chùa Thiếu Lâm là Không Văn và Không Trí. Bốn người bọn họ cảnh giới đã thoát li nhận thức của con người bình thường rồi.

Dư Hoành nhìn bên ngoài tương chừng như năm mươi, sáu mươi tuổi, nhưng cảnh giới cũng ngang ngửa Tư Không Thiên, đều là Đẩu Thánh. Dư Hoành không những đã thông hai mạch Nhâm, Đốc, hơn nữa còn đột phá sinh tử huyền quan. Quả thật xứng đáng là một bậc tông sư võ học.

Vậy nên khi lão dùng nội công cuốn bảy thanh trường thương về rồi phóng đi mà bảy người kia dù ẩn nấp thật sâu vẫn không tránh thoát được.

Tuy Dư Hoành lợi hại là thế, nhưng người thanh niên bên cạnh lão lại càng quý dị hơn. Người này nhìn qua không phân biệt được là võ sĩ hay người thường, nhưng lại có thể phát hiện ra chỗ ẩn nấp của từng người. Nhân lực bậc đó thật đáng sợ.

Dư Hoành ánh mắt như điện quét qua khuôn mặt của ba người nọ, trầm giọng nói:

"Là cao thủ Tà Phái? Từ khi nào mà bọn ngươi lại câu thông với Yêu Tộc. Chẳng lẽ không sợ anh hùng toàn thiên hạ hợp công tiêu diệt lắm ư?"

Ba người này ánh mắt thâm trầm, phong mang bất lộ, cả ba đều đeo kiếm sau lưng mà sát khí tựa hồ như lúc nào cũng có thể bộc phát. Có thể nhất kiếm sát địch, chỉ có những cao thủ trong Tà Phái mới có phong thái như vậy. Dur Hoành vừa nhìn liền lập tức đoán ra.

Quả nhiên, một kẻ trong đám đứng ra chấp quyền thi lễ, nói:

"Ánh mắt của Dur Thần Y quả nhiên sắc sảo. Tại hạ Ma Đạo Viễn, phó giáo chủ của Huyết Kiếm Ma Tông, xếp hàng thứ hai trong Cửu Ngục Tà Ma. Hai vị này là sư đệ của ta, Vương Hoắc Thành cùng Diệp Hư Ngân. Ra mắt Thần Y tiên bối."

Dur Hoành dường như không để ý đến vẻ mặt vô lễ của Ma Đạo Viễn, lão lạnh giọng nói:

"Ta mặc kệ các ngươi là xếp thứ mấy trong Cửu Ngục Tà Ma. Nhưng hôm nay các ngươi chặn thuyền của bổn tọa là có ý gì?"

Ma Đạo Viễn đáp:

"Chuyện là vậy, nghe tin Thánh Nữ điện hạ muốn gia nhập Ma Pháp học viện, hôm nay đi qua đây. Bọn tại hạ được lệnh của Thống Lãnh mời Thánh Nữ tới Cuồng Long đế quốc làm khách một chuyến..."

Gã chưa nói xong thì Dur Hoành hừ một tiếng ngắt lời, nói:

"Mơ tưởng! Các ngươi cầu kết Yêu Tộc, chính là đại địch của nhân tộc. Nay lại muốn bắt Thánh Nữ, âm mưu bên trong cho dù kẻ ngốc cũng có thể hiểu được. Có bổn tọa ở đây các ngươi đừng hòng đạt được mục đích."

Dừng một chút, lão lại nói tiếp:

"Các ngươi tính toán giỏi lắm, đừng nghĩ chỉ với chừng này Yêu tộc giúp đỡ thì làm gì được bọn ta. Thuyền này là dùng tử đàn mộc mà đóng thành, hơn nữa còn được ma pháp thuật gia trì, cho dù các ngươi có công mấy ngày mấy đêm cũng chắc gì đã được."

Ma Đạo Viễn cười khặc khặc, nói:

"Cái đó vẫn bối đương nhiên hiểu rõ, thường có câu đánh rắn đánh giáp đầu. Muốn mời Thánh Nữ điện hạ dòi gót sen, bọn tại hạ đành mạo phạm với tiên bối vậy. Hy vọng tiên bối đường xuống cứu tuyền mạnh giỏi."

Dur Hoành bị ba tên Đẩu Linh khinh thường thì giận lắm, râu tóc dựng ngược cả lên. Nếu không phải thuyền này chỉ có mình lão tọa trấn không thể rời đi, thì chắc chỉ với câu nói vừa rồi thì ba người kia đã mất mạng từ lâu rồi. Dur Hoành ánh mắt lấp lóe, tà áo không gió mà bay, hiển nhiên nội lực đã vận lên đến đỉnh, lạnh giọng nói:

"Các ngươi đừng tưởng đứng bên kia mà bổn tọa không làm gì được các ngươi. Phách không chừng của ta tuy không nổi tiếng trên giang hồ, nhưng giết ba tên như ngươi vẫn dễ lắm."

Ma Đạo Viễn cười khẩy, đáp:

"Đáng tiếc, đối thủ của tiên bối không phải ba người bọn ta. Mà là một Phần Hồn Ma Nhân."

Dur Hoành vừa nghe xong thì giật mình kinh hãi, lắp bắp nói:

"Phần... Phần Hồn Ma Nhân? Không thể nào, chẳng lẽ lão ta đã chế tạo thành công rồi ư?"

Lão vừa dứt lời thì một loạt tiếng leng keng cực kỳ chói tai từ bên bờ bên kia vọng sang, tựa như tiếng kim loại va chạm vào nhau. Đám Yêu Tộc dường như nghe thấy được một thứ gì sợ hãi lắm, ai nấy run cầm cập lùi về sau, dàn ra tạo thành một lối đi.

Từ bên trong rừng rậm, một người với thân hình to lớn từ từ bước ra. Nói người thì cũng không chính xác, bởi nó hình dáng xác thực rất giống như một con người. Chỉ khác một điểm là nó có hai cái đầu. Một nam một nữ, cái đầu của nam từ thì để tóc ngắn, khuôn mặt vuông vức; còn cái đầu nữ từ còn lại thì tóc dài, mày xanh mắt liếc. Nếu là bình thời mà nói thì với dung mạo của nam cùng nữ kia cực kỳ xinh đẹp, có thể xưng là mỹ nam mỹ nữ. Nhưng hiện tại hai cái đầu lại chung một cơ thể khiến người khác nhìn vào không nhận được mà rợn cả tóc gáy.

Hơn nữa, toàn bộ cơ thể quái nhân này dường như được ghép lại bằng nhiều bộ phận khác nhau. Quảng Mục Thiên có thể thấy được là bởi vì các khớp tay chân của quái nhân đều có dấu vết khâu vá. Không những Dur Hoành mà toàn bộ đám người trên thuyền, bao gồm cả Quảng Mục Thiên ánh mắt đều tròn trĩnh. Ai nấy đều không ngờ được rằng trên đời này lại có thứ gì ghê tởm hơn thế nữa.

Dur Hoành dường như nhận ra dung mạo của hai cái đầu nam và nữ này, lão sắc mặt tái nhợt miệng lưỡi lắp bắp, ngón tay run run vừa chỉ vừa nói:

"Tu La Song Sát, phu thê Tu La Song Sát. Các ngươi độc, thật độc quá... Lão súc sinh Quỷ Y quả nhiên thành công. Kiếp nạn giáng nhân gian, kiếp nạn giáng nhân gian..."

Quảng Mục Thiên nghi hoặc hỏi:

"Tiền bối, Tu La Song Sát nghĩa là sao?"

Dur Hoành ánh mắt nhìn quái nhân không rời, miệng đáp:

"Tiểu hữu ở Tà Phái chắc nghe qua danh của Quỷ Y lão súc sinh kia ư?"

Quảng Mục Thiên đáp:

"Vâng, tuy vẫn bối chưa gặp mặt nhiều lắm. Nhưng nghe đồn lão Quỷ Y này là một tên điên."

Dur Hoành đáp:

"Điên ư? Căn bản là một tên siêu cấp điên. Lão ta luôn bị ám ảnh bởi cơ thể con người, chuyên đi nghiên cứu làm thế nào để ghép cơ thể võ sĩ lại với nhau. Tạo ra một con quái vật hình người, không những có tạo nghệ võ thuật của những người bị ghép, mà sức mạnh cũng bộc phát ra rất đáng sợ. Những quái nhân này có danh tự là: Phần Hồn Ma Nhân. Vốn ở giang hồ cũ, lý thuyết này là bất khả thi. Nhưng không ngờ tới dị thể này lão lại nghiên cứu thành công. Đây là kiếp nạn của võ lâm, kiếp nạn của giang hồ a..."

Quảng Mục Thiên nghe lão nói vậy thì kinh sợ trong lòng. Phần Hồn Ma Nhân này có thể hợp nhất cơ thể của nhiều võ sĩ lại ư? Thế chẳng nhẽ ghép cơ thể của ba cao thủ kiếm khách, quyền thuật, chưởng pháp lại với nhau thì Phần Hồn Ma Nhân đó sẽ có tạo nghệ võ thuật của ba người? Như vậy chẳng phải sẽ bất bại? Trên đời này lại có chuyện ly kỳ như vậy?

Trong lúc hần đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì Dur Hoành truyền âm tới, nói:

"Vốn ta cho rằng có ta tọa trấn thì bọn kia không dám vọng động. Nhưng xuất hiện Phần Hồn Ma Nhân này là một biến số. Hai cái nam và nữ kia trước đây nguyên là hộ pháp của Âm Dương giáo, xếp thứ tư trong Cửu Ngục Tà Ma. Hai người bọn họ am hiểu hợp công quần chiến, võ công không thấp. Nay lại bị lão già Quỷ Y ghép lại thành quái vật. Hiển nhiên không thể dùng lý thường mà suy đoán. Nếu một lúc nữa ta đánh không lại chúng, tiểu hữu hay mang hai tiểu nha đầu kia chạy trốn."

Không để cho Quảng Mục Thiên kịp trả lời, Dur Hoành lại tiếp:

"Ta không biết thân phận của tiểu hữu là gì, nhưng ta tin tưởng ngươi là người ân oán rõ ràng. Chúng ta cứu ngươi một mạng, giờ đến lúc báo đáp rồi."

Quảng Mục Thiên cười khò, đáp:

"Vân bối có lòng mà lực bất tòng tâm. Khí công của ta bị phong bế, nếu dụng lực ắt bị phản phệ. Đến lúc đó không những không giúp được người mà còn hại người a."

Dur Hoành lấy trong ngực ra một bình sứ, ném tới chỗ hần, nói:

"Trong bình này có hai viên thuốc, có thể áp chế tạm thời Ly Hỏa Ám Kinh. Nội trong một canh giờ phải hành động thật nhanh. Nếu không thuốc hết tác dụng cũng là lúc ngươi chịu nổi khổ của Ly Hỏa Phệ Tâm."

Quảng Mục Thiên nhận lấy bình sứ, nhìn một lúc rồi nói:

"Vây được, vân bối sẽ tận sức tận tâm."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bỏ trốn

Đại nạn giáng lâm, Dur Hoành đối địch Ma Nhân.

Tối khẩn quan đầu, Mục Thiên liều mình cứu giá.

- o0o-

Phần Hồn Ma Nhân vừa xuất hiện, khuôn mặt của Dur Hoành trở nên cực kỳ trầm trọng. Ma Nhân này sinh tiền vốn là một đôi phu thê của Âm Dương Giáo, mệnh danh Tu La Song Sát. Nam Tu Thiên Sát, nữ La Địa Sát. Hai người này võ công cao cực, là Đẩu Tông cường giả sắp đã thông sinh tử huyền quan. Giả dụ như từng người trong hai bọn họ mà đến thì Dur Hoành thừa sức chiến một trận. Nhưng giờ đây Quỷ Y đã cấy ghép cơ thể của Tu La Song Sát lại làm một. Không thể lấy lý thường ra mà so đoán được.

Chợt thấy Ma Nhân kia lấy từ sau lưng ra hai món binh khí. Tay phải nó cầm câu liêm, tay trái sử khoái kiếm. Chính là hai món binh khí lúc còn sống của Tu La Song Sát.

Lại thấy tiếp theo đó, ma nhân kia rống lên một tiếng quái dị. Thân hình khổng lồ của nó nhún một cái liền bay phốt lên trên thuyền. Khoảng cách từ thuyền đến bờ không dưới một trăm trượng, vậy mà ma nhân kia chỉ nhún rồi nhảy một phát là tới nơi. Hơn nữa, đó hoàn toàn là man lực, không hề có một tý khinh công nào. Thực lực cao đến bậc này thật đáng sợ!

Nhưng Dư Hoành đầu gì cũng là một bậc võ học tông sư. Lão hú lên một tiếng:

"Cút xuống ngay!"

Rồi lập tức huy kiếm đâm vào bụng ma nhân một nhát. Lúc đó, ánh sáng mặt trời đang thịnh, chiếu vào khiến thanh kiếm rung rinh màu bạc, bạch quang tỏa ra bức người.

Phần Hồn Ma Nhân vùng kiếm gạt nghe choang một cái, tia lửa bắn ra tung tóe. Nó là quái vật không có lý trí, nhưng cũng tự hội đủ võ công của hai cao thủ Đầu Tông, hơn nữa lại không sợ chết. Vì thế nên cho dù cảnh giới nội khí của Dư Hoành có cao hơn thì cũng chẳng hơn thua được gì. Nhất thời một nhàn, một ma đánh nhau đã trên trăm chiêu mà vẫn bất phân thắng bại.

Trong khi đó, ba người Ma Đạo Viễn cũng đã cười quái ngư tiếp cận thuyền. Ba người họ khinh công không đủ cao, lại không có thực lực như Ma Nhân nên mới phải đi phía sau.

...

Nói tới Quảng Mục Thiên theo lời của Dư Hoành liền vội chạy vào trong khoang thuyền.

Trong khoang của khách quý, Tàn Linh cùng Tàn Nguyệt đang ngồi cạnh một chiếc bàn lớn, xung quanh thị vệ có hai tên. Nhìn sắc mặt ai nấy đều có vẻ như đang rất lo lắng.

Quảng Mục Thiên liếc mắt quan sát một hồi, đoạn liền lấy bình đan dược kia ra, phục dụng một viên thuốc. Theo đó, một cảm giác lạnh buốt từ nội thể truyền lên khiến Quảng Mục Thiên cảm thấy cực kỳ thoải mái. Hắn ngay lập tức thử vận khí lên xem thì phát giác ra khí công của mình đã hồi phục khoảng chừng được hai thành. Ly Hòa Âm Kinh cũng bị hàn lực của viên đan dược kia áp chế xuống. Nghĩa là trong khoảng thời gian này, hắn có thể tùy ý sử dụng nội lực, không cần lo lắng dùng nội lực đi áp chế âm kinh nữa.

"Nhưng chỉ dùng được hai thành công lực. Xem ra hơi ít một chút..." - Quảng Mục Thiên trầm nhủ trong lòng.

Đúng lúc đó, một tên cận vệ từ trong đám thấy Quảng Mục Thiên đi vào liền hô, nói:

"Này, người tiến vào đây làm gì? Sao không sang phòng bên cạnh? Chỗ này là chỗ để Thánh Nữ diện hạ nghỉ ngơi. Mau mau rời đi!"

Gã vừa nói vừa hươu hươu thanh kiếm, tựa như nếu Quảng Mục Thiên không chịu đi gã ắt sẽ động thủ.

Quảng Mục Thiên không muốn nói nhiều, đoạn tay phải vút lên thật nhanh, dùng hai ngón kẹp chặt lấy sống kiếm, đồng thời tung một cước nhắm vào hông gã thị vệ. Quảng Mục Thiên sử lực vừa đủ, một cước kia đá vào huyệt Kinh Môn, khiến tên thị vệ kia toàn thân nhún ra như không có hơi sức, ngã nhào xuống đất. Liền ngay khi đó, Quảng Mục Thiên vùng tay ra, thanh kiếm hắn đang kẹp trên tay bay vút một tiếng. Cán kiếm đập luôn vào yếu huyệt của tên thị vệ gần đó. Hành động hắn cực kỳ mau lẹ, ngay cả cao thủ võ học bình thường cũng khó nhìn ra manh mối chứ nói chi là đám ba tên pháp sư. Hai tên thị vệ chỉ trong chớp mắt liền bị hắn điểm huyệt ngắt xi.

Tàn Nguyệt cùng Tàn Linh đều kinh hãi, cả hai vội ngay pháp trượng bên cạnh toan niệm chú. Quảng Mục Thiên làm gì để cho các nàng kịp phản ứng. Hắn hét lên một tiếng thật lớn: "Dừng ngay." thân hình đã như một con báo lao vút đến. Một tay chớp lấy pháp trượng của Tàn Linh, nghe "Rắc" một tiếng pháp trượng đã gãy làm đôi. Tay còn lại của hắn điểm ra như chớp, phân vào các huyệt đạo như Kiên Tĩnh, Trung Phủ, Kinh Môn trên người hai nàng Tàn Nguyệt cùng Tàn Linh mà điểm tới thật lẹ.

Chỉ trong khoảng thời gian gần như một cái chớp mắt, hai chị em họ đã bị Quảng Mục Thiên chế ngự. Phải thừa nhận rằng, lúc này đây mới thấy được yếu điểm của Pháp Sư bộc lộ ra một cách rõ rệt. Nếu như không có pháp trượng, không niệm được pháp chú thì Pháp Sư cũng chẳng khác gì người bình thường cả.

Nói tới Tàn Nguyệt, Tàn Linh bị điểm trúng huyệt đạo, thân hình mềm nhũn cả ra, ngã nhào xuống đất. Quảng Mục Thiên tay lạnh mất lẹ, vội ôm lấy hai nàng. Tàn Nguyệt lúc bấy giờ mới hoàn hồn tỉnh lại, ánh mắt giận dữ, lớn tiếng mắng:

"Cầu tặc, thật uổng công cho tiểu muội ta ra sức cứu người. Không ngờ lại là một tên lòng lang dạ thú. Có giỏi thả ta xuống quyết chiến một trận!"

Tàn Linh bên cạnh thì hiền lành hơn, không biết mắng chửi. Chỉ thấy hai mắt nàng đỏ hoe, thỉnh thoảng lại nấc một tiếng. Xem ra đã bị dọa đến khóc.

Quảng Mục Thiên hai tay ôm hai mỹ nhân, tâm hồn sớm đã bay bổng lên chín tầng trời. Bất quá, khi nghe Tàn Nguyệt mạnh miệng như thế, hắn trong bụng thầm cười, nghĩ: "Đề ta đùa nàng một phen cho sau này gặp người khác chớ khinh thường đi." Nghĩ thế, Quảng Mục Thiên cười khàng khặc, nói:

"Hai người các người đã rơi vào tay ta xem như đen đủi." Nói rồi tay phải loạn động trên người Tàn Nguyệt.

Tàn Nguyệt giận quá, nhưng cơ thể không cử động được chỉ thờ hồng học, không biết làm gì cho hơn. Quảng Mục Thiên cười trộm, hắn không nói nữa mà ôm hai người chạy ra khỏi khoang thuyền.

Vừa bước ra khỏi cửa, đột nhiên một ánh chớp không biết từ đâu vọt lên thật nhanh, lướt tới trước mặt của Quảng Mục Thiên. Quảng Mục Thiên giật mình, thân hình liền chúc về phía trước tránh thoát. Tiếp theo nghe "Bụp" một tiếng, cánh cửa gỗ phía sau đã vỡ thành trăm mảnh. Không đợi cho Quảng Mục Thiên kịp phản ứng, từ hai bên tả hữu kinh phong rít lên veo veo, khí phong đều nhằm hấn mà phóng tới. Hiên nhiên ở hai bên cửa sớm đã có mai phục sẵn từ trước.

Quảng Mục Thiên sắc mặt đanh lại, hấn vội đặt hai người Tần Nguyệt, Tần Linh xuống. Song chưởng cùng lúc đẩy ra hai bên, ngăn cản hai đoàn khí phong kia. Đoạn hét lên một tiếng:

"Một đám súc sinh, lão hồ không trở lại tưởng là mèo bệnh. Thử đỡ xem một kiếm của ta coi nào!"

Nói chưa dứt, Quảng Mục Thiên vẩy tay trên không, một luồng kinh lực phóng ra cuộn lấy một thanh kiếm đang nằm dưới đất vể. Thanh kiếm kia liền tự lật lại rồi vọt lên tay hấn, ngón tay Quảng Mục Thiên khẽ đảo một cái, mũi kiếm lóe lên hàn quang rồi đâm sang người phía bên tả.

Chỉ nghe ba người kia kinh hoàng, bật thốt lên:

"Cách Không Ngự Vật!"

Hóa ra, người ở phía trước kia chính là Ma Đạo Viễn. Hai tên mai phục hai bên chính là sư đệ của y. Lúc này Ma Đạo Viễn tâm thần sợ quá, liền đứng ngậy ra đó như trời trồng. "Cách Không Ngự Vật" vốn là tuyệt kỹ chỉ Đẩu Thánh mới có thể thi triển được. Nhưng không ngờ lão lại chứng kiến Quảng Mục Thiên thi triển thật nhuần nhuyễn vô cùng. Điều đó chẳng phải nói lên rằng Quảng Mục Thiên là cao thủ cấp bậc Đẩu Thánh? Công phu bậc đó, cho dù lão cùng hai sư đệ kia cũng chắc gì đã bì kịp. Nhưng Ma Đạo Viễn lại không ngờ được rằng Quảng Mục Thiên chỉ đang lóe người mà thôi. Chỉ với hai thành công lực, hấn không tài nào lấy sức mà địch nổi ba người. Vì thế nên Quảng Mục Thiên mới quyết định dùng thế dọa người, tìm cơ hội bỏ trốn.

Ma Đạo Viễn tuy hoảng sợ nhất thời, nhưng trong hung hiểm ý chí sống còn chợt bùng lên. Chỉ trong tích tắc, khi thanh kiếm còn cách người gã chưa đầy mười tấc (tầm 10cm), Ma Đạo Viễn tung người sang một bên né tránh, nói thì chậm chừ gã hành động thật mau lẹ dị thường. Ất hấn lúc đó gã phải vận ngược nội khí trong người, kích phát tiềm năng đến cực hạn mới có thể làm được như vậy.

Quảng Mục Thiên trong lòng thầm kêu tiếc liên hồi, miệng ngoài hừ một tiếng, nói:

"Thôi, không muốn đánh nữa!"

Nói rồi cúi người ôm hai nàng kia lên. Thân hình lách sang bên phải chạy trốn. Vương Hoắc Thành từ nãy đứng bên phải này mai phục. Quảng Mục Thiên thấy người này công phu bình bình. Trong lúc Vương Hoắc Thành tâm thần đang mất cảnh giác, Quảng Mục Thiên tung luôn một Ma Kiếm Chi Cước đá văng gã ra xa.

Quảng Mục Thiên liền nhanh chân chạy ra sau đuôi thuyền. Hấn ý định muốn dùng thuyền nhỏ mà bỏ trốn, nhưng khi nhìn xuống lại thấy phía dưới sông Yêu Tộc đông nghịt. Nếu muốn chèo qua an toàn cũng mất ngót nửa canh giờ. Mà thời gian hấn còn lại không nhiều. Quảng Mục Thiên nhìn một hồi, ý nghĩ xoay chuyển. Hấn lùi lại tầm mười bộ, cơ bắp toàn thân trở nên căng cứng, khí công trong người sớm đã dồn hết về hai chân.

Nói về Võ học của Tà Phái đa số là tạp nham tạp kỹ, nhưng thủy chung lại cũng có năm môn tuyệt học trấn phái. Phân làm quyền, chưởng, kiếm, cước, khí. Quyền là quyền pháp, có Thất Bộ Hắc Tinh Quyền, bảy bước bảy quyền liền có thể cuốn đối phương vào khí phong của mình, cực kỳ lợi hại. Chưởng pháp có Kinh Long Nhị Thập Bát Chưởng. Kiếm pháp có Huyền Linh Thập Nhị Sát Kiếm. Khí tức là Khí Công, có Quy Chân Ma Linh Quyết. Chỉ riêng cước pháp chia làm thì chia làm hai môn, là Chấn Bộ cùng Kinh Bộ.

Nhớ hồi đó ở giang hồ cũ, Tà Phái mới nổi lên được tầm bảy, tám năm, thế cực kỳ hưng thịnh. Nhưng đệ tử Tà Phái trên giang hồ truy đuổi, hay chạy trốn địch lại thiếu khuyết kinh công cao minh. Vậy nên một vị chưởng môn Tà Phái liền bế quan bảy năm mới có thể sáng tạo ra một môn Cước Pháp bỏ khuyết võ học phái mình. Cước pháp đó tên là Ma Vũ Kinh Thân Bộ, chia ra làm Chấn Bộ cùng Kinh Bộ.

Chấn Bộ là nhưng chiêu cước pháp để tấn công địch nhân, khẩu quyết nằm ở chữ "Chấn". Khi ra chiêu thì một cước cực kỳ trầm trọng, nặng tựa vạn cân, có thể phá đá xé núi dễ như chặt đậu hũ. Giống như một chiêu Ma Kiếm Chi Cước mà Quảng Mục Thiên lúc trước thi triển. Có thể đá ra khí tràng so với kiếm khí còn có phần sắc bén hơn. Phần còn lại là Kinh Bộ hay còn gọi là Kinh Công. Khẩu quyết nằm ở chữ "Truy". Chủ yếu gồm Thủy Thụ Trọng Phiêu (Lướt trên mặt nước) cùng Lưu Tinh Bộ Pháp. Quảng Mục Thiên từ khi võ học đại thành, giao thủ với người khác không mấy khi sử dụng khẩu quyết chữ "Truy" trong Kinh Bộ. Nay vào lúc đại nại lâm đầu, hấn trong lòng thầm mặc niệm lại khẩu quyết. Tần Nguyệt cùng Tần Linh ở một bên không biết ý định của Quảng Mục Thiên là gì, nhưng vừa nãy hấn liều mình cứu mạng hai người, hiên nhiên từ đầu đến giờ ý định không phải muốn bắt cóc bọn họ mà là muốn cứu người. Tần Nguyệt trong lòng xấu hổ, Tần Linh lại mừng rỡ, tuy vậy nhưng ba người sát cạnh nhau mà không ai nói lời nào. Chỉ có tiếng binh khí va vào nhau choang choang, tiếng hô hoán khắp nơi.

Đột nhiên, hai người thấy Quảng Mục Thiên nhún chân một cái rồi phốt người ra thật xa, đám yêu tinh dưới nước chỉ thấy một bóng đen lóe lên. Trên không trung, thân hình Quảng Mục Thiên chẳng khác chi một con điều hầu to lớn đang lướt qua. Cả đám Yêu Tộc kinh hãi, vội hò hét rồi cầm đá, cung tên bắn loạn xạ lên không trung. Quảng Mục Thiên hừ lạnh, hai chân thi triển Uyên Ương Liên Hoàn Cước đá bay tất cả loạn tiễn bắn tới. Khi đó trời đất sáng trưng, đám Yêu Tộc từ phía dưới nhìn lên mà lóa hết cả mắt, không thấy mô tê gì cả.

Còn Quảng Mục Thiên hai tay cắp hai người bên hông mà vẫn bay nhảy như thường. Khi hấn bay được chừng năm trượng, thân hình liền hơi hạ xuống. Lúc đó, mũi chân Quảng Mục Thiên khẽ điểm lên mặt nước, thân hình lại lướt thêm năm trượng nữa. Con sông này rất rộng, khoảng cách từ thuyền đến bờ ước chừng trăm trượng. Quảng Mục Thiên như một con nhện nước; hai chân điểm nhảy, điểm nhảy liên tục, thân hình đang ở trên nước mà lướt đi như bay. Chẳng mấy chốc hấn đã chạy sang tới bờ bên kia. Kinh công cao đến bậc này quả thật là dọa người.

Ma Đạo Viễn ở trên thuyền lúc này mới lật đặt đuôi tới nhưng đã muộn rồi, gã chứng kiến toàn bộ mọi việc. Từ lúc Quảng Mục Thiên nhảy khỏi thuyền

cho tới lúc hần bay sang bờ bên kia. Gã trong lòng mười phần kinh hãi, không nhìn được mà bật thốt cả lên:

"Khinh bộ nhất 'Truy', Thủy Thượng Phiêu. Khinh công kẻ này tài thật!"

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cản truy binh

Khinh công Quảng Mục Thiên thi triển đầy thần tốc phi thường, chỉ trong nháy mắt hần đã chạy xa ngoài con sông gần ba dặm. Lại đi thêm một đoạn nữa, Quảng Mục Thiên thấy phía trước có một cánh rừng lớn. Hần trầm mặc một hồi, bụng nghĩ thầm: "Hiện giờ võ lâm đại loạn, người của Tà Phái truy ta gắt gao. Ta nội thương thì còn chưa khỏi, phải chạy đi đâu mới được?"

Quảng Mục Thiên đang nghĩ ngợi, chợt Tần Nguyệt bên cạnh lên tiếng, nói:

"Chạy dọc theo hướng con sông vừa này. Chạy thẳng đến Học Viện Ma Pháp. Ở đó cho dù người của Hắc Vân Thành tới cũng không dám manh động đâu."

Quảng Mục Thiên hai mắt sáng lên, hần chứng kiến qua sự kỳ diệu lần khủng bố của Ma Pháp. Nghĩ cho dù là cao thủ nhất nhì võ lâm đời này cũng không dám khinh thường. Nếu trốn trong đó chẳng phải an toàn lắm ư? Hơn nữa với thể chất đặc biệt của hần có thể học được Ma Pháp. Nếu trà trộn vào trong Học Viện làm học sinh, đồng thời nhân đó chữa thương một thời gian thì nào có ai phát hiện được. Quả là tiện đường được đôi việc. Đợi cho nội thương khỏi rồi thì báo thù dễ lắm. Chỉ tiếc một điều là cuốn trục giới thiệu vào Học Viện Ma Pháp mà lúc trước Đan Tâm đưa cho, hần đã để trong phòng trọ ở Hư Thiên Điện. Bây giờ muốn vào cũng chỉ có cách đi từng bước mà thôi.

Quảng Mục Thiên nghĩ vậy, liền gật đầu nói: "Hay lắm."

Đoạn hần ngừng đầu lên trông mặt trời để phân biệt phương hướng rồi chạy xéo tắt qua cánh rừng, cứ nhắm hướng song song với con sông mà lao đi.

Hần chạy được hơn mười dặm chợt nghe thấy phía trước có tiếng hô hoán cùng binh khí va chạm nhau leng keng.

Khi Quảng Mục Thiên lại gần hơn thì hóa ra đó là một đám người đang quần ẩu. Khoảng chừng có bốn mươi tên. Trong đó có vài người hần nhận biết. Quảng Mục Thiên ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc, lăm bầm:

"Đây chẳng phải là nhóm Dong Binh đoàn của Đinh Phong, Đinh Lực đây sao?"

Hần lại nhìn qua, thấy phía bên chiến tuyến là địch nhân của Đinh Lực. Bọn họ quần phục màu trắng, giữa ngực có hình thanh kiếm màu đỏ chói. Chính là biểu tượng của Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn. Dẫn đầu đám người nọ lại là Ninh Thái Tài. Ninh Thái Tài thuộc Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn của Thương Lan Đế quốc. Bọn họ có chừng ba mươi người, trong đó pháp sư có bảy tên, cung thủ tám tên, một Tề Tự, còn lại đều là chiến binh.

Chỉ thấy Đinh Lực cùng Đinh Phong đang bị địch nhân vây khốn. Bọn họ tuy ít người hơn, nhưng đều là chiến binh tinh nhuệ. Pháp Sư Lâm Hà không ngừng niệm chú khiến rễ cây từ dưới đất mọc lên chằng chịt, ngăn cản thế công của địch nhân. Hai huynh đệ Đinh Phong, Đinh Lực thì dùng cự kiếm phản công. Bất quá nhân số bên Ninh Thái Tài đông gấp ba lần. Huynh đệ Đinh Lực cho dù có luyện qua Kim Chung Trảo, Thiết Bó Sam đi chăng nữa cũng nan quyền khó địch tứ thủ. Mặt khác, nhóm Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn có bảy tên pháp sư, ba tên hỏa hệ khác chế Mộc Hệ Pháp Sư Lâm Hà. Còn lại bốn tên thì Thổ hệ cùng Thủy hệ. Bọn họ niệm chú làm mặt đất trở nên như bùn lầy. Khiến Đinh Lực cùng đồng bọn di chuyển ngày càng chậm chạp. Chẳng mấy chốc nữa thắng thua sẽ rõ.

Quảng Mục Thiên tuy không có giao tình gì sâu đậm với đám người Đinh Lực. Nhưng dù sao cũng có duyên gặp mặt một lần, khi đó thái độ của bọn họ khá tốt. Tạo nên một chút thiện cảm với hần. Hơn nữa, nhìn cái mặt của gã Ninh Thái Tài, Quảng Mục Thiên không ưa tí nào. Nghĩ vậy, hần huyết lên một hồi sáo, thi triển khinh công lướt tới đám người. Đồng thời hai chân đá ra nhanh thoăn thoắt. Hần dụng khẩu quyết chữ "Chấn" trong Ma Vũ Khinh Thân Bộ. Ba mươi người chỉ thấy một luồng gió lướt qua, ngay sau đó bụng trúng một cước, đầu trúng một cước. Ai nấy hự lên một tiếng, đều ngã lăn cả ra. Chỉ riêng có mấy tên Pháp Sư cùng Tề Tự thể chất yếu ớt, bị trúng một cước như thế liền học máu chết hết.

Đám người Đinh Lực đứng ngẩn cả ra, không hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Khi bọn họ định thần nhìn lại mới thấy ba mươi tên địch nhân không biết tự khi nào mà ngã gục hết. Ninh Thái Tài bị trúng cước, nhưng Quảng Mục Thiên cố tình để cho gã sống, nên chỉ đá trúng yếu huyệt. Khiến Ninh Thái Tài không thể cử động được. Miệng gã ứ lên từng tiếng như heo kêu, ánh mắt kinh sợ liếc nhìn xung quanh, tựa như đang muốn tìm hiểu xem chuyện gì vừa xảy ra.

Quảng Mục Thiên lúc này mới dừng lại, tiến tới đám người, cười nói:

"Mới có mấy ngày không gặp, xem ra các người gặp khá nhiều rắc rối nhì."

Đinh Phong mặt mày hớn hờ, tiến lên khoác vai bá cổ Quảng Mục Thiên, cười nói:

"Ta còn tưởng là thần thánh phương nào giáng lâm. Thì ra là Mục Thiên huynh đệ. Nếu chậm thêm chút nữa chắc mấy người bọn ta chết dưới đao của Huyết Thệ Kỵ Sĩ Đoàn mất rồi."

Mấy người Đinh Lực, Lâm Hà... cũng đều tiến lên nói lời cảm tạ. Bọn họ vẫn chưa hoàn hồn bởi cảnh tượng vừa rồi. Nếu như lần trước Quảng Mục Thiên một mình thu phục đám Bạo Phong Ma Lang, công phu bản thân vẫn chưa thực sự hiển lộ. Nhưng bây giờ đối mặt lại là ba mươi người vũ trang đầy đủ, có cả pháp sư, cung thủ, tế tự... Nhưng Quảng Mục Thiên vẫn có thể dễ dàng đánh gục một lượt, hơn nữa cực kỳ nhanh gọn. Chứng tỏ rằng trình độ của Quảng Mục Thiên đã vượt mức người bình thường rồi. Thậm chí bọn họ nghĩ rằng Quảng Mục Thiên có thể so sánh với các Pháp Sư Huyền Thoại (Đại Ma Đạo Sư).

Đinh Phong lúc này mới để ý tới hai người mà Quảng Mục Thiên xách hai bên. Hắn vừa nhìn, hai mắt liền tròn trĩnh lên đầy vẻ kinh hãi. Đoạn "Bịch" một tiếng, hai chân quý xuống hướng Tần Linh mà hô lên:

"Hạ dân tham kiến Thánh Nữ điện hạ."

Những người còn lại cũng kinh ngạc nhìn qua. Sau đó về mặt ai nấy đều kinh hãi quý lịch bịch xuống cả.

Tần Linh mở miệng toan nói "Miễn lễ", nhưng nhớ lại hoàn cảnh hiện tại của mình không thích hợp, đang bị một gã nam nhân xách như xách lợn. Hai má chột đỏ ửng, muốn nói lại thôi.

Đinh Phong trong lòng thầm khâm phục Quảng Mục Thiên. Nếu như là người khác dám làm như thế với Thánh Nữ của Thần Điện, gã nhất định sẽ liều mạng cứu giá. Nhưng Quảng Mục Thiên lại là trường hợp ngoại lệ. Đinh Phong nghĩ rằng, chỉ có người như vậy mới có đảm lược, dám "Bá Vương ngành thượng cung" Thánh Nữ điện hạ. Những người còn lại cũng không dám nghĩ nhiều như vậy. Ở thế giới này, Thần Điện là một thế lực cực lớn, giống như một Tôn Giáo. Hầu hết từ người dân cho đến cao tăng thượng giới đều tôn thờ Thần Điện. Cho nên đối mặt với Thánh Nữ, bọn họ cũng không dám vô lễ làm càn.

Bỗng, nghe đánh "Véo" một tiếng. Một trái ám khí bay tới xé bầu không khí rít lên thành những tiếng rùng rợn. Hiển nhiên là một thứ ám khí rất nặng.

Quảng Mục Thiên sa sầm nét mặt, cất tiếng thóa mạ:

"Mẹ kiếp! Nhanh thật! Bọn chúng rượt tới rồi."

Đám người Đinh Lực còn chưa hiểu mô tê gì cả, thì Quảng Mục Thiên đã nhanh như chớp túm lấy Ninh Thái Tài rồi liệng về phía sau. Ninh Thái Tài sợ hãi rú lên như lợn bị chọc tiết. Chỉ nghe tiếp theo "Bụp" một phát, gã đã bị ám khí bắn trúng, đầu óc vỡ toang.

Quảng Mục Thiên quay lại nhìn ra phía sau thì thấy có ba bóng đen đang đập gió mà chạy tới rất mau. Hiển nhiên là đám người Ma Đạo Viễn đã truy tới nơi. Khinh công của Tà Phái sinh ra mục đích là để "Truy" đuổi địch nhân. Vậy nên cho dù Quảng Mục Thiên có chạy trước thật xa đi chăng nữa thì đám người Ma Đạo Viễn vẫn có thể truy ra dấu vết rồi rượt theo. Có thể nói là bám dai như đĩa, như giòi trong xương đó vậy.

Quảng Mục Thiên thấy bên cạnh có năm con ngựa, hẳn là của nhóm Đinh Lực. Hắn liền bế hai nàng Tần Linh, Tần Nguyệt lên hai con khỏe nhất, đồng thời giải huyệt cho hai nàng. Đoạn quay qua nói với Đinh Lực:

"Mấy người bảo vệ hai bọn họ an toàn. Chạy theo chỉ dẫn của Thánh Nữ chạy tới Học Viện Ma Pháp. Ta sẽ chặn hậu, cản truy binh. Phải đi thật mau, bất kể ngày đêm"

Đinh Phong, Đinh Lực không cần được giải thích cũng biết có kẻ địch rất lợi hại đuổi tới. Mà những kẻ này gã không phải là đối thủ, cho dù ở lại cũng chỉ vướng chân vướng tay mà thôi. Nghĩ vậy, Đinh Phong liền quả quyết, nói:

"Dù có bỏ cái mạng này ra cũng sẽ đảm bảo Thánh Nữ điện hạ an toàn. Chỉ mong Mục Thiên huynh đệ cẩn trọng."

Quảng Mục Thiên gật đầu chứ không đáp. Hắn ngoại hiệu là Cửu Long, vang danh khắp giang hồ, đương nhiên cũng có hản nguyên một sự tích về nó. Nếu như là kỳ phùng địch thủ với hắn như Lâm Ngọc Quân hay Không Trí đại sư sẽ biết. Trước nay Quảng Mục Thiên đã động thủ chiến đấu với ai là đánh đến khi phân thắng bại hoặc đánh cho người chết ta sống mới chịu thôi; cũng có vài trận hắn bị thua, được Lâm Ngọc Quân âm thầm cứu chữa. Nhưng thủy chung Quảng Mục Thiên - hắn chưa từng chịu chạy trốn bao giờ. Kể cả đối đầu với hắn là Cửu Thần Long hay là Thất Tuyệt. Đúng tư cách con người thà chết chứ không chịu khuất tất.

Vậy mà, chỉ chưa đến hai hôm Quảng Mục Thiên đã phải quay đầu, bán mạng mà chạy trốn. Lần đầu thì không nói làm gì, hắn chịu cái nhục đổ oan, không cam tâm chết một cách không minh bạch. Hơn nữa, thân thể của hắn cũng chưa tìm ra. Nên mới phá lệ lần đầu quay mình bỏ chạy. Còn bữa nay, lại vì quan tâm đến tánh mạng hai người Tần Linh, Tần Nguyệt, hơn nữa còn để báo đáp cái ân cứu mạng. Bất quá, cái nhục bị người đuổi giết thế này khiến lòng hắn phần hận đã chạm đến cực điểm.

Quảng Mục Thiên một bụng đầy lửa giận, thầm nghĩ: "Ta một đời tung hoành ngang dọc, giết người vô số. Thần căn sát thần, phật căn sát phật. Há lại để cho bọn mặt doi tai chuột này bức đến bước đường cùng!"

Hào khí trong người bỗng chốc nổi lên. Chỉ trong khoảnh khắc, Quảng Mục Thiên phảng phất như trở lại mười mấy năm về trước, khoảng thời gian hắn được người trong giang hồ kính sợ. Xem ra, bao nhiêu năm ẩn cư trong sơn cùng ngõ hẻm đã bào mòn đi nhuệ khí năm nào của một bậc cao thủ đệ nhất giang hồ. Hắn lại nghĩ: "Ta bây giờ hiểm vận quần người, một thân công phu tu luyện đỉnh không tài nào thi triển được. Nhưng quay đầu chạy trốn lần nữa thì nhục nhã xiết bao. Ta có liều cái mạng này cũng không muốn chạy trốn nữa!"

Trong bụng nghĩ vậy, hấn đột nhiên hét lớn: "Mấy người các ngươi mau đi đi." Nói rồi quay phắt lại thật nhanh, đề khí vào hai chân sử ra "Lư Tinh Bộ Pháp" lướt về phía trước mấy mươi trượng, tựa như là thuận đi. Ba người Ma Đạo Viễn rượt theo giật mình kinh hãi, đều dừng ngay lại.

Trong ba huynh đệ họ thì Diệp Hư Ngân công phu hạ bàn hơi yếu. Kinh công gã tuy rất cao thâm nhưng chạy lẹ quá không dừng lại được vẫn lao về phía trước, đề lộ đầy sơ hở. Quảng Mục Thiên thấy vậy, song chưởng vung lên không đẩy ra. Một luồng chưởng phong mãnh liệt xô tới. Song chưởng của hắn đan vào nhau, chưởng sau đè chưởng trước, cùng một lúc đánh vào bụng dưới Diệp Hư Ngân.

Chưởng lực vừa nhả ra, Diệp Hư Ngân bị bắn ngược về sau, đụng phải một thân cây nghe "Bính" một tiếng lớn. Gã chỉ cảm thấy nơi bụng đau nhói, toàn thân run bần bật. Diệp Hư Ngân hự lên một tiếng đau đớn, hộc ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn ngược, chết ngay lập tức.

Ma Đạo Viễn kinh hãi, bật thốt lên:

"Là chiêu Huyền Long Đổng Kích trong Kinh Long Nhị Thập Bát Chương."

Sư đệ Vương Hoắc Thành bên cạnh y cũng kinh hãi, chỉ Quảng Mục Thiên mà hét lên:

"Ngươi là kẻ nào? Tại sao lại biết tuyệt học của Tà Phái?"

Quảng Mục Thiên mặt hầm hầm, hừ một tiếng, nói:

"Kẻ sắp chết không cần biết quá nhiều. Xem chiêu!"

Nói rồi huy chưởng đánh tới hai người.

Ma Đạo Viễn cùng Vương Hoắc Thành trong lòng tuy hoảng sợ, nhưng tâm của võ giả vẫn còn đó. Ma Đạo Viễn cũng hừ một tiếng, truyền âm nói với sư đệ của y:

"Lệnh của Thống Lãnh là bắt hai con ả kia. Ta cản hậu, ngươi đi bắt người."

Nói rồi không để Vương Hoắc Thành kịp đáp, gã đã múa kiếm xông lên giao thủ.

Quảng Mục Thiên đương nhiên biết rõ ý đồ của Ma Đạo Viễn. Hấn cười gằn một tiếng, chân phải hất một thanh kiếm đang nằm dưới đất đi, miệng nói:

"Muốn bắt người phải qua ải của ta trước."

Thanh kiếm kia là của đám Huyết Thệ Kỵ Sĩ đoàn hồi này. Bản rộng, lưỡi thô, nhưng bị Quảng Mục Thiên quán chú khí công vào liền bắn đi như bay, hướng tới chỗ Vương Hoắc Thành.

Vương Hoắc Thành giật mình, hú lên một tiếng:

"Cút ngay ra!"

Thanh kiếm trên tay y múa lên một vòng, đón đỡ phi kiếm của Quảng Mục Thiên.

Hai thanh kiếm chạm nhau phát ra một tiếng "Keng" vang dội, tia lửa văng tung tóe. Tuy rằng hai thanh kiếm của hai người đều được quán chú khí công vào. Nhưng kiếm mà Quảng Mục Thiên đá đi là truyền khí công gián tiếp, của Vương Hoắc Thành là truyền trực tiếp từ trên tay. Nên khi vừa va vào nhau, thanh kiếm của Quảng Mục Thiên liền bị bung ra.

Quảng Mục Thiên không đợi cho Vương Hoắc Thành kịp phản ứng. Tả chưởng hấn vung lên, đánh ra một phách không chưởng đến thanh kiếm nọ. Vốn là thanh kiếm đó khi bị hấn đá đi, đã âm thầm dùng nội lực chấn vào cốt kiếm. Lại thêm bị kiếm của Vương Hoắc Thành va trúng, đã gần như nứt thành mấy trăm mảnh. Bây giờ Quảng Mục Thiên lại đánh ra một phách không chưởng. Thanh kiếm kêu "Rắc" một cái, vô số mảnh vỡ bị chưởng phong của Quảng Mục Thiên cuốn đi, bay thẳng tới Vương Hoắc Thành.

Hành động của Quảng Mục Thiên nhanh cực kỳ, căn bản không ai ngờ tới. Mặt khác, Vương Hoắc Thành ý lại công phu mình có chút bản lãnh, không thêm dùng khí công hộ thân. Phải cho đến khi những mảnh kiếm vỡ bay tới trước mặt, y mới kinh sợ vội vận khí lên bảo vệ toàn thân. Nhưng lúc đó đã quá muộn rồi, mấy mảnh kiếm vỡ xẹt qua cổ y để lại một vết máu dài. Vương Hoắc Thành rú lên một tiếng quái dị, miệng sùi bọt máu, ngã xuống chết ngay tức tức.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Bá đao

Vương Hoắc Thành chết quá nhanh dường như chỉ trong một cái tích tắc. Ma Đạo Viễn tuy đứng gần nhưng cũng không kịp cứu viện, tâm can y đau đớn, chỉ kịp rú lên một tiếng: "Sư đệ!"

Ma Đạo Viễn xuất chinh lần này dẫn theo bảy người, hiện chỉ còn một người sống. Chết đi sáu người, nói không đau lòng mới là lạ.

Quảng Mục Thiên thấy gã rú lên như thế, nghĩ không nhân cơ hội này giết kẻ này luôn thì còn đợi đến bao giờ. Thế là hấn vũ động song chương, múa ra một chiêu Song Long Xuất Hải trong Kinh Long Nhị Thập Bát Chương, đánh vào trước ngực Ma Đạo Viễn.

Ma Đạo Viễn đang xuất thần, bị trúng chương. Thân hình bay ngược về sau đụng phải tảng đá nghe "Bính" một tiếng, mảnh vụn bay tứ phía.

Chỉ thấy trong đồng loạn thạch, Ma Đạo Viễn cả người máu me be bét. Y gắng gượng đứng dậy, nhưng toàn thân nhũn ra lại ngồi bệt xuống. Nghe "Ừc" một tiếng, Ma Đạo Viễn sắc ra một búng máu tươi, sắc mặt xám như tro tàn. Nhưng hai mắt của y lại đỏ ngầu, trông thật dữ tợn, chỉ nghe y gằn lên từng chữ:

"Thù giết huynh sát đệ, bất cội đày thiên! Ta Ma Đạo Viễn bất lực, tận mắt nhìn huynh đệ mình chết mà không làm được gì. Nếu hôm nay sống sót trở về, ta nguyện dùng một tia sức sống cuối cùng này, trở thành Phần Hồn Ma Nhân. Báo thù rửa hận giúp huynh đệ mới được, nếu trái lời Trời Tru Đất Diệt."

Quảng Mục Thiên nghe vậy, máu nóng trong người cũng giảm đi phần nào. Hấn thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

"Người biết là ta không cho người sống sót mà trở về. Hà có gì mà nói những lời như thế."

Ma Đạo Viễn liếc Quảng Mục Thiên một cái, cười khẩy nói:

"Người đang sợ?"

Quảng Mục Thiên biết y đang khiêu khích mình, hấn trầm ngâm một chút, đoạn đáp:

"Đúng là ta có hơi sợ một chút. Phần Hồn Ma Nhân, cái thứ kinh tởm đó. Không ngờ gã Quỷ Y lại làm ra được. Nếu giang hồ... không, nếu thế giới này xuất hiện loại quái vật quỷ dị như thế. Thật đáng nguy biết bao. Ta mặc dù không phải đáng cứu thế, nhưng cũng quyết diệt hết Phần Hồn Ma Nhân. Tru diệt Quỷ Y mới được. Mặt khác..."

Quảng Mục Thiên định nói: "Mặt khác Thống Lĩnh Tà Phái đã phản bội. Bày kế hoạch tiêu diệt ta."

Nhưng lại chợt nghĩ, mình đã rút khỏi Tà Phái từ lâu. Nếu nói hai chữ "Phản Bội" quả thực không đúng lắm. Với lại mình bị người lập mưu, lao vào luân hãm cũng chỉ vì ngu mà ra. Nếu nói toạc ra hết chẳng phải mất mặt lắm sao? Vậy nên lời vừa ra đến miệng liền cầm nín lại.

Ma Đạo Viễn hai mắt đỏ ngầu, ngón tay đầy máu chỉ vào Quảng Mục Thiên mà nắn:

"Ta không biết người là ai. Nhưng dù gì cũng học được tuyệt học trấn môn của Tà Phái. Hiển nhiên từng là môn đồ của phái ta! Tại sao lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy!"

Quảng Mục Thiên nhú mày, hấn không nghĩ rằng môn đồ của Tà Phái đều bị tẩy não đến như vậy. Một thứ kinh tởm như Phần Hồn Ma Nhân mà đáng được kính trọng? Hấn bèn hừ một tiếng, nói:

"Nói nhảm đủ rồi! Thân thể từ cát bụi cũng nên trở về với cát bụi. Người đời này không có cơ hội trở thành Ma Nhân đâu. Xuống hoàng tuyền đoàn tụ cùng sáu huynh đệ của người đi thôi."

Nói rồi một chương chụp xuống đầu Ma Đạo Viễn.

Ma Đạo Viễn kinh hãi rú lên:

"Ta nguyện rửa người..."

Gã còn chưa kịp nói hết thì chương của Quảng Mục Thiên đã chụp xuống. Nghe "Bụp" một tiếng, toàn thân Ma Đạo Viễn bung bét thành từng mảnh, đầu óc vỡ toang.

Một đời cao thủ kiếm đạo, cứ như thế mà chết đi.

Quảng Mục Thiên giết xong người rồi, liền thở hắt ra một cái. Bao nhiêu uất hận mấy ngày hôm nay đều được giải tỏa. Đoạn hấn liền quay ra xử lý mấy cái xác, đều đem đi chôn hết. Cũng chính vì sợ đệ tử Tà Phái truy tới đem xác người về chế tạo Phần Hồn Ma Nhân, nên Quảng Mục Thiên chôn cất cực kỳ kín đáo. Không có bia mộ hay bất kỳ dấu vết nào cả. Hấn chỉ đào một cái hố thật lớn, đem mấy cái xác quăng vào rồi lấp đất lại. Phần Hồn Ma Nhân tuy cần xác người tạo thành, nhưng yêu cầu cũng rất nghiêm ngặt. Xác những người đó đều phải là cao thủ nội gia, khí công đạt đến tiểu thành. Vậy nên Quảng Mục Thiên dùng khí công chắn cho mấy cái xác kia trở thành huyết nhục. Đảm bảo rằng cho dù có người tìm ra cũng không tài nào đưa về chế thành Ma Nhân được.

Làm mọi chuyện xong xuôi rồi, bấy giờ Quảng Mục Thiên mới nhắm phương hướng đảo tẩu ban nãy của đám người Đình Lực mà đuổi theo.

...

Mấy ngày sau, Quảng Mục Thiên đã rời khỏi khu rừng nọ, nhưng vẫn chưa tìm thấy tung tích của Tàn Linh cùng Tàn Nguyệt. Mặt khác trời mấy ngày nay có tuyết rơi phủ kín cả đất, nên hắn cũng không tra được dấu chân ngựa.

Đang loay hoay không biết chạy đường nào thì bỗng từ phía sau nghe tiếng bước chân vang lên. Chừng bảy tám người từ đằng sau chạy tới. Những người này thì triển khinh công đạp tuyết mà chạy đi rất là lẹ.

Quảng Mục Thiên bụng bảo dạ:

"Đám người này là người trong võ lâm rồi đây. Ta khí công chưa khôi, phải tránh mặt đi mới được."

Nghĩ vậy, hắn bèn núp sau một bụi cây, cẩn thận ẩn giấu hơi thở.

Đám người kia cầm đầu cầm cổ chạy mà không đề phòng xung quanh, lướt qua bên người Quảng Mục Thiên. Chỉ nghe một người trong đám vừa chạy vừa nói:

"Lần này vây bắt được người kia, quả là chuyện đại sự."

Một người khác đáp:

"Phải rồi! Y là kẻ thù của chúng ta. Lần này hơn mấy trăm người truy bắt. Y có chạy đằng trời cũng không thoát được."

Người khác lại nói:

"Thôi, đi mau đi. Kẻo lỡ đại sự."

Mấy người kia vừa nói vừa chạy rất lẹ, chỉ trong giây lát đã đi xa rồi, Quảng Mục Thiên khí công chưa phục hồi nên chỉ nghe loáng thoáng một hai câu. Đoạn nghĩ bụng:

"Té ra bọn này đang lùng bắt người. Không biết có phải đám Đình Lực chạy không thoát, bị sa vào lưới hay không?"

Nghĩ thế, trong lòng Quảng Mục Thiên trở nên do dự. Hắn từng hứa với Dur Hoành rằng sẽ đảm bảo tính mạng của hai nàng Tàn Nguyệt cùng Tàn Linh an toàn. Bây giờ bỏ đi chẳng phải làm trái lời hứa hay sao. Hơn nữa, Tàn Linh còn có ơn cứu mạng hắn. Trầm tư một hồi lâu, Quảng Mục Thiên liền nhắm hướng của tám người hồi nãy mà rượt theo.

Hắn đi được tầm năm, sáu dặm thì thấy một con đường lớn. Trên đường cũng có mấy nhân sĩ võ lâm lục tục cười ngựa. Quảng Mục Thiên lấy bùn bôi lên mặt mình cho bản đi, khiến người khác không nhận ra.

Hắn đi thêm một đoạn nữa, đột nhiên trước mắt hiện ra một túp lều nhỏ, xung quanh người bu lại đông nghịt. Đầu người lố nhố, ít ra phải đến một trăm người. Đoàn người vây quanh lều làm chặt cả đường lớn, nhưng họ đều đứng cách xa chừng mấy trượng, chứ không ai dám lại gần. Vốn là túp lều này nằm bên cạnh đường để làm chỗ nghỉ chân cho khách bộ hành. Nay bị nhân sĩ võ lâm bao vây kín mít, Không biết kẻ bên trong là ai?

Quảng Mục Thiên tiến vào gần thêm chừng hơn năm trượng thì thấy trong lều rõ ràng có một người mặc áo bào màu xám đang ngồi một mình bên cái bàn gỗ uống rượu. Sau lưng y có một thanh đao dài chừng một thước rưỡi, cán đao có đầu hình rồng nhẹ nhàng trông rất dữ tợn. Lưỡi đao thuần một màu đỏ như máu, trông chẳng phải là phẩm vật.

Quảng Mục Thiên trong lòng mừng thầm là không phải đám người Đình Lực bị bắt. Nhưng khi thấy gã áo xám kia bị bao nhiêu cừu địch bao vây mà vẫn thản nhiên như không, bất giác đem lòng kính phục vô cùng.

Chợt, trong đám có một người đứng ra nói lớn:

"Tên phản tặc Trần Trung kia! Ngươi khi sư diệt tổ, phản bội sư môn. Nay còn giết hại đồng phái. Quả là đại nghịch bất đạo. Bữa ni bị bọn ta vây khốn, không giờ tay chịu trời. Chẳng lẽ muốn chết lắm ru?"

Cả mấy trăm người gật gù, xì xào to nhỏ.

Lại nghe một người khác nói:

"Phải đó, phải đó, sư phụ ngươi là Tả Hộ Pháp cũ của Tả Phái. Ngươi là đệ tử của y, bây giờ lại rời đi Tả Phái. Giết hại người trong phái, đó là bất nhân bất nghĩa."

Quảng Mục Thiên nghe một hồi mới vỡ lẽ ra. Hóa ra gã áo xám kia chính là Bá Đạo, Trần Trung.

Chỉ nghe Trần Trung đợi cho mấy trăm người xì xào to nhỏ xong rồi mới cười khàn khàn, nói:

"Bất nhân bất nghĩa ư? Đại nghịch bất đạo ư? Đám Tả Phái các ngươi dùng xác của người Võ Lâm, chế thành Phần Hồn Ma Nhân, gây hại cho giang hồ. Đây là bất nhân!"

Cửu Long - Quảng Mục Thiên một thời làm Thống Lĩnh, dẫn dắt Tà Phái tới huy hoàng. Nay các người lại vu khống ngài ấy trộm Huyền Vũ Phá Thiên Cung, giết chết Minh Chủ Lâm Ngọc Quân. Đây chính là bất nghĩa!

Sư phụ ta được người đời mệnh danh là Địa Ngục Hỏa Mãng - Xích Diễm (Chương 3 - Hỏa Phán Quan). Người vô tình hiểu sát, bất nhân bất nghĩa. Nhưng lúc lâm chung, người lại đâm vào ngực ta một quyền mà nói rằng, đừng bao giờ học theo người. Ta nghe lời sư phụ dạy, từ khi hành tẩu giang hồ đến nay sống tự nhận không thẹn với lương tâm. Nay các người bảo ta đại nghịch bất đạo, bất nhân bất nghĩa... Ha ha ha, nực cười làm sao! Thử hỏi xem, ai mới là đại nghịch bất đạo? Ai mới là bất nhân bất nghĩa?"

Y nói rồi uống một hớp rượu, đoạn rút phát thanh đao sau lưng ra. Trần Trung há miệng phun ngụm rượu trong miệng lên lưỡi đao. Nghe "Phùng phùng", lưỡi đao bốc lên từng luồng hỏa diễm nóng rực. Gã ngẩng đầu lên trời cười lớn một trận, nói:

"Thanh đao này vốn là ta trong một lúc tinh cò mà kiếm được, tên là Hỏa Long Đao. Hưng sư vấn tội ư! Ăn thử một đao của ta rồi hãy nói chuyện."

Vừa dứt lời, Trần Trung vung đao chém hờ vào không khí một cái. Nghe "Uỳnh" một tiếng lớn, một cái cây cách đó không xa bị đao khí bắn trúng gãy làm đôi. Gốc cây bốc cháy dữ dội, tựa như bị tia sét nào đánh phải. Uy thế của gã dọa khiến mọi người toàn trường kinh hãi, ai nấy mặt mày xám ngoét im thin thít không dám nói một lời.

Chợt, một lão già từ trong đám đông nhảy ra, hú lên một tiếng:

"Bá Đạo Trần Trung, người thật ngông cuồng quá lắm. Để lão già ta thử xem bản lĩnh của người tới đâu nào!"

Trần Trung không thèm liếc nhìn người vừa nhảy ra là ai, gã đã hừ lạnh một tiếng, nói:

"Lão tặc Quý Khiêm đó ư? Một mình người sao đủ ăn một đao của ta. Có thêm ai nữa thì kêu vào đi."

Quý Khiêm bị Trần Trung khinh thường thì giận lắm, toan rút kiếm xông vào. Nhưng võ công Trần Trung lợi hại vô bì, nếu manh động thì mình nắm chắc phần thua. Nghĩ vậy nên y chỉ dám nén giận, cứ đứng ngây ra đó như trời trồng.

Chợt đâu đó nghe một tiếng "Hừ". Âm thanh chưa dứt thì giữa sân đã có thêm một bóng người. Người này thân hình cao kều, mặt xanh như đất nhái, hai huyết thái dương nhô cao. Sau lưng gã có hai thanh đoản thương. Chỉ nghe gã nói:

"Ma Giác Song Thương, Từ Hồ. Thêm ta nữa có đủ hay chăng?"

Đám người xung quanh "Ồ" cả lên, đầy vẻ kinh ngạc. Từ Hồ vốn là một võ sĩ du lang, sau này được Tà Phái mở lời chiêu mộ. Nguyên Từ Hồ trước đây trà trộn vào Dong Bình đoàn săn bắn để kiếm tiền. Sau vụ y một mình hạ gục Trung Cấp Ma Giác Thú mới dần nổi tiếng. Khi gia nhập Tà Phái rồi, Từ Hồ mới lấy hai chiếc sừng của Ma Giác Thú luyện thành hai cây thương. Đặt tên là Ma Giác Song Thương, kiếm luôn biệt danh của y. Người trong Tà Phái đều chứng kiến qua thương thuật của Từ Hồ, ai nấy đều cho là có thể sánh với Long Gia Thương Pháp. Nay được tận mắt chứng kiến những cao thủ bậc này giao chiến, thật sự là hưng phấn.

Trần Trung nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người nọ, đoạn gật đầu nói:

"Phải lắm!"

Nói rồi nghe vụt một tiếng, bóng xám của gã đã vọt vào giữa hai người, nhanh như bóng câu.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cứu Trần Trung

Chỉ nghe Trần Trung nói một câu: "Phải lắm!" Thân hình của gã đã vọt lên nhanh như chớp, xông vào trước mặt Quý Khiêm.

Quý Khiêm sợ tái mặt, nghe "Soạt" một tiếng gã đã rút thanh kiếm bên hông ra. Nhưng mới chỉ rút được một nửa thì Trần Trung đã dùng chân đạp vào đốc kiếm "Cộp" một cái, cả thanh kiếm lại bị tra vào vỏ. Lực đạo của Trần Trung mạnh mẽ vô bì. Cả cánh tay Quý Khiêm tê rần, dường như gãy lìa ra. Gã kêu một tiếng: "Ồi chao!" Cả kiếm trên tay cũng rơi luôn xuống dưới đất.

Chưa dừng lại ở đó, Trần Trung vung Hỏa Long đao phạt ngang một cái. Lưỡi đao đỏ rực như máu lóe lên thành một đường hồng quang, nhắm thẳng vào đầu Quý Khiêm mà chém tới.

Chợt nghe tiếng hét:

"Trần Trung kia, chớ làm càn!"

Hóa ra, Từ Hồ đứng một bên đã sớm rút hai cây đoản thương ở sau lưng ra. Gã múa song thương lên thành hai đường ngân quang, một cái bên trái gió ta cán lưỡi đao lại bão hộ đồng bọn. Còn thương bên phải thì đâm vào huyết Can Du bên sườn Trần Trung, khiến y không thâu đao về phòng thủ thì không được. Nhưng nếu Trần Trung đỡ được thương bên phải thì thương bên trái lại vòng qua đâm vào cổ y. Từ Hồ chỉ múa một chiêu mà trong thế công có cả thế thủ, trong thế thủ lại ẩn thế công, công phu đó quả thực có chút bản lĩnh.

Quả nhiên, Trần Trung hét dài một tiếng vội thâu đao về, đoạn thân hình hơi uốn sang một bên né thoát thanh đoản thương kia. Thanh đao của gã hơi chênh lệch liền chém xuống bả vai Từ Hồ. Chiêu này của Trần Trung cũng thực là kỳ diệu, gã biết hai thanh đoản thương kia chỉ có thể đâm chọc chứ không thể chém ngang. Nếu như trong tay Từ Hồ là hai thanh kiếm thì gã không dám làm như thế.

Từ Hồ nào ngờ được chuyện này, khi đao sắp chém xuống tới nơi gã mới vội thu thương bên trái về đỡ. Nghe "Choảng" một tiếng lớn, Từ Hồ lúc này chỉ dùng có một tay thôi thì đỡ sao nổi chiêu "Nhất Đao Đoạn Lãng" kia. Họa Long Đao của Trần Trung thuận thế chém xuống, một nhát sâu tới tận vai, cắt phăng luôn cánh tay trái của Từ Hồ.

Từ Hồ đau quá, rú lên một tiếng thảm thiết, y vội bấm huyết cầm máu. Đoạn liền ôm cánh tay đứt của mình mà bỏ chạy. Từ đầu chí cuối không dám ngoảnh lại nói thêm câu gì.

Hành động ba người nhanh như chớp, chỉ trong chốc lát đã giao thủ quá ba chiêu. Lúc này Quý Khiêm mới từ trong kinh hãi tỉnh lại, y vội rút kiếm ra, nhưng bây giờ nào đã còn kịp nữa. Trần Trung đã luôn một cước vào ngực y. Quý Khiêm hự một tiếng bay ngược về sau, hộc máu chết tươi.

Người bên ngoài chứng kiến toàn bộ sự việc. Kẻ võ công thấp thì không nói làm chi, nhưng những bậc cao thủ thì đều hít sâu một ngụm khí lạnh, thầm nhủ:

"Kẻ này được gọi là Bá Đao, công phu Đao Pháp đến bậc này quả là ghê gớm!"

Nên biết là võ công Trần Trung cực cao, Tà Phái nhiều lần cử cao thủ vây bắt nhưng bất thành. Lão già Quý Khiêm tự phụ công phu bản thân có chút hơn người nên không thèm rút kiếm ra trước. Chứ nếu không Trần Trung trước mặt hai cao thủ mà muốn chiến thắng nhanh đến như vậy cũng mười phần khó khăn.

Trần Trung hạ hai người kia xong rồi, ngoảnh ra gầm lên:

"Còn ai muốn chiến nữa!"

Mọi người xung quanh kinh hãi, ai nấy không tự chủ được mà lùi về sau vài bước. Chỉ xét riêng cái uy thế thôi thì Trần Trung cũng đã hơn hẳn một bậc rồi.

Chợt một người hét lên:

"Chúng huynh đệ, kẻ này chỉ có một mình. Chúng ta lại có hơn trăm người, há lại sợ y? Chúng ta đồng loạt ra tay, xem y còn dám ngông nghênh nữa không nào."

Hơn mười người gần đó đồng loạt đáp:

"Đúng rồi, phải lắm!"

Nói rồi có mười lăm tên nhảy xổ ra trước mặt Trần Trung. Bọn họ ai nấy phục sức màu đen giống nhau, mặt mày góm ghệch, binh khí đầy loại. Kẻ cầm thương, giáo, mác; tên thì cầm kiếm, đao... Mười lăm người kia nhảy ra không nói một lời liền múa binh khí xông lên đánh luôn.

Trần Trung hít sâu một hơi, đoạn huyết lên một hồi sáo dài, nói:

"Góm thật, bọn bây định lấy nhiều ăn ít ư. Xem Địa Ngục Họa Long của ta đây!"

Lời vừa dứt, thanh Họa Long Đao trong tay y bốc lửa, ngọn lửa này đỏ rực như máu, nhìn là biết chẳng phải loại lửa bình thường. Đoạn Trần Trung vung đao phạt ngang. Đao của y là một trong Bát Đại Kỳ Bảo, vốn là báu vật giang hồ thời trước. Binh khí của đám giang hồ vật vãnh này làm sao có thể so được. Nghe "Choảng Choảng" liên mấy tiếng. Đã có sáu người chết dưới đao của y rồi.

Đứng bên ngoài chỉ nghe mấy người giạt mình kêu: "Ái chà." Có người lại kêu: "Góm thật." Rồi tiếp đó lại có thêm mấy người khác xông vào đánh nhau. Lần đầu chỉ có năm, sau rồi mười, hai mươi... Chỉ trong chốc lát đã có gần năm mươi tên vây quanh loạn chiến với Trần Trung. Nhất thời tiếng binh khí, tiếng hét thảm vang vọng khắp nơi.

Trần Trung một mình địch gần năm mươi tên nhưng vẫn không hề thất thế. Bất quá nói cho cùng thì nan quyền khó địch tứ thủ. Sau lưng bị chém mấy nhát, cũng không biết của tay kiếm vô danh nào. Đùi bị đâm một thương, cũng chẳng biết là ai đâm. Y như một con hổ điên, chẳng hề quan tâm đến thương thế trên người. Cứ cầm đao múa lên mà chém giết tới tấp.

Chợt có người hét lên:

"Coi chừng, đừng để cho y chạy mất!"

Người kia thấy võ công Trần Trung siêu quần, chỉ sợ y quay đầu chạy mất thì chẳng ai cản được. Y biết tính cách Trần Trung đã nói là làm, vậy nên mới hét lên như thế. Cốt là để khích tướng, khiến Trần Trung không bỏ chạy.

Quả nhiên Trần Trung giận lắm, mặt hầm hầm quát lớn:

"Ông mày mà thèm chạy ư. Ông đây còn đánh chưa đủ đâu. Cái bọn bất nhân bất nghĩa, có chém thêm một ngàn tên cũng chưa đủ!"

...

Nói tới Quảng Mục Thiên đứng bên ngoài xem từ nãy tới giờ. Hắn là người từng trải, nên trong lòng mười phần kính trọng gã Trần Trung này. Chỉ có người có tính khí quật cường như thế mới xứng đáng làm chủ nhân của thanh Họa Long Đao.

Quảng Mục Thiên lấy bình thuốc mà Dư Hoành cho hắn từ trước. Kiểm tra lại thì chỉ còn có hai viên. Hắn không biết tên của dược hoàn này là gì. Chỉ biết là nó có thể kiềm chế ám kinh trong người hắn một khoảng thời gian.

Vốn Quảng Mục Thiên định chỉ dùng hai viên này trong trường hợp khẩn yếu. Nhưng bây giờ hắn chỉ đứng đó mà nhìn Trần Trung bị mấy trăm người nhào vô phanh thây thì Quảng Mục Thiên hắn không làm được. Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, cho dù bây giờ chỉ còn một viên dược hoàn. Quảng Mục Thiên cũng nhất quyết phải cứu được Trần Trung mới thôi.

Bất quá bây giờ Trần Trung chưa tới mức nguy hiểm tới mạng sống. Nếu như hắn xông vào chính là xen vào trận chiến của người khác, đấy là vô lễ chứ không phải cứu người. Quảng Mục Thiên đồ một viên thuốc ra tay, chỉ đợi nếu Trần Trung nguy hiểm tới tánh mạng mới dám dùng.

Thời gian khoảng chừng uống hết một tách trà qua đi, xung quanh Trần Trung đã bị bao vây gần một trăm người. Xác chết dưới đất nằm ngổn ngang, đoán chừng cũng mấy chục tên. Còn Trần Trung máu me đầy người, gã thở hổn hển, miệng lâu bầu từng chữ:

"Tới đây, tới đây..."

Đám người xung quanh tuy đông nhưng ai cũng sợ run bần bật. Bọn họ trước nay hành sự đều đi nhỏ lẻ, đánh đám thì cũng năm, mười người là thôi. Nay thấy hơn một trăm người chỉ vây quanh đánh một người mà đánh không lại. Chết trận lại nhiều, nói không sợ mới thực là kỳ.

Trần Trung bị thương khá nặng, hai mắt y mơ hồ, rồi chợt phun ra một búng máu tươi. Trong đám đông có người gan to hơn tỵ, gã cầm thương phóng tới Trần Trung. Trần Trung đầu choáng mắt hoa, đã gần như kiệt sức nào có thể tránh được. "Phập" một tiếng, cây thương kia đâm xuyên qua đùi y. Máu tươi phun ra như suối.

Đám người xung quanh cả mừng, có kẻ hét lên:

"Bây giờ không giết y ngay, còn đợi đến khi nào."

Có người lại nói:

"Coi chừng trúng kế của y đó. Chúng mình đứng ngoài này ném binh khí vào chẳng phải hay lắm ư!?"

Đám người gật đầu đồng loạt nói:

"Đúng rồi. Ném binh khí chết y đi."

Vậy là một loạt binh khí bị đám người xung quanh ủa vào ném tới chỗ Trần Trung. Bọn họ sợ Trần Trung phản đòn nên ai nấy đều vận toàn lực, binh khí bay tới xé gió rít lên từng luồng âm thanh rùng rợn.

Quảng Mục Thiên coi chừng Trần Trung đã cạn lực. Nếu không giúp bây giờ y nhất định phải chết. Thế là, hắn nuốt viên dược hoàn kia vào, đoạn cúi xuống đất cầm lên một nắm đá liệng về đám binh khí.

Từng viên đá được Quảng Mục Thiên quán chú khí công vào như lưu tinh xẹt qua, bắn trúng từng thanh binh khí. Quảng Mục Thiên nhìn mà cười thâm trong bụng. Hắn từ khi đến thế giới này, công phu bản thân không tăng tiến gì. Nhưng cái bản lĩnh dùng đá làm ám khí thì có lẽ tiến bộ vượt bậc.

Chỉ nghe "leng keng" liên mấy tiếng. Toàn bộ đám binh khí bị đá bắn trúng, rơi là tả xuống đất.

Đám người vây quanh thấy thế, ai nấy đều giận lắm. Bọn họ vất vả bao nhiêu, chết bao nhiêu người mới khiến Trần Trung kiệt lực đến như vậy. Nay bị người phá đám thì sao không giận cho được.

Có người giận quá, lớn tiếng thóa mạ:

"Mẹ tổ cha nó! Là thằng nào phá đám đây."

Một người khác lại mắng:

"Đinh công mạnh nhà nó. Bao nhiêu công sức nãy giờ. Ông mà biết tên nào phá, ông bấm vào tên đó làm trăm mảnh."

Quảng Mục Thiên không thèm quan tâm đám người kia mắng chửi. Hắn thi triển kinh công luôn qua từng người, đến ngay trước mặt Trần Trung.

Trần Trung đang lúc mơ hồ, hắn thấy một thân ảnh hiện lên, chắn hết toàn bộ đám địch nhân phía trước. Thân hình đó không cao to vạm vỡ, nhưng lại tạo cho gã một cảm giác. Dù cho bao nhiêu người xung quanh có xông lên một lượt cũng không thể làm gì được người này. Khuôn mặt đầy máu của hắn khẽ ngẩng lên, Trần Trung ho ra một mồm đầy máu, khó khăn lắm mới nói được:

"Các hạ là người nào? Muốn mạng của ra hay chẳng?"

Quảng Mục Thiên giật mình, trong đầu ý nghĩ suy chuyển. Hắn trầm mặc một chút rồi đáp:

"Đúng vậy. Ta muốn mạng của ngươi!"

Trần Trung cười khẩy một cái, khiến vết thương trên người động đậy. Máu lại chảy ra thấm đẫm cả quần áo. Gã nói:

"Ta nhìn các hạ, đoán chừng công phu chẳng phải tầm thường. Nhưng nếu chết về tay bọn mặt doi tai chuột của đám Tà Phái thì dưới suối vàng ta cũng uất hận lắm, nhắm mắt mà chẳng yên. Không biết các hạ có phải môn nhân Tà Phái hay không?"

Quảng Mục Thiên thân nhiên đáp:

"Đã từng, nhưng bây giờ không phải. Ta hiện tại không gia nhập phái nào hết. Bất quá, ngươi không biết rằng, một bộ phận của Chính Phái so với Tà Phái cũng chẳng tốt đẹp gì đâu."

Trần Trung gật đầu toan đáp lại, nhưng vết thương trên người lại chảy máu quá nhiều. Khiến y đứng không vững, suýt ngã nhào xuống đất. Quảng Mục Thiên đưa tay ra đỡ y, tay còn lại điểm lên tiếp vào các huyệt trên người để cầm máu, sau đó lại truyền nội lực vào người Trần Trung. Đảm bảo rằng y có thể trụ được, ít nhất là vài giờ đồng hồ.

Trần Trung tuy bị thương trí mạng, nhưng cũng cảm nhận được luồng khí thanh lương đang truyền vào trong đan điền của mình. Gã vội lấy lại tinh táo, quát quá trong bụng đầy nghi hoặc, liền hỏi:

"Các hạ muốn mạng của ta, tại sao lại làm như thế?"

Quảng Mục Thiên truyền khí xong rồi mới thả cho Trần Trung đứng yên. Hắn nhìn thẳng vào Trần Trung, nói:

"Ta muốn mạng của ngươi. Tức là ta muốn ngươi sống, ngươi không thể chết. Ta muốn ngươi chết, ngươi không thể sống! Nói thế có hiểu hay không?"

Trần Trung hai mắt nhắm lại bắn ra hai luồng tinh quang sáng chói, tuy bị thương nhưng uy thế của gã vẫn không hề suy giảm. Gã nói:

"Hừ, ngươi muốn ta làm tay sai cho ngươi hay sao!"

Quảng Mục Thiên cười mỉm, lắc đầu nói:

"Không, ngươi hiểu sai rồi! Ta muốn ngươi làm cánh tay đắc lực của ta."

Trần Trung đáp:

"Thế có khác nhau sao!?"

Quảng Mục Thiên đưa tay lên vuốt cằm, đoạn đáp:

"Tay sai... chết đi thì không can gì, nhưng ngươi đã thấy ai muốn mất đi cánh tay của mình hay chưa?"

Trần Trung ngó người, chỉ biết đứng đó không biết đáp ra làm sao.

Hai người đứng nói chuyện rất lâu, nhưng đám người xung quanh không một ai tiến lên cả. Không phải bọn họ không muốn, mà bởi không có ai cử động được. Gần trăm người, ai cũng đều cảm thấy cơ thể mình cứng ngắc, dường như có một luồng khí vô hình nào đó khóa chặt lại cơ thể bọn họ. Muốn di chuyển mà không tài nào nhích được, dù chỉ là một li. Đám người kinh hoàng, ai nấy sợ đến tái xạm mặt mày.

Có người la lên:

"Mẹ nó. Tên này thi triển Ma Pháp!"

Có người lại kêu:

"Chết rồi. Chết rồi. Hôm nay chết cả rồi."

Bọn họ bị như vậy không phải là Ma Pháp gì cả. Đó là bởi Quảng Mục Thiên dùng khí công của mình, tỏa ra xung quanh rồi khóa chặt lại tất cả lại. Chiêu này tựa như là dùng khí nghiền ép đối phương, bất quá dùng lại rất tốn khí, nên Quảng Mục Thiên chưa từng thi triển ra đối địch. Mặt khác, đối với những cao thủ cấp bậc cao, chiêu này cũng không có tác dụng lớn lắm. Vậy nên hôm bữa đại chiến ở Hư Thiên Thành hắn mới không dùng. Nay trước

mặt Trần Trung, để tỏ rõ thực lực của mình nên hắn mới phô trương thanh thế như vậy.

Trần Trung đương nhiên cũng nhìn ra điểm kỳ lạ này. Gã biết rằng công phu người trước mặt này cực kỳ kinh khủng. Cho dù gã có đủ toàn lực khi chưa bị thương cũng chắc gì là đối thủ của người ta. Chỉ dùng khí công thôi mà có thể khiến gần một trăm người bắt đi bất địch, không thể cử động. Nếu như muốn giết gã thì dễ lắm.

Nhưng tính cách Trần Trung trước nay quật cường, muốn gã thuận theo được thì cực kỳ khó khăn. Chỉ nghe, Trần Trung mở miệng hỏi:

"Nếu ta theo ngươi, ta được cái gì?"

Quảng Mục Thiên không đáp ngay, hắn quay lại nhìn toàn bộ những người trước mặt. Vô số biểu cảm giận, buồn, sợ hãi... Quảng Mục Thiên đã quá quen với những biểu cảm này. Đối với hắn mà nói, giang hồ không giết người thì sẽ bị người giết.

Đã có lúc hắn cũng nghi ngờ chính mình. Tự hỏi lòng xem, nếu như tha thứ cho những kẻ như vậy thì sẽ làm sao? Bất quá, mấy ngày phải trải qua vừa rồi lại khiến tính cách con người mười mấy năm trước sống lại. Một con người sát phạt quả quyết, một con người tung hoành ngang dọc không sợ trời không sợ đất. Quảng Mục Thiên nhìn trời, một lát sau mới thốt ra:

"Sống!"

Trần Trung ngạc nhiên, hỏi lại:

"Sống gì?"

Quảng Mục Thiên lạnh nhạt đáp:

"Theo ta... Ngươi được sống!"

Nói rồi tay phải hắn bóp lại. Theo đó, không gian xung quanh dường như bị méo mó. Vô số xoáy khí bỗng nhiên hình thành lên. Từng cái xoáy khí tựa như lưỡi cưa, cắt đứt thân thể của những người quanh nó. Tiếng rú thê thảm vang vọng khắp nơi. Chỉ trong chốc lát, quanh con đường lớn đã biến thành địa ngục trần gian. Máu tươi chảy thành hồ, xác chết nằm ngổn ngang khắp nơi, dường như không có cái nào còn nguyên vẹn. Mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc.

Trần Trung hai mắt trợn trừng đầy kinh hãi. Gã tuy chém giết đã nhiều, nhưng cảnh tượng kỳ dị như thế cũng là lần đầu chứng kiến. Trần Trung gian nan nuốt một ngụm nước bọt, nhưng vào cổ họng lại có vị tanh của máu. Nghĩ tới cảnh trước mặt, gã không nhìn được mà nôn ọe ra ra một cái.

Quảng Mục Thiên bấy giờ mới nói:

"Ngươi theo ta. Chúng ta đi thôi. Nhân mã chi viện của chúng lại tới thêm rồi."

Nói rồi đưa tay ra tóm lấy vai Trần Trung. Quảng Mục Thiên nhún người một cái đã nhấc bổng gã chạy đi như bay.

Trần Trung vẫn chưa hết bàng hoàng, khi tỉnh ra mới thấy gió lùa bên tai. Cơ thể nhẹ bẫng như đang không giá vũ. Bên trong gã tuy hoảng loạn lắm, nhưng tâm cảnh bấy lâu nay rèn dũa cũng chẳng phải nói suông. Rất nhanh, Trần Trung lấy lại bình tĩnh, vội nói lớn:

"Ta không theo, ngươi dựa vào cái gì..."

Quảng Mục Thiên đang chạy, không muốn nói nhiều liền ghì đầu Trần Trung xuống. Trần Trung bị động trúng vết thương, gã đau quá kêu lên oai oái. Quảng Mục Thiên bật cười, nói:

"Dựa vào cái gì ư. Dựa vào ta là Cửu Long - Quảng Mục Thiên đây."

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phản truy sát

Quảng Mục Thiên xách lấy Trần Trung mà phóng đi. Nhưng mới chỉ chạy được khoảng chừng năm dặm thì phía đằng sau đã có tiếng hô hoán rộ theo. Quả nhiên truy binh của Tà Phái đã đuổi tới nơi.

Người giang hồ phán cho Tà Phái một câu rằng: "Thảo xà khô tuyền, thiên lý truy tung, như thư phụ cốt, như ảnh tùy hình." (*Manh mối mịt mờ, truy đuổi vạn dặm, như trùng bám xương, như ảnh tùy hình.) Không thể không thừa nhận, khả năng truy tung của Tà Phái từ trước đến nay cực kỳ nổi danh. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy liền có thể truy ra hướng chạy của cả hai người.

Điều này cũng không thể trách Quảng Mục Thiên được. Khinh công hần tuy cao siêu, nhưng cần nội lực lâu dài duy trì. Mà viên thuốc của Dư Hoành chỉ cho hần hồi được hai thành công lực. Vừa nãy vì thể hiện trước mặt Trần Trung nên công lực hao quá nhiều. Thành thử hần không chạy được quá nhanh.

Quảng Mục Thiên hai mắt thoát qua một tia sát khí, hần đặt Trần Trung xuống, trầm giọng nói:

"Giờ bỏ tám đầu thì không thể yên thân được. Người đợi ở đây, để ta quay lại làm thịt bọn chúng cái đã."

Nói rồi vươn tay ra cầm lấy thanh Hòa Long Dao của Trần Trung.

Trần Trung kêu ôi một tiếng, vội nói:

"Người... Ngài... Tiền bối, thanh đao này không thể..."

Trần Trung miệng lắp bắp, không biết xưng hô thế nào cho phải. Từ khi biết người cứu mình là Cửu Long, Trần Trung tâm thần trở nên bấn loạn. Gã bình sinh chỉ phục có mấy người, trong đó Quảng Mục Thiên là cái tên xếp đầu tiên. Nay giữa cảnh hoạn nạn, được Cửu Long cứu thì không khỏi có lòng cảm kích. Bất quá, gã thấy Quảng Mục Thiên còn quá trẻ, nhất thời không biết xưng hô thế nào mới đúng.

Gã nói chưa hết câu thì Quảng Mục Thiên đã cầm lấy Hòa Long Dao rồi. Chỉ nghe "Phùng phùng" mấy tiếng, một ngọn lửa đỏ rực như máu từ lưỡi đao cuộn cuộn trôi lên. Bao trùm luôn cả cánh tay phải của Quảng Mục Thiên.

Quảng Mục Thiên hừ một tiếng, lạnh giọng nói:

"Hừ! Hồn khí quả nhiên có linh. Ta mượn sức của người chính là đang cứu chủ nhân người. Nếu không cho ta sử dụng thì Bảo Khí tồn tại có ích gì. Không mau thu lửa, có tin ta bẻ gãy người làm đôi hay không?"

Như đã nói từ trước, Bát Đại Bảo Khí là tám thanh binh khí có linh tính, tức có hồn, gọi là hồn khí. Nó tựa như một vật sống, có thể phân biệt địch ta. Hòa Long Dao này vốn dĩ đã nhận Trần Trung làm chủ, nay Quảng Mục Thiên không phải là chủ nhân mà cầm vào. Ất bị lửa của Địa Ngục Hỏa Long thiêu sống. Lấy ví dụ như Hàn Bích Ngọc Kiếm mà nói, nếu không phải chủ nhân của nó, mà một kẻ khác cầm lên, hiển nhiên sẽ bị đóng thành băng mà chết.

Quảng Mục Thiên nếu là lúc công lực đỉnh phong, hần có thể dùng nội lực của mình áp chế hồn khí. Nhưng bây giờ chỉ với hai thành công lực, muốn áp chế hồn khí chính là điều bất khả thi. Bất quá, hồn khí có linh tính hiểu những điều Quảng Mục Thiên vừa nói. Hơn nữa, nó còn cảm nhận được một luồng sát khí thật lớn từ người này. Binh khí sinh ra vốn là để chém giết, Hòa Long Dao cảm nhận được cũng không phải là điều gì quá ngạc nhiên. Nó tin những lời của Quảng Mục Thiên nói là thật.

Quả nhiên, Quảng Mục Thiên vừa dứt lời, Địa Ngục Hỏa Diễm ngay lập tức thu về trong lưỡi đao. Thanh đao lóe sáng một cái, dường như đang biểu thị lời nói của mình.

Trần Trung hai mắt tròn trũng đầy kinh ngạc. Bình sinh gã chưa thấy ai ngoài mình cầm thanh đao này lên mà còn sống cả. Địa Ngục Hỏa Diễm không phải là loại lửa bình thường, tương truyền Dao này được rèn từ lửa của Địa Ngục. Nhiễm luôn hỏa viêm, hình thành nên một loại lửa đặc trưng. Ngoại trừ chủ nhân của nó ra, bất kỳ ai cầm vào sẽ bị thiêu đến chết.

Ngay lúc đó, nghe loạt soạt vài tiếng. Một toán người từ phía sau đã ập tới, bao vây hai người lại, đếm chừng có ba mươi tên. Những người này hần là mới đến, chưa chứng kiến cảnh tượng một trăm người chết thảm đầu kia. Chứ nếu không cho bọn họ một trăm lá gan cũng chẳng dám truy theo.

Chỉ nghe một người trong đó mặt đầy sẹo, đứng ra cười nói:

"Ái chà, Bá Dao Trần Trung kia rồi! Xem ra y bị mấy trăm huynh đệ vây khốn nhưng vẫn thoát được. Nay bị thương núp ở đây. Coi bộ mấy huynh đệ chúng ta vỡ được món hời rồi."

Những tên còn lại mặt mày hăm hăm, chỉ gật đầu chứ không đáp lại. Nhưng ai nấy sát khí đằng đằng, binh khí đều rút sẵn ra cầm nơi tay.

Quảng Mục Thiên liếc mắt nhìn xung quanh, đoạn hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn nói nhảm quá nhiều liền cầm đao xông vào đám người. Hần khí công còn ít, không dám dùng Phách Không Chưởng, chỉ đánh múa đao lên xông vào đánh xáp lá cà. Võ học Tả Phái vốn không có đao pháp, nhưng Quảng Mục Thiên dù gì cũng là bậc tông sư võ học. Hần lấy đao làm kiếm, múa lên tả xung hữu đột giữa bảy người. Kết hợp võ công cùng binh khí lợi hại, không ai có thể cản. Chỉ trong thoáng chốc hơn mười người đã bỏ mạng.

Ba mươi người này vỡ công cùng khí công cấp bậc chỉ ít cũng là Đấu Linh. Nhưng chỉ chưa đầy một khắc đã chết mất một nửa. Mấy tên còn lại bấy giờ mới sợ vỡ mặt, có tên kinh hoàng la lên:

"Ồi chao, võ công tên này giỏi thật."

Người khác lại kinh sợ nói:

"Mà cha nó, kia là Hòa Long Dao. Chúng huynh đệ nếu không muốn làm vong hồn dưới đao thì mau chia ra đào tẩu. Mạnh ai nấy chạy!"

Nói rồi trở gót phóng đi như bay.

Quảng Mục Thiên nào để cho bọn chúng chạy thoát. Hắn thủ chảo giờ ra, dùng Cách Không Nhiếp Vật hút một tên đang chạy ở xa nhất về. Hỏa Long Dao phạt ngang một cái, cơ thể gã đó đã chia làm hai. Máu tươi vẩy đỏ cả một vùng tuyết trắng. Không dừng ở đó, liên tiếp mười mấy tên bị Quảng Mục Thiên truy sát, giết chết không sót một ai.

Giết một hơi ba mươi người rồi, Quảng Mục Thiên mới quay trở về. Chỉ thấy lúc này, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, hiển nhiên tác dụng phụ của đan dược lúc này mới tới. Cơ thể Quảng Mục Thiên trở nên nóng rực như lò thiêu, toàn thân bốc lên hơi nước. Một mảng tuyết lớn xung quanh cũng bởi sức nóng đó mà bốc hơi hết. May thay Quảng Mục Thiên lúc này cầm Hỏa Long Dao, thanh đao hút bớt một chút nhiệt lượng. Khiến đan điền cùng kinh mạch của hắn không bị Thiên Hỏa thiêu cháy.

Đây cũng chính là lý do mà lúc trước Quảng Mục Thiên mượn lấy thanh đao này.

Bấy giờ đã vào lúc hoàng hôn, ánh chiều tà chiếu vào khiến nét mặt Quảng Mục Thiên càng thêm nghiêm trọng.

Trần Trung lại thấy toàn thân Quảng Mục Thiên bốc lên hơi nước, da dẻ co thắt vào, tựa như người sắp chết khô ở ngoài sa mạc. Gã không nhịn được bèn gượng đứng dậy tiến lại gần, nói:

"Tiền bối, ngài không sao chứ?"

Gã hỏi nhưng Quảng Mục Thiên cứ đứng yên như trời trồng, hai mắt nhắm tịt lại. Trần Trung kinh sợ, thò tay ra thử chạm vào tay trái của Quảng Mục Thiên. Chỉ trong khoảnh khắc một luồng hỏa khí nóng rực, ghê người cũng tán vào trong người gã. Ngay lập tức, Trần Trung kêu hự một tiếng, bị bắn ngược trở ra, va phải gốc cây gần đó nghe cái "Bình". Trần Trung ho sặc sụa mấy cái, trong lòng không khỏi kinh sợ, nghĩ thầm:

"Cửu Long tiền bối bị nội thương nghiêm trọng như vậy. Không biết là kẻ nào gây ra. Trên đời này còn có loại ám kinh ghê gớm như vậy ư?"

Trần Trung nào biết rằng, Ly Hỏa Âm Kinh này là do Thiên Huyền đạo nhân mất hai chục năm mới tu tập được. Hội tụ không biết bao nhiêu dược tài, bao nhiêu công sức vào đó. Nếu so ra về sức nóng, thậm chí có thể sánh ngang cả Địa Ngục Hỏa Diễm. Điển hình nhất chính là lửa của Hỏa Long Dao không thể thôn phệ được hết luồng Ly Hỏa này.

Trần Trung hiểu rằng nếu không trợ giúp Quảng Mục Thiên khu trừ ám kinh thì ắt hẳn phải mất mạng chứ không nói chơi. Gã chân khí toàn thân khu động, xung quanh tuyết trắng bị luồng khí kia hút về. Hai tay Trần Trung múa lên, song chưởng của hắn ta từ bên ngoài đánh vòng vào, rồi từ từ đẩy vào phía Quảng Mục Thiên. Từng mảng tuyết to như một tòa núi nhỏ dần dần che lấp thân hình Quảng Mục Thiên lại.

Nhưng sức nóng từ người Quảng Mục Thiên tỏa ra quá mãnh liệt. Chỉ trong thoáng chốc núi tuyết đã bị tan thành một hồ nước. Trần Trung nội lực tán loạn, gã vốn đã bị thương quá nặng. Nay lại miễn cưỡng sử dụng gây phản phệ. Trần Trung hừ một tiếng trong cổ họng, miệng chợt cảm thấy ngọt ngào. Gã bụng thăm nghĩ:

"Cửu Long bị trọng thương vẫn không ngại nguy hiểm cứu ta. Nay Trần Trung ta lại không cứu được người thì chẳng phải... Chẳng phải..."

Gã nghĩ mãi mà vẫn không ra được từ thích hợp.

Trần Trung hai tay căng cứng, nội lực lại một lần nữa trào ra. Gã gằm nhẹ trong cổ họng:

"Ngài muốn ta làm cánh tay đặc lực cho ngài. Nhưng ta còn chưa làm được việc gì thì ngài đã vẫn lạc. Thế chẳng phải vô lý lắm ư!?" (*Vẫn lạc = Chết)

Chỉ thấy theo song chưởng của Trần Trung, xung quanh bán kính mấy mươi trượng toàn bộ tuyết trắng đều bị luồng khí của gã hút về. Một lần nữa lại bao trùm lên cơ thể Quảng Mục Thiên. Cảnh tượng trông thật có chút quỷ dị.

Còn nói đến Quảng Mục Thiên, hắn bị phản phệ bởi đan dược mà Dư Hoành đưa cho. Hắn cũng không biết rằng phản phệ lại nặng đến như vậy, bởi lần đầu tiên dùng cũng không bị gì hết.

Cơ thể một người luyện võ khi sinh ra khí công, sẽ hình thành nên bốn luồng khí dương đi từ trên xuống, gọi là Thiên Khí và bốn luồng khí âm từ dưới đi lên, gọi là Địa Khí. Tám dòng khí hóa trên giao lưu, tạo thành Bát Kinh. Hay còn gọi là Kỳ Kinh Bát Mạch. Người tu luyện Thiên Khí, nội công dương cường mãnh liệt, còn nếu luyện Địa Khí, nội công sẽ trở nên nhu hòa. Vậy nên trong võ công mới chia ra Âm Dương nhị phái (Chương 36 có nói qua.).

Quảng Mục Thiên vốn tu luyện theo hướng Thiên Khí, nội công đã mãnh liệt, nay lại bị Ly Hỏa bám vào. Các mạch như Đốc, Đới, Dương Duy, Dương Kiêu bị quá tải, dường như sắp vỡ bung ra. Cũng may trên tay hắn cầm Hỏa Long Dao, cộng thêm Trần Trung dùng tuyết lạnh làm chất xúc tác phía bên ngoài, khiến Địa Khí ở các mạch Âm Duy và Âm Kiêu vọt lên rồi tràn vào Đan Điền. Nên dần dà về sau, những mạch nóng của Quảng Mục Thiên cũng trở nên ổn định. Bất quá, mạch Đốc dọc theo cột sống, lúc này bị thương tuy đã đỡ hơn rồi nhưng vẫn khiến hắn không tài nào cử động được.

Chẳng mấy chốc, trời đã về tối, tuyết rơi mỗi lúc một dày. Chỉ thấy chỗ mà Quảng Mục Thiên đứng khi nãy đã biến thành một ngọn núi tuyết nho nhỏ. Xung quanh ba mươi cái xác chết cũng đã bị tuyết lấp đầy che kín, còn Trần Trung lúc này đã không biết ở nơi nào.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, ở góc đông bắc từ phía xa xa chợt có mấy ánh đèn le lói càng ngày càng tiến lại gần. Chẳng mấy chốc, có một toán người chạy đến, gồm có ba nam hai nữ và một con sói màu bạc. Nhóm người này cước bộ chậm rãi, hơi thở trầm đục, hiển nhiên không phải là võ sĩ.

Chỉ thấy trong đám người đó, có ba gã nam nhân phục sức chiến sĩ. Một người tuổi trạc ba lăm, sau lưng đeo thanh kiếm lớn. Một người khác đeo cung, đội mũ trùm đầu, trông tuổi tác có vẻ như còn rất trẻ, hiển nhiên là một cung thủ trong nhóm. Người còn lại thì vác theo sau lưng một tấm khiên lớn, bên

hông có một hồ rượu. Chỉ riêng hai nữ nhân khác biệt một tý, một người đội mũ rộng vành chớp nhẹn, mặc đồ pháp sư màu xanh lơ, một người thì phục trang tề tữ màu vàng rất bắt mắt. Cả hai nàng đều cầm trên tay quyền trượng, phát ra ánh sáng dùng để soi đường.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tà phái tội đồ

Chỉ nghe, gãi lưng đeo khiên vừa đi vừa lầm bầm:

"Mẹ cha nhà nó, đám người Hắc Vân Thành đều là một lũ điên. Chỉ vì truy sát phản đồ mà dám điều động nhân mã, phong tỏa hết đường đi. Làm chúng ta phải đi đường vòng xa lơ xa lắc thế này. Bọn chúng cứ làm như đường là bọn chúng mở ra ấy, quả đúng là kiêu ngạo quá lắm."

Mấy người bên cạnh tuy không nói gì cả, nhưng trên mặt lại đầy vẻ đồng tình.

Gã đeo kiếm liền nói:

"Lão Hứa, cẩn thận miệng lưỡi một chút. Nơi này tuy là đồng không mông quạnh, nhưng ai biết được có người ẩn nấp đâu đó. Đừng sinh miệng lưỡi nhất thời, coi chừng rước họa vào thân. Đám người kia là môn nhân Tà Phái, chẳng phải dạng tốt đẹp gì đâu."

Lão Hứa nghe xong chỉ hừ một tiếng, khuôn mặt tỏ vẻ hơi khó chịu, lát sau mới nói:

"Cao Huy, người xuất thân từ ngoại môn đệ tử của Dịch Kiếm sơn trang. Có biết đám người Tà Phái kia truy sát ai đó chẳng?"

Mấy người khác ánh mắt đều nhìn về phía gã đeo kiếm.

Gã đeo kiếm là Cao Huy lắc đầu, đáp:

"Ta mà nói chắc mấy người cũng chẳng biết đâu. Hắc Vân Thành tuy ai cũng nghe danh, nhưng lại là thế lực ngầm. Tin tức luôn bị phong bế, ngoại nhân căn bản không rõ chi tiết trong đó. Hơn nữa đó là việc của Tà Phái, ta chỉ là một chi đệ tử ngoại môn của sơn trang. Những đại sự như vậy ta làm gì có phần xen vào được."

Nữ pháp sư cầm trượng ừm một tiếng, cũng nói:

"Cái đó là đương nhiên, một đám người không biết từ đâu, tự xưng xuất hiện. Hiểu rõ được mới thực là kỳ lạ."

Nữ tử còn lại cũng góp lời:

"Đám người này không những hung mà ẩn nấp cũng ghê gớm thật. Thật giả lẫn lộn, ánh mắt bình thường căn bản không phân biệt được địch ta. Nếu bọn họ có ý đồ xấu, thế giới này tất loạn."

Cao Huy đáp:

"Sự phụ ta từng nói: Đạo bất đồng, tương bất vi mưu. Ta mặc dù không hiểu ý trong câu nói đó là gì, nhưng xem ra đây là do bất đồng văn hóa. Bất quá cũng không thể không thừa nhận, nhờ có nhân sĩ võ lâm mà Yêu Tộc mấy lần gây chiến tranh đều thất bại."

Trong lúc mấy người vừa đi vừa trò chuyện. Đột nhiên đầu bạch lang bên cạnh chợt nghe răng, hướng về một ngọn núi tuyết nhỏ mà gầm gừ, trông điệu bộ rất dữ tợn. Mấy người bất giác im lặng, nhìn về xung quanh âm thầm cảnh giác.

Gã cầm cung vội vuốt ve đầu bạch lang, lát sau gã nói:

"Tuyết Lang ngửi thấy mùi máu. Điệu bộ thế này, hẳn nơi đây chết không ít người, máu vẫn còn mùi, nhưng xác chết có thể đã bị tuyết lấp kín rồi. Xem chừng là mới có cuộc động thủ ở đây không lâu."

Gã vừa nói xong thì con Tuyết Lang đã khạc ra một đoàn phong nhận, hướng núi tuyết mà bắn đến.

Nghe "Bụp" một tiếng, mảnh tuyết vỡ ra vung vẩy khắp nơi. Chỉ thấy trong đó, xuất hiện hai bức tượng người băng. Cả năm người ánh mắt ngưng trọng hẳn lên, giữa đồng không mông quạnh xuất hiện mùi máu, bây giờ lại có tượng băng nhân. Quả là điều kỳ dị.

Nữ tử pháp sư cầm pháp trượng gõ xuống mặt tuyết mấy lần, rất có tiết tấu. Lát sau, nàng nói:

"Hai tượng băng nhân kia là người bị đóng thành, xem chừng vẫn còn sống."

Nàng vừa nói xong, sắc mặt mấy người còn lại đều trở nên trầm trọng. Đến nước này ai cũng có thể suy đoán được, hai kẻ bị đóng thành băng nhân này đều không phải dạng tầm thường.

Lão Hứa đeo khiên trầm giọng hỏi:

"Bây giờ làm sao đây? Cứu người hay là không?"

Bốn người quay lại, ánh mắt đều nhìn về phía nữ tể tự. Khó có thể tin được rằng, trong nhóm này thì nữ tể tự kia lại là đội trưởng. Chỉ nghe nữ tể tự kia đáp:

"Chúng ta làm việc theo nhóm, ta muốn trưng cầu ý kiến mọi người trước."

Cao Huy nghe vậy liền đáp:

"Nếu vậy thì ý kiến của ta là cứu người. Sư phụ ta là người võ lâm, trước đây cứu ta một mạng. Lại thu nhận ta vào Dịch Kiếm sơn trang. Ta với nhân sĩ võ lâm cũng coi như là có chút cảm tình."

Nữ pháp sư lạnh nhạt nói:

"Ta theo ý của đội trưởng, muốn cứu hay mặc kệ tùy ý."

Lão Hứa chần chừ, đáp:

"Ta nghĩ không nên, hai người này lai lịch hẳn bất phàm. Mấy hôm nay Tà Phái đang truy nã tội phạm, có khi là hai gã này cũng nên. Nếu ta cứu họ chẳng phải rắc rối ư?"

Gã đeo cung đứng bên cạnh không nói gì, chỉ chăm chú vuốt ve đầu Tuyết Lang.

Nữ tể tự trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

"Cao huynh học nghệ của võ sĩ, thử xem thương thế của hai người này ra sao?"

Cao Huy ừ một tiếng, đáp:

"Phải rồi trước đây."

Gã vừa dứt lời, nữ pháp sư bên cạnh liền niệm chú, một vòng sáng ma pháp bao bọc hai tượng băng nhân lại. Rắc rắc mấy tiếng, từng mảng băng vỡ ra rơi là tả xuống đất. Hiện lên trước mặt năm người là hai gã nam nhân, một người trẻ tuổi sáng láng, tay đang cầm một thanh Đao, ước chừng hai lần. Chính là Quảng Mục Thiên. Người còn lại khuôn mặt tím bầm vì lạnh, nhưng còn tỏ vẻ cương nghị, tuổi chừng bốn mươi, là Trần Trung.

Cao Huy tiến gần hai người, cẩn thận đánh giá. Đầu tiên, gã thử chạm vào người Trần Trung, cảm thấy cơ thể người này lạnh buốt, mạch còn đập, tuy nhiên rất yếu. Nhìn sang phía Quảng Mục Thiên, Cao Huy thử chạm vào. Nhưng tay gã còn cách người Quảng Mục Thiên chưa đến một thước liền bị một luồng khí đánh bật ra. Cao Huy chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, dường như bị trọng chùy nện phải.

Mấy người xung quanh thấy vậy liền bu lại hỏi han. Cao Huy kinh hãi chỉ tay vào Quảng Mục Thiên, trầm giọng nói:

"Người này, người này, bị thương nặng nhất, nhưng y lại biết công phu Bể Tức. Tuổi trẻ như này, quả là quái dị."

Lão Hứa ngạc nhiên hỏi:

"Bể Tức? Cái gì là Bể Tức?"

Cao Huy nội tâm kinh sợ, lát sau mới bình tĩnh lại, đáp:

"Các người không hiểu đâu, ngay cả ta cũng chỉ nghe sư phụ mình nói qua một lần. Không ngờ ngày hôm nay lại tận mắt chứng kiến. Quả là bất khả tư nghị."

Dừng một lát, Cao Huy vội giải thích:

"Võ sĩ giao đấu với nhau, một khi đã chiến sinh tử ắt có người bị thương. Thương thế của bọn họ không phải bình thường. Ngay cả Đại Tể Tự cũng vô phương cứu chữa. Cái này chắc hẳn đội trưởng cũng đã gặp qua?"

Nữ tể tự gật đầu nói:

"Ừ, đúng rồi. Thánh Điện cũng gặp qua vài võ sĩ bị thương nặng. Thương thế của họ rất kỳ dị, Ma Pháp chỉ có thể chữa được bên ngoài. Nhưng lại không thể chữa tận gốc, chỉ qua vài ngày lại phát tác, chết không nhắm mắt. Ngay cả cao tăng Thánh Điện cũng không thể giải thích được."

Cao Huy dường như rất hiểu biết về giới võ lâm, liền nói:

"Võ sĩ, bọn họ gọi cái đó là nội thương, thương tổn kinh mạch, Ma Pháp căn bản không chữa được. Bất quá, có những võ sĩ cao cường hơn, bọn hắn có một công phu gọi là Bể Túc. Hiểu đơn giản hơn nghĩa là chết giả."

Đám người ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc, Lão Hứa vội nói:

"Đã chết, tại sao lại còn giả?"

Cao Huy lắc đầu đáp:

"Không phải đã chết, mà là bị thương đến trình độ chết giả. Trong khoảng thời gian Bể Túc đó, bọn họ tự hành chữa thương. Ta vừa nãy thử chạm vào người y, không ngờ lại bị đánh bật ra, đây là dấu hiệu của Bể Túc đó."

Mấy người còn lại tuy ngạc nhiên lắm, nhưng võ sĩ vốn là một dấu hỏi bí ẩn, có thêm chút ít kinh ngạc nữa cũng không có gì là lạ. Nữ tử tự liền hỏi:

"Như thế có gì đặc biệt ư?"

Cao Huy cười khỏ, nói:

"Mấy người không biết nên không kinh sợ là phải rồi. Những người có thể sử dụng công phu Bể Túc, lâm vào chết giả để chữa thương. Trong Hắc Vân Thành cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Bọn họ đều là cự phách một phương. Nếu so sánh, có thể xứng ngang với *Bảy Đại Hiền Nhân* đấy." (Bảy Đại Hiền Nhân = Bảy Pháp Sư Huyền Thoại.)

Bốn người nghe xong thì ngây ngẩn cả ra. Ngay cả gã đeo cung vốn trầm mặc ít nói cũng phải kinh sợ mà nhìn về phía Quảng Mục Thiên. Bầu không khí bỗng chốc trở nên im lặng đến kỳ lạ.

Lão Hứa gian nan nuốt một ngụm nước bọt, run giọng nói:

"Lão Cao à, ngươi không phô trương quá chứ?"

Cao Huy lắc đầu, cười khỏ đáp:

"Sư phụ ta không dùng được công phu bức này. Thế đã đủ hiểu chưa?"

Dừng một chút, gã quay qua nói:

"Này ta có chủ ý cứu hai người nọ, nhưng xem tình hình này khó mà có thể nói trước được. Nếu hai người này là Chính phái thì cứu chữa chẳng sao. Nhưng là Tà Phái, là Tà Phái thì... chuyện lấy oán báo ân, diễn ra như cơm bữa vậy. Đội trưởng xem thế nào a..."

Nữ tử tự trầm ngâm một hồi, đoạn quay qua chỉ thị:

"Doanh Thế, huynh tìm chỗ ẩn nấp trước, nếu có sự chẳng lành thì trong tối bắn ám tiễn giải cứu mọi người. Hoa Tranh tỷ tỷ đứng cách xa, chuẩn bị Ma Pháp, nếu thấy điều gì bất ổn liền tung đòn mạnh nhất. Còn Hứa Biệt huynh, bảo vệ ta cùng Hoa Tranh tỷ tỷ. Cao Huy giao thiệp với võ sĩ nhiều nhất, am hiểu cách giao thiệp với họ. Huynh chịu trách nhiệm lần này."

Nữ tử tự vừa nói, ra một loạt chỉ thị rất có phong phạm của đội trưởng. Những người còn lại gật đầu, theo đó tản ra ẩn nấp xung quanh. Doanh Thế là gã cung thủ, liền tìm một cành cây trên cao cách đó chừng mười trượng. Hoa Tranh cũng tránh ra xa, nàng niệm một loạt pháp chú, từ trên mặt tuyết nổi lên bốn con băng nhân khôi lỗi. Hứa Biệt ném hồ tửu bên hông cho Cao Huy, xong đoạn liền lấy khiên sau lưng ra, chắn ngay trước Hoa Tranh, đảm bảo Pháp Sư được an toàn.

Cao Huy mặt mày méo mó, khỏ não nói:

"Đội trưởng định cứu người thật sao?"

Nữ tử tự đáp:

"Ừm, xét trên công trạng của võ sĩ giúp nhân tộc chống lại Yêu Tộc, ta cũng không thể trơ mắt nhìn hai người kia chết. Đã không chạm vào gã thanh niên kia được. Đành cứu người kia trước, xong rồi định đoạt sau. Nếu như gã có lòng bất chánh, Cao huynh phải lập tức lùi về. Chúng ta hợp kích một đòn, tuyệt không cho người kia phản kháng."

Cao Huy thấy ý đội trưởng đã quyết, cũng không lảm lời. Gã mang hồ tửu của Hứa Biệt tiến lại gần chỗ Trần Trung. Cao Huy nâng đầu Trần Trung lên, rót cho y một hớp. Loại tửu này dùng nhiều thảo dược mà ngâm, chuyên chữa cho người bị lạnh. Chỉ trong thời gian ngắn, khuôn mặt tím ngắt của Trần Trung chuyển màu, đã hơi có chút hồng hào.

Trần Trung ho sặc một tiếng, chậm chậm mở mắt ra. Gã chỉ thấy trước mặt bầu trời tối om, gió lạnh ủa qua tai. Trần Trung liếc môi, cảm nhận được hơi nồng của rượu, gã lẩm bẩm:

"Là vị nào cứu ta?"

Cao Huy một bên khuôn mặt ngưng trọng hẳn lên, không đáp mà hỏi lại:

"Các hạ là môn nhân của Phái nào?"

Trần Trung ngó người, không nghĩ mới vừa tỉnh lại đã bị hỏi như thế. Nhưng rất nhanh gã liền hiểu ra, người vừa cứu mình hẳn là có thù hằn với phái nào đó hoặc đôi khi là sợ bị liên lụy rắc rối. Đương nhiên cũng có thể sợ bị người lấy oán báo ơn. Tà Phái xưa nay xú danh vang xa, chuyện lấy oán báo ơn diễn ra như cơm bữa. Nghĩ vậy, Trần Trung bèn nói:

"Tại hạ không môn không phái..."

Nói đến đây, Trần Trung sực nhớ ra Quảng Mục Thiên, hẳn vội gượng dậy, hoảng hốt nói:

"Cửu, không, là chủ thượng. Chủ thượng của ta đâu rồi!"

Cao Huy thấy dáng vẻ của Trần Trung, trong lòng đề phòng tăng vọt, vội lùi về sau vài bước, nói:

"Các hạ nói là về người này sao?"

Nói rồi chỉ tay về phía Quảng Mục Thiên.

Trần Trung đánh mắt sang, thấy Quảng Mục Thiên vẫn đứng sừng sững ra đó như trời trồng. Trong lòng không khỏi sợ, vội hỏi:

"Chủ thượng của ta làm sao?"

Cao Huy hít sâu một hơi, đáp:

"Chủ thượng của người không phải người bình thường. Gã biết công phu Bể Tức, hiện đang tự hành chữa thương. Bọn ta không dám động vào người y."

Trần Trung nghe Cao Huy nói là "bọn ta". Lúc này y mới chú ý, xung quanh không chỉ có riêng Cao Huy, còn có ba người khác, hai nữ một nam. Hơn nữa, gã còn cảm nhận được một hơi thở trầm đục gần đây, hiển nhiên là có ám thủ phía sau. Trần Trung mới bị thương chưa khỏi, không thể đứng dậy chỉ đành ngồi bệt trên tuyết chấp tay thi lễ, nói:

"Đa tạ chư vị cứu mạng, Trần Trung ta cảm kích khôn cùng. Chỉ hận giờ này thương thế chưa khỏi hẳn, chứ nếu không sẽ thi lễ dâng hoàng hậu tạ."

Đám người thấy thái độ Trần Trung tốt, trong lòng giảm bớt đề phòng. Nhưng Cao Huy vẫn không vừa ý, vội nói:

"Câu hỏi của ta, các hạ vẫn chưa nói thực lòng. Trong giới võ lâm, làm gì có ai là tán tu hồi nào. Xin các hạ mở lòng nói thực, chứ nếu không bọn tại hạ cũng chỉ đành bỏ đi mà thôi."

Trần Trung liếc nhìn mấy người xung quanh, hẳn thấy bên hông mỗi người đều đeo huy hiệu Dong Binh màu bạch kim. Trong lòng thầm nghĩ:

"Thì ra mấy người này là Dong Binh đoàn. Hạng bạch kim xem chừng không phải tầm thường."

Hắn lại thấy cách xa có một nữ nhân đứng cạnh bốn gã khôi lỗi bằng tuyết, cách chừng vài trượng là một nữ nhân khác phục sức tề tữ rất bắt mắt. Bụng lại nghĩ:

"Ta cùng Cửu Long chủ thượng bị khốn nơi đây, may mắn gặp đám người này. Ất cũng là hữu duyên, nếu phật lòng bọn họ, không biết bao giờ mới thoát khốn. Xem ra ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Trần Trung ta tung hoành từ trước tới nay có cầu xin ai bao giờ. Mạng ta mất chẳng sao, nhưng kéo theo chủ thượng thì không được."

Hắn lại nghĩ:

"Mà xét cho cùng thì ta cũng chẳng cầu xin gì người, bọn họ cứu được thì cứu. Không cứu thì cùng lắm ta hy sinh chút công lực còn lại trợ giúp chủ thượng chữa thương. Ấu cũng là đền đáp ân cứu mạng đó vậy."

Đao Tu thường có câu: "Thà gãy chứ không chịu cong." Trần Trung là Đao Tu, từ trước tới giờ không xin xỏ ai điều gì. Nay lại có suy nghĩ thoáng đến như vậy, quả thực là khó có được.

Nghĩ vậy, gã bèn nói:

"Không giấu diếm gì chư vị, tại hạ vốn là môn nhân Tà Phái. Nhưng hiện đã rời đi, trở thành một tán tu, không môn không phái."

Hứa Biệt đứng xa xa liền cướp lời, hỏi:

"Nghe bảo Tà Phái đang truy nã tội đồ, đó phải chăng là hai người hay không?"

Trần Trung nghe vậy hai mắt chợt trở nên sáng quắc, trầm giọng nói:

"Một đám tiểu nhân bịa đặt mà thôi. Thế nào là tội đồ? Tàn sát đồng phái, liên thủ ngoại tộc. Mới là đáng tru, đáng diệt!"

Bốn người nghe xong đều kinh nghi, Cao Huy liền hỏi:

"Liên thủ ngoại tộc? Nghĩa là sao?"

Trần Trung đáp:

"Ta nói chắc chứ vị chẳng tin. Tà Phái từ cách đây mấy năm đã liên thủ với Yêu Tộc, nhằm thôn tính bách gia. Ta vì biết điều này nên mới rời khỏi Tà Phái. Bọn họ sợ tiết lộ cơ mật, liền gán cho ta cái mác phản đồ. Phái cao thủ truy sát ngàn dặm"

Đám người nghe xong đều kinh hãi tới cùng. Chẳng ai ngờ được điều này sẽ xảy ra. Yêu tộc tuy đông đảo, nhưng trí khôn có hạn. Nay được trợ giúp của Tà Phái, khả năng rất lớn sẽ lại có cuộc chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thời thế loạn lạc

Dùng khí phong huyết, Trần Trung cứu Cừu Long.

Thời thế loạn lạc, Đàm Huyền Nhân tranh vị.

- o0o-

Mấy người vừa nghe tin tức mà Trần Trung nói ra, ai nấy sắc mặt đều trở nên trầm trọng vô cùng. Đây là chuyện lớn, liên lụy tới cả vận mệnh mấy đế quốc liên. Tà Phái tuy chỉ là một phần trong giới Võ Lâm, nhưng so với những phái khác lại đáng sợ hơn gấp bội. Không biết bao nhiêu Pháp Sư, thậm chí cả Ma Đạo Sư đều chết về tay sát thủ của Tà Phái. Nếu như Tà Phái trợ giúp Yêu Tộc, khi đó chiến tranh sẽ nổi lên. Trong thời loạn thế, mấy ai mà sống sót được?

Cao Huy trầm giọng hỏi:

"Các hạ chắc chắn lời mình vừa nói chứ? Tà Phái làm như thế chính là phản bội Nhân tộc. Bọn họ không sợ bị người đời bêu diễu hay sao?"

Trần Trung trong lòng muốn nói: "Tà Phái căn bản không phải liên minh với Yêu Tộc. Mà chính là kẻ đứng sau màn thao túng Yêu Tộc, với cái thứ Phản Hồn Ma Nhân đó." Nhưng hẳn lại sợ đám người không tin lời mình, nên đành đáp:

"Từ xưa đến nay, lịch sử là do kẻ thắng viết nên."

Trần Trung nói câu đó làm mọi người ngẩn ra. Lời nói tuy dễ hiểu nhưng hàm ý cũng cực kỳ sâu xa.

Nữ tế tự lúc này mới tiến lại gần, nàng nói:

"Đây là chuyện lớn, những người như bọn ta cũng không chứng thực được. Bất quá, cũng phải cảm tạ thông tin vừa rồi."

Trần Trung khách khí nói:

"Không có chi, so với ân cứu mạng chỉ là con muỗi mà thôi."

Nữ tế tự lại hỏi:

"Không biết chúng ta xưng hô thế nào?"

Trần Trung chấp tay, đáp:

"Tại hạ Trần Trung xin kính chào."

Nữ tế tự gật đầu đáp:

"Tiểu muội Tử Yên."

Trần Trung cũng gật đầu đáp lễ, đoạn liếc sang chỗ Cao Huy. Cao Huy liền nói:

"Cao Huy, ngoại môn đệ tử Dịch Kiếm sơn trang. Tọa hạ đệ tử Thái Sơn Địa kiếm."

Trần Trung giật mình, vội ôm quyền nói:

"Thì ra là người đồng đạo. Thất lễ, thất lễ."

Dịch Kiếm sơn trang chủ tu Kiếm thuật. Phân biệt làm Nhân, Minh, Địa, Thiên. Cao Huy mặc dù là ngoại môn đệ tử, nhưng được Địa Kiếm thu nhận. Xem chừng cũng không phải dạng tầm thường. (*Giải thích ngoại môn đệ tử: Là những người ở thế giới này, không học được khí công. Nhưng vì có duyên nên được thu vào môn hạ của môn phái trong võ lâm.)

Hoa Tranh pháp sư cùng Hứa Biệt cũng bớt cảnh giác hơn, hai người đều đứng ra lần lượt giới thiệu. Mặc dù không biết Trần Trung là chân thành thật lòng hay giả tạo. Nhưng thái độ của gã khiến mấy người cảm giác trong lòng đỡ hồi hộp hơn.

Trần Trung khách khí một hồi, bấy giờ mới cười nói:

"Mấy vị còn một vị huynh đệ nữa, sao không mời xuống luôn thể?"

Trần Trung vừa nói xong, khuôn mặt ai nấy đều trở nên biến sắc, bầu không khí lại trở nên im ắng vô cùng. Thấy vậy, Trần Trung chỉ đành cười khổ, nói:

"Võ sĩ tai thính hơn người bình thường gấp mấy lần, tại hạ phát hiện ra có người ẩn núp cũng chỉ là chuyện bình thường. Hơn nữa, tại hạ ân oán rõ ràng. Mời vị kia xuống cũng không phải có ác ý chi hết, mong các vị hiểu cho."

Từ Yên thờ ắt ra một hơi, lấy lại bình tĩnh đáp:

"Cái này chỉ là đề phòng mà thôi. Tri nhân, tri diện, bất tri tâm. Nếu Trần huynh đã nói như vậy rồi thì mời Doanh Thế xuống đi."

Nàng vừa nói xong, chỉ nghe lịch bạch một tiếng, hiển nhiên là có ai đó từ trên cao nhảy xuống. Rồi theo đó từ trong một bụi rậm cách đó không xa, một người cười trên lưng sói lù lù đi ra. Chỉ thấy con sói kia màu lông trắng toát, dường như hòa thành một thể với tuyết, hai mắt sáng quắc như điện chớp. Nó vừa đi vừa gầm gừ mấy tiếng, điệu bộ trông thật hung tàn dữ tợn. Trên lưng bạch lang ngồi một người, người này mặc đồ trùm đầu không thấy diện mục, sau lưng đeo trường cung. Nhưng có thể thấy da của gã lại màu xanh lạt, hiển nhiên không phải nhân tộc.

Gã vừa tiến lại gần, Từ Yên liền giới thiệu:

"Vị này tên là Doanh Thế. Cung thủ của Dạ Yêu tộc. Một người trong nhóm của bọn ta."

Doanh Thế chỉ ừm một tiếng, nhìn Trần Trung gật đầu, lạnh nhạt nói:

"Chào."

Trần Trung cũng không để bụng, vội khách khí đáp lại một câu, sau đó gã nói:

"Mấy vị không quản rắc rối mà cứu hai người bọn ta, cái ân đó thực là cảm kích lắm. Nhưng hiện tại giữa đồng không mông quạnh như thế này, nếu đây đưa ở lâu cũng không phải tốt. Không biết chư vị dự định như thế nào?"

Từ Yên cười nhẹ, đáp:

"Nếu như chúng ta đã giúp thì cũng nên giúp cho tới cùng. Bất quá mấy người bọn ta không chạm vào người kia được thì làm sao giúp y?"

Từ Yên vừa nói ánh mắt vừa hướng đến chỗ Quảng Mục Thiên.

Trần Trung về mặt đây cảm kích nói:

"Nếu như ta được chữa khỏi hẳn, ắt có cách mang người đi. Mong các vị chiếu cố ta trước vậy."

Nói rồi gã khoanh chân xếp bằng, đạo:

"Ta bị nội thương là do khí công phản phệ, không đáng chi nghiêm trọng. Nhưng ngoại thương thì nặng lắm, huyết khí tiêu tán một nửa. Nếu không có Tế Tự thì phải mất đến vài tháng mới khỏi phục được."

Từ Yên liền đáp:

"Ta là Trung cấp Tế Tự. Như vậy có đủ hay không?"

Trần Trung nhìn phục sức của nàng, đã biết từ trước nên cũng không quá ngạc nhiên, đoạn nói:

"Trung cấp là dư xài rồi. Mong Từ Yên cô nương chiếu cố."

Từ Yên gật đầu, hai tay nâng nâng cao lên trời, về mặt chột trở nên thành kính, miệng khẽ lẩm bẩm:

"Hồi Quang Minh Thần Nữ ở trên, lấy danh tự của người, hãy ban cho ta sinh mệnh chi quang."

Lời nói vừa dứt, giữa hai tay Từ Yên xuất hiện một đốm sáng. Đốm sáng tuy nhỏ, nhưng giữa bầu trời đêm lại phát ra quang mang sáng chói. Từ Yên niệm xong pháp chú, liền cầm đốm sáng kia ném về phía Trần Trung.

Trần Trung biết đây là nghi thức của Tế Tự, gã không hề phản kháng. Để cho đốm sáng kia bắn trúng người. Chỉ trong thoáng chốc, vết thương trên người Trần Trung bằng tốc độ khó tin liền lành lại.

Cảm nhận cơ thể không còn đau rát, Trần Trung liền cảm khái:

"Ma Thuật của Tế Tự quả nhiên thần kỳ tuyệt luân. Ngoại thương nặng như vậy mà chỉ trong chớp mắt liền lành lại."

Trần Trung nhẹ đứng dậy, gã khẽ cúi người hành một lễ đối với Từ Yên, đoạn nói:

"Đa tạ."

Lời nói không nhiều, nhưng chứa nhiều xúc cảm bên trong. Mọi người xung quanh vốn đang căng thẳng cũng từ từ bình tĩnh lại.

Từ Yên đáp:

"Không có gì!"

Trần Trung cười mỉm một cái. Bình sinh gã tính tình nóng nảy, rất ít khi cười. Nhưng hôm nay hai lần thoát khỏi cỏi chết từ đường tơ kẽ tóc, nói không mừng đó thực mới là kỳ lạ.

Sau đó theo chỉ thị của Từ Yên, mọi người tản ra chặt cây lấy gỗ, đóng tạm một chiếc xe thô sơ. Còn Trần Trung thì tiến lại gần Quảng Mục Thiên. Gã nhìn một hồi lâu, sau đó lẩm bẩm nói:

"Quả nhiên là vậy! Ly Hòa Âm Kinh áp ủ mấy chục năm công phu. Là bí thuật độc môn Huyền Băng Ly Hóa Ma Công của lão tặc Thiên Huyền đạo nhân đây mà. Thảo nào Cửu Long nội công cao cường như vậy mà cũng không trấn áp được. Mấy ngày hôm trước ta còn nghe đồn Thống Lĩnh Tà Phái liên thủ cùng đám Thiên Huyền đạo nhân, Thiết Liên Đàm, Lưu Đạo Nhân tiêu diệt phản đồ Võ Lâm. Hiện nhiên người kia là Cửu Long rồi! Một mình chiến với mấy cao thủ nhất lưu mà vẫn toàn mạng trở ra, võ công bức này quả là ghê gớm."

Nói rồi Trần Trung quay qua hướng Cao Huy, nói:

"Các hạ cho ta mượn kiếm dùng một lát."

Cao Huy gật đầu rồi ném kiếm cho gã. Trần Trung nhận kiếm, nội công truyền vào khiến mũi kiếm rung rinh, đoạn cười nói:

"Hảo kiếm!"

Lời gã vừa dứt ánh kiếm đã lóe lên nhanh như chớp, lần lượt đâm vào ba huyệt U Môn, Du Phủ, Hoành Cốt trên người Quảng Mục Thiên. Ba huyệt này nằm ở vùng bụng, thuộc Xung mạch, chứa đầy Thiên Khí. Kiếm thuật của Trần Trung tuy không cao minh, nhưng thủ pháp cũng lợi hại cực kỳ. Mũi kiếm chỉ đâm vào sâu không quá ba tấc liền rút ra.

Vốn là Quảng Mục Thiên bị Ly Hòa ám thân, mà Ly Hòa nóng rực, chỉ có thể chạy ở các mạch Thiên Khí. Tuy lúc trước Trần Trung dùng tuyết lạnh xúc tác, khiến Âm Khí từ các Địa mạch tràn lên áp chế Ly Hòa. Nhưng cũng không ăn thua. Hiện tại trong cơ thể Quảng Mục Thiên, nửa trên thì nóng rực như lò lửa, nửa dưới lại lạnh buốt như băng đá. Nếu không kịp thời chữa trị thì nửa dưới người bị phế là điều hiển nhiên. Trần Trung vừa dùng kiếm đâm vào ba huyệt kia, tựa như tạo ra một lỗ hồng, giải phóng Thiên Khí đang tràn đầy trong Xung mạch. Nghe "Xì Xì" mấy tiếng, máu tươi trong người Quảng Mục Thiên bắn ra như trụ.

Mấy người xung quanh không hiểu sự rắc rối trong đó, đều rợn cả người, toan tiến đến can ngăn. Cũng may là Cao Huy ánh mắt coi như có chút hiểu biết, vội giải thích, không cho ai can dự vào.

Chỉ trong thoáng chốc, máu tươi đã ngừng phun, nhưng người ta vẫn có thể nghe thấy tiếng xì xì. Trần Trung không đợi cho Thiên Khí tràn ra hết, gã nhanh chóng tiếp cận gần. Bề Túc tuy có thể ngăn cản người thường chạm vào, nhưng cao thủ nội khí đều có cách lách qua luồng khí bảo hộ kia. Trần Trung ánh mắt ngưng thần, hai tay liên tục điểm một loạt huyệt đạo ngăn cản sự bành trướng của Ly Hòa Âm Kinh. Một loạt hành động của gã vừa nhanh vừa chuẩn tựa như nước chảy mây trôi, đến độ mọi người đứng ngoài cũng không nhìn thấy gì hết.

Hoa Tranh cùng Từ Yên trong lòng rung mình, đến bây giờ hai người mới hiểu một câu nói mà các bậc Ma Đạo Sư vẫn hay truyền tai nhau rằng: "Pháp Sư không người bảo hộ, võ sĩ trong mười hơi thở, giết họ như giết gà." Câu nói kia lúc đầu hai người còn nghĩ chỉ là quá phô trương. Nhưng hiện tại, bằng vào tốc độ lẫn sự chính xác này của Trần Trung. Chỉ cần Pháp Sư có một tý sơ hở, thì khi đó mạng họ ắt làm vong hồn dưới lợi khí của gã rồi.

Trần Trung dùng khí phong huyệt, nhưng bản thân gã khí công cũng hao gần hết. Trần Trung toàn thân kiệt sức, ngã sòng xoài xuống mặt tuyết, khàn giọng nói:

"Trăm sự nhờ chư vị." Nói rồi ngất lịm đi.

- o0o-

Nói tới tình hình của võ lâm hiện tại, Lâm Ngọc Quân từ sau trận chiến kia mắt tung mắt tích. Kể cả Thổ Long Kiệt Nham cũng bay đi đâu mất. Chính Phái không người lãnh đạo như rắn không đầu, thời thế loạn lạc nổi lên. Kiếm Thần Thiết Liên Đàm cùng hai người là Thiên Huyền, Lưu Đạo Nhân đứng ra tranh chấp ngôi vị Minh Chủ. Dẫn đến nội chiến trong phái.

Còn riêng phái Thiếu Lâm mặc dù biết nhưng lại không có động tĩnh gì. Người ngoài nhìn vào còn tưởng bọn họ tọa xem Long tranh Hồ đấu; tựa như trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Nhưng nào ai biết rằng, chương môn Không Trí đại sư cùng Không Văn đều bị trọng thương, phải lui về ẩn dưỡng. Vậy nên phái Thiếu Lâm phong bế cửa môn lui về thủ sơn, không tiếp xúc với ngoại nhân. Còn lý do bị thương bên trong thì ngoài hai vị kia ra, không một ai hay.

Không ngoại lệ với một số gia tộc khác, Đồng Gia cũng truyền lệnh thu sơn, rút vào Thú vực. Triệu Gia lại lui về nước, không tham dự vào vũng nước đục này. Các phái như Thanh Phong Môn, Ngọc Nữ Cung, Đường Môn, Bạch Hồ tông đều tọa hạ ở một số đế quốc cũng âm thầm rút lui. Tuy không nói gì nhiều, nhưng ý tứ bên trong ai cũng hiểu. Chỉ riêng một số môn phái vốn đã không tham gia như Dịch Kiếm sơn trang thì vẫn nằm im im một chỗ, khiến người nghi hoặc.

Bất quá, Hắc Vân Thành nội bộ lực đục lớn là thế, nhưng các thế lực như Đông Bình Công Hội hay Hiệp Hội Pháp Sư cũng không hay biết gì. Tuy nhiên, hẳn là người dính dáng một chút gì tới võ lâm, đều cảm nhận được một sự chẳng lành nào đó sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.